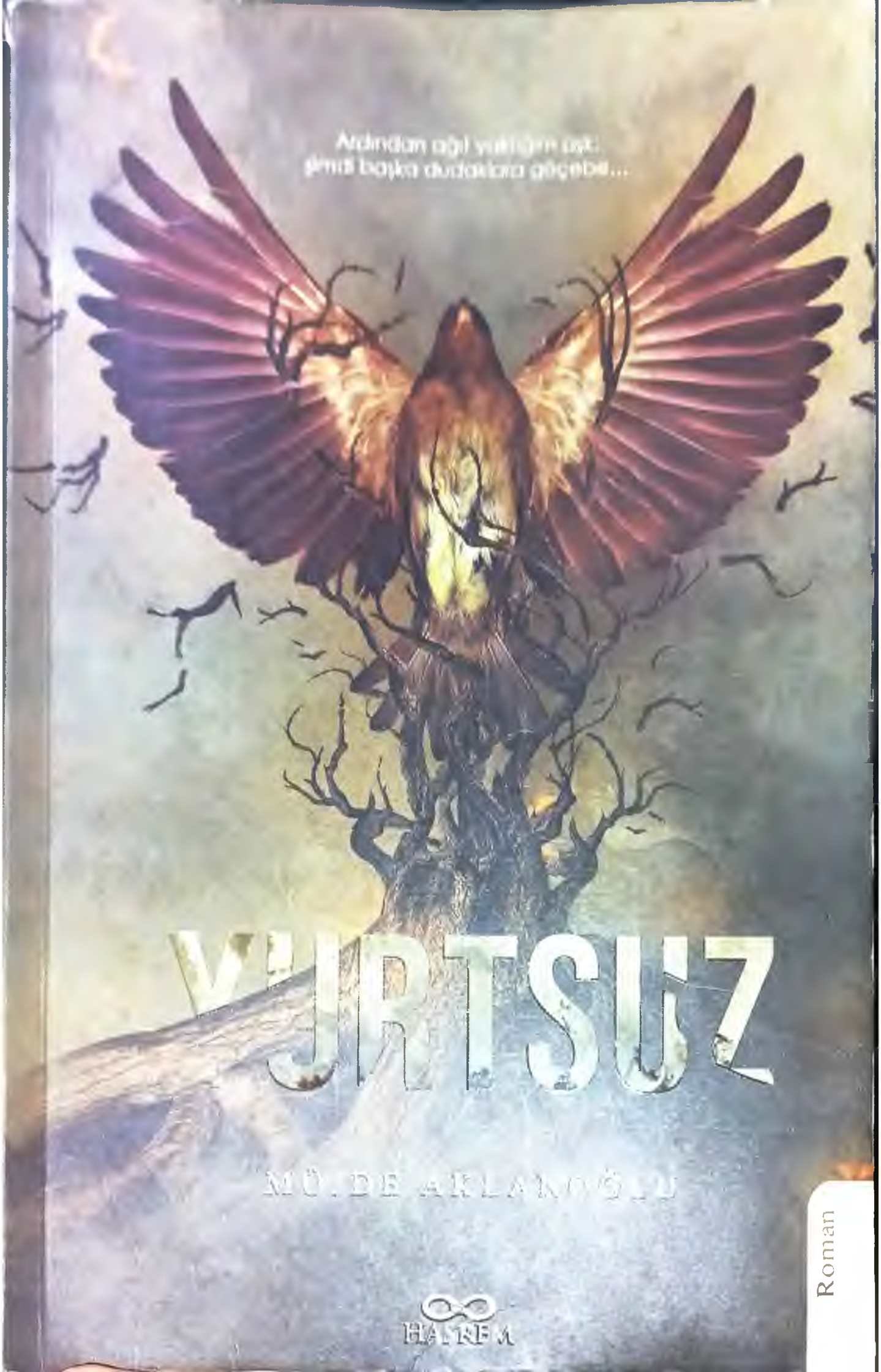

Adından ağıl yakılanın aşk;
şimdi başka dudaklara göçebe...
YURTSUZ
MÜBERRA ÖZÜ
HARFEM
Roman

Bedenim yurtsuz, sevdam göçebe,
kaderin acıya mıh kadar sabit...

HIDIRELLEZ

"Sevgili gül dalı, öğretmenim senden dilek dilediğimde olacağını söyledi ama ben buna inanmıyorum. Ben, senden sadece dualarıma ortak olmanı istiyorum, çünkü annem çiçeklerin ve hayvanların Allah'a zikrettiğini söyledi.

Allah'ım, gül dalının ve benim duamı duy, bana babamı geri ver çünkü ben onu çok merak ediyorum. Beni sevsin, bana oğlum desin, annem artık ağlamasın, gülsün, anneannem üzülmesin, hep birlikte kocaman mutlu bir aile olalım. Babam artık geri gelsin. Âmin."

GİRİŞ

Bir yokluğu sevmek ne demektir bilemezsiniz.
Gittiği gün bıraktığı yokluğunu okşadım.

"Kevser neredesin?"

Kıkırdayan minik kız, kardeşine kaşlarını çatarak, "Çabuk olsana, şimdi gelecek," diye çıkıştı.

"Kevser, Buğlem!" dedi yine o otoriter ses. "Kızım ses verin."

Genç adam parlak granit döşeli kaliteli merdivenleri tek tek çıkarken, bakışlarını etrafta gezdiriyordu. Büyük bir konağı andırıyordu evleri. Devasa sütunları, girişe yerleştirilmiş fıskiye havuzu ve göz dolduran tırabzan işlemeleriyle, Türk bir mimarın elinden çıkmıştı. Tavanı yüksek ve gösterişli el işçiliğiyle süslenmiş, her yer beyaz ve yaprak varak kaplamayla gösterişli bir hal almıştı. Kızların odasıyla ebeveyn odasını ayıran duvarın üstünde asılı büyük bir ayna ve altında hayli büyük bir dresuar vardı.

"Kevser, Buğlem..."

"Babam çağırıyor abla, çıkalım."

"Korkma Buğlem, bizi bulamaz!" dedi kardeşini uyaran bir işaretle susturan ablası.

"Ya annem gelirse," dedi küçük kız korkuyla. "Kızmaz mı bize?"

"Kızmaz, bence mutlu olacaklar."

"Kevser..."

Ellerini havluya silerek gelen genç kadın, "Affan, kızlar nerede?" diye sordu. Affan Bey geniş omuzlarını silkeleyerek, "Bir bilsem, sesleri kesildi," diye açıkladı.

"Eyvah..." dedi Aişe Hanım endişeyle. "Yine dansöz kıyafeti giymeye kalkmasınlar."

Yüzü ışıldayan genç adam karısına manidar bir bakış attı, gözlerinin önünde yine kan kırmızı tüllerin arasında bir peri kızı süzülen hali gelince, aklı başından gidip solukları sıklaştı. Ve sonra zihnindeki görsel komikleşti, o gün aklına gelince de kahkahasını tutamadı. İki cadı da annesinin özel dikim dans kıyafetini giymiş, sutyenlerin içine mandalina koyup karşılarına müzik eşliğinde çıkıvermişlerdi.

"Affan artık bir dur de şunlara..." dediğinde kızarak, aklına gelen şeyle yüzü beyazladı. Dokunsalar ağlayacak gibiydi. Bu kızlar sabrını zorluyordu. "Yok, yapmazlar değil mi?"

Karısı endişeyle kızların odasına dalarken, "Ne oldu? Neyi yapmazlar?" diye sordu genç adam. Ve merakla arkasından giderken onun ne için endişelendiğini anlamaya çalışıyordu.

Aişe Hanım kızları odasında bulamayınca kaşlarını çatarak kendi odasına yöneldi.

"Aişe, bu telaş ne, kızlar ne yapıyor?"

Aklına gelenin başına gelmemesini dileyen Aişe Hanım, kocasına aldırmadan odasının kapısını açarak içeri daldığında, gördüğü şeyi hiç beklemiyordu.

"Aman yarabbi!" dedi dehşet içinde. "Kevser, sen onu nereden buldun?"

"Dolaptan, yakışmamış mı?"

Kevser gelinliğin eteklerini tutup yukarı kaldırarak etrafında dönerken, bir top kumaşa sarılmış kedi huzurunda heyecanla kıkırdıyor, omzunu kapıya yaslayan genç adam kızların şu hallerine bakarak mutlulukla gülümsüyordu. Küçüklüğünden beri ne zaman Kevser'e büyüyünce ne olacağını sorsalar, o hep, "Gelin olacağım," derdi. İşte şimdi minik kızı gelin olmuştu.

Kevser üzerine annesinin hiç giyemediği gelinliğini giymiş, melek yüzüne ise ne kadar makyaj malzemesi varsa bocalamıştı. Peki ya Buğlem, o durur muydu? O da üzerine abisinin siyah takımını giymiş ve yüzüne bıyık çizmişti. Ablasının koluna girip bir damat gibi gururla göğsünü şişirerek onu ailesine takdim ederken, yabancılara has o düğün marşını mırıldanıyordu.

"Na naa na, na naa na..."

Aişe kızlarına önce hüzünlenerek bakarken, bir anda Kevser'in üzerine on beden büyük olan gelinlikteki makyaj lekesini gördü. Hiddetle öne atılırken, omuzlarından tutan adam onu kendine çekerek, "Bırak hanım, kırma kalplerini, baksana ne kadar güzeller..." dedi gözleri parlayarak.

"Ama Affan, yırtacaklar hediyeni. Üstelik baksana, lekelenmiş..." dedi üzülerek.

Küçük yaşta zorla evlendirilen Aişe, ilk eşini kaybetmiş, ikinci eşini kendi seçmiş ama dul olduğu için düğün yapılması uygun görülmemişti. Eşinin aldığı gelinliği hiç giyememişti ama umutla kızlarına saklamayı da ihmal etmemişti. Kevser bir gün o gelinliği giyecek, sevdiği adamın kolunda evine

mutlulukla gidecekti. Hep öyle hayal etmişti ama şimdi kızı bu hayalinin içine etmeden buna dur demeliydi.

"Kızım, o üzerindekini çıkar hadi!" diye gürleyerek azarladı.

"Bu ne ses Aişe, neden bağırıp duruyorsun?" dedi arkadan gelen kaba ses. Nefes nefese merdivenleri çıkan yaşlı kadın merakla kapıya yaklaşınca, Affan anasını kollarının altına alarak "Gelinle damadı tebrik ediyor gelinin ana," diye durumu alaya aldı.

O sırada merakla yanlarına gelen Cirrus, küçük boyundan dolayı onları ittirerek içeri girdiğinde, öfkeyle çığlığı bastı.

"O benim takımım, salak mısın neden giydin?"

"Abi zarar vermedim valla," deyip koşturan Buğlem'i, Cirrus sinirle kovalıyor, tüm hayali yıkılan Kevser suratını asmış Cirrus'e bağırıp duruyordu. "Ya tüm planımı mahvettiniz, sürpriz yapacaktım. Gelin olacaktım ben," diye ağlamaklı bir öfkeyle o da kardeşlerini yakalamaya çalıştı.

Onlar çocukça bir sitem içinde koştururken, yaşlı kadın kahkahayla gülüyor, Affan Bey hüzünle kızlarına bakıyordu. Bir baba için çok güzel bir görüntüydü ama her baba gibi minik kızlarını elin adamlarına vermekten ödü kopuyordu. Yerinde öfkeyle tepinen karısına başını çevirerek, "Bu gelinliği kaldır Aişe ya da ver birine giysin," dedi net bir tonda.

"Yırtmamış ki, sadece denemiş Affan, lekesini de çıkarırım ben. Hem neden vereyim?" diye üzgünce söylendi. "Az evvel bana kızma diyordun şimdi sen kızıyorsun," diye kırgın bir tonda sitem etti.

"Kızmıyorum Aişe'm, asma yüzünü."

"O zaman neden vereyim başkasına, saklarım ben onu, bir daha bulamazlar."

"Zamanı gelince, bunu bulamazlarsa başka bir gelinlik yine bulacaklar Aişe'm, ben kızlarımı başka adamların merhametine vermek istemiyorum. Bu gelinliği gördüğüm her an onların düğününü hayal edip, bir gün gideceklerini bilerek üzüleceğim. Vermem kızlarımı. Kaldır gelinliği, heves etmesinler."

Aişe Hanım mahcup bir gülüşle cevap verdi. "Ama gidecekler Affan, hepsi bu evden zamanı gelince çıkıp gidecek ve biz yalnız kalacağız. Oğlanları kızlar, kızları başka adamlar alacak ve bize tombul tombul torunlar hediye edecekler," dediğinde onları dinleyen yaşlı kadın ellerini açıp 'âmin, İnşallah' diyerek yüzüne sürdü. Aişe birden gözlerini büyütüp kocaman açarak, korkunç bir ifadeyle, "Affan!" diye cırladı. Adam merakla ona bakınca, "Ben torun sahibi olmaya hazır değilim. Erken vermezsin kızları değil mi? Daha yeni başladım yaşamaya," diye dehşet bir halde söylendi.

Adam karısının bu tepkisine şaşırırken, kaimvalidesi göbeğini sallayarak kahkaha attı.

"Küçül de cebime gir gelin. Evlenecek benim kızlarım, senin kucağına torunlar atacak ve ben de tatile çıkacağım," dedi gerdan kırarak.

"Kevser kızım h..."

Ve bir şey oldu! Önce kulak çınlatan bir çığlık kesti hepsinin sesini... Sonra dikkatler çığlığa çekilemeden yere düşen bir gümbürtü duyuldu. Ev yerinden sarsıldı sanki! Taşın sesi de nabızlarının sesi gibi gümbürdeyerek adeta yankılandı. Tavandaki avizeler sallanırken, çatı parçalar halinde yıkılmaya başladı.

Çocukların korku dolu çığlıklarına bulaştı toz duman. Kadınların feryadına karıştı dualar ve dehşet bomba sesleri ortalığı inletirken, "Allahu ekber, Allahu ekber," diye tekbir getirmeye başladı Aişe Hanım.

"Kevser, Buğlem!" Çılgına dönen Affan Bey öne atıldı ama hangi evladına koşacağını şaşırdı. Güzel kızı Kevser beyaz gelinlikler içinde çatıdan düşen bir parçanın altında kalmış korkuyla feryat ediyor, Buğlem olduğu yerde donup kalmış çığlık çığlığa ağlıyordu. Cirrus'dan ise ses seda gelmiyordu.

Aişe'si neredeydi? Anası neredeydi? Kaburgalarının ortasında bir basınç, dilinin arasına sıkışmış kükreme tasviri bir haykırış boğazını deliyordu. Sanki ağız dolusu bağırsa gök kubbe yarılacak, sanki elleriyle göğsüne vursa tüm dünya yerle bir olacaktı.

Tozun dumanın içine sıkışan Aişe Hanım, kızların sesini duyup yaşadıklarından emin olunca, bu defa oğluna atılmış "Cirrus!" diye veryansın ederek etrafta koşturuyor ama göz gözü görmediği için varlığını seçemediği oğlunun sesini duyamıyordu.

Sonra kapının gümbürtüler halinde yıkılmasını ve içeri giren yüzü toz maskeli, eli silahlı askerlerin onlara bilmediği bir dilde emirler yağdırmasını hayal meyal hatırlıyordu. Hepsi ızbandut misali, hepsi korkunun asıl ismiydi. Onlara bakmak ölüme bakmak gibiydi, onlarla aynı ortamda olmak cehennem çukuruna ipsiz düşmek hissini vermekteydi. Korkunun sesini duyuyordu anne kulaklarında, cehennem zincirlerinden boşanmış koşuyordu vicdanlarına, bin parçaya ayrılacakmış gibi şişen kalbi öyle hızlı atıyordu ki artık, namusu için mi endişeleniyordu yoksa canı için mi belli değildi. Kızları, can parçaları neredeydi? Çok duymuştu başkalarından, haberleri, gazeteleri okuyup, "Allah yardım etsin," diye dua ederek geçiştirmişti ama biliyordu, düşman askerlerinin kadınlara, kızlara, çocuklara, eşlerinin gözleri önünde yaptığı işkenceyi çok duymuş, başına gelmeyeceğini bildiğinden bir korku filmi gibi sadece dinlemişti.

Bir anne kendinden önce tuttuğu evladı için koyardı canını ayaklar altına, bir baba yuvam dediği yaşam kaynakları için siper ederdi bedenini kurşunlara...

Her şey öyle çabuk olup bitmişti ki, tüm çiftlik köyünün bir avluda toplanması sadece yarım saatte olmuştu. Çığlık çığlığaydı her yer... Ateş ateşti cehennem meydanı. Ölüm, kan, barut ve kül kokuyordu hava... Hâlâ atılan kurşun sesleri inletiyordu dört duvarları. Birileri yalvarıyordu: "Yapmayın, ne olur yapmayın! Yapmayın!" Birileri feryat ediyordu: "Yardım edin! Yardım edin!"

Bir anne kanlar içinde yatan evladını dizlerine almış sallarken, isyan ediyordu bu genç yaşta ölümüne. Bir adam kopmuş bacaklarına aldırmadan

sürünerek karısının varlığını arıyordu gözyaşları içinde. Bir bebek sahipsiz kalmış, elinde kirlenmiş oyuncağı, yüzünde kire bulanmış kanlı yaşlarıyla etrafına bakınıp ağlayarak, onu ailesinden birinin bulmasını istiyordu. Kıyamet bu muydu bilmiyordu Kevser. Babaannesinin, 'günah işlersen cehennemde yanarsın' diye anlattığı şey gerçek mi oluyordu? Daha günah işlememişti ki henüz, annesini babasını üzüp söz dinlemediği için mi cezalandırmıştı yoksa onu Allah?

Buram buram is kokan sokaklarda sürükleniyordu insanlar, kimi isyan edip vurdurtuyordu kendini, kimi yalvarıp kurtarıyordu canını. Ağlayan çocuklar, yalvaran anneler, korkudan titrerken bile evlatları için dik duran babalar ve kimi her an ölecek gibi duran gözü yaşlı, yaralı, acılı yaşlılar.

Herkes toz toprak, is ve kan revan içinde kalmıştı. Bir ülkeye yıkım, topraklarına bomba atıldığında değil yüreklerine ateş düşürüldüğünde gelirdi. Savaş dedikleri Azrail, masuma el uzatıldığı an büyürdü. Oysa bu dünyada verilen en büyük savaş, aç gözlülüğe ve bencilliğe verilmişti. İnsanoğlu bencilliği ve açgözlülüğü yendiği an savaş sona erecekti.

Kevser zalim biri tarafından esir alınmış saçlarından sürüklenirken, çocukça bir korkuyla anne ve babası için ağlıyor, kurtulmak umuduyla etrafa bakıp debelenerek çığlık atıyordu. Bacakları sürüklendiği için yaralar içinde kalmış, ayakları direndiği için tırnakları sökülmüş, can havliyle kaçmak istediği için saçlarını yolan eller canını yakmıştı. Evlere baktı! Kiminin damı çökmüştü tepesine, kiminin arabası verilmişti ateşe.

Kimi ailesini kaybetmişti on dakika evvel, kimi komşusunun ölümüne tanık olmuştu en vahşet şekilde.

İnsanlardan oluşan ceset duvarı bir tuğla gibi yığıldı üst üste, şansı olan bu topluluğun içinde rastladı annesine, yengesine... Elinde silah olan adam herkese bakarak emirler verdi. Omuzlarında rütbe, başında herkesten farklı bir şapkası vardı. Heybetli duruşu Azrail, lacivert gözleri ölüm kuyusu gibi kara, sert yüzü şeytan kadar ürkütücüydü. Sürekli işaret verip hükmediyordu adamlarına... Kimse onların ne dediğini anlamayınca kaos oluyor, her ağızdan bir ses çıktıkça ortalık karmaşık bir ses topağına dönüyordu. Sonra artarda kurşunlar sıkıldı havaya, bu uyarıyı algılayan halk korkuyla çığlık atarak susturuldu. Askerlerin başı olan adam kükredi anlamadıkları lisanda, arkalarında beliren asker tercüme ederek kadınların erkeklerden, çocukların ailelerinden ayrılmalarını istediğini belirtti. Eli yüzü kan içinde kalan Affan Bey korkan kalabalığı tarayarak hedefine gözlerini kestirip canını hiçe sayarak atıldı. Kevser hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Kalbi heyecanla coşarken babası onu kollarına çektiği an, hıçkırarak ağlayıp dualar ettiğini idrak edemedi. Askerler yine ateş etti havaya, küçük kız kardeşinin elinden tutarak babasının bacaklarının arkasına sindi. Annesi neredeydi, babaannesi, abisi neredeydi? Affan Bey dişlerini sıkarak kanatlarının arasına aldığı çocuklarını

korkarak arkasına saklayınca, ileriden birkaç el silah sesi daha geldi ve ardından bir çığlık... Başka bir baba evlatlarını korumaya çalışırken onların gözlerinin önünde katledilmişti. Affan Bey iri elleriyle kızlarının yüzünü kavrayıp bacaklarına çevirerek bu görüntünün vahşetinden kurtarmak istedi ama görmüştü olanları, Buğlem de, Kevser de... İkisi de iyice korkuya teslim olmuş çığlık çığlığa ağlamaktaydılar.

"Korkmayın!" dedi kızlarına. "Babanız yanınızda, korkmayın."

Ve bir isyan yükseldi geriden, gecenin karanlığında uçuşan mermi sesleri hariç herkesin dikkati oraya çevrildi.

"Şerefsizler! Çocuklardan ne ist..." Ve tek kurşunla yıkıldı dağ gibi adam yere. Ne konuşulmasına, ne hesap sorulmasına izin veriyordu askerler. Burası mahşerdi, burası savaş alanıydı, burada isyan hasta, vicdan ölmüştü. Kimse kimseye *neden öldürdün* diye soramaz, cezasını kesemezdi.

Affan Bey kızlarını kendine daha fazla çekerek kalabalığın içine karışıp evlatlarını saklamak istedi. Daha öğle namazında sohbet ettiği Mehmet'in kızını vermemesi sonucu vurularak dizleri üzerine çökmesine sessiz kaldı. Kulak tıkadı başka birinin ölümüne daha, sessizce dua edip öfkesinden ağladı. Askerler çığlık atan çocukları ailelerinin kollarından sökerken, çığlık atan adamların ve kadınların arasına dalan Affan Bey kızlarına bakarak, "Sakın korkmayın..." diye teskin edici sözler fısıldıyordu. Aslında kızlarından daha fazla korkan o iken, sesinin cesaret vermesini nasıl bekliyordu?

Ve bir çift göz döndü ona. Kızlar ondan habersiz ağlarken, "Sen... kızları ver!" diye emretti.

Affan Bey cüssesi büyük askeri duymamış gibi yaptı.

"Hey! Sana dedim!" diye tekrar emretti asker ve yanındaki adamlarına kaşıyla emir verirken ekledi. "Onları derhal bize ver."

Panikleyerek, "Vermem!" dedi çocuklarını arkasına saklarken. "Ne derdin var çocuklarla?" diye çıkıştı kendi dilinde ama asker onun dilini bilmiyordu fakat ifadesinden emrini reddettiğini anlayabiliyordu. Yanındaki askere bir daha kızları alması için emir verdiğinde, Affan Bey korkuyla öne atılarak buna karşı çıktı. Bacaklarına sarılan Buğlem daha dokuz yaşındaydı. Korkunun yüreğini söktüğü anda dehşet içinde ağlayarak babasından kopmamak için yalvarıyor, babasının beline kollarını dolayan Kevser, korku dolu gözlerle hıçkırarak kendi lisanında askere derdini anlatmaya uğraşıyordu. Ne babasından kopabiliyor, ne sımsıkı ellerini tuttuğu kardeşini ellerinden almasına izin veriyordu.

"Ya ver ya da ölürsün!" dedi asker dişlerini sıkarak ve kızını babasından ayırmak isterken başına silahın kabzasıyla sertçe vurdu.

Sersemleyen Affan kızlarını bırakmadı, kaşından aşağı kanlar süzülürken, "Öldür!" dedi cesurca. Ağlıyor muydu? Kevser babasını ilk defa ağlarken görüyordu. Durum bu ya o ana kadar cesaret aldığı umudu her damla gözyaşında

biraz daha ölüyordu. Askerler silahını kaldırıp çaresiz babaya doğru nişan alırken, komutan pis bir sırıtışla, "Öldürmeyeceğim..." dedi ve Affan Bey'in bacaklarına hedef aldığı namluyu hiç çekinmeden ateşledi.

Acı içinde kızlarının önüne diz çöken adam kollarını evlatlarına doladı, çığlıkları yüreğini lime lime ederken, canlarını düşmana vermemek için çırpındı. Ama komutanın duracağı yoktu. Silahın kabzasıyla kafasına defalarca vurarak, baba ve kızların kolları ayrılana kadar adamı kan revan içinde bıraktı. Sonunda derin yaralar alarak kendinden geçen Affan Bey, kızlarının çığlıkları eşliğinde karanlığa daldı.

Ne kadar zaman geçmişti? Yaşadıkları bir kâbus mu yoksa bir film karesi miydi? Üzerinden tır geçmiş gibi canı acıyor, başı yerden kalkamayacak kadar ağırlaşıyordu. Bir ara gözlerini açar gibi oldu ama sonrası yine çığlık çığlığa bir karanlıktı. Ayıldığında erkekler bir köşeye istiflenmiş ve hepsi bacaklarından vurulmuş halde yerde yatıyordu. Gözü yaşlı kadınlar ise elleri ve ağızları bağlanmış halde bir köşeye yığılmıştı. Kız çocukları ve genç kızlar, hepsi birbirine sığınmış halde başka bir köşeye ayrılmışlardı. Onların ne elleri bağlıydı ne de ağızları... Affan Bey zor da olsa etrafına bakındı, çok fazla kimse kalmamıştı. Çoğu yer cesetten bir yol oluşturmuştu. Erkek çocukları ortalıkta yoktu. Cirrus! '*Cirrus'um*' dedi baba yanı. Evladı neredeydi, o göçüğün altında mı kalmıştı komşusu gibi, yoksa kahpe bir kurşunla son nefesini mi vermişti? Çok korkmuş muydu? Gözleri karısını aradı, bir sürü kadının içinde onu bulmak o kadar zordu ki, hele de yerde böyle bir büklüm yatarlarken.

Bakışlarını etrafta dolaştırdı. Babasını nereye götürmüşlerdi? Anası nereye gitmişti? Yoksa yaşlı cefakâr anasına bir şey mi yapmışlardı?

"Bak, bak, bak..." dedi botları toza bulanmış, rozetine kan sıçramış komutan. "Burada ne varmış?"

Komutanın hevesle baktığı yere baktı Affan Bey, ensesinden ciğerine doğru bir korku yayıldı. Kalbi hızlanırken, "Hayır!" diye bağırmak istedi defalarca. "Hayır!" Ama hem acıdan hem de kan kaybettiği için güçsüz kalmaktan sesi az çıkıyordu.

"Hayır!"

Kevser, minik kızı... Kara saçlarına çiçek taktığı, tombul yanaklarına öpücük kondurmaya doyamadığı, gözlerinde cennet gördüğü minik kızı, yerlerde sürüklenmekten kan oturmuş elleri bağlı halde, ipek saçlarından sürüklenerek boş alana getirilirken, babası gözyaşları içinde yalvaran kızına bakıp sadece, "Hayır!" diye bağırıyordu. Yerleri dövüyordu kanla kaplanan yumruk olmuş elleri ama bedeni kıpırdayamıyordu felçli gibi.

Kıpırdayabilse üzerine atılıp vermeyecekti, biraz hareket edebilse o askerleri tırnaklarıyla parçalayıp kurtaracaktı bebeğini. Çaresizlik ne zordu! Sanki iki kolunu ve bacağını tutup canlı canlı ortasından ayırıyorlarmış gibi

bir acı sinesini dövüyordu. İnsan canını çok seviyordu evet, ama candan kopan parçasına gözü kapalı ölüyordu.

Birinin tok sesi geliyordu uzaktan. "Kadınları isteyen alsın, adamları vurun ama öldürmeyin, izlesinler."

İğrençlikle gülüyordu birkaç asker, birkaç asker de isyan edercesine bir köşeye sinmiş, bu vahşete karışmak istemiyor ama eli mecbur ses çıkarmıyor gibiydi.

Kaçmaya hazırlanan Kevser babasına heyecanla bakarken, umut tüttü gözlerinde. Babası koymazdı onu bu zalimlerin ellerine. Kurtarırdı canını. Sonra kanla kaplanmış bir bot belirdi gözlerinin önünde. Korkuyla güçsüzleşen başı kalktı, gözyaşlarından ıslanan yüzü döndü o botun sahibine.

Esmer yüzlü, koyu kahverengi gözlü dev bir adam, iri ellerini uzattı saçlarına. Bir haykırış koptu karanlık gecede... Sanki gök yarıldı, şimşek sesinden daha derin bir acı vicdanlara yayıldı. Tüm anneler gözlerini kapatıp bu vahşete dua etmekle yetindi, babalar "Öldür bizi, öldür onları!" diye yalvarmaya başladı yeniden.

Oyuncakları kırılınca ağlamalıydı çocuklar, ya da yere düşünce... Ya da çok gülmekten gelmeliydi gözlerinden yaşlar... Ama bu pis dünyada, çocuklar çok daha kötü düşünceler için ağlatılır olmuştu son zamanlarda... İnsanlıktan nasibini almayan, nefsini kılıf yapmış, sapıklığının ardına sığınmış, psikolojim bozuk diye kendini aklamaya kalkmış insan bedenindeki mahlûklarla doluydu. Onlar ki... Onlara isim vermeye ne akıl ne de terim yeterdi. Allah bile onlara hayvanlardan daha aşağıda diye hakaret etmişti.

On iki yaşında, henüz sorulara cevap bulamayan yaşta, tüm hayalleri yıkılmıştı Kevser'in. Ailesinin katledilmesine tanık olmuştu, şehri ateşler içinde yanarken babasının hunharca işkence görmesini seyretmiş, annesi tecavüze uğrarken feryat eden sesini duymamak için kulaklarını tıkamak istemişti. Kardeşinin çığlıklarını duymamak için bağıra bağıra dua okumuştu.

Alev alev yanan şehrin küllerinin içine çekilen bahtsız bedenini, babasının avaz avaz bağıran sesine karışan pis gülmeleri, bir ömür silemeyecekti hafızasından. Bir de ona el uzatan adamın iğrenç yüzünü... Asla unutmayacaktı; insanlığın öldüğü o günü...

Ona av gibi bakan sırtlanların gözlerinde, yanan şehrin alevleri tütüyordu. Şereften yoksun yüzlerinde, çamurlaşmış kalplerinin mide bulandırıcı görüntüsü ve sapkınlıkları duruyordu. Dudaklarında piç bir gülüş, ağızlarında kulağından silinmeyecek iğrenç sözler vardı.

On iki yaşında hem öksüz hem yetim kalırken, bağlı ellerinden ve saçlarından sürüklenerek küllere yatırılan minik bedenine, bir sırtlan gibi üşüşmüştü düşman askerleri. Minicikti elleri, annesi öpe koklaya tutar, babası sevmeye kıyamazdı. Henüz gelişmeye başlayan vücudu zayıf, ona uzanan pis elleri engelleyemeyen sesi çaresizdi.

Beş kişiydiler başında duran şeytanlar. İblisin ikisi kollarını, diğer ikisi bacaklarını tutarken, başka biri üzerindeki gelinliği kasaturayla keyif alarak parçalıyor, beyaz gelinliğe inen her darbe etini yarıp kızıla boyarken, bacakları koparılacak gibi ayrılıyordu.

Sırtına inen onlarca bıçak darbesi değildi canını acıtan, henüz hiç bilmediği, öğrendiğinde kâbusu olacağı cinsellik denen o melanetti. Etinin koparılmasını çığlıklar içinde izlerken gözlerini kapadı. Boğazı yırtıldığı için sesi kısılmış, sesinin basıncından sebep kulaklarının zarı deforme olmuş, kulağından kan geliyordu. Bir el sökercesine çekiyordu saçlarını, diğer eller koparırcasına ayırıyordu kollarını ve bacaklarını... Sonrası...

Sonrası yoktu.

Acı doruğa uzanınca hissizleşiyordu beden, gözler bakan kör oluyor, kulaklar duyan sağır kesiliyordu. Diller susuyor, zihin susuyor, ölüm ve yaşam küsüyordu. Araf dedikleri yer burasıydı. Umut tükenince bitiyordu acı, beden uyuşmuş ya da felç geçirmiş gibi hiçbir şey hissetmiyor, benlik acıdan geriye hiç bir anıyı hatırlamıyordu. O askerlerin üzerinde ne yaptığını bilmiyordu, tek bildiği bacaklarının arasında uyuşmuş bir acı, sırtında ıslak bir yeldi. Ne yolunan saçları, ne bıçak darbeleriyle işkence gören minik bedeni, ne de kana bulanmış bacakları...

Kevser bir çöp gibi köşeye savrulduktan iki gün sonra, cesetlerin arasında ölüm kalım savaşı verirken, evlatlarını arayan yaşlı bir adam tarafından bulundu. Annesiz, babasız, kardeşsiz kalmıştı Kevser... Evsiz, yurtsuz, umutsuz kalmıştı Kevser. Adı cennet kapısından alınmış, bahtı gece karasından karaymış... Artık gözkapaklarının altına ufak kardeşinin çığlıkları kazınmıştı. Ailesi ölürken o, babasının sesine çaresiz, annesinin acısına dilsiz kalmıştı.

Günler sonra mı, yoksa saatler sonra mı olduğunu bilmediği bir zaman diliminde, bedenine yine uzanmıştı eller. Eğer gücü olsaydı, "Dokunmayın!" diye haykıracaktı. Eğer sesi çıksaydı, "Çok acıyor, yapmayın!" diyecekti. Eğer ağlayabilseydi, "Annem, babam..." diye seslenecekti.

Birileri çıplak bedenine dokunurken, sedye üzerinde ve çaresiz halde ceset gibi duran minik Kevser, güneşin canını acıtmasıyla gözlerini sımsıkı kapattı. Bedeni soğuk bir yerdeydi, üzerinde serin bir bez vardı. Işık yüzüne vurduğu anda gelip giden benliğiyle duyumsuyordu. Bedeninin taşınmasını ve her yanı ışık olan bir odada, buz gibi bir masada, ona dokunan, canını yakan başka adamların konuşmalarını güçlükle hatırlıyordu.

"Bayıltalım," dedi biri.

"Gerek yok zaten yarı baygın."

"Canı yanacak manyak mısın? Canlı canlı mı keseceksin?"

"Daha fazla canı yanar mı sence? Baksana haline, zaten ölümle yarışıyor sence geçebilecek mi?"

"Anus parçalanmış kurtaramayız," diyordu bir adam üzgün halde. Diğer adam ona itiraz ederek "Sen rahmi dik, eğer şansı varsa kurtarmaya çalış. Ben bağırsaklarını halledeceğim," diyordu soğukkanlı bir sesle.

"Çok kan kaybetmiş, üstelik yaşamaz. Bağırsaklarını ve anüsü al, ince bağırsakları yapay anüs yap..." diyordu başka ses.

"Olmaz, yaşarsa ömür boyu silinmeyen bir anıyla dolaşmak zorunda kalır."

"O zaman silinmeyecek bir anıyı ruhunda taşıyacak, bırak saçmalamayı bitir işini, başkasına geçelim."

"Asıl sen kendine gel, o daha çocuk!" diye bağırdı diğer adam. Sesi ağlamaklı mıydı? Gözlerini açsaydı ona annesini soracaktı Kevser, babası ve kardeşleri nasıldı? Biri bacaklarını yükseklere kaldırınca canı öyle acıdı, öyle acıdı ki, dudaklarını aralayabilseydi bağırırdı ama onun yerine bir ara karanlık her yanını sardı.

"Başaramazsın. Kalın bağırsakları parçalanmış."

Ve sonra koluna bir iğnenin batıp seslerin titreyerek uzaklaşmasını, ışığın sislerin ardına çekilmesini ve bedenini bir rahatlama kaplarken, benliğinin karanlık huzura çekilişini hatırlıyordu.

Gerisi on iki yaşında, hem öksüz, hem yetim, hem de silinmeyecek bir acıyla damgalanan kız için çok fazlaydı.

O yüzden hatırlamayı kendine yasaklıyordu.

Bu acının adını bile hatırlamayacaktı.

1. BÖLÜM

İnsanoğlunun kaybettiği ilk savaş,
sevmekten vazgeçtiğinde gerçekleşir.

Sanki... Sanki bedeni taşların üzerinde sürükleniyordu. Sırtına batan taşları, henüz yağmış karın ayaz kokusunu, karanlığın içine çekilişini hissediyordu.

Korku, panik, karanlık...

Kolları, elleri kıpırdamıyordu, felç mi olmuştu anlayamıyordu. Kirpiklerini zorladı kaldırmak için ama uçlarına sanki demir gülleler bağlanmış gibi ağırlaşmış, hareket etmiyordu. Birkaç kez zorladı. Sonunda gözlerini açmayı başardı fakat bakışlarını sabit tutamıyordu. Karanlık, başının üzerinden gelip geçen yapraklı dallar ve kulağının dibinde uğuldayan rüzgâr... Toprak kokusuna karışmış taze kan kokusu... ara ara duraksayarak, tıslayarak nefes alan birinin varlığını hissediyordu. Nefeslenmek istedi, olmadı. Göğsüne tonlarca taş oturmuştu sanki, hırıltılı solukları canını zorluyordu ve sonra yine uyuşmaya başladı üşüyen bedeni, omzunu acıtıp kumaşın yırtılmasını belirten tiz sesle, hırıltılı bir soluk aldı ve gözleri yeniden kapandı.

Sanki bir ateş göğsünü dağladı, taze etin pişmiş kokusu karanlığının içine yayıldı, acıyı hissetmeyecek kadar alışmıştı ama bir mıh gibi işliyordu sanki kader göğsüne... Sonrası yoktu, dişlerini kırasıya sıktığını ve bedeninin karanlıkta kaybolduğunu hissetti.

Günler, saatler ya da haftalar olmuş gibiydi. Zamanı tutamıyor, ne kadar geçti bilmiyordu ama... üşüyen bedeni ısınmıştı, hatta öyle bir ısınmıştı ki biri içine ateş koymuş sonra da dikip için için yanmasına vesile olmuş gibiydi. Ve göğsündeki o baskın acı, adeta bir ton kayayı ateşte ısıtıp yerleştirmişlerdi üzerine de, nefes almasına izin vermiyordu.

"Aşkım..."

Kulağında çınlayan sesi tanıyordu.

"Ümran..." Ona defalarca seslenmesine rağmen saçlarını rüzgârın öptüğü sarışın kadın, cevap vermiyordu. Meleklerden çaldığı huzurlu dudakları gülüyor, çiçeklerin arasında eteklerini ve saçlarını savurarak koşuyor, omzuna düşürdüğü başıyla geriye bakarak 'aşkım' diyor ve yavaşça güneşin ışıklarına karışan kahkahaları arasında kayboluyordu. Onu tutamıyordu. O uzaklaştıkça kaybetme korkusundan nefes alamıyordu, göğsündeki acının sebebi bu muydu? Onu kaybetmek istemiyordu.

"Ümran..."

Sonra alnında ılık bir el hissetti ve çiçeklerle bezeli tarla sislenerek Ümran'ı da içine alıp yok oldu, etraf karanlığa ve soğuğa kesti. Alnında bir el dikkatle dolaştı. O el kimin eliyse ittirip Ümran'ın peşinden koşmak istedi. Tutmak istedi o ellerini, sımsıkı tutmak ve bu umulmaz karanlığı yırtıp dışarı çıkmak...

"Uyanmadı mı hala?" dedi uzaktan bir ses. Sert ve kabaydı, öksürerek duraksıyordu. "Bırak hadi gel sen de, yine kaç saattir başındasın, uyanırsa görürüz." Sonra o merhametli el usulca çekilip teninden, ritmik ayak sesleriyle uzaklaştı yanından. ***'Ne olur gitme!'*** Sanki umutlarını da peşine takıp sürüklüyordu. Karnında bir gerginlik, içinde huzursuzluk, karanlığında bir korku bırakıyordu. İçindeki huzursuzluğa teslim ediyordu her çırpınışını ve karanlık onu yine yutuyordu. Sonra yine kendine geliyordu. Bu sefer eller göğsüne, karnına, boynuna soğuk bir bezle dokunuyor, buza ve ateşe kesen bedenini usulca okşuyor, rahatlatırken aynı zamanda üşütüp titretiyordu. Sonra yine çekiliyordu o eller ve ayak sesi geldiği yavaşlıkta uzaklaşıyordu. Eli kalksa, tutacaktı umudun ellerinden.

"Gitme!" demek istiyordu, "Kurtar beni!" Ama ne bedenini, ne de sesini kontrol edemiyordu.

"*Cerahat akıyor göğsünden," dedi başka bir karanlığın ardından yaşlı bir kadın öksürerek, kurumuş nasırlı bir el göğsüne sanki parmağını soktu çıkardı, acı öyle dayanılmaz hale geldi. "Dağlamalısın artık, bu yara kapanmayacak. Bırak izi kalsın, canı kalmasın burada."

Biraz sessizlik oldu, boğuk kaba ses, lehçesi başka şekilde konuştu. Bu konuşmadan anladığı tek şey izi kalacaktı. Neyin izi kalacaktı? Sonra sıcak, ateşten mıh olan acı yine göğsünün sınırlarına dayandı. Öyle oydu ki içini, bir daha o boşluğa hiçbir şey sığmayacaktı. Öyle yaktı ki canını, bu acı sanki burada milat olacaktı. Öyle ısıttı ki derinlerini, ateşin yüreğe düştüğü anın ne demek olduğunu o anda anladı.

Çırpınmak istedi, anestezi masasında unutulmuş hasta gibiydi, her şeyin farkındaydı ama hiçbir şeye müdahale edemezdi. Karanlık, sıcak ve paniğe karışmış dehşetten bir örtü gibi kapanıyordu üzerine... İçi oyuldukça kayboluyordu acının derinliklerinde.

---

* İrin, intihab

"Geçecek..." diyordu o ses, "Sabret, bu acı da geçecek."

"Ümran..."

Sustu karanlık, karanlığında isyan ettiği şehir, ruhunda unuttuğu sabır, kalbine gömdüğü şiir, gözlerinde kahrolduğu kadın sustu. Oysa sesini duyduğuna yemin edebilirdi. "Ümran," dedi yine hırlayarak, ellerinden tutsun, bu kâbustan uyandırsın istedi. Rüyasında bu duygular içinde boğuluyordu. Umutsuz, acı ve çılgın korkuların denizinde her dakika daha da derinlere batıyordu. Sonra soğuk bir dokunuş değiyordu tenine... Bu ölüm müydü? Yüz yaşında bir çiftçinin elleri kadar nasırlı bir dokunuş göğsünü ve omuzlarını nemli bir bezle okşarken, ıslak parmakları bedenini buz gibi yalayıp geçiyordu. Kimdi ona izinsiz dokunan ellerin sahibi, kimdi ona rızası dışında sahiplik taslayan?

Göğsüne değen soğuk eli ittirmek istedi.

"Şimdi sakin ol, geçecek..." diyordu usul usul, şarkı söylercesine yüreğine tatlı bir bal gibi akan melodik sesi kulağına süzülüyordu yeniden. "Geçecek..."

"Ümran..."

"Geçecek..."

Çok tedirgin, gergin, çekinik ve huzursuz gibiydi. Onunla konuşan kadına inat, başka bir kadının hayali yüz buluyordu hafızasında. Saçının telinin kırılmasına dayanamadığı inatçı kadın... Sarı saçları rüzgârda yüzüne savrulmuş, pırıltılı lazer efektlerinin altında seksi bedeni çılgınlar gibi kıvranırken, ince parmaklarının uçlarına öpücük kondurmaya doyamadığı elini kaldırmış, onu yanına davet ediyordu. Koyu kahve gözlerinde lazerin efektleri gök kuşağı gibi dans ediyor, güzel yüzünde sarının, mavinin, yeşilin ve kırmızının huzurlu tonları uçuşurken ona şuh bir gülüş fırlatıp aklını başından alıyordu.

O anda bedeni arzuyla, ihtirasla ve titremeyle geriliyordu. Sonra o nasırlı dokunuşların tenine sürtmesiyle sisleniyordu hayali ve hep hayalini kurduğu kadının yüzü buhar olup kayboluyor, şuh kahkahalarının sesi uzaklaşıyordu kulaklarından ve adam tutamıyordu onun narin ellerini, karanlığa çekiliyordu yeniden.

Bu gerçekten bir rüya mıydı? Daha çok ölüm gibi bir şeydi; onun gitmesinden, ellerinden kaymasından, bir daha yüzünü görememekten korkuyordu. Güçlü bir anafor, bedeninin etrafında giderek artan bir hızla dönüyordu. Ve gözleri saatler sonra yeniden aralandığında, bu kez sisli bile olsa görüş alanı belirginleşmeye başladı. Zamanı haber veren gün ışığı canını yakıyordu. Uzaklarda, yorgun bir tutumla bir kuş ötüyordu acı içinde, bir köpek durmaksızın huysuzca havlıyordu, bir soğuk yalıyordu ruhunu, sanki zaman vakitsiz gelen ölümünü haber veriyordu.

Kuruyup birbirine yapışmış dudaklarını araladığında canı acıdı. Sanki kavrulmuştu teni ve diken gibi pıtrak dolmuştu sesi, konuşsa canı yanacak, sussa soluk alamayacak gibiydi. "Ümran..." diye fısıldadı.

Bir kadın onun anlamadığı bir dilde güçsüz bir şekilde konuşuyordu kulağının dibinde ve çekinikçe dokunuyordu titreyen elleri şakaklarına, yüzüne...

"Ümran..." dedi adam hasretle, belki de konuşmuyordu, konuştuğunu sanıyordu keza dudakları aralandığı an kesik kesik soluk alıp vermekten başka bir şey yapmadığını hissediyordu.

Yine o bilmediği dil, yine tanımadığı ses genizden geliyordu.

Biraz zor da olsa gözlerini sesin geldiği tarafa çevirdi; iki kadının sisli görüntüsü perdeledi bakışlarını. Gözlerini kıstı. Buğulu görüntüden onların köylü kadınları olduğunu anladı. Üstlerinde eski, kaba, kalın elbiseler vardı, tülbentlerini yüzlerine peçe yapmışlardı. Sadece gözleri ve içinde beliren endişe görünüyordu. Etrafında dönüp duran kadını tanımıyordu, yabancıydı. Ayaklarındaki lastik ayakkabıları çamurlu, üzerindeki elbiseleri yamalıydı. Ne arıyordu burada? Panikledi... Nefes alamadığını fark etti. Üşüyordu... Ve gözleri yeniden karanlığa kayarken, fısıldamak istemiş ama başaramamıştı.

Ne kadar zaman geçti, bilinci ne kadar zamandır kayıptı bilmiyordu, sadece titrediğini hissettiğinde müthiş bir panikle uyandı. Soğuk havayı açlıkla ciğerlerine çekti. Öyle hızlı soluyordu ki, boğazı ve göğsü acıyor, genzi ateşler içinde yanıyordu. Sırtı sert zemine çakılı kaldığından, beli kırılacak gibi ağrıyordu. Kulağına koyun ve inek sesleri geldi. Kötü kokuyordu, ahır gibi ya da... düşünemiyordu.

Artık etrafı çok soğuk değildi ama yine de çıplak bir adama göre serindi.

Ama bu serinlik ona iyi gelmişti, sanki cana gelmişti. Gözlerini araladığında, görüş alanına giren şey kafa karıştırıcıydı. Büyük ağaç gövdelerinden yapılmış tavanın zeminini kuru ağaç yaprakları ve samanla kaplamışlardı.

Toprak sıvalı saman ve gazel kaplı bir tavan, ilginçti.

Panik halde kalkıp oturmak istedi, doğrulmak ve nerede olduğunu anlamak ama yapamadı. Kolları iki yandan gerilmiş, bilekleri iplerle sıkıca yatağa bağlanmıştı. Bacakları iki yana açılmış, onlar da sıkıca bileklerinden kalın iplerle bağlanmıştı. Göğsünün hemen üzerinde ve karnının yanında tarifsiz bir ağrı vardı.

İçeride, hava sızdığı belli olan yerde, soğuğa karşı çıplak gibiydi. Yüzü tavana dönüktü.

Başı çatlayacakmışçasına ağrıyor, ağzı günlerdir su içmemiş gibi kuruydu. Dilini hareket ettirmek için zorladı, kıpırdanmak istedi ama şişmiş olmalıydı ki beceremedi. Çabaladıkça terlemeye, öksürdüğü için soluk alamamaya başladı. Müthiş bir öfkeyle haykırdı. Bağlarından kurtulmaya çalışırken kasları kopacakmış gibi gerildi, bileklerindeki ipler etini kesmeye başladı ve her kıpırdanışında göğsünün üstünde müthiş bir acı baş gösterdi, tüm bedenine yayıldı.

Sonunda sesini kısık bile olsa buldu, canı yansa bile yardım istedi. Ama kimseye sesini duyuramadı. Nerede olduğunu, buraya nasıl geldiğini bilmiyordu ve işin kötü tarafı etrafında birilerinin varlığı görünmüyordu. Yoksa o

görüntüleri hayal mi etmişti? Koyunlar kıpırdadı, inek kuyruğunu sallayarak geviş getirmeye başladı. Artık soluklarından buhar çıkıyordu. Kendi çaresizliğiyle dalga geçerken yumruklarını sıkarak öfkeyle bir daha bağırdı. Ancak ezildi, büküldü, yankılanmadan evvel taş duvarlarında baş döndüren daireler çizen sesi, tekrar kendi kulağında çınladı.

Ağzındaki bu garip tadın sebebi neydi? Neden bağlanmıştı? Kaçırılmış mıydı? İyi de en son... Allah'ım, vurulmuştu! Eğer öyleyse kim yapmıştı bunu? Peki, buraya nasıl gelmişti? Babası bulurdu onu. İyi de, peşine düşerken kimseye haber vermemişti ki!

Kafasını dolduran yoğun sisin içinde, el yordamıyla yürürcesine en son neler yaptığını hatırlamaya çalıştı. Babasına gelen telefonu hatırlıyordu, konuştuktan sonra renginin nasıl çekildiğini ve hiçbir şey olmamış gibi davranışını ama tedirginliğini saklayamayışını... Evden bir bahaneyle ayrıldığını hissettiğinde, üstüne konduramamıştı ama korktuğu gerçekti. Babası onlardan bir şey saklıyordu. Korkacakları bir şey... Biliyordu, babası daha önce asla birinden korkmamış, ya da çekinmemişti ama tedirgin hali onu endişelendirdiğinden, sessizce adamın peşine düşmüştü. Son hatırladığı kareler sayılıydı. Babasının otomobilinin bir köy yoluna saptığını hatırlıyordu. Ve işte olanlar o anda olmuştu. Babası nereye gidiyor diye düşünmesine dahi fırsat olmadan, nereden çıktığı belli olmayan başka bir araç, kendisinin yolunu kesmiş ve üzerine ateş açmıştı. En son aklında kalan, olayın paniği ile direksiyon hâkimiyetini kaybedip, uçurumdan savrulan aracın içinde, babasının gittiği yola dalan gözleriyle ormana savrulmasıydı.

Babası... O nasıldı? İyi miydi?

Ciğerlerinden güçlükle alıp verdiği nefesi, soğumaya başlayan odanın içinde minik buhar bulutçukları oluşturuyordu. Yavaş yavaş hatırlıyordu olanları. Güçsüz bir gölgenin onu çekiştirerek aracından çıkarmasını, göğsünü sarıp kanını durdurmasını, karların ve ıslak toprağın üzerinde sürüklenmesini... Dallardan sızan güneşin yapraklara verdiği şeffaf etkinin altında süzülüşünü, göğsüne saplanan o acının dinerken karanlıkla sarmalanmasını anımsadı.

Bir kadın vardı!

Zayıf, çelimsiz ve ürkek... Yaşlı mı yoksa genç mi olduğunu, yüzüne çektiği örgü şalından dolayı seçememişti.

Ve ondan sonrası yoktu. Hiçbir şey hatırlamıyordu. Ara ara kendini bir rüyanın içinde bulmuştu.

Yaklaşan ayak seslerini, yabancı bir lisanda devam eden konuşmaları duymuştu silik silik ve içini oyan o metalin sıcak acısını... Tenine değen soğuk bezi, onu teskin eden naif sesi ve ılık soluğu anımsadı.

Kapı ansızın açıldı ve içeriye serin bir hava yayıldı. Tepeden tırnağa titreyen adamın ayakucunda bir şekil belirdi. Bir kadın. O kadındı! Arkasından vuran gaz lambasından bedeni bir gölge gibi duruyordu. Dişleri birbirine

çarparak titrerken konuşmak için kendini zorladı. Kadın uyandığının farkındaydı, kısa bir an bakmış ama umursamamıştı. Öne doğru eğilerek yere bir şeyler bıraktı. Odun muydu onlar? Üstünde kar olan kalın odunlardı evet. Kadın daha sonra doğruldu ve üzerindeki karları elinin ucuyla temizledi. Ürkek bir şekilde kırpıştırdığı yeşil gözlerini merakla yüzüne dikti. Hüzne meyletmiş gözleri ve yüz yaşındaki haliyle karşısında duran bu kadın kimdi?

"Bu bağlar..." dedi Emre hırlayan bir sesle, dişlerinin birbirine vuruşundan dolayı sesi kesildi. "Üşüyorum." Titriyordu.

Elini sinesine koyan kadın olduğu yerde sessizce duruyor, ne konuşuyor ne de onu görüyormuş gibi tepki veriyordu. Sanki görünmez bir hayaletti Emre, ya da kadın hem sağır hem de dilsizdi ve gözleri dalmış onu anlamıyordu.

"Beni duyuyor musun?"

Çelimsiz kadın yine bir cevap vermedi. Onların farklı dilde konuştuğunu anımsayınca kendine küfretti. Hangi dildi o? Nereye gelmişti? Kürtçe bilmezdi, ya da Arapça. Peki ya kadın Türkçe biliyorduysa...

"Dilimi anlıyor musun?"

Ürkek bakan kadın usulca başını salladı. Adamın göğsünü bir rahatlama gıdıkladı. Gülümsedi. O gülümseyince kadın gözlerini irice açarak bir adım geriledi. Nefesi kesilecek gibiydi. Kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Elini kalbinin üzerine koyup, sakinleşmesini beklerken adam;

"Üşüyorum," dedi yine soluk soluğa ve ağzı kurudu bir anda. "Su..."

Kadın bir an bocaladı, ne yapmak istediğine karar vermek için bekledi. Ondan sadece su istemişti oysa *arsenik değildi. Sonunda merhameti ağır basmış olmalıydı ki, ilerideki kova benzeri bir şeye baktı. Emre de otomatikman oraya baktı. "Su," dedi tekrar, üzerinde demir bir bardak duran kovaya bakarak. "Verir misin? Çok susadım."

Kadın başını tereddütle salladı. Usulca hareketlendi, kovaya kapak olarak kullandıkları tahta parçasını kaldırıp içine daldırdığı bardak olarak kullandıkları maşrapadan sular damlarken, yanına geldi. Biraz tereddütten ve düşünme evresinden sonra yanına diz çöktü, bu koku neydi. Allah'ım kadın ağır bir kokunun sebebiydi! Genç adama ürkekçe uzanarak başını eldivenli eliyle kaldırdı ve dudaklarına buz gibi olan bardağı dayadı.

Emre kana kana içmek isterdi suyu ama başı kalkınca göğsündeki acı belirginleşti, üstelik boğazı o kadar acıyordu ki, birkaç yudum sonra midesi bulandı. Canı acıdı, soluksuz kalınca durmak zorunda kaldı.

Dudağının kenarından su sızarken, "Teşekkürler," dedi hırıltılı sesiyle. Kadın titreyen parmaklarıyla o suyu silmek için uzandı ama sonra vazgeçerek elini yumruk yapıp yanına indirdi. Etrafına baktığı sırada kadın elinden eldivenini çıkarıp, ürkek bir şekilde gözlerini eline odaklayarak uzandı. Emre bu

* Asit türü,

her yanı sarılı, hasta mı, yaşlı mı olduğunu anlayamadığı kadından ürkünce, kadın gözlerine teskin eden bir bakış attı. Emre loş ortamda sarılı yüzünü göremiyordu ama parlayan yeşil gözlerindeki ilgiyi görünce güven aldı. Kadın titreyen parmaklarının tersini alnına dokundurdu.

"Ateşim yok. Ama üşüyorum," dedi burnu tıkanacakmış gibi boğuk bir sesle adam. "Hasta olmadan giyinmeliyim."

Kadın gözlerine bakarak bileğine uzandı, ipler yüzünden kızarmış hatta yer yer yüzülmüştü. Parmağının ucunu ipe sürdü, sonra vazgeçip elini geri çekerek gözlerini yere eğdi.

"Bağlarımı çözer misin?"

Sanki kurşun sıkılmış gibi korkuyla irkilen kadın başını kaldırdı, usulca iki yana salladı ve derhal geriye çekildi.

"Başkası mı bağladı beni?" diye sordu adam merakla.

Kadın utanç içinde başını yine iki yana salladı.

"Sen mi bağladın?"

Ona korkuyla bakan kadın gözlerini kaçırıp yüzünü daha da eğdi.

"Neden bağladın beni?"

Suskunluk uzarken, insanı çıldırtan bir sessizlik oldu ve kadın sanki o yokmuş gibi yine ahırdaki hayvanlara baktı.

"Sana bir şey yapmamdan mı korkuyorsun?"

Kadın yine sessiz kalınca, delirmek üzere olan adam iç gerdi. "Sana zarar vermem."

Sanki sinek vızıldıyordu etrafında, kadın o kadar kaygısızdı adamın sesine. Belli ki inanmadığını belirtmek istiyordu, yanından gitmek için kıpırdanınca, "Lütfen... çok üşüyorum," dedi karnındaki ve göğsündeki gergin acı yüzünden dişlerini sıkarak. Acı içinde soluk alıp inleyince, ne ara yanına geldiğini bilemediği kadın yorganı kaldırıp, göğsündeki kanlanan bandaja baktı ve Emre canının neden yandığını o an anladı. Karnında ve göğsünde iki tane sargı vardı. Eski bir keten bezle sarılmıştı. Ya vurulmuştu ya da kaza sırasında yaralanmıştı.

Kadın kaşlarını çatarak beze dokunmadan bakarken, "Zaten yaralıyım, sana zarar veremem ben. Lütfen çöz beni, üşüyorum, üzerimi giyineyim," diye çaresizce yakardı.

Kadın yüzünü örten peçe şeklindeki tülbendini gözlerinin biraz altına çekti. Yanaklarının bir kısmı göründü. Kış soğuğundan yüzü pul pul olmuştu. Çetin havanın ayaz yanığına maruz kalmış ellerini önünde bağlayarak öyle saf saf baktı gözlerine.

"Lütfen."

İkna olması zaman aldı ama sonunda yanına yaklaştı ve tedirgince bağlarını çözdü. Oturur vaziyete gelince canı yanan Emre etrafına bakındı yeniden.

"Başkası var mı burada?"

Derhal geriye çekilen kadın telaşla başını evet anlamında salladı. Korkudan soluk soluğa kalmıştı yine, adam onun neden bu kadar tedirgin olduğunu anlayarak derhal açıklama yaptı. "Korkma, sana zarar vermek için sormadım, senden iriyim bana destek olamazsın diye sormuştum. Bir erkek kardeşin, eşin ya da baban..." Kadın bakışlarını kaçırarak gözlerini yine eline çevirdi.

İşin başa düştüğünü fark eden Emre, "O zaman evde kim varsa bana yardım etmesi için çağırır mısın?" diye sordu.

Kadın bu defa da ***hayır*** anlamında başını salladı.

"Yardım edecek biri var mı, yok mu?"

Kadın yine hızla başını iki yana salladı. Ve adam aklına gelen şeyle kendine küfretti. Yoksa!

"Konuşamıyor musun?" Kadın yine gözlerine bakmaktan kaçınarak yüzünü eğdi. Ve Emre onun konuşamadığına kanaat getirdi.

Bu garip giyimli, başı kapalı ve yüzünün bir kısmı peçelenmiş gibi duran yeşil gözlü kadın yüzünü asarak gözlerini kaçırdı. "Peki, bana sen yardım edebilir misin? Çok güçsüzüm, ayaklandığım an yere yıkılacağım belli."

Hızlı hızlı soluyan kadın bocalayarak öylece durunca, "Yemin ediyorum sana zarar vermem," diye güvence verdi adam. Kadın bir an tereddüt ettikten sonra, kaskatı halde yaklaştı yanına, önce ayağına ayakkabılarını geçirdi. O adama yaklaştıkça o iç kıyan kokusu da onunla geldi. Bu kadın neden bu kadar iğrenç kokuyordu? Gerçi gün boyu hayvanların yanındaydı, bu kadar çok gübre ve süt kokması bundan sebep olmalıydı ancak biraz fazla değil miydi? Üstelik bu koku boş midesinin isyan etmesine sebep oluyordu, minnettarlığını kusarak gösteremezdi. Tuttu kendini. Emre ayağına ayakkabıları geçirilirken başını eğdi. Garip ama ayağında çorapları vardı. İşi bitince kolunun altına girerek ayaklanmasına yardım etmeye çalıştı ama bu kadar uzak dururken öyle imkânsızdı ki...

"Uzak durma, sana zarar vermem yemin ederim." Bu yemin onda etki sağlamamıştı. "Allah'ın üzerine yemin ederim," dedi adam kadının kendisine yaklaşmasını beklerken. Fakat bu yemin bile onu ikna edememişti. Kadın yaklaşamadı, uzaktan uzaktan tutmaya devam etti. Burnunu kırıştırdı Emre, şu halde muhtaç olduğu kadından tiksinmek istemiyordu. Bedeninin gölgesi altında kasılan zayıf beden ürkekti ve soluk soluğa gibiydi. Kolunu kadının omzuna uzatmak için kaldırınca, o korkuyla titredi ve kolu havada kalan adamın canı yanınca, az olsa da zayıf kadından destek aldı. Ne kadar da zayıftı, onu ayakta tutması neredeyse imkânsızdı, o yüzden ondan sadece destek almak için kendini zorladı.

"Kıyafetlerim nerede?"

"Evde."

Kaba, aksanlı, garip bir Türkçesi vardı. Doğuştan Türk olmadığı belliydi, ya Kürt'tü ya da Arap... Adam gülmekle kızmak arasında gidip gelirken, adım

atmaya çalıştı. "Madem konuşuyorsun, neden sorularıma cevap vermiyorsun da bir saattir uğraştırıyorsun beni?"

Hesap sormuyordu, sadece sitem etmişti. Yeniden aynı sessizliğine bürünen kadın ona yardım ederek yürümesine destek olurken, birden durdu ve hızla çekildi. Emre dengesini kurmakta zorlandı, tam düşecekti ki, kadın yatağın üzerindeki battaniyeyi alıp hızla geri geldi ve adamın çıplak omuzlarına attı. Sonra yine hızla yatağın kenarında duran kendi kalın örgü şalını alıp, onu da tülbendinin üstünden çabuklukla doladı ve geri geldi.

"Teşekkürler."

O ana kadar titrediğini fark etmemişti. Kolunun altına yine aynı mesafeli duruşuyla girerek kapıyı açtı ve müthiş bir soğuk dalgası ikisinin de ısınan yüzünü yalayıp nefeslerini kesti. Havanın ayazı bıçak kadar keskindi.

"Kar..." dedi Emre şaşkınca. "Ne kadardır buradayım?"

Kadın adamı sürükleyerek dışarı çıkardı ve ilk olarak rüzgârın titrettiği bedenini bata çıkara tipinin içinden geçirerek, titremekten yürüyemeyen adamı yan tarafa çekiştirdi. Ayaklarına ve bacaklarına dolanan keskin cam kıvamındaki karlar sebebiyle, adamın derisi yüzülmüş gibi acıyor, parmakları uyuşuyordu. Kadınsa eteklerinin ucuna yapışan karlar yüzünden zor adım atıyordu. Yan tarafta bir kapı daha vardı; eski tahtadan, boyası yer yer dökülmüştü. Orayı da açtığında yüzlerine sıcak hava üflenince, bu sefer de sıcaktan soluksuz kaldılar.

Bu evde kaç yaşlı kadın vardı? Başka bir yaşlı kadın da kanepede yatıyordu. Üzerine örtü niyetine örtülmüş el örgüsü kazağı ve günün ortasında olmalarına rağmen üstünde geceliği vardı. Kanepede doğrulmaya çalışarak, "Geldiniz mi?" diye sordu o da aksanlı kaba Türkçesiyle.

Artık onların Türk olmadığından emindi.

Kolunun altında soluk soluğa kalan zayıf kadın adamı içeri çekip kapıyı sıkıca kapadı. Ve hemen kapının altına yamalı minderi sıkıştırarak, soğuk hava içeri girmesin diye tedbir aldı. Kapının önüne gerilen muşambayı da çekerek, duvardan düşmemek için destek alan adamı makat dedikleri saman döşemeli yere kabaca yürüttü.

Emre, göğsündeki acıdan mı yoksa soğuğun keskin etkisinden mi olduğunu bilemediği şekilde nefesi kesilirken, titremekten tam oturamayınca, karnına saplanan acıyla dişlerini sıkarak elini oraya koydu. Bu yara nasıl olmuştu bir hatırlasaydı.

Kadın onu oturturken dikkatle yarasını sardığı beze bakıp kanayıp kanamadığından emin oldu, neyse ki kanamıyordu.

Yüzüne bakan yaşlı kadın merakla, "Ateşin dindi mi oğul?" diye öksürerek sordu.

"Ateşim mi?"

"Günlerdir ateşler içinde yatıyorsun oğlum, en son çare olarak Cemre'm seni ahıra götürdü. Orası serin, sana iyi gelecekti. Kaç zamandır sana orada bakıyor. Kusura bakma oğul, ben hastayım, buranın sıcak olması gerekiyor diye düşündü yoksa seni orada tek bırakmazdı."

Emre meraklı bakışlarını minnetle yüzü yarı kapalı, ahu gözlü kadına çevirdi. Demek bu yaşlı kadın da bu ninenin kızıydı.

"Adın Cemre mi teyze?" diye sordu.

Önce şaşkınca gözlerini büyütüp açan ama sonra kıkırdayan yaşlı kadın, Emre'ye bakarak elini önünde salladı. Ona yardım eden diğer kadın çekinik halde üzerindeki kalın paltosunu çıkarıp kapının arkasındaki çiviye astı, tahmin ettiği gibi ne kadar zayıftı. Ağzı belli belirsiz gerildi, ama bunun haricinde istifini bozmadı. Sonra başına sardığı kalın örgü şalı da çıkardığında, adam az önce ahırın karanlık havasında fark etmediği şeyi ancak şimdi görebildi. Emre onun yaşlı bir kadın değil, zafiyet geçirecek gibi duran genç bir kadın olduğunu henüz anladı. Hatta... Hatta kendisinden daha ufaktı, belki de ufak bir kız çocuğuydu.

"Cemre'm, abinin kıyafetlerini giymesine yardım et kızım."

İşte tam da düşündüğü gibi, o bir çocuktu. Cemre olduğu yerde durunca, "Sana zarar vermeyecek yavrum, söz veriyorum," dedi annesi ve genç adama bakıp teyit bekleyerek, "Söz veriyorsun değil mi oğul?" diye sordu.

Bu ***yediğin kaba pislemezsin*** bakışıydı.

Ondan da teyit bekleyen Cemre adamın başını sallayıp minnetle gülümsediğini görünce, rahat bir güç aldı ve inanarak katlanmış kıyafetlerini yüklükten alıp yanına gitti. Gömleğini yıkamıştı belli ki, kırışmıştı ama temizdi. Yer yer sökülmüş olan kazağı da temizdi. Mis gibi beyaz sabun kokuyordu. Çekingen kız önce gömleğini çıplak bedenine bakmadan giydirdi. Yakasına uzanırken göz göze geldiler. Sanki o anda zaman akmaktan, dünya dönmekten vazgeçti. İkisi de kısa bir an soluklarını tuttu. Sonra kız yeşil gözlerini çekti. Kız düğmelerini iliklerken ellerinin titrediğini gördü Emre, utanmasın diye başka yöne baktı. Yanaklarındaki allar sıcaktan değildi, bu belliydi. Yüzü neredeyse domatese dönmüştü. Duruşu ürkekti ve sanki nefesini tutuyor gibiydi. Emre hayatını kurtaran kıza dikkatle baktı. Öyle zayıftı ki, gözleri dışında sanki yüzü yoktu. Bir de insanı bayıltan şu kötü kokusu olmasaydı, minnetini gösterecekti adam ama kız ne zaman yaklaşsa nefesini tutmaktan öte gidemiyordu. Biraz tereddüt etse de sonunda gömleğini ilikledi cansız parmaklar ve kazağını giydirmek için ayaklandı. Başından geçirdiği kazağın kollarını giymesi için, onun usulca hareket etmesini sabırla bekledi. Bir kere bile teninin tenine dokunmasına izin vermeyecek kadar dikkatliydi.

Kazağının göğüs kısmını da yamalamıştı. Gülümsedi Emre.

İşi bitince hızla yüklükten yastık aldı kız ve kanepenin kenarına koyarak, adamın başında sessizce bekledi. Ev temizdi, yatak ve kıyafetler mis gibi

kokuyordu hatta yaşlı kadın bile gül suyu kokuyordu ama kız... kız nedense ahır gibi kokuyordu. Bu çok ironiydi.

"Uzansana oğlum, Cemre sana yemek getirsin."

"Teyzeciğim ne ben..." derken ayaklandı ve başı dönünce gerisin geri yerine oturdu, sözleri acıyla yarıda kesilen adam inledi, bu oturuş sert olunca canı yanmıştı.

"Ben seni anladım oğul ama dışarıda sert bir tipi var. Bırak gitmeyi, kapıdan çıksan on adım sonra donarak ölürsün. Yaran taze, iyi bir bakım şart. Köy yolları kapandı, burada kar evlerin boyunca yağar."

"İyi de ben nasıl gideceğim?"

"Karın biraz erimesini bekleyeceksin, hem bu sürede de güçlenirsin."

"Peki bu kar ne kadar zamanda erir teyze? Ben neredeyim? Ne oldu bana?"

Yaşlı kadın omuzlarını sarstı. Aslında birkaç hafta belki de aylar sürer demeye çekinmişti. Ayrıca neyin nesi, kimin fesi olduğunu yaşlı kadın nereden bilecekti?

Cemre dediği zayıf kız sobanın üzerinde kaynayan çorbadan, kepçeyle alıp bir *sahana koydu ve sahanı tepsiye indirip adama getirdi. Eski tepsinin içinde sadece çorba, bir lokma somun ve bir de kaşık vardı. Emre şaşkınca buharı tüten yemeğe baktı ve karnı iradesinden önce ses çıkararak ufak odayı inletti.

"İç oğlum, kendine gelirsin."

Mahcup olduğunu belli etmeyen adam ne itiraz edecek, ne de çekinecek halde değildi zira açlıktan karnı gurulduyordu. O kadar açtı ki kızın kokusu bile bu açlığını dindiremiyordu. Kızın getirip dizlerine koyduğu çorbaya saldırdığında, Cemre belli belirsiz gülümseyerek annesine de çorba koymak için sobanın başına geçti. Yaşlı kadını da doyurduktan sonra ilaçlarını verdi ve Emre'nin yemeğini bitirdiği tepsiyi de alıp, bulaşıkları yıkamaya koyuldu. Sobanın üstünde buharı tüten ve kaynayan güğümden taşan damla sesleri, sıçrayarak sobanın üzerinde cosluyordu. Kız işini yaparken içerideki sobanın çıtırdayan sesine, dışarıda uğuldayan poyrazın uğuldaması karışıyordu. İşini bitiren Cemre bir köşeye çekilip eline eski, yırtılmış bir kitap aldı ve sonra varlığı yokluğuna karışarak o kitapta kayboldu. Ona merakla bakan Emre şaşkındı, okuma yazma bilmesini hiç ummuyordu. Cahil değildi, ne sanmıştı ki, her köylü okuma yazma bilmez miydi? Ama elindeki kitabın ne kabı, ne de sayfaları tammış gibi duruyordu, yine de bu kız bunu umursamadan dikkatle okuyordu.

"Hep böyle sessiz midir?"

Yaşlı kadın hüzünle baktı garibine.

"Onu dilsiz sandım," dedi Emre.

"Erkeklerle konuşmaz," dedi gözleri hüzünle dolan yaşlı kadın.

---

* Bakraç, metal tabak ya da tava türü mutfak gereci.

"Neden?"

Bu soru bağımsız çıkmıştı ağzından ama bunun sebebinin derin bir yara olduğunu anlamayacak kadar salak değildi. Öyle bir baktı ki kederli kadın, gözlerinden geçen hüzün bir an Emre'nin yüreğine saplanır gibi oldu ve yaşlı kadın bakışlarını uzaklaştırırken dili konuştu. "Yaralısın oğlum, bir şey yapamazsın ama şu da gerçek ki, arada şeytan var. Kızıma zarar verirsen seni karda donarak öldürmem, parçalara ayırıp aç kurtlara yem ederim. Ondan uzak duracaksın, ona yan gözle bile bakmayacaksın. Burada kaldığın sürece ona bacın gibi davranacaksın." Aldığı tehditle bir an afallayan Emre gözlerini kocaman açtı.

"O daha çocuk!" dedi sanki kendisi büyükmüş gibi. Henüz yirmi ikisinde tıp fakültesi öğrencisiydi ama bu kız da en fazla on beş yaşında duruyordu. Kuşkusuz daha büyük değildi.

Kadın kızının bir çocuk olmadığını, on yedi yaşında bir genç kız olduğunu söylemedi. Böyle bilmesi daha iyiydi.

2. BÖLÜM

Belki de kader sınıyordu onları...
En çok kim hak ediyordu aşkı?

İnsanın sağlığı yerinde olmayınca, saray neye yarar, araba neye yarardı? İnsanın huzuru yerinde olmayınca, para neye yarar, pul neye yarardı? İnsan sevilince kendine güveni gelir, üzülünce çökerdi. İnsanın en büyük serveti sağlığıydı, gerisi zaten arkasından gelirdi. Sabahın soğuk yeli ilikleri dondururken o dışarı çıkmış, etrafa bakmak isterken de yarası açılmış ve olduğu yerde kan kaybından bayılmıştı. Neden yapmıştı ki bunu? İyileşene kadar beklese olmaz mıydı? Cemre onu bulduğunda donmak üzereydi. Neredeyse sürükleyerek tekrar ahıra getirmiş, eski yatağa yatmasını sağlamıştı.

Onca yolu onu aramak için mi gelmişti Cemre, neden kendi canını da riske atmıştı ki? Üstelik hiç bir zorunluluğu yoktu, onu ikinci kez niçin kurtarmıştı? Tuhaftı, zaman geçtikçe bu sessiz kızı daha çok merak etmeye başlamıştı. Bir genç kız nasıl olurdu da boyu kadar karların içinde bata çıka, tanımadığı bir adamın peşine düşüp hayatını riske atardı?

Cemre bocalayan bir tutumla ona baktı. Yarı baygın olduğu halde, kızın ahırdaki varlığı yine de son derece baskındı. Cemre düşünüyor gibiydi. Gözleri süzülerek aşağı doğru kayan yorgun adam nefes alıp konuşmaya çalıştı. "Bi-biraz daha böyle düşünürsen ölebilirim, o zaman beni kurtarmanın hiçbir a-anlamı kalmaz," dedi çatlamış dudaklarını yalayıp, kendine gelmek için uğraşan Emre ve arkasından yeniden kendinden geçip bayıldı. Başı yana devrilmiş, rengi çekilmişti. Zaman geçti. Ayıldığında iriyarı vücudu temiz yatağın neredeyse tamamını kaplıyordu ve üzeri soyunuktu. Bu halinde bile aklı piçlik yapıyordu. Hiç tanımadığı bir kız onu ikidir soyuyordu ve onun ruhu bile duymuyordu?

"Cemre..." diye fısıldadı yorgun sesiyle. Kızın soğuk eli nazikti ama parmaklarının altındaki kadınsı gücünü hissedebiliyordu. Üstelik sanki o iğrenç kokusu bugün üzerine sinmemiş gibiydi.

"Susuyor musun yine?" dedi genç adam boğuk sesiyle ağır ağır. "O zaman nasıl anlaşacağız?"

Kendine gelmeye çalışan Emre, homurdanarak odanın içinde etrafına bakındı. Ama etrafı o kadar buğulu görüyordu ki çok şeyi seçemedi. Hafif bir mide bulantısı ve baş dönmesiyle yeniden bayılacağını hissetti. "Neredeyim?" diyebildi.

Kız yine her zamanki gibi alçak, neredeyse duyulmayan bir fısıltı halinde kısa cevaplar veriyordu.

"Kanıyor," dedi çekinik gözlerini genç adamın çıplak vücudunda gezdirerek. Zeki, durgun ve son derece huzurlu olan bakışlarını adamınkine dikti.

"Dikiş atabilir misin?"

Cemre dalgın parmağını kalçasını örten kumaşın kenarında gezdirince, genç adamın bedeni garip bir ürpertiyle titredi.

"Korkuyor musun?"

Kızın gözleri kısacık bir an için büyüdü, gülümsemesine engel olabilmek içinse dudaklarını ısırmak zorunda kaldı. Ona daha önce de yardım etmişti. Hızla başını salladı. Korkmuyordu. Başı dönen Emre kendini sanki bir tepeden yuvarlanarak baş aşağı düşecekmiş gibi hissediyordu. Derin bir nefes aldı, nabzı fazlasıyla hızlanmıştı, başı dönüyordu ve erkekliği de soğuğa başkaldırarak seğiriyordu. Adrenalin şu anda istediği son şeydi ve o da erkekliğini tetikliyordu. Kızın karşısında azgın bir adam imajı çizmek istemiyordu, kendini sakinleştirirken bedeni de sakinleşti. Aslında bu tepkisel bir şeydi, erkeksi bir tepki değildi, güzel olanı hemen kontrol altına alıvermesiydi. Yoksa kızı korkutacaktı.

Kirpiklerinin altından dikkatlice baktı. Görüş alanı çok kısıtlıydı, bayılmak üzereydi. Kendine yeniden geldiğinde kızın, "Acıyacak," dediğini zar zor işitti. O an sonraki birkaç dakikanın ne kadar rahatsızlık verici olacağının farkına vardı. Tüm vücudu ağrıyordu, özellikle sol göğsü... Göğsünün kemiklerine kadar sancıyla zonkladığını fark etti. Acıyla uyunurken, gözlerini tamamen kapayıp beklemeye başladı ve sakinliğini korumaya çalışarak derin bir nefes aldı. Ağırlaşmış kol ve bacakları yokmuş gibiydi.

Cemre yarayı temizlerken, dişlerini gıcırdatıp ellerini yumruk yaptı. Acıyı dayanılmaz kılan şokun kendisiydi, bu şoka sımsıkı tutundu. Dikiş iğnesinin sivri ucu etini deliyordu. Aklından acıyı uzaklaştırmaya çalıştı. İplik etini çekiştirerek derisinin içinden hızla geçerken inlemiş olabilirdi ama soluğunu tutmaya devam etti. Dudaklarını daha güçlü kasınca Cemre durdu, sımsıkı dişlerinin arasından "Devam et," diye buyurdu, "Dayanabilirim."

İğne bir kez daha tenine battı. Ucu ciğerine kadar uzanmış gibi canı yandı. Derin bir nefes aldı ve verdi, iğnenin her batışında ağzına dolan inlemesini geri yolladı. Kısa bir süre sonra iğnenin batması sona erdi. Derin bir soluk aldığı anda, yaranın yanında ıslak bir bezin serinliğini hissetti. Sonra o soğuk bez alnına dokundu, kurumuş ve çatlamış dudaklarını ıslattı.

"Ateşim yok, endişelenme," diye mırıldandı.

Gözlerini açtığında, Cemre üzgün halde yarasına bakıyordu. Bir ev kadınına göre fazla iyiydi. Tıpkı bir cerrah kadar titiz bir dikiş atmıştı, bu garipti. "İzin kalacak kalbimde," diye gülümsedi adam. "Ne zaman kalbimin üzerine baksam, seni hatırlayacağım," deyip gülümsedi ama Cemre gülmemişti. Birden telaşla elini çekmiş, yeşil gözlerini büyüterek açmıştı.

Acı elle tutulur gibiydi.

Gırtlağından gelen yutkunma sesi bir kadın için oldukça kısık sayılırdı ama garip olan Emre onun nefesinin çıplak vücudunun üzerinden bir yel gibi eserek geçtiğini hissetmiş ve saçlarından ayak parmaklarına kadar varlığını duyumsamıştı. Acı hafifleyip gözlerini daha rahat açınca, kadının elinde sımsıkı tuttuğu için yere suyu damlayan ıslak bir bezle kendisine şaşkınca baktığını gördü. Samanların yanında minik bir gölet oluşmuştu. Sanki şok geçirmiş gibiydi.

Emre gözlerini ellerine çevirdi, o bezin vücudunda gezineceğini düşünmesiyle vücudu gerildi. "Buna gerek yok, ateşim yok henüz."

Dudaklarını büken Cemre yüzüne meydan okurcasına baktı ve o gözlerde gördüğü inatla derin bir nefes aldı. İlla ateşine bakıp bunu garantiye alacaktı. Aldı da, ona ilk günkü titizliğiyle ve dikkatiyle baktı, iyi etti ve akıllandı Emre, bir daha böyle aptalca hatalar yapmadı. Söz dinleyen çocuklar gibi bir köşeye oturup, zamanın geçmesini sabırla bekledi.

Etrafa bakındı. Yere döşenen samanların üstüne atılmış muşamba ve onun üstüne sıcak tutsun diye atılan eski ve parçalanmış bir halı vardı. Kerpiç duvarın çatlamış kireç sıvasına çakılmış iri bir çivi, üstüne asılmış eski bir kalbur... Gıcırdayan tahtadan yapılmış miladı dolmuş bir makat ve üstündeki hastanın ağırlığıyla çökmüş gibi duran yayları gevşemiş eski bir yatak... Bir taş kadar ağırlaşan yün yastık... Yine poşetle kaplanmış ve soğuğu engellenmiş pencere... İç gererek baktığı bu eve muhtaçtı.

Her gece ansızın duyduğu çığlık sesleri eşliğinde korkuyla uyanmıştı genç adam. Onun başına bir şey geldiğini sanarak yerinden fırlamıştı. Her gece kızın çığlıklarından sonra yorganı başına çekip hıçkırarak ağlamasını sessiz bir hüzünle dinlemişti. Deli miydi yoksa dertli miydi? Neydi onu korkutan? Onu böyle üzen, insanlardan uzaklaştıran, ürkekleştiren neydi? Dudaklarını büke büke yüzüne oturan hüzün, kirpiklerinden ırmak gibi boşalan gece yaşları, saçlarına dokunan yaşlı kadının vefalı eline tepki veren acılı inlemeleri ve her kâbusun ardından bir haykırış kopukluğunda kahırlı

bir soluk... Ve her kâbusundan sonra annesi neden her an ağlayacak bir hüzünle ona bakıyordu? Kederli kederli neden başını sallayıp arkasından hep dua ederek gözlerini kapatıyordu? Garip bir kızdı Cemre, abdestsiz gezmiyor, namazından geri kalmıyor, ara ara Kuran-ı Kerim okuyor ve susup düğmesi kapatılmış bir androit kadar sessiz ve cansız halde eski kitaplarını okuyarak zamandan soyutlanıyordu.

Evin ortasına bazen beyaz bir çarşaf asılıyordu, bazen hatları belli olmasın diye de üzerine eski bir perde atılıyordu. Ortaya bakırdan bir teşt konulup, ateş gibi olan güğümden *bakraca ılıştırılmış suyla banyo yapıyordu. Buharı tüten suyla birleşen sabunun kokusu etrafı sararken ona arkasını dönüyordu Emre, o banyosunu yapana kadar, hatta üzerini giyinip o örtüyü ortadan kaldırana kadar da bakmıyordu o tarafa. Ta ki yaşlı kadın, "Dönebilirsin oğul," diyene kadar.

Ama bir gün, yaşlı kadınla ikisi uyurken su sesiyle uyandı Emre. Onun yine süt kaynattığını ya da su ısıttığını düşünerek dalgınca arkasını dönmüş, öylece kalakalmıştı. Cemre onların uyuduğunu bildiğinden bu saate koymuştu banyo işini ve sakince banyosunu yaparken gizlice izlemişti onu Emre. Beyaz örtünün arkasından beliren siyah silueti görünüyordu. Kızın arkası dönük haline bakarken, uyandığını bilse ne kadar panik olacağını düşünüp muzırca gülmüştü ama sonra, onu utandırıp üzmek isteyeceği en son şey olduğundan dudaklarındaki gülücük solmuştu. Bu izleyişte ne sapıkça bir eylem ne de erkeksi bir arzu vardı, sadece merak, ona karşı duyduğu garip merak vardı. Ve o anda ipin üzerinden sarkan çarşaf nazlı bir pelerin gibi yere serilirken, uzanıp onu tutmakla, kızı utandırmamak için uyumuş numarası yapmak arasında donup kalmıştı Emre. Tam yataktan kalkıp perdeyi yerine tekrar atacaktı ki, Cemre omzunun üzerinden ürkek bir tutumla arkasına baktı. Emre hızla gözlerini kapatarak kafasına kadar yorganı çekmeyi sessizce başarmış ve onu ürkütmemişti. Cemre onun uyuduğundan emin olunca son bakraçtan bir maşrapa daha su alıp sabunlu başına dökerken, yutkunan Emre gözlerini açarak onun perdeyi tekrar çekip çekmediğine baktığı anda gördüğü şeyle ağzı açık, solukları kesik halde donup kaldı.

Cemre camdan vuran ay ışığının altında beyaz bir inci gibi parlıyor, tek omzunun üzerinde topladığı siyah saçlarını yıkıyordu. Altında ince bir içlik vardı, üzerinde eski bir atlet, kendini koruma güdüsüyle hâlâ tamamen çıplak değildi, ama ıslanarak saydamlaşan kumaşların onu korumak yerine gözler önüne serdiğinden habersizdi. Hayır, Emre'nin solukları ne nefsi yüzünden hızlanmıştı, ne de erkekliği hayâsızca ayaklandığı için bu garip tepkiyi vermişti. Ellerinin yumruk olması, gözlerinin iki cehennem çukuruna dönmesi gördüğü şeydendi. Cemre'nin sırtı izlerle doluydu, ama bu izler ne dayak iziydi, ne de işkence. Emre tıp bölümünde okuduğu için bıçak izini nerede

* Bakır kova

olsa tanırdı. Kızın sırtı defalarca tenine yaslanan keskin bir bıçağın izlerini taşımaktaydı. Kanı dondu, kan beynine sıçradı. Nasıl bir insan böyle bir vahşeti yapabilir, nasıl bir mahlûk gencecik kıza bu acıları reva görebilirdi ki? İşte o zaman anlamıştı Emre, Cemre'nin yaraları göründüğünden daha derindeydi. Gözlerinden bir damla yaş süzülüp yastığına damlarken, Cemre hareketlendi ve Emre gözlerini kapayarak bu görselin hazin resmini zihninden silmek istedi. Ama artık ne zaman kızın yüzüne baksa ne sırtındaki izler, ne de yüzündeki hüzünler zihninden silinmeyecekti.

Temizdi, titizdi, evde kirli hiçbir şey bırakmadan elinde yıkıyordu. Annesinin terlemesine bile müsaade etmiyordu. Yine susuyor, işini en iyi şekilde yapıp, peynirlerini ve çökeleklerini yapmaya devam ediyordu. Haftada iki defa banyo zamanıydı Emre için, yarası sıkıca sarılıp poşetle kapatılıyordu. Onun için soba yakılıp ısıtılan ahıra konan büyük bir *teşdin içinde yıkanmasına izin veriliyordu. Öyle banyo yapmak ona çok garip geliyordu. Demir kovanın içinden ılıştırılmış suyu maşrapayla alıp başına döküyor, elinin içinde köpüren kalıp beyaz sabunla saçlarını sabunluyordu. Banyosu bittikten sonra arkasını her seferinde Cemre temizliyordu. Ne zaman itiraz etse ona aldırmadan ve bir kere bile *of* demeden hizmet etmeye devam ediyordu. Annesi değildi, bacısı ya da karısı değildi ama o sanki mecburmuş gibi ona saygıyla hizmette kusur etmiyordu. Onun ruh dünyasına karşı olan merakına yenilen Emre, her geçen gün onların merhametine hayranlığını bir kat daha arttırıyordu. Yine öyle bir gündü... Henüz banyo yaptığı için üzerini değiştirip ısınmak adına kaldıkları odaya gitmişti. Cemre olmadığı için onun yıpranmış kitaplarından birini izinsiz almış, hem kurcalayarak vakit geçiriyor, hem de ne okuduğunu merak ediyordu. Yaşlı kadın hastalığı yorgun düşürdüğü zaman uyukluyor, sobada yanan ateş parlayıp üzerinde kaynayan güğümü sallıyordu. Ve Emre'nin sıkılması ne yapsa geçmiyordu. O kadar alışmıştı ki varlığına, sanki Cemre bu odada olmayınca zaman duruyordu. Üstelik ne yapıyordu ahırda? Saatler geçmişti ama Cemre gelmiyordu. Tam gidip bakmayı düşündüğü anda, duvar dibinden o ses duyuldu. Sanki bir yerde radyo çalıyordu, ama bu evde ne televizyon ne de radyo yoktu ki. Peki o güzel ses nereden geliyordu?

**Nereye gitsem gurbetimdir
Kimi sevsem hasretimdir
Felek duysun sitemimdir
Aman aman diye diye geçti ömrüm aman
Son yapraklar düştü düşecek
Son kuşlar da göçtü göçecek
Bir ömür böyle geldi geçecek
Aman diye diye yar diye diye canan diye diye hasretiyle geldi geçecek

---

* Büyük bakır leğen

** Zara / Son Yaprak

Aman diye diye yar diye diye canan diye diye hasretiyle geçti ömrüm aman
Gurbetteyım hep yalnızım
Cihanda bır garıp canım
Ben bu derdı kime yanam
Anam anam diye diye geçti ömrüm aman

Emre ağzı açık halde Maral Hanım'a baktı, kadın sessiz hıçkırıklarını sinesine gömerek ağlıyordu. Bir kuş gibi şakıyan Cemre söylüyor, acılarına şahit olan kadın hıçkırıyordu.

"Sesi ne kadar güzel..." dedi Emre büyülenmiş gibi, tüyleri hâlâ diken dikendi. Oysa Emre türkü dinlemeyi sevmezdi ama şimdi duyduğu bu sesle en sevdiği müzik tarzı olabilirdi. Şaşkındı, dudaklarında garip bir gülümseme vardı ve gözlerinde tuhaf bir parıltı... Onunla konuşmayan kızın öyle bir sesi vardı ki söylerken içini titretiyor, dinleyenin ciğerlerini eline veriyordu. Sesin hâlâ kulağında çınlamasıyla kanının donduğunu, içini bir dehşet hissinin kapladığını ve duyularının birden keskinleştiğini hissetti. Birine mi âşıktı, kavuşamadığı bir yavuklusu mu vardı? Neden bu kadar dertliydi türkü? Belki de vatanını özlemişti, arkadaşlarını, sevdiklerini... İşte o zaman anlamıştı Emre, davulun sesinin uzaktan hoş geldiğini. Savaşın rengi her yerde griydi. Acının rengi griydi.

"Kaderi de sesi kadar güzel olsun yavrumun," dedi hüzünlü bir sesle gözlerini kurulayan Maral Hanım. "Mutluluk türküleri söyletmeyi de nasip etsin Allah'ım ona. Hiç duymadım daha."

'Âmin' dedi Emre içinden ve daha şaşkınlığını üzerinden atamadan kapı açıldı, soğuk hava içeri sızdı. Yanakları ve burnu soğuktan kızaran ve kat kat kıyafetlere sarınan Cemre, elinde buz gibi olmuş güğümle içeri girip, onu sobanın üzerine koyarken, genç adam hâlâ ağzı açık ona bakıyordu. Emre'nin bu haline gülümseyen ve elini göğsünün üstüne koyarak dua eden yaşlı kadının uyaran boğaz temizleme sesiyle, kendine gelip susması gerektiğini anlamıştı. Belli ki annesi utanmasını istemiyordu. Cemre sesinin buraya gelmeyeceğini düşünerek söylemişti ama Emre, bu sesi dinlemekten bir ömür usanmayacağını o an fark etmişti. Sesi çok tesirliydi.

Onunla sohbet etmeyen, hatta onun olduğu ortamda konuşmaktan özenle kaçınan billur sesli Cemre de duş almıştı. Zayıf yüzü hayli güzelleşmişti ama yıkanınca rengi açılan teninde yeşil gözlerinin altındaki yorgun halkalar belirmişti. Uzun kirpikleri yeşil gözlerini çevrelerken kıvrılarak nazlanıyordu. Emre ilk defa onun güzelliğini fark etmişti. Gözlerini kaçırarak onu bu şekilde izlediğini fark eden içindeki o adama kızarken, burnuna yayılan kokuyla bedeni gerildi. Her duştan sonra mis gibi sabun kokuyor, ama aradan bir saat geçmeden ahıra gidiyor ve sanki özellikle o kokuya bulanmış gibi taze tezek kokusuyla odaya geri dönüyordu. Emre başlarda bu kokunun ahırdan sindiğini sanmıştı ama onu gözlemledikçe anlamıştı ki, kız bu kokuyu elbise gibi

özellikle üzerine alıyordu. Bunu anlaması çok zaman aldı. Aslında kız her erkeğin içinde beslediği hayvansı nefsinden korkuyor, kendini Emre'nin bakış açısından korumak için de böyle bir yol kullanıyordu. İyi de ona yan gözle bakmazdı ki...

Yine taze sabun kokusunun üzerine buram buram sindiği bir sabah, işlerini bitiren genç kız kitap okumak için köşesine çekilmiş, sessizce onu izleyen yaşlı kadın da tespihini eline alıp uzanmıştı.

"Ne okuyorsun?" diye sordu Emre merakla. O kitabı daha evvel elinde hiç görmemişti.

Cemre irkildi. Birkaç saniye, hiç konuşmadan birbirlerine bakakaldılar. Cemre artık kesik kesik nefes alıp verirken göğsü de usulca inip kalkıyordu. Ona gülümseyen Emre kaşıyla elindeki kitabı gösterdi, sanki boğuluyormuş gibi kızaran Cemre, onu hiç umursamadan okumasına devam etti. Sessizlikten iyice sıkılan Emre, "Elindeki kitap Alain Badiou'a ait bir felsefe kitabı mı?" diye sordu dayanamayarak. Onun günlerdir bir aşk romanı ya da popüler edebiyattan bir şeyler okuduğunu sanmıştı ama kitabın eski kapağına göz atma şansı yakalamıştı. Bu kitap Alain Badiou'un Fransızca yazdığı, filozof haritası dediğimiz kitaplarındandı. O Fransızca mı biliyordu?

"Çok mu seviyorsun kitabı?"

"Muhtar getiriyor ona bu kitapları, Cemrem ona istediği tarzı söylüyor, o da sağ olsun eğer denk gelirse sahaflardan ucuza alıyor. Kendini avutuyor garibim işte." Emre kaşlarını kaldırarak cevap verdi.

"Kendini avutuyor dediğiniz kitap hem Fransızca, hem de yirminci yüzyılın ikinci yarısında öne çıkan Fransız filozof veya düşünürlerinin bir bakıma öznel denebilecek oluşumlarını ortaya seriyor. Althusser, Lacan'dan Deleuze, Sartre, Ricoeur ve Foucault, Rancière'e bir dizi filozof , 'hayat', 'mana', 'sübjektif" ve 'denge' gibi mihenk taşları üstüne araştırmalar yapıyor. Siz kızınızın ne okuduğunu biliyor musunuz?"

Emre'nin konuşmasından hiçbir şey anlamayan yaşlı kadın hakarete uğramış gibi kaşlarını çatarak, "Kötü bir şey mi okuyor oğul?" diye sordu endişeyle. Emre'nin konuşmalarını duyan Cemre hiç ses çıkarmadı, gözlerini elindeki kitaptan ayırmadı ama şimdi okumuyor, kulağı istemsizce onları dinliyordu. Duymuyormuş gibi davranıp ses etmedi.

Emre iç geçirerek hayranlıkla baktı kitapla bütünleşen sessiz genç kıza. "Hayır, hayatın amacını okuyor. Kimsenin okumaya cesaret edemediği kadar sıkıcı araştırmaların olduğu doğru kitaplardan bir tanesini okuyor."

"Cemrem çok bilgilidir. Her konuda bir fikri vardır, bazen konuştuklarını da anlattıklarını da aklım almaz benim ama eğer okusaydı iyi bir doktor bile olurdu."

"Beni ilk bulduğunda da, kurşunu göğsümden çıkarıp yaramı o mu sardı?"

"O sardı ya, günlerce sana baktı. Kurşunu çıkarma dedim, ölür dedim ama dinletemedim, o yine de çıkardı. Sonra yaran cerahat kapmıştı, iltihap için lapa ve kürler yaptı, sık sık sardı, sonra yaranı deşip sülük tutturdu. Kuruttu yaranın iltihabını."

Emre yarasından geriye kalan taze kapanmış yerine elini koydu. Ondan bir iz vardı göğsünün üzerinde, ona olan can borcunu unutturmayacak bir iz. Ve aklında başka bir soru yankılandı. Kurşun! Kurşunu çıkardı demişti kadın. Demek ki sadece kaza geçirdiği için yaralanmamıştı, göğsüne herhangi bir şey de batmamıştı. Peki onu kim neden vurmuştu? Bildiği kadarıyla düşmanı yoktu, peki ya babasının düşmanları? Bu yara bir kurşunun neticesinde olmuştu. Kafasında dönen sorular aklını karıştırdı. En çok merak ettiği soru ise, onu kimin neden öldürmeye kalktığıydı? Ya da hedef o değildi, başkasının yerine vurulmuştu! Bu düşünce daha çok canını sıktı, yoksa hedefteki adam babası mıydı, abisi miydi? Kimdi? Kim!

Sobanın üzerinde kaynayan güğüm sallanınca, içinde yaramazlık eden su damlalar halinde dışına sıçradı ve cozurdayarak sobanın üzerine düşüp patladı. Bu ses evin en eğlenen sesiydi.

Cemre çevresinde olmadığı zamanlar burada durmak, mezarda kalmak gibiydi. Tek bir odaydı. Radyo, televizyon yoktu. Yaşlı kadının yorgun olduğu zamanlar –ki bu çoğu zaman oluyor- sohbet de yoktu. Zaten boş kaldığı anlarda da çoğu vakit elinde teşbih, dilinde dua oluyordu, kadın sanki artık dünyadan çoktan kopmuş öteki âlemde yaşıyor gibiydi.

Bazen öyle sessiz oluyordu ki odanın içi, sanki bir mağarada tek başına gibi hissediyordu adam kendini. Dışarı çıkıp derin derin dağın temiz havasıyla ciğerlerini açıyor, gözlerini kapatarak karların eridiğini hayal ediyordu. Acaba arabasına ne olmuştu? Buraya çok mu uzak bir yerdeydi? Onu nerede ve nasıl bulmuşlardı? Bunları ona ne zaman sormaya çalışsa sırf konuşmamak için ağzını açmıyordu kız. Ve soruları ağzında kalıyordu her seferinde. Aklında dönen sorularla boğuşurken, üzerine uzaktan kalın bir battaniye atan genç kız geliyordu yanına, yaren oluyordu sessizliği kıskanç bir tutumla dağa taşa ve ikisi de sessizce kar kaplı ormana bakıyorlardı. Dallarına yığılan ağır karı taşımaktan yorulmuş ağaçlar Cemre kadar vefakârdı. Sonra gidiyordu yanından kız, içi üşüyordu Emre'nin, onun çevresinden bir dakika ayrılmasını istemiyordu. Minnet dedikleri şey bu muydu? Vefa borcu dedikleri...

Bazen de onun ahırdan gelen billur sesini dinliyordu, işini yaparken türkü çığıran kelimeleri hep dertli, hep elemliydi. Ama sonra susup yanlarına gelince, sanki o sesin sahibi değil gibi davranıyordu, hem ketum, hem çekingendi. Etrafında sessiz bir hayalet gibi dolaşan Cemre, ruhu çalınmış beden gibiydi, hatta tek bir amaca kodlanmış zombi de olabilirdi. İkili aralarında asla sohbet etmiyordu, yaşlı kadın yemek yemeye kalktığı an bile yorgun düştüğünden uyuyakalıyordu.

Günler geçerken kar yağışı dineceğine hızını iyice arttırdı, öyle ki ayaklanan Emre ne zaman dışarı çıksa büyük bir hayal kırıklığı ile eve geri döner olmuştu. Ailesi meraktan delirmiş olmalıydı, babası kesin altüst etmişti Türkiye'yi, annesi ağlayarak gözlerini cama dikmiş sessizce güzel haberi bekliyor olmalıydı. Abisi ile araları son zamanlarda iyi değildi, kesin şu anda ona küstüğü için vicdan azabı çekiyordu. Bir fare gibi kapana kısılmaktan nefret etse de, elinden bir şey gelmiyordu. Bu tipinin bir an önce dinmesi gerekti. Köylüler bu duruma alışmış ve böyle zamanlarda evlerinden adım atmanın onları öldüreceğine inanmışlardı. Doğru düzgün bir yolları dahi yoktu. Hepsi bunu kader bilip kabullenmiş, birbirlerine bile fazla uğramaz olmuşlardı. Eskiden en azından kıza kitap vermek için muhtar uğruyordu ama o da şimdi şehre gidemediğinden elindeki kitapları getiriyor ve dışarıdan verip uzaklaşıyordu. Emre'yi hiç görmemişti. Evde bir yabancı olduğundan haberi dahi yoktu. Olsaydı şüphesiz azarlar, ne yapar eder o adamı evden uzaklaştırırdı ama Cemre başına onca kötü şey gelmiş yaralı bir adamı sokağa, düşmanlarının kucağına atamayacağını biliyordu. Eğer onu vuran düşmanı hala etraftaysa onu öldürmenin bir yolunu tekrar deneyebilirdi, bu yüzden istişare etmişti annesiyle susmuş ve saklamıştılar. Emre ise onların korumacı tutumundan haberdar değildi.

Cemre konuşmadığı için iletişim kuramıyordu. Gözleri bile kazara gözlerine değse, kız hemen bakışlarını kaçırıyor, kızarıyor ve uzaklaşıyordu. Sadece kitapları ve hayvanlarıyla bir bütün olan Cemre gerçekten sessiz bir kız mıydı yoksa ona karşı mı böyleydi bilmiyordu. Hatta son birkaç gündür özellikle gözlerini kaçırdığına yemin edebilirdi. Zamanla ona güvenmeye başlamış olmalıydı ki, o iğrenç hayvan kokusunu üzerine sürmekten vazgeçmişti. Artık üzerinde eski ama temiz elbisesi, başına sımsıkı sardığı rengi solmuş yazması, yeşil gözlerine çöreklenmiş ürkeklik ve hüzün kalmıştı. Adam azıcık yerinden kalksa korkuyla sıçrayarak bir adım geriliyordu, ağzını açacak olsa anında put kesilip dikkate duruyordu. Üstelik sesini duymak için kulağına bir mikrofon takman gerekirdi, kız annesiyle bile zorla konuşuyor, ondan uzak duruyor, yanlışlıkla bir şey diyecek olsa yüzünü yere eğip, en uzak köşeye geçerek hazır olda oturuyordu.

Bir şifacı azmiyle yarasını lapa karışımı bir şeyle sarıyor, ateşlendiğinde başında sirkeli sularla bekliyor, karnını doyuruyor ve ihtiyaç gidermek için dışarı çıktığında, o soğukta ama ona görünmeden uzaktan tuvaletin kapısını izleyip, iyi olduğundan emin olmaya çalışıyordu.

Günler geçmek bilmezken iyi beslenememekten ve beden direnci düştüğünden birkaç defa daha ateşi çıkmıştı ve onun kar masajı ile çabucak atlatmıştı.

Aklındaki soruların daha fazla yanıtsız kalmasından sıkılan Emre, Cemre'den cevap alamayınca bu kez yaşlı kadını sorguya çekmeyi akıl edebildi. Maral Hanım bildiği kadarını -kendi düşüncelerini saklayarak- anlattı. Cemre'nin

onu parçalanan aracın içinden tek başına kurtarıp buraya getirdiğini ama başkasına haber vermediğini söyledi. Önce göğsündeki kurşun yarasından sebep ne yapması gerektiğini düşünürken, üzerine bir de kar yağışı başlayınca, bu kez istese de haber verememişti. Evleri köyün uzağındaydı. Onları kimse göremezdi. Komşuları uzakta da olsa vardı ama Cemre'nin ürkekliği evlerine kadın misafir dahi girmesine izin vermiyordu. Sadece muhtar uğruyordu o da çok az ve uzaktan, birkaç kelimeyle ihtiyaçlarını sorup, varsa temin edip, hayvanlar için getirdiği yemleri ve kıza getirdiği kitapları bırakıp gidiyordu.

Artık Emre iyice düzelmişti, bugün kar durursa köye inip yardım istemeyi düşünüyordu. Kafasında binlerce soru, merak ve kaygı gezinirken gözleri bir göz odanın içinde sessizce dolaşan kıza kaydı. Ahırdan gelmiş üzerindeki kalın eski kıyafetlerini çıkarıyordu usulca. Üzerinden yere saçılan karları eski havluyla silmesini izledi.

Emre tam ayaklandığı sırada, yaşlı kadın öksürük krizine girince, daha Cemre atılamadan su dolu bardağı kadına uzattı. Cemre bir an elinde hırkasıyla durakladı. Emre yaşlı kadının yerine yaslanmasına yardım edip geriye çekilirken, Cemre hızla az önce çıkardığı kalın kabanı tekrar üzerine alıp dışarı çıktı. Daha yeni gelmişken neden kaçar gibi gittiğini anlayamayan adam kafasını kaşıyarak kadına döndü. "Hep böyle sessiz midir?"

Yaşlı kadın ağlamaklı bir halde üzerine yorganını çekerken, "Annesini ve babasını kaybettiğinden beri, yani o olaydan ve..." derken kapıya bakıp duraksadı. Belli ki içeri girip duymasından çekiniyordu.

'Annesini ve babasını mı?' diye düşünen Emre şaşkındı. Sormadan edemedi.

"Ben sizi annesi sanıyordum," diye allak bullak bakan adama yaşlı kadın gülümsedi. "Ben babaannesiyim oğlum."

"Anne deyince sandım ki..." dedi Emre iç gererek. "Okumayı çok seviyor. Okula gitmiyor mu?"

"Ne okulu oğlum?" dedi yaşlı kadın. "Biz aç karnımızı doyuramıyoruz, üstelik ben yatalağım. En yakın köy desen ne kadar uzakta. Muhtar ve köylü destek için bir koyun bir de buzağı vermişti bize, buzağı büyüdü inek oldu, koyun da doğurdu şükür. Cemre'm peynir, tereyağı neyin yaparak aç komuyo bizi. İlaçlarıma sağ olsun devlet el atıyo, karnımızı doyuracak ihtiyacımıza zor yetişiyo yavrum. Köy yerinde herkes kendisi yapar ihtiyacını, bizim peynire müşteri çıkacak da..."

"Pazar falan yok mu? Hani öyle şeyler olur ya satmak için."

Yaşlı kadın dudağını büzdü. "Kurda kuzu mu teslim edem oğul? Anası yatalak, kız muhtaç olunca aç kurtlar kokuya gelir. Bir somun ekmeğimiz olsun yeter, Cemre'm göze batmasın yeter ki."

Demek o yüzdendi o kötü kokusu. Adam diretti. "Ama okula gitmeliydi."

"Okula da gitmeliydi, güzel giyinip huzurla da büyümeliydi, annesi de olmalıydı babası da hatta gardaşları da öldürülmemeliydi elbet, ama istediğin

olmuyor işte. Savaşın dokunduğu her yerde acının rengi tekdir. Kader deyip susmak ona yazılmış." Emre duyduklarının doğruluğunu düşünürken hâlâ kendince bir mücadele içinde gibiydi.

"Devlet okumayı mecburi yaptı."

"Sen nerede büyüdün oğul, bizim buralarda onun yaşındaki kızların kucağında bebek olur ama oyuncak bebek değil, essahtan bebek." Sonra yüzü de sesi gibi sertleşti. "İte uğursuza yem etmeyeceğim emanetimi. Söz verdim Allah'a, ne olursa olsun gönlünün sevemeyeceğine vermeyeceğim goncamı. Ona göz olacak, dal olacak, sadece er değil abi, baba da olacak verdiğim adam. Dağ başında bir ceylan, ağzı sulanmış bir kurt sürüsüyle baş edemez. Varsın gözden ırak kalsın ama huzurla yaşasın."

O sırada kapı açıldı ve kız durgunca içeri girdi. Ona dikkatle bakan adam da bir an onun gibi sessizleşti. Cemre üzerini çıkarıp annesinin yanına gitti ve önce yastığını kaldırarak düzenledi sonra kucağına çorbasını verip, tekrar köşedeki yerine giderek ekmek için hamur yoğurma hazırlıklarına başladı. Eski kilimin üzerine yamalı temiz bir sofra bezi serip üzerine malzemeleri yaydı.

Hamuru yoğurup uyutmuş ve sobanın başına geçmişti. Bugünkü menü taze bulamaç çorbasıydı, sahan dedikleri eski ama temiz kaba aldı yemeği. Aynı sessizlikte elindeki tepsiyi Emre'nin yanına koydu. Tuhaf görünen fakir aşı dedikleri yemeğin tadına zamanla alışmıştı Emre.

"Teşekkürler Cemre, sen yemeyecek misin?" diye sordu genç adam gülümseyerek. Bu kıza minnettardı, canını borçluydu. Onu sadece ölümün elinden çekip almamıştı, yaşına, gücüne yaraşmayacak bir iradeyle buraya kadar taşımıştı da. Üstelik hiç mecbur değilken, iyi olmasına rağmen şikâyet etmeden hizmetini yapmaya devam ediyordu. Sustu her zamanki gibi Cemre, sanki sağırdı onu duymuyordu, kördü görmüyordu. Kız annesini doyurmuş, ona yemek getirmiş ama her zamanki gibi kendine bir şey hazırlamamıştı.

"Cemre, abin sana soru sordu kızım, cevap versene," dedi ağzını silen yaşlı kadın.

Tepsiyi alan Cemre babaannesine ters bir bakış atarak yeniden işinin başına döndü. Yaşlı kadın manalı manalı gözlerini devirdi. Emre sıkıntı içinde solurken artık ne konuşacağını da bilemiyordu. Aklında sadece bu kapalı odadan kurtulacağı günün ümidi vardı. Sabah gözlerini açtığında yüzüne vuran gün ışığının soluk rengi bu kez canlıydı. Emre üzerindeki kalın yün yorganı iteleyip, pencereye bakarken kısık gözlerini güçlükle araladı ve gördüğü aydınlık için tebessüm etti. Nihayet kar durmuştu. İşte bu harikaydı. Ayaklanarak yatağından kalkarken, heyecandan yerinde duramadı. Hızla kapıyı açıp dışarı baktı, evet kar gerçekten de durmuş hatta hafif ışıyan güneş bir kısmını eritmeye başlamıştı. Çatıdan damlayan sular bunu ortaya koyuyordu. Karın durduğunu fark eden kadın da, aynı tebessümle ona baktı. Bu sırada uyanan Cemre de onun bu coşkulu halini izliyordu. "Nihayet durmuş!" dedi Emre.

"Gidecek misin oğul?" Bir dakika daha, onu merak ettiklerini tahmin ettiği ailesinden uzak kalmak istemeyen Emre ***evet*** der gibi başını salladı. Yanına yürüyüp kadının elini öptü ve helallik alırken, "Sizin için yeniden geleceğim ve doktora götüreceğim sizi," dedi minnetle. Bu tek göz odaya, üflesen yıkılacak kadar cılız eve son kez baktı. Cüzdanındaki paraları öylece duruyordu, neyse ki yola tedarikli çıkmıştı. Çaktırmadan yastığının altına tüm parasını bırakıp, boş cüzdanı kendine aldı. Üzerine kaşmir paltosunu giyip önünü kapatınca, öyle ulaşılmaz, öyle heybetli durdu ki, Cemre kısa bir an ona takılıp kalan bakışlarını hızla kaçırdı. Ama yaşlı kadın, genç kızın ürkek bakışlarının ondan başka her yerde dolaşmasını yakalamıştı. Daha evvel gideceğini söylediğinde de yakalamıştı nemli gözlerini ama ilk defa karşısında ağlayacak gibi bakmıştı. Belli ki gitmesine üzülmüş, için için ağlamıştı.

"Benim derdime derman yok oğul, ben iki gün yatak, üçüncü gün kara toprak dileğindeyim. Tek gailem kızıma daha fazla yük olmamak ama... Ama..."

İşte o ama... İnsan acılar içinde kıvranınca bir tek ölmek isterdi ama bu yaşlı kadın ölmekten değil de ölüp yetimini tek başına koymaktan korkar haldeydi.

"Elimden ne gelirse yardımcınız olurum, bana bir haber ulaştırmanız yeter. Koşa koşa gelirim. Artık gözün arkada kalmasın, ona can borcum var, ömrümün sonuna kadar o benim de, ailemin de emanetidir. Yemin ederim sıkıntı çekmesine izin vermem, üzülmesine, ele muhtaç olmasına göz yummam."

Yaşlı kadının yaşla parlayan gözleri bir deri bir kemik kalan torununa kaydı. İyi beslenemiyordu, yaşadıklarının ağırlığı yüzünden yetmişlik nine gibi davranıyordu. Köyün gençleri göz koyduğu günden beri evden çıkmıyor, peşine düşen ve kuma olması için her fırsatı bekleyen Avni Ağa yüzünden günden güne susuyordu. Üstelik son yaşananlardan sonra kâbusları geri gelmişti, o şerefsizin yaptığı gözdağı kızı günden güne iğne ipliğe çevirmeye başlamıştı. Ya bir gün gözdağı vermekten vazgeçip eylemini gerçeğe döndürürse ne yapardı?

"Allah'ım senden başkasında çare aratma, göz ucuyla olsa bile harama baktırma. Sen koru emanetimi, sana emanet gözümün nuru, yetimime, öksüzüme, el açıp derman aratma."

Sabırsızca hazırlanan Emre, inatla geri gelip onu doktora götüreceğini söyleyerek kapıya yanaşırken, sessiz kıza döndü minnetle. Kapının girişinde durmuş, çökmüş elmacık kemiklerine oturan mor halkalı yeşil gözleriyle, ona baygın bir yorgunlukla bakıyordu. Ölüydü sanki gözlerindeki umut, o kadar soğuktu ki bakışları bazen ondan korkuyordu. Ellerini önünde saygı ile bağlamış, mesafesi yine öne serilmişti. Sanki ufak bir kıza değil de, yetmiş yaşında bir nineye bakıyordu Emre, kız ruhu gibi enkaz duran bedeniyle ona yaşının çok sonrasını gösteriyordu.

"Her şey için teşekkürler Cemre. Sana can borçluyum, minnetimi ne yapsam odeyemem. Hakkını helal et olur mu?"

Kız mahcup gözlerini yere eğip başını usulca salladı ve ilk defa yüzünü kaldırıp bir şey diyecekmiş gibi baktığı an da, Emre kaşlarını kaldırarak bekledi gelecek cevabı ama Cemre yine ağzını açmadı. "Bir sıkıntın olursa ara, gelirim, canın bir şeye sıkılırsa söyle, elimden geleni yaparım."

Dudaklarını çiğnedi ağlamasını bastırmak isteyen kız, ıslanan gözlerini sakladı gür kirpiklerinin arkasına. Rengi solmuş tenine karın aydınlığı vurdu, soğuk yanığı olmuş pürüzlü yüzünde umut parladığı o kısa an bakışları ürkekçe kalktı yüzüne.

"Bir şey mi diyeceksin?" diye sordu Emre, içinden hissetmişti. ***Bir sıkıntısı var, anlatamadığı bir derdi, bir karın ağrısı var*** demişti.

Kız utançla başını eğdi yeniden ve kafasını iki yana salladı çaresizce. Emre cüzdanından çıkardığı numarasının yazılı olduğu kartı ona uzatırken, "Başın sıkışırsa ya da bir şeye ihtiyacın olursa ara, nerede olursam olayım gelirim. Çekinmeden ara olur mu?" diye güvence verdi.

Kız karta bakınca ürkekçe, Emre eline uzandı ama kız korkuyla geriye çekilip panikle soluyunca "Al bunu lütfen," diye tatlıca buyurdu. "Kaç gündür yanınızdayım, sana zarar verecek en ufak bir hareketim oldu mu? Kötü davrandım mı?" diye sordu.

Soluk soluğa duran kız başını salladı olumsuz anlamında. "O zaman benden korkma olur mu? Ne zaman ihtiyacın olursa gelirim, araman yeterli."

Ürkek kız biraz tereddüt ettikten sonra kartı alınca gülümsedi adam. "Biliyorum yaptığın şeyin karşısında teşekkür hafif kalacak ama sana minnetimi nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

"Ben biliyorum, günü gelince sana haber edeceğim," dedi içtenlikle geriden bakan yaşlı kadın. "Yolun açık olsun evlat."

Elini öpüp hakkını aldığı kadına gülümsedi Emre. "Dilerim sağlığınıza tez zamanda kavuşursunuz. Allaha emanet olun," dedi garip bir hüzünle. Ve onun hiçbir zaman sağlığına kavuşamayacağını hatta birkaç ay sonra öleceğini bilmeden umutla gülümsedi.

"Sen de oğul," dedi yaşlı kadın, gidemiyordu adam. Sanki ayakları yere çakılmıştı, sanki bedeni bağımsızlaşmıştı. Oysa en çok istediği şeydi gitmek ama tuhaftı, ayrılamıyordu. "Vefa borcu dedikleri bu olsa gerek," dedi içinden. O uçarı, toy, vurdumduymaz, baba parasıyla hava atan, abi gölgesiyle kabadayı olan, abla nazlanmasıyla şımaran, kimseyi umursamayan Emre, birkaç haftada kendisinin bile tanımadığı bir adam olup çıkmıştı. Bu evden giderken kendine yabancıydı.

Ve içerisi daha fazla soğumasın diye kapıyı kapatan kız, adamın gidişine bakmadı. Bakamadı. Emre yüzüne kapanan kapıyla titredi, garipti. Sanki hayatında bir kapı kapanmış başka bir kapı açılmış gibiydi.

Cemre sırtını yasladığı kapının önünde dururken, şaşkınca elindeki karta bakıyordu. Farkında değildi ama yüzünde tanımı zor bir gülümseme belirdi. Dalgınca başını kaldırıp baktığında, babaannesinin nemlenen gözlerinde bilmiş bir parıltı gördü. Derhal elindeki kartı indirip kendine geldi.

Emre suratına kapanan kapıya gülümserken iç gererek paltosunun kapüşonunu başına çekti, yarasına dikkat edecek şekilde yürümeye başladı. Köy yürüyerek gidilmeyecek kadar uzak değil demişti yaşlı kadın, bir saate donmaz ya da aç kurtlara yem olmazsa varacağını belirtmişti.

Dediği gibi iki saate kalmadan köye ulaştı. Muhtardan yardım isteyerek araç ayarlandı. Üstelik kaza yaptığı arabası kara gömüldüğü için görünmüyordu ama iyi durumda da değildi. Yola çıkıp eve vardığında asıl kızılca kıyamet kopacak, bunca zaman ortadan kaybolduğu için azarı yiyecekti. Özellikle annesi kesin kafayı yemişti ve babası bir aydan fazladır haber alamadığı için çıldırmış olmalıydı. Ablasını, kardeşini, teyzesini ve amcasını hatta dayısını saymıyordu bile... Emre eve gittiğine sevinmek yerine bir an geriye dönüp, o sessizliğe gömülmenin ailesine vereceği hesaptan daha çekilir olduğunu düşünerek iç gerdi.

Ama ne olursa olsun buraya bir daha hiç gelmeyecekti!

Ve genç kızın dudaklarından dökülen son türküler aklına gelince, yüzünde buruk bir gülümseme, aklında yeşil gözlerinin kalacağını bilemedi.

***Ateş üstünde duman**
***Yanarım kimse görmez**
***Teli kırık bir sazı**
***Çalarım kimse duymaz**
***Evim yurdum yok**
***Eşim dostum yok**
***Gezer ağlarım**
***Derdimi bilen yok**
***Vay benim derdime**
***Vay garip halime**
***Yalnızam gülmezem**
Ben nasıl edem

* Zara / Ateş Üstünde Duman

3. BÖLÜM

Nedense acısı çok olanın
tebessümü bol oluyor şu yeryüzünde.

9 SENE SONRA

Sevginin düştüğü yerde boy verir huzur.

**Cemre misalidir sevgi; havaya düştüğünde umut, suya düştüğünde gurbet, toprağa düştüğünde özlem olur.* Ondan belki Cemre bir tek kalbe düşmüyordu çünkü düştüğü yerde çiçek açtırıyordu.

Minik ayaklarına giydiği terlikler onun beyaz tenini serin havadan korumuyordu. Hızla bahçeye çıktığında, gözlerini kıstı Rüzgâr. Yüreği onu durdurmasını haykırırken, içinden bir ses *bırak bakalım ne yapacak izle* diyordu. Esme tam arkasından gidip onu hasta olmadan yakalama içgüdüsüne yenilirken, kocası tarafından omzundan yakalanarak durduruldu. İkili bakıştı, Rüzgâr karısına sabırlı olmasını emretti sessizce.

"Uyurgezer mi oldu?" diye sordu Esme ürkek bir tutumla fısıldayarak. "Bir bu eksikti."

"Bekle," dedi Rüzgâr. "İzle."

Furkan gül dalına elini ilk uzattığında dikenlerin sardığı dallardan biri kolunu sıyırınca canı yandı. Kolundaki yüzülmeye bakarak ufladıktan sonra daha dikkatli bir şekilde dala iple bağladığı kâğıdı astı. Sonra da ellerini açarak gözlerini kapadı ve her ne için dua ettiyse, geldiği hızla arkasına bakmadan eve yeniden gizlice girdi. O eve girerken Esme ve Rüzgâr onun göremeyeceği bir şekilde saklandılar. Ve o çamurlu minik ayaklarının bıraktığı izle odasına çıkıp yatağına yatarak, pikesini başına gelecek şekilde çekip derin

* anonim

bir nefes aldı. Yaklaşık beş dakika sonra o uykuya dalarken, gül dalından gizlice kâğıdı alarak eve giren Esme ve Rüzgâr şaşkınca birbirine baktı. Dudakları ağlama isteğiyle sızlayan ve titreyen Esme, ıslak gözlerini kocasından kaçırdığı an Rüzgâr onun başını sinesine çekerek sessizce ağlamasına sabretti. Ve başına öpücükler kondururken her şeyin düzeleceğine dair umutlarını geride bırakarak, harekete geçmek için ciddi bir karar aldı.

"Sevgili gül dalı;

Bu yazıyı sana öğretmenimle birlikte yazdık. Öğretmenim, senden dilek dilediğimde olacağını söyledi ama ben buna inanmıyorum. Annem duaların sadece Allah'a yapılacağını söyledi. Ben senden sadece benim dualarıma ortak olmanı istiyorum, çünkü annem çiçeklerin ve hayvanların Allah'a zikrettiğini söyledi.

"Allah'ım, gül dalının ve benim duamı duy, bana babamı geri ver çünkü ben onu çok merak ediyorum. Beni sevsin, bana oğlum desin, annem artık ağlamasın gülsün, anneannem üzülmesin, hep birlikte kocaman bir aile olalım. Babam artık geri gelsin ve kardeşim olsun. Amin."

İKİ GÜN SONRA

"Anne ben yapamayacağım sanki..."

"Sakin ol, yapacağını biliyorum," dedi Esme gelininin ellerini avucunun içine alıp güç vererek sıkarken. Hep böyle yapıyordu, ellerini sıkıca tutup, gözlerine sevgiyle bakıp, içinden haykıran sesiyle vicdanının kulağını çınlatıyordu.

Her an patlayacak bir balon gibi gerilen Cemre derin bir nefes aldı. Sırtından aşağı yuvarlanan ter damlalarını umursamamaya çalışarak, iyi şeylere odaklanmak için çabaladı. Artık cahil biri değildi, toplumlarda bulunmuş, meclislere girmişti. Toplantı salonundaki son hazırlıklar gayet iyi gidiyordu.

Sonuçta bu ilk toplantısı değildi, daha evvel birçok çetin işlerin altından da kalkmıştı. Kahretsin, ama o zaman hep bir çalışan sorumluluğu taşıdığından başarısızlığını telafi edecek zamanı ya da desteği buluyordu. Koca plazanın içinde elindeki balonu kaybolmuş çocuk misaliydi, herkes yanından geçiyor ama kimse onu görmüyor gibiydi. Artık ne başarısız olma lüksü vardı, ne de onun açığını kapatmak için çevresinde pervane olacak bir abisi olacaktı. Eğer hata yaparsa tüm sorumluluk onun olacaktı, eğer başarırsa verilen emeklerin karşılığını ödemeye başlayacaktı.

Annesinin güven veren bakışları ve içten sözleriyle, Cemre hayli rahatlamıştı. Oradaki insanları tanıyordu, birçok kez aynı masada oturmuşlardı, tartışmış hatta sayısız güzel işin ardından mutlu olmuşlardı. Sadece kademesi değişmişti, alt tabakadan yavaş yavaş yükselip asıl işine kadar mesleğinin tüm inceliklerini öğrenmişti. Sakin olmalıydı, atik ve kabiliyetli... Artık bu becerikli insanlar onun ekibiydi, birbirlerinin dilinden anlıyorlardı.

Bakışları yabancısı olmadığı ama iş konusunda çekindiği adama kaydı. Her zamanki gibi kusursuz ve otoriterdi. Üstelik kendisiyle iş ortaklığı yapacak adam iş disiplininden çok, çevresindeki kadınların dedikodu malzemesiydi. Adının onunla iyi ya da kötü olarak anılmasına asla müsaade etmemeliydi.

Her zamanki gibi kızların aklını almak için özenle hazırlanmış halde, son derece çekici, akıllı ve zeki duruyordu. Cemre bunca seneyi kapsayan çalışmaları boyunca, öyle şeyler görmüştü ki; çoğu şirketin işini yaptırmak için işe aldıkları kişilerin bu konudaki yeteneklerinden çok, yakışıklı olup olmadıklarına önem verdiklerine yemin edebilirdi.

Bankacıların görünüşünün dikkat çektiği gibi iş adamlarının da görünüşlerinin en az onlar kadar çarpıcı olduğunda, işlerin daha kolay ilerlediğini düşünüyor olmalıydılar.

Ama bu sefer Cemre'yi korkutan yakışıklı bir adamın görünümü değildi. Onu korkutan, bu adamın zekâsıydı. Bu adamın ona olan saygılı bakışları, içten gülüşleri, sabırlı duruşlarıydı. Güzelce taranmış koyu renk saçları ve rahat tebessümüyle ötekilere benziyordu, evet. Onunla konuşurken gözleri parlıyor ve dikkat çekici sözlerini kimseden sakınmadan dile getiriyordu. Üstelik onun nasıl bir zorluğu göğüsleyerek buralara geldiğini bildiğini açıkça belli ediyor, asla Cemre'yi hakir görmüyor, küçümsemiyordu. Karşılaştığı birçok iş adamı ya babasının korkusundan ona ayak diretememiş, ya da abisinin desteğinden çekindikleri için dillerinin ucuna gelen sözleri sarf edememişti. İşin sonunda çoğu azmini oradan buradan duyup, kulak ardı ederek tüm başarısını yok saymıştı. O karşısına çıkıncaya kadar genç kadın işindeki başarıyı biriyle karşılıklı, derinlemesine tartışmanın ne denli güzel bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu.

Herkes ona damdan düşme, torpil budalası tavrıyla yaklaşıyor, bugüne gelmek için en alt seviyeden en üst basamağa tırmanma fedakârlığını ve ne kadar

zorluk göğüsledigini umursamıyordu. Birçok iş adamına göre Cemre, Rüzgâr Karalı'nın torpilli gelini, Utku Karalı'nın değerli müttefikiydi. Oysa Cemre şu andaki konumuna dişini tırnağına takarak gelmiş, hak eden bir emekçiydi. Tamam kader ve şans etkili bir şekilde yanında olmuştu ama zekâsını ve cesaretini ortaya koymasaydı, o ikisi kendi başına hiçbir şey ifade edemezdi.

"Hadi bakalım, başarılar," dedi Esme genç kadını daldığı âlemden ve korkularından çekip alırken.

Cemre ürkek bir tebessümle kendine son defa çekidüzen verirken, Esme kızını katılması gereken toplantı odasına dualar eşliğinde gönderiyordu.

Koridoru dolduran ayakkabısının topuk sesi sanki beynini oyuyor, kalp atışlarını durduruyordu. Kapının kolunu tuttuğunda son bir defa gözlerini kapatıp besmele çekti. O anda babaannesinin özlem duyduğu sesi kulağında çınladı.

"Rabbi yessir velâ tuassir Rabbi temmim bi'l-hayr"

Özlemden burnunun direği sızlayarak içeriye girdiğinde, kendini dev bir ormanda tek başına kalmış bir sincap gibi çaresiz hissetti. Bir an soluksuz halde katılıp kaldığında, tüm gözler de ona dönmüştü. Bir duvarı boydan boya cam olan ve her yanından güneş alan film camlı toplantı salonunun içi oldukça aydınlıktı. Uzun masanın iki yanında takım elbise üzerine beyaz önlükler giyen bir grup insan ona dikkatle bakarken, onların şaşkınlığının asıl sebebinin yeni ortaklarının kim olduğunu merak etmeleri değil onun giyim tarzına olan şaşkınlıkları olduğunu biliyordu. Bazen böyle merakla, bazen de şaşkınca bakarlardı ona, alışmıştı Cemre, tedirgin olmuyordu ilk zamanlardaki gibi. Kendine olan güvenini ne kıyafet seçimi ne de geçmişi yerle bir edemezdi.

Yerinden usulca kalkan Ali, onun kaygısını hissetmiş olarak gülümserken elini uzattı. "Ortağımız da geldiğine göre toplantıya başlayabiliriz," deyip tokalaştı.

Kadınlar dikkatle inceledi onu, üzerinde yine siyah bir elbise vardı. Uzun, etek ucunda gri bir garni geçidi olmuş, ince belini kemerle sıkmıştı. Ayağındaysa ince topuklu stilettosu vardı. Göğsüne bastığı dosyalarıyla tedirgin dururken açık pembe bir güle benzeyen dolgun dudakları hafiften aralık, lifting yaptırmış gibi kıvrık duran kirpikleri ok ok öne uzamış ve gürdü. Yeşil bir bademe benzeyen gözlerinde doğal bir sürme vardı ve bu doğal hediye koyu kirpiklerini daha çekici gösteriyordu. Ne şişmandı ne zayıf... balıketli, dolgun kadın hatlarına sahipti, uzun boyluydu ama iri durmuyordu.

Cemre zoraki bir tebessümle yeni ortağına bakarken başını dikleştirdi. Koyu gri şalının ucunu kendinden emin bir tutumla omzundan geriye atarak yerine otururken, sıkıntısını belli etmeden masaya bakındı. Mavi kaplı dosyalar ve not defterleri herkesin önüne muntazam düzende yerleştirilmişti.

Ali Bey otoriter bir sesle ortamı hareketlendirmeye çalışarak, "Cemre Hanım'ı tanıyorsunuz," dedi. İri bedenini koltuğuna yasladığı an deri döşeme gıcırdadı. "Kendisi Karalı firmasının ortağı ve baş danışmanıdır. Aynı zamanda

bu hastanenin birçok departmanında çalışıp işin inceliklerine maruz kalmak için çok emek vermiştir."

Başıyla onaylayan ve yargılayan insanları selamlayan genç kadın, tedirgin bakışlarını genç adama çevirdi. İlk defa böylesine büyük bir toplantıya katılıyordu, hem de yanında abisi olmadan. Bu nefes kesiciydi. Diğer katıldığı sayısız toplantılara benzemiyordu. İlk defa bu mevkide insanların içine çıkıyor ve başarısı gururla anlatılıyordu. Normalde toplantı dışında çoğu zamanlar ofisine kapanır, bilgisayarıyla bütünleşirdi ama artık bu lüksü arayacak gibiydi.

Çünkü o çalıştığı hastanenin başına getirilmişti. Hem de diplomasını henüz almadan. İşte bu yüzden baba parasıyla torpillenmiş yaftasına maruz kalmıştı. Oysa birçok diplomalının öğrendiğinden daha fazla tecrübeyi hastanede part time olarak çalıştığı zaman içinde keşfetmişti.

İnsanlar giyime, duruşa, yeteneğe karşı önyargılıydı, bu nesillerdir böyleydi ve asla değişmeyecekti. Birilerinin fısıltıyla, "Daha üniversiteyi bile bitirmemiş, üstelik dışarıdan okuyormuş," dediğini duyumsar gibiydi, bir başkasının gözlerinin sesi dilinden önce yükselmişti. Her bakışında, "İnsan zengin aileye gelin olunca, böyle dağdan indim sosyete şirketine oluyor," sözlerini sezinleyebiliyordu. Onlar tıp okumuşlardı ya, yetenekleriyle değil kibirleriyle onu bezdirmek ister gibi davranıyorlardı.

Onların yargılayan ve merak eden bakışları altındayken, cesur ve güçlü durmak hayli zordu. Biri başındaki şala, bir diğeri önündeki dosyaya bakıyordu merakla. Aslında anlıyordu onları, Karalı ve Sancaktar ailesinin yaşam tarzından sonra, Cemre bu soft duruşuyla onlara biraz değişik geliyordu. Sosyetenin türbanlı gelini... Ama onlar da alışacaklardı, merakı olan sohbet ederek, önyargısı olan onu tanıyarak yıkacaktı fikirlerinin kalın duvarını.

Karşısındaki sarı saçlı güzel kadın ona içten bir gülüş atarak cesaretlendirdi. Onu tanıyordu; Ünlü Profesör, Kalp Cerrahı Leyla Şahin'di. Ona hep içten gülümser, her gördüğü yerde hatırını sorardı. İnsanların arasına, açık-kapalı nifak tohumunu kim attıysa cehennemde yanacaktı. Aslında insanoğlu bu gerçeğe kulak tıkamamalıydı. İman başörtüsünde değil, kalp örtüsünde saklıydı.

Toplantı kaygıyla başlamış olabilirdi ama tartışma konusu maliyetler, cirolar, rasyonel hesaplar olunca üstündeki ürkekliğini atan ve bilgeliğini konuşturan Cemre, kendine güvenen tavrını yeniden üzerine almış, işinin ehli konuşmasıyla herkesin dikkatini kendine toplamayı başarmıştı. Önyargıya ve meraka, ilk sert darbesini yeni projeleriyle vurmuştu.

Masaya saçılan dosyalar bir elden diğerine merakla geçerken, genç kadının kalbi dörtnala giden atın toynakları altında eziliyor gibi acıyordu.

Bu kadar iyi bir iş beklemeyen karşısındaki müdürlerden biri, ne diyeceğini bilemez halde elindeki raporlara bakarak gülümsedi ve ardından, "Yenilikçi fikirlerinizi ve düşürülen maliyetlerinizi büyüleyici buldum Cemre Hanım, bu ilhamı neye borçluyuz?" diye sordu merakla. Sonra ağzı kulaklarına vararak,

"İnanın en düşük maliyetleri görene kadar hep bir acaba vardı içimde, beni yanılttığınız için bu kadar sevineceğimi tahmin etmezdim. Özellikle de çocuk bölümü hakkındaki düşünceleriniz gerçekten takdire şayan," dedi hürmetle.

Adamın dürüst itirafıyla keyiflenen Cemre'ye gülümseyen Ali, başını eski arkadaşı, yeni ortak namzedi olan adama çevirdi. "Kısacası Cemre'den öncesi ve sonrası mı demek istiyorsun sen Mehmet, beni şaşırtıyorsun. Gören de seni masaya zorla oturtan ben değilmişim zanneder," dedi yan bir gülüşle.

"İşin orasını neden karıştırıyorsun üstat?" dedi adam kızarıp bozararak ve kıs kıs gülümsedi. "Bu yeteneğin tek bir çalışmayla sınırlı kalmadığını bilseydim, ağzımı diker, hatayla çıkacak tek kelimeye bile izin vermezdim."

"Bunlar titizlikle çalışılmış..." dedi heyecanla sesi titreyen kadın masanın gerisinden. "Uzun zamandır istediğim ekipmanın neredeyse hepsi var ve maliyetleri yarı yarıya." Kendini dosyanın içinde öyle kaybetmişti ki, ani bir sevinç patlaması yaşadığını fark ettiği an, derhal toparlanarak samimi bir gülümse takındı yüzüne.

"Bu iltifatlar sadece bana yapılıyor diye biliyordum," dedi yapmacık bir kıskançlıkla Ali.

Kadın mahcup bir tutumla, "Yani Ali Bey, sizin çalışmalarınız tartışma dışında," diye incelikle gafını toparlamaya çalıştı. "Ama dürüst olmalıyız, Cemre Hanım yeni bir nefes ve yön çizecek gibi."

"Yenilikçi tutumu bizim adımızı duyuruyorsa, ben ancak gurur duyarım, çekinmeden fikrinizi belirtin lütfen. İş hepimizin işi, kıskançlık bu masaya uğrayamaz," dedi Ali sesindeki ciddiyetle. Ve ekledi. "Koltuğumun sağlamlığı dışında..."

Bunu söylerken Cemre'ye olan sıcak bakışları kimsenin gözünden kaçmamıştı ve ne yazık ki bunu her zamanki gibi görememişti Cemre, çünkü insanların ve özellikle erkeklerin gözlerine dik dik bakamamak gibi ürkek bir huyu vardı.

"Cemre Hanım bize yeni açılış için listesini belirtecek," dedi Ali kadının dikkatini kendine çekerek.

Cemre derin bir solukla koltuğunu döndürerek genç adamın yüzüne baktı. "Ben lansman konusunda sizin kadar iyi değilim, üstelik fikirlerim size çekici gelmeyebilir."

"Neden, ütopik düşünceleriniz mi var yoksa?"

"Hayır, benim düşüncelerim hem fakir hem de yavandır," dedi kız dürüstçe. "Ama fırından çıkmış sıcak bir somun ekmeğinin uç kısmı kadar da lezzetlidir."

"İddialıyız diyorsunuz," dedi kadın merakla.

"Hayır, biraz farklılık istiyorum diyorum, tabii sizin için de uygun olursa."

"Mesela nasıl farklılık bunlar?" diye sordu not defterini çıkaran kadın.

Ali ve diğerleri de tıpkı Meryem Hanım gibi Cemre'nin anlatacaklarına dikkat kesilmişlerdi.

Cemre kısa bir an başparmağının tırnağını ağzına alarak bocaladı ve ne yaptığını fark ederek derhal elini ağzından çekti. Sesini ayarlayarak, "Sistemi değiştirmek istiyorum," dedi sonunda. İsteğini dile vurmak biraz zahmetliydi. "Bu lansman aynı zamanda bir hayır işine vesile olmalı. Ses getirmeli."

O ana kadar sessiz kalan adam saçını okşarken konuştu. "Dizilerde ve kitaplarda sıkça dile gelir böyle şeyler," diyerek küçümser bir tutumla ortaya atıldı Deryal Bey. Ali küstah adama sert bir bakış attı ama adamın oralı olduğu yoktu.

"Hayır işi derken, tam olarak açar mısınız?" diye sordu Meryem Hanım merakla. "Gelirinin bağışlanması, ücretsiz muayene gibi bir şey mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır," diye biraz duraksadı Cemre. "Bunlar da var ama bunlar sonraki planda." Böyle toplantılara alışması biraz zaman alacaktı belli ki, cesaret toplamak için yerinde kıpırdanarak zaman kazandı. "Ben geçici çözümler istemiyorum çevremde." Bakışlarını Ali Bey'e çevirdi. "İzin verir misiniz?"

Adam eliyle, "Buyurun," işareti yapınca, genç kadın, "Ben lansmana gelecek her iş adamı, sanatçı, devlet erkânının bize bir garanti vermesini isteyeceğim," diyerek fikrini masaya pimi çekilmiş bomba gibi bıraktı.

"Anlamadım?" dedi Ali şaşkınca kaşlarını kaldırarak. Bu konudan onun da haberi yoktu çünkü son toplantılarında bir fikri olduğunu belirtmiş ama konuyu açmamıştı Cemre, o da mantıklı yanına güvenerek didiklememişti.

Duruşunu dikleştiren Cemre farkında olmadan omzundan yana sarkan şalının ucunu sıkıntıyla geriye attı. "Demem o ki, makineler bizden ama ilaç desteği ve daimi ücretsiz muayene için kalıcı destek onlardan. Her iş adamı okumaya imkânı olmayan ama yeteneği olan bir öğrenciyi sahiplenecek, her devlet erkânı okumaya azmeden çalışanlarımızdan birinin sorununa derman olacak ve onlarda okulunu başarıyla bitirdiklerinde burada istihdam edebilecek."

"Bunları kimseye zorla yaptıramayız," dedi Deryal Bey ve Meryem Hanım da ona hak verdi. "Burası hastane, üniversite değil."

"Eğer lansmana dünyaca ünlü sanatçıları ve herkes tarafından bilinen birkaç ünlü isim getirirsek olur."

Herkes bu uçrak fikre içinden gülerken tepkisel olarak yüzlerinde alaylı bir ifade belirdi. Bu kadın resmen uçmuştu onlara göre, bu söyledikleri mümkün değildi.

"Sanırım Cemre Hanım bizim hastaneyi Karalı holdingler grubuyla karıştırdı," diye alay etti Deryal Bey. Burası inşaat alanı değil tıp kurumu. Kalifiye eleman elini salladığın kadar çok..."

Meryem patavatsız ortağına sert bir bakış attığında, genç adam omuzlarını sarsarak umursamamıştı ama kadın mahcup bir tutumla Cemre'ye bakarak, "Ama bu maliyetli bir iş ve bizim bütçemiz bunu kaldıracak kadar..."

derken, elini çenesinde gezdiren Ali Bey'e bakıp kendini toparlayarak, "Yani bu bizi aşar," deyip kendilerini açıkladı. "İmkânsız."

"İmkânsız diye bir şey yoktur," dedi Cemre gülümseyerek. "Eğer imkânsızlık olsaydı bir damla sudan insan olmazdı."

"Ama bu hayalperestlik..." dedi Deryal daha fazla dayanamayarak.

"Hayal etmezsek nasıl başarırız? Hastaneler genellikle tıbbi uzmanlıklar bazında örgütlenmiş (silo) yapılardır. Hastaların tedavisi bu fonksiyonel birimlerin pek çoğundan geçen bir süreç ile gerçekleşir. Sağlıktaki önemli bir sorun, herkesin kendi kısmını bilmesi ve sürecin bütününün görülememesidir. Her bir işlem adımında kaliteli hizmet sunulsa bile işlemler arası geçişte sorunlar yaşanır, öncülüğümüz bunu ortadan kaldırmak olmalıdır. Hasta gözünde 'değer'e odaklanarak hastanelerde 'kesintisiz hizmet akışı' sağlamak mümkündür. Değer akış haritası, hastanın müracaatından tedavisinin tamamlanarak çıkışına kadarki süreci bir bütün olarak görebilmeyi ve iyileştirebilmeyi sağlayan çok etkin bir aracı çözmekse, ilk önceliğimiz bu olmalıdır. Malzeme/ilaç temininden sağlık hizmetinin planlamasına, her bir hizmet alanını ve birbirleri arasındaki ilişkiyi, iş yapma yöntemlerini mevcut haliyle ve veriye dayalı olarak değerlendirdikten sonra, sürecin tamamı için yalın prensiplere dayalı yeni bir çalışma modeli, yani gelecek durum haritası tasarlanarak, bu işin altından kalkmak mümkündür. Stratejik hedeflerinize hizalanmış ve kazancı hesaplanmış bir yol haritası elde edersek sorunun birçoğunu ortadan kaldırırız.

Öncelikle çalışanların eğitime alınması gerekecek. Bu eğitimde, kurumunuzun mevcut işleyiş şeklini sorgulamak, israf kaynaklarını görebilmek, israfların kök sebeplerini anlamak ve bunlardan arındırmak için kullandığımız 'Değer akış haritası' tekniği, sağlık sektörüne spesifik yerleşmemizi sağlayacak. Kimse örnek vaka üzerinden mevcut ve gelecek durum değer akış haritalarının nasıl çizileceği aktarılmadan işe kalkışılmayacak. Toplu istişarelere bazı zamanlarda ilave gün eklenerek seçilen gerçek bir alanda uygulamalı olarak da yer verildiğinde, istediğimiz sonucu göreceğiz. Sonuç olarak israftan arınmış, hedefi sağlam bir kuruluş olacağız ve güven verdiğimiz sürece de ilk tercihlerin arasında yer alacağız."

"Bu dediğiniz imkânsız, burası Türkiye, siz çok film izliyor olmalısınız."

"Evet. Dediğiniz gibi burası Türkiye, başarılarımız hep azmin izindedir. İnanın bana, imkânsızı başaran bir peygamberin nesliyiz biz. Eğer imkânsızlık gerçek olsaydı, efendimiz ayı ikiye ayırmazdı."

Ali hayranlıkla genç kadına bakarken masada bir suskunluk hasıl oldu. Kimisi inançsızca, kimisi güvenmezce bakıyordu kadının fikrine, kimse bu işi kabul etmeyecek, bu şartlarla kimseyi çevrelerinde görmeyeceklerdi.

"Mehmet Bey..." dediğinde Ali, o ana kadar sessiz kalan müdür yardımcısı irkildi. Yine büyük bir bela elleri arasına konuyormuş gibi rengi atan adam

patronuna ürkerek baktı. "Cemre Hanım'a bu konuda yardımcı olacağınıza eminim. Tüm personelin yol haritasını birlikte çizin."

Derhal itiraz dolu bir sesle, "Ama Ali Bey bizim de sınırlarımız..."

"Sınırlarınızı genişleten kişi ben olacağım, sadece bana destek olun yeter Mehmet Bey," dedi yumuşak bir sesle yerini bildirerek. Kimin sınırının ne kadar olduğunu en iyi sahipleri bilirdi.

Konu derinleşti, sohbet başka bir havaya büründü. İlk geldiği kadar heyecanlı değildi, herkes ona inançsızca bakıyor, bu işin altından kalkamayacağını düşünüyordu belli ki. Ama her zaman umuda tutunmanın bir yolunu bulan Cemre, kaygılı varsayımları ustalıkla değiştiriyordu. Herkesin dikkatini çekecek zeki manevralar yaptıkça, Meryem hayranlıkla, Deryal kibirle, Mehmet dikkatle dinlemeye başladı.

Ali Bey onu sessizce dinlerken arkasına yaslanarak anlayış dolu bir tavırla gülümsedi. Cemre yapacaklarını, aklındaki planı, olması gerekeni ve olduracakları zorlukları anlatırken, adam sadece susuyor, elini çenesinde dolaştırarak her konuşma sonunda kaşlarını biraz daha kaldırıyordu. O da satış amacıyla yapılan galaların ambalajlanıp cilalanmasının ne olduğunu çok iyi biliyordu ve Cemre daha önce böyle büyük bir projede yer almışçasına pratik düşünceler üretiyor, insanların algısıyla oynuyordu.

"Peki istediğiniz tepkiyi almazsanız?" diye sordu Ali daha fazla dayanamayarak.

"Risk hep vardır. En kolay ameliyatı yaparken de vardır, bunu en iyi sizler bilirsiniz. Bir bademcik ameliyatında ölen de, bir diş çekiminde ölen de olabilir. Tutup tutmayacağının garantisi yoktur, bunu en iyi sizler bilirsiniz."

Kaşlarını kaldıran Deryal, "Yani kumar oynayacaksınız!" dedi.

Meryem yine ortağına ters bir bakış atarken Cemre tebessüm etti. "Hayır, nasip diyeceğim."

Ve Deryal kibirli yüzünü buruşturdu. O Cemre'yi, Cemre de onun elektriğini pek sevmemiş gibiydiler.

Ali Bey gülümsedi, kendi fikrini belirtirken anlayışlı bir tavırla başını salladı. Olumlu şeyler duyan Cemre iyice rahatladı. Dikkatle onu dinleyenlere ve hiç ciddiye almayan yayık bakışlarla, sıkılgan ifadelere tüm mütevaziliğini sergileyen bir el hareketi yaptı ve konuyu derinlemesine ele aldı.

"Peki bunu neden yapalım?" diye sordu Deryal yine uğursuz bir tutumla.

"Neden yapmayalım?" derken sertleşti bakışları Cemre'nin. "Belki sizin tuzunuz kuru, bir ekmeğin parasını denkleştirmek için kuruşları hiç biriktirmediniz ama evine ekmek götürmek isteyen birine kuruş kuruş umut olacaksınız. Okumak isteyene vesile olacaksınız. Hastasına uzanan gizli el, evladına uzanan gizli vesile... Birinin derdine derman olacaksınız Deryal Bey. Başınızı yastığa belki de o gün ilk defa başka bir huzurla koyacaksınız."

"Yani..." dedi Ali konuyu dağıtmak isteyerek.

"Devlet hastanesi olmaktan bahsediyor, buram buram yoksulluk kokacak koridorlar," dedi Deryal saygısız bir kibirle.

Cemre dişlerini gıcırdattı. "Hastanın zengini fakiri mi olur, Azrail parasına göre mi can alıyor?" dedi hırsla.

Genç adama dönen Cemre çocukça bir saflıkla göz kırpma gafletinde bulunarak, "Neden dünya iki saatliğine daha güzel bir yer olmasın?" deyiverdi ve Ali keyifle gülerek başını sallayınca, utanarak dudağının kıyısını ısırıp masumca gülümsedi.

O gülümseyince erkekler hayranlıkla baktı saf güzelliğine, kadınlar kıskançlıkla bir yafta buldu huzur timsali yüzüne. "Ve..." diye ekledi. "Hani hava atmak için iyilik yapma yarışına girer ya bazıları, sırf biri görsün yaptığı iyiliği de şanı yürüsün diye bekler. İşte onların bize bir iyilik borcu olsun. Düşünsenize, onlar hava atmak için yağdırırken, bu bizden başkasına geçen bir iyilik olacak."

Buradan sonra konuyu Ali devraldı. Keyifle anlatırken işin cari yapısını, sesi, konuşmayı bu soyut düzeyde sürdürmek istediğini belirterek sakindi. Konu istediği gibi devam edince Cemre rahat bir soluk aldı.

Normalde onun sürekli bu konuları ele alan yanından bıkan tanıdıklarının bir kısmı fazlasıyla düşmanca davranmışlardı. Ama ilk defa fikrini açtığında ailesi dışında biri ona güvenmişti, ilk defa iş camiasından biri onu desteklemiş, sorgulamamıştı.

Ona yetenekli öğrencileri sınavla eğitime alacağını söylediğinde, dalga geçmemişti, hastane personelinin üniversite diploması ya da mevkii görmemiş insanlardan oluşacağını, kalifiye elemanı onlar eğitip bünyesine katacağını söylediğinde, hayalperest dememişti. Bu adam masada bulunanlardan çok daha farklı bir yapıya sahipti. Üstelik Cemre'nin söylediklerini kişisel öneriler olarak almamaya daha yatkın gibiydi.

Konu derinleştikçe Cemre'nin kafasının içinde uyarı çanları çalmaya başladı ama Ali'nin zeki hamlesi ve toparlayıcı desteğiyle hemen geçti bu kötü his. Her şey yolunda gidiyordu. Ali Bey ona desteğini verdiğini göstermişti, son derece anlayışlı biriydi. Adamın, mesleğinin en iyilerinden biri olduğunu biliyordu da, bu kadar merhametli olduğunu bilmezdi. Onunla tanışması Utku abisi sayesinde olmuştu. Utku'nun yanında çalıştığı zamanlarda abisi sık sık ofisine gelip onu teftiş ederdi ve her seferinde Cemre'nin sıkıntısıyla gerçekleştirdiği dosyalara bakıp fikir verirdi. Başlarda onun bu ilgisini anlamamıştı Cemre ve çok güzel bir vesileyle öğrenmişti gerçekleri. Utku ona sorma zahmetinde bulunmadan dosyalardaki titizliğini göstermiş, ondan gelinlerini alanında eğitmesini rica etmişti. Ve işte şimdi buradaydı. *Sağlık Yönetimi okuyan Cemre Karalı, okul bitmeden kendine iş edinmişti.

---

* Sağlık Yönetimi Bölümü; sağlık kurum ve kuruluşlarının yönetimi, işletimi ve planlama faaliyetleri için gerekli bilgi ve beceriyi kazandırmak amacıyla "Hastane Yönetimi", "Sağlık Hiz-

Utku'nun yanındaki (mesleği olmayan) pozisyonundan ayrılıp Ali'nin yanına transfer olan Cemre, işin tekniklerini ve inceliklerini kısa sürede öğrenmiş, yeteneğiyle kendini geliştirerek gözde bir yönetici olmuştu. Ve sonrası çorap sokuğu gibi kendiliğinden gelmişti.

Ve şimdi kendine olanak sağlandığı gibi o da başkalarına olanak sağlayarak okuyamamış ama becerisi olan insanlara personel sektöründe önderlik ederek hayatlarını kurtarıp, sevdikleri işlerde mutlu olmalarını sağlamak istiyordu. Tıp okuyan ama alanında yükselme şansını maddiyatından ötürü bulamayan öğrencilere imkân vermek istiyordu.

Bu lansman, ülkenin en seçkin, kültürlü, zengin ve girişimci kişilerince takip edilen bir lansman olmalıydı. "Ben biraz destek alarak (-ki bu konuda teyzesi Ecem'in üstüne yoktu-) en çok izlenen televizyon programlarının birkaçının kulağına kar suyu kaçırdım, onlar da güzel kokuyu aldığından beri peşimize düşmüş görünüyor."

Her olanağı, her eli tutup kendi gibi binlerce kişiyi de çukur misali karanlık olan günlerin içinden çıkaracaktı. Artık eski Cemre olmayacaktı, böylesi toplantılarda konuşabilmek için dengeli ve kendine hâkim biri olmayı öğrenmeye ihtiyacı vardı. Sakin olmalıydı. Her olumsuz olayda küsmemeli, her olumlu olayda ise şımarmamalıydı.

"Bu, Rus ruleti..." dedi sonunda Serhan Bey. Deryal Bey'in ona katılması uzun sürmedi.

Herkesin aksine güveni yüzünde tüten Ali Bey gülümsüyordu ama Cemre bu kez o beyaz dişlerin arkasındaki vahşiliği gördü. Ali plan kuruyor, zeki hamleler için zaman kolluyordu.

"Cemre Hanım, bu gibi organizasyonlar için deneyiminiz ne düzeyde?" diye sordu Serhan. Kız ürkekçe bakınca Deryal Bey haz dolu bir ifadeyle aşağılamasına devam etti. "Üstelik iş camiasını tanımadığınız, sadece fizibilite yaptığınız ve işin bu boyutuna hiç yükselmediğiniz göz önünde bulundurulursa..."

"Deryal Bey, bilmem farkında mısınız ama Cemre Hanım bu şirketin ortağı," dedi Meryem Hanım uyaran bir tutumla. "Elbette kendisi için önemli olan bir kurumu zora sokmaz istemez."

Cemre destekçi olan kadına gülümsemeye çekindi, adamın sözlerinde doğruluk payı vardı, birden ürkmüş, cesaretini kaybetmişti.

Deryal Bey durmadı, kızın düşen yüzüne ve umudu sönen gözlerine aldırmadan bakışlarını masanın başında oturan genç adama çevirdi. İkisi de sert bakışlarını ve keskin zekâsını kuşanmış halde kısa bir an bakıştılar ve

---

metlerinin Organizasyonu", "Sağlık Finansmanı", "Sağlık Sigortacılığı", "Sağlık Teknolojileri ve Kullanımı" gibi konularda eğitim vermek amacıyla kurulmuş ve alanında bilimsel verilerin toplanması, araştırma-geliştirme faaliyetlerinin yapılması ve sağlık reformları doğrultusunda, sağlık hizmeti verme sürecini yönetebilecek profesyonel insan gücü yetiştirilmesini hedeflemektedir. (Üsküdar Üniversitesi site yazısı)

Deryal Bey daha fazla sessiz kalamayarak, "Ali Bey!" dedi sert bir tonda. "İnsanları zorlayamayız, neden lansmanın altına dinamit döşüyoruz? Bu sosyete partisi değil, yeni bir hastane açılışı olacak. Bu şirketin sorumluluğu, bir duruşu, konumu ve hedefi, emin bir çizgisi var diye ortaklık teklif ettik."

Cemre soluğunu tutup Ali'ye bakarken, masanın üzerinde duran ellerini çekti, sıktığı yumruklarını dizlerine koydu ve dinlemeye devam etti. Ali'nin hep yanında olan ve güven veren ifadesinin yerinde yeller esiyordu, bu sert ve otoriter tutumu Cemre'yi korkutuyordu.

Deryal Bey bir dosyaya uzanmak için birden masaya doğru eğildi. Her haliyle öldürücü darbeyi indirmeye hazırlandığı belliydi. Cemre o zeki, meraklı mavi gözlerin tam ortasına bir bıçak saplama arzusunu bastırmaya çalışarak, buz gibi gülümsedi. Daha ilk iş günü, mesleğinin başında, denetlenemeyen bir öfkenin çok tehlikeli olabileceğini öğrenmişti. Bu adamdan sonsuza kadar nefret edeceğini, işte o bakışla keşfetmişti.

Deryal Bey dosyayı açtı ve Ali'nin önüne itti. "Meziyeti olmayan, okumamış üç beş emekçinin hayatını kurtarmak için namını zedeleyemeyiz. Temizlik personellerimiz dahi en az lise mezunu olmalıdır. Hadi kaybımızı geçtim de, bu işlerin yönetimini denetlemek zorundayız. Her olumsuzlukta sorumlu olacak olan bizim ekibimiz olacak, kimse kalkıp şirketin ortağını suçlamaz." İlk darbesi sersemletici olmuştu sinsi adamın. Üstelik yerine göre haklı olduğunu masa başında oturan herkes biliyordu. Konuşmasına devam ederken sesi aldatıcı bir sakinlikteydi. Bu cesur tavrıyla konuşan ikili birbirlerini süzerken, kısa bir sessizlik oldu.

Ali belli etmese de o çekici ve sakin görünüşünün ardında kızgınlığa kapılmış gibiydi. Artık iyiden iyiye umudunu kaybeden ve huzursuzca kımıldanan Cemre fazlasıyla *ihtiyatlıydı bu konularda. Ağzını açtığı an, açık ve kısa bir cevapla kızı bastırmaya çalıştı Ali ama PR. sorumlusu Sıla ve yeni ortaklarından Profesör Beyin Cerrahı Meryem Hanım, Cemre'nin bugüne kadar tanıdığı dişli müdürlerden, çok daha deneyimli ve çok daha ısrarcıydı.

Her ne kadar müttefik konumunda olsa da Meryem, içinden geçenleri saklamayı sevmiyordu. Cemre gelen sorulara hazırlıksız yakalanmış ve söylemek istediklerinden çok daha fazlasını açıklarken bulmuştu kendini. Bazen eğitimin okuldan çok öte bir şey olduğundan bahsetmişti. Sıkıntıdan ter içinde kalmıştı ama ne kadar sinirli ve kaygılı olduğu, yüzünün duru çizgilerinden sebep belli olmuyordu.

Toplantı alınan ortak kararla kabul olunup, detayları bir dahaki görüşmeye kadar düşünülmek üzere bittiğinde, Cemre derin bir nefes aldı.

Ali herkes çıkınca kibarca elini sıkıp, "İlk gün için iyi bir iş çıkardın," dedi sıkıntıyla iç geçirerek."Ve bir dahaki sefere ifadeni kontrol etmeyi öğrenmiş ol. Lütfen alınganlık yapma, küsme ya da hemen umutlanma işini bu kadar

* Herhangi bir konuda ileriyi düşünerek ölçülü davranmak...

belli etme. Onlar profesyonel, elbette onunu sonunu düşünerek işini yapacak ama sen de onlara her zaman daha iyisi nasıl olur göstereceksin," diyerek öğüt verdi. "Cemre, biliyorum alışman zaman alacak, ama bu toplantılar sık sık olacak. Hepsi istişare için yapılır, patronlar konuşup çalışanlar susup kukla gibi başını sallasın diye değil. O yüzden, olumlu ya da olumsuz biten toplantılara kendini alıştır, sakinliğini ve serinkanlılığını kaybetme. Her toplantıdan ders çıkarmayı da ihmal etme."

Onun engin tecrübesi ve aydınlatan sözleriyle Cemre biraz olsun rahatlamıştı. İkisi de sohbet ederek dışarı çıkarken, Ali bir konuyu görüşmek için onu durduran PR. müdürüne döndü, ameliyat saatleri geldiğini öne süren doktorlar ortadan kayboldu. Olduğu yerde tek kalan Cemre kapının girişinde onu merakla bekleyen kadını görünce, kendini garip hissetti. Sanki ilkokula giden çocuğu annesi okul çıkışında almaya gelmişti ve tüm gün bilmediği bir ortamda, tanımadığı insanların içinde kalır gibi sevinci ve huzuru aynı anda hissetmişti.

Esme heyecanla kucaklayıp, "Seninle gurur duyuyorum bir tanem," dediğinde, annesinin kolları arasında titreyen Cemre nemli gözlerle güldü. "Anaokuluna giden çocuk gibiydim anne; kaygılı, meraklı, ürkek. Baksana yolu bilmiyormuşum gibi buraya bile seninle geldim," diye takıldı.

"Utandın mı?"

Güzel yüzü ışıldayarak, "Aksine, elimden gelse seni toplantıya sokup önce, *'beni bu güne hazırlayan kadın,'* diyerek gururla gösterir, sonra hayır duanı alarak işe başlardım. Ben sadece ya başaramazsam da sen bunu görür, üzülürsen diye korktum."

"Benim kızım güçlü, başarısızlığın bir imtihan olduğunu bilecek kadar da mantıklı."

"İyi ki yanımdaydın anne, iyi ki geldin. Şu kapıdan çıkınca sudan çıkmış balığa dönmüştüm."

Gülümsedi Esme, ilk gün kollarına davet ettiği gibi merhametle hem de... Onu ilk gördüğü zaman anlamıştı yarasının sandığından derin olduğunu. Zaman geçtikçe de hiç haksız çıkarmamıştı Cemre onu. Kendini gün ve gün sevdirirken, kanayan yaralarını kimseye göstermeden sildiğini saklayamamıştı. Çok zaman sonra, yeniden acıyla tanıştığı o anlarda bağrına basarak, "Neden?" diye sormuştu. "Neden yaptın kızım bu kötülüğü oğluma?"

Ve Cemre ağlayarak, "Eğer bir annem olsaydı, içimin sızısını ona anlatırdım. Makûs kaderi ellerimle yumruklayarak kırmak için, hayallerimin kötülüğe, günaha battığını anlatırdım. Eğer bir annem olsaydı, göğsüne başımı koyar, ***'Anne bak büyüdüm, acılar dokundu ömrüme, uzadıkça uzadı kaderime ekilen hüznün boyu'*** derdim.

'Masumluğum karanlığa saklanmış, küsmüş, eteklerimin ucunu çoktan bırakmış neşe. Adımlarım cehalete, sefalete, zalimliğe bulanmış.

Anne bak, bir masumun gözleri değdi çaresiz gözlerime, vazgeçmeme umuduna sımsıkı tutundum, acı beni yerden yere savursa bile bırakmadım, onun kaderine sımsıkı tutundum.

Yusuf gibi kuyuya atılmıştı gelecek önceden... Ah anne bir görsen, tuttuğu andan beri ellerimi, hayallerimin boyu uzuyor o bana baktıkça, kalbimin karanlığına gün ışığı sızıyor apansız... Çekip alıyor acıların içinden sevinçlerimi.

Anne bir görsen ondan içime akan gücü, özleyemediğim tüm hatıralarım gibi yapışıyor geleceğe vaat ettikleri. Kahverengi gözleri, en sevdiğim çikolata gibi, baktıkça karnım ağrıyor, hani çikolatayı çok yediğimde olduğu gibi. Sonra dönüyor arkasını, kalbiyle arama köprüler kuruyor. Sırat kuruluyor geleceğe, kıldan ince, kılıçtan keskin oluyor aşkı, gidemiyorum hakkım olan geleceğe. Öyle donup kalıyorum zaman gibi...

Ne geçmişe aitim artık, ne de geleceğe... Araf'ı yaşıyorum eskisi gibi. Yurtsuz, sahipsizim eskisi gibi." demişti bir kitap satırı okur gibi içini okurken. İşte o zaman anlamıştı Esme, her zaman iyiliklerin değil bazen kötü olayların da hayatın iyi tarafına yön çizebileceğini.

Esme, gelininin geçmişten bu güne gelinceye kadar kat ettiği zorlu yolu düşününce, biraz hüzün ve aynı anda gurur hissetti. Güzel gelininin koluna girdi neşeyle. "Madem işin bitti bir kahveyi hak ettim Yönetici Hanım."

"Kahveler benden," dedi Cemre de hevesle. Hâlâ heyecandan ve içeride yaşanan olayların şaşkınlığından dolayı bedeni garip tepkiler vermekteydi.

Asansöre yürürken gelininin yüzünü inceleyen Esme mutlulukla gülümsedi. "Toplantı kötü geçmedi ya..."

"Sandığımdan daha korkutucuydu. Bu güne kadar karşılaştıklarımın en zoruydu. Bir sürü insan ağzımdan çıkacak kelimenin peşindeydi sanki ve olumsuz her kelime beni dibe çekiyor gibiydi. Bir an kuyunun dibini göreceğimi düşündüm."

"Unutma kızım, pinpon topu dibi görmeden yükseğe sıçramaz."

Heyecanla yaşadığı gerginliği ve mutluluğu anlatan Cemre ne ara otoparka geldiğini bilemedi, aracının alarmını devreden çıkarırken Esme kapıya uzanmıştı bile. Yerine oturup emniyet kemerini takarken, "Furkan'ı okuldan almadan evvel ne kadar vaktimiz var anne?" diye sordu.

Esme saatine baktı. "Üç saat. Ne oldu ki?"

"Teyzeme hediye bakayım diyorum, doğum günü yaklaşıyor."

Bir an bunu aklından çıkaran Esme, "Doğru ya, Ecem'in doğum günü. Ben de Cem'i arayıp uyarayım, bu sene de unutursa yemin ediyorum değil İstanbul Türkiye bile dar gelir Cem'e," diye ciddi bir panik yaşadı. O Cem'e mesaj yazarken, Cemre aracı otoparktan çıkarmıştı.

"Bence enişte doğum gününü asla unutmaz, unutamaz," dedi Cemre, geçen sene Cem'in başına gelenleri hatırlayınca gülmeden edemedi. Birbirine bakan ikili gülümserken, Cemre aracı kalabalık caddeye soktu.

Alışverişleri uzun sürmedi, kahve molaları da yemeğe dönüşünce, zaman Furkan'ın okuldan çıkış saatini buldu. Esme torununu arka koltuğa oturtup sıkılmaması için kendisi de yanına geçerken, Cemre dikiz aynasından oğluna bakıyordu ve Furkan durmaksızın okulda olanları anlatıp ikilinin başını tatlı tatlı şişiriyordu.

Eve geldiklerinde Cemre oğlunu ellerini yıkaması için lavaboya götürürken, Esme mutfağa yönelmişti bile. "Nuriye Hanım yemekleri pişirip gitmiş," diye seslendi Esme.

"Haberim var mesaj attı," diyen Cemre ceketini çıkardı. Çantasını da ceketinin yanına astıktan sonra ayakkabılarını ayaklarından çıkarıp terliklerini giydi.

Salona girerken, "Anne namaz geçmeden..." dediğinde, Esme mutfaktan çıkıp, "Uf hay Allah, yine unuttum. Sen git kızım, sonra da ben çıkarım, Furkan tek kalmasın şimdi," dedi. Bir seneden uzun zamandır namaz kılıyordu ama Cemre kadar titiz zaman tutmayı hâlâ öğrenememişti. Senelerin alışkanlığı işte, her şeye alışan bünyeler iyi şeyleri geç benimsiyordu. Cemre odasına çıkarken Esme torununun ayaklarına panduflarını giydirmek için savaş veriyor, elindeki uçakla bir sağa bir sola uçan Furkan kıpırdanıp durdukça, peşinden bir koltuğa bir kanepeye oturuyordu.

Odaya dönen Cemre onların tatlı hallerini izlerken huzurun rahatlığı göğsünü gıdıkladı. Başındaki şalını çıkarıp her zamanki gibi tüle iğnelerken, annesini oğlunun eziyetinden kurtardı. Anne oğul gün içinde yaşadıkları konular hakkında sohbet ederken, Esme de namazını kılmış halde odaya geldi. Her zaman yaptığı gibi altındaki lastikli eteği çıkardı, eşarbını da çıkarıp ona ait olan çekmeceye koyarak saçlarına çekidüzen verdi. Furkan babaannesine arkadaşıyla yaşadığı kavgayı anlatırken, Cemre camı kapatmak için yerinden kalktı.

Oturma odasının bir duvarını boydan boya kaplayan pencereden görünen kasvetli, gri gökyüzüne, ağaçların sert siluetlerine bakarak öylece durdu. Gözleri yine dalmış, sinesi buz kesmişti. Elleri yalnızlığını gidermek istercesine kollarını okşuyordu. Yüzü asıldı, burnunun diğeri sızladı özlemle.

Orada hava nasıldı acaba? Böyle yağmur arifesinde miydi mevsim? Yoksa mart ayında, yağmurlu buz gibi rüzgârların estiği son derece kasvetli bir kent miydi yaşadığı yer?

"Durgun görünüyorsun," dedi Esme. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Cemre boş bulunarak irkildi her zamanki gibi.

Esme gelinine hüzünle baktı ve kalbine çöreklenen benzer acıyla gözlerini kaçırdı, elindeki tepside dumanı üstünde kahve fincanları ve torunu için hazırladığı bir tabak dolusu taze kurabiye vardı.

Yüzünde keder titreşen Cemre ondan yana döndü. Kolları hâlâ göğsünün altında sımsıkı bağlıydı, üşüyor gibiydi. Annesinin de aynı özlemin farklı haliyle yandığını bildiğinden, diyecek ne söz ne de bir teselli bulamadı. Anne yüreği nasıl dayanıyordu bu özleme, hâlâ aklı almıyordu. Kendini düşünüyordu da. Furkan'dan bir saat ayrı kalsa kendini eli kolu bağlı, denize düşmüş gibi soluksuz hissediyordu. Uyurken bile özlüyordu oğlunu. Esme onca hasreti ufacık omuzlarına yüklenip de nasıl gık çıkarmıyordu?

"Çok büyük bir iş, altından kalkamazsam diye korkuyorum." Lafı çevirerek gülümsedi. Esme puslu havası dağılmış gibi yaptı ama hâlâ aynı özlem göğsünü yakıyordu.

"Korkma anneciğim," dedi elindeki tepsini sehpaya koyarken. "Allah dağına göre kar verir. İnsanoğluna kaldıramayacağı yük vermez Yaradan, bunu sen söylerdin."

Cemre yüzünü asarak, "Babamın emeklerini hiç etmekten korkuyorum," diye açıkladı sonunda. "Keşke hiç kalkışmasaydım bu işe, yakında üniversite bitince bir hastaneye girip çalışırdım."

"İstersen yine dilediğin mesleği yaparsın kızım. Baban sadece yer desteği verdi sana, parayı sen kazanacaksın. Hayali sen kurdun, emeği sen verdin, kendi emeğini kaybetmekten değil de babanın parasını kaybetmekten neden çekiniyorsun?"

"Bu meslekte yüksek lisans yapmayıp yurtdışında okumadığım için daha şimdiden yadırganıyorum. Bu iş için senelerce dirsek çürüten, emek veren insanlar haklı olarak yüz çeviriyor."

"Allah yeteneği herkese vermez. Şöyle düşün, herkes okuma yazma biliyor ama Allah sadece birkaç kişiye yazma ve hayalini kâğıda dökme yeteneği veriyor. Eğer senin düşündüğün gibi olsaydı, iş üniversiteye ya da mektebe kalsaydı, o zaman herkes yazar olurdu değil mi? Bu iş kim ne kadar üniversite bitirdi meselesi değil, kim ne kadar hayal kurup gerçekleştiriyor ve zeki atılımlar yapıyor meselesi. Ailesinin okula gönderdiği herkes kolayca okur amaç okumaksa, ama sen çocuk sahibi olmana rağmen ilkokul da dâhil ortayı ve liseyi de dışarıdan bitirdin, şimdi de alanında eğitim almak için üniversiteye gidiyorsun. Bence sen her şeyin en iyisini hak ediyorsun."

Esme bitirdiği kahve fincanını bırakırken gülümsedi. "Hadi gel yanıma..." dedi elini yanındaki boşluğa vurarak. "Sımsıkı sarılmanın ve konuşmanın halledemediği hiçbir sorun yoktur."

Cemre yine kaybolmuş yetim ürkekliğiyle sokuldu annesinin sinesine ve Esme gelininin saçlarını okşayıp ona yaşayacağı zorluklar ve başaracağı güzellikler üzerine öğütler verirken, huzurlu sesiyle rahatlatmaya çalıştı içini.

Esme ellili yaşlarının sonunda olmasına rağmen, uzun boyuyla ve parlak cildiyle son derece çekici görünürdü. Üstündeki mavi gömleği, lacivert vazo eteği yaşına göre diri olan vücuduna çok yakışıyordu. Rüzgâr babasının

değimiyle, hurma gözlerinde hep hülyalı bir ifade bulunuyordu. Bu kadın yaşlanmaya karşı savaş açıyordu.

Cemre onu kendine örnek alır, şu âlemde tanıdığı en çekici ve hoşgörülü kadının o olduğunu düşünürdü. Muntazam yüzündeki burnu kalkıktı; krem rengi mat cildi, koyu kahve gözleri ve hemen beliriveren sıcacık gülümsemesiyle son derece samimiydi. İnsanların görmekten hoşlandıkları bir yüzü vardı, konuşmak için can attıran sıcaklığı ise baş döndürürdü.

Yaşadığı o yıkıcı tecrübeden sonra anne kızdan öte oluşan ender dostluklarını, ne kötü biten evliliği, ne kocasının o kadınla başka bir ülkeye taşınması ve ailesini hayatından çıkarması, ne de değişik yetişme tarzları etkilemişti. Zamanla Cemre onlara benzemek için çabalamış, onlar da Cemre'yi olduğu gibi kabullenmişlerdi.

Esme babadan zengin, serbest çalışan, her zaman kusursuz görünen, sosyeteyle içli dışlı, herkesin gıpta ettiği bir evliliğe ve hayata sahip olan doğuştan şanslı bir kadındı. Paradan çok, zevk için çalışırdı. Babası Rüzgâr da zengin bir ailenin çocuğuydu ve doğuştan sahip olduğu parayı zamanla daha da çoğaltmıştı. Dünyaca ünlü şirketlerin sanayi tipi makinelerini üreten bir firmanın tek sahibi, inşaat firmalarına ek olan birkaç ufak tefek şirketin ise ortağıydı. Cem enişteşiyle seneler önce kurduğu bir aile şirketini birlikte yönetmiş, şimdi ise bu görevi Utku ve Ece'ye devretmişlerdi. Son bir karar alarak Ece'nin tıp okumasıyla da hastane ortaklığına girişim yapmışlardı. Pelin ise eğitimini muhabirlik üzerine yapmış esaslı bir gazeteciydi ama şu vakitler eşinin şikâyetlerinden sebep sadece haber spikerliği yapıyor, bazen de babasının şirketlerinde kafasına göre takılıyordu. Cemre de çalışma arzusunda bulununca abisinin şirketinde ufak bir pozisyonla işe başlamış, işi öğrendikçe de kademesi arttırılmıştı, ta ki Utku abisi onun içindeki cevheri keşfedinceye kadar.

Oturdukları ev babasının zenginliğini yansıtmaktaydı. Yerler koyu renkli pahalı granitle kaplıydı. Mobilyalar da el oyması gül ağacından yapılmıştı. Oysa fakirlik içinde büyüyen ve bir lokma ekmeğin kıymetini bilen Cemre, bu evi her zaman saray olarak görürdü. Evde çok fazla çalışan yoktu, daimi anlaştıkları şirket personelleri belirli zamanlarda temizliğe geliyor, ev sınırlarında yabancı birinin dolaşmasından Esme annesi hoşlanmıyor, diğer günler için de sadece anne kız çalışan bir ekiple idare ediyorlardı. Oğlunu yıkayıp odasında oynaması için tek bıraktıktan sonra, annesinin karşısındaki koltuğa çöküp uzun uzun esnedi.

Esme yeni hobisi olan bere örme işine odaklanırken, "Abim meraktan çatlamıştır," diye sohbet açtı.

Cemre sehpadaki yarım bıraktığı kitaba uzandı. Gözlüklerinin üzerinden gelinine bakarken tığa ilmeğini dolayan Esme, "Bence baban çoktan haberlerini almıştır," diye gülümsedi.

Yerinden doğrulan Cemre, "Yapmaz değil mi?" dedi panik havasında.

"İşin içinde evlatları varsa, bu konuda net konuşamam."

Dizlerine koyduğu kitapla başını geriye attı. Yığılır bir tutumla sırtını koltuğa yaslarken, "İlk toplantısına annesiyle giden ve ilk iş gününü merak edip ortağını sorguya çeken bir babanın, iş kadını olmaya çalışan beceriksiz kızı olacağım," diyen Cemre eğreti bir tavırla ürperdi.

Esme kurabiye tabağını Cemre'ye uzatarak, "Furkan gelmeden al istersen, yoksa kurabiye canavarından sana kalmayacak," diye emretti. "Bunlar yeni tarifim."

Cemre kurabiyeye baktı, bir tanesine uzanırken yine karnının içinde o acıyı hissetti. Gözlerinin önünde hiç büyümeyecek bir çocuk mutluluğu taşıyan, uzun boylu koyu kahve gözlü adam belirdi. Annesinin boynuna kollarını dolar, nerede görse sıkıştırıp öper ve mutfaktan tatlı çalıp ona göz kırparak yaptığı munzurluğuna onu şahit tutardı. Emre, kapanmayan yarasıydı. Ne kadar çok severdi annesinin kurabiyelerini. Furkan da babasına çekmişti.

Gelininin ne düşündüğünü açık kitap gibi okuyan Esme, sıkıntılı bir halde dudağının kıyısını dişleyerek, "Emre..." diye başladı sözlerine. Sesi yine titremiş, gözleri sislenmişti.

Yasak isimle yutkundu Cemre, ağzındaki lokması büyüdü. Gerçekten üşüdüğünü hissetti.

"Hastaneden ayrılmış," dedi kadın çekinerek.

Cemre gözlerini kaçıran soğuk bir tavırla, kurabiyesini yemeye devam etti. Esme'nin oğluyla gizlice görüştüğünü tüm aile biliyordu zaten, anneydi o, illa ki konuşacaktı evladıyla. Ama Emre onları terk ettiği günden beri ne annesinin ne de babasının karşısına çıkmamıştı. Nerede yaşadığına dair kimsenin fikri yoktu çünkü bilmelerine izin vermemişti. Ya da öyle sanmasına izin vermişti Rüzgâr Karalı, çünkü bu konunun açılmasına hep engeldi tutumu. Sadece ailenin kadınlarının arada bir arayıp telefonda onunla konuşmasıyla, iyi olup olmadığından haberdar oluyordu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Cemre. "Ama üzülme, yenisini bulur. Yurtdışında bir sürü yetenek avcısı hastane var."

Çekingen duran Esme dudağının kıyısını dişleyerek öne eğildi. Kaçırdığı bir ilmeği onarmaya çalışırken, "Rüzgâr, Ali'nin seninle ilgilendiğini söylüyor," dedi kısık bir sesle. Yüzü kızarmıştı utançla, bu özel konular ona göre değildi. Ama işin içinde torunu vardı. Gözlüklerinin üzerinden genç kadının tepkisine baktı. Koyu gözleri sabırsızdı.

Cemre utangaç bakışlarını kaçırarak, "Babam yanlış anlamış, biz sadece iş ortağı olduk," diye kendi fikrini savundu.

"Sen, güzel ve akıllı bir kadınsın." Tığa taktığı ilmeği bir türlü yerine yerleştiremedi ve bu sıkıntılı halini gören Cemre, elinden tığını alarak ilmeğe taktı. "Ben genç bir anneyim," diye devam ettirdi sözlerini, tığı annesine verirken.

Esme sonunda bir cesaret gözlerini gelininin yüzüne çevirerek, "Yazık şu haline yavrum, vazgeç," diyecek gibi oldu yine. Ta en başından söylemişti hâlbuki. "Benim oğlum daldan dala konar, seni üzer halden hale koyar," diye ama işte Cemre kalbine söz dinletememişti. Sanki annesi yine öyle diyecek gibi ürkek bakarken Cemre, "İstersen Emre'yi boşayabilirsin," dedi hüzünlü bir sesle Esme. Bir anne için ne kadar zor bir sohbetti bu. Tekrar elişiyle ilgileniyormuş gibi ilmeklerine odaklanarak omzunu kırgınlıkla sarstı. "Zaten resmi bir şey yok, dini nikâh..."

"Boşayamam! O beni boşamadan, ben özgür olamam." Bu konunun kapanmasını umarak yalvaran bir tavırla iki yana açtı ellerini.

Esme iç geçirerek başını kaldırıp, "Eğer istersen, bunu senin için ondan isteyebilirim," diye öneride bulundu.

"Bu neyi değiştirir ki anne, boşamış ya da boşamamış! Ben zaten hiç onun karısı olmadım ki. O beni hiç o gözle görmedi, yara bandıydım onun için, yarası kapanınca da kaldırıp attı. Onun gözünde bir pişmanlık, bir hatanın vicdan yükü, olmaması gereken bir ilişkinin tanığıydım."

Geçmişi düşündüğünde yarası kanayıp içini acıtsa bile gerçeğin de farkındaydı. Evliliğinin o sarsıcı yıllarını atlatmak uzun sürmüştü ama hatalı olan bir tek Emre değildi, kendisi de en az onun kadar hatalıydı. Zayıftı, pasifti. Tutunacak tek dalı Emre olduğu için sımsıkı yapışmıştı hayatına, sülük gibi neşesini emmişti. Ama bir gerçek vardı, eğer bu zayıflığı göstermeseydi bugün bu kadar ayakları yere sağlam basan bir kadın da olamazdı. Tek sorun, bazen hiç tükenmeyecek gibi gelen yalnızlıktı. El ayak çekilince, duvarlar konuşunca, gece üstüne yorgan olunca, kulaklarını yalnızlık çınlatınca soluk alamamasıydı. Her ne kadar onu teselli eden, sahip çıkan, üstüne titreyen bir ailesi olsa bile, yarım kalmışlık onu hep tüketmişti. İnsan olgunlaştıkça elini tutacağı bir arkadaş, sarılıp yattığı bir eş, aynı masada sohbet edeceği bir yaren, kavga ederken bile kırmamak için dikkat edeceği bir müttefik, aynı evi paylaşacağı bir dost arıyordu. Yani yalnızlığına eş arıyordu.

İkisi de bir süre konuşmadan oturdular. Çay demlendi, fincanlar sehpalara yerleşti, sessizlik uzadı. Kederle yüzü düşen Cemre çay fincanını almak için uzanınca, Esme gelininin ellerinin titrediğini gördü. Cemre derhal fincanı alarak bu zayıflığını kamufle etti. Sohbetlerde kazayla dahi olsa Emre'nin adının geçmesi, baştan aşağı ürpermesine yetiyordu ve hâlâ süregelen bu zayıflığından nefret ediyordu.

Onca zaman unuttum diyerek kendini avuturken, herkesi de onu unuttuğuna inandırmıştı. Altı yıl önce ayrılmışlardı ve hiç olmaması gereken evlilikleri başlamadan son bulmuştu. Elinden gelse onu hiç düşünmezdi. Hep unutmuş gibi yapıyor, anıları kafasının uzak, karanlık bir köşesine gömerek, bir gün tümüyle silinip gideceklerini umuyordu. Rüzgâr ve Esme bu güne kadar

Emre'den söz etmeme inceliğini göstermişlerdi, peki şimdi birkaç gündür neden annesi illa bir yolunu bulup bu konuyu eşeliyordu?

Yoksa annesi bir şey mi söylemek istiyordu? Çekiniyor muydu?

Emre ile tanıştığı o kazayı hatırladı. Sonra en kızgın olduğu anda bile bir gülüşünün nasıl sinirlerini dindirdiğini. Ve kalbine ilk ne zaman cemre atılıp aşkın filizlendiğini... Oysa etrafı bir sürü güzel kadınla çevriliydi ve Emre kimseye dönüp bakmıyordu, anlamalıydı. Anlamalıydı kalbinin başkasına ait olduğunu ama göz göze geldiklerinde sanki dünya durmuş gibi gelmişti, tüm hataların anahtarı bu aldanış olmuştu işte. Ya da sadece Cemre için durmuştu tüm dünya, tıpkı aklı ve mantığı gibi her şeyi kendi istediği gibi anlamıştı. Emre için boş zamanını iyi geçireceği bir oyuncağı fark ediş anıydı, acısına merhem, kanayan yarasına bir yara bandıydı yaşadıkları.

"Kızım, zor olduğunu biliyorum ama istersen... Yani eğer hayatına yön vermeye niyetliysen biz babanla yanındayız, bunu bilmeni isterim."

Cemre katı bir tavırla iki yana salladı başını. "Onu bir daha görmek istemiyorum ama ondan sonra başka bir erkeğin bana yaklaşmasını düşünmeye bile tahammül edemiyorum."

Bu hissin ne demek olduğunu en iyi bilenlerdendi Esme, o yüzden üstelemedi. Sıkıntıyla geriye yaslanıp içini çekti. "Mutlu olmanı istiyoruz." Sesi alçalmış, neredeyse duyulmaz bir hal almıştı. "Çok gençsin, yeniden evlenebilirsin."

"Biliyorum," dedi Cemre usulca. "Ama istemiyorum."

Bu sohbetten sonra zaman Cemre için biraz daha keyifsiz geçmişti. Yeğenini görmeye gelen ve günün nasıl geçtiğini merak eden Utku'nun sorularına dalgın yanıtlar vermiş, babasının sohbetlerine bazen geç kalarak kendini toparlayamamıştı. Ondaki bu dalgınlığı iş heyecanına ve sıkıntısına veren erkekler üzerine gitmemiş ama o gece ziyaretlerine gelen Ece onu çok iyi tanıdığından sebep, canının neden sıkkın olduğunu anlamış, ona sımsıkı sarılarak bu günlerin geçeceğini söylemiş ve gitmişti.

Ama biliyordu, yine tüm şehrin sokaklarından geçecekti hüzün, her kaldırımın üzerine yayılan suya yansıyacaktı yüzü.

Bir ara Esme ve Rüzgâr onun bahçede Ece ve Utku'ya söylediği şarkıyla kapının girişinde donup kalmış, Esme ağlayarak kocasının omzuna başını koyarken, Rüzgâr içinin sıkıntısıyla kasılmıştı. Ece suskun, Utku hüzünlü bakıyordu kardeşi yerine koyduğu kadına.

Ümidim tükendi bitiyor.
Ardına bakmadan gidiyor.
Söylemeye dilim varmıyor.
Söylediler yandım kül oldum.
Bir görünüp bir kaybolup beni düşürdün derde.
Bakışların gözlerime bilmem yüreğin nerde.
Anladığım duyduğuma göre sevdiğin varmış.

Haritalardan bildiğim o şehirde bir yerde.
Açmayan tomurcuk kurur mu?
Bu yürek seni unutur mu?
Hayata son vermek olur mu?
Anlamadım yandım kül oldum.
Bir görünüp bir kaybolup beni düşürdün derde.
Bakışların gözlerime bilmem yüreğin nerde.
Anladığım duyduğuma göre sevdiğin varmış.
Haritalardan bildiğim o şehirde bir yerde.
Olmadığın yerler diyar mı?
Gülüşüne yürek doyar mı?
Hayalden vazgeçmek kolay mı?
*Düşledikçe yandım kül oldum.

Şarkı bittiğinde herkes sessizleşti, her sözü mü ok olup batardı sinelere, her gözyaşı mı delerdi vicdanların kalın zırhını? Billur sesi yürekleri perişan ederken, yüzlerine hüzün, kalplerine acı yerleştirmişti. Şimdi herkes en az onun kadar hissediyordu içinde kopan fırtınaları. Emre varken dili neşeli, umutlu şarkılar mırıldanırdı, o gittiği günden beri keder, elem kokar olmuştu nameleri.

Cemre'ye sarılan Ece onu teselli etmek isterken, Rüzgâr kucağında uyuya kalan torununu ve karısını alarak içeri girdi. Nemli gözlerini çocuklarından saklarken, huzursuz sözlerini diline kilit etti.

Cemre yanaklarını kurulayarak ayaklandı. Abisinin yanağından öptü, saatin geç olduğunu ve yatağına götürülen oğluna bakması gerektiğini belirtti. Dalgınca içeri geçerken, annesinin son zamanlarda ne kadar çok Emre ile alakalı ağzını aradığını fark etti. Yoksa dönmeye mi niyeti vardı? Söylemediği şey, yüz yüze gelmelerine hazırlık yapmak için miydi? O kadınla çıkıp gelse ne yapardı? Belki de o kadından da çocuğu olmuştu da üzülmemesi için saklıyorlardı, hatta belki de birden fazla çocukları olmuştu. Onu o kadınla birlikte görmeye, mutluluğunu izlemeye dayanacak kadar kuvvetli miydi iradesi? Emre ile tekrar karşılaşma ihtimalini düşündükçe içi çekildi. Son derece uzak olmasına rağmen, böyle bir ihtimalin olasılığı bile kaşlarının çatılmasına, yüzünde soğuk, uzak bir ifade belirmesine neden olmuştu. O geldiği gün Cemre'nin gitmesi gerekecekti.

Öyle güzel sese, öyle şahane bir yüreğe ve herkese nasip olmayan bir aşka sahipti güzel gelini ama kötü yazılmış kaderi ona mutluluk hakkını dirhem dirhem vermişti. Rüzgâr torununu yatağına yatırırken, Cemre de peşlerinden gelmiş ve odaya girmişti. Furkan'ın üzerini örtüp başını gelinine çevirdi dedesi. Kızının yüzündeki ifadeye merakla bakarken sordu.

---

* Öykü Gürman

"Cemre iyi misin?"

Dalgın Cemre irkilerek kendine geldi. "E-efendim... İ-iyiyim," dedi tuhaf bir halde.

Kaşlarını kaldıran Rüzgâr, "Bir kahve olsa da içsek," dedi sanki içinden konuşur gibi. "Esme direk yatağına gitti, çoktan uyumuştur bile, kalkmaz şimdi."

Babasının homurdanmasına gülümseyen kız, "Sen iste... evde yoksa Yemen'den getirir annem kahveyi baba, uydurma," dedi adamın kurnaz ifadesine bakarak. Rüzgâr kapıya yanaşırken güldü. Cemre oğlunun kapısını kapatırken, "Anlaşıldı, konuşma yapmanın zamanı gelmiş, babam ifade istiyor," dedi Rüzgâr'ın toplantıyı merak ettiğini sanarak.

"İnsanın evladının anlayışlı olması güzelmiş," dedi Rüzgâr sırıtarak.

"Sen salona geç, ben hemen yapar getiririm kahveyi," dedi Cemre mutfağa yönelirken.

Aynı bahçe içinde iki ayrı evdi onların yaşam alanı. Cemre geleceği göz önüne alıp Emre'nin dönme ihtimalini düşünerek ayrı ev diye tutturunca, buna razı olamayan Esme ve Rüzgâr en azından aynı bahçe içinde ayrı evde yaşamasına müsaade etmişlerdi. Rüzgâr bir yolunu bulup evlerinin yanındaki diğer villayı satın almış, bahçedeki sınırları da kaldırtmıştı. Sabah yatağından çıkan Furkan da böylece onların yanına gelip, sabah uyurken koyunlarına girebiliyordu.

Köpüğü üzerinde titreyen kahveleri tepsiye yerleştiren Cemre salona gelirken, kızın yüzüne dertli dertli baktı Rüzgâr. Cem haklıydı, Cemre çekici ve zeki bir kadındı. Üstelik ilk evliliğini çocuk yaşta gerçekleştirmiş, kendine gelemeden de anne olmuştu. Onu seven bir eşle mutlu olmayı en çok o hak ediyordu ama eşi onu daha yolun başında başka bir kadın için terk edip gitmişti. Sade ama çok zarif bir güzelliği vardı. Dışarıda örttüğü siyah saçlarını, evinin sınırlarında açık bırakıyordu. Sert ve inatçı kişiliğini vurgulayan kara kaşlarının altındaki sırlı bir göl gibi parlayan yeşil gözlerinin kadifemsi yumuşaklığını, ihtiraslı yapısını açığa çıkaran ağzını canı istemezse bıçak açmazdı. Yüzü oval, burnu düzdü. Çenesinde küçük bir çukur vardı. Her zamanki kayıtsızlığıyla birleştiğinde erkekleri korkutan son derece asil ve mesafeli bir havası olduğunun farkında bile değildi.

Erkek ırkına karşı hep bir zırhı, bir duvarı vardı. Ona alışması, sorgusuz sokulması, babası olmasına rağmen dokunuşlarına ürkek tepkiler vermemesi zaman almıştı. Cemre'nin güvenini kazanmak çok zor olmuştu Rüzgâr için, ona ilk sarıldığı günü dün gibi hatırlıyordu. Ağlıyordu, itmekle sığınmak arasında kalmıştı, öyle ürkek ve çekingendi, titriyordu.

Belki Emre kızın hayatını mahvetmiş, belki de kurtarmıştı, kimse bilemezdi. Ama gerçek olan şey, oğlunun gidişi bu zavallı kız için hem mesleki açıdan, hem de kişisel açıdan bir dönüm noktası olmuştu. İlköğretimden terk olan Cemre, ilkokuldan başlayarak liseye kadar eğitimini dışarıdan

tamamlamış, üniversiteyi birincilikle devam ettirmiş ve son senesindeydi. Görgü kuralları için canla başla çalışmış, birçok sosyetiğin eline su dökemeyeceği hale gelmişti.

Baba mesleği olan takı tasarımcılığına doğuştan bir el yatkınlığı vardı, buna güçlü hayal gücü de eklenince ortaya şahane eserler çıkarmıştı. Bu konuyu çekici bulmasının nedeninin babasına olan özlemi olduğunu itiraf edecek kadar da dürüsttü ama nedense baba mesleği yerine Sağlık Yönetimini seçmiş, onları şaşırtmıştı. Bunda Emre'nin mesleğinin de bir payı vardı sanki. Evliliğinin başarısız bir şekilde son bulmasının ardından yıkılmamış, aksine daha da güçlenmişti. Kendi ayakları üzerinde durabileceğini, kimseye eyvallah etmeyeceğini göstermişti. Emre'nin onda eksik gördüğü ne varsa tamamlayarak kendini geliştirmiş ve hatırı sayılır kişilerin arasına girmiş, yaptıklarıyla adından sıkça bahsettirir hale gelmişti.

İlk maaşından itibaren bir sürü öğrencisi olmuştu, gelirinin bir kısmıyla, okumak isteyenlere destek olmaya çalışmıştı. Belki şiddet göstermemişti Emre ama duygusal olarak, neredeyse aklını oynatacak derecede hırpalamıştı kızı zamanında.

Artık yirmi yaşlarının ortasındaydı Cemre, eski saf kız değildi. İlk zamanlar çok daha yumuşak, dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilmediği için geleceğe karşı hayalperestti. Aşkın itaat edilerek yaşandığı gibi saçma bir inanca bağlanmış, iki çift tatlı sözden etkilenmeye çokça meyletmişti.

Aslında Cemre de on sekiz yaşındaki haline bakınca, Emre'nin onu nasıl öyle kolayca hayal âlemine götürebildiğini daha iyi anlıyordu. Daha o kaza gününde, ilk gözünü açtığında, gözlerini görür görmez âşık olmuştu adama zavallı. Yakışıklılığı, kendine güveni ve ona karşı yumuşak tutumu, sesi, duruşu, bakışı, başını döndürmüştü. Onca zaman erkeklerden kaçtığı, korktuğu her kötülüğü silip atmıştı bir gülüşü. Evlilik sürecinden sonra iki iyi arkadaş gibi altı ay birlikte ailesinin yanında yaşamışlardı ve sonra kızın kendisine iyice bağlandığını fark eden Emre, onu geride bırakıp, eğitimi için yurtdışına gitmiş birkaç sene de dönmemişti. Döndüğünde ise tüm dengeler değişmişti, artık ne Emre eski Emre idi ne de Cemre köyden gelen o eski genç kız değildi. İkisi de tarifi mümkünsüz şekilde değişmişti. Cemre için hayat durağandı, Emre espri yapınca gülen, elini tutunca kızaran, sarılınca utanan, o yanındayken mutlu olan, yokken yokluğunda kaybolan çaresiz kızdı ama Emre için her şey farklıydı. Henüz gençliğinin başında, gözü tutku oyunlarında, gençlik çıkarlarındaydı. Evde normal bir ilişki içindeyken, dışarıda arkadaşlarından sakladığı bir karısı, evli olduğunu gizleyen bir yapısı vardı. Sanki iki hayat yaşamaktaydı ya da korktuğu bir şeyler onu bu tutuma itmekteydi. Sonra yine dengeler değişmiş, birlikteliklerini herkese gizlemeden göstermeye başlamışlar, kısa süre içerisinde ikisi de evin mutluluk sebebi olmuşlardı. Aylar mutluluk içinde su olup akarken, bir gece her şey değişmişti. Emre usul usul içine

kapanmış, Ümran ile olan görüşmeleri sıklaştıkça değişmişti. Cemre ne zaman konuşsa öfkelenen, ona sabırsız ve tahammülsüz davranan bir adam haline gelmişti ve sonunda acı son gerçekleşmişti. Geride, kendi isteğiyle girdiği yürekten yine kendi isteğiyle çıkıp giden bir adama, sonsuz bir bağla bağlanmış bir kadın bırakmıştı. Ondan arda kalanların içinde yaşamanın cezasına çarptırılmıştı. Hem kalben, hem de evladıyla.

Erkekler konusunda otoriter, onların yakınlığına inanmayan biri olmuş, hayata karşı acımasızlaşmış, sertleşmiş, dimdik bir duruş sergilemeye başlamıştı. Evliliğin ona göre bir şey olmadığına karar verip, kendini tümüyle işine, okuluna ve çocuğuna adamıştı. Aklına aşk ya da erkek adına tek bir düşüncenin gelmesine bile izin vermemişti. Belki de asıl sorun Emre'nin içinde uyandırdığı duyarlılık ve şehvet, evliliğiyle birlikte gitmişti ve bir daha kesinlikle evlenmemeye karar vermişti. Çünkü onun dünyası artık minicik elleri ve ayakları olan bir erkeğe mühürlenmişti. Furkan'ı düşünmek, boğazına bir yumrunun tıkanmasına neden oluyordu. Oğlu her ne kadar sevgiye aç olmasa bile yarım büyüyordu.

"İlk iş günün güzel geçmiş."

"Ali Bey çok konuşuyor olmalı," dedi babasıyla karşılıklı kahvelerini içerken.

"Ali konuşmaz," dedi Rüzgâr genç adamı iyi tanıdığını belirterek. "Ama Deryal biraz gevşek çeneye sahip, dikkatli ol."

"O zaman bir dahaki sefere çenesini sıkayım da, ortalığa dökülmesin dişleri."

Rüzgâr her zaman olduğu gibi yine, "Bir şeye ihtiyacın var mı kızım?" diye babacan tavrıyla sorunca, gülümsedi genç kadın.

"İhtiyacım olan her şeye sahibim baba, çok şükür sağlığınızdan başka bir isteğim yok," cevabını alması gecikmedi.

Rüzgâr nereden başlayacağına karar veremedi. Elini sıkıntıyla fincanının sapında ve bazen de şakağında gezdirip durdu.

Babasının bu tepkilerini az çok bilen Cemre kaşlarını çatarak, "Bir şey mi diyeceksin baba?" diye sordu.

"Ali iyi bir adam!"

"İyi biri, evet!"

"Üstelik bekâr!" Bugün ikinci duyuşuydu bunu, annesi ve babası ağız birliği yapmış gibiydi bu konuda.

"Allah sahibine bağışlasın," diye söylenirken, "Konunun gidişatını sevmedim baba," dedi Cemre dürüstçe.

Rüzgâr başını kaldırdı. Gözleri kederli bakıyordu. "Genç ve güzel bir kadınsın, üstelik..."

Kanepede kayarak yanına geldi, eline uzandı Cemre. "Babacığım," dedi tatlı sesiyle. Güzel gözleri adamın kaygılı gözlerine kilitlendi. "Annemle anlaşma mı yaptınız?"

"Ne konuda?" dedi Rüzgâr anlayamayarak.

"Evlilik konusunda. Ve şunu iyice anlayın, evliliğe sıcak bakmıyorum." Rüzgâr rahat bir soluk alırken Cemre devam etti. "Oğlumun üvey baba elinde büyümesini istemiyorum. Ne kadar iyi bir adam olursa olsun, ben oğluma yetmez miyim? Sen yetmez misin? Amcaları yetmez mi?"

Rüzgâr garip bir tutumla gülümsedi. Kızın yüzünü ellerinin arasına alarak alnından öpüp sımsıkı sarıldı. İçinin rahatladığını saklamaya gerek duymuyordu. Kızının başını göğsüne çekerken, "Annen duymasın ama içim rahatladı," diye itiraf etti.

"Bence duyunca fena azarlayacak seni," diye kıkırdadı Cemre.

"Bencil deme lütfen, sadece torunum için erken olduğunu düşünmeden edemiyorum. Üstelik senin âşık olarak evlenmeni isterim. Sevmeden yapılan evlilik yavan ekmeğe benzer. Ali iyi bir adam, büyümesini izledim ama torunumun..." Sustu. Nasıl konuşacaktı ki, bunu ifade etmek çok zordu.

Cemre başını, yasladığı sineden kaldırıp gözlerine baktı. Elinin üzerini öpüp yanağını avucuna bastırdı. "Babacığım, çevremdeki her erkeğe; acaba gönül düşürecek mi, gidecek mi, torunumu bizden koparacak mı diye korkuyla bakma. Gitmem. Furkan'ı sizden ayırmam."

Rüzgâr ona uzun uzun saygıyla baktı ve gözlerinde sert ışıklar çaktı.

"O bunu hak etmiyor."

Cemre gözlerini kaçırdı. "O hak etmiyor evet, geçmişe saygıdan falan değil bu tavrım ama oğlum mutlu olmayı hak ediyor. Şerefin ve namusun ne demek olduğunu, erdemin nasıl kazanıldığını öğrenmeyi de hak ediyor."

"O bunu hak etmiyor," dedi yine dertli dertli.

"Onun en büyük hediyesi ve iyiliği, hayata tutunma sebebimi bana vermek oldu. Sizi verdi bana. Sırf bu yüzden bile nefret edemiyorum ondan."

Rüzgâr kahvesinin son yudumunu alıp ayaklandı. Kızın şaşkın bakışları altında bocalayarak dururken bir şey diyecek oldu ve sonra, "İyi geceler kızım," diyerek sustu.

"Hayırlı geceler babacığım."

Hem annesinin hem de babasının aynı gün içerisinde Emre'den bahsetmesiyle huzursuzlaşmıştı Cemre. Ertesi gün işe giderken biraz sıkıntılıydı. Ali eğer ona başka gözle bakıyorsa bu işi başlamadan bitirmek zorunda kalabileceğini düşündü. Gün boyu onunla konuşmak için zaman kolladı ama hastane o kadar yoğundu ki, otobüs kazasından gelen hastalar yüzünden o da koşuşturmaya karıştı ve bir türlü konuşmaya fırsat bulamadı. İşe dalıp düşüncelerinden sıyrılınca, çoktan akşam olmuş ve eve gitmek için dışarı çıkma vakti gelmişti.

Eve geldiğinde biraz sıkıntılı bir hali vardı, araçtan hemen inemedi. Bu ev dokuz yıllık acı tatlı anılarla doluydu onun için. Oğlu iki evin arasında bahçede büyümüş, ağaçların altında oynayıp, caddede amcasıyla birlikte ilk bisiklet denemesini yapmıştı. Kendi burada kadın olmayı, âşık olmayı, anne

olmayı öğrenmişti. Büyük malikânenin gölgesinde kalan şirin evleri çok küçük değildi ama dünyanın en huzur veren yeriydi. Oğluna ve kendisine aitti.

Hava kararmış, akşam olmuştu. Araçtan sıkıntıyla indi. Sık yapraklı ağaçların gölgelediği bahçesi karanlık, sessiz ve sakindi. Ama ne olursa olsun güvenli ve rahat bir yerdi evi onun için.

Bir an anahtarı elindeyken duraksayıp aralık kapıya baktı. Furkan bugün Ecem teyzesinde kalacağına göre eve gelmiş olamazdı. Annesi ve babası da geç geleceğini belirtmişti. Korumalar ona bir ziyaretçiden de bahsetmemişti. Aklı karıştı. Kapıyı açık bırakmadığından emindi. Ev son derece sessizdi. Dışarıdan hiçbir şey belli olmuyordu. Kapının aralık oluşunun dışında, her şey son derece normal görünüyordu. Cemre durduğu yerden hafif aydınlık holü görebiliyordu. Kimin içeri girmiş olabileceğini düşünerek ikinci kat pencerelerine baktı ama çıplak dalların camlarda yansıyan görüntüsünden başka hiçbir şey belli olmuyordu.

Elinde anahtarıyla donup kalırken, ani bir esinti şalının ucunu yüzüne doğru savurunca elinde olmadan ürperdi. Eli yine kalbine gitti, ruhunu titretti. Neden bu kadar deli deli çarpmaya başlamıştı ki?

Sakin!

Yine o garip hisle tüm benliği titredi. Cemre ani bir kararla eve girmekten vazgeçti, hızla dönüp girişe yöneldi. İki ev arasındaki güvenlik kulübesine doğru yürüdü. Aslında korkmuş falan değildi. Hatta bir an dönüp eve girmeyi de düşündü. Güvenlik varken içeri hırsız girmesi mümkün değildi, babası bu konuda çok titizdi. Tüm güvenlik tedbirini aldırmıştı. Ama hırsıza kilit mi dayanırdı? Yine de mantığı galip geldi. Başını bile bile derde sokmanın bir anlamı yoktu. Koruma elindeki telefonla oynarken etrafı da arada kolaçan diyordu.

"Turan Abi," dedi orta yaşlı adama seslenerek. Güvenlik görevlisi hemen silkelenerek doğruldu.

"Buyurun Cemre Hanım, bir sıkıntı mı var?"

Cemre rengi beyazlamış halde, "Annemler ne zaman gittiler?" diye sordu.

"Dört saat oluyor. Bir şey mi oldu?"

"Evin kapısı açık, babam böyle şeylere çok dikkat eder bilirsiniz, bir yere giderken kontrol etmeden gitmez."

Turan Bey şaşkınlıkla başını kaldırıp ona baktı. "Hırsız mı?"

Genç kadın korkuyla evin olduğu yola döndü. "Bilmiyorum. Kapı açıktı. İçeri girmeye cesaret edemedim."

Kolaçan etmeye giderken elindeki telsize durumu haber veren Turan Bey, evin etrafına bir kez daha baktı ama bir şey göremedi. Telsizden gelen seslere, "Tamam!" dedi ve korkmuş genç kadına dönerek aklına geleni söyledi. "Çevrede kimse görünmüyormuş efendim, kilitlediğinizden emin misiniz?" diye sordu. Belki yardımcınız Ayşe Hanım kilitlemeyi unutmuştur, bir

bakayım." Dikkatle etrafa bakarken eli belindeki kılıfında duran silahına gitti. "Kırık cam var mıydı?"

"Hayır. Oldukça temiz görünüyor etraf." Korkuyla soluğunu tutarken görevlinin başına bir şey gelmesinden endişelenerek, "Bence polisi arasan iyi olur," diye öneride bulundu.

"Arkadaşlar haber vermiş efendim, onlar da birazdan katılacaklar merak etmeyin," diye bilgilendirdi.

Az sonra bir güvenlik görevlisi evin çevresinde dolaşıyor, iki görevli de evin önünde dikkatle duruyordu. Uzun boylu, ciddi, sert tavırlı adamlar evi titizlikle incelerken, Cemre, babasına haber vermeyip onları çağırmamakla en akıllıca şeyi yapmış olduğunu düşünüyordu. Rüzgâr babası bunu duysaydı kesin delirirdi, annesinin nefret ettiği silahını yine eline alırdı.

Ona geride durmasını emreden iki görevli, tabancaları ellerinde dikkatle içeri daldılar. Geride kalan Cemre ve bir görevli merakla kapıya bakarken, zaman geçmek bilmiyor gibiydi. İçeriden çıt çıkmıyordu. İyi ki içeri girmemişti, ya başına bir şey gelmiş olsaydı. Birkaç dakika sonra adamlardan biri gelip endişelenecek bir şey olmadığını söyleyerek, onu da içeri çağırdığında, evin kapısının neden aralık kaldığını düşündü.

Korkudan ürperirken bir şey söylemeden adamın yanında içeri girdi. Adam girmeden önce ışıkları yakmıştı. Gerçekleşmesinden korktuğu şeyleri görmemek için endişeliydi ve neredeyse gözlerini kapatıyordu. Hayretle, oturma ve yemek odalarının kendi bıraktığı biçimde düzenli durduğunu gördü. Güvenlik görevlisine şaşkınca baktı.

"Hırsız değil mi?"

"Değilmiş," diyen güvenlik görevlisinin arkasından merdivenleri çıktı. Öteki görevli, çocuk odasının önünde duruyordu. Başını sallayarak, içeri bakması için Cemre'yi de yanına çağırdı. Cemre korkuyla solurken dişlerini sıkıp omuzlarını dikleştirerek derin bir soluk aldı ve eşikten içeri girdi.

Ve görevlinin neden kısık sesle konuştuğunu anladığında, hayretler içinde donup kaldı.

Aç bir çocuğun tabaktaki makarnaya vurduğu çatal sesi gibiydi kalp atışları, hızlı, sabırsız, ürkek.

Öyle hızlı çarpmaya başladı ki bir an kaburgalarını parçalayıp dışarı çıkacağını sandı. Elini hızla çarpan sinesine koyup sakinleştirmek için bastırırken, benliği ***"Dayan yüreğim,"*** dedi her zamanki gibi.

Perdeler hafif aralandığı için ay ışığı, ince bir huzme halinde yerdeki desenli halının ve mavi renk pike örtüsünün üzerine düşüyordu. Yastık dışında her şey yerli yerindeydi. Oğlunun yatağındaki adam hariç! O oraya ait değildi. Onunla ilk karşılamalarını ve neler olacağını o kadar çok düşünmüştü ki, şimdi sanki hiçbir şey düşünemeyen bir kişiymişçesine aklı beyninden çıkıp onu terk etmiş gibiydi.

Adam güvenlik görevlilerini bile duymayacak kadar derin bir uykudaydı ve kendini seyredenlerin varlığından habersizdi.

Soluk alamayan, bacakları dermansız kalan Cemre korku ve dehşet içinde ona baktı. Ne hafifçe uzamış sakalları, ne de yüzünün soluk rengi genç adamın yakışıklılığını gizleyemiyordu. Soluğunun geniz boşluğunda düğümlendiğini hissetti. Bir adım sendelediğini, sıkışan kalbinin üzerine elini koyduğunu fark edemedi. Eğer yanındaki görevli kolundan tutmasaydı, yere kapaklanabilirdi.

"İyi misiniz?" diye soran adama baktı saf saf ve evet dercesine başını sallayıp, kendini onun korumacı tutumundan geri çekti.

Hayal görüyor olmayı isterdi, özlemle yandığı, aynı anda nefretle kavrulduğu ifadeyi görmemeyi dilerdi. Hafifçe uzamış gür, kahverengi saçları alnına dökülmüştü. Her zaman hayran olduğu kıvrık kirpiklerinin gölgesi çıkık elmacık kemiklerinin üstüne düşüyordu. Değişmişti, bedeni gibi yüzü de olgunluğun resmine bürünmüştü. Rüyalarına giren ağzı, uykuda daha yumuşak, daha az etkileyici ve incitici görünüyordu. Yıllar içinde unutmaya başlamıştı yüzünü, hayallerinde bile silikleşmeye başlamıştı yaşadıkları... Ama... Odayı kokusu sarmıştı, soluduğu her nefeste onu içine çekiyordu.

Görevli dikkatli bir halde, "Zorla girmemiş," diye açıkladı. "Anahtarı nereden bulmuş olabilir? Tanıyor musunuz?" diye sordu bir diğeri. Cevap veremiyordu, konuşsa *'gidin'* diyecekti ama sesini kaybetmiş bulamıyordu.

"Tanıyor musunuz?" diye soran görevliye bakan diğer adam, "Ben hiç görmedim onu. Hem odaya nasıl girmiş olabilir ki? Cemre Hanım siz çıkabilirsiniz, gerisini biz halledeceğiz," demişti.

Görevli genç kadını koruma ablukasına alırken, "Hemen polise teslim edelim," diye çıkıştı bir diğeri.

Cemre uyuyan adama bakınca, o çok ender ama tatlı anıları canlanıverdi zihninde. Eli sıkıntıyla alnında dolaşırken, "Tanıyor musunuz?" diye soran adamın yüzüne ruhsuzca baktı yeniden.

Çok sonra dikkatle ondan gelecek cevabı bekleyen adamlara, "Eski kocam..." diyebildi fısıltı gibi sesiyle.

Üzerine bir kova buz döküp uyandırmak mı, yoksa ayaklarından sürükleyerek evden atmak mı daha cazipti bilmiyordu. Çığlık atmak istiyordu, sonra susmak ve bir köşeye çekilip karanlıkta ağlamak... Özlemi nefretine kardeş olan Cemre kaygı içindeyken, leş gibi içki kokan Emre'nin uyanacağını sanmıyordu. O kadar çok düşünüp, o kadar kuvvetli hislerle hazırlamıştı ki kendini ilk karşılaşmalarına ama daha ilk gördüğü an yıkım olacağını düşünememişti.

Bu kadar güçsüz olduğunu, ona karşı hâlâ bu kadar savunmasız olduğunu bilmiyordu.

Oğlunun çalışma sandalyesine güçsüz bir halde çökerken, gözleri hâlâ hayal gibi duran adamın yüzündeydi. Zaman ne kadar hoyrattı insanoğluna; ya büyütüyor ya küçültüyordu hasreti. Seslenmeye korkuyordu, uyandığı an

gözlerine bakmaya, konuşmak zorunda olmaya korkuyordu. Böyle donup kalsın istiyordu zaman, şu anda yok olmalıydı. Onu gördüğü an bu kadar güçsüz hissedeceğini hiç düşünmemişti.

"Çıkın," dedi kısık sesiyle. Adamlar ona merak ve endişeyle bakınca, Cemre sakin kalmaya çalışarak, "Teşekkür ederim. Gidebilirsiniz, ben hallederim," diyerek herkesin odadan çıkmasını sağladı. Adamlar hiç istemeseler de odadan çıkarken, "Bir sorun yok, geldiğinden haberim yoktu. O yüzden korktum," diye açıkladı. Onlarla birlikte merdivenleri inerken, "Kimseyi arayıp endişelendirmeyin, iyi geceler," diye de ekledi. Ve kapıyı adamların yüzüne kapadı. Onda ince düşünecek hal mi kalmıştı?

Ruh gibi bir ifadeyle tekrar oğlunun odasına çıkıp, kapının önünde durakladı ve içeriye girmeye cesaret edemeyince yeniden aşağıya indi. Sanki onca sesi duymayan adam, onun adım seslerini duyacakmış gibi ayaklarının ucuna basarak dolaştı evi ve duyduğu her sesle irkildiği için kendine kızarak sakinleşmeye çalıştı. Ne zaman gelmişti buraya? Onca zaman sonra hangi cüretle çıkmıştı karşılarına? Üstelik evin anahtarını nereden bulmuştu? Ne istiyordu? Ne düşünüyordu? Amacı neydi? Evin sessizliği son derece rahatsız edici ve ürkütücü halde devam ederken, içindeki gerilimin böylesine büyümesine dayanamıyordu.

Annesi içine doğmuş gibi aradığında telefonu açamadı. Mesaj yazıp duşa girmek üzere olduğunu ve müsait olmadığını, merak etmemelerini belirtti. Salona geçip koltuğa oturdu, gözleri karanlık bir boşluğa takılırken, onunla yüz yüze geleceği o kaçınılmaz an yaklaştıkça kalbi deli gibi çarpmaya, sinirleri iyice gerilmeye başlamıştı. İyi ki Furkan bugün evde yoktu, aynı yıkımı onun da yaşaması ne dehşet verici olurdu. Onunla yüz yüze gelmekten mi, yoksa yüzüne baktığı an elinin yanağında şekillenmesinden sonra gözyaşları içinde boynuna sarılmaktan mı korkuyordu? Yoksa daha kötüsü, nefreti bir taş gibi duvar mı örmüştü mantığına? Kovsa oğlunun vebalini taşıyamazdı, kal dese gözlerini gördüğünde ağlamayacak kadar güçlü değildi.

O gece hiç uyumadan, derin düşüncelerin içinde kayboldu.

Bu karşılaşmaya henüz hazır değildi, ne kadar unuttuğunu iddia etse de, ona hediye bıraktığı acı hâlâ aynı yerde ilk günkü gibi kanamaya devam ediyordu. Bir zamanlar kalbini tümüyle verdiği bir adamla karşılaşmayı, böylesine korku ve endişeyle beklemeyi istememişti. Eskiden Emre onun için kurtarıcı bir prensti, kızmasına rağmen kötü davranmayan, üzülmesine izin vermeyen bir prens ve onu en çok acıtan üzen kişi olmuştu. Görür görmez âşık olduğu, etrafını çeviren kadın hayranlarının bir adım ötesine geçip, gerçek anlamda karısı olduğu adam.

Daha ilk günden beri neredeyse manyetik bir gücü olan çekiciliğine kapılıvermişti. Her zaman, kendisini, değer verdiği bir kadınmış gibi hissetmesini sağlamıştı. Hiçbir zaman açık açık duygularından konuşmazdı ama bakışarak

anlatırdı hislerini. O günlerde aralarında doğmaya başlayan duyguların yanında sözcüklerin hiçbir önemi yoktu.

Hiç beklemediği bir anda kadını olmuştu, hiç beklenmeyen bir anda ise aşığı... Bir fırtına gibi güçlü, çarpıcı ve ısrarcı olmuştu tutkuları. Ona ilk defa değerli olduğunu hissettirip, kadın olmanın aslında ne kadar güzel bir duygu olduğunu göstermişti. Birlikte ağlayıp, birlikte gülmüşler, birlikte yemek yemişler, dans etmişler, sahilde yan yana dolaşmışlar ve ağız dolusu sohbet etmişlerdi.

Bahçede yaşadıkları kaçamak anlar, gökte ışıldayan yıldızların altındaki öpücüklerin tahrik edici çekiciliği hâlâ aklındaydı. Onlar evliydi, kâğıt üstünde olmasa bile, Allah katında ona bağlanmıştı. Birbirlerini keşfetmek için hiç aceleleri yoktu. Emre her zaman onu ürkütmeyecek bir yol buluyordu. Elleri hep bedeninde, yüzünde, saçlarında dolanıyordu. Sonunda evliliği kabullenip birlikte olmaya karar verdiklerinde, aralarındaki yakınlığın ve mahremiyetin mantıklı ve harikulade güzel bir sonucu olmuştu. Ve ne yazık ki bu güzellik bile Emre'nin onu terk etmesine engel olamamıştı.

Cemre geriye baktığında, onunla birlikteyken tüm güzelliklerin kendilerine gülümsediğini, birbirlerine dolanmış vücutlarının yarattığı yakınlığı hiçbir şeyin bozamayacağını, etraflarını çevreleyen büyülü mutluluklarının asla bitmeyeceğini sanarak ahmaklık etmişti.

Biri ilk defa onu mutluluktan ağlatmış, aynı zamanda kimsenin yapamadığı kadar da çok güldürmüştü. Genç kadın onun keskin zekâsına ve hiçbir şeyi takmayan, gözü kara cesaretine âşık olmuştu. Ama şimdi yanıldığını düşünüyordu. Onu terk ederken gösterdiği o soğukkanlı cesareti, çok derinlerdeki bir korkuya silinmeyen prangalar eklemişti.

Ve sonra Cemre onun aşk acısı çekmesini izlemişti, hiç acı çekmiyormuş gibi görünüyordu ama genç kadın, onun başka bir kadın için üzülüp yandığını hissediyordu. Ne zaman Ümran'ı biriyle görse hırçınlaşıyor, ateşlenmeye hazır barut gibi ortalıkta geziniyordu. İlişkileri bozulmaya başlayınca, ona olan o saygı, sevgi ve nezaket de ortadan kalkmıştı. Aşağılayan bakışları, eleştiren sözleri, alt eden zekâsıyla, acı ve incitici bir alaycılık hali almaya başlamıştı karakteri. Küstahça ve düşüncesizce yaptığı konuşmaları genç kadını avaz avaz bağırtacak kadar kırmaya başlamıştı. Her şey bir bir yıkılırken, dalga vurmuş kumdan kaleler gibi bin bir hayalle inşa ettiği huzurdan kalesi de silinmişti. Tıpkı gecenin gündüzü izlemesi gibi yaşadığı hayal kırıklığını da mutsuz sonları izlemişti.

Sonunda evlendiği erkeği tanıyamaz olmuştu Cemre. Oysa ona layık bir eş ve istediğini sandığı gibi bir hayat arkadaşı olmak için gerçekten çok uğraşmıştı. Bu çabası nedense yeterli olmamış, nasıl olduğunu bilmeden onu kaybetmişti.

O günü hatırlarken tek hissettiği acıydı artık. Sadece acı...

Onu bir başkası için terk ettiği günü unutmasının hiçbir imkânı yoktu. O kadının peşinden giderkenki bakışı, ölünceye kadar unutamayacaktı. Cemre şaşkın ve gururu kırılmış aşkının acısıyla çıplak duvarlara bakarak ağladığı geceleri, oğlu için çırpınırken aslında yarım kalanın bir tek evladı olmadığı zamanları da, asla unutmayacaktı. Sabah güneşi duvarda oynaşırken, ağrıyan gözleri hâlâ görmeyen bakışlarla olduğu noktada sabit duruyordu. Irkilen, sanki tokat yemiş gibi kendine gelen ve iç savaşını sonraya bırakan Cemre, bakışlarını dalgınca etrafında gezdirdi. Bir an olduğu yerde donakaldı, sonra hızla soluk almaya başlayarak koşar adım yukarı çıktı.

Soluk soluğa yarı sızmış halde yatan adamın başucunda durakladı. Tam hırsla dürterek onu uyandırmak istediğinde, kapının girişinde duyduğu araç sesiyle kalbi hızlandı. Bir an Emre'yi uyandırmakla, aşağı inmek arasında bocaladı ve aklına oğlu gelince, bu buluşmaya hazır olmadığını bilen anne yanıyla hızla aşağıya indi.

Kapı zili çalarken eli ayağı boşaldı. Bakışları bir yukarı kata çıkan merdivenlere, bir kapıya dönüp durdu. Titreyen elleriyle kapıyı açtığında, "Anne," diye heyecanla seslenen çocuğun sesine, endişeyle genç kızın yüzünü süzen adamın sesi eklendi.

"Kızım iyi misin? Neyin var?"

Oğlunu kucağına alan Cemre, babasının yüzüne dolu dolu olmuş gözleriyle baktı. Ne diyeceğini bilemedi, ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Tam o sırada arkasında bir kıpırdanma hissedildi. Tepeden tırnağa ürperdi Cemre, ayakları buz kesti, ensesindeki tüyleri dikleşti.

Furkan yere inip dedesinin elini çekiştirirken, Rüzgâr sertleşen bakışlarını genç kadının arkasındaki kişiye çevirerek dişlerini sıktı. Cemre'nin sırtından aşağı serin bir yel geçerken, "Senin ne işin var burada?" diye hırladı.

Dedesinin öfkeli sesine çok nadir tanık olan Furkan, korkarak onun yüzüne bakarken, canı yanınca garip bir acıma sesi çıkardı. Rüzgâr farkında değildi ama ufak çocuğun elini canını yakasıya sıkıyordu.

"Canım acıyor dede," dedi Furkan elini avucundan çekiştirmeye çalışırken. Rüzgâr o anda ne yaptığını idrak ederek ufaklığın elini bıraktı ama öfkeli gözlerle oğluna bakmayı ihmal etmedi.

Emre donmuş halde dedesinin elini sımsıkı tutan ve korkuyla babasının bacakları arasına saklanan çocuğa bakıyordu. Kahve saçları, boncuk karası gözleriyle melek kırmasıydı. Sırtında minik okul çantası, üzerinde lacivert mini şortu ve dondurma desenli beyaz gömleğiyle öyle tatlıydı ki... Gözlerinde merak, hayranlık ve ürkek bir tutum vardı.

"Baba," dedi Cemre güç bela nefes alarak, bu manzarayı kaldıracak durumda değildi. Üstelik oğlu büyüklerin kavgasını anlamayacak kadar küçüktü.

Rüzgâr, gözlerinin altında mor halkalar oluşan, ağlamaktan ve uykusuzluktan kıpkırmızı olup gözleri şişen kadının hüznünü görünce yutkunamadı.

Cemre sakin olmak için derin bir nefes alıp, titreyen elini oğluna uzatarak, "Anneciğim," dedi zoraki bir gülücükle. "Kahvaltı yaptın mı?"

Ufak çocuk başını salladı şaşkınca onlara bakarken. Tıpkı gözlerini ondan ayırmayan Emre gibi o da aynı merakla babasına bakıyordu.

"Seninle yapmak istedim," dedi Furkan çekinik bir tutumla.

"Babaannen de geldi mi?" diye sordu Cemre oğlunun elini tutarken.

"Uyuyordu biz çıkarken, uyandırmadık ki onu. Sana geldik..."

Rüzgâr dişlerini sıkarak, "Furkan seni özleyince gece eve geldik, uyuyunca da rahatsız etmek istemedik. Kahvaltı yapmadı Furkan, sabah taze simit almaya çıktık birlikte ve..." diye bilgilendirdi.

"Ben birazdan hazır olurum," dedi Cemre sanki Emre orada yokmuş gibi oğlunun elinden tutup kucağına alırken.

Emre şaşkınca Cemre'ye bakıyordu. Bu kadın onun küçük karısı mıydı gerçekten? Peki o... O çocuk, Furkan? Yutkunamadı. Bakışları önce merdiven boşluğuna sonra babasına kaydı. Oğlunun elinden tutan kadın kapıdan geçip bir iki adımla onlardan uzaklaşırken, Rüzgâr sesini kontrol altına almaya çalışarak uyardı. "Eğer seni bu evden yaka paça atmıyorsam, dua et Furkan var."

"Baba ben..." dedi yorgun sesli genç adam.

"Sen o dengesiz bedenini alıp derhal bu evden gidiyorsun."

Ellerini yumruk yaptığı gibi dişlerini de sıkarak başını inatla dikleştirdi Emre. Sanki bu karşılamaya hazırlıklı gelmiş gibi soğukkanlıydı. "Oğlumu görmek istiyorum."

"Hadi ya!" dedi Rüzgâr alayla. Gözleri öfkeli, sözleri keskin bir bıçak gibi yaralayıcıydı.

"Baba lütfen..."

"Buna ne zaman karar verdin oğlum? Altı sene düşünmek için yeterli geldi mi? Az daha bekleseydin, askere giderken gelirdin."

"Baba bırak..."

"Baba..." dedi Cemre dışarıdan sakin bir tonda. "Biz Furkan'la kahvaltıyı dışarıda yapacağız."

"Bekle..." diye emretti Rüzgâr. "Ben de geliyorum." Ve oğluna işaret parmağını kaldırarak, "Döndüğümde seni burada görmeyeceğim, amcanın yanına git," diye belirtti.

"Giderken çöpü de atar mısın, evimi kokutmasını istemiyorum," dedi Cemre alelade bir sesle. Eski kocası leş gibi içki kokuyordu.

Rüzgâr, oğlunun ayyaş yüzüne öfkeyle baktı. "Çöp geldiği gibi gidebilir." Arkasını döndü ve gerisinde öfkeden kasılan adamı umursamadı. Daha sonra gelinine dönüp gülümsedi ve eğilip torununu alarak boynuna oturttu. Furkan, dedesinin omuzlarına oturmaya her zaman bayılırdı ama ilk defa çığlık atıp sevinerek gülmemiş, tezahürat ederek neşeyle şakımamıştı. Suskundu,

üstelik yüzü düşmüş her an ağlayacak gibi huysuz duruyordu. Cemre sislenmiş gözlerini babasından kaçırırken "Nereye gidelim şampiyon?" diye sordu.

Furkan hiç konuşmadı.

"Bu seferlik kahvaltı yapmak için hamburgerciye mi gitsek annesi?"

Yine sustu ufaklık. Yüzü asılmış, dudakları her an ağlayacakmış gibi duruyordu.

"Babam geldi dede," dedi sonunda boğuk sesiyle küs küs.

"Gördüm koçum."

"Onu kovma olur mu?" dediğinde, Rüzgâr bir an durakladı. Cemre yutkunamadan bir oğluna, bir de oğlunun odasının camından onları izleyen genç adama baktı.

Oğlunun eline uzanıp üzerine öpücük kondururken, "Ko... kovmayacak, üzülme sen. Deden sadece kızgın... Babalar ve çocukları küsüp barışırlar," dedi güçlü olmaya çalışarak.

"O zaman babamla ben de barışacak mıyız artık?"

Rüzgâr sert ve meraklı bakışlarını gelinine çevirdiğinde, Cemre olgun bir duruşla, kuruyan dudaklarını araladı ve gözlerinde akmaya hazır bekleyen yaşları kirpiklerini kırpıştırarak savuşturmaya çalışırken, "Üzülme..." diyebildi. "Sen istemediğin sürece kimse kovmaz onu. İstersen barışırsın elbette."

Babasız bir çocuğun neler hissettiğini en iyi Cemre bilirdi. Bir babanın yokluğunu ve varlığını en iyi o tarif ederdi.

Karanlıktı, çaresizlikti, gözyaşıydı. Umutsuz bir haykırış, duyulmayıştı.

∞

"Dudaklarında sinsi bir gülüşle arkasını dönen Conroy, intikamının soğuk lezzetine bayılmış, daha fazla tatmak için zaman kollamaya başlamıştı."

Cemre kitabın kapağını kapatıp bakışlarını karşısındakilere çevirdi. Pür dikkat duran yaşlı kadınların onu merakla ve hülyalı gözlerle dinlediğini görünce gülümsedi.

"Peki devamı ne zaman?" diye sordu Huriye abla sesinde iç gerer bir tınıyla.

"Devamı haftaya ablacığım."

"Of, hep heyecanlı yerinde kesiyorsun. Üstelik bu sefer Müjde Aklanoğlu çok başka bir kurgu yazmış. Bir bölümcük daha okusan olmaz mıydı?" diye sitem etti sürekli yemeni örüp hediye eden Hatice abla.

Bu defa Melek abla atıldı söze. "Hatice bir bölüm daha, bir bölüm daha derken kıza kitabı yarılattık yine, rahat bırak benim güzel kızımı," dedi her zamanki gibi anlayışlı halde.

"Nereye geldik, iniyor muyuz?" dedi Hacer teyze uykusundan uyanıp kulaklığına dokunup ses duymaya çalışırken.

"Münih'e geldik Hacer, iniyoruz," dedi başka bir kadın kıkırdayarak. Hacer teyze etrafına bakınca tüm kadınlar kıkırdamaya başladı.

Herkes bir anda gülmeye başlarken, Melek abla arkadaşının sırtını sıvazlayarak sohbeti değiştirdi. Cemre bakışlarını ileriden kahkaha sesi gelen masaya çevirdi. Furkan ona yakın, yuvarlak masayı çevreleyen yaşlı delikanlının karşısında, büyük bir ciddiyetle oturup yaptığı kuleye bakıyordu. Hiç keyfi yoktu, yüzü asık, gözlerinin feri sönmüştü. Kocaman adamlar onu güldürebilmek için kırk takla atıyordu. Herkes bir parça lego almış ona daha büyük bir kule inşa etmeye çalışırken, aslında kendileri ondan daha fazla eğleniyor görünüyorlardı.

"Furkan, hadi paşam bayrağı sen as."

Furkan elindeki logoya bakıyor ama kıpırdamıyordu. Cemre sislenen gözlerini oğlunun eline eğdi. Bir anne için evladının mum gibi erimesini görmek kadar zor başka ne vardı?

Cemre sabah yaşadığı huzursuzluktan sonra onun mutlu olacağını sanmıştı. Gün boyu suratını asmış, ne dedesi ne de babaannesi onun yüzünü güldürememişti.

"Cemre kızım telefonun çalıyor."

Cemre omzuna dokunan elle irkilerek başını çevirdi, yaşlı kadın ona telefonunu uzatmış "Açmayacak mısın?" diye soruyordu.

Cemre telefonu eline aldığında yanağına yuvarlanan yaşı silerek birkaç saniye gözlerini kapadı.

"Efendim baba."

"İyi misiniz?"

"İyiyiz," dedi önce içi rahat etsin diye ama sonra çok geçmeden ekledi hüzünle. "Değilim baba, ağzını bıçak açmadı. Konuşmuyor."

"Gelip alayım mı sizi?"

"Biz birazdan eve geçeceğiz," dedi Cemre üzgünce. "Onunla konuşmam gerekiyor." Bir an duraksadı. "Baba yardım almamız gerekiyor, ben... Ben ne yapacağımı bilmiyorum."

Rüzgâr kısa bir an bocalarcasına derin bir soluk aldı ve bu kilometrelerce öteden bile fark edildi. "Tamam kızım, hallederim ben. Dikkatli gel. İstersen..."

"Yok baba gelirim ben," diye sözünü kesti genç kadın. "Teşekkürler baba," dedi yanağını kurularken.

"Ne için?" dedi Rüzgâr pişmanlıkla.

"Babam olduğun için."

'Oğlumdan seni koruyamadığım için özür dilerim...' sözleri dilinde dolandı da söylemedi adam, sessizce kapadı telefonu. Özür dileyecek kadar bile yüzü yoktu. Oysa suç onun değildi, neden günahının yükünü o çekiyordu ki? Ama hatayı evlatlar yapar, anneler ve babalar da en az onun kadar yanar, dertlenirdi.

"Anne, gidelim hadi," dedi yanına gelen Furkan. Suratı hâlâ asık, sesi küskündü.

"Sıkıldın mı?"

Konuşmadı, cevap vermeden kapıya yöneldi. Genç kadın üzgünce kalktı yerinden, kitabı kalktığı yere bırakarak herkese veda etti.

Haftanın her pazar günü buraya gelirdi Cemre. Hem yetim, hem öksüz oluşu omuzlarından kalkmayan yük gibiydi. Tamam Esme annesi ve Rüzgâr babası hatta ailenin geri kalan üyeleri ona bunu hissettirmemek için ellerinden gelenin fazlasını yapıyorlardı ama bir çocuk hem yetim hem de öksüz kalınca, anne ve babasının yerine kimi koyarsa koysun, onlar gibi gerçek olmuyordu.

Cemre bunu bildiğinden yaşlıları ve yetimleri ayrı bir şefkatle seviyor, hissettiklerini hissettiği için onların dilinden anlıyordu. Her pazar kitap okuma günü yapıyordu mesela ve her getirdiği kitabı yarılamadan ya da bitirmeden gitmesine izin vermiyordu kitap dostları. O, dışı yaşlı içi genç kız olan arkadaşlarıyla kitap sohbetine girerken, Furkan yaşlı delikanlıların her hafta onun için hazırladıkları yeni oyunlarla kendinden geçiyordu.

Ne Furkan sıkılıyordu burada olduğu sürece, ne de Cemre kendini yalnız hissediyordu. Ta ki bu güne kadar... İlk defa kendini kaybolmuş gibi korkak, dipsiz kuyuya düşmüş Yusuf gibi çaresiz hissediyordu. Demek ki insan nereye giderse gitsin, yalnızlığını da kalabalığına götürüyordu.

Neyse ki Furkan söz dinleyen, anlayışlı bir çocuk olduğundan, yaşlı arkadaşlarının gönlünü alarak ve yeniden geleceğine söz vererek oradan ayrılmış, eve gelirken de arabada uyuya kalmıştı.

Onun nerede olduğunu bilen Esme annesi gelinini gün boyu aramamıştı, belli ki rahat bırakmak istemişti ama Cemre adı kadar iyi biliyordu ki, şu anda endişeden evin içinde dört dönüp, elinde telefon, pencerenin önünde yola bakıyordu.

Yolda onu arayıp iyi olduğunu haber verdi, uğramasını belirten kadına, oğlunun uyuduğunu söyleyerek eve geçeceği bahanesine sığındı. Uzak kalmak istiyordu, herkesten, her şeyden, her gözden ve her sözden, uzak... Biraz kafasını toplayabilmesi için önce kendini toparlaması gerekiyordu.

Eve geldiğinde üzerinden tır geçmiş kadar yorgundu. Oğluna aperatif yedirmeyi hiç sevmezdi, dışarıda yemesine ise ayda bir ya da iki kere izin verirdi ama bugün istisnaydı, o mutlu olsun diye götürdüğü iki yerden de neredeyse hüsranla dönmüştü.

Birkaç lokma dışında yememiş, çok fazla ısrar edince de sessizlikle protesto edilmişti. Bugünlük ısrarından vazgeçmişti Cemre, onu daha fazla üzmemek için susmuş, ne derse kabul ediyormuş gibi görünmüştü.

Evi toplayıp oğlunun odasının kapısını kapattıktan sonra derin bir nefes aldı. Son görevini de yerine getirdikten sonra duş alıp pijamalarını giymek için yatak odasına geçti. Ali'nin yeni bölümün açılışı nedeniyle şehir dışında

olduğu hafta sonları, Cemre kendi işlerine yoğunlaşıp işi daha detaylı öğrenmek için normalden fazla zaman harcayarak, genç adamın duyduğu güveni boşa çıkarmamak için iki katı çabalıyordu. Ama şu anda ona bile odaklanamayacak duygusallıktaydı.

Salon ve yatak odası arasında gidip gelmekten sıkılınca, üzerine uzun bir kazak, altına blucin geçirip spor şallarından birini alarak kendini dışarı attı. Gece sanki olduğundan daha karanlıktı. Serin hava bile içindeki ağırlığın kalkmasına izin vermiyordu. Evde duvarlar üzerine gelip boğuyordu ama dışarısı da evden farklı değildi. Sanki birazdan gök kubbe üzerine çökecek gibiydi. Bakışlarını önce kendi evine, sonra bahçeye çevirdi. Mazi zihninde canlandı, her ağacın dibinde çaresiz ve sessizce ağlayışı, gözleri camda ayları ve yılları geçirişi, tam her şeyi kabullendim derken, tepetaklak olan hayalleri... Dişleri sıklaştı, elleri yumruk oldu. Ani bir kararla bahçeden dışarı çıktığı gibi arabasına atladı. Annesine mesaj yazdı; Furkan'ın uyuduğunu ve biraz temiz hava almaya ihtiyacı olduğunu, arada onu bebek telsizinden dinlemesini istedi.

Direksiyon elinde kasılıp gıcırdıyor, o ise gaz pedalına sonuna kadar basıp giderken, yanından hızla geçen arabaların bastığı uyarı kornalarını duymuyordu. İlk defa araba kullanmaya başladığı zaman geldi aklına, direksiyondaki o heyecanlı ve aynı anda korkak kızı düşündü. Ve yine kasıldı elleri direksiyonda, hayır maziyi anmak da hatırlamak da istemiyordu. Ona araba kullanmayı öğretirken ne kadar öfkeliydi Emre ve onun kızmasından ne kadar çok keyif alıyordu Cemre. İlk kazasında ne kadar endişelenmiş, azarlayarak yasakları sıralayıp sonra sımsıkı sarılmıştı. Sadece öyle içten sarılması için iki kere bilerek kaza yapmıştı Cemre, sırf onun için endişelendiğinde ne kadar çıkarsız ve şefkatli olduğunu görmek için.

Ve sonunda hızlı araba kullanması hiç bir zaman Emre'nin hoşuna gitmemiş ve hiç beklenmedik bir şekilde bunu engellemişti. Araba kullanma tarzı hırçındı ama bilmiyordu adam, genç kadının sahip olduğu tek özgürlüğü buydu. Hayatını elleri arasında hissettiği ender zamanlardandı. Araç onun yönetmenliğiyle şekle girip oynuyor, o ne isterse ona ayak uyduruyordu. Hayatta idare ettiği tek şeydi arabası, direksiyon hep ellerinde ve hep itaatkârdı. Bunu da kaybetmeye niyeti yoktu.

Akıcı yol bittiğinde aracı Ecem teyzesinin bahçe kapısına yaklaştı. Biraz durdu, sonra aracı korumaların olduğu bahçeden içeri sokmadan evvel kısa bir an ne yapmaya çalıştığını düşündü, kafasının içi boştu. Sonra otoparka yönlendirdi ve serin havaya adım attı. Bahçenin ortasında bulunan ağacın altında duraksadı. Işıkları yanan tripleks villaya baktı. Işıl ışıl bahçesi yemyeşildi. Onun onca zaman sonra birden, neden geldiğini bile bilmiyordu. Araçtan inerken bacakları gibi titriyordu kirpikleri de ağlamamak için. Elleri yumruk oldu, gözleri eve kenetlendi ama ayakları yerinden bir türlü kıpırdayamadı. Korumalar onu tanıdığı için merakla içeri girip girmeyeceğini bekliyorlardı,

Cemre içeri girecek cesareti kendinde bulamadığından bocalıyordu. Buraya gelmesi saçmaydı. Ne işi vardı ki şimdi teyzesinin evinde, o buradayken neden gelmişti? Niçin gün boyu aramasını bekleyip, ondan bir atılım gelmeyince kendi çıkıp gelmişti?

Hataydı. Saçmalıktı.

"Susarak biriktirdiğini, iade etmeye mi geldin?"

Ensesinde bir ürperme hisseden Cemre duyduğu sesle buzdan kütleye dönüştü. Soluk almak bile işkence oldu. Dişlerini sıktı, burnunun direği acıyla kasıldı. Gözleri öyle koyuldu ki, karanlık bile içinde kayboldu.

Usulca arkasını döndüğünde Emre orada duruyordu. Her zamanki gibi tepeden bakıyordu yüzüne. Sert ifadesi soğuk, kibirli gözleri iki karanlık çukuru andırıyordu. Üzerinde koyu renk montu, altında çamura batmış spor ayakkabıları vardı. Belli ki onu da uyku tutmamıştı. Üstelik saatlerdir yürümüş gibi yanakları ve kulakları da kızarmıştı. Her nefesi geceye buhar olup karışıyor, yorgun gözleri uykusuzluktan kızarmış ay ışığında parlıyordu.

"Konuşmaya gerek var mı? Anlatsam da anlamayacaksın," dedi üzgün sesi taş gibi otururken yerine.

"Gözlerin konuştuğu dil aynıdır Cemre ve senin ağzın sussa bile, gözlerin yine çığlık atıyor." Dudakları titreyince dişlerini sıktı, ağlama isteğiyle yanan gözlerini kırpıştırarak bakışlarını kaçırdı. Ona olanları anlatsa anlar mıydı? Önyargılarını bir kenara bırakıp inanmak için çaba harcar mıydı? Eski umutlarını, güzel günleri geri getirebilir miydi? Ona bir şans verseydi, suçunun üzerine kurduğu doğrularının şeceresini dökse, can kulağıyla dinlemek yerine yok sayardı. Daha önce yapmıştı, bir yalanın üzerine kurduğu onca doğruyu elinin tersiyle yerle bir etmişti. Cemre o zaman öğrenmişti, temeli yalan olan evliliğin binası doğru olmazdı. Kırıldığı yerden asla birleşmeyecekti.

"Cemre..." dedi arkadan gelen ses.

Cemre irkilerek arkasını döndü, Ecem teyzesi ve Cem eniştesi endişeli bir halle onlara bakıyorlardı. Ecem kızararak, "Konuştuğunuzu bilmiyordum, kusura bakmayın," dedi çekinerek. İki genç de sessizce bakışıp duruyordu. Aslında ya konuşup kırmaktan ya da konuştuklarına mazeret bulamamaktan susuyordu adam.

"Konuşacak bir şey yok," dedi Emre buz gibi bir tavırla.

Cemre başını dikleştirdi, çenesini kasarak, "Öyle diyorsan," dedi ve kimseye aldırmadan arkasını döndü.

"Cemre dur, nereye gidiyorsun?" diye arkasından atılan Ecem'i omzundan tutarak durduran Cem, sert gözlerini yeğenine çevirdi.

"İki dakika susamadın değil mi?"

Emre omuzlarını sarsarak yanlarından geçerken, "Sustum, yoksa birimizden biri yerde cansız yatıyor oluyordu," dedi öfkeyle ve ikilinin şaşkın

bakışları altında eve girdi. Ecem bir Cemre'nin hızla girişten çıkan aracına bir de eve giren öfkeli yeğenine baktı.

"Bırakalım kendi aralarında çözsünler sorunlarını," dedi Cem.

"Cem, ortada çözülecek sorun yok. Emre başkasının kocası, Cemre ondan nefret ediyor. Ortada çözülecek sorun mu var?"

"Sence öyle mi?"

"Ne öyle mi?"

"Her şey anlattığın kadar net mi?"

"Görmedin mi? Birbirine nasıl nefretle bakıyorlar, konuşmaya bile değer görmediler."

"Gördüm, birbirlerine nasıl da senelerin kızgınlığıyla hasret hasret bakıyorlar, konuşup kırmaktan, acıtıp üzmekten çekiniyorlar. Tıpkı bir zamanlar bizim olduğumuz gibi ve konuştukları an hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorlar."

"Bu iyi mi?" diye kızgın sesle çıkıştı Ecem. "O Cemre'yi aldattı."

"Sadece kendilerini kandırdılar bence."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun," dedi Ecem, hâlâ çok kızgındı yeğenine, Cemre kadar acıyordu kadınlık gururu. "Affedilmez bir hata yaptı." Karısını başka bir kadın için hem de hamileyken terk etmesini en az onun kadar affedemiyordu. Ve Cem ne kadar iyi tanıyordu yeğeninin erkeklik gururunu, tüm düşüncelerine zincir vuran o sevgisinin, bir gün çakıldığı yerden kopacağını biliyordu.

"Her hatanın bir telafisi, her gidişin bir bahanesi vardır Ecem."

"İhanetin telafisi, kahpeliğin bahanesi yoktur Cem," dedi Ecem hızla eve girerken.

∞

O geceden sonraki günlerde görmemişti Cemre onu. Sanki hayaldi o an, kafasının içinde gerçekleşmiş ve geçip gitmiş gibiydi. Ona ne için gitmişti, hangi akla hizmet karşısına çıkmaya cesaret etmişti bilmiyordu. Furkan içine kapanmıştı, artık pazar günleri gittikleri huzurevinde bile sessiz kalıyor, onun için bir takla atmadıkları kalan insanları hüznüyle yoruyordu. Esme annesi sessizdi, Rüzgâr babası ise öfkeli. Kimse ona neden geldin demiyordu ama bakışları sorgulayıcı, kelimeleri iğneleyiciydi.

Herkes şekeri elinden alınmış çocuk hissiyatı içindeydi, o hariç. O biliyordu artık sahip olamayacağı insana umut bağlamaması gerektiğini. Tek sıkıntısı evladının yüzüne vuran hüzün, annesinin kalbini yoran evlat hasretiydi. Ve sebep kendisiydi, o olmasaydı hiçbir şey böyle olmayacaktı ama o zaman Furkan da olmayacaktı. Can şenlikleri, günaydın sebepleri olmayacaktı. Her şey de vardı bir hayır, bu gelişte de olmasını diledi.

Ama bu hayır onun adına mıydı bilemedi!

Bu yüzden içi daralıyordu kadının, doluya koysa almıyor, boşa koysa dolmuyordu. Onlar ailesiydi, evlatlarından daha fazla uzak kalmalarına içi razı gelmiyordu ama kendini o adamın soluk aldığı ortamda düşündükçe de nefes alamıyordu. Sonra Furkan, ona bu durumu nasıl açıklayacak, ne anlatacaktı? Döndü mü, döndüyse ne olacaktı, yoksa gidecek miydi hemen, daha bunları bile bilmezken gelecek için hayal kurdurmayacaktı.

Evden çok uzaklaşmamıştı, sadece nefes alamamış, onun varlığını kuşanmış gökyüzünün altında daralmıştı. Yine, her şeyden, kendinden ve dertlerinden kaçtığı zamanlarda olduğu için korunaklı kuytusuna çekilmişti. Nemli çimenlere sırt üstü uzanırken, gözleri gölgeleriyle oynaşan yapraklara takıldı. İnsan bir tek hayat yorduğu zaman boş verir, her şeyden sıkılırdı. Tıpkı onun gibi. Şimdi kötü olan hiçbir şeyi düşünmek istemiyordu. Tüm o hüzünlü anları geriye bırakıp, arkasındaki ağaçların uzun ve serin varlığına, otların üzerine uzanan gölgesine baktı. İçi boştu ve ne düşüneceğini kestiremiyordu. O dönmüştü; evine, ailesine, hatta oğluna dönmüştü. Bir kez düşünmeden, arkasına bakmadan çekip giden adam hiçbir şey olmamış gibi karşısına geri gelmiş, utanmadan yüzüne bakarken oğlu üzerinde hak iddia etmeye başlamıştı. Ve Cemre, anne yanıyla karar vermek durumundaydı. Oğlu baba hasreti çekerken ne gururu ne de geçmişteki acıları ya da pişmanlıkları bir değer kazanıyordu. Onu yüzüstü bırakan adam, ona hakaretlerin en büyüğünü armağan eden adam, şimdi hiçbir şey olmamış gibi beş sıfır başladığı hayatını geri istiyordu. Peki, Cemre ne yapıyordu; sadece susuyordu, her zamanki gibi. Çünkü o anneydi ve hayat hâlâ devam ediyordu. Keskin bir rüzgâr içini ürpertince kısa bir an titredi.

Garipti, onca düşünceye ve içinde baş gösteren huzursuzluğa rağmen, yaprakların rüzgârla sevişmesini izlemek ona huzur veriyordu. Nedenini bilmiyordu ama ne zaman buraya gelse içi müthiş bir umutla doluyordu.

Ayak bileğinin birini diğerinin üzerine attı, ellerini karnının üzerinde kavuşturdu, başını geriye atarak temiz havayı derin derin içine soludu. Gözlerini alacalı bulutlarla dolu parlak mavi gökyüzüne dikti. Pofuduk bulutlar haylaz bir çocuk edasında tembel tembel dolaşıyor, yuvarlanıyor, şekilden şekle giriyor ve sadece bu görüntü için bile hayatın yaşamaya değer olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu. Bu görüntü zihnini rahatlatıyordu. Çünkü hâlâ tepesinde mavi bir gökyüzü vardı, o zaman hâlâ umut vardı, Allah'tan umut kesilmezdi. Yaşam devam ediyordu.

Rüzgâr tenini okşarken, çimler de nemiyle ona serinliği armağan etti. Düşünceleri hafifledi, gözkapakları ağırlaştı, dudakları keskin bir çizgi halini aldı. Çok geçmeden uykuya daldı. Rüyasında, saçlarını savurarak babasının kollarında kahkahalar atan, yüzündeki gülüşü güneşin kıskandığı küçük kız çocuğunu görüyordu. Henüz acının gözlerine dokunmadığı, bedenine kirli ellerin değmediği, ruhu ölmemiş kızı... Kollarını açıyordu beyaz elbiseli minik

kız, başı geriye düşüyor, saçları sonsuzlukla alay ediyordu. Dipsizliğe kadar uzanıyormuş gibi görünen bulutların üzerinde uçuşan sonbahar yapraklarını görüyordu ve birden üzerine karartı düştü. Çayırda yürüyen bir adamın yumuşak ayak seslerini duyumsadı. Huzurlu bir ritimdi bu. Kokusu baharı kışkandıran adamın burnundan verdiği nefes rüzgâra karışıyordu, duyuyordu.

Gülümsedi Cemre... Rüyasında bir vahanın içindeydi sanki. Bu tanıdık koku tüm uzuvlarını gevşetiyordu. Saçları rüzgârda savrulurken çok uzaklardan gelen ve adını telaffuz eden sesi duyumsuyordu. Bir gölge ona adım adım yaklaşıyordu. O kadar tanıdık ve güvenilir duruyordu ki, elini uzatıp dokunurken, heyecanla konuşmak istedi. Ve gölge bir anda kayboldu.

Sonra hava birden karardı, sert bir poyraz çıktı, Cemre korku ve telaşla kaybolmasından korktuğu adama bakmak için gözlerini araladı. Zaman zaman görülmek istemeyen bir hayalet gibi silikleşiyordu karşısındaki siluet, ya da kapanmak için zaman kollayan gözkapakları ona oyun oynuyordu.

Kalbi hızlandı, rahatsızca kımıldanırken, içinde bir telaşın varlığını hissetti. Ense kökü karıncalandı, tüm bedeni ürperdi, genzini dolduran o bilindik kokuyla inledi. Gölgenin gözlerini üzerinde hissediyordu ve ne tuhaf ki, garip bir iradenin etkisinde kalan tüm duyuları harekete geçmişti.

Bir anda nefessiz kalınca, doğrulmak istedi ama her yanı sımsıkı bantlanmış gibi kımıldayamıyordu. Benliği uyanık, bedeni hâlâ uykudaydı ve üstelik vücudu kurşun gibi ağırdı.

Sonunda zor da olsa gözkapakları iyice aralandı, kısılan gözleri sislerin ara ara gösterdiği gökyüzüne baktı. Ve ona dikkatle bakan adamı es geçti.

Esneyerek oturdu, etrafına bakındı ve ciğerlerine çektiği hava içinde dondu kaldı.

Ağacın yanındaki bankta oturmuş olan adam, vahşi görünümlü bir ifadeyle ona bakıyor, gözlerini kısmış, ürkütücü bir sessizlikle onu inceliyordu. Bu görseli defalarca hayalinde gördüğünü varsayan Cemre, hâlâ rüyada olduğunu sanıyordu. Çünkü adam ağaç dallarının sakladığı parlak güneş ışığına maruz kaldıkça, nefes kesici masal görünümlü bir rüya kahramanı gibi büyüleyici oluyordu. Rüya mı gerçek mi insan ayırt edemiyordu. Rüzgârın karıştırdığı siyah saçları ve gözlerinin parlak rengiyle insanı adeta hipnoz ediyordu. Saçları kulaklarını örtüyor, duruşundaki heybet geniş omuzlarından aşağı uzanıyor, fısıldayan rüzgârla sevişen bedeni hafif hafif kımıldayarak ayaklanıp kıza yaklaşıyordu.

Ona çözülmesi imkânsız bir bulmaca gibi bakan adamın her yerinden merak fışkırıyordu. Ve kadının onunla burada geçirdikleri anlar aklına gelince, gafil avlandı duyguları. Bu uygunsuz düşünceler kalp atışının hızını başka yerlere sürüklüyordu.

Onunla konuşmak, burada dikilmiş ona bakarken, ne aradığını sormak istedi ama ağzını açmasına rağmen sesi çıkmıyordu. Hâlâ rüyada gibiydi.

Belki rüya değil de bir varsanım görüyordu. Defalarca olduğu gibi, özlediğinde hissettiği gibi... Son zamanlarda sık sık görüyordu zaten bu rüyaları. Emre şimdi de kesin rüyaydı.

Toparlanmaya karar veren Cemre, dizlerinin üzerinde doğrulurken genç adamın derin bakışları yüzünden başı döndü. Orada durmuş sessizce hâlâ onu izliyordu ve haftalardır hep bu anı kolluyormuş gibi duruyordu. Yakışıklı yüzünde uzamış sakalının gölgesi, yorgun ve kızgın gözlerinin sert ifadesi bunu kanıtlıyordu.

Emre uzun bir adımla mesafeyi kısalttı, kız nefesini tuttu ve onun bir rüya olmadığını geç de olsa anladı. Tamamen etten, kemikten ve kibirden imal edilmişti. Ama neden kendisine böyle suçlayıcı bakıyordu? Böyle yoğun, böyle kızgın, bu kadar aşağılayıcı... Ona onca zaman kötülük edecek tek bir hareket yapmamışken, o kadının elini tutup gitmişken, gururunu zedeleyip kadınlık haysiyetini ezmişken, neden bu kadar öfkeli duruyordu?

"Eskisi gibi değilsin," dedi sonunda buz gibi sesiyle adam. Tüm bedeni titredi. Kaçamak bakışları etrafı turlarken, "Ne zaman geldin?" diye sordu yutkunarak.

"Çok farklı görünüyorsun," dedi Emre kafayı onun görünüşüne takarak. Öfkeliydi. Dikkati dağılsa bile içini kasıp kavuran o şiddetli ve yabancı hisleri dindirmeye, kontrolünü tamamıyla yerle bir eden bu durumun bedeninde yarattığı etkileri hafifletmeye çalışıyordu. Ama olmuyordu. Meraklı gözleri ne biliyordu kızgın bir nehir gibi taşacağını, ne biliyordu sessiz bir liman gibi sığ duracağını. Sesi sanki yıllardır içinde saklanmış gibi boğuk çıkıyordu.

"Aynıyım ben..." dedi Cemre. *'Hâlâ kırgınım. Bir o kadar da kızgınım kendime. Sana karşı hâlâ savunmasızım ve bir o kadar katı.'*

"Değilsin..." dedi gülümsercesine soluklanan Emre. "Hiç değilsin. Duruşun, bakışın, giysilerin, parfümün hatta başını kapatma şeklin bile değişmiş. Çok başka olmuşsun."

Dışım değişti, içim hâlâ aynı acıya sahip, gittiğin günkü kadar çok acıyor ve hiçbir teselli bu acıya ilaç olamıyor.

"Sen değişmişsin..."

Bu tespitleri yaptıracak kadar sohbet etmemişlerdi ki henüz. Bir an için tüm dünya durdu sanki. Emre büyük bir şok içinde bakıyordu, sonra bakışları titreyen aralık dudağına odaklandı ve yeniden hızla gözlerine çıktı. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kısarak inceliyordu. Karanlık, acı çeken, kanlanmış gözleriyle ona bakıyordu ve kız soluk almaya bile ürküyordu. Kaç gecedir uykusuzdu yüzü, ya da kaç gündür yorgun dolaşıyordu! Her an bayılacak gibi duruyordu.

"Benden nefret edeceğin ne kötülük yaptım sana?" diye sordu sonunda Emre.

"Senden nefret etmiyorum," dedi Cemre yutkunarak. Nasıl ederdi insan canından öte tuttuğuna? Olanlardan sonra bile ona beddua edememiş, başına bir şey gelmesin diye duasını esirgememişti.

"Ediyorsun. Bana yaptıklarına bir bak, ailemden ayırdın beni. Sayende düşman oldular bana," diye homurdandı başını sallayarak. "Senden nefret ediyorum Cemre, ama aynı zamanda senin merhametine muhtacım." Uzaklaştı bir adım, ona dokunacak kadar kendine güvenmiyordu. O anda hissettikleriyle güvenemezdi. Duyguları kabarmıştı, öfkeliydi, bunun farkındaydı. Sabırlı ve sakin olmaya çalışıyordu, ama bu o kadar zordu ki.

Kadın sustu. Rol mü yapıyordu, ciddi miydi tutumu, her hali içini acıtmıştı. Bir evladı ailesinden bile isteye ayıracağına nasıl inanırdı?

"Sana kötülük yapmam," diye cevap verdi Cemre ağlamaklı. Ne yapmış olduğu hakkında en ufak bir fikri olmadığı halde, "Özür dilerim," dedi yeniden. Şu durumda özür dileyenin kendisi olması da ayrıca saçmaydı.

"Bana ailemi verecek mi özrün, umutlarımı, geçmişi?"

"Bu kaderi ben yazmadım, seni üzmeyi istemedim Emre."

"Beni mahvettin, istediğini aldın. Şimdi de ben istediğimi almaya geldim."

"Ne... Ne istiyorsun?" diye sordu soluksuz kalan kadın.

"Bana oğlumu ver!"

Bir an afallayan Cemre, derhal zaman kaybetmeden atıldı. "Asla!"

Öfkeli gözleri ateş gibi harlanmıştı. Cemre onu daha önce de öfkeli gördüğünü sanmıştı, ama yanıldığı belliydi. Adam dudaklarını birbirine bastırmıştı ama ağzı bembeyaz bir çizgi halini almıştı. Kuyu bakışları renkli buz kalıpları gibi soğuk ve sertti. Bedenindeki bütün kaslar öfkeyle gerilmiş gibiydi. Sanki her an kolunu kaldırıp tek seferde boynunu gövdesinden koparacak bir hırsa sahipti. Cemre onun çenesinin altında tekinsiz bir biçimde seğiren kasa bakmadan edemedi. Bu adamın şahit olduğu müthiş öfkesinden ziyade, soğuk kontrolünün altında çok daha tehlikeli bir şey olduğu aşikârdı.

Soluğu genzine tıkanan Cemre, gerginliğini üzerinden atmaya çalışırken, dişlerini sıkan adam iki uzun adımda tekrar yanına vardı. Cemre ona karşı koyamadan kabaca dirseğinden kavrayıp, göğsünün sert kaslardan oluşan duvarına apansız çekti kadını. Ayakları yerden kesilen ve başı dönen Cemre çaresizlik içinde onun kaslarının her çıkıntısını, uzantısını ve sertliğini kendi titreyen bedeninde hissetti. Göğsü hızla şişen körük gibi kalkıp inerken, kalbi o anda bir tek korkudan atmıyordu. Yıllar sonra varlığı, teni, o esrarengiz kokusu soluklarına sinmişti. "Sen benim hayatımı elimden aldın, ben de onu senden alacağım." Ve başı dönmeye başladı. Kolunu sertçe adamın pençelerinin arasından çekti. Bir adım geriledi. Furkan onun hayatıydı evet ve asla intikam silahı olmayacaktı. "Vermem..." dedi sesi titrerken. Ağlamaklıydı. "Vermem!"

"Almaya geldım dedim, izin istiyorum demedim. İstesen de, istemesen de onu senden alacağım. Senin benden aldıklarının yerine..." dedi adam ve daha ağzını açamadan... tam o sırada bir el silah sesi duydular. Cemre can havliyle geriye doğru sıçrarken, Emre neye uğradığını anlayamadan irkildi. Cemre, genç adamın solan yüzüne ve kısılan gözlerine bakarken, Emre elini kaldırdı. Omzunda bir ısırık acısı vardı. Parmakları omzunun üzerine saplanan acıyla yere dokunurken sendeledi.

İşte o anda silah sesinin sebebini çözen Cemre, korkuyla çığlığı basıp yere yıkılan adama bakarken, ellerini ağzına kapatarak donup kalmıştı. Emre diğer eliyle kolunu tutuyordu. Derin bir soluk aldı ve inleyerek dişlerini sıktı. Bir an bu yaşadığı kâbus mu rüya mı diye düşünürken, aniden gerçekleşen konuşma ve yaşanan bu olayla duygudan duyguya, şaşkınlıktan afallamaya dönen Cemre, neler olduğunu anlamaya çalışırken yardım dilenircesine etrafına bakındı.

"İyi misin?"

"Yaklaşma..." diye hırladı Emre, Cemre olduğu yerde donup kalırken soluğunu tuttu. Eli ayağı boşaldı. Dizleri titrerken ona koşmakla durup sonucu izlemek arasında kararsız kaldı. Korkudan çırpınırken güvenlik görevlisinin nefes nefese ağaçlık alana doğru koşmakta olduğunu gördü. Göbeği zıplayarak gelen orta yaşlı adamın endişeden yüzü beyazlamıştı ve bir yandan da silahını kılıfından çıkarmaya çalışıyordu.

"Herkes iyi mi? Silah sesi duydum," diye telaşla sordu. Bakışları tetikteydi ve gözleri etrafı dikizleyerek koruma kalkanı çiziyordu. "Gelmem bu kadar uzun sürdüğü için kusura bakmayın Cemre Hanım," dedi yüzü beyazlayan kıza bakarken. " Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum," diye açıkladı ve yerde kolundan yaralı halde duran adama bakarak, "Size zarar vermedi ya?" diye sordu. Cemre'nin elinde silah olup olmadığına baktı sonra. Emre'yi onun vurduğunu mu düşünmüştü? Ona zarar vermezdi.

Yaralı olan Emre bu soruya dişlerini sıkarken, Cemre başını iki yana sallayarak, önce Emre'nin yarasına baktı, sonra gömleğini ıslatan kanın çok olmadığını anlayarak kurşunun sıyırdığını anladı. Ama ortada bir sorun vardı; eli silahlı birileri rahatça evinin güvenli sınırlarına sızmıştı, tehlike çanları çalıyordu. Önce buna bir çare bulmalıydı, oğlu için paniklemesi Emre'ninkinden daha fazlaydı.

"İlgilenirseniz sevinirim," dedi bir daha yaklaşmasını engellemesinden çekinerek. Görevli yerde diz çöken adama yaklaşırken, Cemre bağı çözülen bacaklarıyla arkasını döndü. Biraz daha burada durursa yanına diz çökecek ve tüm öfkesini unutup ona yardım edecekti, neyse ki terzi kendi söküğünü dikemese bile doktorlar kendi yarasını sarabilirdi.

"Konuşmamız daha bitmedi," diyen adamın sesiyle durakladı ve tek kelime etmeden, genç adamı kanlar içinde bırakarak arkasına bakmadan evinin yolunu tuttu.

Bir ambulans çağırmalı, babasına haber verip polisi aratmalıydı. Bir de evin çevresindeki güvenliği arttırmalıydı.

İnsanlar garip varlıklardı, olmayacak şeylere inanıp, güvenilmeyecek olumsuzluklara umut bağlamaktaydı. Oysa karanlıkta yürürken gölgesi bile terk ederdi adamı.

4. BÖLÜM

Asla gelmeyecek gideni olanlar,
Asla konuşmayacak tebessüme sahiptir.

Bir panik havası esiyordu evin içinde. Ecem delirmişti, Ece tüm öfkesini unutmuş çoktan hastanenin yolunu tutmuştu ve sadece Pelin genç kadının yanında kalıp kardeşinin durumunun iyi olduğunu öğrendiği için ona destek olmaya çalışıyordu.

Emre Karalı, sevgi dolu bir ailenin şımartılarak büyütülen ve her zaman sonsuz bir bağlılıkla yetiştiğine inanan, sorumlu bir gençti. Hiçbir zaman maddi ya da manevi eksiklik hissetmemişti, ta ki o hayatına girene kadar... Ömrüne Cemre düşene kadar! Önce babasının ona olan inancı gitmişti, sonra abisi, ablası ve en sonunda annesinin hiç kaybolmayacağına inandığı kutsal sevgisi. Sonra akrabaları ona karşı tavır takınmaya başlamıştı. Bu yılan hayatına girdiğinden beri tüm hayatı ellerinden bir sabun hızında kayıp gitmiş ve o sadece seyretmişti.

Bu sorgulardan, ona kızgın bakan gözlerden, inanmayan ses tonlarından sıkılmıştı artık. Bu yalanlardan, bu inançsızlıktan yorulmuştu ve buraya bu durumu düzeltmek için gelmişti. Sebebi ne olursa olsun, bunu düzeltmek neye mal olursa olsun yapacaktı. Şimdi yattığı hastane odasında, bu düşüncelerin yorgunluğuyla gözlerini sımsıkı kapatıp birden açtığında, karşısındaki adamın kıstığı kara gözleriyle ona bakmasına aldırış etmedi. Daha önce hiç bu kadar çaresiz kalmayan ve her zaman ne yaptığını bilen Rüzgâr Karalı, bu sefer çözüm üretmekten acizdi. Tek yapabildiği sorgulayıcı gözlerle ona bakmak, onu kimin vurmuş olabileceğini düşünmekti. Ve oğlunun ondan bir şeyler gizlediğini sezdiği için açıklayıcı bir cevap beklemekteydi.

"Sana bunu kim yaptı?"

"Bilmiyorum dedim ya," diye hırladı aynı hırsla. Cem dişlerini sıkarak camdan dışarı bakarken elini çenesinde gezdiriyor, koltuğa oturmuş sessiz şekilde duran Utku, kardeşinin daha ne kadar ileri gidebileceğinin tahminlerini yürütmeye çalışıyordu. Rüzgâr'ın burnunun kenarında kalın bir damar seğirdi.

"Düşmanın mı var?"

İşte bu soruya ciddi bir bakış atan genç adamın hüzün kaplı yüzünde alaycı bir bakış belirdi. "Benim ailemden başka düşmanım yok sanıyordum."

Rüzgâr dişlerini gıcırdatırken yerinden fırlamak için zaman kollayan Utku'ya sert bir bakış atarak sakin kalmasını tembihledi. Utku sıkıntıyla nefesini koyuverdikten sonra, Emre yattığı yerde tutacak bir şeyler aradı. Kafasını kaldırıp etrafa bakındı. Bir zamanlar evi sandığı yerin, en yakın hastanenin suit odasındaydı. Alabildiğine beyaz ve koyu kahve ahşap mobilyayla dekore edilmişti. Köşedeki koltukta oturan abisinin eli, geldiğinden beri çenesindeydi ve düşünceli gözleri demirci ocağında harlanan kuvvetli bir ateş gibi için için yanıyordu.

"O nerede?" diye sordu aynı hırsla.

"Onun bir adı var; Cemre..." dedi Utku hızla soluyan bir sesle. "Senin oğlunun annesi..."

Emre ona tuhaf bir sinirle, ***'Emin misin'*** der gibi bakarken gülümsedi. "Bakıyorum yılan hâlâ tatlı tatlı zehirlemeye devam ediyor sizi," dedi burnunu kıvırarak.

"Keşke dilinden vursaydı seni vuran, hedefi şaşmış olmalı!" diye söylenen babasına bakan adam tek kaşını kaldırırken, Utku iç geçirircesine babasına destek verdi. "Ne yazık ki sadece bir sıyrık!"

Yatağın etrafından dolanan babası tehditkâr bir tavırla oğluna bakarken, "Gittin; saygı duyduk. Döndün; saygı duyduk... ama yapma! Bile bile ateşle oynama! Ondan uzak durmanı belirttiğimi hatırlıyorum," diye uyardı ciddi sesiyle.

Ona baktı Emre, dünyadaki en çok değer verdiği adama... Babasına, idolüne, yaşına rağmen hâlâ iriyarı ve dinç duran adama. Hiç yaşını göstermiyordu. Hâlâ kızgınken gözü kara, severken bambaşkaydı. Yanaklarında beyazlamaya başlayan kirli sakalıyla kaplı yüzündeki hafif çöküklük bile ona ayrı bir çekicilik katıyordu. Belli ki babası haberi alıp şirketten gelmişti, keza beyaz gömleğinin üstüne bir yelek giymiş, kravatı da hâlâ muntazam şekilde takılıydı ve yoğun bir iş temposunu çeken ceketi biraz ötedeki sandalyelerden birinin arkasında asılıydı. Yine ortalığı korkuyla inleten ses yoktu çünkü annesine haber verilmemişti henüz. Bu iyiydi, şu anda ona dert anlatıp, ağlamasına göz yummak zorunda kalarak vicdan azabı çekemezdi.

"Korkarım bu olanaksız," diye cevap verdi. "Oğlumu almadan durmayacağım."

İşaret parmağı tehditle havalanan Utku, dişlerini sıka sıka, "Oğlun oyuncak değil, istediğinde oynayacağın, sıkılınca kenara atacağın..." diye gürledi.

Rüzgâr diğer oğluna sakin kalmasını belirtircesine bakınca, Utku derin ve sesli bir solukla susmak zorunda kaldı.

"Sahip çıkmayacaksan, buradan gitmeni istiyorum demiştim," dedi Rüzgâr. "Mutlu olduğun yere dönmeni söyledim."

Babasına benzeyen karanlık gözlerinde bir an keder beliren ve arkasından o kederi karanlıkla boğulan Emre, yüzünü yana çevirdi. "Ben de sana oğlumu almadan gitmeyeceğimi söyledim. Onunla görüşmeme izin vermeyeceksiniz," diye bağırdı.

"Bu riski göze alamam. Senin yeniden seçim yapıp onu mutsuz etmeni izleyemem," dedi babası ciddi bir vurguyla. "Senin bir ailen var, ona fazlalık muamelesi yaptırmam. Ait olduğun yere git!"

Neden kimse derdini anlamıyordu? Artık yapılan haksızlığa ve uğradığı iftiraya dayanamıyordu. Ait olduğu yer onların yanı değil miydi? Utku'ya baktı, ondan da en az Cemre kadar nefret ediyordu, belki daha fazla.

Ve Rüzgâr annesinden ayrılmış, babasının öfkesine maruz kalmış bir torun görmek istemiyordu karşısında. Furkan henüz çok küçüktü, babasının öfkesi o büyüdükçe temiz kalan kalbini karartacaktı, bunu da oğlu anlamıyordu. Rüzgâr yaşamıştı, torununu üzen kendi oğlu bile olsa siler atardı.

Emre gözlerini kapattı, dişlerini sıkarak, "Daha önce de söyledim yine söylüyorum, o sizin düşündüğünüz kişi değil. Bir yılan," diye haykırdı Utku'ya bakarken. "Öyle değil mi abi?"

Utku dişlerini sıkarak üzerine atlamak isteyince, oğlunu belinden yakalayan Rüzgâr küfretti. Sinirinden gülerken parmaklarını kaşlarının üzerindeki ağrıyan noktada gezdirdi, oğlunun üzerine eğildi ve çakmak çakmak yanan gözlerinin içine bakarak, "Çok aptal gördüm ama sen süzme salaksın. Cidden bozuk genlerimin toplamısın," diye konuştu.

O anda kapı açıldı ve girişte Cemre göründü. Emre'nin buz kesen gözleri yine nefretin en koyu haliyle o noktaya dikilince, tüm gözler de oraya döndü. Üzerinde beyaz gömlek, siyah bol paça pantolon ve siyah spor bir şal vardı. Ellerini önünde bağlamış, çekinik duruyordu ama hâlâ dimdik ayaktaydı. Bu kadın tanıdığı o kıza benzemiyordu; ne duruşu, ne bakışı, ne sesi... bambaşka biri olmuştu. Yüzü taş kadar ifadesiz, gözleri onu ilk tanıdığı günlerdeki gibi donuktu. Ölüm kadar soğuktu hali. Onunla bahçede konuşurken olanlar zihninde canlanınca, dişleri sıklaşan Emre'nin nabzı yükseldi, sinir bozucu, kontrol edemediği bir sıcaklık damarlarına doğru yol aldı. Yine mi? Yine mi aynı etki? Onu omuzlarından tutup sarsarak gerçekleri dilinden dökmek istedi. Ama gözlerinin içine baktığı anda, bunu yapmayacağını anladı.

Onu bıçaklamış olsaydı, hissettiği acı daha hafif olabilirdi.

Yine kıvranarak geçmişin hazin mazisiyle boğuşmaya başladı. Bir yandan da tanıdığı o soğukkanlı yalancının nasıl bu hale geldiğini ve ailesini böyle kısa bir zamanda avucuna alıp büyülediğini düşünüyordu. Tamam, herkesi

etkileyen garip bir tebessümü, masum bir duruşu ve hayata tutunmak için savaş veren parlak gözleri vardı bir zamanlar ama şimdi onlardan da eser yoktu. Sanki en başından bu hayata doğmuş gibiydi, onlar gibiydi her hali. O eski saf kız yerini görgülü bir kadına devretmişti. Üstelik çok değişmişti. Bu kadar dik bir duruş, ifadesindeki bu eğrilmez sertlik... sanki hep onların iş camiasında var olmuş gibi asil duruyordu. Hali, tavrı, hareketlerindeki zarafet ve duruşundaki asaletle sanki eski karısı değil de karşısında İngiltere Kraliçesi duruyordu. Eskiden davranışları biraz bayağı ve görgüsüzceydi ama şimdi... Anlaşılan, kendini babasının gelini olarak kabul ettirmek için çok çalışmış, davranışlarını düzeltmeyi başarmış ve sinsi yanını ondan başka kimseye göstermemişti.

Yılan, gerçekten bir dâhiydi.

İyi de bunca zaman babası gibi zeki bir adam ve annesi gibi gözlemleme yeteneği mükemmel olan bir kadın ve her birinden zekâ fışkıran ailenin toplamı, onun gerçek yüzünü ve masummuş yalanlarını nasıl yutmuştu? Bu sinsinin erketeye yatmış hain biri olduğunu nasıl anlamamışlardı? Gerçek yüzünü bir tek o mu görecekti?

"Kızım sen neden geldin?" dedi Rüzgâr genç kadının yüzüne bakarken.

Dalgınlaşan Emre birden başını kaldırdığında onu gördü karşısında, bitkin duruyordu, hatta üzgün bile sayılırdı. Ne performanstı ama oyunculukta eline kimse su dökemezdi.

"Konuşmamıza müsaade eder misiniz baba?"

Onun değil, Emre'nin babasıydı Rüzgâr Karalı ama oğlunun bir sözüne tamah etmezken gelininin tek kelimesine saygıyla başını sallamıştı. Sorgulamadan, diretmeden Emre'ye bakmış ve olumlu anlamında başını sallamıştı. Bu nasıl bir büyüydü, babasını bu kadar nasıl etkileyebiliyordu?

Rüzgâr genç kadının yanına yaklaştı, ellerini omuzlarına koyarak gözlerinin içine baktı. "Kapının arkasındayım," dedi. Sonra Emre'nin hiç beklemediği bir şeyi yaparak Cemre'nin başını göğsüne çekip sarılırken, tepesine şefkatle buse koydu ve kulağına sadece ikisinin anlayacağı birkaç şey fısıldadı. Gözleri irileşmiş, yüzü beyazlamış halde ikiliye bakan Emre, ellerini yumruk yaparken dişlerini kırasıya sıktı. Ondan babasının sevgisini çalan kadından bir kez daha nefret etti.

Rüzgâr ve Cem bakışarak dışarı çıkarken, Cem yeğenine işaret parmağını sallayarak tehdit eden bir hareket yaptı ve iki parmağını gözlerinin hizasına getirerek, "Gözüm üstünde," mesajı verdi. Cem de tıpkı babası gibi Cemre'ye sevgiyle bakıp omzuna şefkatle dokunarak göz kırpıp, yanında olduğunu belirtmişti. Lanet olsun, bu ailede aklı başında kimse kalmamıştı. Ve yüzüne bakmadan yerinden doğrulan Utku abisi gülümsedi, "Sen taş kafalı bir salaksın," dedi sitemle.

"Şerefsiz olmaktan iyidir."

Utku başını salladı, abisinin umursamaz yüzündeki gülümsemeyle yutkunan Emre, içinde garip bir hüzünle kıvranırken, onun senelerdir hasret kaldığı kollarını o kadına açmasını ve Cemre'yi içine alıp sarılmasını dikenli tellerle sarılı bir haldeymiş gibi acı içinde izledi. O anda hızlandı nefesi, hastaneyi yakmak, duvarları tepelerine yıkmak, tüm dünyayı viran etmek istedi. Hırsı, nefreti öyle çoğaldı ki gözü kara bir perdeyle gölgelendi. Her şeyini almıştı, önce ailesini sonra abisini. Utanmadan karşısında durmaya nasıl cüret ederdi? İşin garip tarafı o yılan da Utku'ya sarılırken çekinmiyordu.

Utku, Cemre'nin yüzünü avuçlarının arasına alarak gözlerinin içine baktı. "Sen çok güçlüsün," dedi aynı güvenle. "Ne olursa olsun, yanındayım." Ve göz kırparak o da kapıdan çıktığında odayı gergin bir elektriğin içine bıraktı.

Emre onu boğmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştı, az önceki sahneden sonra onları gebertmeyi hiç bu kadar istememişti. Odanın ortasında ne yapacağını bilmeden kalan Cemre, savunmasız kalarak bakışlarını yerdeki karolara sabitledi. Bedeni titriyor, teni üşüyerek ürperiyor ama aynı anda içinde coşan duygular kaynarken kalbi hızlı hızlı attığından sebep soluk almakta zorlanıyordu. Yine ona karşı güçsüz kalıyor, ne zaman yanına gelse olduğu gibi ürkek, çekingen ve o hayalperest salak kız haline bürünüyordu.

"Zehrini ilmek ilmek işlemişsin ailemin üzerine, tebrikler!"

Cemre kırgın gözlerine taktığı buz maskesine sımsıkı sarılarak kaldırdı başını, sert ifadesinin arkasında titreyen korkularını savunmasız yanına hapsetti. "Ondan ayrılmanı hazmedememiş olmalı," dedi çenesini dikleştirirken.

Aldatıldığını ve gururunu incittiğini belirten bir güçle duruyordu demek. Ona kızgın kalmak istiyordu, çünkü kızgınlık güvenli bir histi, fakat kadınlık gururuna vurduğu tekmeyi hatırlayınca yumuşadığını hissetti. "Ondan ayrıldığımı da nereden çıkardın?" dedi Emre sinsice. Gözleri birleşince, aralarında bir ömre bedel anılar geçti. Sonra kendinden emin bir duruşla "Ve beni senin vurdurduğunu biliyorum. Bu kadar gözünün kararacağını düşünmemem benim kabahatim Cemre, yaptığın onca şeyden sonra tahtını korumak isteyeceğini düşünemedim," dedi hırsla.

Cemre öfkenin içinde bir girdap gibi yükseldiğini hissetti, gözlerini kapatıp açtı, bunu nasıl düşünürdü? Onu öldürecek kadar gözünün kararacağını, ona zarar verecek kadar nefret duyduğunu nasıl söylerdi? Bir de dengesi altüst olurken kendini savunmak için dudaklarını araladığında, "Vurulduğum an arkanı dönüp gitmeseydin, bu fikir aklıma bile gelmezdi," diye açıkladı adam.

Vurulduğu an bacakları taşıyamamıştı onu ve donup kalmıştı, eğer yarasının hafif olduğunu görüp arkasını dönmeseydi, kendini koyuverip kollarına atılarak hıçkırarak ağlar, bir kez daha onun oyuncağı ve gözündeki hiçlikte yok olurdu. Gözlerindeki sisi saklamak için kirpiklerini kırpıştırarak bakışlarını cama çeviren genç kadın, çenesini havalandırarak usulca yatağın

başına yürüdü. Gücü çekilen elleriyle yatağın başını tutarak ayakta kalmak amacıyla güç alırken, buz gibi ifadesini korumak için aklına geçmişi getirdi.

Acıyı, o sonsuz acıyı... Hiç bitmeyecek olan ve bir gün onu yutacağından korktuğu acıyı...

Ağzı belli belirsiz gerildi, ama bunun haricinde istifini bozmadı. Soğukkanlılığını korudu. Oysa o sırada kalbi binlerce minik parçaya ayrılıyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordu. Daha neyi kalmıştı alacak?

"Hayatımı tabii ki..."

Peki benim hayatım ne olacak Emre! Mahvettiğin hayatım ne olacak?

Hırsla konuşmaya devam etti. "Ama zehrinden sonra bunun pek mümkün olmadığını gördüm, onların bana karşı olan tüm sevgisini usul usul öldürmüşsün." Kız sessizce yutkundu. "Oğlumu istiyorum."

"Oğlun olmadığını iddia ediyordun!"

"Şimdi de olduğunu iddia ediyorum."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Yaşanan o gece oğlum olduğunu gösteriyor, bana attığın diğer kazıklardan biri de o geceydi ve lanet izlerini masum bir çocuğun üzerine kazıdın!" Bunu söylerken, sanki daha farklı bir konudan bahsediyor gibiydi.

O gece bir veda gecesi anısı olmuştu evet, hatırası hatırlandıkça içini kül eden bir mazi parçası.

Bir zamanlar o geceyi de inkâr ediyordu. Şu anda ondan nefret ettiği kadar kimseden nefret etmemişti. Onu kapana kıstırdığını biliyordu

"Eğer tutumunda samimiysen, onu görebilirsin."

Bu kadar kolay kabullenmesi ve sorgulamadan boyun eğmesiyle, ona edeceği hakaretleri ağzında donan Emre kaşlarını çattı. "Asıl sen ne planlıyorsun yine?"

Artık bu sürtüşmeden yorulan Cemre başını iki yana salladı. "Onu görebilirsin, dilediğin zaman ziyaret eder, istediğin zaman vakit geçirebilirsin."

"Şimdi de iyi gelin rolüyle mi alt edeceksin beni, gönüllerini böyle mi kazanmayı planlıyorsun? Aklı başında Cemre, umursamaz Emre'ye lütufta bulundu."

Duygularının yatışmasına gayret ederken, günün birinde Emre Karalı'nın yakışıklı, hiçbir şeyi umursamayan güzel suratındaki alaycı ifadeyi bir gün sileceğine yemin etti. Bunu ona borçluydu. Garip bir kırgınlıkla gülümsedi. Başını iki yana sallayarak, "Ne düşünmek istiyorsan öyle düşün..." dedi ve sonra sesini ayarlamaya çalışırken yatağın başına tırnaklarını geçirdi. "Senden tek ricam var."

Şüphe deryasına dalan adam tek kaşını kaldırarak ona baktı.

"Sadede gel..." dedi alaylı bir sesle, kadının tüm tüyleri diken diken olsa da direndi onun bu nefret dolu hallerine. Mazi tüm hayallerini kıskaç gibi sıkarken, "Benden uzak duracaksın!" diye buyurdu.

"Şeytan görsün yüzünü!" dedi Emre. "Bir araya geleceğimizi sana düşündüren ne?"

"Furkan'ın henüz bir çocuk olduğunu unutma olur mu? Ne senin kinin, ne de benim zehrim..." derken alaylı sesiyle "...ona bulaşmasın! Madem babalık haklarını istiyorsun, o zaman öyle davran. Rüzgâr babam gibi..."

"O benim babam!" diye gürleyerek sesini kesen adamla Cemre dişlerini sıkarak soluksuz kaldı ve sesli bir nefesle, "Rüzgâr Bey gibi sevgi dolu ve düşünceli ol, onu bizim savaşımıza çekme," diye sözlerini toparladı.

"Onu senden alacağım, sen de evlat acısını tadacaksın."

İçi sabun gibi köpürdü Cemre'nin ama belli etmedi. Yüreği müthiş bir acıyla sıkışırken, "Furkan burada kalacak, ailesiyle ve sen eğer ona baba olacaksan, buna saygı duyacaksın," diye açıkladı.

"Ailesi?" dedi adam nefretle. Sonunda Cemre Hanım'ın ince planını anlamıştı. "Hâkimin onu senin yanında bırakacağını sanmıyorum, düzenli bir aile hayatı varken, annesi ve babasıyla yaşaması gerektiğini düşünecek. Unuttun sanırım, ben evli bir adamım."

Cemre parmaklarını koparırcasına çekiştirdi. "Onun bir tane annesi var!" dedi dudakları titrerken.

"Peki ya babası?" dedi adam tiksinerek.

"Hâlâ bu soruyu soruyor musun cidden?" dedi Cemre gözlerini zorlayan yaşlar soluğunu tıkarken. Emre her defasında sözleri ve gözleriyle onu balyoz gibi ezip binlerce parçaya ayırmaktan keyif alıyordu.

"Sormuyorum işte bak, o zaman babasının yanında kalacak ve elbette cici annesiyle birlikte."

Cemre'nin dudakları sımsıkı kapandı yoksa dudakları ağlamaklı sesini saklayamayacaktı. "Dava mı açacaksın?" diye sordu merakla.

"Onu senden alacağım, ait olduğu yerde büyüyecek."

Ait olduğu yer o kadınla olan yuvasının içi miydi? Buna nasıl izin verirdi? O kadar kötü bir kalbe sahip bir kadının, oğlunun masumiyetine dokunmasına nasıl müsaade ederdi? Zamanında kocasını gözlerinin içine baka baka bin bir iftirayla alırken, şimdi sıra oğlunda mıydı? Ne suç işlemişti ki hayat onu sevdikleriyle sınamaktaydı? Belki o kadının gerçek yüzünü kimseye kanıtlayamamış, kimse ona inanmamıştı ama bu sefer Cemre eski toy salak kadın değildi, eğer işin ucunda canından ötesi varsa onu dişleriyle parçalardı. Kırılmış gibi hissizleşen bacakları ayakta durmak için zorlanırken gülümsedi Cemre ve ona tek kelime etmeden arkasını dönerek kapıya sarsak birkaç adım attı.

"Onu senden alacağım!"

Bırak onu bunu sen kendine güven, karanlıkta yürürken gölgen bile terk ediyor seni. İradesi sağlam bir kadınsın, eğer cesur ve dirayetli olursan ayakta kalır kimseye eyvallah etmezsin. Şimdi silkelen, bu hayat senin ve sen de herkes gibi bir defa geldin, kimseye köle olmaya ya da şamar

oğlanı olmaya doğmadın. Kadınsın sen, kadın! Annesin, dünyaları cennet eden, cennette mutluluğu var edensin. İstediğin zaman dünyaya hükmeder, dilediğin zaman evine köle olursun. Bu sadece senin tercihin!

"Onu benden sadece Allah alır, ondan büyük değilsin." Kapıyı araladı ve onun sızlanan sesiyle odadan çıktı. Kapıyı kapadığı an bacaklarından güç çekildi, yüzündeki dirayet ve yanaklarını ıslatan iri damlalar hızla kirpiklerine tutunurken, hıçkırıklarla dolan ağzı sımsıkı kapandı ve geniş kollar onu şefkatle sarmalarken, hıçkıran kadının başı iri bir elin esaretine girerek korunaklı sineye yaslandı.

"Şişttt, abiciğim sakin..." diyordu Utku buğulu sesiyle. "Sakin, sen çok güçlüsün. Bu günler de geçecek."

"Abi ben ne yaptım da bu kadar öfkeli?"

"Bir bilsem," dedi Utku, *bir bilsem bize neden bu kadar öfkeli?*

Ve oğlunun odasına hızla dalan Rüzgâr'ın sert sesi hastaneyi inletirken, kardeşini kanatlarının altına alan Utku, amcasına baş jesti yaparak uzaklaşmaya başladı. İçeriden yükselen ve onlara müdahale etmek için odaya giren Cem'in de katılmasıyla uğultular arttı, Emre'nin boğuk seslerine, genç kadının hıçkırık iniltileri karıştı ve hastanenin koridoru bu seslere teslim oldu.

∞

Cem Aydınoğlu endişeli bakışlarını uzun boylu, esmer ve güçlü adamdan ayırmadan, uzayan sessizliği boğazını temizleyerek bozdu.

"Onun doğumunda ve büyümesinde yaşadığı sahipsizliği düşünürsek, yaptığın adaletsizliğe bir isim koymak çok zor."

Kolundaki yarası taze olan ve hâlâ kasları gerildikçe acıyan Emre, sessizce arkasını döndüğünde amcasının sert ifadesiyle karşılaştı.

Dünya çapında dev bir şirket olan Karalı Endüstri'nin kurucusu, Türk milyarder Rüzgâr Karalı'nın sağ kolu ve can kardeşi, ortağı, Cem Aydınoğlu, iş dünyasındaki acımasız duruşunu ona karşı da kullanıyordu. Üstelik her zaman yanında olan ve elini hiçbir zaman bırakmayacağına inandırdığı amcası, konuşamayacak kadar öfkeliydi. Genellikle kendini kontrol edişi mükemmeldi ama şu anda hiç de öyle değildi.

"Bu yaptıklarınla herkesin huzurunu kaçırdın, gel dedik gelmedin, gitme dedik çekip gittin. Oğlunu görmeye gelmedin, annen hastalandı gelmedin, baban hastalandı gelmedin. Şimdi karşımıza çıkmış eski oyuncağını geri istiyor gibi mızmızlanıyorsun."

"Amca bu konu..."

Elini kaldırarak onu susturan adam, "Baban haklı olarak çocuktan uzak durmanı istiyor, en azından onu buna hazırlayana kadar ve sen baba olduğunu kabul ettirene kadar," diye bilgilendirdi.

"Ben onun babasıyım!"

Adam ona inanmayan bir ifadeyle baktı. "Buna gerçekten inandığın gün gözlerin böyle bakmayacak emin ol, ama o senin oğlun, sen kabul etmesen bile delile gerek yok. Bir kere baksana ona; gözleri, saçı, duruşu senin minyatürün gibi, buna rağmen inkar etmen... Sen bir ahmaksın!"

Genç adamın kasılan omuzları son sözle biraz olsun rahatladı. Bu son derece acımasız ve haklı bir istekti. Hâlbuki yaşlı adamın daha vicdanlı ve düşünceli bir insan olduğunu sanarak, ona bu konuda kalbinde bir yer açmıştı. Onca sene evladına hasret kalan yanını en iyi babası anlar sanıyordu ama anlamadığı aşikârdı. Bu da tekrar ispatlıyordu ki, bu raddeden sonra bu konuda hiç kimseye güvenemezdi. O yılan herkesi sinsice zehirlemişti. En yakınındaki kişi hiç beklemediği anda sırtına bir bıçak saplayabilirdi.

Emre sımsıkı kapadığı dudaklarının arasından, "O benim oğlum!" diye mırıldandı.

Cem ciddiyetle başını sallayarak, "Ne yazık ki sadece kâğıt üzerinde, gerçek anlamda ona babalık yapmayı hiç talep etmedin," dedi ciddiyetle.

Emre bu konuda suçlu olduğunu bildiğinden bir şey söylemedi. İnanılmaz derecede uzun ve kapkara kirpiklerle çevrili gözlerinde, demir kadar sert bir bakış belirdi, konunun nereye varacağını merak ederek amcasının sakin siluetini süzdü. Yaşına göre dinç olan sert, esmer ve yakışıklı yüzünün hatları gerilmiş, yeşil gözleri yine cehennem çukuru misali alev almıştı.

Sonunda, "Çocuk için açılacak uzun velayet davasının süreci, Furkan'a ve ailene zarar verir," dedi samimiyetle. "Onlara seçim yaptırma Emre, çok üzülürsün."

Bunu bir kez daha anlamıştı ki, o büyücü sandığından daha derin bir yer almaktaydı artık hayatlarında, kendi kanlarından, canlarından daha ileride bir yer... Kalbi kırgınlıktan çatlayan Emre sinirli bir gülüşle, "Gitmem başına daha az dert açar sanırım," dedi.

"Aslında her şeyi yoluna koymak için yapman gereken tek şey normalde bu, ama konumuz bu değil, baban sana bir şans vermeye karar verdi."

"Lütfetmiş," dedi kırgın bir tonda. "Başından beri o yılanla gerçek anlamda evlenmeye hiç niyetim olmadığını babam biliyordu. Anneme çok defa yalvardım, onu evden götürmesi konusunda ikna etmeye çalıştım ama hep reddedildi. Sırf bu yüzden bana oğlumu borçlular," diyen dişlerini gıcırdattı. Sanki ***'oğlum'*** demekten çok bir hayat borçlular der gibiydi gözleri. Babasının yanlış yönlendirmesi sonucu anlaşmasını istediği sinsi kadını düşününce, sinirleri iyice tepesine çıktı. "O yılanın hayatımı karıştırmasını istemiyorum artık!"

"O yılana bir zamanlar deli gibi âşıktın."

"Zehir iyi kafa yapıyor ama etkisi geçince gerçekler ortaya saçılıyor," dedi Emre kibirle.

Cem endişeyle yeğenini süzdü. Emre amcasının ona karşı öfkelendiğini ya da başka türlü bir duygusal tepki gösterdiğini, o güne kadar hiç görmemişti.

Ailesine karşı sabırlı olan adam genellikle buz kadar soğuktu. Soğukkanlılığı, mantıklı yaklaşımı ve acımasızlığı hem iş dünyasında hem de düşmanları arasında efsane olmuştu. Uzun süre dillerde dolaşan bir söylentiye göre, amcasının geçmişi de en az babası kadar karanlıktı.

Cem ihtiyatlı bir tavırla, "İşine karıştığım için bağışla ama seninle baban konuşsaydı ve konu torunu olduğundan, bu kadar sabırlı kalamazdı," diye yorum yaptı.

Emre sert ve kaba bir cevap vermemek için kendini tuttu. Ailesi haddini aşıyor olsa da yardım etmeye çalıştığı aşikârdı.

"Babamın şartı ne?"

Cem uzun zaman sonra yeğenine ilk defa gülümseyerek eliyle koltuğu gösterdi. Oturmasını sabırla bekledi ve abisinin isteklerini tek tek anlatmaya ve onun ifadesini gözlemleyerek yanlış veya doğru düşünüp düşünmediğini anlamaya çalıştı.

∞

Emre vurulduğundan beri Cemre diken üstündeydi. Her ne kadar asıl sorun Emre olsa bile, o da en az ailenin diğer üyeleri gibi bunu kimin yaptığını merak ediyordu. Hayır, merakı Emre suçu onun üzerine yıktığı için değildi, onun endişesi oğlunun etrafında eli silahlı bir katilin dolaşma ihtimaliydi. Bu ne zaman aklına gelse kanı donuyor, dehşete kapılıyordu. Gün içerisinde ofisine gelen Ece ve Tutku ile günün kritiğini yapan ve düşüncelerinin nasıl şekil alacağı konusunda bir sohbet gerçekleştiren Cemre'nin kafası eskisinden daha fazla karışmıştı. Onların söylediklerine göre Emre pişman olmuş ve bu yüzden dönmüş olabilirdi ama Cemre bundan emin değildi, üstelik hâlâ oradaki hayatı sır içindeyken neden geldiği bir muammaydı. Önce tamamen mi geldi yoksa arada bir ziyarete mi gelecekti onu öğrenmeliydi.

"O kadın alacağını aldı, istediğini elde etti," dedi Ece bilmiş bir tavırla. "Artık sana saracağını sanmıyorum."

Cemre o kadının yaptığı kötülükleri hatırlayınca kanı dondu, o zamanlar ne kadar da saftı. Arkadaşı olduğunu sanarak ona güvenmiş, sonrasında da kocasını yavaş yavaş kaybetmişti. Emre'nin gözüne girmek için yaptığı her hamle onu biraz daha gözünden düşürerek, o kadının hayatında kalıcı bir yer edinmesine vesile olmuştu.

"Öyle sinsi ki, sanmıyorum. İnce ince işler ayını önce, sonra bir anda ısırır ve sen zehirlendiğinde felç geçirdiğin için elin kolun bağlı kalakalırsın. Ah Ece, bu kadının kötülüklerinin tekrar hayatıma girmesini istemiyorum," dedi hüzünle. Ne zaman Emre'yle göz göze gelseler, Cemre gördüğü şeyden emin oluyordu: İntikam.

Ve o zaman içini suçluluk kaplıyordu. Göğsü, içi boşalmış, korla dağlanmış gibi yanmaya başlıyordu. Senelerce hayaline bile başka bir adam koymamışken şimdi o gözler ondan ölesiye nefret ediyor ve bunu haykırmaktan

çekinmiyordu. Oysa zamanında ona güvenmişti. Hayatında ona en büyük hayal kırıklıklarını yaşatan kocası olmuştu, ama aldatması bile içini bu denli acıtmamıştı. Bir masumu annesinden ayırmayı göze alacak kadar fikrinin zehirlenmesi, korkularını körüklemişti. Oysa şimdiye dek dersini almış olması gerekirdi. Artık, ne on sekiz yaşında bir gelin, ne de her sözünü emir telkin eden ve onunla ilgilenmesi için elinden geleni yapan çaresiz kız çocuğu değildi.

O kadının elinden tutup gittiği gün, içindeki yerini, gözündeki değerini ve ona ne tür bir adam olduğunu göstermişti. Bir daha asla güvenmemesi gerektiğini açık açık öğretmişti, ama Cemre acıya alışmıştı, acı doruğa çıkınca hissizlik hissi artardı. O da artık hissiz gibiydi, geldiği an baharlara duran umutlarıyla kafasında birtakım romantik hayaller kurmuş, onun göründüğü gibi olmadığına kendini inandırmıştı ve sonuç; o gittiği günden daha zalim, daha haindi. Genç kızlık hayalleriyle tutarken bir zamanlar ellerini, onu umursadığına, sevdiğine ciddi ciddi inanmıştı. Ama Emre Karalı'nın tek istediği bacaklarının arasında olan şeydi ve Cemre tüm korkularına sırt çevirerek bunu ona bir kez vermişti, bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı.

Günün yorgunluğu değil de aklına gelen adamın huzursuzluğu onu bitkin düşürdü. Ömründeki tek amacına yoğunlaşan Cemre, oğlunu evin kapısından içeri sokunca, üzerindeki mevsimlik montunu çıkarıp askıya asmak için vestiyerin kapağını açtı. Huzurlu bir sesle, "Önce ellerini yıka Furkan," diye içeri koşturan oğlunu uyardı. Holün girişinde birden duran ufaklık omuzlarını düşürerek yönünü değiştirdi ve lavabonun yolunu tuttu. Cemre iç gererek başını sallarken, ayakkabılarını çıkarıp kendine ait olan terlikleri ayağına geçirdi ve sessiz evin salonuna adımını attı. Salonda oturan ailesinden çıt çıkmıyordu. Annesi koltuğa oturmuş ve gözleri sehpaya odaklanmış halde dalgın duruyor, elini çenesine koyan babası ise bakışlarını kapıya çevirmiş onun ifadesini araştırıyordu.

"Hayırlı akşamlar..." dedi Cemre tedirgince. Suçlu ve biraz panik kokan bakışları yüzüne dikildi. "Bir sıkıntı yoktur umarım!"

"Yok kızım, hoş geldin," dedi Rüzgâr gelinine gülümserken, karısını çaktırmadan ayağıyla dürterek kendine getirdi. Esme dalgın başını kaldırdı ve o da buruk bir şekilde gülümserken, "Geldin mi?" diye sordu yorgun bir sesle. "Geldiğine göre sofrayı hazırlayalım da yemeğe geçelim."

Bir şeylerin içine sinmediğini anlayan Cemre, gözleriyle babasının yüzünü taradı. Adamın vereceği en ufak tepkiye dahi dikkat kesilmişti. Babası öyle huzursuz duruyordu ki, torununu sormayı bile unutmuş haldeydi. Ve bu hayra alamet değildi, onun için dünya bir tarafaydı Furkan bir tarafa, herkes bilirdi. Yüzüne dikkatle baktığında gözlerini kaçırınca, Cemre'nin gözleri kısıldı. Bu davranış hiç de babasına göre değildi. Bir şeyler oluyordu. Ondan saklanan bir şey boyunlarına yağlı urgan gibi dolanmış, ikisini de huzursuz

ediyordu. Ve bu her neyse, öğrendiği zaman iki taraf için de bir yıkım olacak gibi duruyordu.

Babasının keskin hatlara sahip yüzü, tekinsiz bir kızarıklıkla al al oldu. Kız dikkatle bakınca mahcup gözleri sanki ateşi çıkmış gibi alevlendi ve boynunda seğiren birkaç damar belirdi.

"Bir sıkıntı mı var baba? Korkutma beni."

Bu soruyla Rüzgâr'ın yüzü, en çetin savaşçıların bile yüreğinde korku uyandırmadığı güçlü bir ifadeye bürünmüştü, ancak bu hali genç kadına yalnızca kaygı veriyordu. Çünkü onu en az kendi kadar iyi tanıyan genç kadın, bu haşin savaşçı duruşunun ardında sevecen bir baba olduğunu biliyordu.

Babasının oturduğu koltuğun kolunu sıkıca kavradı ve dizlerinin dibine çömeldi. Yaşlı adam hüzünle yüzüne bakarken net bir şekilde sordu. "Ne oldu babacığım? Kötü olan ne?"

Başını okşayan Rüzgâr tebessüm etti. "Yok bir şey, sen iyi misin?"

"İyiyim ben, ama sen değil gibisin. Sana o kürden yapayım mı yine? Ağrın mı var, yine miden mi tuttu?"

"Tuttu..." dedi adam, bu sefer hem midesi hem de öfkesi tutmuştu doğru.

"O zaman iki dakika..." Ayaklanan kızın bileğini tutan Rüzgâr, "Kızım sana bir şey söyleyeceğiz..." dediğinde kaygılı bir sesle, ayaklanan genç kadın merakla yüzüne baktı.

"Söyle babacığım," dedi bileğini tutan eli şefkatle okşayarak.

"Benim bir süre burada kalacağımı söyleyecekler, kıvrandıkları mesele bu," diyen adamın geriden gelen sesiyle kızın ensesinden bacaklarına doğru buz gibi bir akım geçişti. Elleri kasıldı ve koltuğun üzerindeki kabartmalı oymalar avuçlarına batmaya başladığında, düşmek üzere olan bedenini Rüzgâr babası dişlerini sıkarak tuttu. Cemre bileğini derhal babasından çekerek gücünü kazanmak için dikleşti.

"Kocaman insanları ufacık bir çocuk gibi sindirmeyi nasıl başardın? Bir saattir kıvranıp duruyorlar, öz evlatlarının evlerinde kalacağını söylemek için can çekişiyorlar."

Emre sert bir kaya gibi sözlerini fırlatınca, Rüzgâr'ın sert bakışlarının hedefi oldu. Salonun girişinde durmuş isteksiz bir ifadeyle onları izliyordu. Arkasını dönmeyen Cemre babasının öfkesinin gitgide arttığını görünce, anlık bir korku hissetti. Onun sükûnetinin ardından gelen öfke nöbetleri, daima dehşet verici olurdu. Babasının yüzünü bir kez daha böyle görmüştü Cemre, oğlu gittiği gün. Onu parçalamaması için söz almıştı, dokunmaması ve gitmesine izin vermesi için ve adam bu sözün altında gün ve gün erimişti. Öyle ki kollarında ve göğsünde vuku bulan ağrıların sebebi onu felç etmiş, soluğunu kesmiş ve neredeyse iki ay boyunca yatağa bağlamıştı. Kocaman adamı gelinine verdiği söz, oğlunun yaptığı vefasızlık hastalandırmıştı.

Babası kolçakta duran elini sinirle çıtlattı. Önce deli cesaretiyle konuşan adama öfkelenen kız, sonra babasının sağlığını düşünerek sakin olması gerektiğini kendine hatırlattı. Çünkü karşısında duran adamın yüzünü ateş basmış, vucudu hiddetten kaskatı kesilmişti. Tıpkı babası gibi...

"Burada kalacağım," dedi Emre. "Evimde."

"Doğru söylüyor," dedi Rüzgâr *of* çeker gibi koca bir nefes alarak.

Demek yol görünmüştü. Buna kırılmamıştı Cemre, ayaklandı ve kapının girişinde duran adama bakarken yüzü ifadesiz ve gözleri yine donuk haline büründü. Emre kendinden o kadar emin ve kararlı duruyordu ki, kadın onun bir şeyler planladığından artık emindi. "Oğlumu kazanana kadar buradayım, bana katlanmak zorundasınız."

Cemre hiç sesini çıkarmadı. Bakışlarını, kapının kenarından çekinikçe babasına bakarak inen ufaklığa çevirdi. "Aşkım..." dedi şefkatli sesiyle. Oğlu ortama girdiği an ne sesi ne de yüz ifadesi değişmiş, anne olduğunu göstermişti. "Bir şey unutmadın mı?"

Ufaklık toplu yanaklarını sallayarak, "Unutmadım anneciğim," dedi ama yüzünden hâlâ sular damlıyordu. "Bence yüzünü kurulamayı unutmuşsun," dedi tedirgin sesini yok saymaya çalışarak.

"Unutmadım, yüzümü suladım," dedi Furkan hâlâ çekinikçe babasına bakarak.

"Neden suladın peki?" dedi içindeki ağlama isteğini bastırıp yutkunarak.

"Cem amcam gibi sakallarım uzasın diye onları suladım."

Ufaklığın sımsıcak masum sözlerine rağmen, Emre garip bir soğuklukta oğluna baktı. Çocuk başını geriye atmış babasından tepki bekliyordu ve bunun için çok vakit geçmedi. Emre onun boyuna gelmek için eğildi, ufaklık babasına merakla bakarken genç adam uzandı ve ilk kez özgürce dokunduğu oğlunun yüzünü avuçlarıyla kuruladı.

"Şimdi oldu işte..." Sesi şefkatten yoksundu. "Artık sakalların uzayacağı kadar su içmiştir."

Üzerindeki penyesini çekiştiren ufaklık meraklı bir duruşla, "Ya büyümezse, susuz kalırsa sakallarım?" diye sordu.

"Zamanı gelince büyüyeceğine eminim, hep büyürler," dedi Emre samimi bir bakışla.

"Sen de mi yemeğe geldin?" diye sordu çocuk da merakla.

"Annemin yemeklerini özledim," dedi genç adam hüzünle.

"Ben de annemin yemeklerini özlüyorum," dedi Furkan ve gülümseyerek yaklaştı. "Ama salata yemeğini sevmiyorum," diye itiraf etti.

Kısık sürmeli gözleri, toplu yanakları ve şeker tadında duran lokum dudaklarıyla Emre ona dokunamadığı için dişlerini sımsıkı kapadı. Ona karşı çekimi büyüktü ama aynı anda uzaklığı da. Çocuğun masum yakınlığının farkındaydı ama aynı anda onu kendinden uzaklaştırmak da istiyordu.

Furkan olduğu yerde sallanarak babasına bir tepki versin diye baktı ve sonra koşar adımlarla dedesine yönelip teklifsiz dizlerine tırmanarak kucağına oturdu. Koşulsuz sevgi teklifsiz sahiplenmeyle başlardı. Çekinmeden dokunmak, özgürce konuşmakla devam ederdi. Elini kimse duymasın diye kulağına kamufle ederek dedesine kesik kesik heyecanıyla bir şeyler anlattı.

Oğluna yapmacık bir gülüş sunan babasının yüzü öylesine kızarmıştı ki, şakaklarındaki damarlar belirginleşti. Rüzgâr, Emre'ye gırtlaklayacak gibi bakınca, Cemre'nin içini bir korku sardı. Babasının öfkesinden korktuğu için değil, adam böyle yaparak sağlığını tehlikeye attığı için korkmuştu.

Furkan, annesine bakıp sanki sır verirmiş gibi "Anne gördün mü babam gelmiş," diye söylendi masumca. "Burada kalacakmış. Gitmeyecekmiş."

Ufacık yüreğine kaygı tohumu eken Furkan'ın bu çaresiz tutumu, yürekleri kor alevlere teslim etti. Cemre gözlerinde yığılan yaşlara karşı koymaya çalıştı. O güçlü bir kadındı; korunup kollanmaya ihtiyacı olan ufak bir kız değildi artık, dirayeti ve sabrı tamdı. Çünkü anneydi.

Ama Emre'nin gözlerinde ortaya çıkan nefret ve kibir, kızın duruşunu bozuyor, ona karşı başlattığı bu savaş, usulca yayılan bir zehir gibi yavaş yavaş umudunu öldürüyordu.

Rüzgâr eğer biraz daha kendine sahip olmazsa oğluna ilk sopasını atacak gibi duruyordu, bu yüzden Cemre'nin babasını sakinleştirmesi gerekiyordu. Gözyaşları içinde yalvarıp yakarmak hiçbir zaman ona göre olmamıştı, babasının elini tuttu ve yüzüne zorla muzip bir gülümseme yerleştirdi.

"Ablamın geleceğini bana neden söylemedin baba?"

"Aklımdan çıkmış kızım..." diyen Rüzgâr sert sert oğluna bakıyordu hâlâ ve Cemre babasının elini çekiştirerek boğazını temizledi. "Şirkette biraz takılacağını söyledi."

"Sanırım amacı seni yalnız bırakmamak."

"Ben çok mutlu oldum buna," dedi Cemre kirpiklerini kırpıştırırken. Yine o sakinleştirici etkisi olan şekilde gülümsedi. Rüzgâr torununun varlığını sonunda fark etti, çocuk resmen açmış radarlarını onların arasında gerçekleşen gerilime isim koymaya çalışıyordu.

"Bugün Furkan sizinle uyumak için benimle pazarlık yaptı gelirken ve kazandı. Müsait misiniz?" diye sordu. Bir an için sözlerinin bir tesiri olmadığından korksa da, havadaki öfke bulutu yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Nihayet babası dönüp onu gerçek anlamda görür gibi bakınca, "Yoksa yemek yemezse üzülür müsünüz?" diye ekledi masumca Cemre.

Babası, ciğerlerindeki öfkenin tıkanıklığıyla hırıltılı bir kahkaha attı. "Yok canım, benim torunum yemeğini bitirir," deyip gözlerini kıstı ve Furkan dudaklarını gererek güldü dedesine.

"Bitiririm tabi, ben bebek miyim dede, annem beni kandırıyor yine."

Cemre babasının iltifatı karşısında gamzelerini göstererek gülümsedi. Babasının yüzündeki belli belirsiz gülümsemeden, söylediklerinin onun hoşuna gittiğini görebiliyordu.

"Yemek hazır..." dedi içeri giren Esme durgun bir sesle, oğluna ise kırgın ve tavırlı bakıyordu. Hâlâ olanlar hakkında yorum yapmamış, ona hesap sormamış, tokatlayıp haddini bildirmemişti. Asıl fırtına onun içinde patlak verdiği için, Emre annesinin patladığı an durdurulamayan bir kasırgaya dönmesinden korktu.

Herkes hareketlendi. Türk kültüründe sofra, bağlaç gibiydi. Nefret masaya oturamaz, hüzün tabaklara dokunamaz, öfke ekmeğini didikleyemezdi.

"Ben buraya oturabilir miyim?" diye sordu Furkan babasının yanındaki boş sandalyeyi göstererek. Çekingen ve ürkekti tutumu ama ne istediğini söylemekten geri durmuyordu kazandığı özgüveni.

"Orası zaten senin yerin aslanım," dedi Rüzgâr oğluna bakarak. "Geç bulmuş olsan da..." diye ağzının içinde homurdandı.

Babası aslında oğluna kasıtlı olarak suçlayıcı bir tavırla konuşmamış olsa da, içi suçluluk duygusuyla burkulan Cemre oldu. İçinin huzursuzlukla sızlamasını önemsememeye çalıştı. Bakışlarını babasının yüzüne çevirip, ifadesindeki keskin katılığı görünce ondan bir an bile şüphe etmedi. O, tanıdığı en iyi adam ve babalardan biriydi. Kader sürekli aleyhine işliyor olabilirdi, ama Emre sayesinde kavuştuğu ailesi en büyük şansı olmuştu. Onu sevgiyle kucaklayan büyük ailesi...

Sabretmeliydi, hakkında atılan iftiralar, bütün bu belirsizlik, yıkım, yalan dolan, hepsi yakında bitecekti. Cemre biliyordu; hiçbir haksızlık sonsuza kadar sürmezdi. Bir gün o da aklanacaktı ama o gün yerinde ayakları yere basan bu kadın kalır mıydı? İşte bundan ilk defa korktu. Artık masumiyeti için kimseye dil dökmeyecekti, inanan zaten inanmıştı, inanmayan kendisi bilirdi. Emre de hatasını anlayıp *ailesine döndüğüne* göre, babasını gün geçtikçe öldüren evlat hasreti yok olup gidecek, ailesi güven içinde olacaktı. Ve Cemre onlar tamamlandığı gün gidecekti. Belki de onun ayrılması kısa süre sonra gerekecekti, bunun zamanı gelmiş olabilirdi. Buraya ait değildi artık, evin asıl evladı gelmişti. O giderse belki her şey daha iyi olacak, eskiye dönecek, ailesi normal hayatını sürecek, mutlu mesut zamanlar geçirecekti. Cemre onlara misafirdi, Emre terk ederek yerini ve haddini bildirmişti. Zorla girdiği aileden günü gelince kopması gerektiğini hep bilmişti. Bazen kendini derinlere doğru çekmeye çalışan bir girdabın içinde, akıntıya karşı yüzmeye çalışıyormuş gibi yorgun hissediyordu. Bunun olmasına, kaybolmaya ve yok olmaya izin veremezdi. O anneydi. Ne pahasına olursa olsun, sükûnetini koruyacak, başına ne gelirse gelsin dimdik ayakta duracaktı. Taşı sıksa suyunu çıkarak gücü vardı, çalıştığı sürece aç kalmazdı, gücünü koruduğu sürece yerle yeksan olmazdı.

"Masaya geçmezsek annem bizi çatalla kovalayacak," dedi şımarık bir sesle. Babası gülümseyip yanağından onu şımartırcasına makas alıverdi. "Güzel yüreğinden öperim kızım, iyikimsiniz," dedi şefkatle.

Herkes karnını doyurmaya odaklanırken, Emre'nin canı pek bir şey istemiyordu, oysa annesinin yemeklerine dayanamazdı o. Annesi de bunu bildiğinden bu gün onun sevdikleriyle donatmıştı sofrayı ve onun her lokması ağzında büyüdüğü için bir tabağı bile bitirememişti. Şimdi karşısında o varken, her lokma boğazına diziliyordu. Öfkesini geride bırakırken üzerinde olan nefreti ve bakışlarındaki ifadeyi gurur bile örtememişti. Acı! Saf, ham ve bozulmamış bir acı yüzüne yayılıp ifadesini esir etmişti. Göğsündeki hafif sıkışmayı hissetmemek için yemeğinden büyük bir ısırık daha aldı, ama hissettiği şey açlık olamayacak kadar şiddetli ve hararetliydi. Çatalını tabağa koyarken suratını buruşturdu, bardağına uzanıp eti yutabilmek için suyundan bir yudum aldı.

Rüzgâr kısık gözlerle onu izliyordu. Tek kaşını kaldırarak sorarcasına bakınca, "Yemeği mi beğenmedin?" diye sordu.

"Yemekler bozulmuş," dedi huzursuz halde.

"Sensin bozuk," dedi Esme kırgınca gözlerini devirerek, ciddiye alıp çatalına taktığı yemeği kokladı.

"Benimkinde bir şey yok," dedi Rüzgâr keyifle yerken. "Ağzının içi zehir dolduğundan tadını almaman normal!"

"Benim iştahım kaçmış olabilir," dedi genç kadına bakarken Emre ama Cemre ona bakmıyordu bile. Sakince yemeğini yemeye ve oğluna minik parçalar halinde yemeğini doğramaya devam ediyordu. Rüzgâr suyunu yudumlarken, Emre babasına omuzlarını silkip, uzunca bir yudum daha içti. Cemre onun öfkeli bakışlarını üstünde hissetti, ama Emre onun huzurunu kaçıracak başka bir şey demedi. Demesi gerekmiyordu. Bu durumdan hoşnut olmadığı gün gibi ortadaydı, onunla aynı ortamda olmak bile adamın huzurunu bozuyor gibiydi. Neyse ki Rüzgâr babası onu bakışlarıyla bile susturacak güce hâlâ sahipti. Emre'nin babasından zerrece korktuğunu sanmıyordu, onun babasına olan saygısını hâlâ kaybetmemesi sevindiriciydi, kırmaktan, üzmekten korktuğu için susuyor ve sineye çekiyordu.

Yemek sessizlik içinde geçti, Esme annesinin ağzını bıçak açmıyordu ve Rüzgâr babası sırf Furkan bu gerginliği anlamasın diye arada sorularına gülümseten yanıtlar veriyordu. Emre çok sessizdi, bazen ona öyle bakıyordu ki, kötülüğün kitabı gözlerinden yansıyor ve açık açık okunuyordu. Hissediyordu işte, oğluna bakarken bile bazen tereddüt hissediyor gibiydi, bazen ise sanki çocuğa dokunmaktan özellikle kaçınıyor, sırf gösteriş olsun diye, onlar içinden geçeni anlamasınlar diye ufak dokunuşlarla göz boyuyordu. Yoksa hâlâ şüpheleri devam mı ediyordu? İyi de, onca zaman sonra kabullenip döndüyse, şüphesinin kalmaması gerekmiyor muydu?

Cemre oğlunu ellerini ve dişlerini yıkaması için lavaboya götürürken, Esme kısa bir an duraksamanın ardından, "Sen bana mutfakta yardım eder misin kızım?" dedi çekinerek. Cemre kısa bir an avucunda duran oğlunun elini sıktı farkında olmadan ve derhal toparlanarak, "Tabii ki," dediğinde Furkan'a baktı. "Dişlerini güzel fırçala olur mu?" diye söylendiğinde yanında beliren adam, "Ben yardım ederim," dedi oğluna gülümseyerek.

Cemre bir an oğlunun elini bırakmakla sımsıkı tutup kaçırmak arasında kaldı. Bir şey vardı Emre'nin gözlerinde, uyaran bir şeyler. Furkan tutması için elini kaldırınca, Emre kısa bir an oğlunun eline bakarken dişlerini sıktı, çenesinde gerçekleşen o hareketliliği gözlerinden kaçmamıştı Cemre'nin, işte o anda yüreğinde bir korku peydahlandı. Tam oğluna uzanıyordu ki Emre ile göz göze geldiler ve adam ona yapmacık ifadeyle gülümseyerek minik eli kocaman avucuna aldı. Bu gülüşte intikam hırsı mı vardı?

Cemre oğlunun bu kadar çabuk kabullenmesine sevinse mi yoksa üzülse mi bilemedi. Kalıcı olmayacak bir babaya umut bağlamasından korkarken, eğer kalıcı olacaksa bu kadar çabuk kabullenmesi çok iyi bir şey diye seviniyordu. Onun adına sevindi, babasız büyümeyecekti ama kendi adına üzüldü, Emre yeniden terk ederse oğlunu, bu sefer Furkan'ın içindeki yarayı nasıl telafi ederdi?

Evliyim demişti.

Bu hikâyenin elbette bir devamı olmalıydı, ama Emre başka bir açıklama yapmadı.

Annesi konuyu ne zaman açsa hep kaçmanın bir yolunu bulmuştu, belki o kadından çocuğu olmuştu, belki de çocukları. Ya birden kafası esip giderse, bu sefer tek yıkılan kendi olmayacaktı.

Göğsündeki yanma hissini ve damarlarına akın eden hırsın şiddetini umursamamaya çalıştı. Bu tür b*ktan şeyler için vakti yoktu. Cemre oğluna meyve soyarken mutfaktan gelen sesle Emre bakışlarını salonun girişine çevirdi.

"Emre, tabaklara uzanamıyorum, yardım eder misin?"

Emre yerinden kalkıp mutfağa girdiği anda kolundan çekilerek içeri itilmesi ve kapının kapanması bir oldu. Kurşun yarası henüz kapanmaya başladığı için annesi bilmeden canını yakmıştı ve Emre dişlerini sıkarak bunu ona çaktırmadan bertaraf etmeye çalıştı. Esme kararmış gözlerle oğluna bakarken onun kolunu neden tuttuğunu ve yüzünü neden buruşturduğunu fark edemedi, sadece gözü dönmüş annesine bakarken öfkeyle bocaladığını görüyordu.

"Dökül, neyin peşindesin?" dedi Emre'ye hesap soran Esme.

"Uyumanın peşindeydim şu ana kadar, tabii izin verirsen," dedi Emre kapıya yönelirken. Esme ondan hızlı davrandı ve kapının önüne geçerek oğlunun çıkışını engelledi. Sırtını kapıya yaslayarak meydan okurken, "Sen böyle hırçın hareketler yapmazdın anne, sana ne oldu?" diye sordu kaşlarını çatan genç adam.

"Sen böyle ucuz intikam planları yapmazdın oğlum, asıl sana ne oldu?"

"Plan falan yaptığım yok,"

"Bakışların öyle demiyor."

"Nefretimi saklayacak kadar usta rol yapamıyorum demek ki, bu işi gelinine bıraktım o güzel beceriyor."

"Emre beni delirtme, seni ben doğurdum. Bakışlarından ne demek istediğini anlarım. Furkan'a bir böcek gibi bakıyor, iğrenir gibi elini tutuyorsun, bunu görmediğimi mi sandın?"

"Anne saçmalıyorsun!"

"İnşallah saçmalıyorumdur Emre, inşallah benim oğlum olduğunu unutmamışsındır. Ufacık bir çocuğun omuzlarına nefretini yükleyip, kalbini parçalayıp geleceğini yok edecek kadar gözlerin kararmamıştır. O masum."

"Anne sen ne diyorsun? Buraya geliş sebebim zaten o..."

"O değil, Furkan, senin oğlun. Hâlâ oğlum diyemiyorsan sorun vardır zaten. Ne senin derdin oğlum, ne istiyorsun bu gariplerden? Yıllarca çektikleri yetmedi mi?"

"Ne çektiler ki anne, bir eli yağda bir eli balda geçip gitti seneleri."

Esme oğluna yaklaşarak gözlerinin içine baktı. Dişlerini sıkarak işaret parmağını kaldırıp göğsünü dürttü. "Bundan emin misin?"

"Bilmediğim ne var?"

"Sen buraya hatanı düzeltmeye gelmemişsin, sen buraya bizi parçalamaya gelmişsin. Gözlerin öyle kör olmuş ki, ne benim ne de başkasının sözleri seni zerrece etkilemeyecek. Ah oğlum, darmadağın olacaksın ve bu sefer toparlanacak bir dal bulamayacaksın. Dur artık, lütfen dur ve gerçekten hatanı telafi et."

"Ben hata yapmadım."

"O kadınla gittin, evliyken başka bir kadınla gittin!"

"Evli değildik, sadece bir..."

"Dini nikâh öyle mi? O evlilikten sayılmıyor gözünde. Nasılsa sahipsizdi, eee kıytırıktan nikâh da kıyılmıştı, kullanayım, hevesim geçsin mi dedin?" Annesinin yüzündeki tiksinme, sesindeki iğrenme gerçekti.

"Ben hata yapmadım."

"Hâlâ bunu söyleyebiliyor musun? O zaman sana diyecek tek öğüdüm kalmadı ama seni uyarıyorum..." Göğsünde duran parmağını daha sert dürttü. "Çocuklarımdan uzak dur."

"Senin çocuğun benim," dedi Emre dişlerini sıkarak.

Esme başını iki yana salladı. "Benim oğlum merhametliydi, vefalıydı, kıymet bilirdi. Cenneti cehenneme, iyiyi kötüye değiştirmezdi. Ufacık bir çocuğun hayatıyla oynamazdı, gariban bir yetimin geleceğini mahvetmezdi. Benim

oğlum mertti, yürekliydi, ailesine zarar verecek her türlü beladan uzak durdu. Sen benim oğlum gibi değilsin."

Emre ağzı açık annesine bakarken Esme o ana kadar elinde sımsıkı tuttuğu kâğıt parçasını oğlunun eline sıkıştırdı. "Hiçbir baba evladına güzel terbiyeden daha üstün hediye veremez ve hiçbir anne evladına helal sütünden daha büyük sermaye veremez. Hata bizde miydi oğlum, eksik olan biz miydik?" dedi hüzünle. Oğlunun şaşkın bakışları altında yanağına süzülen yaşlarla mutfaktan çıkıp arkasına bakmadan odasına koşturdu.

Elindeki kâğıdı avucunun içinde sıkan Emre donup kalmıştı. Elleri bir an felç gibi uyuşarak kasılırken, yüzü kireç kadar renksizdi. Hâlâ annesinin arkasından bakıyordu. Yine göğsünde o tuhaf kabarmayı hissetti. Annesi az evvel onu hayatından çıkardıklarını mı ima etmişti? O yılanı kendinden değerli mi tutmuştu? Kendisine ait olmayan bir kadını ve çocuğu onun yerine koymuş, oğlunu da yok saymıştı. Şu ana kadar hep yaptığının hata olduğunu düşünmüştü Emre, ama şu anda bu hatadan zerrece pişman olmayacaktı. Hayatını mahveden, ona güvenmeyen herkes bu mutsuzluktan payına düşeni alacaktı. Her şey ortaya döküldüğünde, üzülmeyen tek kişi kendisi olacaktı.

Bakışları eline kaydı, avucundaki kâğıdı açtı ve okuduklarıyla nefesi kesildi. Bu Hıdrellez duası mıydı?

"Sevgili gül dalı;

Bu yazıyı sana öğretmenimle birlikte yazdık. Öğretmenim, senden dilek dilediğimde olacağını söyledi ama ben buna inanmıyorum. Annem duaların sadece Allah'a yapılacağını söyledi. Ben senden sadece benim dualarıma ortak olmanı istiyorum, çünkü annem çiçeklerin ve hayvanların Allah'a zikrettiğini söyledi.

"Allah'ım, gül dalının ve benim duamı duy, bana babamı geri ver çünkü ben onu çok merak ediyorum. Beni sevsin, bana oğlum desin, annem artık ağlamasın gülsün, anneannem üzülmesin, hep birlikte kocaman bir aile olalım. Babam artık geri gelsin ve kardeşim olsun. Âmin."

Ve zaman o anda donup kaldı.

∞

İnsan sırtına sırrını vurunca kamburlaşır, içine derdini alınca hissizleşirdi. O yüzden bazıları vicdanın sesine sağır, vefanın gözlerine kör olurdu.

Tüm o saatler boyunca evin içinde bir aşağı bir yukarı döndü, ne oğlunun yazdığı duayı, ne de çizdiği resmi bir türlü aklından çıkaramamıştı. Eski odası artık evde yoktu, orayı oğluna yapmışlardı. Esme ona Furkan'ın yanındaki misafir odasını vermişti. Emre odasında üzerini değiştirirken Esme elinde yeni pikelerle odaya kapıyı vurmadan dalınca, henüz gömleğini çıkarmakta olan adam bir anda panikleyerek gömleğini derhal yeniden üzerine çekti.

"Senin daha çıplak hallerini gördüm," dedi Esme elindekileri yatağın üzerine bırakırken. Yüzü hâlâ asıktı. Küs değildi ama kırgındı.

"Bunun üç yaşına kadar sürdüğünü söylemiştin."

Esme bakışlarını oğluna çevirdi, eskisi gibi zayıf değildi, bedeni olgunluğunun zirvesindeydi. Spor yaptığı boğum boğum kaslarından belliydi, onlarda babasından kalma güzel bir gen vardı, hepsi uzun boylu ve atletikti. Bakışları oğlunu hasretle süzerken, gözleri gömleğinin yakasından görünen şeye takıldı. Kaşları kalktı. Bakmak için uzandı ama Emre tam o anda annesinin bileğini yakaladı ve nazikçe kendine çekip avucundan öptü. Esme hasretle gözlerine bakarken ve daha onun sıcaklığına doyamamışken genç adam elini bıraktı. Gömleğinin düğmesini ilikleyerek göğsünü kapadı.

"Dövme mi yaptırdın sen?" diye sordu merakla. Onun bedenini kalıcı şekilde lekelemesi canını sıkmıştı.

"Ufak bir şey..."

"Yaranın izini mi kapadın?"

"Bir şey mi diyeceksin anne?"

"Dünyanın en güçlü adamı bile olsa, yüreğinden yaralanırsa, ilacından ayrı kaldığı an ölüme yürürmüş."

"Üzülme anne, her yaradan haberdardır Yaradan."

Oğlu ona alaylı bir sesle göz kırparken, Esme bir an durakladı, sonra her ne diyecekse vazgeçti. "Unutma oğlum, yara bandı kalbe yapışmıyor," dedi kapıyı çekerken. Oysa ona, iyi geceler demek isterse Furkan'ın şu anda uykuya henüz dalıyor olduğunu söyleyecekti ama oğlu mesafeli ve soğuk durunca diyememiş, çekinmişti.

Esme odadan çıkınca üzerindeki gömleği çıkaran Emre, aynanın karşısına geçti ve göğsündeki dövmeye parmağının ucuyla dokundu. Tırnağı derisini çizerken içine hiddetin can parçaları doluştu. O dövmeye baktıkça göğüs kasları hareketlendi, hızla solumaya başladı ve dişleri sıklaştı. Üzerine tişörtünü geçirdi ve eşyalarını dolaba yerleştirdi.

Bazı izler kapanmıyordu, bazı izler unutturmuyordu geçmişi...

O gece yıllar sonra baba ocağında bulunmanın tedirginliğinden sebep uyuması çok zaman aldı ve derin uykusundan hazin bir çığlıkla uyandı. Uykularından ani uyanışlara alışıktı, acil bir hasta geldiğinde ya da o gün nöbete kaldığında saniyelik uykuların tadını alırdı. Ya da o yanına geldiği zamanlarda, gece korktuğu için uyuyamazdı. Sesin nereden geldiğini bir süre dinledi ve kaynağının kendi oğluna ait olduğunu idrak edince, küfrederek yataktan fırladı. Biri eve mi girmişti? Başına bir şey mi gelmişti? Yataktan mı düşmüştü? Yoksa daha kötüsü müydü?

Endişeyle yatak odasının kapısına koştu. Çıplak ayaklarını gördüğü an bakışları üstüne kaydı, hızla geri döndü ve dolaptan ilk eline gelen kot pantolonu alarak bacaklarına geçirdi. Fermuarını çekerken çocuk odasının kapısını araladı. Furkan'ın karyolasında olduğunu, öfkeli bir şekilde elleriyle kulaklarını kavradığını ve bacaklarını hırsla oynattığını gördü. Huzursuz

duruyordu, suratını büzerek attığı her çığlık ölüyü bile mezarından kaldırırdı! Tüm evi ayaklandırmadan derdine çözüm bulmak için yatağa yaklaştığı anda somurttu. Oğlu kollarını ona doğru uzatmış titriyordu, acıyla kısılan gözleri kucağa alınmayı bekliyordu.

"Neyin var, neden öyle ağlıyorsun?"

"Dişim ağrıyor," dedi Furkan suratını asarak ve kollarını kendine geri çekti. Babası kucaklamayacaktı onu.

Emre kaşlarını kaldırarak ufaklığa bakarken, "O zaman neden kulaklarını tutuyorsun?" diye sordu soğuk bir tonda.

Furkan birden ellerini şaşırmış gibi yanaklarına koyarak ağlamaya başladı, onunla konuşup derdini anlatmak yerine yaygaracı şekilde oyununa devam etmeye başladı. Emre yere çömelerek onun göz hizasına geldi, dikkatle yüzüne bakarak, "Ben doktorum," dedi sakin bir tonda. Omuzlarını sarstı çocuk, bu çok da umurunda değil gibiydi. "İstersen ağrıyan yerine bakayım."

"Sen adam doktorusun, ben çocuğum, beş yaşındayım daha, bakamazsın," dedi inatçı bir sesle.

Emre gülmemek için dudaklarını gererek, "Doktorlar herkese bakabilir, bunun için eğitim alıyoruz," dedi sakince. "Şimdi ellerini indir, bırak da bakayım."

"Ben duydum, sen kalp doktorusun, adamların kalbine bakıyorsun, dişe bakamazsın."

"Bakabilirim," diye inatlaştı Emre.

"Bakamazsın işte!" diyen Furkan ellerini indirmek yerine daha sesli ve daha yaygaracı bir şekilde bağırmaya başlayınca, babası ne yapacağını şaşırdı. Ne kadar yaygaracıydı, sakin çocuğun içinden resmen Hulk çıkmıştı. Bunu beklemeyen Emre tatlıca dil döküyor, Furkan daha sesli bağırarak hırçınlaşıyordu. Sonunda konuşmakla bir yere varamayacağını anlayan Emre, kaşlarını çatarak istemsizce, "Ağlamayı kesmelisin!" dedi biraz sert şekilde. "Ağlayanları hiç sevmem."

Zaten sevgisine muhtaçtı. Bir çocuk için teselli değil kırıcı bir üsluptu bu tavrı, katı ve buz gibi sesi onu yatıştırmak yerine korkutmuştu. Ve adamın incelik bilmeyen fıtratı bunun doğru olduğunu sanıyordu. Çocuk sevmemesinden korkup kabullenir tutumda susup dudaklarını bükünce, doğru bir hareket yaptığını düşündü Emre. Hemen düz mantık beyniyle bunu onayladı. Oysa bilemedi sevgisini kazanmak yerine ufacık umutlarını sindirip kırdığını. Kararsızca onu süzdü. Çocuk sessizce içli içli ağlamaya başlayınca, hata yaptığını yavaş yavaş anladı ve bu pişmanlığın telafisinin nasıl olacağını çözemedi. Kafası karıştı.

"Bence erkek adam ağlamaz, ağlamakla bir yere varamazsın."

"Ama ben çocuğum, adam olmadım ki daha. Sünnet olmadım. Annem çocuklar da, büyükler de ağlar, ağlamak insanlara verilmiş en güzel hüzün ifadesidir dedi."

"Senin annen çok biliyor," dedi Emre çocukça bir kaprisle.

"Benim annem her şeyi bilir. O çok kitap okur, kitap okuyan herkes her şeyi öğrenir," dedi Furkan ona kızgın bir sesle ve öfkeli bir tutumla kaşlarını çatarak dudaklarını büzüp kollarını göğsünde hırsla bağladı. Az evvel ağrısı vardı güya, babasıyla çatışırken hiç öyle durmuyordu. Annesi hakkında söyledıklerini tasdiklemesini bekliyordu.

Erkek çocukları annesine laf söylenmesini hazmedemezdi, eleştirilmelerini ise kabullenmezlerdi.

Ve yeniden önce kulaklarını, sonra babasının kaşları kalkınca yanaklarını tutarak ağlamaya başladı. Emre'den tepki gelmeyince birden sustu ve hıçkırarak içini çekti. Burnunu elinin tersine silerek hıçkırdı. Boncuk gözleri ellerine ıslak ıslak bakarken yüzü soldu. Ne kadar üzgün ve yalnız görünüyordu! İçi garip bir koruma güdüsüyle doldu adamın, kırılgan bedenini kollarına almak ve teselli etmek istedi. O anda aklına kalbinin diğer yarısı geldi, o da bu kadar üzgün ve yalnızdı muhakkak, o da gecenin bir yarısı uyanıp onu arıyor muydu? Şimdi onu düşünmeyecekti, sabah erken saatlerde arar sesini duyar ve rahatlatırdı.

Emre kendinin ve onun hüznüne çare olmadığından sebep homurdanmamak için kalbini bastırdı.

"Bana ne istediğini söyle," dedi oğluna, ağlamasına dayanamıyordu artık. Öfkelenmemek için kollarını göğsünün altında bağladı.

Ve kulağının dibinde biten ılık nefes, "Onu kucağına almanı," diye fısıldadı. Genç adam genzine dolan hoş koku, tenini ısıtan beden ısısı ve varlığının rahatlatıcı tılsımını hissettiği an kasıldı. Öyle hızlı döndü ki geriye, arkasındaki kadınla yüz yüze gelmesi kaçınılmaz oldu. İkisi de kısa bir an soluğunu tutunca, göğsünde hissettiği sızı yüzünden bir şey söyleyemedi.

Ürkek ve kırgın bakan gözlerine inat sessizdi. Başarmıştı. En sonunda onu incitmeyi başarmıştı. Ama bunu başarmış olmak, ona zerre kadar tatmin hissi vermemişti. Emre derhal önünü dönerek onlara şaşkınca bakan çocuğa odaklandı.

Bu lanet kadının onu rahat bırakacağı yoktu. Yine göğsünün sıkıştığını hissetti. Tüyleri diken diken olurken eli yumruk oldu. Cemre kulağının dibine yeniden sokuldu ve bu sefer adam onun bedenini, tüm kıvrımlarını sanki tenindeymiş gibi hissetti çünkü sıcaklığı tenini gıdıklıyor, yutkunmasına sebep oluyordu. Sesi ılık bir serap gibi tenine çarpınca nefesi tekledi adamın ve kadın bu etkisinin farkında olmadan fısıltıyla devam etti. "Rahatlamaya ihtiyacı var. Sana ihtiyacı var Emre. Ona varlığını hissettir."

Furkan, annesini henüz fark etmiş gibiydi. Yaptığından utandığı için üzgün başı eğilmiş, babasından bir tepki, bir hamle beklediği o kadar belliydi ki. Emre birden genç kadına dönerek yakınlığından rahatsız olduğunu

belirtircesine kaşlarını çattı. Cemre derhal bir adım geriye çekilince, tepeden öldürecek gibi hiddetle baktı ve kaşlarını kaldırdı, tam o anda parmağındaki alyansıyla dalgınca oynayan kadın bir şeyler mırıldandı ama adam duyamadı. Çünkü gözü ilk defa onun eline takılmıştı, kaç gün sonra ilk defa eline bakmıştı ve gördüğü şeyle şok geçirmişti. O alyansı ona kendisi almıştı! Ve o hâlâ takıyordu. Şaşkın gözleri bir anda yüzüne tırmandı.

Cemre burnunun dibinde biten bedene hazırlıksız yakalanarak soluğunu tuttu ve onun nereye baktığını görünce ürperdi, derhal yüzüğü ile oynamayı bırakarak elini arkasına sakladı. Gözlerine bakmaya cesaret edemedi, hâlâ onun yüzüğünü neden taktığını sorgulayan bakışlarını görecek kadar cesur değildi. Gözlerini belden üstü çıplakmış gibi tişörtü üzerine yapışan adamdan alamadığı için, kendine öfkelenerek hemen bir adım daha geriledi.

Kadının saklarcasına eliyle kamufle ettiği alyansından gözlerini çeken Emre, bir oğluna bir de Cemre'ye bakarken, annesine umutla bakan çocuğun tepkisinden korktuğunu anladı. Başını hafiften eğerek, "Aramızı bozmaya çalışıyorsan..." diye kısık sesle tehdit etti kadını.

"Onu kucağına al, uzak durmaktan vazgeç, ısırmıyor artık," dedi Cemre biraz daha gerileyerek.

Genç adam o ana kadar onun gecelikleriyle karşısına dikildiğini idrak edememişti. Başına yarım yamalak bir şal bağlamıştı. Belli ki annelik iç güdüleri onu uyutmamış, oğlunun sesini kendi odasındaki telsizden duymuş ve yanına gelmişti. Arkasından vuran koridor ışığı tüm vücut hatlarını saydam hale getirmiş görsele sokuyor, geceliğinin keten dokusu içinde ona merakla bakarak dikilirken adamın nutku tutuluyordu.

Cemre tanıdığı o çelimsiz kız değildi artık, tüm hatlarıyla kadınsı bir dolgunluğa sahip çekici bir kadındı. Onu böyle görünce şaşkınlıkla donakaldı.

Kahretsin! Geceliğinin çekici olmayacağını düşünerek yanılmıştı. Yumuşak kumaş sık dokulu olduğu halde, yine de bir tülden daha fazlasını gözler önüne seriyordu. Kalçalarının yumuşak kıvrımını, uzun ve ince bacaklarını ve şekilli olduğu belli belirsiz baldırlarını görebiliyordu. Bol geceliği, kadınsı dolgun göğüslerini gizleyemiyordu. Sutyen takmamıştı yine, zaten uyurken takmayı hiç sevmezdi. Ilık bir gün olmasına rağmen kapalı giyinmişti. Yakasına kadar kapalı ama saydam kadar pürüzsüz... Taze, enerjik ve şüphe götürmeyecek bir biçimde kadınsı görünüyordu. Ellerini beline yaslayıp, yanakları pembeleşmiş bir halde kirpiklerini kırpıştırarak ona baktı Cemre. Göz göze geldiklerinde, çenesini hafifçe dikleştirdi. Kahretsin, bu aklıyla erkekliği arasındaki dengeyi bozmasına sebep olmazdı umarım. Yılan belki de bunu bilinçli yapmış, onu baştan çıkarmak için yanına böyle gelmişti.

"Ya istemezse?" dedi hırsla.

"Sen ona bir adım at, o sana zaten koşuyor." Gülümsedi Cemre. Yalancı, anlayışlı bir gülümsemeydi bu. Bir adım daha geriledi. Göğsündeki acı ve boşluk hissi de aralarındaki mesafe gibi artıyordu. Emre oğluyla konuşmak istiyordu, ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Öylesine mesafeli ve kayıtsız görünüyordu ki normalde, ama aslında öyle değildi biliyordu. Ona baktığında, surat ifadesi karmaşıktı.

Onu hiç öyle görmemişti.

"Hadi," dedi onu sırtından dürterek.

Cemre hareket edince kokusu adama ulaştı. Masumca bakan yeşil gözleri irileşti ve adam o anda onu öpmemek için iradesi tüm benliğini zorladı. Ona öylesine yakın duruyordu ki, yeni yıkanmış teninin ve saçlarının mis kokusu başını döndürüyordu. Kalbi hızlanıp solukları bozuldu. Neden burada olduğunu da unutturuyordu. Ama yıllarca onu düşünüp nihayet yanı başında olmanın bu kadar zor olabileceğini düşünmemişti. Emre inler gibi bir ses çıkarınca, oğlunun onları fark ettiğini ve merakla baktığını anlayan Cemre, başını sallayarak oğlunun yatağının yanına gitti. Onu takip eden adamın varlığını arkasında hissederken, kucakladığı oğlunu Emre'nin şaşkın bakışları altında kollarına verdi.

"Babana nerenin ağrıdığını göster Furkan," diye söyledi şefkatle.

Babasının kucağında tedirgin bir biçimde duran ufaklık, ilk şaşkınlığı üzerinden atınca, "Ağrımıyor anne artık," dedi korkuyla. Babasını omuzlarından ittirip kucağından inmek istedi. Küsmüştü belli ki.

"Bence ona yeni çıkan dişini göstermelisin, yanındaki dişin içi çürüdüğü için sürekli ağrıdığından da bahsetmelisin. Dolgunun sürekli düştüğünü ve bunun sebebinin de senin sakız çiğnemekte ısrar ettiğini belirtmelisin."

"Ama sakız çiğnemeyi seviyorum."

"Ama dolgulu dişinle çiğnemen sana sonrasında acı çektiriyor."

Furkan annesine kaşlarını çatarak kendi bildiğini savunurken, Cemre ona kaşıyla, "Hadi..." dercesine hareket yapınca, ne yapması gerektiğini anlamayan Emre kaşlarını çatarak başını hafifçe yana kırdı.

Cemre yeniden, "Hadi babana yarın doldurmaya gideceğimiz dişinin o nohut kadar büyük deliğini göster," dedi yeniden.

Emre oğluna döndü. "Bakayım ne durumda dişinin dolgusu, belki o ağrı yapıyordur."

"Ağrımıyor..."

"Ama ağrıdığını söylemiştin."

Çocuk omzunu sarstı.

"O zaman kâbus mu gördün?"

"Çocuklar kâbus görmüşse annelerine ya da babalarına sarılarak rahatlamaya ihtiyaç duyar. Birinin yanında olduğunu ve onu sarıp sarmalayacağını bilmek yatıştırıcı etki yapar değil mi Furkan? Ben korkunca bana hep sen sarılıyorsun anneciğim, sen korkunca da ben. İstersen bugün sen de babana sarıl, baksana o da kâbus görmüş ki senin hasta olduğunu sanmış. Üzülmüş."

Furkan babasına baktı merakla, dudaklarını öne uzatarak "Kâbus mu gördün?" diye sordu.

Emre şaşkınca çocuğun yüzüne bakınca, Cemre belini çimdirdi. Bu tepkiyi beklemeyen Emre öfkeyle kadına baktı. Göğsünü kaplayan o aptalca hissi bir kenara atmaya çalıştı. Bu kadının ona hissettirdiklerinden kurtulmayı dört gözle bekliyordu, şu anda her şeye evet derdi. Cemre boğazını temizleyerek uyarınca, irkilerek, "E... Evet, sanırım kâbus gördüm," dedi telaşlı bir tedirginlikle.

"Furkan sana destek olur üzülme, o çok güzel teselli eder." Oğluna döndü yeniden. "Bak gördün mü, baban ağlayan ve üzülen insanları nasıl teselli etmesi gerektiğini bilmiyor, bunu ona sen öğretebilir misin?"

Bir anda işler tersine dönmüştü. Emre çocuk, Furkan baba oluvermiş ve bu konuma ne ara gelindiğini anlamamışlardı. Cidden Emre baba olmayı bilmiyor muydu, ya da inatla baba olmaktan kaçınıyor muydu? Ama görüldüğü üzere Furkan ona baba olmasını öğretecekti.

"Şimdi onu yatağına yatırabilirsin Emre, Furkan sana ne yapman gerektiğini gösterir."

Emre saf saf Cemre'nin yüzüne bakınca, Cemre onu sırtından yatağa doğru biraz kabaca ittirdi. Emre oğlunu tek kişilik yatağa koydu, Cemre onu ittirince Emre genç kadına sertçe baktı ama kadın aldırmadı. Kaşıyla yatağı gösterdi. Furkan merakla babasına bakmaktaydı. Emre bir dar yatakta kendine ayrılmış minik yere, bir de genç kadına bakınca, ***ya sabır*** çeken Cemre, onu ittirerek yatağa uzanmasını sağladı. Bir anne şefkatiyle ikilinin üzerini örterken, Furkan gibi Emre de şaşkınca Cemre'ye bakıyordu. Soluğunu tutmuştu, ona bu kadar yakın olmanın şaşkınlığını yaşıyordu.

Furkan'a göz kırpan kadın, "Ben bugün çok yorgunum, gitsem sorun olmaz değil mi, sen babana göz kulak olabilirsin," diye sordu.

Furkan önce bocaladı çocukça ürkekliğiyle, sonra annesinin yüzündeki güven ifadesine bakınca "Tabii sen git uyu anne, sabah ben uyandırırım seni," dedi bir baba edasıyla. Abajuru açmak için eğilirken genç adamın kulağının dibine girerek, "Ona babası olduğunu hissettir Emre, bırak teselli ederken teselli olsun. Hain planlarını masum bir çocuğun üzerine doğrultma, o ağlarsa sen acırsın, o kanarsa sen ölürsün," dedi ve lambayı kapattı. Ağzı açık kalan Emre'nin üzerinden eğilerek, oğluna uzandı. Göğüsleri adamın göğsünün

üzerinden minik bir sürtüşle kayarken adam bu varla yok arasındaki tüm teması hücrelerine kadar algıladı ve hiçbir şeyden habersiz kadın oğlunun başına buse koydu. Emre dişlerini sıkarak erkekliğiyle savaşırken, ona dokunmak istemeyen Cemre hızla doğruldu ve ona uyarıcı bir bakış atarak kapıya yanaştı. Işığı söndürüp, "Rüyanda cenneti gör," dedi oğluna ve kapıyı kapattı. Birkaç saniye soluksuz halde kapının önünde dururken, kapının kolundaki eli titriyor, sert yüzeyine yasladığı alnını usul usul sallıyordu. Derin bir nefes alıp toparlandı, sağa dönerek başını kaldırdığında, gördüğü ikiliyle donup kaldı. Rüzgâr karısını kolunun altına almış durgun bir yüzle duruyor, Esme sessiz gözyaşlarıyla belli ki başından beri onları izliyordu. Cemre nemli gözlerle ikiliye bakarken, yanakları kızardı. Çekinik halde dudaklarını dişleyerek tuhaf bir tebessümle omuzlarını sarstı.

"Bebek telsizinden sesini duydum."

"Hiç mi isyan etmezsin?" diyen Esme kocasının kolunun altından kaydı, gelinin yanına gelip yüzünü elleri arasına alarak nemli yanaklarıyla, genç kadının yanaklarından içtenlikle öptü.

"Biri bana demişti ki; bir gün şikâyet ettiğin ne varsa özleyeceksin. Özlemek istemiyorum," dedi genç kadın.

"Şükür sebebisin kızım," dedi hüzünle Esme. "İyikimsin," dedi tıpkı kocası gibi.

Cemre mahcup bir halde dururken, Rüzgâr karısının eline uzanarak onu kendine çekti. "İyi geceler kızım," dedi ve yanından çekerken gelinine göz kırpıp, karısını yanında sürüklemeye devam etti.

Cemre omuzlarını kaldırdı, geldiği gibi sessizce evinin yolunu tutarken, tek kişilik yatağın içine sığışan iki tedirgin beden öylece abajurun tavana bıraktığı yıldız ve ay şekillerine bakmaya devam etti.

Sonunda Emre çekinik bir tutumla kolunu kaldırdı, oğluna bakmadan yastıktan geriye uzattı. Furkan kasılmış bir halde gözlerini irice açarak birkaç saniye durdu ve Emre ona dönüp şefkatle bakınca, ufaklığın bedenindeki kasılma kalktı. Bu şefkat davetini içtenlikle karşılayan ve baba sinesine hasret büyüyen yanıyla, ne küslük ne de kırgınlık geldi aklına, heyecanla babasına sokuldu. Minik kollarını iri gövdesine sardı. İlk temasları değildi belki ama ilk sarılmalarıydı bu gerçek anlamda. Furkan babasının kalbinin üzerine koydu minik başını, baba kalbi nasıl atıyormuş merakla dinlemeye koyuldu. Güçlü bedeninden yansıyan ısı onu garip bir güven duygusuna itti.

Bedenine vuran minik ve hızlı kalple, kolları arasına giren kırılgan bedenle bir an dünya durdu genç adam için. Önce '***oğlum var diyordu***,' baba olduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu ama şimdi anlıyordu Emre, baba olduğunu başından beri hiç kabullenmemişti. Şimdi '*evladım varmış benim*'

diye düşünmek istedi. Sıcaklığına soluk kadar muhtaç kalacağı, varlığına bir nefes ötede bile hasret kalacağı bir evladı olacak mıydı?

"Keşke can yarım, aslan parçam var," diyebilseydi. Keşke Furkan gerçekten onun oğlu olsaydı. İlk defa gerçek anlamda babası gibi düşündü, baba olduğunu idrak etti ve ata gibi düşündü.

O gece hiç bitmesin istedi Emre ve ilk defa baba kokusuyla uykuya dalan çocuk o sabah çıkmak istemediği koyundan sebep, uyansa bile açmadı gözlerini inatla. Ta ki okul servisinin kornasını duyuncaya kadar, zaten o da fazla uzun sürmemişti. Emre sarılmıştı oğluna, okul servisi gitmiş, ikili uykularına kısa süre sonra kaldıkları yerden devam etmişti.

5. BÖLÜM

Sanki görünmezdim artık, şu dünyada bir ben varım,
bir de gönlüme sığınan sahipsizliğim.

Yanaklarından yaşlar tek tek dökülürken, sessizdi ağlayan Cemre. Aynanın karşısına oturmuş, sabırsızlıkla şalına şekil vermek için uğraşıp duruyordu. Öyle durgun ve düşünceliydi ki, ağladığını bile fark edemiyordu. Aklında hep sorular, gözlerinde yaş vardı. Ona ne yapmaya gelmişti? Onca sene sonra olan sessizliğini bozduran neydi? Neydi ondaki bu hırs, bu öfkeyi tetikleyen? Buraya plansız programsız gelecek, affetmediği halde annesine babasına muhtaç olacak ve istemediği çocuğa babalık ettirecek sebep neydi? Neden ona bazen gözleri parlayarak ilgiyle, yaklaştığı an ise nefretle bakıyordu? Onun elinde oyuncak olmak istemiyordu. Yeniden kalbini parçalamasına izin veremezdi.

Onun varlığının hemen yanı başında olmasını bilmek ve sürekli nefretle bakan gözlerini görüp, canını yakmak için zaman kollayan zekâsıyla başa çıkmak, içinde sakladığı kırgın yanlarını tırmalıyordu. Bu kadar topyekûn savaşa hazır gelen adama kayıtsız kalmak çok zordu. Birkaç saat evvel oğluyla babasının evinde bir araya geldiğinde, Furkan'ın ona olan özlemini ve ondan hamle bekleyen sabırsız yanını gördükçe, kendini sürekli teskin edici sözlerle sakinleştiriyor, umursamaz olmasını belirten hareketlerle özleşirken buluyordu.

Bir anda dönmüş, bir anda oğlu üstünde hak talep etmeye başlamıştı. O kadın neredeydi? Neden hiç bahsini açmıyordu? Mutsuz muydu? Büyümüştü, kimseye belli etmese de öyle olgunlaşmıştı ki, bazen duruşu ve bakışı, yaşadığı zorlukların izlerini onlara çiziyordu. Peki, Rüzgâr babası ona bu kadar tepkiliyken, nasıl olup da bu kadar çabuk aileye girmesine izin vermişti? Ona

bazen uyaran bakışlar atıyordu, onunla öncesinden konuştuğu kesindi ama hangi konuda konuşmuştu?

Cemre'ye kalsa onun geldiği gün bu evden giderdi ama eli mahkûmdu. Furkan elini ayağını bağlıyordu. Eğer Emre hakaret etmek yerine konuşmak için bir adım atsaydı, daha soracak birçok sorusu vardı. Ama her şey bir anda kontrolden çıkmıştı.

Oğlu ile kendisi ise burada akşam yemeği için hazırlanırken, onun varlığını hatırlayarak daha ne kadar ileri gidebilir, daha ne kadar canımı yakabilir diye kaygıya kapılıyordu. Soylu bir aileden gelen, her istediğini elde etmiş şımarık bir adamdı onu tanıdığında. Hayatına girdiğinden beri görünmez bir varlık gibi ortalıkta dolaşıp durmuş, bir gün onu görmesi umuduyla gözünün içine bakıp, bir sözünü iki etmemişti. Eskiden nasıl biri olduğunu biliyordu ama artık ne Emre eski şımarık delikanlıydı, ne de Cemre o saf, her şeye eyvallah çeken cahil kızdı.

Oysa katil bile suçu kanıtlanana kadar sanıktı, fail değildi. Cemre ise yargısız infaza kurban gitmişti, Emre ise evliliklerini yargılamadan idam etmişti.

Neyse ki o kötü günler geçmişte kalmıştı.

Artık oğlunun mutluluğundan başka hiçbir şey istemiyordu. Kendi adına istediği tek şey onun huzur içinde büyümesi ve annesinin yaşadığı acıların gölgesine bile bulaşmamasıydı. Değişmek ya da kendini aklamak için en ufak bir istek duymuyordu. Hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu.

Esme annesinin ve Rüzgâr babasının kanatları arasında mutlu olduğundan beri, yaşadığı yerin dışında neler olduğuna dair hiçbir şey bilmiyordu. Onun için oğlu dışındaki dünya bomboştu. Şu ana kadar iyi bir evlat olmak için elinden gelenin fazlasını yapmıştı ve ailesi dışında herkes için bir hayaletten farkı yoktu. Buz gibiydi Cemre, dışarıdan bakan herkes için buz dağı misaliydi; keskin, soğuk ve öldürücü. Bazen öyle hissizleşiyordu ki ruhu bedenini terk etmişçesine, sanki başının içinde nükseden bir boşlukta yaşıyordu ve oğlunun sevgisi dışında hiçbir şeyin ruhuna ulaşmasına izin vermiyordu.

Biliyordu, hayatı tam değildi.

Eksik olan bir şeyler vardı.

Eksik olan kendisiydi belki de, kadınlığı, insanlığı, anneliği, evlatlığı, ruhu, kalbi... Anıları, geçmişi, sevme hevesi, kalp çırpıntısı, hayalleri... hayatı eksikti.

O gelene kadar demirden bir kütle gibiydi, ısıtmış, eritmiş, acılarına el sürüp şifa olmuş, sonra buz tutmasına, tüm duygularının soğumasına sebep olmuş ve tek hamleyle eğip kırmıştı.

İçinde eksik olan neyse onu özlüyordu. Belki de ilk defa gözlerine gülüş olan o adamın şefkatini özlüyordu. Dokunuşlarını, gülüşlerini, hatta kızdırmalarını bile...

Şalına taktığı iğneyi sabitlerken gözünün takıldığı şeyle eli havada bir an duraksadı. Parmağında duran alyans... Sade, hiçbir özen taşımayan tasarımıyla

onu geçmişe ve geleceğe bağlayan alyans... Oğlundan sonra ona kalan tek şey... İlk gün nasıl takıldıysa parmağına, hâlâ hiç çıkarmamıştı. O ne düşünürse düşunsun, Cemre bir kere seven kadınlardandı. Aksi olmadığı sürece o parmağından çıkmayacaktı. Ayaklanırken aynaya son bir kez baktı. Bu gece ve her gece olduğu gibi yine koyu, sade, resmi bir elbise giymişti. Elbisenin bel kısmı hafif bir sıkımayla kadınsı hatlarına şekil veriyordu. Koyu Mor şalıyla beyaz teni açığa çıkmıştı.

Cemre oğlunun kapısını tıklatarak başını açık kapıdan içeri soktu. Furkan yatağının üzerine oturmuş, dizlerini kendine çekmiş, başını da dizine yaslamıştı. Minik, melek suratı kaygılarla dolmuştu. Cemre oğlunun bu hallerine alışık değildi. Normalde de sakin bir çocuktu, ne haylazlık eder, ne şımarık triplerine girerdi. Ağız dolusu gülmeyi de, susup içine çekilmeyi de yerinde yapardı. O Cemre'ye Allah'ın hediyesiydi. Ufacık bedeniyle ona bir abi, bir baba, bir evlat olur, çocuk yaşına bakmadan annesine kol kanat gererdi. Üzülmesin diye yaramazlık etmezdi, bir kez olsun sesini yükselterek bir şey istememiş, şımarık isteklerde bulunmamıştı.

"Anneciğim..." dedi yanına oturup oğlundan cevap beklerken. "İyi misin paşam?" Furkan yanaklarını şişirip bıraktı. Başını çevirip, üzgün kaşlarını gözlerinin üzerine düşürürken sordu.

"Babam beni sevmeyecek mi?"

Bu ani ve başlangıçsız soru ile Cemre oğlunun minik bedenine dokunmaya korktu, teselli etmek istedi ama nasıl teselli edeceğini bilemedi. O kadar savunmasız yakalanmıştı ki bu soruya, bir an donup kaldı. Sonunda kendine gelerek, "Baban senin için geldi, sevmese gelir miydi hiç?" diye gülümsedi.

"Bana hiç sarılmıyor ama... Siz gidince kaşlarını çatıyor, sesinden korkuyorum. Üşüyorum."

Bunlar nasıl itiraftı böyle? Üşüttü her kelimesi, nasıl açıklayacağını bilemedi kadın. Çekindi. Kendini zorlayıp cevap verdi. "Henüz seni tanımıyor, insanlar tanımadıkları insanları hemen kucaklayamazlar. Sevgi zamanla kazanılır."

"Ama beni tanımalı anne, bak gözlerim aynı onun renginde, saçlarım da. Dedem hep onun kopyası olduğumu söylemedi mi? Tek kaldığımızda konuşmuyor, gülmüyor!"

"Ama baban geleli henüz çok kısa bir süre oldu. Ne kadar yalnız kaldınız ki? Çabuk karar vermemelisin bence. Biraz süre tanımalısın. Şu an konuşacak bir konu bulamadığı için çekiniyordur. Hem her çocuk ya anneye, ya babaya benzer," dedi Cemre, çocuğun söyledikleriyle içindeki korkuları ayaklanmıştı. Yoksa... Yoksa cidden intikam almak için oğlunu kabullenmiş numarası yapmaya mı başlamıştı? Bu geri dönüş, birden kabulleniş, intikam planları için miydi?

Minik yüzünde keder titreşen Furkan annesine hüzünle baktı, oğlunun gözlerine vuran acıyla nefesi kesilen Cemre, onu kucağına çekti ve sımsıkı

sarılıp koklayarak saçlarından öptü. Başını göğsüne teselliyle yasladı. "İnsanlar birbirini tanıdıkça yaklaşır. Düşünsene sen Ayaz'la hemen samimi olabildin mi? Ona güvenip, hop diye oyuncaklarını teslim edebildin mi? Önce alışmak istedin, sonra da güvenmek..."

"Babam bana güvenmiyor mu yani?"

"Bu öyle bir şey değil... Tıpkı senin babana alışman gibi, baban da sana alışmaya çalışıyor."

"Ama babalar çocuklarına alışmaz ki," dedi minik aklının almadığı gerçeklerle. "Dedem babama alışmadı, onu seviyor."

"Anneler bile bebeklerine alışmaya çalışır."

Furkan ona şaşkınca baktı. "Ama biz alıştık hemen değil mi anne?"

Kafasını iki yana salladı usulca. "Hemen alışamadık oğlum. O kadar ufaktın ki, kucağıma almaya korkuyor, her ağladığında sana zarar verdiğimi sanıyordum. Babaannen günlerce seni bana verirken alışmam için bir sürü dil döktü. O yanımda olmadan sana dokunmaya korkuyordum."

"Sonra alıştın ama değil mi?"

"Alıştım... Hem de çok alıştım," dedi oğluna sımsıkı sarılıp başından koklayarak öperken. "Bak şimdi içli dışlı kuzu sarması gibiyiz değil mi?"

Cemre oğlunun gönlünü alıp güldürmek için gıdıklarken, Furkan sırf o gülsün diye yalancı kahkahalar atıyordu ve gözlerine ulaşmayan gülücüklerle onu mutlu ediyordu. Ufacık yüreğiyle, minik aklıyla annesine daha şimdiden yalan mı söylüyordu?

"Pazar günü yaşlı dostlarımızı ziyarete gidelim mi?"

Çocuktan ses gelmeyince "Bence gitmeliyiz, uzun zaman oldu yolumuzu beklediklerine eminim. Onların bizden başka kimsesi yok."

"Gidelim anne, ben de yaşlı arkadaşlarımı çok özledim."

Gönlünü aldığını düşündüğü oğluyla sohbet ederek odasından çıktı, evin bahçesinde biraz oyalandı, kaimvalidesinin evine girdiği an Furkan elini bıraktı, her zamanki gibi koşturup, "Dede... Dede biz pazar günü yaşlı arkadaşlarıma gideceğiz sen de gelir misin?" diyerek çalışma odasının yolunu tuttu. Kurulu saat gibiydi ikili, biri yemeğe çağırmaya, diğeri işlerine ancak yemek molası vermeye alışıktı. Cemre giriş kapısında duraklayıp önce etrafa bakındı. Mutfak bölümüne yöneldi, "Nuriye abla, annem nerede?" diye sordu gülümseyerek masayı kurmaya çalışan genç kadına.

"Üst katta Cemre Hanım, biraz başı ağrıyor, sanırım migreni tuttu."

Normalde bu saatlerde asla yatmazdı annesi, ciddi bir durum olmasından korktu Cemre, endişeyle çıktı odasına. Cidden migreni tutan kadın karanlık odanın sakinliğine saklanmıştı. Oğlu geldiğinden beri tüm sıkıntısını içine attığından, ne oğluna kızabiliyordu evlat hasretiyle, ne torununa kıyabiliyordu senelerin özlemiyle yandığını bilerek ve ne de gelinine kıyabiliyordu hakkaniyetli yanıyla. Üstelik sanki söylemediği bir şeyler vardı, bazen

ondan köşe bucak kaçtığını, bazen gözlerini kaçırdığını fark ediyor ama üstüne konduramıyordu.

Cemre ne kadar dil döktüyse de onu doktora gitmeye ikna edemedi. Emre baksın dedi, ona da şiddetle karşı çıktı, dinlenince geçeceğini savunan kadın karanlığa kapanıp uyumak için izin istedi. Cemre odadan hüzünlü bir halde ayrılırken aklı ondaydı. Rüzgâr babası bile ikna edemediğine göre cidden dinlenince geçeceğini düşünüyor olmalıydı. Dalgınca koridorda yürümeye başladı. Koridorun duvarlarındaki apliklerde yanan mum şeklindeki lambalar, pırıl pırıl yaşların ıslattığı yanaklarına vurdukça bronz bir inci gibi parladı yüzü, sık aralıklarla asılmış apliklerin ve tabloların önünden usulca süzüldü.

Esme annesi de, diğer aile üyeleri gibi onun yüzünden acı çekiyorlardı. Eğer Cemre, Emre'nin hayatına girmiş olmasaydı şimdi hepsi mutlu mesut yaşayacaktı. Tüm suç kendisinindi!

Uyurgezermiş gibi merdivenlere ulaştığında, alt kattaki çalışma odasından dede torunun keyifle yükselen boğuşma seslerine karışmış neşeli kahkahaları duyulmaya başladı. Titreyen elini tırabzana koydu ve bakışları karanlık duvara kaydı.

"Babam beni ne zaman sevecek anne?"

'Belki de hiçbir zaman yavrum' nasıl derdi?

"Bana hemen alışır mı?"

Bu söz zihninde yankılanırken içindeki acı büyüdü ve soluk alamayacağı hale gelince, merdivenin basamağına oturdu. Elini ağzına kapayıp hıçkırıkları duyulmasın diye çabalarken, sessizce ağlamaya başladı. Belki de babası onu hiç sevmeyecek, kabullenmeyecekti. Emre en başından kararını vermişti, gelişi yıkım, gidişi kahrediş olacaktı.

Onunla aynı çatı altındayken geçmişi hazmetmiş, yapılanları unutmuş, sakin, huzurlu gibi kalamayacaktı. Oğlunu ondan ayıramazdı ama kendisi de onunla bir araya gelemeyecek kadar güçsüzdü. Ne duygularından emindi ne de cesaretinden.

Bu akşam babasıyla bu konu hakkında özel olarak konuşmaya karar verdi. Mümkün olan en kısa sürede kendine başka bir yer bakacaktı. Rüzgâr babası ve Esme annesi başlarda direteceklerdi muhakkak, torunlarından ayrılmak istemeyeceklerdi haklı olarak, ama onlara durumu tatlı bir dille izah edecekti. Diledikleri zaman torunlarını görebilirlerdi elbette ve Emre her ayrılan çift gibi, belirli zamanlarda oğlunu görebilirdi hatta bazı zamanlarda burada birlikte kalabilirlerdi baba oğul, ama kendisi mümkün olduğunca onun çevresinden uzaklaşacaktı.

Cemre merdivende kendi derdiyle boğuşurken, annesini özleyen Utku bahçe kapısından eve girmişti. Bahçe sessizdi ama içeriden dede torunun mutlu boğuşma sesleri duyuluyordu. Gülümsedi. Ne zaman onları böyle görse içi bir garip oluyordu.

"Yokluğum senin işine yaramış, iyi baba rolü yakışmış."

Utku hızla sesin geldiği yöne çevirdi başını. Emre koltukta oturmuş onu izliyordu, içeri girdiğinde gerisinde kaldığı için görmemişti onu, ses vermediği varlığını da hissetmemişti.

"Baba rolü oynamadım, senin yokluğunu doldurmaya çalıştım ama başaramadım. Bir çocuğun bir tane babası olur."

"Doğru söylüyorsun, bir tane babası olur," dedi Emre nefretle.

"Bu tutumun hoşuma gitmiyor bilesin, karı gibi laf sokacağına direk söyle. Derdin ne?"

Burnunun kenarındaki damarları şişen Emre tam ağzını açacaktı ki, Cemre salona girince susmak durumunda kaldı. İkisi de ona bakınca genç kadın da kendine bakarak, "Bir sıkıntı mı var?" diye sordu.

Emre ona tiksinen bir bakış atarak yanından hızla geçti ve yukarı çıktı. Cemre genç adamın arkasından bakakaldı. Omzunu sarstı abisine bakarak, masanın hazırlıklarına yardım etmek istediği anda Utku abisinin başını sallayarak yaklaştığını gördü. Cemre abisini yanaklarından öperek tebessüm etti. "İyi misin?"

"Asıl sen iyi misin bu delibozukla?" dedi Utku kardeşinin bu düşmanca tutumunu anlamayarak. Senelerce onunla konuşmamıştı, geldiğinden beri de yok sayıyordu, ne zaman yakınlaşmak için hamle yapsa uzaklaşmak için hep bir bahanesi oluyordu. Eski kitaplar kapanmıştı, neden anlamıyordu?

"İyiyim," dedi Cemre gülümseyerek. Tekrar mutfağa döndü. Yanında getirdiği tabakları masaya yayarken ona baktı. "Sen ne ara geldin kapı zilini duymadım?"

"Bahçeden girdim," dedi Utku dalgınca. Zaten son zamanlarda sessizleşmiş ve eve pek gelmez olmuştu. Emre ile karşı karşıya kalmak ona da iyi gelmiyordu. Ya da anlatmadığı bir sıkıntısı vardı kesin, son günlerde Tutku ile araları da fazla iyi değildi. Geçmiş yaraları kanıyor olabilirdi. Bakışları dalgın, gözleri ifadesizdi. Koyu lacivert bir ceket giymişti. Gözleri bir noktaya dikilmiş, uzun, kahverengi kirpikleri kırpışmadan duruyordu. Onun üzgün olması hoşuna gitmiyordu. Her anında yanında durup elini sımsıkı tutmuş ve Pelin'den ayrı koymamıştı onca sene Cemre'yi.

"Ben iyiyim abi," dedi Cemre ve devam etti. "Beni merak ettiğin için karını tek başına bırakmamalıydın, o hamile."

"Buradan bakınca dokunsak yıkılacak kumdan kaleler gibi duruyorsun, aklım sende kalıyor."

"Bilirsin, söğüt ağacını yel büker ama köklerini fırtına bile sökemez. Alışkınım ben eğilip bükülmeye ama sökülmemeye. Bu da benim imtihanım."

Elindeki su bardağını sehpaya bırakıp toparlanan Utku, "İstersen senin için babamla konuşurum. Anlayışla karşılayacağına eminim," diye başladı sözlerine.

Onun iyi niyetinden ve üzülmesine kıyamayan yanından zerre şüphesi olmayan Cemre hüznün silikleştirdiği sesiyle, "İyiyim, gerçekten. Furkan babasına alışınca ve babası ona... ben konuşurum. Biraz daha sabredebilirim," diye yalan söyledi. Az evvel ne düşünüyordu, şimdi ne diyordu? Kendi iyimserliğine bazen kendisi bile şaşırıyordu.

"Sonra giderim diye hayal kuruyorsan, sen Rüzgâr Karalı'nın karanlık yüzüyle henüz karşılaşmadın demektir. Seni bırakacağını da nereden çıkardın? Ben sadece onun gitmesi için bir teklif sunacaktım."

"Et tırnaktan ayrılır mı abi, gidecek biri varsa o da benim. Başka türlüsü yakışık almaz. Hem biz buna gitmek demesek... Sadece biraz uzaklaşmak diyelim. Zaten bu raddeden sonra, böyle de olmaz artık."

"Yani kararını verdin."

Kızın ne düşündüğünü açık kitap kadar iyi okumayı öğrenen Utku, merakla yüzüne baktı, itiraz etmesini bekliyordu. Ama etmedi Cemre. O da cesur bir dille, "Haklısın, yaşananlar seni çok üzdü, üstelik sen de en az benim kadar merak ediyorsun geçen altı yıl içinde neler olduğunu..." diye açtı konuyu.

Gözlerini kaçıran Cemre, "Artık etmiyorum, geçmişe üzülmenin bir anlamı kalmadı sayesinde. Bir anda gitti ve aynı gittiği günkü hızıyla geri geldi. Emre'nin hiçbir şeyi şaşırtmıyor beni. Dengesiz biri, o yüzden ona takılıp dengemi bozmak istemiyorum," diye neredeyse fısıldayarak konuştu.

"Peki bir anda dönmesini ve inatla oğlum da oğlum demesini de mi merak etmiyorsun? Üstelik babalığa kendini bu kadar hazırlamamışken!"

İçinde fırtınalar kopan Cemre başını salladı. "Furkan onun oğlu, elbette bir gün kabul edip görmek isteyecekti. Kan çeker abi, beyin kabul etmese bile can çeker. Bunun daha geç bir zamanda olmamasına oğlum adına mutluyum."

"Senin adına bunu söyleyemeyeceğiz o zaman."

Cemre ona masumca bakınca, Utku bir kaşını kaldırdı. "Eğer susmam senin için bu kadar önemliyse bir süre daha sessiz sinema oynayabiliriz."

"Teşekkür ederim abi," dedi içtenlikle. Her zamanki gibi konuşmadan hissettiklerini okumuştu, bu konunun uzamasının sonucunda üzüleceğini anlayıp konuyu kapamıştı.

"Furkan için üç maymuna ihtiyacımız olacak."

Omuzlarını sarsan genç adam, "Madem öyle, oynarız, yeter ki siz üzülmeyin," diye kabullendi ve sert bir şekilde ekledi. "Ama seni asla onunla yalnız bırakmam."

"Korkma!" dedi Cemre hüzünlü bir tebessümle. "Unuttun mu yılan olan benim, kendi kendimi sokamayacağıma göre bana bir şey olmaz." Utku ağzını açacakken, "Bir de konuştuklarımız aramızda kalırsa sevinirim! Annem yeterince yıprandı, daha fazla üzülmesini istemiyorum. Şimdi bir de kafasına bunu takar, gideceğimizi düşünüp hasta olacak, kendini çok fazla kasıyor," dedi sakince.

Cidden kasıyordu kadın, oğluna yaklaşsa Cemre'nin kırılmasından korkuyordu, yaklaşmasa içi rahat etmiyordu ve anne oğlun arasına girdiği için Cemre de bu konudan rahatsızlık duyuyordu.

"Gel buraya," dedi Utku kollarını açarak ve Cemre hüzünle kolları arasına sıkışınca gözlerini dolduran birkaç damla yaş yanaklarına süzüldü. Sımsıkı sarıldı ona Utku, "Geçecek," dedi şefkatle. "Her şey yoluna girecek."

"İnşallah," diye fısıldadı geriye çekilen Cemre, burnunu silerken Utku elinin tersiyle yanağını kurulayıp parmağının eklemini burnuna sürterek gülümsemesini sağladı. Cemre ona gülümserken Utku başını kaldırdı ve kapının girişinde gördüğü kişiyle yüzü sertleşti. Emre dişlerini sıkmış, aralık bacaklarının yanında sarkan iki eli yumruk olmuştu. Öyle koyu bir nefretle bakıyordu ki ikiliye, Cemre kısa bir an nefes alamadı. Utku da bunun farkında olmalıydı ki aynı öfkeyle, o da kardeşine kaşlarını çatmıştı. Neyse ki ortam iyice gerilmeden sesler duyuldu.

Birkaç saniye sonra sohbet eden dede torun hararetli bir mevzu ile skoru tartışarak salona girdi. Yine konuları futboldu ve hangisinin takımı küme düşecekti? Kapının girişine gelince Rüzgâr iki kardeşin birbirine olan bakışlarına gözlerini kıstı. Bu çocukların arasında ne geçmişti böyle? Yoksa aralarında hâlâ o Ümran cadısının nefreti mi hüküm sürüyordu?

Furkan babasının yanında tedirgince dururken, gözlerini ondan ayırmıyor, her soruda beliren hayranlığını saklayamıyordu. Babasına öyle bir bakışı vardı ki, bazen kaybolacakmış gibi gözlerini bile kırpmaya korkarcasına temkinli duruyordu.

"Böyle kafa kafaya vermiş yine ne konuşuyordunuz bakalım?" dedi Rüzgâr meraklı bir tonda gözlerini kısarak Utku'yla konuşan gelinine bakarken.

"Cemre'nin hay..."

Abisinin sözlerini ağzına tıkayan kadın, "Hiçbir şey babacığım," dedi hemen konuyu değiştirerek.

Emre genç kadına gözlerini kısarak merakla baktı ve Cemre sanki o yokmuş gibi doğal bir tavırla oğluyla sohbet etmeye başladı. Emre bu sefer dikkatini abisine çevirdi, Cemre ile sürekli fısır sıfır bir şeyler konuşmaktaydı ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Esme yemeğe inmedi, Rüzgâr torunu için mutlu adam rolünü üstlendi ve Cemre suskunlaştı. Utku kardeşi dışında herkesle sohbetini yaptı ve Emre ne zaman ağzını açsa sanki karşısında öyle biri yok gibi görmezden geldi ve sonunda Emre vazgeçti onunla savaşma çabasından, çünkü bu babasının gözüne batmaktan öteye gitmeyecekti.

O akşam sofradaki yemekler leziz, aile ise suskun ve durgundu. Gümüş çatal bıçağın porselen tabaklarda çıkardığı tiz sesler dışında sessiz sakin bir akşam geçiyordu. Suskunluk uzadıkça Emre keskin bakışlarını genç kadının yüzünden çekemiyor, parmağındaki alyansla yüzündeki mesafe arasında gidip

gelen bakışları onu irdeliyordu. Hal böyle olunca Cemre'nin ağzına attığı her lokma boğazına diziliyordu. Ona öyle büyük bir nefretle bakıyordu ki, gözlerini üzerinde hisseden kadın neredeyse soluk alamıyordu. Ve bunu fark eden sadece o değildi, bu sebepten Rüzgâr oğluna uyarıcı sesler çıkararak, sert bakışlarını beyazlayan gelininin yüzünden zorla ayırıyordu. Yemekten sonra oturma odasına geçtiler, kahvelerini içip biraz sessizlikten sonra yanlarında yaramazlık yapmadan oturup babasını hayranlıkla izleyen ufaklığa, Emre ilk adımı attı yoksa babası artık ifadesini alacak durumdaydı.

"Sen yüzme biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi ufaklık dudaklarını büze büze çekinik bir konuşmayla. "Dedemle yüzerim ki ben. Her hafta yüzerim."

"Peki, senin bisikletin var mı?"

Amcasına sevgiyle bakıp gülümseyen Furkan, "Amcam aldı bana, sürüyorum ki ben, hem de iki teker sürmeyi bile öğrendim değil mi amca?"

Abisine bakan ve dişlerini sıkan Emre, sakin olmak için ellerini saçlarında sıkıntıyla dolaştırdı. "Bilmediğin bir şey yok mu?" diye sordu sonunda. Geç kalmıştı ona, bu o kadar açıktı ki... Umutsuzca kabullenirken Furkan, dudaklarını büzerek düşündü ve birden "Var!" dedi heyecanla, "Ben uçurtma yapmasını bilmiyorum."

"Biz uçurduk ya oğlum," dedi Rüzgâr bir an tongaya düşerek.

"Ama hazır aldık dede. Ayaz babasıyla yapmış, kocaman hem de..." dedi çocukça bir coşkuyla ve sonra ne dediğini anlayarak utandı, gözlerini kaçırarak sarkan yüzünü eğdi.

"Ben çok güzel uçurtma yaparım," dedi Emre hevesle. "Cem amcam bana ve Ece'ye öğretmişti, biz senin kadarken sürekli uçurtma uçurmaya giderdik. İstersen ben de sana öğretirim."

Furkan heyecanla, "Halam da mı uçuruyordu?" diye sordu. "Ama o kız."

"Halan çok fena bisiklet sürerdi ve beni hep yenerdi. Kızlar bu konularda bizden daha becerikliler," derken göz kırptı. "Aramızda kalsın ama bunu söylediğimi ona söyleme. Sonra şımarıp başımın etini yer."

"Halam top oynar mıydı peki?" Furkan merakla yanına gelip oturdu.

"Oynardı ve hep yenerdi beni..."

"Sallama, sen mahsus yenilirdin hep, üzülmeyeyim diye..."

Kapıdan gelen ses sohbetlerini sabote ederken Furkan yüzü aydınlanarak, "Halaaa!" diye bağırdı. Yerinden fırlayıp Ece'nin kollarına atılarak yanaklarına öpücükler kondururken, "Çok özledim seni halacığım, neredeydin?" diye mutlulukla kuş gibi şakımaya başladı.

"Ben de bir tanem, geldim bak..."

"İyi bari, halan geldiğine göre pabucum dama atılmadan ben de kaçayım ufaklık," dedi yerinden doğrulan Utku. Onun gideceğini anlayan Emre sinsice gülümsedi, zira onun olduğu yerde kasılan sinirleri nefes almasına

bile izin vermeyecek kadar uzayıp sıkıyordu boğazını. "Gidiyor musun abi?" diye sordu Cemre. Utku ona manidar bir bakış ile daha sonra konuşacaklarını belirterek, Ece'ye de sarılıp, Emre dışında herkesle vedalaşarak çıktı salondan. Onun çıkışıyla biraz daha rahatladı Emre.

Her zamanki gibi Ece gelince Cemre'nin içi biraz olsun rahatlamıştı. Kızın annesine benzeyen şen şakrak fıtratından sebep, karamsar hava anında dağıldı. Ece ve Emre, eskisi gibi çekişerek şakalaşan iki inatçı çocuk olmuşlar, ortam birkaç saatliğine de olsa kinden, nefretten ve kırgınlıktan uzaklaşmıştı. İki sütkardeş çocukluklarından bahsederken Furkan meraklı, Ece neşeli, Emre ise geldiğinden beri ilk defa eskisi gibi mutluydu.

Yine bir sözüne takılan Ece kuzenine şakayla vurunca, Emre vurulan kolunu tuttu ve çaktırmadan acısını geçirirken dişlerini sıktığı anda, Cemre ile göz göze geldiler. Yaralı kolu acımış olmalıydı, kurşun yarası hemen iyileşmezdi. Dil yarası gibi ve o acıyı ta içinde hissetmişti.

Onun mutluluğunu izlemeye dalmış olan Cemre, yakalanmanın heyecanı ve mahcupluğu ile yutkundu. Kadının gözlerini üzerinde hissetmesiyle yüzündeki gülüşü solan Emre'nin yine karardı koyu kahveleri, nefreti benzine düşen çıngı gibi anında parladı. Cemre soluksuz kaldı, aklından bir dakika olsun çıkaramıyordu. Kolundaki yarayı da, onun kolundan yaralanmadan hemen önce söylediklerini de, zihninden atamıyordu.

'Bana yaptıklarına bir bak, aileme yaptıklarına bak, bizi bu hale sen getirdin Cemre, yalanların getirdi. İftiran getirdi, hırsın bizi bitirdi.'

O gün gözlerinde gördüğü acı inanılmazdı. O anki gibi bakıyordu işte yine, soluğunu kesen karanlıktaki çaresizlik bir mum gibi ışıyordu gözbebeklerinde. Bir insanın bu kadar acı çekebileceğini hayal bile edemezdi Cemre, hatasını kabulleniyordu, hiç itiraz etmemişti ki. Her şeyin sebebi onun planıydı, onun bencilliğiydi, onun entrikasıydı. En başından beri Emre'nin tüm hayatını mahveden planını, bile isteye yapmıştı ama sonucunun bu kadar ağır ve aynı anda bu kadar güzel olacağını düşünememişti.

Adamın ezici bakışları altında un ufak olmadan evvel hemen toparlanıp oğluyla ilgilenmeye başladı ama bir süre sonra dikkati Emre'nin kolundaki ağrıyan ve yaptığı kaçamak ovmalar yüzünden yine acıdığını gözlemlediği yere kaydı. Dikkati dağıldı. Ağrı kesicisini almış mıydı, peki ya antibiyotiğini? Bunları kafasından atmaya çabalayarak, evden ayrılmak için izin isteyen yardımcılarının yanına gitti. Kadın mutfağı toparlamış, işini bitirip müştemilata gitmek için kapıya yönelmişti. Cemre sıkıntılı bir halde içeriden gülüşme sesleri gelen salona döndü. Sohbet güzeldi, Furkan günler sonra ilk defa gülüp eğlenmiş, merakla babasının geçmişini deşmişti. Ama ufak bedeni yorulunca gözleri de usulca küçüldü.

"Çok yorucu bir gün oldu," dedi Cemre ayaklanırken. Oğlunun elini tuttu, her an uyuyacak gibiydi. "Uyku saatimiz geçmesin, Furkan iyi geceler dile

herkese," dedi yerinde uyuklayan ufaklığa. Furkan zor güç herkesi öperek el salladı ve yeniden annesinin yanına gelip elini tuttu. "İzninizle ben de iyi geceler dileyebilir miyim?" dedi çekinerek Cemre.

Ece ayaklandı. "Git yatır oğlunu, sonra alırım ifadeni nasılsa," deyip sarıldı genç kadına ve kulağına birkaç şey fısıldadı çaktırmadan.

"İyi geceler kızım," dedi merdivenlerin başında görünen yüzü yorgun Esme gülümseyerek ve Rüzgâr ayaklandı karısının yanına giderken, göz kırptı gelinine.

Emre koltuğunu iterek ayağa kalktı, herkesin bakışları ona kayınca, sanki o her gece böyle oğlunu yatırmaya gidermiş gibi oğlunun yanına gelerek çömeldi ve göz hizasına gelince, "Hikâye mi dinliyorsun yoksa gelecek hayalleri mi?" diye sordu.

Cemre şaşkınca ikiliye bakarken, mutluluktan yüzü ışıldayan Furkan, "Bazen hikâye ama hayal etmek çok daha güzel, biz annemle hep hayal ediyoruz," diye atıldı.

"Ben de hayal ederdim," dedi Emre. "Mesela pilot olmayı hayal ederdim küçükken."

"Oldun mu peki?" diye sordu Furkan elini uzatırken.

Emre bir an havada asılı kalan o minik ele baktı. Soluğu kesilmiş gibiydi, onları izleyen herkes gibi anlık sersemlemişti. Ama sonra aklı başına geldi ve babasının boğaz temizleyen sesiyle irkildi. Tuttu oğlunun minik elini, sıcak elektrik dalgası elinden koluna doğru yayıldı. "Hayır, doktor oldum ya," dedi samimi sesiyle.

Cemre tepkisiz bir heykel gibi bir an, ne ailesinin yüzüne ne de Emre'nin ona dönmüş gözlerine bakamadı. Kızardı, suçlu gözlerini kaçırdı ve önüne döndü. Furkan hareketlenince herkesin nefesini tutarak izlediği ikili bahçe kapısından usulca çıkıp evlerinin yolunu tuttu. Onlar ilerleyince Cemre de hiç kimseye bakmadan yavaş adımlarla peşlerine düştü.

"Peki, doktorluk zor mu baba?" diye soruyordu ufaklığın sesi.

Her an ağlayacak gibi duran Esme, nemli gözlerle elini ağzına kapayıp, başını kocasının omzuna yasladı. Rüzgâr karısının saçlarını okşayıp teselli ederken, hüzünlü bakışlarını bahçeyi arşınlayan üçlünün üzerinden alamadı.

Eve kadar olan kısa mesafedeki her adım mı uzardı, uzadı. Kısacık zaman asır oldu da geçmedi. Etraf sessizdi, Furkan bile sanki anın büyüsü bozulacakmış gibi sesini çıkarmıyordu artık. İlk defa ellerinin birinde annesinin eli, diğerinde babasının eli vardı ve şaşkınca bir sağ eline bir sol eline bakarak garip bir şekilde gülüyor, susuyor ve yürüyordu.

Eve girdiklerinde Cemre, "Önce dişlerimiz fırçalansın," diye tembihliyordu ki Emre, "Ben ilgilenirim, bizi biraz yalnız bırakır mısın?" diye sordu genç kadına.

Eve gelmek için izin almıyordu, teklif beklemiyor resmen emrediyordu. Emre cevap vermeden eğildi ve oğlunu kucağına alarak ilk gün geldiğinde odasının yerini öğrendiği üzere, merdivenlere yöneldi ve Cemre arkalarından şaşkınca bakakaldı. Yarım saate yakın olduğu yerde hiç kıpırdamadan düşündü. O evindeydi, kendi evi gibi rahat hareket ederek oğluyla vakit geçiriyordu. Üstelik yukarı çıktıklarından beri sesleri solukları kesilmişti. Bir ara yukarı çıkıp ikiliye bakmayı düşündü ama son anda vazgeçti bundan, ikisine de zaman vermesi gerektiğini düşünerek salonda kaldı. Sonra vazgeçti. Aynı çatı altında soluk alamıyordu, bahçeye çıksa babasının ya da annesinin gözüne takılabilirdi. O da biraz oyalanmak ve kafa dağıtmak için kitap okumanın iyi geleceğine karar vermiş halde kitaplığa gitmek üzere salondan arka taraftaki hole geçti.

Bugün evde olmadığı için her yer karanlıktı. Villanın karanlık koridorlarından geçerken sık sık omzundan geriye bakıyor, sanki her an arkasından o gelecekmiş gibi tedirgin oluyordu. Önceleri peşindeki hayaletlerden korkardı, şimdi korkularına bir de o eklenmişti.

Saatin tik tak sesleri yine boş salonda inleyince, ensesini ürperten o korku içine yayıldı. Derhal salonun ve holün ışıklarını yaktı. Karanlıkta kaldığı zaman nefes alamıyordu. Evin karanlık olmasına tahammülü yoktu. Evde tek kaldığı zamanlarda sanki peşinde o korkunç hayaletler varmış gibi ürkerek evi geziyor, arkasına bakmaya bile korkuyordu. Oğlu uyuduğu zamanlarda sıklıkla yanı başında meraklı bir hayalet dolaşıyormuş gibi benliğini ürkek hissediyordu.

Aslında günün her saatinde, her an karşısına çoğu gecelerde gördüğü kâbusları çıkacakmış gibi hissediyordu. Ancak geceleri daha ürkütücü oluyordu çünkü kâbusları o zaman peşine takılıyor ve korkularının eteğini bırakmıyordu. Soluğu hızlandı yine, eli göğsüne dayandı. Bu konunun tekrarlamaya başladığını doktoruyla konuşmamıştı henüz. Arkasındaki kapı gıcırdayınca çığlık atmamak için dişlerini sıktı, koridor boyunca hafif bir esinti duydu.

Herhalde pencerelerden biri açık kalmış olmalı diye düşündü.

Bu düşüncesinin doğru çıkmasını umut ederek pencerelerini yutkunarak kolaçan etti ve içini geren bir korkuyla diğerlerine ilerledi. Dalgın halde evinin büyük kütüphanesine ulaştı ve şeffaf, büyük buzlu camları olan, ağır meşe kapıyı titreyen eliyle iterek açtı. Kapı hafiften gıcırdadı. Holün ışığı karanlığı delip kapıdan sızdı ve karşıdaki kitap raflarını aydınlatmaya başladı. Usulca ilerledi karanlık odada. Elektrik düğmesine yaklaştığı an, yine yanaklarını yalayan bir hava akımı hissetti. Teninde ve ensesindeki o korkunç hissiyatla durdu. Bel kemiğinden aşağı bir çözülme geçti. Hızla ışığı yaktı.

Korkudan dört dönen gözlerini odanın her yanında dolaştırdı, tüller usulca havalanarak eski yerini aldı. Hızla gidip camı kapadı ve soluk soluğa diğer camlara baktı. İki pencerenin de perdeleri kımıldamıyordu.

Terleyen elleriyle elbisesini kavrarken, kendi soluğunun yankısını duymaya başladı. O esintiyi duyumsamayı bekledi bir süre daha ama duvarları dolduran kitap rafları yüzünden bu mümkün değildi. Kitaplar sadece duvarlarda değil, her yerdeydi çünkü Cemre okumanın insanı özgürleştirdiğine ve hüznünü kovduğuna inanırdı, o yüzden evinin her yanında kitapları ve alt katta devasa bir kütüphanesi vardı. Onun olduğu yerde, sehpaların üstünde, çalışma masasının üstünde hatta lavaboda bile kitap bulmak mümkündü. Onun girdiği odaya ağır bir bilgi ve huzur kokusu hâkim olurdu, sohbetleri hep seviyeli, düşünceleri sıra dışıydı.

Lamba titreşerek sönünce korku filmi sahnelerini andıran, yanıp sönen ışıkla tüyleri hızla havalandı. Yine elektrik düğmesini yansın diye zorlarken, geçen gece de böyle olduğunda sabah kalkıp yaptırmadığı için aptallık ettiğine karar verdi. Ama inatçı lamba sonunda söndü ve bir daha yanmaktan vazgeçti. Koridorun izin verdiği kadar ışıkla kitaplığa yaklaştı ve parmağını raflarda gezdirmeye başladı.

Sonunda uzun süredir düşündüğü felsefe kitaplarından bir tane seçebildi. Bulantı – Jean-Paul Sartre. Kalın ciltli kapağı açtı, ilk birkaç satırı okumak için kitabı ışığa doğru çevirdiği sırada yine bir esintinin yüzüne değdiğini hissetti.

Pencereyi kontrol etmişti, kapalıydı. Kapılar da kapalıydı. Gözleri karanlığa alışmış, oda iyice loş ışığa teslim olmuştu. Ay iyice yükselmiş evde ışıltısı dolaşıyordu. Tülü çekerek araladı, gecenin ışığını içeri davet etti. Derin bir nefes alıp karanlık bahçeye baktı. Sonra bakışlarını ayın çizgisinde gezdirdi. Yeşil çimler, karanlık ağaçlar, gecenin girdabında siluet halinde görünüyordu. Aslında çok güzel bir geceydi ama yine o korkulardan biri içini kemiriyordu. Gecelerden hep korkardı Cemre, gece olacak kötülüklerden, yanına sinsice yaklaşan adamlardan, aniden seslenen kişilerden, karanlıkta kalmaktan, evde yalnız kalmaktan ve evin içinde tek dolaşmaktan bile korkardı. Çok geceler sanki aniden kapısı kırılıp eve birileri girecekmiş gibi dehşete kapılır, ya da evde biri varmış hissiyle oğluna sarılarak ufak bir çocuk gibi korkudan titreyerek, dua ederek ağlayıp uykuya yenilene kadar beklerdi.

"Hâlâ korkuyor musun karanlıktan?"

Parmaklarının arasından kayan kalın ciltli kitap, ayaklarının dibine büyük bir gürültüyle düşerken, nefesini tutan kız yine sabit bir duvar gibi kıpırtısız kalmıştı. Ne zaman biri ona sinsice yaklaşsa zaten bacakları boşalırdı. Sırtından aşağıya o serin akıntı yayılırken, sesi tanıdığı için soluğunu bıraktı. Ne bir çığlık, ne bir tepki verdi. Midesi korkuyla kasıldı. Yutkunarak usulca arkasını döndü.

Emre suratına baktı ve o güzelim hatlarının canını acıtacak kadar yakınında olduğunu görünce, içinde karşı koyamayacağı bir istek duydu. Ellerini cebine soktu. Kontrolü bir yay gibi gerildi. Aklını karıştırıyordu. Hiçbir şey umurunda değildi. Korkusunu bildiği halde sinsi sinsi yaklaşmıştı, ne kadar

zamandır oradaydı? Beyazlamış yüzüyle, soluk soluğa bakarken, Emre'nin gözlerindeki karanlık, Cemre'yi korkudan donakaldığı yere çivilemişti.

"Sen de her zamanki gibi sinsice yaklaşıyorsun," diye huysuzlandı.

Parmağını dudaklarına götürerek, "Şşit..." dedi Emre alayla. Dokunmadı ama sıcaklığını hissettirdi. "Sinsilikte eline su dökemem *karıcığım*."

Onun söylediği şeyle iliklerine kadar kurudu bir an ve daha sonra gerçekle yüzleşerek nefretle katılaştı. "Ben senin karın değilim!" Dişlerini sıkarak yere düşürdüğü kitabı aldı. Yerine koyarken, "Niye geldin?" diye hesap sordu bu sefer. Artık cesurdu.

"Oğlumu görmeye demiştim, ne çabuk unuttun?" dedi adam aynı soğukkanlı duruşuyla.

"Bunca zaman sonra niye? Senin olmadığını iddia ettiğin bir çocuğu neden merak ediyorsun?"

Aslında duymak istediği cevap buydu. *Niye?*

Kaşlarını çatan adam, "Neyi merak ediyorsun?" diye sordu açık yürekliliklе. Kollarını göğsünün altında bağlamıştı yine. Cemre birden ona döndü, çenesini gururla havalandırdı. "Ne oldu sana böyle? Fikrini ne değiştirdi? Onca sene sonra iyi saatte olsunlar mı ziyaret etti? Çocuğun mu olmuyor? Karşımıza çıkmanın sebebi çocuksuz..."

"Tek sebep oğlum," diye sözünü kesip attı adam.

"Bir zamanlar olmadığını iddia ettiğin çocuğa şimdi nasıl *oğlum* diyebiliyorsun rahatça? Ne kadar eminsin oğlun olduğundan? Belki başından beri suçladığın şey gerçekti, belki babası değilsin. Ne kadar eminsin artık kendinden?"

Adam hızlı hızlı solurken ona sataştığını idrak edecek kadar serinkanlıydı. Sanki boğazına bekinip nefesini kesmek isteyen tutumuyla yüzü yine bıçak kadar keskin, gözleri kara delik kadar koyuydu adamın. "Onu görmeye geldim ve bana alıştığı zaman onu..."

"Vermeyeceğim!" diye öfkeyle hırladı kadın. "Asla vermeyeceğim! O benim hayatım. O. Benim!" dedi üzerine basa basa ve başı iyice dikleşti.

"Senin hayatın benim ellerimde artık Cemre," diyen adam, ellerini önce açtı, sonra sanki onu avuçlarında yok edecekmiş gibi yumruk yaparak nefesini kesti. Dudağının kenarı kötümser bir kıvrılmayla yana kayarken, ona görünen bir nefretle bakıyordu. Kadın buz tuttu, niyeti bu muydu? Onu can evinden vurup, tutunduğu tek dalı kırmak mıydı? Ayaklarının altındaki yer adeta kaydı.

"Beni tercih etmesinden korkuyor musun Cemre? Sonsuza kadar ona hasret kalmaktan, özleyip kavuşamamaktan, hasretinden delirsen bile dokunamamaktan, aklına her geldiğinde delirecek gibi olmaktan korkuyor musun? Yüzünü görememekten, varlığını hissedememekten, sesini duyamamaktan, koklayamamaktan..."

Tüm bedeni cansız ceset gibi dondu ve bu sözler boyunca içi titreyen Cemre, iki adımla genç adamın yanına geldi ve boy muhalefetine rağmen ona

kafa tutar cinste başını kaldırarak baktı. Kederli gözlerini genç adamın yüzünde hasretle gezdirirken, kaşları çatıldı.

"Ne kadar bencilsin!"

Kadının yüzüne bakarken yutkunan ve ellerini dokunmamak için tekrar cebine saklayan adam "Senin kadar bencil olamadım hâlâ, bak vicdanımla savaşıyorum," dedi saydam bir sesle.

"O bir çocuk, bunu unutuyorsun. O daha ufacık, tercih edilmeye zorlanılmamalı. Zaten yaralı büyüdü, önce babasından, sonra da annesinden ayrılacak ne günah işlediğini düşünerek mi tüketsin ömrünü, bizim günahımızın vebalini o mu çeksin?"

Başını dikleştiren adam daha da büyürken önünde, "Senin günahının..." dedi dişlerini sıkarak ve işaret parmağını kaldırıp genç kadının omzunu delercesine dürttü. "Senin günahının vebalini çekiyoruz biz Cemre, tüm ailem!"

Omzundaki parmağı ittirdi elinin tersiyle. "Ne fark eder?" diye söylendi gözleri dolu dolu. "O masum, benim günahım benim, o ise bizim sevabımız."

Ve adam ona tiksinen bir bakış atarak arkasını döndü, genç kadını sonsuz bir karanlığın içine terk ederek uzaklaştı.

∞

O konuşmanın üzerine tek kelime etmeden çıkıp gitmişti Emre, ama Cemre artık hissettikleri hakkında daha netti. Emre buraya onu bitirmeye gelmişti, çok zaman sözleri ya da tavırlarıyla bunu saklamıyordu üstelik. Açık açık söylemesine de gerek yoktu, Cemre'yi büyük bir savaş ve sonucu ne olursa olsun yıkım bekliyordu.

O yüzden kendini işine vermişti, ondan uzak duracak her yolu deniyordu.

Ve azimle bir işe başlanıldığında zamanla insan her şeye adapte oluyordu, hayatı gibi işine de çabuk adapte olmuştu genç kadın. İnsan emek verip canla başla çalışınca zaman nasıl geçiyor, kendi adına ne gibi değişimler oluşuyor anlamıyordu. Ama günden güne ayaklarının üzerinde daha sağlam durmaya başlayan güçlü ve iradeli bir iş kadını, aynı zamanda hatırı sayılır bir yönetici halini alıyordu. Ne eğitiminden, ne de hayallerinden taviz vermiyordu. Artık hastanede herkesin parmağıyla gösterdiği projeler ona aitti. Ali Bey bile hayranlığını günden güne saklamayı bırakmış, onu öven ve el üstünde tutan tavrını önüne sermişti. Bazen samimi arkadaşlığı rahatsız etse de, herkes sınırını bildiği için sorun yoktu. Ama bazen öyle bakıyordu ki, Cemre üzerinde hiçbir kumaş kalmamış kadar şeffaf hissediyordu kendini. Bazen öyle yaralarına parmak basıyordu ki, unuttuğu, hep geriye itelediği duygusallıklarını açığa çıkarıyordu.

Güzel iltifatlar ve minik jestler yaptığı zaman, kadın olduğunu hissediyor, masum sözler ve onu sıkıntıdan kurtaracak hamleler ve özveriler yaptığı zamanlarda ise, korunup kollanmanın bir kadın için hava ve su gibi gereksinim olduğunu hissediyordu.

Bazense kafası karışıyordu. Duyguları gıdıklandıkça kadın yanının bu hazla başı dönüyor, saçma sapan hayaller kuruyordu. Ve ne zaman hayal kursa hayalindeki adamın yüzü tüm ömrü boyunca kaçacağı adamın simasına bürünüyordu. Emre! O zaman buz kesiyordu bedeni, ölüyordu içi ve yaşadığı ihanet dikiliyordu karşısına, lâl oluyordu dili. Bir kadın ne kadar güçlü olursa olsun, ne kadar çok kazanırsa kazansın, onu seven birinin varlığını, başı dara düşünce elini tutan birinin olacağını bilmek istiyordu.

Hem duygusal çıkmazda olmak, hem de kendi içindeki savaşıyla durmadan çatışmak ve oğlunun mutsuzluğuna tanık olmak, onu günden güne bitkin düşürüyordu. Kilo kaybetmeye başlamış, iştahı günden güne azalmıştı. O yüzden de bazen işleri kafası almıyor, bazen tüm hesapları ve işlemleri birbirine karıştırıyordu. Bugün de babasının isteği üzerine büyük şirketin toplantı katındaydılar. Maliyet raporunda yine hata vardı. Bugün kafasının hiç almadığı cari rasyolara göz gezdirirken kendi kendine tekrar yapıyor, nereye gittiğine bakmadan yürüyordu. Toplantıya girmeden evvel ancak kendine çekidüzen verecek kadar zamanı kalıyordu.

Bu toplantı babasının tüm şirketleri bir araya getirdiği ve tüm varislerin ya da vekillerinin bir arada olduğu bir ortalık geleneğiydi. Babası hangi şirketi kurursa kursun herkese eşit şekilde fon ayırıyordu. Furkan'ın hakkı da vardı bu şirketlerde ve babası o büyüyene kadar onun hakkını da Cemre'nin yönetmesi konusunda ısrarcıydı. Pelin yurtdışında, Ece ise şehir dışında oldukları için katılamamışlardı. Genelde bu işleri Cem amcası onun için yapar, Utku abisi de imzalayacağı yerlerin listesini önüne koyar, Cemre hep hazıra konardı ama bu sefer babası özellikle bu toplantıya katılmasını istemişti. Küçük ortaklardan Ali Bey de birkaç değişiklik için toplantıya katılacağını bildirince birlikte gelmişlerdi ama kız yine bir şeyleri unuttuğu için yazıcıdan çıktı almaya Utku abisinin ofisine gitmiş, sekreterinden yardım konusunda ricada bulunmuştu.

Şu ana kadar işleri iyi götürmüştü, gerçi Ali olmasaydı sürekli çuvallardı, iş ve işletme tecrübesi birbirinden tamamen farklıydı. Kâr, zarar işleri onu yoruyordu. Yapacağı yeniliklere maliyet çıkarması beklemediği bir işti, onları halka arz etmek işin keyifli yanıydı ama maliyet... Bu toplantıdan sonra oğlunu alıp şöyle birkaç günlüğüne bir yerlere gitse ne iyi olurdu. Toplantıya Emre'nin de davet edildiğini son anda listede görmüştü ve canı sıkılsa bile kendini toparlamayı çabuk başarmıştı, bir gün için bile olsa içinde bulundukları durumun vahametini bir kenara bırakmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu. O, Rüzgâr Karalı'nın oğluydu, mirasçısıydı, onunla sürekli karşı karşıya gelmeleri kaçınılmazdı.

Tüm aile, ikilinin aile ilişkisini toparlamak için neredeyse seferber olmuştu, ne Emre'nin onu kırmasına ne de Furkan'ın babasına olan uzak tavırlarına izin veriyorlardı. Ne uğruna çatıştıklarını kimse unutmamıştı ama

hoşgörü herkesin 'Furkan Maskesi' olmuştu. Kısa süreliğine bile olsa ateşkes ilan edilmişti. Konu Furkan olunca, her şey normalmiş gibi davranmak en doğru yol oluyordu. Cemre ikinci kadın olduğunu unutmuyordu, parçalara ayrılıp karanlığa savrulan hayatının geride bıraktığı enkazı aklından çıkarıyordu ama kadınlık gururunu annelik yanından da üstün tutmuyordu.

Sakin olmalıydı bugün, babası her şeyi en ufak ayrıntısına kadar planlamak için saatlerini harcamıştı.

Şimdi de geç kalma endişesiyle boğuşuyordu.

Gerçi pişman olduğu söylenemezdi, onun yüzünü ne kadar az görürse o kadar iyiydi. Elindeki dosyaların eksik olduğunu görünce, içinden babasının en sevdiği küfürlerden birini savurdu. "Allah akıl fikir versin."

Arkasını dönerek geldiği yolu hızlıca koştu ve köşedeki merdivenlere yöneldiğinde bir duvara tosladı. Ya da en azından bu mis kokulu duvardan iki kol firar edip, "Hop!" diyerek onun geriye düşmesini engelleyene kadar, onun bir duvar olduğuna neredeyse kendini ikna edecekti. Düşmekten korkmuyordu da, elindeki dosyaların etrafa saçılarak saatlerdir düzene soktuğu tüm dengesini bozmasından sebep dehşete kapılıyordu. Dosyaların dağılmasından korktuğu için düşmemek adına çırpınırken, afallamış halde nefesi kesildi. Başta korkunun etkisiyle, ardından etrafını saran güçlü ve kaslı kolların verdiği cezp edici koruma hissiyle bir an başından konfeti gibi yağan dosya kâğıtlarını unuttu. Ta ki başını kaldırıp da o yumuşak duvara bakana kadar. Şaşkınca kirpiklerini kırpıştırıp soluğunu tuttuğu anda, ona rüya gibi bir gülüş sunan adam ağzını açtı ve büyü bozuldu.

"İkinci bir çocuk için prova mı yapıyorsun, bu da yeni planın mı?"

"Ne... ne ?" dedi Cemre şaşkınca.

"Diyorum ki klasik senaryonu değiştirmişsin, artık daha hızlısın."

Tıpkı kolları gibi etrafını sıkıca sarmalayan kibri ve iğneli sözleriyle Cemre derhal kendine geldi ve dudağını sinirle çiğnedi. Belini saran ellerle titrerken, bedeni tamamen adamın gövdesinde durduğu ve göğüsleri düz göğüsleri altında ezildiği için utanarak kıpırdandı.

Ellerini adamın omzuna koyarak güçsüz bir itişle uzaklaşmaya çalıştı, daha teşekkür edemeden onu kollarından salarak popo üstü yere düşmesine izin veren adamın hareketiyle, tiz bir çığlık ağzından kopup duvarları okşadı.

Genç kadın şaşkın çığlıkları eşliğinde elindeki kalan son dosyasını da havaya savurdu ve gün boyu üzerine oturamayacağı şekilde popa üstü sert bir şekilde yere çakıldı. Acılı bir düşüştü bu. Sımsıkı kapanan kirpikleri kısa bir an nemlendi. Üstelik dengesi bozulduğu için mi yoksa az evvel onun kollarında seneler sonra olmanın şaşkınlığı için mi bilinmez, biraz başı dönüyordu. Gözlerini kırpıştırıp etrafında uçuşan kuşların cıvıltılarından kurtulmaya çalışarak, kalp atışının hızını ve sık soluklarının aralığını düzene

sokmaya çalıştı. Biraz utangaç, biraz sitemkâr olan bakışlarını yukarı çevirdi ve tekrar nefesi kesildi.

Emre ona tepesinden eğlenerek bakarak, "Fazla vaktim yok," dedi ve üzerine oturduğu, hatta halı misali yollarına saçılan dosyaların üzerine basarak arkasına bakmadan ilerledi. Ne yardım etmek için bir hamle yapmıştı, ne de çarptığı için özür mırıldanmıştı öküz, öylece hiçbir şey olmamış gibi çekip gitmişti. Yüzündeki eğlenen ifadeye bakılırsa ıslık çalacak kadar keyifliydi.

Cemre dişlerini sıkarak hırs dolu bir çığlık atarken, adam sinsi bir gülüşle çoktan toplantı odasının yolunu tutmuştu. Ve tam yarım saat boyunca sıkıntı içinde masanın arkasında sessizce durup, toplantıya katılan herkese, "Hoş buldum," deyip el sıkmak zorunda kalmıştı. Tanıdığı tanımadığı ya da uzun zaman sonra görmediğinden unuttuğu herkes... İstisnasız toplantıya katılan herkes onun varlığına alışmaya çalışıyor gibiydi.

Burada ne işi vardı, o doktordu. Elleri kalem değil neşter tutmayı severdi. O da olacaktı, yakında işine geri dönecek ve kaldığı yerden hayatına devam edecekti.

Sükûnetini bozmadı, babasının uyarılarını dinledi ve son sözleri bittiği an ayaklandı, bu kadar tiyatro yeterdi. Babasıyla bu saçma finansal konuları konuşmayacaktı. Rüzgâr başını kaldırıp oğluna baktığı an Emre hareketlendi, tam izin alıp masadan uzaklaşıyordu ki, kapı ardına kadar açıldı ve içeriyi kısık kahkaha sesi doldurdu.

Bir kadının neşeli sesiydi bu. Saf, huzur dolu, yumuşak ve hafif de utangaç bir ses... Tanıdık, ama aynı anda daha önce hiç duymadığı kadar da yabancı bir büyüydü. Emre'nin, bir süredir duyduğu hiçbir kahkaha bu kadar hüzünlü ya da adını koyamadığı kadar mutlu değildi. Sebebini çözemediği bir ürperti bedenini yaladı, içini tuhaf bir özlem kaplayıverdi. Kalbindeki boşlukta bir an şimşek çakmış gibiydi.

Merakla omzundan geriye doğru baktı, ama toplantı salonunu dolduran çalışanlardan sebep, kahkahanın kaynağını göremedi. Mali raporları ellerinde tutan bir grup toplantıya henüz katılıyordu. Onlar yerlerini alırken başını öyle geriye atmasına gerek kalmadı. Sanki o an bir mucize anıydı. Bir anda kalabalık elleriyle ayrılmış gibi, salonun ortasında bir koridor oluşturarak ikiye ayrıldı ve bakışları hedef tahtasını seçen ok misali dartına mıhlandı. Cemre yeniden kıkırdadı, öyle içten ve öyle saftı ki bu gülüş... Mahcup yanakları al al, masum gözlerinin yeşil ovası pırıl pırıldı. Toplantı salonunu dolduran adamların seslerinin uğultusu, yerini şaşkın bir sessizliğe bıraktı. Çünkü Cemre'yi daha evvel bu kadar mutlu ve bu kadar keyifle gülerken hiç kimse görmemişti. Herkes pür dikkat ona bakıyordu.

Bir an sonra, gözlerindeki o açlığı gördü. Huzurun açlığını. Güzel yüzünde öyle bir ışıltı, gözlerinde öyle bir tebessüm vardı ki, dudaklarına konuk olan huzur, ses olup dalga dalga herkesin içine yayılıyordu. Onu ilk defa gülerken

görmüyordu ama ilk defa bu gülüş hayatında gördüğü en güzel tebessüme ait oluyordu. Yine koyu renk giymişti ama başına aldığı lila şalı sırtından aşağı ipek bir nehir gibi dökülüyordu. Al al olmuş yanaklarının yüzüne kattığı albeni başkaydı, üstelik bir gram makyaj olmadığına emin olduğu beyaz teni, mükemmel yüz hatları ve pırıl pırıl parlayan bakışlarını çevreleyen kirpikleri ve şu mutlu haliyle adeta bir melek portresi çiziyordu.

Olduğu yerde hareketsiz kalan Emre, gölgesini babasının üzerine düşürdüğünün farkında bile değildi. Rüzgâr kaşlarını çatmış halde elini çenesinde gezdirirken, oğlunun iç çekip yarı dua yarı küfür gibi bir şeyler mırıldandığını duydu. Ve günler sonra ilk defa dudakları buruk bir tebessümle aydınlanırken, bu tepkiyi bir yerden tanıdığını hatırladı. Karısını ilk gördüğü zamanlardan mirastı bu tepki. Esme ne zaman gülse, aynı tepkiyi verirdi ve bu seneler içinde çok zaman değişmemişti.

Rüzgâr bıyık altından gülümsedi, bir konu hakkında derin bir sohbete dalan Ali ve Cemre'yi izlerken kaşlarını kaldırdı ve oğlunun donmuş bedenini uyarmak için ceketinin ucundan çekiştirir gibi boğazını temizledi. Bir an babasına baktı Emre ve büyülenmiş gibi tekrar hipnoz olduğu noktaya döndü gözleri. Cem ve Rüzgâr kaşlarını kaldırarak birbirlerine manidar bakışlar atarken, Utku da gözlerini kısmış tıpkı kardeşi gibi Ali'ye bakıp dişlerini sıkıyordu.

Kapı girişinde sohbete dalan ikilinin keyfini kimse bozmadı. Zaten Rüzgâr buna izin vermemek için herkese iş icat etmekte geç kalmamıştı. Utku, babasının ne hissettiğini gayet iyi anlıyordu çünkü daha önce genç kadını bir adama bu kadar keyifle gülerken görmemişti ve işte o anda anladı, onun yüzüne gülücük olan kişinin kardeşinin kâbusu olacağını. Sinsice gülümsedi, Emre işte şimdi b*ku yemişti. Ali, ikisinin de çok eski arkadaşıydı, seviyeli, iyi eğitim almış, tanınmış bir ailenin tek oğluydu. Kadınlara karşı centilmen ve biraz da çapkındı. Baba desteği olmadan kendi başına bir başarının peşine düşmüştü. Fakat genç kadına bakışları diğer hiçbir kadına baktığı gibi geçici değildi, elle tutulur bir saygı aralarına duvar gibi örülmüştü. Mesafesi hem memnun edici, hem de takdir uyandırıcıydı. Cemre'ye ciddiyetle bir şeyler anlatıyor ve eliyle dudaklarını gizlemiş genç kadın saklayamadığı kıkırtılarına mani olamıyordu.

Emre düşünmeden tekrar yerine otururken, dişleri sıklaştı, gözleri kararardı. Sinirlerini neyin bu kadar bozduğunu bilmiyordu ama canı fena halde sıkılmıştı. Hayır, biliyordu, onun mutsuzluk içinde kıvranmasına sebep olan kadının, hayatını çalmasına ve üzerine bir de mutluluktan dört köşe olmasına öfkelenmişti. Evet, kesinlikle tek öfkelendiği şey buydu. Yoksa onu kimin güldürdüğü değil, sadece güldüğü için öfke ve kinle doluyordu.

Kadın tekrar gülerek başını arkaya doğru atarak sallayınca, çıkık elmacık kemikleri yayıldı. Adamın bakışları istemsizce kadının güzel yüzüne kaydı. Yanakları utançtan pembeleşmişti, kocaman bir göle dönen yeşil gözlerinin içi

gülüyordu. Onu bu kadar keyiflendiren mesele neydi, ayaküstü Ali onu nasıl bu kadar içten güldürebilmişti? Emre gittiği günden sonra ömründe herhangi bir şey için bu denli mutlu olmuş muydu? Onun da mutsuz olmasını istedi. Kıskançlık habis bir yüktü, hangi omuza konsa vicdanın sesini boğuyordu.

Ali, Cemre'nin koluna sevecen bir şekilde dokununca, genç kadının bakışları önce o iri ele kaydı ve sonra sahiplenmesindeki özgürlüğe takıldı. Dişleri gıcırdarken, ürkek bir şaşkınlıkla tepki veren Cemre'nin gülüşü yüzünde soldu ve aniden kendini geri çekmesiyle öfkeli bakışları ifadesine yayıldı. Ne hissettiğini merak eder gibiydi Emre, o adam dokununca ne hissetmişti? Bu adama karşı ne hissediyordu? Kalbi adeta bir gülle gibi yerinden oynadı.

Sanki oğlunun aklındaki kelimeler onun sesinde can bulmuş gibi, "Seni böyle mutlu eden sebebi merak ettim doğrusu kızım," dedi Rüzgâr Karalı sevecen bir gülümsemeyle.

O anda herkesin pür dikkat onlara baktığını fark eden Cemre, gülümseyerek babasına döndü ve sonra mahcupluğunu saklamak için şımarık bir çocuk gibi dudaklarını ısırarak göz kırptı. "Sonra göreceksiniz efendim," dedi saygıyla.

"Bence gördüklerinize hayran kalacaksınız," dedi Ali cüretle lafa dalarak ve genç kızın yüzüne bakarken çapkın bir göz kırpışla cevap verdi. "Değil mi?"

Cemre kıkırdadı ve Emre arkadaşına ilk defa sert bir yumruk atarak yüzündeki gülüşün silinmesini istedi, çünkü taş yürekli piçin sesinde resmen gerçek bir sevinç tınısı duyuluyordu. Üstelik hayranlık dolu sesindeki iç çekişmeleri ve bedenindeki erkeksi değişimi bir erkek olarak gayet iyi gözlemleyebiliyordu. Bu adam onun çocuğunun annesine gözlerinin önünde yürüyordu. Yok, hatta yürümüyor koşuyordu. Şehvetinin ve erkeklik libidosunun kalktığı herkes tarafından fark edilebilirdi fakat bu şerefsiz bunu saklama gereği bile duymuyordu. Üstelik onun karşısında, o yokmuş gibi bir rahatlıkla... Bu cesareti nereden buluyordu?

Ali ve Cemre bir sırrı paylaşırcasına bakışıp gülümseyince, Emre adeta karnına hançer saplanmış gibi hissetti. Onu sürekli ağlarken görmek istiyordu, ya da gülümsediğini gördüğü an yüzünden o sevinci çalmak... Buradan bir an önce defolup gitmek isteyerek, abisine toz olma işaretini vermeye çalıştı ama Utku her zaman olduğu gibi onu yine göz ardı etmişti. Ya da acı çektiğini gören adam, bundan keyif alarak bu kıvranma evresini çaktırmadan izlemek istiyordu.

Cemre'nin sandalyesini centilmen bir şekilde çeken Ali, herkesle selamlaşıp genç kadının yanındaki yerini alırken, Emre'yi de es geçmedi. Resmi ve soğuk bir selamla baş jesti yapıp önündeki dosyalarını açtı. Ve toplantı başladı. Emre zaten bir halt anlamadığı toplantı odasında ve tanıdığı tanımadığı bir sürü kişinin içinde sıkılıyordu. Üstelik ne zaman kendini bıraksa gözlerinin hedefi değişiyordu. Baş başa vermiş ikili fısır fısır aralarında konuşurken,

dişlerini sıkmaktan çenesi acıyan adam bakışlarını onların olduğu yerden başka yöne çeviriyordu.

Sorulan bir soru üzerine Ali Cemre'ye haddinden fazla yaklaşınca, göz ucuyla bu anı yakaladı ve bu yakınlıktan sebep Cemre'nin irkildiğini görebildi. Kızardı, sonunda kendilerini izleyen onca gözün farkına varmışa benziyordu salak, dudağını ısırdı. Emre ona ne kadar öfkeli ve nefret duyuyor olsa bile bu masumane ama cezp edici hareketten daha fazla etkilendi ve bu baştan çıkarıcı hareketle, Ali'nin dikkatlerini dudaklarına çektiği için, kadını boğazlamayı arzuladı. Aptal mıydı? Bir erkeğin karşısında kızarıp dudaklarını dişlemenin ve gözlerini kaçırmanın ne anlama geldiğini bilmeyecek kadar toy muydu? Ali o dudaklara hemen şu anda, kimseyi umursamadan yiyip bitirecek bir açlıkla bakıyordu ve Emre, Ali'nin gözlerinde mor çiçekler açtırmak istiyordu.

"Ne zaman bitecek bu eziyet?" diye sordu daha fazla dayanamayarak babasına ve Rüzgâr onun sıkkın yüzüne sert bir bakış attı, sonra Cem'le sessizce bakışarak yeniden işine döndü. Hiç sesini çıkarmadı.

"Zorla getirmedik," dedi Utku sıradan bir azarla. Babasının uzattığı bir dosyayı imzalayıp Cem amcasına teslim etti.

"Sonuna kadar kalacağımı bilmiyordum," diye şikâyet etti Emre çocukça bir kaprisle.

"Kalmana lüzum yok. İşimiz neredeyse bitti, istersen şunları imzalayıp gidebilirsin," dedi Cemre soğuk sesiyle. O böyle dedi ya, sittin sene inadından gitmezdi artık. Hem babası kendi şirketi dururken neden ille de hisselerini Ali'nin ve Cemre'nin ortak olduğu bu şirkete bağlamıştı?

Rüzgâr oğluna uzattığı dosyayı incelemesini sessizce emretti ve Emre ona bakmadan dikkatini masanın karşısındaki çifte verince, bakışları tıpkı oğlu gibi o noktaya kaydı. Ali eğildi ve genç kadına kaleminin ucuyla dosyadaki bir şeyleri gösterirken, haddinden fazla yaklaşıp, Cemre'nin dikkatini çekince de gülümseyip göz kırptı! Rüzgâr kaşlarını kaldırdı, Cem geriye yaslanıp dudaklarına sıkışan tebessümünü bastırdı ve parmaklarını çıtlatan Emre hareketsiz kaldı. Cemre Ali'ye gülümseyerek kısık sesle bir şeyler anlatınca, kalbi göğsünü dövercesine atmaya başladı. Kadının gözlerini dosyanın üzerinde gezdirip - kahretsin - tekrar Ali'ye çevirdiğini gördü. Geldiği günden beri ona bir kez olsun böyle içten ve güzel bakmamıştı, hatta hiç gülümsememişti ama geldiklerinden beri adamla utanmadan cilveleşip, gülüşüp duruyordu. Pis yılan, onun gözünün önünde flört ediyordu. Demek yeni avı oydu, oynuyordu.

Eli kendiliğinden masadaki kalemi kavradı. Sırtından aşağı soğuk bir ter damlası aktı. Bu sefer öfkesini gizleyecek sükûnet miğferi yoktu.

Gözlerini Emre'nin üstüne düşüren çakal Cem, boğazını temizleyerek, "O kalemi kırman için değil, imzalaman için verdik," dedi Emre'nin elinin içinde her an kırılacak gibi yamulan kalemi göstererek.

Emre eline bakınca bir anda elindeki kalemi bıraktı ve Cem kıs kıs gülen bir ifadeyle, "İzleme işin bittiyse dosyayı imzalayabilirsin, abin senin için gözden geçirdi," dedi ağır bir tonda.

Emre amcasına sert bir bakışla dönerken, Cemre masanın gerisinde ifşa olan konuyu kaçırdığını fark etti. Ama Emre'nin öfkeyle amcasının elinden dosyayı çekmesini ve kızgınca imzalamasını gözden kaçırmadı. Onun bugün neden burada olduğunu merak ettiğini ve her hareketini gözleriyle süzdüğünü tüm çıplaklığıyla hissedebiliyordu. Kaşları hafifçe çatılınca, dikkat kesildi.

Geçmek bilmeyen zaman boyunca Emre kaşlarını çatmaya devam etti ve Ali, tedbiri elden bıraktığı bir anda, ne yapması gerektiğini anladı. Emre ikili arasında neler olup bittiğinden emin olmak zorundaydı. Yavaşça bakışlarını Cemre'ye doğru çevirdi. Ali genç kadına yaklaşırken, Cemre tedirgin olarak bakışlarını kaçırmıştı ve arada hiçbir öfke olmadan Emre'yle göz göze geldikleri o ilk an, ne hareket etti, ne nefes aldı, ne de gözlerini kırptı. İkisi de yıllar sonra, sanki halatlarla bakışları birbirine kördüğüm olmuş gibi kalakaldı. Kadının göl kadar derin ve koyu renk gözlerine bakarken, soluksuz kalan adam kendini boğulur gibi hissetti. Bir an için bile olsa, kaybolmuştu derin bakışlarının hasretinde. Ne kadar çok hüzün vardı gözlerinin dibine çöken ve ne kadar çok sır vardı su yüzüne vurmayı bekleyen.

Cemre kırgın gözlerini kaçırırken sıkıntıyla içini çekti, adam tırnaklarını kendi etine geçirdi.

Sunum zamanı geldiğinde Cemre yeni projelerini ve tasarımlarını liderlere sundu. Barcovision'nun önünde devleşerek, iş kadını kimliğini her sözünde biraz daha pekiştiren vizyonuyla ve misyonuyla dudak uçuklatan Cemre, gözlerini özellikle ondan kaçırıyordu ama onun bakışlarının ağırlığıyla soluksuz kaldıkça aklını daha fazla işine odaklamak için çırpınıyordu. Göz göze geldikleri bir an, yanakları yine hafifçe pembeleşti. Emre bir an aklını okuduğunu sanmıştı, içinden rahat bir nefes aldı. Yalnızca ona bakarken yakalandığı için utanmıştı Cemre. Ancak hissettiği rahatlama duygusu kısa sürdü.

Emre sinsice sırıttı ve elini çenesine yaslayarak dikkatli bakışlarıyla sabote etti sunumunu.

Kadının eli ayağı birbirine dolaştı, onun dikkatli bakışlarından tedirgin olduğunu ifşa etmişti, tam da toplantıdan kaçınmayı umduğu anda babasının dikkatini üzerine çekmişti. Ve Rüzgâr ikiliye sadece başını sallayarak tepki verdi. Çünkü her zamanki gibi, her şeye hâkim olan yapısı ve adına nam veren kara gözleri, az önce oğlu ile Cemre'nin göz göze gelmelerinin hiçbir anını radarından kaçırmamıştı. Tıpkı Cem ve Utku gibi... Herkesin içini acıtan bu dramatik sahneden bağımsız kalan Ali ise, tüm hayranlığıyla Cemre'yi izlemeye ve dinlemeye öyle dalmıştı ki, çok şeyi kaçırmıştı.

Toplantı ilerliyordu ve Ali zaman geçtikçe hiç çekinmeden Cemre ile flört eder tutumda konuşmaya devam ediyordu. Dikkati sürekli genç kadının

üzerindeydi. Adeta etli bir kemiğe gözlerini dikmiş bir etobur hayvan gibi avının etrafından ayrılmıyordu. Emre ise Ali ve Cemre arasındaki bu sıcak temastan hoşlanmadığı için, oturduğu yerde benzin kuyusu gibi kaynamaya başlamıştı ve ne yazık ki hiçbir şeyden habersiz olan Cemre ile gözleri çakışınca, genç kadının yüzü asıldı çünkü Emre yine içini kasıp kavuran nefretini hiç sakınmadan dışarı yansıtmaya başlamıştı.

Babasının *emektar müdürü yaşlı adam eğilerek, "Doktorluk nasıl gidiyor Emre?" diye sordu havadan sudan bir şekilde.

"En son bıraktığımda kendi kendine gidiyordu işte..." dedi hırsla, Rüzgâr başını dosyasından kaldırmadan, "Alanında yükselecekmiş," diye belirtti.

"Doktor bir yeğenim var, gurur duyuyorum yaptığı yeniliklerden," diyen Cem ona destek vererek "Sonuna kadar götüreceğe benziyor," diye açıkladı ve emektar müdürlerine göz kırptı. "Yani hiç heveslenme, buradaki koltuğu bir imzadan ibaret kalacak. Koltuğunu Cemre'ye devretmişe benziyor." Gülümsedi.

Yaşlı adam tırnaklarını etine geçireceği yeni bir cevher kaybettiği için üzüldü. "Alanında ender yeteneklerden olduğunu duymuştum. Girdiğin hiçbir ameliyatı başarısızlıkla bitirmemişsin çok şükür."

Emre, gerçekte hiç de öyle hissetmese de, kendisinden böyle övgüyle söz edilmesinden memnun olmuş halde başını eğdi. Bu nama layık olmak için dişiyle tırnağıyla didinip durmuştu. Maddi açıdan babasının tek kuruşunu almamıştı gittiği günden sonra ve annesinin desteklerini de her daim nazikçe reddetmişti. Yeri gelmiş hastanede kırk sekiz saat nefes almadan çalışmış, yeri gelmiş ekmek parasıyla yol parası arasında kararsız kalmıştı ama sonunda başarmıştı. O bu statüye kendi başarısıyla gelmişti.

Bu kez de, "Doçent olmuşsun, sırada profesörlük mü var?" diye sordu yaşlı adam.

Emre başını salladı. "İnşallah." Aklı ikilide olduğundan, gözleri üzerlerinden bir saniye olsun çekilmiyordu.

Bir süre sonra Cemre on dakikalık izin isteyerek toplantıdan ayrıldı ama yarım saat olmasına rağmen geri dönmedi. Emre dalgınca camdan dışarıyı seyrederken, sessizce yerine oturan kadın işine kaldığı yerden devam etmeye başladı. Emre onun geldiğini görmedi bile. Ta ki, toplantı boyunca sıkılarak kalemiyle oynarken, kendini takip eden bakışların ağırlığını üzerinde hissedene kadar... Bunlar bu sefer babasının ya da abisinin değil, onun bakışlarıydı.

Kesin olan bir şey vardı; oğlunu elinden alıp onun ciğerini dağlayana ve masumluğunu açığa çıkarana kadar o kadından uzak durması gerekiyordu. Cemre, nefretin içinde filiz bulduğu kişiydi, öfkesiyle gün be gün büyüyordu.

Yakınlaşmalarından sebep yaptıklarından sonra anlamıştı ki, oğlu ile arasındaki tek köprü de oydu ve ondan yardım almaktan başka çaresi yoktu.

---

* Bir yerde, bir işte uzun süre bağlılıkla çalışmış, o işe emeği çok geçmiş olan (kimse)

Köprüden geçene kadar ayıya dayı demesini bilecekti. Belki o zaman oğlunun sevgisine sahip olur ve başından beri planladığı gibi onu kendisiyle gelmeye ikna edebilirdi. Bu kozu iyi kullanacaktı.

Emre telefonu titreyince dikkatini cebinden çıkardığı ve masanın altından baktığı telefonun ekranına çevirdi.

"Nasıl gidiyor babalık?"

"Oyun mu oynuyorum ben?"

"İyi tamam kızma, nasıl gidiyor planın, her şey tıkırında mı?"

"Ümran itici sözlerin canımı sıkıyor, benimle kötü adam formatında konuşma."

"Bu ara ne desem bozuluyorsun zaten, ne diyeceğimi şaşırdım. O zaman direk sorayım, babanın gözüne girdin mi?"

"Hayır."

"O zaman çabuk ol, çok vaktimiz kalmadı."

Emre dişlerini sıkarak telefonu kapatıp cebine koydu ve toplantı salonundan çıkan Cemre'yi görünce hızla yerinden kalktı. Onun ani kalkışıyla Cem'e bir şey göstermekte olan Rüzgâr durmuş ve tepesinde dikilen oğluna bakakalmıştı. Emre gülümsedi ve sanki dışarı çıkmayı önceden düşünmüş gibi hiç istifini bozmadan Cemre'nin peşine takıldı. Kapının girişinde duran Ali ile dikkatli bir konu hakkında tartışıyorlardı. Emre ilk defa Ali'den nefret etme sınırına gelmişti, hem de ortada bir şey yokken. Orada samimi bir halde konuşurlarken görmek, göğsüne yumruk yemiş etkisi sağlıyordu. Cemre'nin söyledikleri Ali'yi güldürmüş, Emre'yi ise rahatsız etmişti. Öfkeden kanın beynine sıçramasının asıl nedeni adamı avucunun içi gibi tanıdığını belirten ve Cemre'nin tatlı diliyle ikna tekniğiydi. Ali ve Cemre âşıklar gibi birbirlerine yakın duruyorlardı. Bir keşişi bile baştan çıkarabilecek o dolgun dudaklarında gülümseme tütüyordu. Elini önünde sallayışı, gülerken başını geriye atışı ve yumuşacık, yalvaran dudaklarını kıvırışı, bir erkeğin aklına tek bir şey getirebilirdi. Şehvet!

"Olur Ali!"

Adamın ismi ağzından nasıl da kolaylıkla çıkmıştı. Tıpkı aşığı gibi tatlıca söylemişti. Söylentiler doğru olabilir miydi? Aralarında bir şey var mıydı? Bunlara inanmak istememişti.

"Cemre..."

Genç kadın arkasından gelen sesle bir anda zınk diye durdu ve bedenini fetheden titremeye rağmen sakinmiş imajı çizerek usulca arkasını döndü. Emre yine karanlık gözlerle ona bakıyordu. Ali dikkatle ikiliye bakınca, Cemre "Ben birazdan gelirim yanına," diyerek nazikçe izin istedi. İlk başta isteksiz görünmeyen Ali, sonunda genç kadını ikna edemeyeceğini anlayarak, "Çok bekletme, bir toplantımız daha olduğunu sana hatırlatırım," deyip gülümsedi

Emre'yeyse kafa tutan bir halde bakarak, "Görüşürüz," dedi temiz bir tonda, ancak hiçbir zaman görüşmek istemediği bakışlarından belli oluyordu.

Emre sadece başını salladı sertçe, konuşmaya tenezzül bile etmedi ve Ali aklını geride bırakarak isteksizce asansöre yöneldi. Şimdi yine karşı karşıyaydılar işte. Bir yanı buz tutmuş üşüyor, bir yanına bahar gelmiş kara kışa inat çiçek açmaya kalkıyordu. Biliyordu Cemre, kış günü yemiş vermezdi hiçbir fidan ve bunu bile bile yeşermeye devam ediyordu hâlâ, içinde bir kıyıya gömülmüş umutları.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu genç adam bu sefer kibarca.

Kız sadece baktı yüzüne. "Vaktim yok, bir toplantım daha var duydun," diye açıkladı.

"İşin oğlundan daha değerliyse gidebilirsin."

Pislik, bir anneyi nereden vurması gerektiğini biliyordu. "On dakika..." dedi Cemre sıkılgan bir nefes çekerek.

"Lütfettiniz," diyen adam kıza kibirli bir bakış atarak yanından salındı ve ağzı bir karış açık kalan kıza arkasını dönerek, "Dokuz dakika," dedi. Sanki ona bu kadar bile katlanamayacakmış gibi bir umursamayış haliyle. Hızla önüne dönüp abisinin boş olan odasına teklifsizce girdi, genç kadının girmesini bekleyerek, kapının kulpunu tuttu. Cemre içeri girince, sertçe kapanan kapıyla içi ürpererek titredi.

"Konu neydi?"

"Sonsuz aşkımız..." dedi adam alayla ve kız büyük bir soluğu seslice yutunca, alaylı gözleri kibirle kısılırken devam etti. "Sakin ol sevgilim, büyük aşkımızın dipsiz kuyusunda boğmayacağım seni."

Onun nefretle söylediği sevgi sözleri bile kalbini nasıl böyle çaresizce titretebiliyordu ki! Bacaklarının bağı çözüldü yine kısa bir an ve dengesini kaybetmemek için direndi.

"Böyle giderse dipsiz nefretinin kuyusunda boğulan tek kişi sen olacaksın," dedi hüzünle.

Evet onun tek aşkı nefretiydi, bunu kusmaktan da hiç çekinmiyordu adam.

"Konumuz Furkan." Tokat gibiydi artık ifadesi ve sözleri.

"Sorun ne? Vazgeçtin mi inadından, babalık oyunun bitti mi, gidiyor musun?"

"Gitsem ne kadar mutlu olursun değil mi, düzenin bozulmadan yaşar gidersin. Üzüleceksin ama gitmiyorum," dedi adam. Üzülmüyordu, bir bilseydi oğlu adına ne kadar sevinmişti.

"Oğlumla daha fazla zaman geçirmek istiyorum."

Genç kadının soğuk su gibi yüzündeki donuk gözleri kısa bir an ışıldadı. "Bunun için mi çağırdın beni buraya? Gizli kapaklı konuşulacak bir konu değil ki bu, hatta sorman bile hata. İstediğin kadar vakit geçir, elinden alan mı var? Dilediğin zaman istediğini yapabilirsin, tek şartım uyku saatine dikkat et yeter."

Neden çekmişti ki onu odaya, neden bir bahaneyle ayırmak istemişti Ali'nin yanından? Buna kendisi bile cevap bulamadı. "Sorun çıkarmayacak mısın?" diye hayretle baktı, ne sanıyordu ki Cemre'nin ayak direyip reddetmesini mi? Beklentisi bu konuda kavga edip huzursuzluk çıkarması mıydı? Onu hâlâ tanımıyordu. Hele ki ucunda oğlunun mutluluğu varsa, dünyayı yakardı, bilmiyordu.

"Neden sorun çıkarayım? Furkan seni özlüyor, üstelik senelerdir de hasret. Siz vakit geçirerek öğreneceksiniz bir olmayı. Sen babası olduğunu kabulleneceksin, o da bir babası olduğunu hissedecek, ben bundan ancak mutlu olurum."

"İyi kadın pozları..." diyen adama kadın iç geçirerek baş salladı.

"Anne pozları," dedi Cemre küçümseyen bir alayla. "Yakında alışır ya da hatırlarsın, malum mükemmel bir kadın tarafından büyütüldün."

Ve arkasını dönüp kapıyı açarak odadan çıktı.

6. BÖLÜM

Kırıldık. En çok sevdiklerimiz,
kıyamaz dediğimiz yerleri yerle bir ettiği gün dağıldık.
Toparlanamadık bir daha, inançsız ve güvensiz kaldık.

"Bu kadın çok sessiz duruyor, bak şuraya yazıyorum altından bir çapanoğlu çıkacak. Üstelik Emre bana güven vermiyor, bir şeyin peşinde, hem kendini hem de bizi üzecek bir şeyin. İyilik maskesi altında şeytanlık peşinde koşuyor," dedi Peri kızgın gözlerini döndürürken.

"Yılan..." diye hırladı Ecem de. "Çıngıraklı yılan, adını bile anmaya tahammülüm yok, zehirledi çocuğu. Bırak gittiği yerde kalsın soysuz, gidişi oldu da dönüşü olmaz inşallah. Gelmesin diye neredeyse mevlit okutacağım."

En az onlar kadar oğlundaki değişimi hisseden ve hâlâ ailesini affetmediğini yüzünden okuyan Esme de, soğuk ve huzursuzdu. Bu hissiyatını kimseyle paylaşamadığından sebep de içine kapanmaya başlamıştı. O sessiz kalınca Ecem dayanamayarak, "Sen gördün onu abla, nasıllardı? Araları nasıldı yani?" diye sordu merakla.

"Ben yıllar önce bir kere gördüm, araları iyi gibiydi." Herkesten gizlice, oğluna geri dönmesi için yalvarmak amacıyla gitmişti yanlarına ve Emre o kadar netti ki, fikri değişmemiş, geri gelmemişti. "Şu anda ne haldeler bilmiyorum, biliyorsun yerlerini yurtlarını kimseye demiyordu. Tek bildiğim bu ani dönüşün hayra olmadığı."

"Çok haklısın. O yılan kocam kocam diye peşinde kuyruk gibi gezdiği adamı buraya tek başına yollamaz, hele biz Cemre'yi bu kadar bağrımıza basmış durumdayken. Bunda bir iş var. O kadın Cemre üzülsün diye mutluluk planları kurmuştur. Peşine düşüp gelmediğine ve arayıp bizi huzursuz

etmediğine göre, ayağımızı denk almalıyız. Fırtınadan önceki sessizlik gibi ortam, her an kasırga çıkabilir."

"O kadar uzun boylu meselelere Rüzgâr izin vermez, Furkan'ı üzen ben bile olsam affetmez, biliyorsun düşkünlüğünü. Geriden duruyor ama eliyle korumaya aldı herkesi. Üstelik o da bizim hissettiklerimizin aynısını hissediyor olmalı ki gözü oğlunun üstünde, her hareketini takip ediyor. O da farkında bir şeyler çevirdiğinin."

"Biliyorum da, biri torun diğeri evlat abla, senelerdir nasıl sessiz sedasız geriden dursa bile elini üzerlerinden çekmediğini de biz biliyoruz, bence enişte en başından beri onların nerede yaşadığını da ne halt ettiğini de biliyordu. Her ne kadar sakladığını düşünse bile o babalığından hiç vazgeçmedi. Baba yüreği işte, duramıyor," dedi Ecem bilmiş bir şekilde.

"Öyle, gittiği gün sustu, tek kelime etmedi bir daha bu konu ile alakalı konuşmadı, edene de müsaade etmedi ama için için koruyup kolladığını hep hissettim."

"Abla kızma ama bu çocuğu biri gizlice havaya atıp sonra da tutmayı mı unuttu? Son yaptıkları bana pek akıllı işi gelmiyor," dedi Peri içli bir sesle, Ecem üzgün iç çekişle pofladı. Esme yine Karadeniz'de gemileri batmış kadar hüzünlüydü. Sabahtan beri telefonun ucunda görüntülü görüşme açıp konferans ile kritik yapıyorlar, kafa kafaya vermiş oluruna çare düşünüyorlardı.

"Abla sormaya çekiniyorum ama herkesin aklında bu sorunun olduğuna da eminim..." dedi Ecem üzgün bir tonda. "Bu çocuk senelerce kabul etmedi oğlunu, ondan olmadığını defalarca sayıkladı ve başka bir kadınla çekip gitti, şimdi aniden geri döndü ve oğlum da oğlum diyor, sence ne planlıyor?"

"Gerçeği sonunda fark etti sanırım. Sonuçta o bir doktor," dedi Peri kendi fikrince.

"Yok yok, bu meselede bir bit yeniği var. Bu konuda ne düşünüyorsun abla?" diye sordu telefonun diğer ucundaki Ecem, daha fazla Esme'nin sessizliğine dayanamayarak.

"Bir şey düşünemiyorum, artık beynim durmuş gibi," dedi Esme üzgünce. "Emre'yi haklı çıkaracak tek bir düşünce aklıma gelmiyor, ona defalarca çocuğun kendi oğlu olduğunu söyledim ama o her seferinde bunu inkâr etti. Kanıtlarım var dedi, sizi kandırıyor dedi. Oysa Cemre gururunu kırıp doğumdan sonra bunu bize kendi isteğiyle kanıtladı, hem de hiçbir mecburiyeti yokken. Ondan böyle bir beklentimiz yokken mahkeme kararıyla destekledi. Buna rağmen onu ikna edemedim, benim yetiştirdiğim evlat nasıl bu kadar vicdansız olabilir? Olmaz, onun içini bilirim ben, bir şey var, sakladığı, çekindiği hatta gurur yaptığı bir şey... ama bulamıyorum. Ah Cemre'm ahh, mutluymuş gibi gülerken içinin kan ağladığını göremeyecek kadar kör bir evlat yetiştirmedim ben. Kadınlık gururu yok sanki anneliği tüm kırgınlıklarının üstünde tutuyor. Emre hâlâ oyun peşindeki şımarık bir çocuk gibi... Elindeki oyuncağı

kırıldığı zaman anlayacak, zarar verdiğinde kaybedeceğini. Belli ki gelişi sebepsiz değildi. İnsan doğurduğunu tanımaz mı, avucunun içi gibi bilmez mi? Ne Cemre'ye, ne de oğluna hâlâ duygularının farkında değil, ona göre yanıp tutuştuğu intikam hırsı gözlerini ve kalbini kör, kulaklarını sağır etmiş ama bence yandığı intikam hırsı değil özlem ateşiydi. İçin için senelerce hasretlerinden yanıp kora dönmüş belli. Oysa bilse Cemre'min sol tarafındaki acısına hiçbir ilacın şifa olmayacağını, görse dermansız derdinin hiçbir zaman geçmeyeceğini... acıdığı, kanadığı zamanlarda sadece sarılmaya ihtiyacı olduğunu... Ben evlendikleri günden beri hep dua ettim, oğlumun her zorluğunda yanında olmasını ne çok isterdim. Sonsuz merhametiyle, sevgisiyle sarıp sarmalamasını, herkese şifa dağıttığı elleriyle kızımın yarasına merhem olmasını ne çok bekledim. Yetim yanını, öksüz yanını kucaklamasını ne çok isterdim. Onunla gülmeyi öğrenmişti, onunla yaşama tutunmayı öğrenmişti Cemre'm, o var diye kendini yetim ya da öksüz hissetmemişti. Cemre'den çaldığı o masum gülüşleri, yaralı kalbine çok gördüğü merhemi vermesini ne çok diledim Allah'tan. Öyle pişman olacak ki bir gün, yalvarıp yakarsa telafi edemeyecek geçen onca zamanı, öpüp de iyi edemeyecek acıttıklarını..."

"Üzülme lütfen, Cemre mutlu olacak," dedi Peri avutan bir sesle. "Belki şu Ali denen adamla yeniden yüzünü güldürür bilemezsin."

"Ben sevemedim Ali denen o adamı. Hazine avcısı gibi her delikten çıkıyor, tabii bizim sersem ortalarda intikamı Konya yaylası gibi gezerken, adama elleriyle çizilmiş harita verdiğini göremeyecek kadar da gururlu," dedi Ecem hırsından delirerek. "Abla valla içimde tutamıyorum, istersen kız, küs. Ağzına ıslak hamam havlusuyla vurup aklını başına getiresim var. İnsan yeğenine beddua etmez ama ben ediyorum. İnşallah öyle bir ayağı taşa takılır ki, öyle bir tepetaklak olur ki, düzelmek için tek çaresi Cemre olur da, elinden tutup kaldırması için inim inim inler. Kalbinin acısı gururunu ve beynini kör eder de, o kızın yıllarca ne çektiğini anlayıp pişman olur." dedi Ecem.

"Al benden de o kadar," dedi Peri sitemle. "Bu günler pek uzak gibi durmuyor sanırım."

"Rüzgâr eniştem işe el atmış gibi duruyor," dedi Ecem bilmiş bir halde iç geçirerek.

"Bence Cem de buna dâhil olmuş gibi geliyor bana," dedi Esme gözlemlediği kadarıyla.

"Eymen de çok suskun, bu ikili için hain planlar içerisinde gibiler,"

"Oysa ne kadar sessizler resimde değil mi, inine çekilmiş ayı kadar masumlar bu üçlü..." Ayılarının kalbindeki kocaman sevgiyi hatırlayan üçlü aynı anda kıkırdarken, Esme gözlerini kapıya çevirdi. Kısık sesle, "Rüzgâr geldi, kritikleri sonra yapalım." dedi hızla.

"Kim ne duyarsa geçiştirmeyecek!" dedi Ecem tatlı bir emirle.

"Daha Utku ile Tutku'ya el atmadık!" dedi Peri içi acıyarak.

"Onlara Pelin ve Ece parmak bastı merak etmeyin, biz şu anda önceliğimize odaklanalım, onların da sırası gelecek," dedi Ecem hızla.

Ve hepsi birden telefonu kapadı, hepsinin birden aklındaki tilkilerin kuyrukları havaya kalktı.

Onlar dedikodunun dibine vururken her şeyden habersizdi Cemre. Günün yorgunluğunu üzerinde taşıyan ve artık iş temposundan sürekli bozulan şalını çekiştiriyordu. Yorgun bakışlarını kaldırdığı an, gördüğü yüzle bir an durakladı. Sanki biri balyozla bacaklarına vurmuş ve dizleri üzerine çökertmişti tüm dirayetini. Derhal kendini toparlayarak meraklı bakışlarını başka yöne çevirdi ve sekretere getirdiği dosyalar üzerindeki değişimleri not etmesini buyururken, ensesindeki ürpertiyi yok saymaya çalıştı.

Emre konuşmamıştı onunla, belki de görmediğini düşünmüştü, içi rahatlamıştı ama görmüştü Cemre. İşi bittiğinde ise sanki onu hiç görmemiş gibi arkasını dönerek ve bacakları birbirine dolaşarak odasının yolunu tuttu. Kapıyı kapatan eli titriyor, kalbi garip bir heyecanla hızlanıyordu. Yıllar geçmişti ama değişmemişti ona olan ani tepkileri, ne kalbinin hızlanması ne de ellerinin terlemesi hiç değişmemişti. Onu ne zaman görse eskisi gibi heyecanlanıyordu.

Onun bu hastanede ne işi olduğunu merak ediyordu. Burası sadece kendisine ve Ali'ye aitti, ona gelecek hali olmadığına göre, geldiği kişi Ali olmalıydı. İyi de onunla ne görüşecekti ki? Burada çalışmak istemeyeceğine göre! Gerçi eski arkadaşlardı ama onların iş dışında bir sohbete katıldıklarını hiç görmemişti.

Odasına geçmesine rağmen fitne bir huzursuzluk içine sirayet etmiş, merak yüzünden ne işine adapte olabilmiş ne de oturduğu yerde durup onun neden hastaneye geldiğini düşünmekten rahat nefes alabilmişti. İğneli fıçının içinde merdivenlerden yuvalanıyor gibiydi, aleyhine geçen her saniye kızın aklındaki senaryolarının şeklini sürekli değiştiriyordu. Çocukluktu yaptığı, onların bir gelecekleri vardı. Oğulları vardı, her karşılaştıklarında ondan böyle köşe bucak kaçamazdı. Ya da etkilenip eli ayağı buz kesip birbirine dolaşamazdı.

Cesaretini topladı ve saklandığı ofisinden başını çıkardı. Tereddütlü bir halde Ali'nin ofisinin yolunu tuttuğu anda, onu merdivenlerin önündeki asansöre ilerlerken gördü. Artık az çok tanıdığı adamın yüzünden öfke dalga dalga yayılıyordu. Adımları uzun, duruşu bir heykel kadar vakurdu. Hızla adımlarını onun tarafına çevirdi.

"Ali," dedi tedirgince seslenerek. İçindeki huzursuzluk sesinden firar etmiş bir kamçı gibi adamın ensesinde şakladı.

Genç adam ona dönmeyerek asansörün düğmesine hırsla basmaya devam etti ama Cemre onun görmezden geldiğini idrak ederek vazgeçmedi inatçı tutumundan. Yanlarından gelip geçen doktorlara aldırmadan sesini daha gür bir katmana yükselterek, "Ali duyduğunu biliyorum, bekler misin?"

diye konuştu. Adam gözlerini kapayarak kısa bir an, açılan asansör kapısından içeri girmedi ve bekledi.

Yanına yaklaştığında Ali arkasını döndü ve elini sıkıntıyla şakağında dolaştırmaya başladı. Suçlu bir zanlının hâkimle yüz yüze gelmesi gibi gözlerini kaçırıyor, bocaladığında olduğu gibi ayağının ucunu hafif bir ritimle yere vuruyordu. Cemre ona dikkatle ve merakla bakarken, Ali hastane içindeki personelin dikkatini çekmemek ve otoritesini sarsmamak için onu kolundan tutuğu gibi merdivenlerin olduğu ıssız alana çekti ve Cemre neye uğradığını anlayamadan kolundaki elle irkildi. Ona dokunulmasından hoşlanmadığına defalarca tanık olan Ali, elini çok oyalanmadan derhal kadının teninden çekti.

Acıyan kolunu ovarken, "Bir sıkıntı mı var?" diye sordu Cemre. Tutuşu kaba değildi ama parmakları etine batmıştı.

"Yok."

Genç adam gözlerini kaçırarak bocalayınca ve elini yine şakağında dolaştırınca, Cemre koluna dokunarak ilgisini kendine çevirdi. Gözlerinin içine dikkatle bakarak sormadan cevap bekledi ama beklediği olmadı. Ali ağzı gevşekler gibi kendini anlatmayacak ve şikâyet etmeyecek kadar iradeli ve mert duruyordu.

"Emre ile aranızda bir şeyler mi var?"

Bu soruyu beklemeyen Cemre şaşkınca açtı gözlerini ve bir an nutku tutulduğu için ne diyeceğini bilemedi. Adam dikkatle gözlerine bakıp yanlış anlayarak kısık sesle küfredince kendi kendine, "Hayır, bunu da nereden çıkardın?" diye sordu panikle. Sırtından aşağıya serin bir yel akmıştı.

"O böyle olduğunu düşünmüyor sanırım."

"Bunu o mu söyledi?"

"Ben söylediklerinden bu varsayımı çıkardım ve o da bunu yalanlamadı."

"Bunun olması mümkün değil," dedi kız içi acıyan bir bakışla. Emre böyle bir şeyi neden yapacaktı ki, konu tamamen yanlış anlaşılmış olmalıydı. Belki farklı amaçla gelmişti buraya ama konu kendiliğinden bağımsız yanlış anlaşılmaya müsait olmuştu.

"Neden mümkün değil, sizin bir geçmişiniz var ve bir de çocuğunuz..."

"Bu mümkün değil..." dedi Cemre kızaran yanaklarını ve üzgün gözlerini saklayarak. "Çünkü o evli... başkasıyla evli bir adamla ilişki yaşayacağımı düşünmüş olamazsın."

Ali bu ayrıntıyı kıskançlığı yüzünden gözden kaçırmış gibi dişlerini sıkarak kendine küfrederken, onun imalarına kandığı ve Emre'nin oyununa geldiği için öfkeyle doldu. Belli ki adam hem pastam dursun hem de karnım doysun diyordu. Midesi kasıldı, Ali bile o kadar şerefsiz olamazdı.

"Buraya bizi konuşmaya gelmedik sanırım," dedi Cemre gözlerine bakarak.

"Ama o bunun için buraya geldi. Oğluna üvey baba istemediğini söyledi."

"Sen de aramızda bir şey olduğunu mu düşündün?"

"Çok net konuştu,"

"Her baba bu konuda endişeye kapılıp net konuşur," dedi Cemre sert bir tonda.

"Sandım ki..." Cemre kaşlarını çatmaya başlayınca birden sesli bir solukla, "Senden destek almasa bu kadar net konuşamaz diye düşündüm," deyiverdi. En azından dürüsttü.

"Almadı, bu konuda destek alması da mümkün değil."

"İlişkimizin ciddiyetini sorguladı."

"Ona neymiş ki?" dedi Cemre saf bir öfkeyle. Bir ilişkisi olduğunu belirttiği halde sessiz kalmasındaki tepkisiyle, Ali garip bir huzurla gülümseyerek gözlerinin içine baktı. "Seninle ne kadar ciddi olduğumu sordu."

Ortada bir ilişki olmadığını düşündüğünden olaya kendi çerçevesinden bakan Cemre, "Söyleseydin ona..." dedi arkadaş olduklarını ima ederek.

"Söyledim," dedi gülümseyen adam, yakışıklı yüzü aydınlanmıştı. Şimdi bu adam koyun görmüş kurt neşesinde neden sırıtıyordu ki durduk yere? Yüzündeki ışıltı kızın kafasını karıştırdı. Ne söylemişti ki, hâlâ neye izin verdiğini anlayamadığından tek kaşını sorgularcasına kaldırdığında, Ali daha fazla içinde tutamadığı gerçeği dile getirdi. "Ona evliliği düşünecek kadar ciddi olduğumu söyledim."

Cemre'nin bir an ayaklarının altından yer kayar gibi oldu ama sendelemedi, dengesini korumayı becerdi. Emre'ye evlenmek istediğini mi belirtmişti? Rengi kaçtı ve soluksuz halde bakarken, Ali onun bu şaşkın tepkisinden faydalanarak eline uzandı. Buz gibiydi eli ve titriyordu. Derhal temastan kaçındı kız, Ali alışık olduğu bu duruma ses etmedi.

"İstersen bu işi resmiyete dökeriz, hem Rüzgâr Bey'in sürekli gözü üstümde olmaz. Cem Bey de *'ayağını denk al'* gibilerinden sürekli laf çakmaz." Kızın eline yine uzandı ve şaşkınlığından sebep bu sefer tutmayı başardı. "Geçen gün Eymen abi bile bir kokteylde senden uzak durmam konusunda beni tatlıca tehdit etti. Onların da içi rahat eder ve biz özgür ol..."

Cemre adamın elinden parmaklarını ateşte yanmış gibi çekerek, soluksuz halde bir adım geriledi. "Sana umut verdim mi?"

Her an bayılacak gibi duruyordu. Şok içindeydi. Ali bu soru karşısında bir an ne diyeceğini bilemedi. Evet, gülüşü, bakışı masum olabilirdi ama hüzünlü ve kabullenir duruşu bazen umut vaat etmişti. Cemre derhal itiraz ederek, "Eğer sana bilmeden umut vaat edecek bir hata yaptıysam özür dilerim. Gerçekten bu şekilde algılayacağın bir hareket yaptıysam affet ama ben senin gibi düşünmüyorum. Arkadaş olduğumuzu sanmıştım," dedi bocalayarak. Paniklemiş, korkmuş hatta sanki evli başka bir adamla yakalanmış kadar yüksek tepkiler vermişti.

"Beni istemiyorsun yani!"

"Hayır, yani evet arkadaş olarak istiyorum, sen çok iyi bir adamsın. İnan bana eğer bir ilişki düşünseydim, senden daha iyisini bulamazdım ama ben evlilik düşünmüyorum." Başkasıyla evliyken nasıl düşünürdü! Üstelik o adam onu boşamadan başkasıyla evlenmişken! Allah'ım, ne acı bir durumdu. Kimse bilmese bile kocasının metresi konumuna düşmüştü. Üstelik Ali bunca zamandır parmağından çıkarmadığı alyansı hiç mi fark etmemişti? İşine gelmemişti tabi, amaca giden yolda her şey mubah mıydı?

Adam bu tutumunu kendince kafasında yorumlayınca biraz olsa da rahatladı. Karalı ailesinden çekindiğini düşündü, haliyle aile onu kızı yerine koymuştu kolay değildi. "Hemen evlenmemize gerek yok, nişanlılık devresi bunun için, birbirimizi özgürce tanıyabiliriz."

Yüzü kızaran ve hayâ eden kızın bu özgürlük kelimesinin içinden aldığı uyumsuz titreşimler, midesini tırnakladı. "Özgürlük istemiyorum, evlilik de istemiyorum. Ali ben açıkçası bir ilişki istemiyorum. Hayatımda oğlumdan başka erkeğe yer yok şu anda, sadece onunla olmaktan başka bir dileğim de yok."

"Bizim ilişkimiz oğluna engel mi?"

"Engel, babasının varlığına bile yeni alışan bir çocuğa sırf ben macera yaşamak istedim diye yeni bir kafa karışıklığı veremem."

Adam bu sözlerle tokat yemiş gibi irkilirken, "Bizi macera olarak mı görüyorsun?" diye kırgın bir tonda sordu. Soluk alamıyor gibiydi.

Kız çenesini havalandırdı. "Açıkçası şu anda öyle görünüyor. İnsanın kalbi koşmuyorsa hazin sona, aklıyla gittiği her yol maceradır ona. Üzgünüm, şu anda planlarımda bir evlilik, ya da gönül ilişkisi mevcut değil. Tek düşüncem oğluma huzurlu bir gelecek vermek."

"Yani bu konuda netsin!"

"Hayır, ben hiçbir zaman net olmadım, büyük de konuşmadım. Hayatın bize ne getireceği belli olmaz, evlenmem dersin iki gün sonra Allah nasip eder evliliğe koşarsın, sevmem dersin farkında olmadan kalbin biri için çarpar, nefret ettiğini sanır, deli gibi seversin. Tek olmanın planlarını kurar hayalini bir başkası üzerinde inşa edersin. Hayat sana sormaz planın var mı diye, o yüzden gelecek için kesin konuşmak Allah'a şirk koşmak demektir benim nezdimde. Fakat şimdiki zaman için böyle bir planım yok, eğer seni üzdüysem tekrar özür dilerim."

Genç adam buz kesmişti adeta, ifadesi ve duruşu taş kadar ağırdı. "Emre ile ya da başkasıyla, bir daha bu konuda seni muhatap etmeyeceğim, gerçekten özür dilerim. Umut verdiğimi bilemedim."

Reddedilmek çok ağır gelmişti. Gözleri kırgınca parlayan Ali, tek kelime etmeden yanından geçti ve asansörün önüne ilerledi. Durgun bir halde asansörün açılan kapısından içeri girerken, Cemre içi acıyarak yüzünü düşürdü ve aynı hızla dişlerini sıkarak ofisinin yolunu tuttu. O öfkeden delirmiş vaziyette, Emre'ye ne cüretle hayatına burnunu soktuğuna dair sözlerini söylemek için

zaman kollarken, merdivende sohbet boyunca beliren gölgeler usulca hareketlenerek aşağıya kaymaya başladı.

Gururdan göğsü kabaran Cem, gelinlerine olan güveninin ve inancının tam olmasına sevinirken, kaşlarını kaldırarak merdivenin başında donup kalmış yeğeninin omzuna dokunarak kendine getirdi. Garip duygular içinde kalan ve ne düşüneceğini bilemeyen Emre, merdivenin tırabzanını sıkıyor ve gözlerini kısıp hemen bir basamak altında donmuş halde duruyordu. Sohbet boyunca nasıl olup da bu kadar dirayetli kalabildiğini ve koşup adamın üstüne atlamadığını hep merak edecekti. Onu yerine çakan, Cemre'nin sözlerindeki netlik miydi? Yoksa amcasının omzunda olan ağır eli miydi bilemedi ama bildiği tek şey, bu Ali denen adamın bu işten asla vazgeçmeyeceğiydi. Eğer onu tanıyorsa, Cemre ***'evet'*** diyene kadar işi inada bindirecek, belki de kendine âşık edecek yollara yönelecekti ve kalbi kırık kadınların teselliye ihtiyacı olduğu yönünde yaygın bir öğüt vardı. Bu fikirden hiç hoşlanmadı, peşinde koşması ve Cemre'nin açık kapı bırakıp, *'geleceği bilemem'* zırvalıkları konusundan güç alacağı düşüncesi içine çivi gibi işledi. Ne demekti; ***gelecekte ne olur bilemem***? Bu bir adama *beni kendine âşık et* demekten farklı bir şey değildi. Gelecekte de, şimdiki zamanda da hiçbir şey olamazdı aralarında, onun hayatındaki tek erkek... tek erkek... evet tek erkek yalnız... oğlu olacaktı!

Cem yaptığı uyarı dolu ve biraz da ortalığı kızıştıran konuşmadan sonra, Emre'nin buraya geleceğini adı gibi biliyordu ve tahmin ettiği gibi onu eliyle koymuş gibi bulmuştu, hatta istediğinden de fazlasını duymuş, duymasına vesile olmuştu.

"Karın nasıl Emre?" dedi sakin bir tonda sohbet eder gibi.

Emre ona öldürücü bir bakış attı ama Cem bunu tabii ki kaile almadı. "Bize ondan hiç bahsetmedin ve oradaki hayatından, yakında *onlar* da gelecek değil mi? Belki çifte düğün yaparız," dedi yanından geçip asansörün düğmesine basarken. Tüm bedeninden serin bir yel geçen Emre dişlerini sıkarak "Onların evlenmesine izin vereceğimi de nereden çıkardın?" diye hırladı.

"Neden vermeyesin, buna hakkın var mı?" dedi Cem başarılı bir oyuncu gibi.

Homurdandı ve "Oğluma üvey baba istemiyorum," diye yine aynı bahaneye sarıldı.

Ona kirpiklerinin kıyısından bakan Cem, "Ece'nin kocası neden oğluna üvey baba olsun ki, sonuçta Ece Furkan'ın halası," dedi sesindeki gülümseme tınısıyla.

Emre afallamış halde yüzüne bakarak, "Ne Ece'si?" diye kaşlarını çattı.

"Sen kimden bahsediyorsun? Ben çifte düğün derken Cemre ve Ece'den bahsetmiştim," dedi Cem asansörden içeri girip düğmeye basarken. "Ayrıca Ali mi? Sen zaten ona izin veremezsin, sana sormaz ki. Böyle bir konuda sen dış kapının mandalı konumundasın. Sen evlisin be adam, hiçbir yerde hükmün yok. Gerçi onun Cemre'nin aşkını kazanacağını başından beri biliyorduk.

Ali iyi çocuk, çok da iyi niyetli, biz ailecek severiz onu. Bu ilişkide onlar adına mutlu olurum, ikisi de bunu hak ediyor. Özellikle Cemre'miz mutlu olmayı herkesten çok hak ediyor," dedi hiç istifini bozmadan.

"Tırnakların canımı yakmıyor ama nefretimi gıdıklıyor amca. Beni kışkırtmak için mi konuşuyorsun fikrin olmayan sözleri?"

"Seni neden kışkırtayım aslanım, sen evli barklı bir adamsın, sana ne ki Cemre'den? Kız bekâr... Üstelik yıllarca senin attığın kazığın yasını tutacak değildi ya, sonunda kalbini kaptırdığı biriyle yeniden mutlu olmayı deneyecekti. Biz bunu bekliyorduk zaten."

"Siz?" dedi dişlerini gıcırdatarak. Şok üstüne şok yaşamak bu olsa gerekti, amcası onun karısının başkasıyla evlenmesine izin veriyordu. Bu kadar mezhebi geniş değildi, hayır olamazdı. İnadına yapıyordu, hırsından kudursun istiyordu ama umursamayacaktı.

"Rüzgâr ve ben, daha ilk günden beri Ali'nin Cemre'ye olan bakışlarını fark etmiştik."

"Ve müdahale etmediniz mi?"

Cem omuzlarını sarstı. "Neden edelim, adam dürüst oynuyor ve kötü gözle bakmıyor. Bize bu konuda hassas olduğunu net bir şekilde belirtti. Cemre genç ve güzel bir kadın, üstelik yalnızlık Allah'a mahsustur. Ömür geçiyor, yarın geri gelmeyecek bu çağları. Babalar evlatlarını mutlu görmek ister, biz de onun mutluluğuna tanık olmak istiyoruz. Tanımadığımız bir adamı karşımıza *damat* diye getirip aklımız kalacağına, tanıdık ve güvendik biri ile hayatlarını birleştirmelerini biz de tasvip ederiz."

"Aklım almıyor!" dedi Emre açılan asansör kapısından çıkarken homur homur sesiyle.

"Aklın neyi almıyor koçum?"

"Söylediklerini... Bu... bunu benim amcam mı söylüyor?" Cem ona kaşlarını kaldırarak bakınca bocalayarak, "Oğluma üvey baba getirmesinden soğukkanlılıkla bahsediyorsun," dedi yine dişlerini sıkarak.

"Sen ONUN oğlu olduğunu iddia ettiğin çocuğa, hem de hamile olduğunu öğrendiği günlerde üvey anne getirmedin mi? Ne kadar ironisin, bence yaptıklarınla söylediklerin çelişiyor. Git eve kendini bul gel, öyle konuşalım," dedi ve güneş gözlüğünü takarak döner kapından geçip çıktı.

Emre elini hemen yanındaki kolona hırsla vurdu, Cem kulağına tuttuğu telefona, "İşlem tamam," dedi ve onun için aracın kapısını açan güvenliğe gülümseyerek teşekkür edip, arkasından bakan gence aklını başına getirmesini bildirir gibi korna çalarak hızla uzaklaştı.

Bu çocuklar bazen cidden çok saf oluyorlardı, onların şimdi düşe kalka yürüdükleri yolları, Cem ve Rüzgâr koşarak geri dönmüşlerdi.

7. BÖLÜM

Terk ettiğin düşlerin altında tek kaldığımdan beri,
gülüşlerimin arkasına saklandı gözyaşlarım.

Akşamın serinliği bahçede şımarık bir rüzgârla oynaşırken, tüm aile uzun zaman sonra hep bir aradaydı. Tutku meyve tabaklarıyla içeri girince, Ecem ona kaşlarını çatarak baktı. "Kızım hamilesin bıraksana, yardımcılar getirsin," diye söylendi.

"Taş atıp kolumu yormadım teyze, hazır tabağı alıp geldim," dedi Tutku gülümseyerek ve tabağı masaya koydu. Bakışlarını tam kocasının yanındaki boş yere çevirmişti ki, başını kaldırınca Utku ile göz göze geldiler. Herkes eşini yanına almış sohbetin dibine vururken, onun ayrı oturması hoş karşılanmazdı. İsteksiz şekilde kocasının yanına otururken, artık iyice öne doğru fırlayan karnıyla ona temas etmeden durmak çok zordu. Utku karısına yardımcı olmak için ona uzanınca, Tutku ona ters bir bakış atarak bu temasın önünü kesti ve adam hırsla dişlerini sıkarak kalktığı yere yeniden sessizce oturdu.

Cemre yeni bir tepsiyle yanlarına gelirken yerinden kalkan Peri, gelinlerine yardım etmek için uzandı. "Sağ ol yenge," dedi Cemre gülümseyerek.

"Furkan nerede?" diye sordu Eymen etrafa bakınarak. "Geldiğimden beri görmedim onu."

"Pelin halası ve kuzenleri ile eğlence merkezine gitti."

Ece homurdanarak bir şeyler söyleyince Ecem kaşlarını çattı. "Arkadaşların kaçmıyor Ece."

"Siz de kaçmıyorsunuz anne, gitsek ne olurdu?" diye huysuzlandı. "Hem Masal da benim gibi düşünüyor, değil mi Masal?"

"Düşünmüyorsun değil mi halacığım?" dedi Esme özlem dolu bir sesle.

"Yok hala ben sizi özledim," dedi isteksizce yerinde kıpırdanırken. Ece ve Masal birbirlerine bakıp umutsuzca omuzlarını sarstılar. Belli ki bu gece dışarı çıkmak yalan olmuştu. Cemre de yerine oturunca ailenin eksikleri hariç hepsi buradaydı. Peri yengesi ve Eymen dayısı, kızlarının kulağını yakalayıp uzun zaman sonra nihayet onu bu ortama getirebilmişlerdi ve bunu fırsat bilen Ecem teyzesi de Ece'yi gelmeye mecbur bırakmıştı.

"Masal bağlama çalıyor artık," dedi Peri hevesle.

"Yaa, ben de çok istemiştim, hatta zamanında biraz deneme bile yapmıştım," dedi Esme gülümseyerek. "Ama beceremeyiştim. Sesim de güzel değil bilirsiniz."

"Cidden mi hala, bilmiyordum."

"Hadi Masal, o halde bize bir şeyler çal," dedi Rüzgâr da heveslenerek.

"Çalmam," dedi Masal suratını asarak.

"Neden, tam olarak öğrenemedin mi daha?" diye sordu Ecem merakla.

"Ben dinlemiştim. Gayet güzel çalıyor," dedi Cem gurur duyarak, çünkü ona sevdiği türküleri çalıyordu. Cem'in türkülere düşkünlüğünü bildiği için herkes gülümsedi.

"Sesim güzel değil enişte, ben söylersem herkes kaçacak delik arar."

"Sen çal, söyleyecek biri illa bulunur," diyen Esme gözlerini devirerek başını gelinine çevirdi. Sırtı ürperen Cemre, "Ben tabak getirsem iyi olur," diye ayaklanınca, bu defa gözleriyle onu hedef alan kişi Rüzgâr'dı. "Cemre bizden güzel sesini esirgemez, değil mi kızım?" diye sorduğunda diğer bütün gözler de istekle ona döndü. Ah, işte! Kaçamamıştı. Rica eden babası olunca red eden gelini nasıl olsundu?

Herkes bıyık altından güldü, çünkü bu ailenin bülbül seslisi Cemre, ne zaman böyle toplansalar şarkı söylemeye mecbur bırakılmaktan kurtulamıyordu. "Hadi git bağlamanı getir," dedi Esme hevesle yeğenine. "Portmantonun içine koymuştum."

"Hala ya..." diye itiraz etti Masal.

"Sus bakayım, yoksa türküleri de sen söylersin."

Az sonra Masal sazının akordunu yapmış, ona merakla bakan Cemre'nin hangi türküyü seçeceğini bekliyordu. Ama Cemre elindeki nota dosyasından hiçbir türküyü beğenmiyor, sürekli sayfaları çeviriyordu.

"Bana geçen gün söylediğin türkü olsun mu?" dedi Masal hevesle kaşlarını kaldırarak.

"Yok, başka olsun," dedi Cemre huzursuzca. Gözlerini kaçırmıştı.

"Yok yok, o olsun," dedi inatla Masal ve kızı mecbur bırakarak bağlamanın tellerine dokundu bile. Kırmızı ojeli tırnakları mızrabı şelpe tekniğiyle tutuyor, tellerin altında gidip gelen parmakların yaydığı notalar ortama yayılırken herkes pür dikkat Cemre'ye bakıyordu.

Cemre her zaman olduğu gibi utançtan kızarmış gözlerini kaçırıp ellerine odaklıyor, Ece yanına gelmiş ona sarılarak güç veriyordu. Sonra kaburgaları döven bir soluk aldırdı sesi ve yürekleri ağlatan ezgisiyle kelimeler döküldü dudaklarından ruhlarına.

**Gönlüm düştü bir zalıma*
Yar dedim de cayamadım
Yazık vazgeç şu halına
Dediler de cayamadım

Uçar gider daldan dala
Koyar seni haldan hâlâ
Yazık yanma bile bile
Dediler de cayamadım

Olsun benden beter diye
Ah etmedim tutar diye
Canım gülüm yeter diye
Ağladım da cayamadım

Yarin gitti el oldu da
Bir kötüye kul oldu da
Yandı içim kül oldu da
Cayamadım cayamadım

Zara'nın sesine yakın bir ses tonu vardı, bu türküleri tıpkı onun söylediği gibi şahane söylüyordu. Cemre'nin türküleri insanın ciğerini dağlıyor, bazen de neşe kaynağı oluyordu. Bu seferki söylediği ise o kadar anlamlıydı ki, Cemre türküsü bitince nemli gözlerini saklayarak kirpiklerini kırpıştırdı. Garip bir halde gülümsedi, genzine dolan hıçkırıklarını bastırmak için dudaklarını sıktı. Esme ve Ecem kimseden saklamadan ağlarken, Rüzgâr karısının başını sinesine çekmiş teselli ediyor, Tutku yanağına yuvarlanan yaşları sessizce siliyordu. Nasıl ki mutluluklar paylaşılarak çoğalıyorsa, acılar da paylaştıkça azalıyordu. Çok şanslıydı, acısına sessiz kalamayan bir ailesi vardı. Cemre daha fazla kendini tutamayacağını anlayınca kalktı, bir şey diyecek gibi durdu ama sonra vazgeçti. Kaçarcasına kapıya yöneldiği an, içeri Pelin'in elinden tutan Furkan ve yeğenleri girerek bu duygusal atmosferi baltaladı. Yarım saat sonra Emre de gelmişti eve, hiçbir şeyden habersiz gülümseyerek topluluğa selam verip oturduğunda, kadınlar ona boğacak gibi öfkeyle baktılar.

---

* Zara/ Cayamadım

Selamını almadan tavır yaparak ayaklanıp eve doğru yürürlerken, erkekler ise kaşlarını kaldırarak içeri geçen eşlerinin arkasından masumca bakmışlardı.

Emre eve giren kadınlara bakarken, bir şey anlamayarak, "Bir sıkıntı mı var?" diye sordu

"Az evvel gelseydin bir şey olacağı kesindi, seni onların elinden kimse alamazdı," dedi Cem ciddiyetle.

"Ne yaptım ki ben?" dedi Emre merakla koltuğa otururken.

"Daha ne yapacaksın?" dedi Utku ayaklanırken, "Güvenimizi kırdın."

Emre ona dişlerini sıkarak baktı ve Utku karısının koluna uzanıp genç kadının ayaklanmasına yardım ederken, Emre bakışlarını Tutku'ya çevirdi. Birkaç defa karşılaşmış, resmi bir şekilde tanıştırılmışlardı ama hâlâ onunla hiç sohbet etme şansı olmamıştı. Tutku yerinden kalkınca, Utku elini kolundan çekti, genç kadın kayınpederinin elini saygıyla öpüp, "Hayırlı geceler baba," dedi gülümseyerek.

"Sana da kızım," dedi Rüzgâr ve Tutku, amcasına da aynı saygıyla veda ederken, Utku sabırla karısını bekledi. Emre, abisine baktı, o anda Tutku elini karnına koyarak sesli bir şekilde inleyince telaşlı bir korkuyla öne atılan Utku'nun rengi değişti ve "İyi misin?" diye sordu karısına. Onu hiç bu kadar endişeli görmemişti Emre, kaşlarını kaldırdı.

"İyiyim, sadece kramp," dedi Tutku endişelenen aile üyelerinin arasında kendine gelirken.

"İyi geceler baba, gitsek iyi olacak, bugün çok ayakta kaldı," dedi Utku ve sahiplenici bir tutumla karısının koluna uzanıp kendisiyle birlikte onu da kapıya doğru yönlendirdi. Az evvel karısını kendini çok yorduğu için azarlıyor muydu? Abisi!

"Nasıl tanıştılar acaba, birbirlerinden çok farklılar," dedi Emre düşünceli kaşlarını merakla kaldırırken, aslında şu ana kadar onları hiç merak etmemişti.

"Tanışmadılar," dedi Cem gülümseyerek. "Utku, kız daha onu tanıyamadan kaçırdı."

Emre gerçek bir şaşkınlıkla bakınca, Rüzgâr gülmemek için parmaklarının tersini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Nasıl kaçırdı? Bildiğimiz şekilde mi?" diye sordu Emre.

"Uzun hikâye, bir gün abin sana anlatır," dedi Rüzgâr ve o sırada abisini yolcu eden ev halkı bahçeye geri gelmişti. Bir saat daha süren sohbetin ardından Cemre oğlunu alarak izin istemiş, kendisinin de sınavının yaklaştığını belirterek evine geçmişti.

Furkan herkesi öpüp annesinin elini tuttuğunda babasına bakarak, "Bana hikâye anlatmayacak mısın baba?" diye sordu. Emre ayaklanırken Cemre ona bakmadan oğlunu sürüklercesine eve doğru çekiştirmeye başlamıştı. Oğluna duş aldırıp üzerini değiştirdikten sonra yatağına yatırdı, babasının birazdan ona hikâye okumaya geleceğini söylediği ufaklığı öpüp, komodindeki ders

kitaplarını alarak aşağıya indi. Emre salonda yoktu, bakışlarını mutfak bölümüne çevirdi, orada da yoktu. Sonra holün sonundan sesi gelmeye başlayan adamla, dikkati o yana döndü. Biriyle telefonda konuşuyor olmalıydı, kısık sesi hararetliydi. Önce amacı onu umursamamaktı ama duyduğu isimle durakladı. Ayakları olduğu yere çakılıp kaldı.

"Söz verdim ya," dedi gülümseyen bir sesle Emre. Karşı taraftan uzun süren bir konuşma gerçekleştirildi ve adam susup sabırla onu dinlerken garip bir biçimde gülümsedi.

Göğsüne bastığı kitaplarını sımsıkı tutan ellerinin tırnakları, kalın ve sert cildine geçmiş canını yakıyordu Cemre'nin, donmuş halde adamın balkondaki konuşmasına istem dışı şahit oluyordu.

"Hiçbir şey senden daha değerli değil, sen benim her şeyimsin!" dedi adam ve kadının sırtına bir hançer saplanarak, ensesinden aşağıya buz gibi bir yel yayıldı. Bacaklarının dermanı çekilir gibi oldu. Yutkunsa gücü yok, soluk alsa nefesi yetmiyordu.

"Aşkım," demişti adam şefkatli sesiyle. Bir zamanlar ona dediği gibi içten ve yürekten. Bu acıya nasıl dayanırdı? "Lütfen ağlama artık, söz veriyorum yakında geleceğim. Yakında hiç ayrılmayacağız."

İşte bu sözle içinde bir yerde yeller esti, elleri titreyince kollarının arasındaki kitaplar da düşecek gibi oldu, derhal kendini mutfağa çekerek elini ağzına tıkayıp hıçkırıklarını saklamaya çalıştı Cemre. Sırtını soğuk duvara yasladığı an bacakları tutmadı ve sürtünerek yere oturdu. İçinde kaynayan bir şey vardı ama adını koyamıyordu, öyle canı yanıyordu ki, sanki biri keskin bir kılıcı kalbine sokmuş çevirerek parçalanmasını sağlıyordu. Bu derdi iyi olmayacaktı, anlamıştı ki onsuzluktan ölecekti. Bir zamanlar anası, babası, eşi, dostu, yoldaşı, yareni olan adam şimdi ona ne kadar yabancıydı. Sanki o gittiği günden beri ocağının ateşi sönmüş, evinin çatısı akıyor, camları içeri soğuk sızdırıyor, kapıları kilit tutmuyordu. Nasıl, nerede ya da kaç yaşında olduğunun hiçbir önemi yoktu, bir kadını en çok sahipsizlik hissini veren yareninden gelen darbe öldürüyordu. Mahşere kalan ahları yakarken bağrını, yanaklarından yaşlar akmaya başladı. Yeşil gözlerindeki vefa yerle bir olurken, hıçkırıklarından sessiz feryatlar yükseliyor, omuzları hızla kalkıp iniyordu. Onunla konuşuyordu kesin! Ona söz veriyor, aşkım diyor, hiçbir şeyin ondan daha değerli olmadığına dair telkinler fısıldıyordu, oysa Cemre o kadının varlığını bilmesine rağmen günden güne yumuşuyordu. Ona dair olan sert duvarları ne ara yıkılmaya yüz tutmuştu? Ne zaman içten içe fethetmeye başlamıştı düşüncelerini? Yine hangi ara unutmuştu acının sızısını? Ne ara unutmuştu o kadını ve hayatından silinmeyecek ihanetini?

Emre balkondan solana geçti, kısa bir an elindeki telefonla duraklayınca, bu halde ona görünmekten korkan Cemre başını yana çevirerek duvara iyice sindi, karanlıktaki sureti seçilmiyordu ama ağzının içi hıçkırıkla dolu

olduğundan hüznü her an dışarı taşabilirdi. Dudaklarını ellerinin arasına sıkıştırdı. Emre kısa bir duraksamanın ardından oğlunun olduğu merdivenlere tırmanırken, ağzından ufak bir hıçkırık firar etti ve ne yazık ki bu acılı sesi adam duymadı. Ve dizlerini karnına çekerek soğuk taş yerde hıçkırarak ağlarken kadın, sesi duyulmasın diye ağzını eliyle kendini boğarcasına kapattı.

Cemre bir saat sonra kendine gelmiş, elini yüzünü yıkamış halde çıktı oğlunun odasına, yine ilk günkü gibi buz kesmişti duruşu, ağladığı için hafiften kızardığı gözleri karanlık bakıyordu. Baba oğul ellerine bir kitap almışlardı, Emre okuyor, Furkan ise hikâyeyi beğenmeyip kendi aklınca değiştiriyordu. Kısa bir süre sonra uyuklamaya başladı Furkan ve sonunda yorgunluğa yenildi. Emre elindeki kitaba dalgın dalgın baktı bir süre, sonra gözleri oğluna kaydı. Ne öptü çocuğu, ne de saçlarını okşadı. Sadece baktı; hissiz, düşünceli ve yadırgayan bir iç münakaşasıyla. Ne uzak ne de yakındı hareketleri, çelişkiliydi sevgisi.

"Sanki uyuyana kadar dost, uyuyunca yabancısın. Herkesin gördüğü kadar baba, kimsenin görmediği kadar düşmansın. Bir yanın annenin merhametine yenilmiş, diğer yanın babanın zalimliğiyle kararmış, sanki sen, sen olmaktan usanmışsın Emre, sen kendinden yorulmuşsun. Sen kendine bile el olmuşsun."

Kadının sözleriyle kendine gelen adam yattığı yerden sinirle ayaklanırken elleri kasılıyordu. İçini bu kadar güzel anlatmak isteseydi bu cümleleri kurardı. Cemre yine içini okuyordu ve bunu sesli yapmaktan da çekinmiyordu.

"Bence roman yazmalısın, betimlemede üstat, senaryoda kraliçe olursun. Malum, senin yazdığın entrikaları değme yazarlar düşünemez."

"Hayat öğretiyor kötü olmayı değil mi? Sen ne kadar yapmam desen bile, sana da zalim olmayı öğretti bak, şimdi masumun bile canını yakacak kadar gözlerin kararmış. Kulağın güzel sözlere sağırlaşmış, kalbin vicdanını saklamış. Sen gerçeği görmeyecek kadar kör, araştırmayacak kadar üşengeçsin. Aslında şu anda ne yaşıyorsan hak ediyorsun, çünkü bir zalimin elinde oyuncak, dilinde silah olmuşsun."

Savaşma isteğini, müthiş bir öfke hissi bastırdı. "Herkesi kendinle karıştırma," dedi adam kısık sesiyle. Basitti cevabı. Bunu bile düşünemeyecek kadar acizleşmişti aklı.

Yeşil gözlerinde acı titreşen Cemre uyuyan oğluna baktı şefkatle. "Ben hayatta kalmak için tüm çaresizlikleri denedim, sense intikam almak için zorluyorsun tüm çarelerini. Bu sefer devirdiğin acıların altında kalan tek kişi biz olmayacağız. Uzak dur dedim durmuyorsun, acıtma dedim zorluyorsun, deşme külleri yanarsın diyorum duymuyorsun. Emre gör artık, kül olacağız, kor gibisin düştüğün yeri yakıyorsun. Herkesi intikam sandığın gurur silahınla yaralıyorsun, böyle giderse herkesin içindeki seni öldüreceksin, anlamıyor musun?"

Uyuya kalan Furkan'ın üzerini örten kadını izlerken söyledikleri beyninde yankılanıyordu adamın, bu kadın öyle şeytandı ve öyle iyi laf ebeliği yapıyordu ki, anında zehirliyordu tüm düşüncelerini. Kısa bir süre oğluna şefkat gösteren kadını izledikten sonra odadan birlikte çıkıp salona indiler.

Kafasında kadının sözleri çınlayan Emre ifadesizdi, aklı hâlâ telefon görüşmesinde kalan Cemre'yse somurtkandı. Unutmamalıydı, o evli bir adamdı. Bu vefasız hançeri altı sene evvel bağrına nasıl sapladıysa orada kalmalıydı. Daha telefon görüşmelerine katlanamazken yarın koluna takıp getirse ne yapacaktı? Alışmalıydı, kendini alıştırmalıydı. Ondan merhamet dilenmeyecekti, her fırsatta hor görülüp alay edilen olmayacaktı. Onlar birbirini seviyordu belli ki, o zaman Cemre bunu kabullenmeli ve yok sayıp yoluna devam etmeliydi. İçinde azıcık bile umut varsa kesip atmalıydı artık, bunu başarmalıydı. Yıllar önce kırılmayan gururunu parçalayarak bir düş görmüştü, uyanmış ve güzel rüyası acıların içine batarak yok olmuştu.

Düşüncelerinde sadece oğlu olmalıydı. Oğluyla ilgilenmesi hoşuna gidiyordu. Biri babası olduğu için sevilmeli, diğeri baba olmayı yavaş ve emin adımlarla öğreniyor olduğu için sabretmeliydi. Ama sanki Emre baba olmamak için özellikle bahanelere sarılıyor gibiydi. Artık intikam almak için oynadığından şüphelenmiyordu, bu o kadar açıktı ki, yine de belki diyordu, belki babalık merhameti intikam hissini yener. Çünkü Furkan bir melekti, kim onu acıtabilirdi ki? Hangi baba evladına kıyabilirdi?

Ama hakikat oydu ki, onlarla zaman geçirmek Cemre'ye hiç iyi gelmiyordu. Bir yanı sabrederken içi küllerini kurcalayarak sönmüş ateşini harlıyordu, bir yanı duvarlarına yeni tuğlalar eklerken kendi umudunun boyu kısalıyordu. Ne zaman yan yana olsalar ya kavga edecek bir yol buluyorlar, ya da nefretlerini kusacak anı kolluyorlardı. Bu çocukları için iyi değildi.

Emre, Cemre'den ne kadar nefret ediyorsa Cemre de en az onun kadar öfkeliydi genç adama. Hayatının baharında, en mutlu olduğu anda, aşka inanıp, insan olmanın anlamına vardığı anda bırakmıştı ellerini ve bunu yaparken arkasına bile bakmamıştı.

Neyse bunları şimdi bir köşeye savurup aklına daha yapıcı konuları getirmeliydi.

Ertesi sabah sessiz bir kahvaltının ardından çocuğu aynı sessizlikte okula bırakmışlardı ve peşine takılan adam ensesinde boza pişirmek istercesine dibinden ayrılmıyordu. Ondan kaçtığını sandığı her an ona koşarken buluyordu kendini. Lanet olsun, kurtulmasının hiçbir çaresi yok muydu? Furkan'daki değişimin tüm aile farkındaydı, bazen ani hırçınlıklar bazen fazlasıyla sevgi talebinde bulunması normal değildi.

Okul sonrasında gittikleri pedagog görüşmeleri hiç de sandığı gibi kötü geçmemişti, Furkan sandıklarından daha dirayetli bir çocuk çıkmış, konuşulanları olgunlukla karşılamıştı. Doktor şaşkınlık içinde odadan çıktığında,

gülerek "Çok şanslısınız, büyümüş de küçülmüş gibi," diye başlamıştı sözlerine. Ama sonra, yaşından olgun çocukların ruh hallerinin diğer zamanlarda daha yoğun ve ani çıkışlar yapan kırılgan ergenlerden olduğundan bahsetmişti. Haklıydı, her çocuğun yaşını yaşaması hakkıydı ve farkında olmadan oğlunun çocukluğunu ellerinden almışlardı. Bundan sonraki adımlarını daha dikkatli atmak için bir anlaşma yaptılar. Ne Emre ne de Cemre asla onun yanında bir tartışmaya izin vermeyecek ve yan yana geldikleri sürece onu sevgileriyle öyle saracaklardı ki, çocuk nefes almak ve gülmek için sürekli sesini duyuracaktı.

Keşke oğluna bulduğu çözümler kadar kolay olsaydı, onun kalbinin acısını dindirmenin yolu da...

Ve pedagogdan çıkıp eve geldiler. Aklı dertleriyle boğuşurken somurtmuş halde yürüyen Cemre, salonun ortasına doğru ilerledi. Arkasından gelen suskun Emre de sessizce ve aynı dalgınlıkla onu takip ediyordu. Cemre üzerindeki tuniği çıkarıp kanepenin üzerine koydu. Emre başını kaldırınca gördüğü manzara karşısında kısa bir an durakladı, üzerinde uzun dar, etek uçlarına doğru genişleyen bir jile vardı. Tüm kadınsı hatları meydanda duruyordu. Normalde onu tesettürlü görmeye alışıktı, o zamanlar aklını böyle şeylerle çok yormuyordu, ama Cemre ne zaman evde tek kalsalar saçlarını savuruyor, üzerindeki dış kıyafetini çıkarıp rahat haline bürünüyordu, işte o zaman her seferinde adam bocalıyordu. Son zamanlarda gördüğü rüyalar ve düşündüğü şeylerden sebep içi hiç rahat değil, bedeni cezalandırılmış bir günahkârcasına işkence içindeydi. Her ne kadar kaçırmak isterse istesin bakışlarını, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi tek bir noktaya kilitleniyordu. Bu kadar zarif, bu kadar naif, bu kadar gösteriş ve bu kadar saflık tek bir kişinin üzerinde toplanmamalıydı. Bazen cidden onu Allah'ın günaha davet etmesi için gönderdiği korkusuna kapılıyordu.

Son zamanlarda gözlemlediği kadarıyla Cemre, Âdem'i kandıran Havva gibiydi, melek maskesine bürünmüş iblis yamağıydı. Kadın sanki yürümüyor, tıpkı bir balerin gibi uçarcasına parmak uçlarında ilerliyordu. Yürüyüşü, kendine olan güvenini kazandıkça zarafetle taçlanıyordu. Bacaklarına salınarak sataşan etek uçları bayram gününe hazırlanmış şımarık bir çocuk gibi tenini okşuyordu. Rüzgâra kafa tutan bedeni dikenlerini kuşanmış ince bir gül dalı gibiydi, eğiliyor bükülüyor ama asla ne topraklarından sökülüyordu kökleri, ne de yerle bir oluyordu yaşama sevinci. Bu kadın tuhaftı, hayatta kalmak için ciddi bir telaşı, bu uğurda herkesi harcayacak güçlü bir potansiyeli vardı.

Oysa Emre bilmiyordu, ama yaşamdan vazgeçtiği anlarda bile sımsıkı tutunmuştu bu ayete Cemre. "*Kim kendisini dağdan atarak intihar ederse, o cehennemde devamlı ve ebedî olarak sonsuza kadar kendini dağdan atar.

---

* (Buhârî, Tıbb, 56; Müslim, Îmân, 175; Tirmizi, Tıbb, 7/2044-2045; Nesâî, Cenâiz, Dâvûd, Tıbb, 11/3872)

Kim zehir içerek intihar ederse, zehrini eline alır ve cehennem ateşinin içinde ebedî olarak onu içer. Kim de kendisini bir demir ile öldürürse, demirini eline alır ve cehennem ateşinin içinde ebedî olarak o demiri karnına saplar."

Bu dünyası ziyan olmuş insanların umudu öteki tarafadır, ondandır ki her çileye sabırla *'eyvallah'* demeleri, ondandır bir haksızlık karşısında çaresiz kalınca, *"Allah büyük,"* demeleri ve ondandır ki ölüm ile yaşam arasındaki sırat köprüsünde yürürken bile, düşmemek için verilen çabaları. Eğer bir insan Allah'ı seviyorsa, onun buyurduklarını da severdi. Başına ne gelirse gelsin, hangi kötülükle sınanırsa sınansın, aç kalsın, açıkta kalsın hatta aklına, hayaline gelmeyecek bir felakete maruz kalsın... eğer kalbinde zerre kadar Allah sevgisi varsa, yaşamanın bir yolunu bulur, umudun etek ucuna yapışır, yine de "Allah" demeyi unutmazdı.

İşte kimse bilmese bile Allah biliyordu içini. Cemre ona verilen acıyı da, sevinci de aynı kararlılıkla göğüsleyip her birinin sonunda yine *'Allah büyük'* diyordu.

Adamın sessizliğinden sebep parmaklarının ucunda dönerek eteğinin uçlarına takılan rüzgârı kovalarken, adamın gözleri bu defa yukarı tırmandı. Üzerindeki elbisenin içinde sallanan ince bedenine ve diri kalçalarına bakmamak için kendine emirler verse de, bunu başarmakta pek muvaffak olamadı. Hiç doğum yapmamış gibi dümdüzdü göbeği, beli ince bacakları uzundu. O diri ve yumuşak kalçaların kucağına oturması için, şu ömrünün geri kalan kısmının yarısını feda etmeye hazır bir heves damarlarında alev alev dolaşmaya başladı. Bu eşsiz bedeni tenine yaslamak, kollarını ince beline dolayıp ipek saçlarına burnunu sürterken, çiçek kokan parfümünün sindiği her bir santimetre kareye dudaklarıyla, parmaklarıyla ve boş kalmış tek bir santim kalmamacasına diliyle okşamak istiyordu.

Kadın kendi halinde masumca işini yaparken, adam edepsiz düşünceleriyle kendini azdırıp yoldan çıkarmaya başladığını fark edince, kaşlarını çattı. Onun gibi kibirli bir yılanın, kendisine üç metreden fazla yaklaşmasına izin veremezdi. Sonra ilk zamanlardaki gibi aklını zehirlemeye başlıyordu ve erkek yanı kamçılandıkça düşünceleri çıkmaza giriyordu. Zaten ne zaman yaklaşsalar ya yüzüne bakmaktan kaçınıyor, ya da arada onca mesafe olmasına karşın sanki bir sırtlan gibi üzerine atlayıp oracıkta tecavüz edecekmiş gibi, ürkek davranıp geri duruyordu.

Madem kendinden korkuyordu, ona dokunmasından çekiniyordu, o zaman ne demeye tenine böyle oturan kıyafetleri yanında cesurca giyip aklını başından almaya devam ediyordu? Cemre dışarıda ne kadar kendine dikkat edip saçının bir telini rüzgârdan bile sakınıyorsa, evde de bir o kadar cömert olup aklını başından alıyordu. Normalde dar kıyafetlerle dolaşmayan kadın ne zaman eve gelse, diri kalçalarını, düz göbeğini ve dolgun göğüslerini ikinci bir eldiven gibi sarıp sarmalayan bu tarz kıyafetlerle onun karşısına çıkarak,

bilinçli olarak iradesini zorluyordu. Anladığı bir şey varsa, kadın zekâsına ve inadına karşı koyamayacağıydı. Bu kadın belaydı. Tecrübeleriyle sabitti.

Cemre onun tutkulu düşüncelerinden habersiz kendi halinde evde dolaşırken, adamın sesini duyunca ona döndü.

"Cemre!" demişti huzursuz bir sesle. "Başlayacak mısın konu ne? Beni buraya ev işlerine yardım edeyim diye çağırmadın sanırım." Bu huri sanrısıyla hislenip büyüsüne kapılmadan, ondan bir an evvel uzaklaşmalıydı.

"Şey ben düşündüm ki..." dedi ama konuşmaya dudaklarını ısırıp tırnaklarını dişleyerek ara verdi. Saçlarını geriye atınca adam dişlerini sıktı, kömür karası uzun saçları omzundan geriye dökülüp sırtına serildikçe, elleri karıncalanıyordu. Onların kokusunu hatırlayamıyordu artık, eline bıraktığı his sanki silinip gitmişti teninden. İçinde bir boşluk hissi oluşturdu bu yoksunluk, kayboldu o yoksunluğun içinde.

"Karşımda kıvranıp durma, ne istiyorsan hemen dile getir."

Cemre onun bu sert ve kibirli haline aldırmayan sıcak sesiyle yanıt verdi. "Bu haftaki planını iptal etmeni rica edecektim."

"Hayır."

"Fakat konu..."

"Sana daha evvel de söyledim, oğlumla olan planlarıma sadık kalacaksın."

Onun bu değişken tutumuyla derhal dikleşti ve nezaketi bir kenara bırakmaya karar verdi. Tıpkı onun kaba hali gibi. "O zaman siz tek gideceksiniz, benim gelmem mümkün değil."

Arkasını dönerek bir yığın halinde duran henüz kurumuş kıyafetleri katlamaya devam etti.

Emre bu fikirle huzursuzlandı, neden gelmek istemiyordu onlarla, yine ondan kaçmaya başlamıştı durduk yere! Üstelik oğluyla tek kaldığı zaman ne yapacağını bilmiyordu ve kabul etmese bile Cemre olmadığı zamanlarda bocalıyor, yapıcı olayım derken hepten işleri çıkmaza sokuyordu, bu sebepten Emre bu fikirden hiç hoşlanmadığını belli edercesine kaşlarını kaldırdı.

"Oğlundan daha önemli işlerin mi var?"

Beyaz atleti koklayarak katladı, bu yumuşatıcının kokusu oğlunun tenine çok yakışıyordu. Gözlerini kaçırarak, "Verilmiş bir sözüm var," diye kısık sesle cevap verdi. Onun bu suçlu halini gözden kaçırmayan adam üzerine gidince, kızardığını gördü. Dişlerini sıktı, "Oğluna da bir söz verdin!" dedi hırçınca.

Cemre iç gererek yönünü ona döndü ve gözlerine bakarak, "Ben değil sen verdin, ben de onu üzmemek adına sustum. Bana sorma zahmetine girseydin, gelemeyeceğimi bildirirdim. Bana bir planım olup olmadığını sormadın bile!" diye açıkladı.

Bu kadar dik durmayı ve kararlı olmayı ne zaman öğrenmişti? Ondaki bu değişim ve asilik hoşuna gitmiyordu adamın, bir şeyler sezdi, hoşuna gitmeyecek şeyler... ve inatla başını yukarı kaldırdı.

"Oğlundan daha mı değerli görüşmen?"

Bu tepkisine öfkelenen kadın elindeki çamaşırı hasır sepete kabaca attı ve kızgın bir kaplan gibi ona döndü. "Hiçbir şey ondan daha değerli değil!" Sesini biraz yükseltmiş olabilirdi.

Adam umursamaz bir güçle, "O zaman konu kapandı!" diyebildi.

Onun bu küstah ve kibirli tavırlarından yorulan Cemre, "Bana emrivaki yapmaktan vazgeç! Ayrıca ben senin kuklan değilim, sana göz yumuyorum, yaptıklarına susuyorum diye, bu özelimde istediğin gibi at koşturman anlamına gelmiyor. Sen zerre kadar umurumda değilsin Emre, şu kadar bile sabrım yok sana," dedi sonunda gerçekleri içinde tutmayarak. O anda telefonuna mesaj geldi ve Emre mesajın kimden geldiğini görünce çenesini sinirle gerdi. 'Ali Bey' yazıyordu ekranda. Kadının elinden telefonu alıp, onun uzanmasına aldırmadan koluyla bedenini uzaklaştırırken, mesajını okudu.

"Seni bekliyorum Cemre... Umutla bekliyorum."

Sanki hakkı varmış gibi çileden çıkan Emre, "Bekleme!" yazdı ama mesajı gönderemeden Cemre telefonu elinden aldı ve sinirle sildi mesajı. "Bu ne cüret, buna nasıl cesaret edersin?"

"İstediğimi yaparım."

"Yapamazsın! Kimsin sen? Ne hakla?" diye bağırdı Cemre çıldırmış halde. Şimdi kafayı yiyecekti, adamdaki cüret delirtecek cinstendi, mesajını okuyup bir de cevap vermeye kalkıyordu ve hakkı varmış gibi onu azarlıyordu. Telefonu cevaplamadan masaya bıraktı, elleri titriyordu kızgınlıktan.

Sinirden elektriklenen saçlarını hırsla ve sertçe yanında toplarken bağırdı ve gözlerini kapatıp sakinleşmeyi bekledi. Delirmemek için kendini tuttuğu artık çok belliydi. Adam bu ani tepkiyi beklemediğinden şaşırıp kalmıştı, ondan böylesi bir çıkışma beklemiyordu. Bu kadın yokluğunda sabah akşam yürek mi yemişti? Kahvaltıda su yerine ateş mi içiyordu? Dilinin ucuna sivri oklar mı bağlamıştı? Bu özgüvenin, uzun dilin, laf ebeliğinin ve mantıklı zekânın kaynağı neydi? Evin alt katındaki zengin kütüphanesi mi? Yan villada oturan Rüzgâr Karalı mı? Yoksa o bakarken sinir olduğu şuh güzelliği miydi? Hangisiydi onu bu kadar cesur yapan ve değiştiren? Cemre sinirle ellerini iki yana açarak başını yukarıya kaldırıp, Allah'a dua eder gibi konuşurken, ona söylendi. "Anla artık, amacım seni mutlu etmek değil, sadece oğlumu üzgün görmeye tahammülüm yok. Bunu kullanma! Sana olan sabrımı zayıflatma! Uzak durmaya çalış biraz benden. Babalık yapmak istiyordun, buyur elinden alan yok. Babası ol ama bana dost olma, düşman olma, hiçbir şey olma. Bir plan yaparken beni dâhil etmekten kaçın, hazırlıklarına beni ekleme!" diye taramalı tüfek gibi saydırdı. Tahammülü ince yerden kırılmıştı. Çok bile dayanmıştı.

Adam bu kadar sert bir tepkiyle karşılaşınca ayaklandı. Kadının bu soluksuz ve açık sözleriyle sinirden kaskatı oldu, geri adım atmayarak, "Gidebilirsin!"

dedi biraz kabaca. "Biz idare ederiz. Ona annesinin bir adam için oğlunu ektiğini söylediğimde, sana olan tavrına da katlanırsın artık."

Allah aşkına bu adam ne kadar zalimdi, ufacık bir çocuğa annesinin onu sevmekten vazgeçeceğini belirten imalarda bulunmaya nasıl cesaret edebilirdi? Gözü döndü bu sözlerle. "Oğlumu üzersen, onun yüzüne hüzün ekersen, seni ondan men ederim Emre! Canımı yakarsan, canını alırım! Ve o zaman gerçek yılan nasılmış görürsün."

"İşte gerçek yüzün nihayet ortaya çıkıyor, tırnaklarını çıkarmaya başladın demek. Ben de ne zaman iyi anne, müşfik gelin rolünden bıkacaksın diye bekliyordum," dedi sakin bir alayla.

Gözleri irice açılan kadın şaşkınca nefesini tuttu. Aklına bu mu gelmişti? Onca söylediğinden sadece bunu mu anlamıştı? Evli bir adamla birlikte gezmekten kaçındığını ve onunla bağ kurmaya çalıştığını nasıl düşünmezdi? Üstelik onları bir adam için ektiği falan da yoktu. Onun çocukça mızmızlanmaları ve kaprisli zırvalıklarıyla Cemre ürperdi. Dimdik ve soğuk duruşuyla adamı baştan aşağı süzdü. Onun bu inatçı tavrıyla ve geleceğe dair yaptığı planlarla, kafasında alarm çanları çalmaya başlamıştı, ki ondan uzak durmaya yeltenıyorken bu çok tehlikeliydi. O yüzden düşüncelerle dolan gözleri şimdi çelik kadar sert ve buz kadar soğuktu. Başını dikleştirirken saçları da bu defa omzundan geriye doğru dalgalanmıştı ve adam yine dişlerini sıkmıştı.

"Çocukluk senin yaptığın, üstelik bu davranışınla haddini aşıyorsun."

"Haddi, hukuku bilir miydin sen?"

"Evli bir adamsın Emre, karından uzakta olunca bunu unutmuş olabilirsin ama ben aklımdan bir an olsun çıkarmıyorum. Evli bir adamla yapılacak planlara dâhil olmak istemiyorum."

Evli olduğu hatırlatıldığı an bedeni gerilen Emre, ona kin dolu sözler ve nefret yüklü gözlerle bakarken, verecek cevabının olmamasından sebep, kadın ağlama isteğini bastırmak zorunda kalıyordu. Hırsından yanakları kızardı.

"Söyleyemediğin bir oynaşın mı var?"

"Bu ne cüret!" diye atıldı Cemre. Sinirden titriyor, törpülenmiş tırnakları adamın etini jilet gibi çizmek için zaman kolluyordu.

"Evli biri ile görünmek istemediğine göre bekâr bir avın var."

"Sen ne kadar iğrenç biri oldun böyle, bazen yüzüne kusmamak için kendimle savaşa giriyorum. Midemi bulandırıyorsun."

Kadının zehirden beter her sözü adamın hırsını, öfkesini, kırılan gururunu biraz daha tetikliyordu. Onu kollarına alıp sarsarak aklını başına getirme isteğini bastırmak için kollarını göğsünün altında bağlayarak, umursamaz bir duruşla kaşlarını kaldırdı. "Ahlaksız biri için edepli sözler..."

Kafasına bir şey fırlatmak istiyordu, susmasına yarayacaksa bacak arasına tekme de atabilirdi. Canını daha fazla yakmasına dayanamayan kadın, "Edepsizlik etme, ben senin oğlunun annesiyim!" diye uyardı.

"O zaman annesi gibi davran."

"Sokak kadınıymışım gibi konuşma, seni bu konudan men ediyorum. Namusuma dil uzatamazsın."

"Hangi namus, hayali olan mı?"

Ateş bastı yüreğini, öfke bürüdü gözlerini. Daha fazla sabrı kalmayan Cemre kafasına bir şey fırlatmak istiyordu, hatta olduğu yerde çığlık çığlığa bağırmak ve içindeki öfkesini dışa dökmek arzusuyla sabrediyordu. Yine başa sarmıştı, onu namussuzlukla, ahlaksızlıkla ve yalancılıkla suçluyordu. Üst katta uyuyan oğlu aklına gelince gözlerini kapayarak derin derin soluyup sakinleşmeye çalıştı.

Emre kadının bu sözleri sindirmesi ve tepki vermesi için bekledi, toplum içerisinde yetişen hiç kimse bu tür aşağılanmayı kaldırmaz, insanın yüzüne vurmaya cesaret edemezdi. Ondan başka!

Birden yüzü eski donuk maskesine bürünen kadın sıcaklıktan uzak gülümsemesiyle adama baktığında, içinde birçok duyguyu taşıyan bu dudak büküş adamın ciğerini delip geçen bir hançer gibi hedefini buldu.

"Öyle olsun. Acıt bakalım. Çıkar silahlarını... Topuna da dik dururum tüfeğine de, bundan daha fazla canım acımaz nasılsa."

Kadının kendinden emin bu soğukkanlı sözleriyle istediği etkiyi alamayan Emre, gürültüyle nefesini salıverdi. Amacı onu incitmekti ama onun gözlerinde gördüğü her sislenmede kendinden daha fazla nefret etmekteydi. "Gözlerini sinsi sinsi kıstığına göre bir çare buldun."

Sinsi değildi. Onun kadar sinsi olamıyordu. Adamın bakışları kadının öfkeden ışıldayan gözleri ile buluştuğunda, Emre sonunda onun da kırılabileceğini düşündü. Ama bu çok saçmaydı. Onun gibi kadınlar asla kırılmazdı. Ne kadar yüzsüz olduğunu az evvelki sözleriyle belirtmişti. Sürekli inada bindirdiği abesliği ve her sözüne muhalefet olan tavrı sonunda onu ürkütmüştü. Ürkmekten hiç hoşlanmazdı Emre, sivri dili bu yüzden keskindi. Önceki Cemre'nin kendisinin sözünün üstüne söz söylememesine alışmıştı, itaatkâr tutumunu benimsemişti ve şimdi o tanıdığı kadınla bu Cemre'nin uzaktan yakından alakası yoktu. Bu da hiç hoşuna gitmemişti. Tüm planını bozuyordu. Geri geldiğinde emrettiği her şeyi itirazsız yerine getiren bir kadın bekliyordu ama bu kadının eski küçük karısıyla benzerliği kalmamıştı. Değişmişti, hem de her anlamda. Kadının gözlerinin içine baktı öfkeyle, sanki değişmesi onun suçuymuş gibi nefret etti bu halinden.

"Gurur diye bir olgunun farkında mısın?"

Elindeki katlanmış çamaşırı kanepeye fırlatan Cemre, hızla yerinden kalktı ve kafasını adamınkine o kadar yaklaştırdı ki, öfkesinden diken diken olmuş saçlarından firar eden sinirli birkaç tel adamın çenesine değdi. Göz göze kaldıkları an adam nefesini tuttu, kadın soluğunu yüzüne vererek, "Sana gururu anlatmayacağım çünkü bu... hiç duymayan birine şarkı söylemeye benzer,"

dedi dişlerini sıkarak. Yüzüne soluğunu verirken, "Ayrıca evli değilim, bekâr ve özgür bir insanım, senin aksine! Bu sebepten hayatım sadece beni ilgilendirir. Senin hayatın ise, senin aileni ilgilendirir. Farkına varsan artık diyorum Emre. Yatağını, hayatını, ahlakını sadece o kadına göster." Durdu. "Sahi, sen karına dönsene!" diye hırladı acı bir sesle.

Önce onu kolundan tutup kendine çekerek dişlerini sıka sıka konuşmayı düşünen adam sonunda sakinleşti. Onun gözlerinde bir an acı görmüştü, buna yemin edebilirdi. Üstelik zeki cevabı da o an duraklamasına neden olmuştu. Evliliğini iki de bir önüne seriyordu, bu kadar mı rahatsız oluyordu bu konudan? O zaman bu konuyla daha çok öfkelenecekti.

Cemre geriye doğru çekildikten sonra, sakince işine devam etti ama Emre'nin ona işini yaptırmaya hiç niyeti yoktu. Katlama işi bitince sepeti eline alan kadın ayaklandı ve önünde kapı gibi duran adama bakarken, Emre umursamaz bir duvar gibi yolunu tıkamaya devam edince, koluyla genç adamı çekmek istedi. Ama adam oralı olmadı.

"Şimdi kibrine bulanan gururunu da alıp önümden çekil, nefes alamıyorum." Bu sözle bir an için adamın afallamasına neden oldu. Daha önce bu sözleri ona yöneltmeye cesaret eden kimse karşısına çıkmamıştı.

"Konuşmaktan kaçıyorsun yine."

"Kaçtığım sensin Emre," dediğinde Emre'nin dudakları aralandı. Yutkundu. "Oğlumun yanında içime dolan öfkeyi kusmaktan korkuyorum, lütfen anla artık, kaçtığım sadece sensin çünkü ben oğlumun üzülmesini istemiyorum."

"Yağ gibisin yine, su yüzüne çıkıyorsun."

"Emre ne istiyorsun benden? Sana tüm imkânları sınırsız veriyorum işte. Oğlunla dilediğin gibi görüş ama rica ediyorum karşıma çıkma."

"Kaçacaksın yani, az da olsa utanman kalmış demek ki."

"Beni çileden çıkarıyorsun! Ben dam diyorum sen duvar bile anlamıyorsun. Kafanda sıraladığın kendi sorularına cevap verir gibisin. Sözlerimi duyuyorsun ama anlayamıyorsun. Ne ara bu hale geldin? Kötülüğüne bir de anlamazlığın eklenmiş." Sabır çekti. Gerçekten tahammülü kalmamıştı. Emre ne kadar Cemre'nin değişimine şaşkınsa, Cemre de bir zamanlar nasıl bir körlükle bu adama âşık olduğunu düşündü. Sözlerine devam etti. "Kaçmadığımı, kırılmaktan yorulduğumu ne zaman anlayacaksın? Birazcık samimi olsan, inan bana tüm duvarları yıkarım. Ama sen gurur sandığın kibrinle bir bütün olmuşsun, ne gözündeki perden düşüyor, ne yüzündeki masken çıkıyor, sen kendi yalanını yaşamayı seviyorsun." Kadın bu sözleri o kadar içten söylemişti ki, Emre neredeyse ona inanacaktı. Bu da onu çileden çıkartmaya yetti.

Merdivenleri çıkıp katladığı çamaşırları yerine yerleştiren Cemre, başka hiçbir şey söylememişti ve ne düşündüğüne dair hiçbir işaret vermemesine lanet etti. Gerçi onun ne düşündüğünün hiçbir önemi yoktu. Ömrü boyunca düşlerine girmiş en güzel kadın olsa bile, sırf güzel diye, aklını karıştırıyor

diye her dediğini yapmayacaktı. Cemre salona döndüğünde Emre olduğu yerde dikilmeye devam ediyordu ve adam başını kaldırdığı zaman, onu izleyen kadınla karşılaştı. Lanet kadın kalp atışlarını hızlandıracak kadar sıcak bir duruşla bakmaya devam etti.

"Konunun bu kadar dışına çıkmayı nasıl başardık bilemiyorum ama..." dedi başını sallayarak sitemle, biraz duraksadı. "Ama biraz düşünceli olmana ihtiyacım var, tek başıma toparlamakta zorlanıyorum artık. Emre nefretini bir kenara bırakıp oğlumuz için en iyi olanı düşünemez misin? Bir çocuğun hayallerini, geleceğini ve ileride olacağı kişiyi biz belirliyoruz ve ben mutsuz, umutsuz, herkese karşı düşman bir çocuk görmek istemiyorum gelecekte. Eğer intikam almak için bir çocuğu kullanacak kadar alçaldıysan, kendini gözümüzde yok etmeden çek git, çünkü bu senin kişiliğine, annenin babanın emeğine yakışmaz. Ne onlar seni böyle yetiştirdi ne de sen böyle bir adam değilsin."

Emre ellerini cebine soktu. Son anda kendini frenlemeyi başaran Cemre, oğlunun saadeti üzerine geliştirdiği kurallarla adamı çileden çıkarmak üzereydi ve bunun tüm hayatlarının mahvolmasına sebep olduğunu bilecek kadar tecrübeliydi. Bu kadar dikleşmek ona göre değildi. Duygularını saklamak ve kızdığı anda bile gülmek, kullandığı en iyi maskeydi ama ne zaman onunla konuşmaya başlasa, tartışma kaçınılmaz oluyordu.

Bu konuşmanın üzerine samimiyetine inanmak isteyen Emre, kadının hali ruhaniyetini tepeden tırnağa süzdü. Bu kadın neden duygularını ele vermiyordu? Kızınca delirmiyor, kırılınca ağlayıp küfretmiyordu. Anahtarı paslanmış, kitli bir kapı gibiydi. İşte, ikiyüzlü bir yılan gibi davranıyordu. Düşünceleriyle, bakışlarıyla ve bedeniyle hükmetmeye başlamıştı yine ve duygularına yön vermesi hoşuna gitmiyordu. Son derece baştan çıkarıcı, çekici bir riyakârlıktı yaptığı. Ve o vücudun yaratılma nedeni ise... Dişlerini sıkmaktan kıracaktı. Tüm adamlar onun güzelliğinin, çekiciliğinin, bu kapalı kutu haliyle bile farkındaydı.

Baştaysa o Ali denen dallama... Ona mesaj atıyordu, sevgilisiymiş gibi hesapsızca *bekliyorum* diyordu. Evet ondan okkalı bir yumruk beklediği kesindi. Gördüğü yerde deşeceği adam sayısı gittikçe artıyordu ve babasının onu bu halde buraya çağırmasındaki amaç zaten kendisinin bu tepkiyi vereceğini bilmesiydi. Hâlâ ondan cevap beklemekte olan kadın, yay gibi olan kaşlarından birini havaya kaldırdı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Çözüm," dedi adam bıkkın bir solumayla.

Kadın heveslendi. "Onunla konuşacak mısın bugün?" diye sordu. Aklını başına aldığını düşündü adamın. Bu belirsizliğin, sonunda biteceğine sevindi.

"Hayır."

Kaşları çatıldı, beklediği cevap bu değildi. Çözüme giden yol bu olamazdı.

"Ne demek hayır, artık zamanı geldi. Bizim bir aile olamayacağımızı ama onu asla terk etmeyeceğimizi izah edecektik."

"Hayır."

Adama kafa tutan bir halde yaklaştı. "Bu ona hayal kurması için sebep verir. Bizim yeniden birleşeceğimizi düşünebilir." Kendinden eminlik çizen adam kaşlarını kaldırdı ve kadın şaşkın bir öfkeyle, "Amacın bu mu? Onun hayallerini yıkmak mı?" diye çıkıştı. Bu düşünceyle deliye döndü. "Ona gerçeği anlatmalıyız! Babasının başka bir kadınla ***evli*** olduğunu ve anne babasının asla bir araya gelmeyeceğini söylemeliyiz. Doktorunun da dediği gibi, bu konuda geç kalamayız. Kafası karışmamalı. Biz diğer çiftler gibi değiliz, anlamalı."

Kadının inadı adamın her yanını ürpertmişti ve adam ne ***'evet'*** demişti ne de ***'hayır,'*** Cemre istediğini duyana kadar orada sap gibi beklemişti. Ta ki adamın kendisine bir sümüklü böcekmiş gibi baktığını gördüğü ana kadar. Tüm bedeni tek tek eklemlerinden çözülür gibi gevşedi ama yere yıkılmadı aksine hemen toparlandı. Dut yemiş bülbül sabrıyla cevabını beklerken, ona bu kadar yaklaşan Emre içinden bildiği tüm küfürleri sıraladı.

Oysa adam kafayı takmıştı, sınırlarını bilmek istiyordu. Herkesin bu kadının gerçek karakterini öğrenmesinin zamanı gelmişti. İyice yaklaştı, sesi bir fısıltıdan farksızdı. "Her konuda süs köpeği gibi onay mı bekliyorsun?"

"Ben köpek değilim!" diye karşılık verdi kadın, çenesini öfkeyle yukarı kaldırdı. Bu kadarı çok ağırdı. İnadına olan bağlılığı takdire değer fakat yersizdi, üstelik yüzüne bakmaya değer bile görmüyordu. Nefes almadan önce, gözlerinde bir tiksinme belirtisi uyandı. O harika kaşlarından biri yine savaşarak yukarı kalkmıştı. Kendiyle bile savaş eden adamla o nasıl başa çıkacaktı ki, yoruldu. Solgun gözlerini çevirdi. Ama ağzını açmadı.

"O adamla olan ilişkine mesafe koyacaksın!"

Emrediyordu, rica ya da düşünce belirtmesi değildi bu, kibri ve bencilliğiyle hayatına müdahale ediyordu.

Bu sözler ağzından çıktığı an pişman oldu Emre. Bir de şimdi kıskançlık krizine girmişti. Ona neler oluyordu böyle? Bu zayıflığa yenilmemesi gerektiğini gayet iyi biliyordu ama elinde olmadan hesap soruyordu. Şehvetle tetiklenen kıskançlık hayatını yeteri kadar mahvetmişti, susmalıydı ama aklına o adam geldikçe kendi dişlerini bile kırası geliyordu.

"Bu seni ilgilendirmez!" diye bağıran kadın, "Lanet olsun sana, sabrımı tüketme, üzülen biz değil bizden olan olur demiştim!" diye gürledi.

"O zaman itaat et..." dedi adam inatla.

"Benden ne istiyorsun Emre... ne?"

"Oğlumun annesi olmanı!"

Bu sözcüğün içinde birden fazla anlam saklıydı, anlayamadı!

"Ben zaten onun annesiyim, ama sen babası gibi değil de şımarık bir ergen gibi davranıyorsun. Üzdüğün yirmi yaşında delikanlı değil, mantık

vurutecek bilgisi yok, o daha çocuk ve senin bencilliklerin yüzünden acı çekiyor. Büyü artık Emre, elini şaklattığın zaman hiçbir şey iyi olmayacak. Ne sen ne de ben, asla eskisi gibi olamayız. Sen evlisin ve belki ben de..." dedi, sustu içini çekerek. Arkasını döndü. Birden kendini hasta gibi yorgun hissetmeye başladı. Buna ihtiyacı yoktu.

"Belki sen de, ne?" diye sordu adam. Cemre, çatmaktan ağrıyan kaşlarının ortasını sakinleşmek için ovarken, bu kez de az önce aşağıda bıraktığı oğlunun minik çoraplarını düzenlemeye başladı. Sonra dönerek ona baktı. Elini bir şey demek için adamın koluna koydu. Ufacık bir temasla içinde yükselen şiddetli isteğe engel olamayıp gerildi Emre. Oysa parmaklarının bu hafif dokunuşu, onu bir anlığına rahatlatmıştı. Emre o anda gözlerine baktığında, kendini kısa bir süre için yemyeşil bir cennetin içinde kaybolmuş gibi hissetti. Ne kadar güzel, diye düşündü. Kirpikleri bir serçenin kanatlarının uçları gibi uzun ve gürdü.

"Emre sakinleş artık."

Ve büyü bozuldu. "Lütfen." dedi kadın. Kırıldığı zaman sesinin ne kadar boğuk olduğunu unutmuştu. Tenine nasıl yayılıp, kalbinin kaburgasına şiddetle vurmasına sebep olurken kemiklerine işlediğini de unutmuştu. Şimdi ona öyle kızgın ve huzursuz bir ifadeyle bakıyordu ki, göğsü aniden sıkışmış gibi oldu. Bu yabancı tepki içini huzursuz ediyordu. Gözlerini kapatıp açarken huysuzlandı.

Kızgınken ne kadar güzeldi, onu yatağa atmayı düşündüğü zamanlardaki gibi... Ona verdiği güçlü tepkiyi anlamasını istemediğinden, başını sallamakla yetindi. Hiçbir şeyden habersiz olan Cemre elini çekip konuşmasına kaldığı yerden devam ederken, "Çocuksun sen, ruhu büyümeyen ama adam gibi duran çocuksun. İçi çürümüş ağaç gibisin, faydasızsın," dedi ve bu kez de küçük çorap sepetini eline alarak merdivenlere yöneldi.

"Belki ne?" diye arkasından bağıran adama aldırmadan homurdanarak üst kata çıktı.

Belki de o adamla evlenirdi öyle mi? Bu sözlerin içine ektiği gücenmeyle Emre yumruk yaptığı elini yanındaki masaya savurdu.

"Üstüne çok gidiyorsun, ters tepecek bırak artık bu inadı!" dedi arkasından gelen ses.

Annesi ne ara gelmişti? Konuşmanın ne kadarını duymuştu?

Emre hızla arkasını döndü, Esme elinde bir tabak kekle kapının eşiğinde duruyordu ve Emre onun ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyordu. Belki de tüm o konuşmaya şahit olmuştu, belki de sadece sonuna yetişmişti, ifadesiz duruşundan bir şey anlamak zordu. Derin nefesler alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Kendine gel artık oğlum, görmüyor musun iki tarafı keskin bıçak gibisin, kestiğin kadar kesiliyorsun da."

"Sen ne zaman benim tarafımda oldun ki zaten?"

"Geçmişe mi döneceğiz?" dedi gözleri dolan kadın. "Gözlerinde özlem var ama özlemin zırh gibi öfke kuşanmış, ne kadar sarılırsam sarılayım beni hissetmene izin vermiyor inadın. İçinde hasret var ama etrafına dikenli tel çekmişsin, yaklaştığımız an canımızı yakıyorsun. Özledim kokunu, göz göze geldiğimiz an sana sarılmamak için kendimle savaştırıyorsun beni, bir anneye verilecek en büyük cezayı veriyorsun. Ne beni, ne babanı, ne de ailenin geri kalan üyelerini affetmedin. Seni anlamadığımızı, yargıladığımızı hatta sana karşı inançsız olduğumuzu düşünüp, bizi bencil olmakla suçlayarak kendinden uzaklaştırdın, nefretinin hedefi ettin. Oysa biz hep senin iyiliğin için çabaladık, hatalarını gör diye uğraştık ve sonunda senden mahrum kaldık."

Emre'nin boynundaki derisi gerildi, âdemelması yutkunduğu için usulca inip yükseldi. Annesinin yanağından aşağıya iri damlalar süzülmeye başladı. "Bana anne derken kırgın yüreğin, baba derken içinden gelmiyor seslenişin... Emre sen bizi affetmedin, kimseyi affetmedin. Oğluna bile yabancı bazı hallerin. Oğlum madem sevmeyeceksin... Bize mahvınızı, senin çöküşünü izletmeye mi geldin?"

Emre kendini kasarak annesinin yanına geldi ve önünde durup ona tepeden baktı. "Sen oğluna değiştin o yabancıyı, sen seçtin bu yolu..." dedi kinle ve annesinin elindeki tabaktan kek alıp ağzına attı, yanakları ıslanan kadının gözünün içine bakarak yanından salınıp gitti. Ne gözyaşlarını silmiş, ne de onu teselli edecek tek söz etmişti. O herkesi gerçekten hayatından silmiş, bir zamanlar çok iyi tanıdığı o zalime dönüşmüştü. Rüzgâr'ı ilk tanıdığı zamanlar geldi aklına, bir çocuk babasına bu kadar benzer, onun hem iyi hem de kötü yanlarını bu kadar alabilirdi.

"Babaanne," dedi merdivenlerden inen heyecanlı ses. Uyku mahmuru yüzü çok şirindi. Esme yanaklarını kurulayarak gülümserken, "Canımın içi," dedi mutfağa yönelip. "Hadi soğumadan tabağa koyalım hemen ye."

"Hemen pişmiş, çabuk pişmiş," dedi ufaklık sevinçle.

"Sen istersin de ben yapmaz mıyım?" derken onu sandalyeye oturtmuş, yemesi için servis açmıştı bile ama aklı hâlâ oğlunda ve söylediklerindeydi.

'Ufacık kalbine, dünyalar kadar nefreti nasıl sığdırdın?

Sen neyin peşindesin Emre, bu kadar zalim olmayı nasıl başardın?'

8. BÖLÜM

Öyle bir an gelir ki,
her yerden silersin adını da...
Neyse...

Dün olan konuşmaları da Emre'nin gün geçtikçe çekilmez olan tutumunu da kafasından atamıyordu. O kadar dalgın ve yorgun olmaya başlamıştı ki son zamanlarda, sürekli kendinden kaçmak için koşuyordu. Hiç yaşamadığı çocukluğu, yetimliği, öksüzlüğü, ondan sonra çaresiz kalması, dönmesiyle tekrar tepetaklak olması... Artık bunların hiçbir önemi yoktu, tek önemli olan oğluydu ve onun ileride yaşayacağı acıyı biliyor, tutup da parçalayamıyordu.

İçine ağlama hissi çöreklenirken yine, ofisin camından dışarı baktığında iki tane kuşun birbiriyle oynayarak yarıştığını gördü, gülümsedi ve aklına gelen şeyle gülüşü yüzünden silindi. Acıtıcı konuşmaları, garip halleri, tuhaf bakışları, sinsi sesinden yayılan iğneleri canını sıkıyordu. O kadınla konuşmaları son zamanlarda uzadıkça uzamıştı. Ne zaman baksa kıyılarda köşelerde elinde telefon, tedirgin halde kısık sesle sohbet ediyordu. Ya bunca zamandır buralarda olduğu için kadın rahatsızdı bu durumundan, ya da bir şeylerden huzursuz olmuş gelmek için zaman kolluyordu. Zaten bu kadar zaman uzak kalması tuhaf değil miydi? Şimdiye kadar gelmemesi ve gelip huzur kaçırmaması garipti. Eğer o eski Ümran'sa yine ininden hiç ummadığı anda çıkacak ve zehirli dilini huzuruna sokup herkesi acılar içinde kıvrandıracaktı. Telefonun mesaj sesiyle irkilen Cemre bakmadan açtığı mesajla, hükmedici yazıyı gördü ve dişlerini sıktı.

-Hafta sonu okulda toplantı varmış, neden haber vermedin?"

-Gelmek isteyeceğini düşünmedim.

Bundan sonra bir karar alırken bana da danış, toplantıya birlikte gideceğiz. Oğlumla alakalı her konuda bana bilgi vereceksin.

Olur efendim, başka bir emriniz

Yok

Ukala

yazdı Cemre telefonu kapatıp masaya atarken.

"Efendim..." dedi ona söylediğini sanan Ali kaşlarını kaldırarak şaşkınlıkla ona bakarken

"Size demedim, aklıma bir şey geldi de, ondan söylendim," diye yalan söyledi sakin görünmeye çalışarak, beyefendi telefonla emirler yağdırıyordu. Uyuz insan, bir insanı ancak bu kadar deli ederdi. Oysa yıllar evvel bir kere mesaj çeksin diye elinden telefonunu düşürmez, her mesajlaşmanın sonunda sırıtan bir ifadeyle evde gezinip dururdu. Göğsündeki boşlukta derin bir ağırlık hissetti, hayır, geçmiş çok gerilerde kalmıştı. Ona şefkatle yaklaşan, korktuğunda elini tutan, ağladığında gözyaşlarını silen, kâbus gördüğünde sımsıkı sarılıp teselli eden adam artık hayatında yoktu. Onun yerinde kocaman bir karanlık, bir boşluk kalmıştı. Sislenen gözlerini kırpıştırarak cama döndü ve caddeden akan trafiğe baktı.

Derin bir solukla acının dehlizlerinden kurtulmaya çalıştı ama nafile.

Sislerin arasından bir karabasan gibi firar eden mazi, karanlığıyla kızı korkutuyor, acısıyla soluksuz bırakıyordu. Ne garipti, insan zor olsa bile acıyı da kabulleniyordu. İnsanlar sadece onun bilmesini istediği kadarını biliyordu. Emre'nin, hakkında bildiği tek şey ona anlatılanlar ve inandıklarıydı, bir de ilkbahardan sonra yaşadıkları vardı. Cemre ona kendini kanıtlayacak kadar bile umut göremiyordu. Emre'nin içi boş, bomboştu ve içine koyacak en yanlış şeyi seçmişti. İçindeki boşluğu karanlıkla, nefretle doldurmuştu.

Ona ulaşamıyordu, çırpınışlarını gösteremiyordu.

Ofisteki işlerden bir şey anlamayınca çıkmanın daha iyi olacağını düşündü.

Araçtan inen genç kadın bakışlarını karanlık geceye ve ağaçlarla çevrili yola çevirdi. Yanında yürüyen adamın ayak sesleri içinde yankılanırken, etrafa baktı ürkekçe. Karalı ailesinin tüm ışıkları yanıyordu, birinin onları görmesinden ürktü ve sevgilisiyle kaçak görüşen bir genç kız gibi mahcup olmaktan korktu. Üstelik aralarında hiçbir şey yokken, onların bu durumu yanlış analiz etmesini istemiyordu. Hızla çantasından çıkardığı anahtarı kapının kilidine taktı.

Cemre kapıyı açıp içeri girdiğinde ev sessizdi, Furkan dedesiyle yatacağı için karanlıktı giriş. Ali yakışıklı yüzünde yorgun bir gülümsemeyle kapıda durdu. Geçen gün olanlardan ve sonrasında gelişen sohbetten beri ikisi de garipti. Ali mesafeli, Cemre çekingendi. Belki içeri davet bekliyordu ama çekindiğinden dile vuramıyor, kızın kasılan hallerini gördükçe bu konuda üstüne gitmemeyi uygun görüyordu.

"Çok yorgun görünüyorsun. Hadi git dinlen," dedi adam isteksiz bir ne

Yanakları gerilen Cemre onu zaten davet etmediğini vurgulayarasına. "Sen

Senin için ışıkları yakmamı ister misin?" diye sordu Ali nazikçe. Ne zaman

bir dalıp ofis kararsa ve bunu çok sonra fark eden Cemre soluksuz kalsa, Ali

hassas olmuştu ve onun karanlıktan korktuğunu fark ederek tüm centil-

manlığıyla onu karanlıkta bırakmayacak önlemler alıyordu. Mesela sekreteri

tembihlemişti. Cemre dosyalara dalıp vakti unuttuğunda sessizce içeri girip

ışığını yakmasını ve onu rahatsız etmeden yanından ayrılmasını emretmişti.

Önce bu teklifi reddetti fakat sonra evin ıssız karanlığına bakan Cemre, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Yok ben hallederim," dedi her zamanki gibi kibarca.

"Eğer korkarsan be..."

"Babamlara geçerim." Cemre başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. Ali gerçekten iyi bir adam, harika bir iş ortağıydı o ve aynı zamanda insan olarak çok kaliteliydi. Ondan öğreneceği çok şey vardı daha. Karşısındakinin sorusuna kaçamak bir cevap vereceği zaman bile gözlerinin içine bakarak durumu analiz ederdi. Ama bu sefer doğrudan cevap verdi. "Karanlıktan korktuğunu saklamana gerek yok."

"Saklamıyorum," dedi Cemre utangaçça. "Bak sen bile keşfettin."

"Emre ile işler nasıl?" diye sordu sonunda bir cesaretle. Normalde asla bu konuları açmazdı ama Cemre tedirgince Rüzgâr babasının ışıkları yanan evine bakınca, adam birden soruvermişti belli ki. "Biliyorum yeri ve zamanı değil ama merak ettim," dedi omzunu sarsarken. "Furkan alışabildi mi?" diye sorarken, "Sen alışabildin mi?" dercesine cevap bekliyordu.

"İdare ediyoruz."

"Yüz ifaden tam tersini söylüyor. Çok inatçı biridir Emre, çocukluğumuz neredeyse birlikte geçti. Üstelik bazen sana öyle bir bakıyor ki..."

"Nasıl bakıyor?" dedi kaşlarını çatan Cemre. "Her an boğacak gibi mi?"

"Her an sarılacak gibi..." demekten son anda vazgeçen adam huzursuz bir gülüşle, "Kedi köpek gibi kavga ettiğinize bahse varım. Adını söylerken bile değişiyor sesin, çok öfkelisin. Senin şimdiye kadar kimseye böyle kaba davrandığını görmedim. En hoşlanmadığın insanlara bile belli bir nezaketle yaklaşırsın ama ona..."

"Bazen nezaket işe yaramıyor, insan içindekini saklayamıyor işte."

"İçindeki duygunun adını net olarak biliyor musun Cemre?" diye sordu bu sefer dürüstçe.

'Kıskançlık mı, kırgınlık mı? Hiçlik olmadığı kesin' dercesine kaşlarını kaldırdı.

Onun açık kitap olmasından hoşlanmıyordu kız, bu yüzden başını salladı umutsuzca. "Kızgınlık sanıyordum ama kırgınlık sadece, o da geçmişte kaldı."

"Bence umuda bulanmış çaresizlik... Çaresizlik insanı nefessiz bırakır, nefessiz kalan insan da hayatta kalmak için hata yapar. Cemre... Hatan olmak istemiyorum. Can simidi olmaktan kimse hoşlanmaz."

"Anlayamadım," dedi Cemre, gerçekten anlayamamıştı.

"Senin yeniden mutsuz olmanı istemem. Çare olamadıkça ellerim buz kesecek, yüreğimse cehennem..." diye söylendi genç adam, bakışlarını kaçırıp karşı evin ışıklı camlarına çevirdi. Kalbi kanatlanacaktı çok zaman, bedeniyse donacak... Onu kendine alıştıracaktı belki, peki ya kalbini dağıldığı mazisinden toplayabilecek miydi? Kadınlar kırılgan varlıklardı, tırnakları, saçları, çok sıkınca dişleri bile kırılırdı. Her yanı parçalara ayrılmış bu kadını sığındığı bu donuk kabın içine yeniden yapıştırabilecek miydi? Ali ilk defa umudunu sorguladı. Ona ulaşmak sandığı kadar kolay mıydı, yoksa gökyüzüne bakıp yıldızlara dokunmayı hayal etmek kadar imkânsız mıydı?

Onun düşüncelerinden habersiz dalgın gözlerle ışıkları yanan diğer eve bakan adamın yüzüne bakan kadının aklına oğlu gelince, gülümsedi. Daha akşam okul çıkışında görmüştü, ama şimdiden de özlemişti sıpayı. Duşunu alınca görmeye gitmeliydi. Yok hayır, Emre oradaydı ve bugün bir huzursuzluğu daha kaldıracak kadar dirayetli değildi. Sabah görürdü, bir güncük sabredebilirdi. Ya da el ayak çekilince eve gizlice girer, oğlunu doyasıya öpüp koklayıp geri dönerdi.

Yüzündeki ifade değişimi öyle hızlı cereyan ediyordu ki, "Huzursuz gibisin," dedi adam dayanamayarak.

"Benim mutluluk dopingim var üzülme, bir doz alıyorum uçuruyor beni."

Oğlunu düşündüğü an kadının sesine neşe yapışınca, Ali de gülümsemeden edemedi. "Eğer konuşmak istersen... Neyse bu konuyu bir düşün istersen."

Yüzü ciddileşen kadın, "Neyi düşüneyim?" dedi tedirgin halde. Bugün ona iş çıkışı çiçekleri verirken de, "Bizi bir düşün, aklının köşesine koy ve boş zamanında masaya yatır, ölç biç, test et," demişti. Olmayan bir şeyin neyini düşünüp kendini ve onu üzecekti. Adamdan bildiği cevabı alacağını sanarak kızardı ve yüzünü sakındı.

"İnsanlar hata yaptıklarını kabullendikleri zaman daha çok hata yapıyor."

"Ali, yorgun olan sensin sanırım, bu konulara nereden geldik yine? Akşam kapadığımızı sanmıştım," dedi soğuk bir tavırla onun sözünü keserek. Bu konuları onunla konuşmak istemiyordu.

Ali'nin yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. Ellerini ceplerinden çıkardı ve omuzlarını sarstı. "Keşke..." dedi hüzünle, "Keşke, seni ilk ben görseydim."

Onu ilk o görseydi bu kadar mutlu olacağını sanmıyordu Cemre, Emre'nin onu ne hallerde bulduğunu bilmiyordu çünkü. Onun yüzündeki ifade değişikliği birden huzursuz etti genç kadını. Gözlerini kaçırıp dudaklarını

düşündü. Sustu. Ne kadar açmak istemese de, ne kadar kaçsa da Ali'nin niye ümden bir yerde çarpışıyordu işte konuları. Yine gözleri bahçedeki ışıklı eve kaydı, şimdi oğlunun babasıyla olduğu, belki güldüğü belki de hüzünle babasından bir hamle beklediği eve...

Ali genç kadının acılı çaresizliğinin çığlıklarını duydu. Vicdanını tıkayamadı bu hislere.

"Artık sen de insan politikasının inceliklerini iyi öğrendin Cemre. Bu işler ve ilişkiler hep karşılıklı biliyorsun ve sen ne kadar beklentisiz bir hamle yaparsan yap, hep beklenti içinde kalacaksın."

"İnsan fıtratı bu," diye karşılık verdi genç kadın bakışlarını ona çevirirken. Ne demek istediğini anlamıştı bu sefer. "Epey geç oldu," dedi kibarca kovarken. Babasının ya da Esme annesinin onu kapısında görüp yanlış anlamasını istemiyordu. Aslında onun evine kadar bırakmasındaki ısrarı da anlamıyordu. Ne olmuştu arabası bozulduysa, bir taksiye atlar dönerdi eve, bunu ilk defa yapmıyordu ki. Keşke onun arabasına binip bir bardak çay teklifini değerlendirmeseydi, hatta o çiçekleri kollarına bırakmasına ve hislerini belirtmesine de izin vermeseydi. Şimdi yok yere umutlanacak, kendi kendine hayaller kuracak, olmayan duaya ***âmin*** diyecekti.

"Bugün mü gideceksin Ankara'ya?"

"Yarın sabah..."

"O zaman unutmadan hafta içinde bir ara bana telefon et de, şu konuştuğun mesele hakkında neler yapacağımızı detaylı istişare edelim olur mu?"

"Seni pazar günü al..."

"Pazar günü olmaz," diyerek onun sözünü kesti. O gün için ondan bağımsız planlar yapılmıştı bile. "Başka planlarım var."

Gülümsedi Ali, bu gülüşte birçok duygu geçidi vardı. "Peki, ne zaman görüşeceğiz?" diye sordu alıngan bir ciddiyetle. "Yani iş dışında!" Biraz kırgın, biraz acımış gibiydi. Ama yine de anlayışlı davranmaya çalışıyordu fakat yüzündeki şaşkınlık ve tedirginlik iyice belirgindi artık. Kapıda durmuş git ve kal demesi arasına sıkışmış, ne yapacağını bilmeden ona yalvaran gözlerle bakıyordu. Cemre yine sıkıntılı bir tutumla sol parmağındaki desensiz yüzüğü çevirmeye başladı. Ali'nin gözü yine o yüzüğe kaydı. Parmağından hiç çıkarmadığı yüzüğe, artık takmaya hakkı olmadığı halde onu herkesten uzak tutan yüzüğe...

"İş dışında görüşebileceğimizi sanmıyorum," dedi uzun bir sessizlikten sonra nihayet. Gerçekçi ve dürüst olmak en iyisiydi. "Hadi sen şimdi git uyu. Ben seni ararım. Hatta bahsettiğin işleri ayarlamaya çalışırım."

Omuzları düşen Ali huzursuz bir alınganlıkla arkasını döndü. Şaşkınlık ve kararsızlık o kadar uymayan özelliklerdi ki bir an ona acıdığını hissetti Cemre. Kapının girişinde durmuş, ayak sesleri uzaklaşırken dalgın dalgın arkasından bakıyordu. Ali hislerini hiç saklamamıştı ama Cemre de ona

hiç umut vermemişti, en başından bu işin arkadaşlıktan ileri gitmeyeceğini açıkça belirtmişti. Sonra yavaşça içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Tam kilitleyecekti ki, omuzlarını silkip bundan vazgeçti. Eğer Emre yine içeri girmeye karar verirse, hiçbir kilidin onu engellemeyeceğini biliyordu. Üstelik aptalca umutlara kapılmasına da hiç gerek yoktu. Belki oğlunun bir şeye ihtiyacı olabilirdi, her yanı korumalarla olan bahçede başına ne gelebilirdi ki, taş kafalı Emre'den daha kötü?

Furkan bu hafta sonu da Ecem teyzesinde kalacaktı, oğlunu özlememek için bir bahane bulup Ecem teyzesine kendisi de gitmeliydi. Okul çıkışı dedesiyle eve giderken söyledikleri bir an yüzünü gülümsetti. "Ece halam bebek yapana kadar onun torunu olabilirim anne, babaannem izin verdi. Sonra ben sadece babaannemin torunu olabilirmişim ama."

"Bunu babaannen mi söyledi?"

"Yok ben öyle hissettim, bakışlarından. Anlarsın ya, babaanneler hep gözleriyle konuşur."

Cemre ayakkabılarını çıkarıp yerine koyduktan sonra çıplak ayaklarla mutfağa gitti ve kendine taze bir kahve yaptı. Elindeki kupayla oturma odasına dönüp tüm evin ışığını yakarak kanepeye yayıldı. Başındaki şalı sökmeliydi, saçlarını sıkan toka ve topuzu beynini oyuyordu resmen, hatta derhal duşa girmeliydi ama o kadar yorgundu ki üşendi. Karnı açtı ama canı bir şey istemiyordu. En azından kahve içene kadar kendine mola verdi, kanepeye iyice yığıldı ve ayaklarını sehpaya uzatıp keyifle kahvesini yudumlamaya başladı.

Peri yengesini ziyarete gitmeyeli epey olmuştu. Onlar şu vakitler çiftlikle olmalıydılar. Hiç olmazsa bir haftalığına çiftliğe yanlarına gitse ve oğlu çiftlik hayvanlarıyla oynayıp boğuşsa iyi olacaktı. Mutsuzluğunu ve huzursuzluğunu unutmanın en iyi yolu buydu şu aralar, onu gerçekten kahkaha atarken görmek istiyordu. Kahvesini yudumlarken çalmaya başlayan zilin sesini zihnindeki sohbetin içinde duyunca, genzine kaçan kahveyle bomboş gözlerle kapıya baktı.

Herhalde Furkan, "Annemi özledim," demek yerine "O evde tek kalamaz dede, evin erkeği olarak anneme gitmeliyim. Korkmasın," diye bahane üretip dedesini ikna ederek geri dönmüştü.

Belki de gelen Emre'ydi. Gün boyu aklından çıkmayan bakışları, beynini dürten sözleri yetmemiş, nefretinin kalanını kusarak kâbusu olmayı seçmişti. Yoo, yine aptallık ediyordu işte. Gelen o olsa zili çalma zahmetine katlanmaz, sanki kendi eviymiş gibi kapıyı açar ve rahatça içeri dalardı.

Zil yeniden ısrarla çalmaya başlayınca, düşünceleri yarım kaldı. Delikten baktığında parlayan saçlarını gördü. Gelen belliydi. Kapıyı açtı ama arkasını dönerek salona yürüdü.

Uzun bir sessizlikten sonra kapı tamamen açıldı ve Cemre kaşlarını kaldırdığı gibi yudumladığı kahveyi dışarıya püskürttü. Emre elinde kocaman bir buket kırmızı gülle, yüzünde öfkeli bir ifadeyle tam karşısında duruyordu.

Ağzını silmek için sehpadaki peçeteye uzanan kadın, şaşkınca adamın elinde eğreti duran gül buketine bakakalırken, burnundan gelen kahve genzini yakmıştı ve kısık sesle öksürmek zorunda kaldı.

Emre ve kırmızı güller...

Oysa Emre bu çiçekleri kapının eşiğinde gördüğünden ve o adamın onu eve bırakıp kapıda lak lak etmesinden haberi olduğundan beri, bütün o an boyunca kendisiyle mücadele edip yanına gelip hır çıkarmamak için zor durmuştu. Kıskançlık, şimdiye kadar tanımadığı bir duyguydu. Bugüne kadar istediği kadınların hemen hemen hepsini elde etmişti. Bu jestlerin âlâsını bilirdi. Arada sırada ona ilgisiz kalan kadınlar da çıkmıştı tabii karşısına, onları yumuşatmanın envai çeşidini öğrenmişti. Onu istemeyen bir kadın olursa çok fazla nazlandırmaz, diretmezdi. O zaman hiç dert etmeden omuzlarını silker ve oradan uzaklaşırdı, peki bu şerefsiz Cemre'nin istemediğini gördüğü halde neden hâlâ peşinde kuyruk gibi dolaşmaya devam ediyordu? Belli ki Cemre onu ret edince, mücadele edip direndikçe eski dostunun kararlılığı artıyor, erkek yanı şahlanıyordu.

Geçen gün ona merdivenlerde söylediği her şeyi duymuştu. Cemre ile ciddi düşündüğünü belirtmişti. Eğer isterse ailesine karşı mahcup olmaması için nişan bile takabileceklerini öne sürmüştü. Bir anda nasıl olup da ona evlenme teklif etmişti? Yüzündeki şok ifadesini görmek için mi? Oysa reddedilince, kendisi Cemre'den daha büyük bir şok geçirmişti. Bugüne kadar hiçbir kadına evlenme teklif etmemiş olan Ali, onun karısına... Yani eski karısına... yani hâlâ karısı sayılan kadına... çocuğunun annesine evlenme teklif etmişti, hem de gözlerinin önünde ve o sakin kalıp sadece dinlemişti. Böyle bir şeyi aklı almıyordu.

Onları duyduğunu ve gördüğünü Cemre'ye söyleyen Emre, farkına bile varmadan ilk gördüğü anda dudaklarının arasından o öfkeli sözler nasıl dökülmüştü? "Hadi ama nazlanma Cemre, böyle yağlı kapı bir daha bulamazsın. Herkes benim gibi keriz değil, kabul et gitsin, etrafımdan gölgen azalır."

Aslında o anda yapmak istediği bir tek şey vardı o da Ali denen dallamaya okkalı bir yumruk savurup, bileğine yapıştığı kadını omzunu atarak eve getirmek ve onun kime ait olduğunu kanıtlamak... Bu kadının içinde yer değiştirdiği varlığı, işleri daha da güçleştiriyordu. O kadar nazikti, o kadar içten bir dostluk gösteriyordu ki, ne nefretine haklı mazeret ne de öfkesine bir gerekçe bulmakta zorlanıyordu artık.

"Onların bana olduğunu sanmıyorum, sanırım evleri karıştırdın!" dedi sonunda kendini toparlayan Cemre.

"Ben kadınlara çiçek almam," dedi Emre kibirli bir şımarıklıkla ve çiçekleri bir çöp gibi kadının göğsüne itti, elindeki kahvenin yere dökülmesineyse aldırmadı bile.

"Sevgilin bir hırsız gibi kapıya bırakıp kaçmış. Sen unutacak kadar, o da vermeyi akıl edemeyecek kadar elleri kolları doluydu sanırım!"

"Küstahlaşma!" dedi ahlaksız imasına kızarak. Gülün dikenleri göğsüne ve ellerine batmıştı ama aldırmadı Cemre.

"Utandın mı?" dedi kadının kızaran yanağına elinin tersini dokundurarak. Amacı alaylı sözleri, iğneli gözleriyle onu aşağılamaktı ama parmaklarının tersi ısınan kadifemsi tene dokununca ve kadın bu temasla irkilip ağzı açık halde donunca, bedenine yayılan o istemsiz elektrikle kısa bir an afalladı. Ta ki Cemre elini yanağından silkeleyene kadar, elini yanağında unuttuğunu fark etmemişti. Karıncalanan elini hiç bozuntuya vermeden indirdi ve alayına kaldığı yerden devam etmeye başladı.

Korumalar çiçeği eline verdiğinde şaşırmıştı. Buraya gelirken o salağın geri döndüğünü ve kadının onu içeri aldığını düşünmüş, onları evin içinde uygunsuz halde bulacağını sanarak nasıl da endişelenmiş, kalbi hop oturup hop kalkmıştı. Yakışıklı iş ortağımız karar değiştirmiş, beklemekten sıkılmış olabilirdi. Cemre'yi evliliğe mecbur bırakmak için hain planlar içerisinde olabilir ve usta bir çapkın olan Ali bu gözü açılmamış sığırcık kuşunu pekâlâ fazla zahmet etmeden kafesleyebilirdi. Zaten kadın adamların kollarına atılmaya dünden hazırdı, bunu geçmişten tecrübe etmişti. O zaman ne yapacaktı? Cemre'ye yaklaşmamasını tembihlerken, ağzını burnunu mu dağıtacaktı? Suçlu o adam mıydı yoksa ona umut veren bu kadın mı?

Üstelik bu konuya karışmaya hiç hakkı olmadığını da biliyordu. Birazcık aklı olan her kadın Ali gibi kültürlü ve maddi açıdan yakışıklılığından eksiği kalmayan kusursuzluğuna âşık olabilirdi. Kendisi gibi geçmişi olan biriyle kıyaslanamazdı bile. Her anlamda adam bir sıfır öndeydi.

Onu düşünmeye başladığında sinirden bütün vücudu gerilmişti.

Emre'nin kucağına tutuşturduğu buketin, Ali'nin aracında bilerek bıraktığı güller olduğunu nasıl anlayamamıştı. Bir an... Sadece bir an hayallere kapılmıştı, işte saf bir kız gibi inanmak istemişti.

"Emanetimi aldım, artık gidebilirsin."

Emre ona aldırmadan içeri girmişti, bakışları içeriyi turluyordu hızla. Hâlâ yüzünde şüphe kırıntıları vardı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi Cemre hırsla arkasından adımlarken. "Furkan'ın bugün evde olmayacağını haber etmiştim. Eve uğramadın mı sen?"

"Tek mi kalacaksın?"

"Yok mahalleyi toplayacağım izninle," diye hırlayan kadın, "Çıkar mısın evimden?" diye söylendi.

Sanki ona "İçecek ne alırsın?" diye sormuş gibi davranan Emre, umursamaz bir rahatlıkla koltuğa geçip kaykılarak oturdu. "Her zamanki gibi dilin ve sen yalnız kalmaya mahkûmsunuz," dedi elini koltuğun kolçağına koyup parmaklarını üzerinde tıngırdatırken hâlâ etrafa bakınıyordu, ne görmeyi umuyorduysa!

Kız elindeki çiçekleri sehpaya atarcasına bıraktı, ellerini horozlanır gibi beline koyarak Emre'nin karşısına dikildi. Adam keskin bakışlarını üzerinde gezdirdi, üzerini değiştirmemişti Cemre, şalı hâlâ başındaydı, demek ki o adam hâlâ eve gelebilirdi.

"Ne istiyorsun?"

Emre umursamazca çiçeklere baktı ve sesinden yayılan nefrete aldırmadan, "Solmadan suya koymayacak mısın?" diye sordu.

"Yatak odasına alacağım, orada veririm suyunu," dedi inadına. Eğer varsa canı, yansın istemişti.

Şakasına hiddetlenen Emre, hızla yerinden kalktı, kızın şaşkın bakışları altında elini burnunda gezdirdi ve çiçekleri alıp mutfağa geçti. Cemre de merakla peşinden gittiğinde onun çöp kutusunun önünde durmuş, ayağıyla kapağını açmış görünce, "Ne yap..." demeye kalmadan Emre çiçekleri çöpe bastı. "Alerjim var..." dedi ve kadının şaşkın bakışları altında kapağını kapattı çöp kutusunun, tekrar salona geçti.

"Senin alerjin falan yok..." diye peşinden geldi genç kadın da.

"Az önce olduğuna karar verdim," derken ona döndü sert bir ifadeyle. "Benden iyi mi bileceksin, ben doktorum unuttuysan."

Kız onun yüzündeki sertlikten ürkerek bu konuyu uzatmamak adına sustu. Ama adamın sustuğu sürece gideceği pek yok gibiydi. "Bir şey mi söyleyeceksin? Neden geldin?"

Sehpanın üzerindeki kumandaya uzanırken Emre, "Ali, senin hâlâ benim karım olduğunu biliyor mu?" diye sordu havadan sudan bahseder gibi. Televizyonu açıp birkaç kanal değiştirdi.

Kızın kalbi havalandı bir an ve sonra gerçekle yüzleşince acıyla büzüldü. Adamın elinden kumandayı alıp kabaca televizyonu kapattı. "Senin karın Ümran, hatlar mı karıştı? Karından uzak kalmak iyi gelmemiş sana."

Kızın sesindeki acıyla bedeni kasılan adam kocaman bir nefesi ciğerine doldurdu. "Seni boşamadım."

"Evet beni neden boşamadın hâlâ? İnsan ahlaksız, sinsi bir yılanı, hele hele istemediği birini neden boşamaz?"

Sinirle güler gibi yapan adam, "Mutlu olmasın diye olabilir mi?" derken sesi hırlama gibiydi. "Ahlaksız ve onursuz olabilirsin ama çocuğumun annesisin."

"Beni senin nikâhın mı durduruyor sanıyorsun?"

"Öyle olduğu kesin," dedi adam iğrenerek.

"Sen..." dedi boğazı kuruyarak canı yanan kız.

"Ben, hâlâ boşanmadığın kocan..." dedi adam da onun gibi hırsından dişlerini sıkarak. "Sen de ona umut vermekten vazgeç, yazık adama. Onun adına üzülüyorum, evli bir kadınla evlenemez."

Demek amacı onu aşağılamaktı. Başını dikleştiren ve kollarını göğsünün altında bağlayan kadın, beklemediği bir tepki verdi. Onu daha fazla öfkelendirecek bir hareketle, "Ben bekâr bir kadınım," dedi gururla.

"Sen bu kadar değişmiş olamazsın değil mi, dini nikâha önem verirdin. Boşa beni diye yalvarmıştın zamanında."

Ayaklanan Emre göz hizasına gelerek gözlerine bakınca Cemre dikleşti. "Namussuz kadınlar dine pek kulak asmazlar öyle değil mi? Ben de ahlak bakımından hayli düşüğüm, neden umursayayım ki? Dilediğimle yatıp kalkarım, beni saçma bir nikâh mı tutacak?" dedi kırık ve acılı sesiyle.

Buna nasıl cüret ediyordu, kulaklarına inanamıyordu adam. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Kesinlikle hak ettiği tokadı savurmak için elini yanağına fırlatmalıydı. Ama daha ona vurmasına fırsat kalmadan, Emre kolunu kaldırdı ve çevik bir hareketle bileğini tutup arkasına kıvırdı. Cemre soluk alamadan da, onu kendine kabaca çekti. Bedenleri birbirine yaslanmış bir halde donarken, öfkeli suratına, altı yıldır hayallerinden çıkmayan surata hasretle baktı. Kadın soluk alıp verdikçe bedenlerindeki sınır kalktı ve göğüsleri göğüslerine sürtündü. İçinde giderek büyüyen isteğe daha fazla karşı koyamayacağını hissetti. Bu hissi kontrol edebileceğini düşünerek aptallık etmişti.

"Sana bir kere dokunmam yeter, ayaklarıma kapanman için," dedi kibirle ve kendinden emin. Sözleri kadar soğuk değildi gözleri. Alaycı bir ifadeyle gülümsedi. Bakışları kadının bedenini saran giysilerin üstünde sıcacık bir dokunuş gibi gezindi. Cemre kendini sıkarak elinden kurtardı bileğini ve onu omuzlarından geriye öteledi.

"Ayaklarıma kapansan dönüp bakmam sana, sen bende biteli çok oldu. Öldürdüm seni, gömdüm, arkandan dua bile etmiyorum artık."

Bu sözler ağırdı. Az evvel güzel teni, narin bedeni ve hoş kokusuyla başı dönerken şimdi öfkeden katılıyordu. Her an onu boğazlayacak gibi elini açıp kapadı, dilini ağzının içinde bir tur çevirdi ve işaret parmağını tehdit edercesine kaldırdı ama son anda vazgeçerek iç geçirdi. Bu hareketinden zerrece korkmayan Cemre, "Şimdi ne söyleyeceksen söyle ve git!" dedi sertçe.

Emre birden üzerine yürüyünce, korkudan irkilen Cemre bir adım gerilemek zorunda kaldı. Emre işaret parmağını yeniden tehditle havalandırdı, "Ondan uzak duracaksın!" diye hükmetti.

"Bunu kim emrediyor? Eski kocam mı?" dedi olduğu yerde durup ona kafa tutarken.

Bocalayan Emre, "Oğluma üvey baba istemiyorum!" diye bahane aradı yeniden.

"Bunu istemek için geç kalmadın mı, sen ona üvey anne getirmişken... Çocuk gibi dönüp dolaşıp aynı konuyu mu dillendireceğiz?"

İçi acıyan ve bu konuyu her hatırladığında soluğu kesilen Cemre, gözlerine dolan yaşları geriye ittirirken, karnındaki kasılmadan sebep dudaklarına hıçkırıkların biriktiğini idrak edince hareketlendi. Tam yanından salınacakken koluna yapışan can yakıcı elle, olduğu yerde donup kaldı. Adam hemen yanındaydı, bedeninin sıcaklığı ve teninin kokusu kızın direncini kırıyor, ağlama isteğini katlıyordu.

"Canımı yakıyorsun!" dedi titrek sesiyle kolunu silkelemeye çalışarak ama tırnaklarını geçirdiği kolunu pençelerinden kurtaramadı.

"Canını yakmamı istemiyorsan uzak duracaksın."

"Sana canımı yakıyorsun dedim, kaba kuvvet kullanamazsın bana. Dokunma!" diye bağırdı. "Dokunma!"

Kolunu silkeleyerek elinden kurtarınca teninde karıncalanma hissi hâsıl oldu. Emre isyanla yumruk yaptı ellerini. Kendini tuhaf hissetti, aslında canını yakmak istememişti.

"Senden güçsüzüm diye bana hükmetmeye kalkamazsın, ben hayvan değilim yularım elindeymiş gibi davranamazsın. Üzerimde hiçbir hakkın yokken, başkasının kocasıyken, bana kocammış gibi ahkâm kesemezsin. Hürüm. Özgürüm. Bana istemediğim sürece sen dahi dokunamazsın."

Hırsla başını omzunun üzerine düşürüp nemli gözlerle adama baktı. Şimdi ikisinin de yüzleri arasında birkaç santim vardı ve nefesleri tenlerini okşuyordu. Emre soluğunu tuttu, Cemre titreyen dudaklarını kasarak, "Bundan daha fazla içimin yanacağını sanmıyorum, bırak peşimi," dedi kısık bir sesle ve devam etti. "Hayatıma karışma."

"Oğlum yanındayken içtiğin suya bile karışırım."

"Peki, buna O, ne diyecek?"

"O kim?" dedi Emre bir an boş bulunarak kaşlarını çatıp.

Hıçkırık saklanan sesiyle, "Karının yanına git Emre, seni bekliyor olmalı zavallıcık. Hatta o neden hâlâ yanında değil, oysa kuyruğun gibiydi. Bence sende hatlar karışmadan bir an evvel elinden tutmalı," dedi ve acı içinde kıvransa bile gülümsedi.

Bu tebessüm, *'kan kusarken kızılcık şerbeti içtim'* demek kadar alaycıydı.

Cemre gözlerinin içine bakarak mutfağa girdi, çöpün içinden gülleri aldı ve adamın şaşkın bakışları altında üst kata tırmanan merdivenlere yöneldi. "Giderken kapıyı çekersin."

En yakın zamanda kapının kilidini değiştirecek, yok hatta iki tane kilit taktıracak ve evde kimse yokken onu bir daha asla eve almayacaktı.

9. BÖLÜM

Bakıp görmeyenlerden, duyup bilemeyenlerden,
konuşup anlamayanlardan, gülüp ağlamayanlardan oldum sayende,
öyle dalgın ki kalbim...

"O kadın gelmiş, ofise uğramış bugün, Rüzgâr kızınca Emre zorla havaalanına götürmüş. Umarım gitmiştir, yoksa onu bulduğum yerde parçalarına ayırıp, her bir parçasını başka şehre göndereceğim," dedi Esme hüzünle.

Ecem sessiz kaldı bir an ve Peri, Esme'nin koluna dokunarak, "Üzülme abla, her şerde vardır bir hayır," diye teselli etti çaresizce.

"Üzüldüğüm konu bu değil, hâlâ diğer konuyu Cemre'ye açamadık. Ona nasıl anlatacağım gerçekleri, yüzüne bir daha nasıl bakacağım, nasıl söyleyeceğim bilmiyorum. Artık omuzlarımdaki bu yük beni eziyor, soluk alamıyorum. Yüzüne her baktığımda, ona her sarıldığımda vicdan azabı çekiyorum, söyleyemiyorum," dedi ağlamaklı haliyle.

"Bu senin kabahatin değil ki ablam, sen kendini neden suçlu hissedesin, daha fazla üzülmesin, daha fazla kendini yıpratmasın diye sakladın zamanında. E sonra ne zaman söylemek istesen bir şey oldu ve... Ah ablam, üzülme artık ne olur, bu senin suçun değil. Bırak Emre düşünsün sonucunu!"

"Ondan sakladım, bu kandırmakla aynı şey, gerçeği gizledim. Öğrenince suçlayacak bizi." Yanaklarını kuruladı. "Olsun, onlar iyi olsun da ben üzülmeye razıyım."

"Gerçeği en kısa zamanda söyleriz, merak etme."

"Olması gereken de bu, geç bile kaldık," dedi Esme ve kendini toparlamak için burnunu çekti. "Ne Emre ne de Cemre bu konuda umurumda değil, eğer sonları iyi olacaksa yesinler birbirini ama Furkan... benim çocuk olmayan kuzum ne olacak? Radarları açtı baksana, büyük adam gibi irdeleyip

konuyu enine boyuna tartışmak için masaya yatıracak olgunlukta, çocuk gibi değil adam gibi düşünüyor, bu da beni düşündürüyor. Minik kalbinde şifasız yara, ruhunda kapanmayacak bir karanlık kalsın istemiyorum."

"Kalmayacak emin ol. Emre henüz bencil, nefret yüklü, baba olmayı bilmiyor ama öğrenecek. Öğrenince üzmemek için parçalansa da doğrudan dönmeyecek. Cemre ne kadar üzgün, ne kadar kırgın olursa olsun anne, hem de en güzelinden. Oğlunu üzecek bir hataya asla izin vermez, Emre'ye babalığı öğretir."

"O kadın varken bu biraz zor. Baksana başını çıkardı deliğinden, sinsi sinsi sokacak çocuğu yine," dedi Ecem. "Asıl yılan zehrini saçmaya geldi yine. Cemre'ye yılan diyor ya, kendi zehirli akrebin ininden çıktığının farkında değil."

Elinde çay tepsisiyle içeri giren Cemre ve Tutku'yu görünce üçü birden sustu. Tutku eltisini koluyla dürttü. "Sence konu hangimiz?"

"Bence biziz, biliyorsun bu ara başrol bizde," dedi Cemre sinirli bir gülüşle.

"Yakında tahtından edebilirim seni," diye söylendi Tutku hüzünle. Cemre kaşlarını kaldırarak "Olamaz," dediğinde, Tutku ağlamaklı gözlerini büyüyen karnına çevirdi. Omuzlarını silkeledi çocuk gibi. "Oluyor sanki ve ben avuçlarımdan kayarken tutamıyorum onu," dedi acı içinde.

∞

"Ah tatlım, senin burada olduğunu bilmiyorduk. Biz de kızlarla veli toplantısına gelmiştik. Bizimkiler çalışıyor malum..."

"Ne güzel," dedi Cemre sıkılgan ve zoraki bir gülüşle. Onların burada olduğunu bilse gelir miydi? Hadi geldi, kendini dilek ağacı gibi ortalığa eker miydi? Ya peşine taktığı kuyruğa ne demeliydi, inat abidesi adam dediğini yapmıştı. Ah Emre ah, ne vardı geleyim diye tutturacak, millet gidince oğlunun öğretmenleriyle konuşup ortadan toz olur, bu geyik muhabbetine de maruz kalmazdı. Cemre kendi ile düelloya girerken meraklı kadınlar dikkatini yanında dikilen genç adama vererek, "Siz kimsiniz acaba?" diye sordular. Bu kadar patavatsız bir soru beklemeyen ikili bir an bakıştı ve sonra orta yaşlı kadınlara bakarak sorunun sebebini anlamaya çalıştılar.

Cemre dedikodu kapılarının açıldığını anladığında geç kalmıştı. "O mu, o..."

"O benim babam!" dedi Furkan, heyecanlı ve gururlu... Annesinin yanında sallanarak dikkat kesildi sohbete. Babasının koca elinin içine minik elini koyup başını kaldırarak çamaşır sırığı gibi uzun adama baktı. "Bugün... öğretmen görüşmesine beni ve annemi sen getirdin, değil mi babacım?"

Cemre oğlunun 'baba' derkenki gururlu sesini duyunca yutkundu. Emre oğlunu kucağına alıp yanağından öperken, sarışın kadın Suna, "Ah Esme, oğlunun döndüğünden hiç bahsetmemişti," dedi sanki kırk yıllık dostundan söz eder gibi.

"Siz yine birlikte misiniz?" dedi meraklı Nevin teyze işe parmak basarak. Torununu ortalığa bırakıp o da dedikoduya yetişmişti.

"Bu sadece..."

"Rahem artık bizde kalıyor," dedi Furkan işleri iyice çıkmaza sokarak. Bizde kalıyor derken kadınların onda kaldığını sanan kaşları anında yay gibi gerildi. Uyvah Cemre şimdi en az bir saat mevzuu açıklamak durumunda kalacaktı. Kadınlar gözlerini devirerek, "Ya..." dediler ufaklığa ağzından daha fazla laf alma umuduyla bakarken.

"Demek sizde kalıyor," dedi Suna bakışlarını ikilinin üzerinde onaylamaz bir havayla gezdirerek.

"Ben onunla uyudum, kahvaltıyı da artık birlikte yapıyoruz. Beni o uyutuyor," dedi Furkan. Hâlbuki hiç huyu değildi kendisine sorulmadan konuşması, ama bugün dilinin lastiği gevşemişti resmen ve her kelimesi annesini daha fazla zor duruma sokuyordu. Cemre oğlunun eline uzanıp uyarmak için öperken, çekinik bakışlarını Emre'ye çevirdi. Hiç istifini bozmadan yanında duruyordu uyuz ve kucağındaki oğlunu uyarma zahmetine bile girmiyordu. Eğer Furkan kucağında olmasaydı oğlunun kulağına susmasını fısıldardı ama Emre deve gibiydi, Cemre de boy muhalefetinden sebep zıplayıp kulaklarına fısıldayamayacağına göre susmak durumunda kalmıştı.

Kadınların dikkati tekrar Cemre'nin üzerindeydi. Bocalayan Cemre, "Biz aslında..." dediğinde kadınlardan biri, "Ah ne güzel, Furkan adına sevindik, çocuk baba hasreti çekmeyecek. Çok yerinde bir karar yeniden birleşmeniz," diye gulumsedi.

"Iyı ama biz..." demeye kalmadan Cemre, bir başkası, "Yeniden düğün tarzı bir organizasyon yaparsınız herhalde. Malum son zamanlarda moda oldu dul kadınların gelinlik giymesi," diye kibirli mi yoksa patavatsız mı olduğuna karar veremediği bir tonda söylendi. Bu kadın onu aşağılamış mıydı şimdi, çözemedi.

"Ne düğünü, siz yanlış anladınız çocuğu," diye atıldı Cemre ve onu teselli eden yaşlı kadın elini omzuna koyarak, "Çekinme kızım, gelinlik giymek senin de en doğal hakkın. Bence bu fırsatı kaçırma. Fiziğinin de maşallahı var zaten," diye desteklediğini belli etti.

Allah'ım delirecekti, ne düğünü ne gelinliğiydi? Üstelik Emre de ona hiç yardımcı olmuyor, memnun yüzünde şapşal bir sırıtışla keyifle geveze kadınları dinliyordu.

Aileleri çalıştığından sebep son zamanlarda torunlarını okula kendileri getiren Nevin ve Leman Hanım, aynı zamanda komşuları da sayılıyordu. Cemre susan adamı hırsından kudurup çimdik atarak uyarırken, onlar Emre'ye birkaç soru sordular ve verdiği cevaplarla adeta kendilerinden geçmiş halde bir bir dertlerini sıralamaya başladılar. Ne biliyorlardı siyatiklerini anlatmayı, ne biliyorlardı migrenlerine ilaç önerisi almayı... Cemre bir ara, "Hanımların dikkatine, doktor makinesi ayağınıza geldi. Böbrek, kalp, beyin ve göğüs kenarına..." diye bağıracak gibi duran Leman abladan tırstı.

"Emre'nin çok işi var zaten, müsaadenizle gidiyordu," diye dişlerinin arasından uyduruverdi Cemre. Ama ondan hiç tepki gelmedi. Başını yukarı kaldırarak ona tepeden bakan adama, "Gidiyordun değil mi?" diye sordu uyaran gözlerle.

Emre ellerini ceplerine sokarak omuzlarını sarstı. "Yok gitmiyordum henüz, bu güzel bayanların sohbetini bir daha ne zaman dinleyebilirim ki..."

Dişlerini sıkan Cemre ona tekme atmamak için kendini tutarken, karnına dirsek atmadan edemedi. Adam soluksuz kalıp hafiften bükülünce, kulağı ağız hizasına yaklaşmış olduğu için, "Kapa çeneni de yok ol, yoksa bizim hakkımızda dedikodu yayacaklar," diye uyardı kızgınca.

"Demek sen ünlü bir doktor oldun," diye merakla atıldı Nevin Hanım.

"Yok komşum doktor değil, cerrah olmuş," diye devam etti Leman Hanım ipeksi bir ses tonuyla. Sanki cerrahlar doktorluktan farklı bir meslek yapıyorlardı.

"Ben hâlâ ameliyattan korkuyorum," diye iç geçirdi Leman Hanım.

Cemre adama öldürücü bir bakış atıp sohbetin gidişatından hiç hoşlanmadığını belli etti. Böyle giderse onları evde çay muhabbeti adı altında yatak odasında muayene ederek ağırlayacak gibiydiler. Hırsla gözlerini kısarak adama sokuldu ve "Git buradan!" diye buyurdu ama adam uymadı sözlerine, kızın yüzündeki gülümseme o an daha da yapaylaştı. Öğretmen neredeydi? Neden milleti hâlâ toplantı odasına almamıştı? Şu zorunlu üç beş dakika hâlâ dolmamış mıydı? Babasının kucağından inen Furkan da arkadaşlarının yanına gitmişti ve öğretmeni hâlâ ortalıklarda görünmüyordu. Daha önce hiç bu kadar uzun birkaç dakika yaşamadığından emindi çünkü kadınlar konuştukça saniyeler bile asır gibi gelmeye başlamıştı.

"Benim gelini sana getireyim bir bak, kızın fıtığı var," dedi hüzünle Leman Hanım. Emre bu teklife o karşı konulmaz gülümsemesiyle cevap verince, Leman Hanım yaşça daha büyük olan arkadaşlarının hastalıklarından bahsetmeye devam etti. Hastalıktan söz ederken sanki bir mucizeden bahsedercesine iyice heyecanlanmıştı. Cemre ise zaman geçmedikçe daha çok gerildi. Ve korktuğu başına geldi.

Hayır, bu olmamalıydı!

Ama oldu!

"Cemre kızımla bizim torunun doğum gününe gelsenize oğlum," derken Cemre'ye döndü. "Tek gelme emi güzel kızım, kocanı da yanında getir."

"O benim kocam değil," dedi Cemre başını dikleştirip hırsla. Emre kaşlarını kaldırdı ve yaşlı kadın derhal bu düzeltmeyi kendine borç bildi. "Pardon kızım." Cemre rahatlayarak soluk alırken de devam etti. "Müstakbel kocan, yakında yine olur inşallah."

Şimdi bayılacaktı. Bu adam neden çanak tutuyordu bu eğreti sohbete? Genç adamın koluna atılarak, "Ben o gün şehir dış..."

"Gitmeden birlikte uğrarız değil mi hayatım?" diyen adamla ağzı bir karış açık kaldı. Öfkeyle, parmakları uyuşana kadar kolunu sıktıysa da adam sakin bir şekilde gülümseyerek, "Tabii doğum gününe birlikte geliriz," dedi yaşlı kadına. Sanki Cemre koluna girmiş izlenimi veriyordu, etine tırnaklarını geçirdiği halde, elini sakinleştirmek için okşadı. Cemre dişini gıcırdattı ve Emre kibarca sohbetine devam etti.

Cemre ağlayacağı yerde insanlara zorlukla gülümsedi.

Kadınlar onlara bakarken yüzünde beliren gülümseme genç kadının çaresiz kalmasına neden oldu. Parlayan gözler ikisinin üzerinde dolaşıyor ve bu gözlerdeki merak belirgin bir şekilde okunuyordu.

"O zaman doğum gününde görüşürüz."

Cemre buna itiraz etmek üzere ağzını açmıştı ki yaşlı kadın elini kaldırarak onu susturdu. "Annenlerin haberi var merak etme, onları önceden davet ettim, malum senden daha çok onlar geliyor okula."

Birden öğretmen merdivende görülünce, "Sizi yeniden bir arada gördüğüme sevindim Cemre kızım," dedi ve gerileyen sesi bir kedi mırıltısına dönüştü.

Cemre gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Böyle aptalca bir hareket yapmaktan ciddi anlamda korkuyordu. Suna Hanım da arkadaşının koluna girerek izin isteyip yürümeye eşlik etti. Cemre rahatlamak istedi ama hanımlar daha yanlarından ayrılmadan, fısıldaşmaya ve sürekli geriye dönüp bakarak haklarındaki kritiği yapmaya başlamışlardı bile.

Cemre sakin görünmeye çalışarak kadınlara el sallarken, "Çok tatlılar değil mi?" diyen adamla aniden yana döndü ve o anda öğretmenle göz göze geldi. "Seni geberteceğim, yemin ediyorum bir gün elimde kalacaksın," dedi dudaklarını oynatmadan ağzının içinde geveleyerek ve öğretmene başıyla selam verirken gülümsedi. Emre onun bu son sözlerle birlikte gelen soğuk tebessümünün etkisiyle keyiflendi.

Öğretmen ilgisini başka velilere verince ve etrafını çevreleyen anneler gittiğinde kollarını göğsünün altında kavuşturup, adama döndü. Ama Emre havadan sudan bahseder gibi, "Annemin yakın arkadaşlarına benzemiyorlar," diye fikir yürüttü.

"Değiller zaten, annem sadece mecburiyetten sohbete katılır onlarla ve sen onların partisine gitmek istediğini söyledin. Dedikodu kazanını şimdiden görüyorum, ateşi gürül gürül yanıyor ve odunları da biz olacağız. Bunu nasıl yaparsın?"

"Ne yapmışım ki ben?"

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Yooo. Seni kızdıracak tek bir kelime etmedim!"

Tek kelime etmemişti Allah'tan, ya etseydi. Emre yanlarından geçen bir kadına tanıyormuş gibi başıyla selam verdi. Kızın sözleri ağzında dondu, dudakları öfkeden açık kaldı. "İnsanlara gülmeyi kes!" dedi düşen şalını hırsla

omzuna atarak. Yanından geçen genç anneler çocuklarını çekiştirirken, resmen Emre'nin ağzına düşecek gibi de gıptayla adama bakıyordu ve gözleri Cemre'ye kayınca haset ettiklerini saklamıyorlardı. Emre dişlerini göstererek birkaç veliye daha sırıtmaya devam edince, karnına vuran genç kadın ,"Sana gülmeyi kes dedim!" diye çıkıştı.

"İyi de gülüşümün sana ne zararı var?" diye sordu adam, yine o tatlı gülüşüyle kalbini hızlandırırken.

Etrafına bakındı kıskanç bir tutumla Cemre. Bu adam harika gülümsemesi ve muhteşem anatomisi yüzünden tüm kadınların dikkatini çektiği için, öfkesini tetiklediğini hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Emre onun kızgınlığında haklı olduğunun ve az evvelki açık imasıyla her şeyi berbat ettiğinin farkındaydı, fakat o da etrafta bekâr bir anne gibi dolaşarak açık hedef oluyorsa, bunu hak ediyordu. Onu hâlâ boşamamıştı.

"Ah Cemre, sen misin cidden?"

Bu nasıl soruydu, oğlunun okuluna dublörünü gönderecek hali yoktu ya. Bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi. "Merhaba Mercan, nasılsın?" dedi samimi bir tebessümle. Mercan, Furkan'ın sınıf arkadaşlarından birinin annesiydi.

"İyiyim şekerim ama sana kırıldım."

Cemre merakla kaşlarını çattı. "Neden, ne oldu ki?"

"Nikâh tazeliyormuşsunuz ama beni davet etmediniz."

"Ne nikâhı?" diye cırladı hayretle.

"Ah Leman teyzeleri gördüm az evvel," dedi elini önünde sinek kovar gibi yelpazeleyerek. "Sizin Çırağan'da sükseli bir düğünle yeniden evliliğinizi kutlayacağınızı söylediler, ne kadar mutlu oldum anlatamam," dedi Emre'ye yiyecek gibi bakarken. "Bu arada hoş geldin Emreciğim, uzun zaman oldu değil mi görüşmeyeli?"

"Emreciğim?" dedi Cemre fısıltıyla ve tiksinir gibi ve Emre bunu duyduğu an bıyık altından sinsice gülerken, "Nasılsın Mercan?" diye sordu.

Kadın ona pek iyi olduğunu göstermek için göğüslerini şişirip, dudağını dişlemeseydi Emre kesin anlayamazdı zaten! Kadın yanakları alev alıp soluğunu tutarken, adama öyle bir bakıyordu ki, her mimiği aralarında bir geçmiş olduğunu ele veriyordu.

"Ünlü bir cerrah olduğunu duydum, doğru mu?"

O nasıl sesti öyle, sakız olsa dünyayı birkaç defa turlayacak kadar eriyip sünerdi.

"Estetik cerrahı değil Mercan, kalp cerrahı. Yani işine yaramaz," dedi Cemre araya kaynak yaparak.

"Kalbimde son zamanlarda sorun var zaten," dedi kadın baygın bir sesle. "Bakmasını isterdim."

"Yakından bakmalısın bence," dedi Cemre adama dönerek. "Hatta labora-
tuar ortamında bak, maşallah sonra elinde patlar, malum onlar imitasyon."
dedi ve kendini tuvarlayarak "Kalbi..." diye alayla ekledi.

Emre gözlerini kısarak Cemre'ye bakarken, Mercan seslice iç gerince
adamın bakışı da kadının fırlayacak gibi duran silikonlu göğüslerine kaydı.
Cemre yutkundu, biraz daha şişirirse ciğerlerini memeleri kazara Emre'nin
ağzına dayanacaktı, resmen gözleriyle soyup ortalık yerde yiyordu adamı.

"Anne..."

"Anneeee..."

"Anneeee!"

"Oğlun sana sesleniyor," dedi Cemre kadına ama şu anda Emre'ye yürüyen kadın kulağının dibinde sinek vızıldıyormuş gibi görmezden geldi bu sesleri. Bakışlarını genç adamın bedeninde alıcı bir süzüşle gezdirip, gözleri birleşince kirpiklerini kırpıştırarak, ne kadar atletik olduğundan başlayan şuh sözlerle yanında kur yapmaya başladı. Cemre boğazını temizledi, Emre ona bakınca kaşlarını kaldırarak, "Gıcık oldum sanırım. Alerji," dedi burnundan soluyarak.

Kaşlarını umursamazca kaldırdı Emre, şimdi de ona gıcık olmuştu Cemre. Alerjisi vardı, kaşınıyordu. Üstelik Mercan ulu orta, çoluk çocuğun içinde, hem de hiç çekinmeden, utanmasa ağzının suyunu adamın tişörtüne koklayarak silecekti.

Cemre şalının ucunu uzattı genç kadına ve şaşkınca bakan kadın, "Bu ne?" deyince, "Ağzının suyu akıyor," diye söylendi. Sonra Emre'ye baktı, genç adamın keyifli bir kahkaha arifesinde olduğunu görünce, "Ben gözlerimi kapatırım, siz şu ağacın altına çekilebilirsiniz," dedi ve ikilinin şaşkın bakışları altında yanlarından ayrılıp iki adım ötedeki oğlunun yanına yürüdü.

Mercan, "Anne hadi gidelim..." diye huysuzlanarak elini çekiştiren çocukla başa çıkamayınca, yalandan kızarmış yüzüyle, "Görüşelim..." dedi Emre'ye. Arsız bir davetle iç çekmeyi de esirgemedi. Az ilerilerinde duran Cemre boğazını temizleyince, "Yani ailecek..." deyip elinden çekiştiren oğlunun peşinden gitmeye koyuldu ve belli ki çocuğu huysuzluğu için azarlıyordu. Cemre oğlunun sırtına elini daldırıp terleyip terlemediğine baktı ve terlediğini fark edince çantasındaki yedek atleti ensesinden elini sokarak sırtına serdi.

Furkan huzursuz halde annesinin eziyetine katlanırken, Cemre, "Geçmiş kırıklarını oğlumun okulundan uzak tut," dedi kabadayı gibi diklenerek. "Bir de bu konuda üzülmesin çocuk."

"Onu baştan çıkaracak tek hareket yapmadım."

"Gerek yok zaten, kadın geçmişe öyle batmıştı ki, baştan çıkmak için bir tepkine gerek duymuyor."

Furkan annesinin elinden zor da olsa kurtulup koşturarak arkadaşlarının yanına giderken, oğlunun ensesinden gözüken beyaz atlete bakan Emre, saçlarını düzeltirken güldü ve sonra Cemre'ye baktı. Garip görünüyordu,

tuhaftı. Elleri ceplerinde gözlerini kısa bir an kapayarak umursamaz tavrına döndü. "İyi kızdır."

"Kesin öyledir, sarışın, uzun bacaklı ve dul."

"Allah sahibine bağışlasın," dedi Emre sesinde saklayamadığı bir keyifle "İyi kızdır bakma..."

Yatakta da ancak bu kadar iyi olduğuna bahse girerdi. Biraz fazla cüretkâr olmakla beraber çok güzel elin kocalarına yürüyordu. Erkeklerin libidosunu parlatan iyi yönleri say say bitmezdi.

"Allah iyilik versin, bir ara ziyaretine git, kalbini kontrol et bakalım atışları kaça çıkmış," dedi ve adamın şaşkın bakışları altında göz kırparak yanından uzaklaştı.

Arkasından bakan adamın keyifli bakışları altında, öğretmenle görüşmek için diğer kadınların arasına katıldı. Emre geriden onu izlerken, az evvel olanlara ne anlam vereceğini bilemedi. Kıskandı dese, son sözleri hiç Cemre'lik değildi. Bu kadar cüretkâr ve dili uzun biri değildi giderken, bu kadar sivri dilli olmayı ne zaman öğrenmişti? Üstelik nasıl bu kadar kısa zamanda çevresine bozulmadan uyum sağladığını merak etti, ya da onlar Cemre'ye uyum sağlamışlardı. Mesela oğlunun sırtına atlet sokuşturan kadını yadırgamamışlardı, ya da arada tekleyen kaba Türkçesi onları rahatsız etmiyordu. Daha da şaşırtıcı olanı, gerçek sosyetiklerin arasında hiç tereddüt etmeden var olmayı becerebilmesiydi. O kadar sade ve o kadar içtendi ki, kimsenin yapmacıklığı ona karışmıyor ve kimse ona yapay davranamıyordu. Hayat boyu sınıf farkı yaşamaktan gelen çekingenliğini yenip, onlardan biri olmasa bile onlara kendini olduğu gibi kabul ettirmiş ve sevdirmişti.

Bunların hepsini becerebilmek ciddi bir özveri gerektirirdi.

Emre düşüncelere daldığı anda yanında beliren ses, "Babam dün evden ayrılacağından bahsetti, bunu ne kadar çabuk yaparsan dedikoduların önüne de o kadar çabuk geçmiş oluruz." dedi ciddiyetle.

Emre kaşlarını yavaşça çattı. "Evden ayrılacağım evet ama orası hâlâ benim evim, gidip geleceğim."

"Elbette, ama bizimle kalmadığın ve yakında karın yanında olacağı için, kimseye açıklama yapmamıza gerek kalmayacak." Bakışlarını adama çevirdi. "Sahi o ne zaman gelecek?" Adam dişleri gibi kaşlarını da çatınca, derhal açıklama yaptı. "Yanlış anlama, sorguya çekmiyorum. Furkan'ı bu duruma hazırlamam gerek, onunla konuşmaya başlamalıyım. Babasının bir karısı olduğunu bilmeli, başka bir hayatı olduğunu anlatmalıyım."

İçi cayır cayır yanarken buz gibi konuşmak, serin serin bakmak ne kadar zordu. Ateşe uçan pervane gibiydi Cemre, yanacağını bile bile konuşmaya devam ediyordu. Emre onu süzüyordu, gözleri sade renkli şalının üzerinde sabit kalmıştı. Ondan ses gelmeyince, Cemre arkasını öyle sert döndü ki şalının ucundaki ipler az kalsın bir kırbaç gibi suratında şaklayacaktı adamın.

Kendi atamadığı tokada vesile olacaktı ufak bir kumaş parçası. "Boş ver ya da gittiğin gün konuyu ben açarım, ona gerektiği gibi izah ederim durumunu." Cemre arkasını dönerek uzaklaşmaya kalktığında, hızla bir adım atarak kolundan tutup durdurdu. Cemre nemlenen gözlerini kirpiklerini kırpıştırarak saklarken bakmadı adamın yüzüne.

Emre yüzüne bile bakmaya tenezzül etmeyen kadına, "Bu ne şimdi? Bana trip mi atıyorsun?" diye sordu.

Nemlenen burnunu çaktırmadan çeken ve alerjisi varmış gibi hafiften elinin tersiyle kaşıyan kadın, "Ne haddime?" dedi arkasına dönerek. Emre ona meydan okuyarak bakınca, Cemre sesinin ayarını yapamadı. "Emre... Başıma açtığın dertten sonra nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun?"

"Ben ne açtım senin başına?"

"Onlara yeniden evleneceğimizi ima ettin."

"Etmedim, bunu onlar etti."

"Sen de reddetmedin, ağızlarına laf verdin ve ve..."

"Ve ne?"

"Bu kadar etkileyici olmak zorunda mıydın? Böyle... Böyle gülümseyerek konuşman şart mıydı? Şimdi kimse inanmayacak aramızda bir şey olmadığına. Onlara bizim asla bir araya gelemeyeceğimiz konusunda tek kelime etmedin."

"Gerek var mı?"

"Ne demek gerek var mı, şimdi bizim yeniden evleneceğimizi düşüp konuşacaklar."

"Bunda bir sıkıntı yok."

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Sen de fazla abartıyorsun, konuşur konuşur susarlar." Ve ona yaklaştı. "Benimle yeniden evleneceğini düşünmek bu kadar mı kötü?"

Kahretsin, adam yine gülümsüyordu ve o gülüşü yüzünde paralamak isteyen kadının midesinin ortasında bir kasılma vardı. Ve mantığıyla kalbini savaştırıyordu.

"Sen zaten evlisin kahrolası adam! Evli bir adamla birlikte olan kadına ne deniyor unuttun mu? Oğlunun annesine suçsuz yere 'Metres' denmesini mi uygun görüyorsun?"

Soluksuz halde konuşurken kalbi sanki ortadan ikiye bölünmüş gibiydi. Ve adam da aynı acıyla bir an belinin ortadan ikiye ayrılacağını sandı.

"Kimsenin kimseye bir şey diyeceği yok. Üstelik ben hâlâ seni boşamadım, hâlâ nikâhım altındasın. İnkâr etsen bile, Allah katında karımsın." Sesi kısık ve flört eder gibiydi. Gözleri bir sırrı saklarmışçasına keyifle parlıyordu. Hıçkırarak ağlamak isteyen ve aynı zamanda deliler gibi bağırarak yumruk atmak istediği dudaklarının, yalnızca bir ucu kıvrılmıştı adamın ve sadece buna bakmak bile teninin birden ısınmasına sebep oluyor, öfkesinin dinmesini sağlıyordu.

"Her Pazar nereye gidiyorsunuz siz?" dedi uzun zamandır merak ettiği şeyi sorarak.

"Sana ne?"

"Benimle doğru konuş, her Pazar neden ortadan kayboluyorsunuz merak ettim. Oğlumun sevdiği bir şey yapıyorsanız gelmek istedim."

"Huzurevine kitap okumaya gidiyoruz, gelecek misin?" diye alay etti kadın ama adam bu cevabı beklemediğinden afalladı. Önce dalga geçtiğini sandı fakat kadın ciddiydi. Her hafta sonu programlı olarak cidden kitap okumaya mı gidiyorlardı? Hayranlık dolu bir ifadeyle yaklaştı. Bir şey diyecek oldu ama sonra sustu.

Midesindeki kasılma giderek tüm benliğini sarmaya başladı kadının ve nefesi sıklaştı. Böyle gözleri parlayarak sırrını çözercesine bakarken, yüzünün her zerresini inceleyerek beynine çizercesine nefret ediyordu. Dudaklarını yalayarak nemlendirdi. Eğildi Emre, kız soluğunu tuttu ve adam gülümseyince nefesini yüzünde hissetti. Soluk soluğa dudaklarına bakarken ağzı kurudu ve ne yaptığını fark edince hırsla ellerini adamın omzuna koyup, öfkeyle geriye itti. Homurdanarak yanından geçip ondan uzak bir uca doğru ilerledi. Evet, arada mesafe bırakmak daha iyiydi. Adamın gülüşünün sesini kulağında, sıcaklığını cildinde hissedemeyeceği kadar uzak bir mesafeye kaçmalıydı.

Terleyen avuçlarını tuniğinin ucunda kurulayıp, yine o yapmacık gülümsemeyi yüzüne yerleştirerek ona yaklaşan öğretmene baktı. Emre'nin yanına gelen başka bir adam birkaç soru sordu ama Emre gözlerini kırpmadan, bir şey söylemeden hâlâ dikkatle onu inceliyordu ve gülümsemesi hâlâ belli belirsiz de olsa dudaklarında tütüyordu.

Cemre birden arkasını dönerek onu görüş alanından çıkardı. Ne yapıyordu böyle, o hayatının hatasıydı. Üstelik o kadına aitti, onu tercih etmiş ve çekip gitmişti. Aldatmıştı, acıtmıştı, canını senelerce çok yakmıştı ve şimdi uykusuz gecelerini, kalbinin dinmeyen sızılarını nasıl unuturdu? Kendine olan kızgınlığı katlandıkça güçsüzlüğüne, iradesizliğine olan öfkesi arttı. Acı ve hırs aniden benliğinde belirdi ve birden hem durgunlaştı hem de solgunlaştı.

Onu ve az evvel içine düştüğü karmaşadaki çaresizliği düşündü, bunu annesine ve babasına nasıl açıklayacaktı. Evlilik dedikodusunu nasıl durduracaktı? Bir çare düşünmeliydi, her şeyi düzeltecek bir çare. Hayır, gülümsemenin ona ne kadar yakıştığını değil, bu karışıklığın içinden nasıl çıkacağını düşünmeliydi!

Yakında evden taşınacaktı, mesela bunu oğluna nasıl açıklayacağını düşünmeliydi. O kadını tekrar hayatlarında göreceğini düşündüğü an, işte o an eski ruhsuz, donuk haline geri büründü çünkü o kadını düşünmek bile ruhunu üşütüyordu.

Üstelik uzun zamandır araştırmalarını savsaklamıştı. O geldiğinden beri araştırmalarına hız verememişti. Sınırdaki Albay'ı aramalıydı. Babasının

tuttuğu dedektiften sık sık yeni raporlar istemeliydi ve babasını artık bu işten uzak tutmalıydı, kendi başına da başarabilirdi. Albay bunun için biçilmiş kaftandı, ona her fırsatta Cirrus'u sorabiliyor, aralıksız teslim olan ve saklandıkları yerde bulunan askerlerin listesini ve resimlerini ilk elden takip edebiliyordu. Onu bulacaktı, bir kere bulmuştu yeniden bulacaktı. Sonunda ona kavuşacaktı.

"Bu kadar çok düşünme, benimle evli olmak o kadar kötü değildi, unuttun mu?"

Birden arkasını dönen ve eski ruhsuz haline bürünmüş olan Cemre, "Cehennem bile cennet kalıyor yanında, doğru," dedi hüzünle.

Emre ondaki bu ani değişiklikle ürperdi ve az evvelki gülücüğü yüzünden anında soldu.

Cemre kafasını Cirrus'u bulma olasılıklarına yoğunlaştırarak Emre'yi düşünce alanından uzaklaştırdı. Ona kavuşmuştu, onu bulmuştu ve sonra ellerinden kayıp gitmesine izin vermişti. Her şeyi nasıl da berbat etmişti. Keşke onunla gitseydi. ***Gel*** dediğinde gitseydi, keşke ona olanları anlatmasaydı, acısını bildirmeseydi. Hiç bir erkek bunu kaldıramazdı, o anda düşünememişti ve hata etmişti. Cemre üzgün halde kafasını kaldırdığında, hayatını bu karmaşaya iten adamın hâlâ umursamaz bir tavırla onu izlemekte olduğunu gördü.

Emre onun düşünceli yüzünü, sürekli çatılan ve ardından açılarak kendiyle savaşan kaşlarını izliyordu. Cemre her ne düşünüyorsa, içinden çıkamıyor gibi duruyordu.

"Cemre!" dedi arkasında beliren gür ses.

Tüyleri diken diken olarak heyecanla arkasını dönen Cemre, "Numan abi..." dediğinde sesinden tanıdığı adamla birden yüzü ışıldamıştı. Emre'yi geride bırakarak hızla yanına yürüdü. Etrafa bakınan uzun boylu, karakaşlı kara bakışlı esmer adam, "Seni görmeyi beklemiyordum, ne arıyorsun okulda?" diye sordu kaba sesiyle.

"Oğlum bu okulda eğitim alıyor, bugün toplantısı vardı. Peki sen..."

"Benim de yeğenim burada, kardeşimle kızını almaya geldim," Adam fark ettiği durgun haline bakarak, "İyi misin?" diye sordu.

İyi değildi, onu görünce umudu bulmuş gibi sevinmiş, umutsuzluğu görünce dipsizliğe yuvarlanmıştı. Nemli gözlerle, "Nasıl iyi olabilirim ki, hâlâ bir haber yok!" dedi acı içinde.

"Olanlar için üzgünüm, keşke elimden bir şey gelse..." dedi adam.

"Aslında var, eskisi gibi haber alamıyorum, üst rütbeli askerlerin yetki yeri değişti. Bana bu konuda yardım edemez misin?"

"Eskisi gibi değil oralar artık Cemre, yaptığın iş çok tehlikeli, üstelik yönetim bu konuda yetkiyi sıkı tutuyor. Bence sen de uzak dur artık, başın yanacak."

"Nasıl uzak dururum abi, o benim canım," dedi genç kadın ağlamaklı. Numan Bey genç kadının eline uzandı ve Cemre bu sefer çekmedi elini, abi şefkatiyle sıkan adam başını eğerek kaşlarının altından gözlerinin içine baktı. "İsteseydi gelirdi, bulurdu seni. İstemiyor demek ki, peşini bırak."

Cemre yanağına süzülen yaşları hızla elinin tersiyle silerek, "Affedemediği ben değilim, kendisi. Bir kere sarılsa biliyorum bir daha bırakmayacak beni. Bu sefer ***gel*** derse ölüm olsa ucunda giderim," dedi ve adam arkasından seslenen çocuk sesiyle, "Görüşürüz," diyerek gitmek üzere harekete geçti.

"Bekle!" diye can havliyle elini tuttu adamın. Dudakları aralanan Emre kasılıp kaldı. Cemre gözlerine yalvararak bakınca, Numan Bey önce eline sonra genç kadının gözlerine döndü. Cemre bu mucizeyi değerlendirmek istedi, şansını deneyerek yaklaştı. Belki de Cirrus'un kaybolmasıyla ilişkilendirebileceği tek ipucu o ismi araştırabilirdi. Gerçi, var olduğu bile şüpheli bir isimdi, belki de bir lakaptı. Cirrus'un arkasından giden adam adını öyle bağırmıştı. "Çakal!" demişti.

"Çakal... Bu isimde bir söylenti ya da bir istihbarat aldınız mı son zamanlarda?"

"Üzgünüm."

Sıradan bir askerin onlarla nasıl bir ilişkisi olabilirdi? Genç kadının buna dair hiçbir fikri yoktu ama her olasılığın elini tutuyordu. Ufak da olsa, belki bir bağlantı bulabilirdi. Çakal lakaplı adamı bulmak, Cirrus'u bulmak olabilirdi. Belki de daha en başından bu isim üzerinden ilerlemeliydi, o zaman onu bulmak çok daha kolay olabilirdi. Tabii bunun için daha çok paraya ihtiyacı vardı. Daha çok rüşvet verebilir ve amacına ulaşabilirdi.

"Sizden haber bekleyeceğim," dedi ellerini adamın elinden çekerken. "Neresi olursa önemli değil, bana bir pusula göndermeniz yeterli. Gelirim," dediğinde adam başını sallayarak uzaklaştı.

Ve arkasında duran Emre bu cesur teklif karşısında afalladı. Az önce o adamla buluşmak için neredeyse yalvardığına mı şahit olmuştu? Bedeni buz kesti yine, hiddeti yüzüne yansırken gerilen parmaklarını zapt edebilmek için cebine soktu. Cemre yanağına süzülen yaşlarla adamın arkasından bakarken, Emre "Kimdi o adam?" deyince irkildi. Hızla yüzünü silerek sanki az önce ağlayan o değilmiş gibi "Sana ne?" diye çıkıştı. Sonra da hızla yanından salınarak uzaklaştı.

Bu kadın neyin peşindeydi gerçekten? Onun neyin peşinde olduğunu anlamasına yardım edecek tek ipucunu yakalamak isteğiyle bakışlarını uzaklaşan adama çevirdi. Adam yaş itibariyle onlardan büyüktü, üstelik bir asker ya da polis olduğu duruşu ve yürüyüşündeki özgüvenden belliydi. Cemre'ye

başkan çıkarır gibi değil de, üzülerek bakmıştı. Erkeklerin bakışlarını iyi tanırdı. Ve bu adam sıradan değildi, bu işte bir iş vardı.

Five suskun bir halde geldiler, Furkan arka koltukta oyuncağıyla oynarken Cemre gözlerini camdan dışarı çevirmiş sessizliğini koruyordu. Korumaların açtığı büyük demir kapıdan geçerek, rengârenk çiçeklerin süslediği, dev meşe ağaçlarının gölgelendirdiği bahçeye giriş yaptılar.

Araç otoparkta durunca araçtan ilk Cemre indi, oğlunun kemerini çözerek inmesine yardım etti. Koltukta duran çantasını almak için uzandığı sırada, Furkan koşturarak babaannesinin evinin yolunu tutmuştu bile.

"Oğlum eve geçseydik," dedi Cemre arkasından seslenerek. Şimdi ne Emre'yi ne de Esme annesinin sorgulayan bakışlarını çekecek psikolojide değildi. Emre elini cebine soktu, omuzlarını sarstı garip bir şekilde. Eli mahkûm oğlunu almak için eve yöneldi Cemre de. Girişte ayakkabılarını çıkarıp ona ait olan terlikleri portmantodan alarak ayağına geçirdi ve "Biz geldik," dedi her zamanki alışkanlıkla.

Hiç ses yoktu, acaba annesi evde değil miydi? Ama toplantının nasıl geçtiğini sormak için aradığında evde olacağını söylemişti. Cemre şalını çekiştirerek salona yöneldiği sırada kapının girişinde durup kaldı ve içeride bir duvar gibi sessizce dikilen annesi göründü, yüzü beyazlamış, gözleri ürkek bakıyordu.

"Hortlak görmüş gibisin anne, bir şey mi oldu?" dedi Emre alayla ama Cemre annesindeki bu değişimin hayra alamet olmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu onu. "Anneciğim iyi misin?" dedi anlayışla eline uzanırken, birkaç adımda yanına geldi ve yaşlı kadın kenara çekildiğinde gördüğü kişiyle olduğu yerde donup kaldı.

"Hoş geldin demeyecek misin sevgilim?"

Cemre hızla arkasını döndü, Emre bir ona güneş gibi gülücük atan Ümran'a, bir de ağzı bir karış açık halde rengi kaçan Cemre'ye baktı. Ve o anda koşarak yanına gelip bacaklarına sarılan Furkan'la sarsıldı. Eğer çocuk daha güçlü bir itiş sergileseydi, yere yıkılması an meselesi olacaktı.

Cemre soluk alamaz şekilde dururken, yer ayaklarının altından kaymaya başladı, sonra bir anda kendini toparladı. Yüzü taş kesti, gözleri karanlıktı. Oğlunun koluna uzandı ve hiç de nazik olmayan bir tavırla onu bahçe kapısına sürüklerken, sadece "Sen misafirinle ilgilen anne, biz eve geçsek daha iyi olur," diyebildi.

Ümran'ın "Kalsaydın, daha sohbet bile edemedik," diyerek kahkaha atmasını umursamadan kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Esme dişlerini sıkarak oğluna baktı, gözlerinde yaşlar oynaşırken, "Döndüğümde..." dedi hırlayan bir sesle ve devamını getirmeyip arkasını döndü.

"Anneciğim," dedi Ümran, Esme kapıdan çıkarken üzgünce ve başından aşağı kaynar sular dökülen yaşlı kadın arkasına bile bakmadı. Sadece hırsla, "Ben senin annen değilim, hiçbir zaman da olmayacağım!" diyerek kapıdan çıkıp, tıpkı gelini gibi o da gözden kayboldu.

Ümran kocasına yaklaşırken omuzlarını sarstı ve bakışlarını ona çevirdi, "Sürpriz," dedi gülümseyerek.

Evet, ne sürprizdi ama! Yılan sonunda inine dönmüştü.

10. BÖLÜM

Ne zaman gülse, izinsiz gösteri düzenliyor mutluluk,
protestoya karşı çıkıyor akıl ve
büyük bir devrimle baş başa kalıyor kalp ve mantık...

Çok uzun zaman aklını bu sorun meşgul edince ve geçmiş hazin bir hançer gibi canlanıp sinesine batınca, yuvarlandığı dipsiz çukur onu yutmuştu.

Bu sebepten o gece yine gelmişti acıları, yine yamasından yırtılmıştı hüzünleri, yine en olmadık anda sarpa sarmıştı umut yolu. Gece boyunca defalarca kâbuslar içinde çığlık çığlığa uyandı uykularından. Ateşi mi vardı, ya da kolunu kıpırdatacak gücü yokken bedeni yataktan neden fırlayıp duruyordu, bilemedi.

Her seferinde ağlayarak firar etmişti uykusundan ve yorgunluktan yeniden uykuya dalmıştı. Yine çaresiz, öksüz, yetim ve yine kimsesiz kalmıştı. Mutluluk gitmişti ve ardından öylece bakmıştı. O karanlıkta yolunu kaybetmişti. Yokluğuna alışmak için gözlerini her kapatışında acı yaş olup akmıştı gözlerinden. Sonra bir şey olmuştu, yine bir kâbusun ardından çığlık içinde uyanırken uykusundan, sanki acılarına ifşa olan bir yel içine savrulmuştu. Ruhundaki dipsiz ıstırabın üzerini sımsıkı kapatmıştı. Ne olduğunu bilmiyordu ama sanki biri düşmemesi için sımsıkı sarılmıştı o dipsiz acının göbeğine, kuşatmıştı tüm korkularını kanatlarıyla ve onu yatıştıran sesi ruhunu sakinleştirmişti. Sonrası yine huzursuz bir karanlıktı. Ve bu sefer kâbus görmeden, sessiz hıçkırıklarının içinde uyumuştu.

Güneşin ışıkları beynini delercesine düşürmüştü üstüne *uyan* uyarılarını. Kafası karışmış halde gözlerini sımsıkı kapadı ve huzursuz uykusundan ayılırken, yanaklarında kuruyan gözyaşlarının tenine bıraktığı gerginlikle, masumca içini çekti.

Sanki sıcak bir nefes boynunu usulca okşayarak yatıştırmıştı korkularını ve eller teselli olmuştu bedenine. Isıyı hâlâ teninde hissederken, vücudu ürperince daha fazla sarıldı pikesine.

Gecenin hüznünden günün umuduna sıyrılarak yerinden doğruldu. Örgüsü açılmış saçları ve dağılmış yatağıyla savaş vermişçesine tor toptu pikesi. Dağınık saçları gözlerinin önüne dökülmüştü, yüzünden geriye iterek sessizce yatağın içinde durdu. Gece ne gördüğünü ya da neler olduğunu düşündü, sadece birkaç defa ağlayarak uyandığını ve yine aynı hızla uykuya daldığını hatırlıyordu. Yine mi başlıyordu hastalığı, oysa tedavi olmuştu ve bu kötü kâbusları uzun zamandır yoklamamıştı onu. Ama içinde bir şeyler değişmiş gibiydi, uyanmıştı en dehşet düşleri. Biri zihnindeki o karanlık kutunun kapağını açmıştı ama aynı anda sanki bu sefer onu korkularıyla yalnız bırakmamıştı. Oda her zamanki sıradanlığındaydı, sıkıcı mobilyaların üzerine düşen gölgelerde bile bir farklılık yoktu.

Camları yine sabahın serinliğine karşı gelmek üzere sımsıkı kapalıydı ve gece açık bırakarak uyuduğu ışığı hâlâ yanıyordu. O zaman değişim neydi? Neden titriyordu? Tenindeki karıncalanmanın sebebi neydi? İçindeki boşluğa neden isim koyamıyordu? Peki ya tenine sinen bu kokunun anlamı? Bu da mı hayaldi? Neden kesik kesik soluyordu? Ve neden ensesi hassasiyetle ürpermişti? Sanki bir nefes gece boyu ensesini yoklayıp saçlarını havalandırarak onu telkin etmişti. Sanki sırtı güvene, umuda tutunmuştu. Neden ruhu hafif de olsa o eksikliğin tamamlanma hissiyle kaplanmıştı?

Hızla ayaklandı ve lavabodan sonra oğlunun odasına gitti. Fakat Furkan yatağında yoktu. Endişelenmedi çünkü Furkan sabah erken saatlerde yatağından kalkar ve dedesinin koynuna girmek için evden çıkardı. Rüzgâr Karalı torunuyla bu güzel anları kaybetmemek için yaptırmamış mıydı kocaman bahçeli evinin bir köşesine yuvasını.

İpek geceliğinin üzerine sabahlığını geçirdiği an aşağıdaki kapının açılıp kapandığını duyumsadı. Merdivenleri pıtır pıtır çıkan Furkan, hızla odasına gelerek bir anda annesine sarıldı ve başını omzuna koyarak, korkuyla bacaklarını beline doladı. Öyle sıkı sarılıyordu ki, Cemre bir an nefes alamadı.

"Aşkım iyi misin?" diye sordu kollarını doladığı naif bedene. Titriyor gibiydi, aynı anda öyle sıkı sarılıyordu ki sanki bıraksa annesi buhar olup uçacak gibi davranıyordu.

"Oğlum ne oldu, iyi misin?"

"Asıl sen iyi misin?" dedi Furkan hüzünle. Suratı asık, gözleri nemliydi.

"Tatlım iyiyim ben, ne oldu ki?"

"Çok korktum ben..." dedi Furkan endişeyle. "Hep ağlıyordun, çok ağlıyordun anne."

Ensesi ürperen ve içi pişmanlıkla dolan kadın, "Özür dilerim bebeğim, seni korkuttuğumu bilmiyordum. Sen bu yüzden mi erken gittin evden?" diye sordu.

"Ben..." dedi Furkan ağlamaklı bir sesle, uyanıp da annesinin çığlıkları ve vahşeten feryatlarıyla karşılaşınca, nasıl korktuğu aklına geldi. "Ben dedem lere gittim, sonra babam beni dedeme verdi ve kendisi..."

"Uyandın mı?" dedi çocuğun sesini yarıda kesen adam.

Panikleyen Cemre oğlunu kucağından bırakarak üzerindeki sabahlığın yakasını kapadı ve saçlarını geriye çekerek toparlandı.

"Sanki seni hiç böyle görmemişim gibi davranma..." dedi Emre kızı uyuz ederek.

Ona hâlâ tepkili olan ve dün akşam yaşananlardan sonra yüzünü bir daha görmek istemeyen Cemre, "Odama bu şekilde dalman alçakça, şimdi çıkarsan kendime çekidüzen vereceğim," diye çıkıştı.

"Furkan, hadi odana git oğlum, üzerini giyin ve bir şeye ihtiyacın olursa seslen, gelirim," dedi adam, ona ilk defa normal şekilde oğlum demişti ve bu Cemre'nin gözünden kaçmamıştı. Yanından geçen oğlunun başını okşarken, annesinin güvende olduğunu belirterek göz kırptı. Furkan odadan çıkınca, "Nasıl girdin eve?" diye sordu Cemre. Geçen gün kilitleri değiştirtmişti.

Emre elindeki anahtarı gösterdi, "Annemden yedek anahtarı aldım."

"Buna hakkın yok, burası benim özelim."

"Uyandıysan hazırlan, bugün Furkan için alışveriş merkezine gideceğiz."

"Seninle hiçbir yere gelmeyeceğim," dedi nefret kokan sesiyle.

"Geleceksin, hem de bir saat sonra."

"Çık odamdan!"

"Bu çocukluğun dün yaşananlar yüzünden mi?"

"Dün bir şey yaşanmadı, sadece gecikmiş olan gerçekleşti. Bu beklenilen bir şeydi, sonuçta sen evlisin." Dün olanlar onu altüst etmişti, nasıl düzeleceğiniyse hiç bilemiyordu.

"O zaman değişen ne?" dedi adam rahatça. Onun için zerre kadar değeri yoktu, üzülmesi, dün olanları hazmetmesini bile beklemiyordu. O kadar zalimdi ki, benzin olup dökülüyordu yanan sinesine. Kuru gazel gibi yakıyordu içini.

"Onun bir şeye ihtiyacı yok," dedi yatağını düzeltmek için yastıklarına uzanırken.

Emre onun kırılgan yüzüne bakarak, "Annesi ve babasının yanında olmasına ihtiyacı var. Ayrıca orada büyük bir eğlence merkezi açılmış, biraz zaman geçiririz diye düşündüm."

"Siz gidin." Kendini bugün dışarı çıkacak kadar güçlü hissetmiyordu.

"Sen de geleceksin, Furkan bugün annesi ve babasıyla birlikte olacak dedim duymadın mı?"

"Bana sordun mu?"

"Sen onu yaparken bana sordun mu? O zaman bana katlanmak zorundasın."

Bu kadarına da pes dedirtiyordu. Elindeki yastık yatağa düşerken, "Terbiyesiz. Hadsiz!" diye azarladı adamı. Utançtan dili dolaşmıştı. Emre'yse arkasını dönerek oğlunun odasına yöneldi ve kadını öfkeden kudurur vaziyette tek başına bıraktı. Ne yapacaktı bu umursamaz adamla, nasıl başa çıkacaktı kendi duygularının derinliğiyle? Öldürecekti onu, acıdan usul usul öldürecekti anlamıştı. Gözyaşları içinde duş alıp üzerini değiştirdi, aynanın karşısına geçtiğinde, gözlerinin altındaki morlukları görünce şaşırdı. Acısına bile saygısı kalmamıştı. Demek Furkan o yüzden yüzüne huzursuz halde bakmış, Emre kendine çekidüzen vermesini belirtirken, özellikle yüzüne bakmıştı.

Hafif bir makyaj yaparak yüzüne enerjik bir hava verdi ve yine koyu renk kıyafetlerine bürünüp başına onu daha canlı gösterecek bir renkte şal taktı. Evden çıktığında neredeyse bir saatten fazla olmuştu. Duruşuna çekidüzen vererek zoraki bir gülüşle bahçe kapısından içeri girdiğinde, Esme annesini koltukta tek başına otururken gördü.

"Günaydın anneciğim," dedi sanki dün akşam bir şey olmamış, onu teselli eden annesinin göğsünde saatlerce ağlayarak acıdan sızmamış gibi.

"Günaydın kızım," dedi yerinden kalkan endişeli kadın, yüzü kireç gibi beyazdı. "İyi misin?" dedi yanağına dokunup hüzünle gülümserken.

"İyiyim, bir şey mi oldu ki?" dedi o da zoraki bir gülümsemeyle.

"Gece Furkan korkuyla ağlayarak gel..."

"Kahvaltı hazır mı anne?" Esme şaşkınca sözlerini ağzına tıkayan oğluna baktı ve Emre ona susmasını sessizce emretti.

"Hazır oğlum," dedi sakin kalmaya çalışarak.

"Furkan ağlayarak buraya mı geldi anne?" dedi kaşlarını merakla ve endişeyle çatan Cemre. Benzi sararmıştı onu düşününce.

"Yok ya neden ağlasın benim oğlum, aslan parçaları ağlamaz," dedi elinden tuttuğu oğluna göz kırparak uyaran Emre. Furkan babasına baktı bocalayarak, konuştukları gibi konuyu gizleyemeyeceğini anlayan Emre oğlunu kucağına aldı.

"Ne oluyor burada?" diye sordu Cemre endişeyle. "Oğlum korku içinde mi geldi?"

"Yok kızım, her zamanki gibi sabah çıktı geldi."

"Gece dedin?"

"Dilim sürmüş olmalı... Gel otur kahvaltı hazır. Hem gece bir şey mi oldu?"

Emre gözlerini kısarak bakınca, elleri titreyen Cemre de gözlerini kaçırarak annesine baktı. Endişesini saklayamadı. Gözleri sislenerek, "Önemli bir şey değil anne, sadece kâbus..." dedi, kısık sesiyle devam etti. "Sadece kâbus."

Esme yanaklarını avucunun içine aldı gelininin, "İyi misin peki?" diye sordu üzgünce. Onun kâbuslarının ne denli üzücü olduğunu biliyordu.

"İyiyim... Sadece uzun zamandır bu kadar kötü görmemiştim."

"Kâbus mu görüyorsun sen hâlâ? Tedavi olduğunu sanıyordum," dedi Emre geçmişi anarak, defalarca onu kâbuslarında bulmuş ve yatıştırmak için kollarına alıp sabahlara kadar dil dökmüştü, tıpkı dün gece olduğu gibi!

"Görmüyorum. Sadece ufak bir kâbustu, önemsiz."

"Doktordan randevu aldım, ilaçlara başlaman gerekebilirmiş," diye sonunda açıkladı.

"Emre..." dedi Esme oğluna uyararak bakarken.

"Bir şey olmadı demiştiniz," diye yerinden kalktı Cemre. "Doktoru mu aradınız? Ne ara?"

"Yok kızım, kâbus gördüğünü Furkan deyince biz..."

"Anne beni kandırma, çocuk muyum ben, korkuttum onu değil mi?" diye sorarken yanaklarından yine yaşlar süzülmeye başlamıştı işte. Oğlunu korkutmuştu bilmeden.

Sanki yine eskiye dönmüşlerdi, ona huzur veren, güven veren zamanlar kaybolmuştu.

"Merak etme doktordan randevu aldım ben, bir daha tekrarlanmaz."

Cemre ona baktı, keşke söylediği kadar kolay olsaydı her şey, bir kere gelmeye başladığı zaman arkasının kesilmeyeceğini biliyordu. "Üzülme," dedi Emre garip bir merhametle.

Cemre hıçkırarak yanaklarını sildi. Yanında yeniden bir erkeğin korumacı varlığının olması kendini iyi hissetmesini sağlamıştı. İçini ürperten derin bir ses, yanında hareket eden ağır adımlar, korkularını dolduran gerçek bir varlık. Tuhaf ama suçlulukla karışık bir rahatlama hissi yaşatıyordu ona. Eskiye özlemi artınca, bir an için dudağını ısırdı ve gözlerindeki damlalar daha hızlı akmaya başladı. Nefret ettiği insandan bile medet umar haldeydi, ne zavallıydı. Keşke tutunacak bir dalı olsaydı da çıkıp gelseydi. Onun canından biri yok muydu? Onu umursayan bir can yok muydu? Babasının korumacı tutumunu ve kardeşlerinin sımsıcak varlığını ne çok özlemişti. Ah, Cirrus, neredeydi?

Karalı ailesini en az kendi ailesi kadar sevse de, son birkaç yıl içinde burası sevgi dolu bir yuvadan çok kasvet dolu bir yük haline gelmişti. Onun mutlu olduğu ama Cirrus'suz olduğu bir yer. Masumluğunu, ailesini geriye getirebilecek olsa, hayatını seve seve verirdi. Annesi ona sarılırken, acı ve gözyaşıyla yanan gözlerini ovuşturdu.

İçindeki kararlılığı, acıya ve yalnızlığa karşı bir kalkan gibi kullanıyordu.

Ailesi sonsuza dek gitmişti ama Cirrus, dünyanın bir ucunda, aynı gökyüzünün altında bir yerde olmalıydı. Ve onu bulmak boynunun borcuydu.

Bir zamanlar çok yaklaşmıştı, biliyordu yine bulacaktı bir iz. Kardeşini bulduğu anı gözünde canlandırabiliyordu. Kollarına alacaktı yine, başını göğsüne yaslayarak sımsıkı sarılacaktı tekrardan. Tıpkı saklambaç oynadıkları günkü gibi, ***"Her zamanki gibi yine beni buldun. Senden kaçarım yok mu?"*** diyecekti ve Cemre başını iki yana sallayarak, ***"Benden ancak toprak***

alır seni," diyerek sımsıkı sarılacaktı. Bir daha gitmeyecekti Cirrus, üzülmeyeceklerdi. Belki de birlikte bir eve çıkacaklardı, her şey eskisi gibi olacaktı. Başına kötü işler gelmeden önceki gibi. Babaları ölmeden, ailesi hayatta olduğu günlerde olduğu gibi... Onca acıyı çekmeden, Emre'nin hayatını mahveden ve Emre onun hayatını tepetaklak etmeden önceki gibi...

Pis elleri hayallerinde, iğrenç dilleri namusunda, tiksindirici korkuları ruhunda hissetmeden önceki gibi... Derin bir nefes aldı. Masaya baktı. Sonra babasının yanında mutlu olan oğluna... Vurdumduymaz Emre'ye... İçinde merhametin ve sevginin heykelini diken Esme'ye... Ve bu eski, acılı ve içini çürüten hatıraları hızla kafasından uzaklaştırdı.

Burada, bir zamanlar babasının kolları altında olduğu gibi güvendeydi. Korkmaması gerekiyordu.

"Ben kendim giderim."

"Ben götüreceğim dedim, sağlığına kavuştuğundan emin olmak istiyorum, bir daha oğlumu o halde görmek istemiyorum." İyiydi, sadece bir kâbustu, öyle demişlerdi. Son zamanlarda olanlar yüzündendi dün gecenin kâbusu. Bu adam gibi eski kafalı birine, kendi kendini idare edebileceğini anlatmaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu.

"Kahvaltını yap hadi," dedi Esme hüzünle. O sırada salona giren Rüzgâr, "Bu konuları daha sonra konuşursunuz. Eğer biri onunla doktora gidecekse bu sadece Esme olacak. Konu kapandı," diyerek yerine geçti ve masadaki konuşma böylece son buldu. Cemre babasına minnetle baktı, herkesin kendine sakladığı sırları vardı ve Cemre onun daha fazla sırrını ifşa etmek için çaba harcayan Emre'nin zulmünü kaldıramayacak kadar güçsüzdü.

Ama dediği gibi olmadı Rüzgâr'ın. Furkan huzursuz olunca onu sakinleştirme görevi Esme'ye düştü ve Emre inatlaştığı gibi onu hastaneye kendisi götürmüştü ama tüm ısrarlarına rağmen doktorundan tek kelime öğrenememişti. Doktordan eve geldiklerindeyse ortalık sessizdi. Cemre oğlunu alıp evine giderken, Emre arkalarından baktı, ***gel*** dememişti, ***git*** de dememişti. Adam bu yüzden olduğu yerde, iki evin arasında ağaç misali kıpırtısız dikilip kalmıştı.

Genç adam ilk defa nereye ait olduğunu bilemedi, onun yeri artık neresiydi? Hangi tarafa gitmeliydi?

∞

Emre o doktor dönüşünden sonra günlerce eve uğramadı, onun karısıyla birlikte aşk tazelediğinden emindi Cemre. *'Camlara bakarak tüketecek ömrüm yok'* diyordu ama ne zaman kapı çalsa kalbi havalanıyor, ne zaman saatler dursa kendini cama bakarken buluyordu. İnsan ne nankör varlıktı, en büyük vefasızlığı da kendine yapıyordu. Sevilmediği bir adamı bekliyor, gururunu öldüren o adamın saplantılı bekçisi oluyordu. Hayır, en kötüsü de bu haysiyet kırıcı tutumundan ne zaman vazgeçtim dese, kendini gözleri yolda

onu beklerken buluyordu. Kendine ikiyüzlü olmak kadar çaresiz bir durum yoktu. Başkalarını kandırmak kolaydı, peki ya kendini kandırmak? Kendiyle çeliştikçe gururu inciniyor, incindikçe nefreti çoğalıyordu ama ona karşı değil bu kadar zayıf olan kendine karşı.

İçinde hep dinmek bilmeyen bir ağlama hissi vardı, boş bulduğu her köşe başına sinip hıçkırarak ağlıyor, ne zaman yalnız kalsa bacaklarını kendine çekerek yüzünü kollarının arasına alıp gözlerinin içindeki ateşin akarak tükenmesini bekliyordu. Bu öyle bir yangındı ki yüreğinde, onu o kadının yanında düşündükçe; yediği yemek zıkkım, soluduğu hava zehir, içtiği su kezzap, bastığı yer dikenli yol oluyordu. Ayaklarının altında cayır cayır yanan bir ateş, tepeden tırnağa tüm vücudunu dolanıyor ve bulduğu tüm oyuklardan hücrelerine dağılıyordu. Ve bu anlatılmaz sancının içinde bir büklüm kıvranırken güçlü rolü oynamak, kalbine, aklına ve dahi tüm varlığına ihanetti. Artık etrafında pervane olan ev ahalisi bile onun günden güne solmasına, acıyla dolup içine çekilmesine engel olamıyordu. Öyle çaresizdi ki, başını alıp gideceği ne yurdu, ne de kaçıp saklanacağı bir ailesi vardı. Hepsi Emre ile gelendi, onun ailesi, onun oğlu, onun mirası... Cemre hiçti, tekti, bu yüzden gün geçtikçe daha çok çabalamaya başlamıştı. Artık babasından da destek almıyordu, Cirrus'u bulmak için tüm tehlikeli yolları deniyor, daha evvel varlığından haberdar olmadığı karanlık kişilerle bir bir görüşüyordu. Biliyordu Cirrus'u bulacaktı, ona ait olan, onun kanından, canından olan kardeşini bulacak, göğsüne başını yaslayarak ağladığında, kendini yurtsuz kuşlar gibi bir hiç hissetmeyecekti. Abi sığınaktı, gerektiğinde korunak, kucak açtığında barınak, yüzüne baktığında şefkat ve elini tuttuğunda sonsuz bir aşktı. O abisiydi, ona sevgilerin en hakiki ve gerçeğini doğuştan içinde hissedendi. Etti tırnaktı, hep koruyup kollayacak can parçasıydı. Peki neredeydi? Neden çıkıp gelmiyordu hâlâ? Hepsinden çok şey alıp götüren savaş nihayet bitmişti evet ama her biri üstlerine düşeni yapmış, hayatta kalmasına rağmen bir parçasını kaybetmişti.

Evde kimse Emre ve karısı hakkında tek kelime etmiyordu. Belki balayı yapıyorlardı onun nefes aldığı şehirde, gözünün içine soka soka mutluluklarını yaşadığında, nasıl katlanacaktı onların bilmediği bu ıstıraba? Ona dokunacaktı yanında, elinden tutup gezecek, gülecek, keyifle sohbet edecekti ve her seferinde buna tanık olmaktan biraz daha güçsüz düşen Cemre, bir gün acıdan ölecekti.

Belki de yeni bir ev dayayıp döşüyorlardı, sürekli kalacaklardı etrafında, ne tarafa dönse onların mutluklarına şahit olacaktı. Yok, böyle yaşayamazdı, görmeden yaşamak, düşünüp de görmemek kolaydı ama hem şahit olup hem de görmezden gelmek çok zordu. O kadının bu zamana kadar uzakta olması, karşılaşma ihtimalini düşürdüğündendi belki de bu kadar cesur ve yıkılmaz

durması. Ama şimdi her an burnunun dibinde olacak, karşılaşma ihtimali kaçınılmaz olacaktı. Ve onları sürekli yan yana görme korkusu içini kurutacaktı.

Bu yüzden bu kadar ani gelişen bir seyahate balıklama atlamıştı. Biraz toparlanmalıydı, kafasını toplayıp kararlar almalıydı. Mesela başka bir şehirde ya da başka bir ülkede hayat kurabilirdi. Yeniden, sıfırdan başlamaktan daha yenileyici bir duygu olmasa gerekti. Kafasını toparlamalı, cesaretini yenilemeliydi. O yüzden hiçbir hazırlığı olmadan, bir anda hızla hazırlanarak Ali ile yola düşmüşlerdi ve havaalanında gördüğü kişiyle tüm öfkesi tepesine çıkmış, yol boyunca yıkılan hayallerinin üzerine suratını asıp durmuştu. Ona neydi ki? Bu onun mesleği bile değildi. Neden ufacık hissenin peşine düşüp, işleri çok merak ediyormuş gibi diplerinde geziyordu? Neden unutmak istediği her an baktığı her gölgenin önünde o bitiyordu? Genç kadın elindeki valizi kenara koyarak ileride gergin bir şekilde kendi kendine konuşan adama sert sert baktı ve hırsla yanına yaklaştığında, lafları ağzında dondu kaldı.

"Sana geleceğim dedim, üsteleme artık! Geleceğim ve bu konuyu kapatacağız."

Bu ani seyahate Emre haddinden fazla sinirlenmiş gibiydi, üstelik sesini yükselttiğinin farkında bile değildi. Ona mı kızıyordu böyle, buraya onlarla geldiği için karısına hesap mı veriyordu? Cemre dişlerini sıkarak biraz daha yanına yaklaştığında, onun telefonun kulaklığıyla konuştuğunu fark etmemişti, ama azarlayan ses tonuyla duraklayınca gerçeği anlamıştı. Derhal kendini toparladı, az daha rezil olacaktı ona söylediğini sanarak.

"Halledeceğim, lütfen ben gelmeden saçma sapan bir karar verme," diyordu karşı taraftaki kişiye. Kesin Ümran onlarla bu seyahate çıktı diye azarlıyordu kocasını ve Emre de gönlünü almaya çalışıyordu sabırla.

Ağzında sözleri, kalbinde öfkesi donan Cemre arkasında öylece kalakaldı.

"Sakın, sakın bunu yapma, sonunda sen üzülürsün Ümran!" dediği anda elini saçlarına daldırdı Emre ve tam arkasını döndüğü anda karşısında biten kadınla yüz yüze geldi. Gözlerinin rengi bile beyazlayan kadının yüzüne bakarak zalimce, "Şimdi kapatıyorum, odaya çıkınca ararım, daha detaylı konuşuruz," diye bilgilendirdi.

Cemre kendini sakin kalmaya zorlayarak arkasını döndüğünde, "Sanırım bir şey diyecektin," diyen adam telefonu kapatıp kulaklığıyla beraber cebine koydu.

Cemre tek kelime etmedi ona ama vereceği okkalı bir yumruğu vardı arsız yüzüne. Her yerde karşısına çıkıyordu ve her unuttuğunda gerçeği tokat gibi yüzüne çakıyordu. Ümran! Cismi yoktu belki çevresinde ama ismi hâlâ kâbus sebebiydi. Küfredecek gibi bakarken hızla önünü döndü. Parmağını tehditle kaldırdı ve çenesini dikleştirerek, adamın "Ne var?" der gibi başını sallamasını görünce, kendine söverek hızla tekrar arkasını döndü. Resepsiyonun

verdiği anahtarı alırken henüz yanlarına gelen Ali'ye, "Sonra görüşürüz, toplantı başlamadan önce dosyanın üzerinden geçeriz," diye açıklama yaptı.

"Hemen odaya mı çıkacaksın?"

"Dinlensem iyi olacak."

"Valizleri odaya götürsünler, biz de lobide şu..."

Adamın laflarını ağzında bırakarak hızla asansöre yöneldiğinde, bu sefer Ali peşini bırakacak gibi değildi. Üstelik Emre bu kadar yakınındayken bir adım ötesinde durmayacaktı. Hemen yanına gelerek, "İstersen sana bir tercüman bulalım," diye nazikçe sordu.

"Buna gerek yok. Buradaki herkes İngilizce biliyor zaten. Hem biliyorsun Pelin ablam tatile çıktı, bu taraflardaymışlar, birazdan yanıma uğrayacağını söyledi. Almanca konusunda bana tercüman olacağına eminim," dedi buz gibi sesiyle ve Ali konuşurken asansörün düğmesine basarak yukarıda duran asansörü lobiye çağırdı. Ona iş konusunda soru soran Ali ile birlikte asansöre geçtiler ve ona tüm sertliğiyle bakan Emre'nin gözlerinin içine öfkeyle bakarak, kapının kapanmasını bekledi. Emre elinde tuttuğu telefonu kıracak gibi sıkarken, yanına gelen Pelin'in şaşkın sesi, "Sen ne arıyorsun burada?" diye ortalıkta çınladı.

Ablasının allak bullak olan yüzünü karşısında gören adam, şaşkınca kaşlarını çatarak, "Asıl senin ne işin var burada, sizi tatilde sanıyordum," diye sordu. İkisi de birbirini gördüğüne cidden şaşırmıştı ama Pelin hızlı toparlananlardandı. Hem de keyiflenerek.

"Cemre'nin bana ihtiyacı varken ne tatili Allah aşkına..." diye başladığı sözlerini yarıda keserek derhal gardını aldı. "Lafı kaynatma, asıl senin ne işin var burada? Babamın buraya geleceğinden haberi var mı? Cemre senin geleceğini bilseydi asla gelmezdi."

"Sence onun haberi olmadan Cemre adım atar mı?"

"Cemre atmaz ama sen atarsın öyle değil mi?"

"Bu işte benim de haklarım var, kimseye soracak değilim nereye gelip neye katılacağımı."

"Çok bir şey değil ki hissen, Cemre'ninkinin yanında devede kulak... Hem imza yetkini devredersin olur biter, bu bahanen mi? Niye kızın peşine düştün, senin karın yok mu gitsene yanına."

"Abla canımı sıkıyorsun."

"Asıl sen canımı sıkıyorsun salak, madem karını gözün görmüyor o zaman neden boşamıyorsun? Madem boşamıyorsun neden Cemre'nin peşinden koşuyorsun?"

"Kimsenin peşinden koştuğum yok!"

"O zaman neden geldin buraya, sayende Ali ile aralarında olacak ne varsa sekteye uğrayacak."

Kaşlarını çatarak öfkeyle bakarken, "Sen bu ilişkiyi onaylıyor musun?" dedi burnundan soluyarak.

Omzunu sarstı güzel Pelin. "Neden olmasın, Cemre onu seven ve ona değer veren bir erkeği hak ediyor. O daha genç ve gösterişli bir bayan."

"Yani Furkan'a üvey baba mı istiyorsun?"

Alaylı bir kahkaha atınca kara gözlerinde öfke parladı Pelin'in ve dişlerini sıkarak, işaret parmağıyla delercesine kardeşinin omzunu dürttü. "Ona üvey anne alan sen mi bunu kafaya takıyorsun, saçmaladığını fark et Emre, asıl niyetini bilmiyor muyum?"

Pelin zeki gözlerini kardeşinin yüzüne dikerken, Emre ağzının içinde homurdandı. Pelin onun bu bocalayan haline gülen gözlerle karşılık verirken, "Yoksa Ali ve Cemre tek başına kalacak, evlenme kararı alacak ya da Furkan'a kardeş hazırlığına başlayacak diye miydi bu telaşın?" diye açık seçik sordu.

Kanayan yarasına parmak basılınca hırçınlaşan adam, "Ne alaka?" dedi kabaca. Huysuz duruşu anında gardını almıştı.

"Aynen ne alaka, onlar ofiste de, iş gezilerinde de, geceleri de, gündüzleri de, hatta otellerde de sık sık yalnız kalıyorlar. Üstelik sürekli dip dibe, göz göze, aynı ofisin içinde kalırlarken bu geziler onlar için bir soluklanma molası olabilir," diye konuyu uzatarak gözlemlerini açtı. Kaygıları yeniden uyanan kardeşinin gözlerinin çakmak çakmak korkuyla yandığını görünce, içi mutlulukla doldu. "Birbirlerine çok yakışıyorlar değil mi? Ali iyi bir genç ve Cemre'nin ağzının içine bakıyor. Düşünsene buraya tek başına gelip işleri halledebilirdi, ona ise sadece imzalar için başvurabilirdi ama sanırım baş başa kalmak için bu onun da işine geldi."

"Beni kızdırmak için böyle saçma sapan konuşuyorsun ama yemezler," dedi asabi bir gülüşle Emre. "Kızmıyorum."

Abartılı bir gülüş sergileyen Pelin kardeşinin koluna girerek, onu asansöre çekiştirirken, "Biliyorum canım, zaten kızmaya hakkın da yok, o bekâr bir kadın ve sen başkasıyla evli bir adamsın. Üstelik babasın!" Dikkatle kardeşinin yüzüne bakarken, "Ona bu durumdan bahsetmedin değil mi daha? Cemre'ye gerçeği söylemedin," diye sorduğunda alacağı cevaptan korktu.

"Bu onu ilgilendirmez, benim özelim."

Pelin omuzlarını sarstı. "Öğrendiği gün, kalbinde şu kadarcık şansın varsa bile kaybedeceksin. Bunu öğrendikten sonra sittin sene yüzüne bakmaz."

"Onu kazanmak için dönmedim buraya."

"Ya ya, kendini kandırmaya devam et küçük kardeşim, ben ve fesim seni dinlemeye hazırız. Neyse, zamanı geldiğinde ve çok üzüldüğünde, ablanın omzu sana her zaman açık olacak ama onu üzersen Emre, bir kez daha üzersen, yemin ediyorum seni kendi ellerimle parçalarım."

"Ne kadar değerliymiş sizin için, benden bile değerli..."

"Hiçbir şey senden daha değerli olamaz," dedi gözleri dolarak ve kardeşinin yanağına dokundu. "Ama sen gittikten sonra onun düştüğü boşluğa ulaşmak için çok çabaladık, o kadar acı çekti ki o anda karşımıza çıksaydın canım demez gebertirdim seni. O her şeyden önce bir insan."

Emre bir an onun üzüldüğünü düşünerek içi kahırla doldu ama sonra şu anki soğuk halini anımsayınca bu pişmanlık anında yok oldu. Pelin kaşlarını kaldırarak asansöre yönelirken Emre suskun halde duruyordu. Pelin asansöre geçtiği halde Emre kıpırdamayınca, elini kapının ortasına koyarak kapanmasını engellerken, "Hadi, gelmiyor musun?" diye sordu.

"Sen de mi burada kalıyorsun?"

"Elbette, enişten seni görünce sevinecek," diye şakıdı ve genç adam başını sallayarak asansöre binerken, aklı hâlâ Cemre'de ve o adamlaydı. İnşallah odasına kadar eşlik etmezdi lavuk ve o da içeri bir kahve için falan davet etmezdi.

O sırada Ali'nin kibar refakatiyle odasına ulaşan Cemre, genç adama gülümseyerek, "Sonra görüşürüz," deyip odasının kapısını açtı.

"Emre'nin geleceğinden haberin var mıydı Cemre?"

Bir an kapının önünde donup kalan Cemre ona döndü. Hayır anlamında başını sallayarak, "Peki ya senin?" diye sordu.

Ali omuzlarını sarstı. "Aslında ben bunu bekliyordum. Onun bir şekilde aramızdaki varlığını hissettirmek için bir şey yapacağını biliyordum," diye dürüstçe itiraf etti.

"Aramızda değil," dedi Cemre ciddiyetle.

"Değil mi cidden?"

"O evli bir adam Ali, sürekli hatırlatmak zorunda kalmak beni üzüyor."

"O evli bir adam olduğunun pek farkında değil gibi, hâlâ üzerinde hak iddia ediyor."

"Oğlunun annesiyim, bu çok doğal. Oğluna üvey bir baba gelmesinden tedirgin oluyor."

"Tek sebep bu mu cidden?"

"Eğer değilse de gerisi onu ilgilendirir, bu konudaki fikrim net. Kimsenin metresi ya da kuması olmayacağım."

Bu konuşmadan cesaret alınca yüzü ışıldayan adam, "Akşam yemeğini birlikte yer miyiz? Güzel bir yer biliyorum," deyip gülümsedi.

Cemre, "Başka zaman yapsak, ben çok yoruldum. İki gün daha buradayız nasılsa," diye başından savdı. Her zamanki gibi anlayışla karşılayan adam, "Bir şeye ihtiyacın olursa çekinme, hemen birkaç oda ileride odam. 2006 numara," diyerek başıyla selamlayıp arkasından çekiştirdiği valiziyle odasının yolunu tuttu. Bu açık adres ne içindi şimdi? Kafayı sıyıracaktı, bir kadın neden illa birinin ilgisi altına girmek zorundaydı ki, neden illa biri ona sahip

olma hissiyatı içine girmek durumundaydı? Cemre kapısını kapamış ve hırsla yerleri döverek valizini girişte bırakıp odaya girmişti.

Öyle sıkılıyordu ve içi öyle daralmıştı ki camları açmasına, balkona çıkmasına rağmen içindeki daralmayı yatıştıramıyordu. Peşinden gelmişti, ona eziyet etmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Karısıyla güzel birkaç günün ardından, nefretini iyice depolamış olmalıydı ki, dibine kadar gelip üzerine kusacağı anı kolluyordu. Cemre hırsından kuduruyordu, kimseye demeden basıp tekrar İstanbul'a gitmeyi bile düşündü. Neyse ki bir vakit sonra oğlu ile konuşması onu sakinleştirmişti.

Saatler geçmiş ama içindeki sıkıntı geçmemişti. Valizini itinayla boşalttı, dosyalarını yatağa yaydı ama yarın gerçekleşecek toplantı için kafasını bir türlü toparlayamıyordu. Kısa bir geziydi, imzayı attıktan sonra geriye kalanı Ali tek başına halledebilirdi, bir gün kalıp hemen gidebilirdi. Bu iş anlaşmasının bu kadar çabuk hallolması hiç hesapta yoktu, üstelik onun da bu geziye katılacağını bilse bir bahane bulur kesinlikle gelmemek için her yolu denerdi. Gerekirse Ali ile konuşup işi bile gözden çıkarırdı. Ama Emre karabatak gibiydi, nerede ne zaman çıkacağı da, tekrar ne zaman batacağı da belli değildi.

Ertesi gün toplantı güzel geçti, hatta anlaşma sandığından daha çabuk gerçekleşti ve ablasının imdadına yetişmesiyle de güzel sonuçlandı. Artık bir tane daha hastane ortaklıkları vardı, bir ayağının sık sık burada olması gerekecekti. Bu anlaşmayı güzel bir kahveyle kutlamayı planlarken, eniştesi, Pelin ablasını alıkoyunca, Cemre bocaladı kaldı çünkü yeni iş ortakları ve yurtdışı bağlantılarının anahtarı olan şirket sahipleri, onları nezih bir restoranda yemeğe davet etmişti.

Cemre yemek için hazırlanmış, Ali ile birlikte restorana gelmiş ve karşısında gördüğü adamla cinleri yine tepesine çıkmıştı. Emre onlardan evvel gelip, yabancı ortaklarıyla masadaki yerini almış sohbet ediyordu. Üstelik Almancası ana dili kadar akıcı ve tavırları işe hâkim bir CEO kadar sakindi. Hastane ortamlarına alışık olduğundan sebep de, onlarla her konuda rahat bir sohbet başlatabiliyordu.

Cemre selam verip önce Ali'nin nezaketen çektiği sandalyeye otururken, adama gülümsedi ve onlara gözlerini kısarak bakan Emre'ye gergin bir gülüş sergileyerek, Alman ortaklarına dönüp başıyla selam verirken tüylerinde bir ürperme oldu. Bir an silkelenerek kendine gelmeye çalıştı ama adamlar Almanca konuştukça, içinde yeşeren çiçekler bir bir söküldü. İçinden sabır dileyip kendini topladı. Keçinin sevmediği ot burnunun dibinde biterdi. Bu lisanı sevmiyordu, sevmeyecekti.

Ama masaya oturmalarına rağmen bir türlü adamların ne dediğini anlayamadı. Çat pat Almancasıyla olacak şey değildi bu üstelik nefret ediyordu Almancadan ve Japon kökenli Alman ortakları da İngilizce konuşmamak için yemin etmiş gibiydi. Derhal telefonunu dizlerine koyup ablasına yardım mesajı

attı. Emre bakışlarını yan yana oturan ikiliden almadan elini çenesinde gezdirdi. O adamın Cemre ile dip dibe olmasından hoşlanmıyordu. "Kusura bakmayın hemen geliyorum," diye ayaklandı, Cemre onun nereye gittiğine bakarken, Ali bir soruyla dikkatini kendine çekti. İki dakika kadar bir süre ortadan yok olan Emre, keyifli bir bakışla masaya yaklaştı ve genç kadına arsızca göz kırparak yerine otururken, "Kusura bakmayın," dedi aksanlı Almancasıyla. Sanki masada Cemre'den başka kimse yoktu, neden ona böyle gülümsüyordu ki, kadının kısa bir an dikkati dağıldı. Emre bu haline gülünce, Cemre ağzının içinde homurdanarak önüne döndü. Emre'nin bu rahat tavrına bozulan Ali, Cemre'ye yöneldi ve tam konuya kaldığı yerden devam ediyordu ki, telefonu çaldı. Genç kadından kibarca izin isteyerek telefona cevap verdi ve ardından yerinden kalkarak, "Odada sorun olmuş, ben otele dönsem ayıp olur mu?" diye kadının kulağına endişeyle fısıldadı.

"Önemli bir şey mi?" diye sordu Cemre ayaklanırken. Elini omzuna koyarak onu oturduğu yere çökerten Ali, "Yok yok, sadece bir yanlış anlaşılma olmalı, hemen halledip gelirim," dedi ve iş ortaklarına durumu izah ederek toparlandı. Deri siyah çantasına dosyalarını tıkıştırıp kapağını kapadı. Genç kadına dönerek tekrar, "Lütfen kusura bakma, en kısa zamanda geleceğim, seni yalnız bırakmam," dedi ve Emre'ye soğuk bir bakış atarak masadan isteksizce uzaklaştı.

Onun restorandan gitmesiyle bakışları adamın arkasında takılı kalan Cemre, yanına oturan bedenle irkildi ve bakışlarını yana çevirdiğinde karşılaştığı yüzle afalladı. Emre karşısından kalkmış burnunun dibine kadar gelmişti. İyi de nedendi?

Tek sebep rezil olurken yüzünün halini daha yakından görüp, alay edecek mesafede kalmaktı kesin. Ama bu yakınlık kızı iyice gerdi. Kokusunu hissettiği an kalbi sıkışmış, bedenini hissettiği an ise teni ısınmıştı ve bu tepkileri istem dışı verdiği için ise çaresiz kalmıştı. Bu adam yanında olmasın da, rezil olmaya da, aç kalmaya da razıydı. Masaya geçtiklerinden beri öfkeli davrandığı adama, kısık sesle eğilip, "Ne arıyorsun burnumun dibinde, attın imzanı gitsene artık!" diye çıkıştı.

Emre garsonun getirdiği menüyü kızın eline tutuşturdu. "Ufak dahi olsa hissem var, neden gidecekmişim?" dedi eğlenen bir tutumla konuştu. "Hadi siparişlerini ver, Ali gelmeyecek gibi." Ali'nin odasındaki yangın alarmını söndürmesi ve odasını temizletmesi uzun sürecek olmalıydı. Sinsi gözleri parlayan ve içi huzurla dolan Emre'nin birden keyfi yerine geldi. "Yoksa Ali olmadan sipariş veremez misin, herkes gece yarısına kadar seni bekleyemez."

"Karnım aç değil,"

"Aç mı değil yoksa ne yiyeceğini mi seçemedin, dur sana yardım edeyim." dedi Emre elindeki menüye uzanırken.

Bilerek yapıyordu, rezil olmasından keyif alacağı için onu zorluyordu. Cemre İngilizcesi ve Fransızcası olan biriydi ve onun Almancayı ne kadar denerse denesin öğrenmediğini bir yerden duyduğuna emindi. Cemre menüyü önüne çekerek, "Ne münasebet," dedi çocukça bir kaprisle ve iş ortakları onlara gülümseyerek bakınca, mahcup bir kıvranmayla menüyü yüz hizasına çekerek utancını sakladı. "Ben hallederim, sen neden dibime kadar geldin ki?" diye onu kamufle eden menünün arkasından çıkıştı.

"Yardımcı olmak için elbette," dedi Emre her zamanki gibi sakin bir tonda. "Yanlış bir şey sipariş etme diye, domuz ya da salyangoz gibi..."

"Gerek yoktu, ben hallediyorum."

"Almancan iyi değil, bırak yardımcı olayım. Her şeyi öğrenen akıllı Cemre, nasıl olmuş da Almancayı öğrenememiş, şaşırtıcı..."

"İstemiyorum çünkü. Onların dilini bilmek istemiyorum," dedi kaşlarını çatarak. O dile dair bildiği en kötü anı hayatını mahvetmişken bu lisanı öğrenmekte telaffuz etmekte istemiyordu. Kimse bilemezdi bu dilin ömrüne biçtiği mahvı...

"Hımm," yaptı adam pek inanmamış şekilde, bu kızın sinirlerini daha da gerdi. İnanmıyor olması ise hırsını katladı.

İş ortaklarıyla birkaç kelimeyi geçmeyen iletişimi sonunda bıçak gibi kesilmişti, normalde Ali dengeyi koruyor ve sohbete yardımcı oluyordu ama o gittiğine göre kızın susması en iyisiydi yoksa pot üstüne pot kırabilirdi.

Alman garson masaya gelerek bir şeyler anlattı, o kadar hızlı ve farklı aksanda konuşuyordu ki, adamın onca kelimesinin içinde anladığı tek şey 'Plug,' demesi oldu.

Kendinden emin halde "No plug, yes meat," dedi Cemre heyecanla.

Garson az önce istediği fişi soruyordu, kafası karışmış halde saygıyla yeniden başladı konuşmaya ve yine hiçbir şey anlamayan Cemre "Ya kardeşim et istemiyorum, fiş falan değil," diye çıkışınca İngilizce olarak, Emre kahkaha atmamak için dudaklarını birbirine bastırıp yüzünü yana çevirdi.

Bundan hoşlanmayan Cemre adamın ayağına tekme atarak gözlerini kıstı. "Hoşuna mı gitti?"

Emre elini teslim olurcasına kaldırarak kendini tutmaya çalışırken, Cemre istediğini anlatmak için tekrar garsona baktı. Elleriyle yarı İngilizce, yarı Fransızca, hatta arada Türkçe tarifini göstererek "Sos... meat... ekmek aman ber... bere... breat... beer..." diye daraldı. Brot bir türlü aklına gelmedi. Almanca İngilizcenin kabasıydı işte, kelimeler yakın olmalıydı ama okunuşlar daha farklıydı. Adam İngilizce bilmiyor olmalıydı ki, ona ablası gibi ağzını yuvarlayarak söyledi istediğini. Ve anlamı başka şeylere denk gelen tuhaf bir küfür icat etti. Garsonsa bunu yanlış anlayarak dişlerini gıcırdattı.

Sonunda onu anlayan adamı olumlu yanıtladı. Adamın yaka kartındaki ismi okuduğunda, Emre'den yine kıkırdama sesi geldi. Almanca sebze çorbasının

adı neydi acaba? "Bak Gemüsesi, yok Gemüsesule, Gemüsesuppe..." Cemre hatırlamak için kendini zorlarken, Emre yine gülmemek için garip sesler çıkarınca, öfkeyle Emre'ye baktı ve ayağına tekme atarken, "Gülme!" diye uyardı.

Cemre konuştukça garson ecel teri döktü, kız anlattıkça renkten renge girdi.

İş ortakları genç kadına şaşkınca bakarken, Emre garsonu yanına çağırıp siparişlerini tek seferde verdi. Yemekler servis edilirken masaya gelen Pelin, "Ooo siparişler gelmiş, başarmışsın," dedi şaşırarak.

"Ne sandın?" dedi Cemre, yanında duran garsona bakıp, "Garson yardımcı oldu," dedi keyifle. Orta yaşlı adama adıyla hitap ederken yine yanlış söyledi. Garson öfkeden kıpkırmızı olmuş halde ellerini önünde bağlarken, Emre "Ayıp oluyor Cemre," diye kısık sesle söyledi.

"Niye ki?" Adamın rozetine baktı, yüksek sesle adamın adını söyleyip teşekkür etti en iyi bildiği şekilde.

İş ortakları kaşlarını kaldırarak müdahale etmek isteyince, Emre elini kaldırıp çaktırmadan onları uyardı. Garson öfkeyle kızarmış halde smokinini çekerek masadan ayrılırken, Cemre garsonun söylenerek gitmesine alındı.

"Adama nezaketle teşekkür ediyoruz tipe bak," dediğinde hemen arkasında biten ve ellerini omuzlarına koyarak yanağından öpen Pelin, daha fazla dayanamayarak, "Cemre adama bağıra bağıra ayı dedin, ne bekliyorsun?" dediğinde şok geçiren Cemre, "Hayır demedim!" diye derhal itiraz etti. İngilizcede ayı demekti, Almancada değil. Pelin karşısındaki boş yere otururken, "Öğrettiğin gibi söyledim," dedi ısrarla.

Masadakilere kısa bir selam veren kız, Türkçe olarak dişlerinin arasından doğru kelimeleri sıraladı.

Daha sonra masaya baktı merakla. "Pekâlâ, yemekleri nasıl ısmarladın?"

"Senin öğrettiğin şekilde," derken yemekleri göstererek isimlerini saydı ve her söylemesinde Pelin'in gözleri açılarak kocaman oldu.

"Hata mı yaptım yine?" diye sordu üzgünce, utanmıştı. Pelin ağzını açtığında Emre ayağının ucuyla ablasını dürterek uyardı. Pelin kardeşine kısa bir an bakakaldı ve içi garip bir mutlulukla dolarken, "Yo...yok..." dedi kekeleyerek, bilse az evvel kırmızı şarapta marina edilmiş domuz eti ve salyangoz salatası ısmarladığını, Cemre kesin kahrından ölürdü. Pelin'in asıl anlayamadığı kız bunları sipariş verdiği halde masaya onun seveceği yemeklerin gelmesiydi. Gözleri hızla kardeşine kaydı. Yok canım Emre onun rezil olması için elinden geleni yapardı, garsona çaktırmadan sipariş verip Cemre'nin rezil olmasını engellemiş olamazdı değil mi?

Emre ortamı idare edip, iş ortaklarıyla yeni bir sohbet konusu açarken, Cemre biraz olsun kendi içine çekildi. Neyse ki kocasının gönlünü görüp birkaç saatlik izin alan Pelin imdadına yetişmiş ve onu rezil olmaktan, hatta sıkılmaktan kurtarmıştı. "Buraya neden geldik ki, bu adamlar sadece Almanca biliyor," diye söylendi.

"Bu restoranda sadece ana dilleri konuşuluyor; amaçları ana dillerini konuşmakmış, başka dil yasak, bunu Ali sana söylemedi mi?"

Söylememişti. Yemek boyunca tüm işleri Pelin halletmiş, gerektiğinde gerçekleşecek konuşmalar için ona tercüman olmuş, işi bağlamaları konusunda desteklemişti. Ama sonuçta o da iş güç sahibi, evli barklı bir kadındı, daha ne kadar zaman ona böyle destek olabilirdi ki? Cemre biran evvel Almanca öğrenmeliydi.

Neyse ki işkence gibi geçen yemek bitmiş ama Ali geri dönmemiş, oteldeki işinin sandığından daha uzun süreceğini kısa bir mesajla haber vermişti. Cemre otelde başına ne gelmiş olabileceğini merak etti.

Yemek ortakları açısından keyifli geçti. Pelin ve Emre el ele vererek onların masadan hayli memnun kalkmalarını sağladılar. Otele üçü birlikte dönmüşler, Pelin ile Emre sohbet edip şakalaşırken, Cemre annesini arayıp oğlunun durumunu öğrenmiş ve onu özleyen ufaklığın gönlünü alarak, ne kadar zaman sonra yanında olacağına dair sorularına bocalayan yanıtlar vermişti.

Otele geldiklerinde Pelin kocasının söylenmesi üzerine odasına çıktığı sırada, şaşılacak şeydi ama Emre de bir anda ortalıktan kaybolmuştu. Bunu fırsat bilen Cemre odasına çıkıp, ertesi gün gitmek için zaman kolladığından valizini hazırladı. Ama istediği gibi gelişmedi işler. Ertesi gün Ali heyecanla yanına gelip buradaki açılışın erkene çekildiğini haber vermiş, yeni ortaklarıyla birlikte yürütecekleri bir projeden bahsederek, yeni ofisin planlarından, tanıtım için yapılacak kokteylden, reklamlardan, hastaneye alınacak personelden ve profesörlerden bahsederek, kadının tüm planını suya düşürmüştü.

Buraya gelirken oğluna sadece birkaç gün demişti, şimdi onu ikna etmek cidden zor olacaktı. Şu ana kadar hiç annesinden ayrı kalmayan oğlu, bunu tabii ki kabullenmedi ve Rüzgâr babasının Furkan'ı ikna etmesi epey zaman aldı.

İki gün boyunca yanında bir asistanla normalde bir ayda halledeceği kadar işi halleden ve yoğun bir temponun altına girerek dünyadan soyutlanan Cemre, çalışanlar ve diğerleri ortalıktan teker teker çekilince, en iyi seçeneğin işine odaklanmak olacağını düşündü. Kendisine ayrılan çalışma odasındaki rahat koltuğa yayılıp, yeni projeleri için çalışmaya koyuldu.

Buradaki hastane büyük, şimdiki ofisi henüz küçüktü ama Ali kendisi için ayrılan odayı ona yenisini hazırlatana kadar kullanabileceğini belirmişti. Ali iş ortaklarıyla ve hastanenin mimarlarıyla toplantıya girmiş ve saatler olmasına rağmen çıkmamıştı. Emre gün boyu eniştesiyle olduğundan dolayı ayakaltından çekildiği için Cemre Pelin ablasına minnettardı ve işin kötüsü, bunu fırsata çeviren Pelin kendini alışverişe verince Cemre'nin yalnız kalmasıydı. Cemre oğluna daha çabuk kavuşma azmiyle işlerine odaklandığı anda zihnini donduran sesle, bedeni koordinasyonunu kaybetti.

"Vay vay, vay... Demek köylü kızımız sahalara geri dönmüş. Sen gerçekten iş kadını olmuşsun," dedi kapının girişinden gelen ukala ses.

Bir mızrak gibi gelen bu ses tüm dengesini yerle bir etti.

Tüm bedeni diken diken oldu, öyle uzun zaman olmuştu ki bu sesi duymayalı ama unutmasının da mümkünü yoktu. İradesi bacaklarına balyoz darbesi alırken, dirayeti yere çökmüş gibi güçsüz kalmıştı. Başını kaldırıp karşısında duran kişiye bakmaya korktu, kısa bir süre kâbus olduğunu varsaydı ama kadının ezici varlığını hissettiği an, solukları durdu ve kâbus olamayacak kadar gerçek bir şekilde kapının girişinde dikildiğini kabul etti. Onun burada ne işi vardı? Ne cüretle karşısına çıkardı? Başını kaldırdı ve yıllarını çalan kadına, ömrünü ayaklar altına alan ve geleceğini mahveden kadına, yani felaketine baktı. Defalarca düşünmüştü bu karşılaşmayı, defalarca bu an geldiğinde ne yapacağını tasarlamıştı ama şu anda tek bir fikir zihnine sızmıyordu. Boşalmış gibiydi, eli ayağı gibi aklı da boşalmıştı. Eskisi gibi gösterişli saçları, güzel yüzü, şık kıyafetleri içerisinde dikilirken anlaşılıyordu ki, zaman ondan hiçbir şey çalmamıştı. Oysa Cemre yetmiş yaşındaki ruhunu taşımaktan bazen yoruluyordu. Sadece önceden zayıf olan bedeni şimdi biraz dolgunlaşmış, bir zamanlar incecik aldığı kaşları kalınlaşmıştı. Yüzünde yine aynı kibir, gözlerinde sönmeyen hırsıyla, tenine vuran riyakârlığıyla karşısında ne cüretle dikilebiliyordu? Neden bu kadar hazırlıksızken gelmişti yanına, neden şimdi? Bacakları tutmaz, elleri güçsüz, aklı firardayken neden çıkmıştı karşısına?

Cemre buz gibi oldu o anda, bacaklarından aşağıya bir yel salınırken, onu umursamadan çalıştığı işe dönüp yoğunlaşarak devam etmeye zorladı kendini. Ama kapının önünde dikilen kadının ne susacağı ne de yanından gideceği yok gibiydi. O orada durdukça karanlık gece gibi bir sıkıntı içine çöküyordu.

"Seneler oldu, değişmişsin." Cemre'den hiç ses çıkmadı. Yok saymak onu bezdirir sanmıştı ama yanıldı. Titreyen elleri bilgisayarın klavyesinde kıpırdandı ve parmakları ne yazdığını bilmeden hareket etmeye devam etti. Sonra gözleri ekrana kaydı. Kocaman harflerle "SENDEN NEFRET EDİYORUM! SENDEN NEFRET EDİYORUM! SENDEN NEFRET EDİYORUM!" yazıyordu. Birden eli gibi zaman da durdu. Kalbini hiç dinmeyecek bir ağrı yokladı. Yokmuş gibiydi tavrı ama kadın hâlâ oradaydı ve içine ektiği nefreti durmadan filiz vermeye ve uzamaya devam etmekteydi.

"Dilenmek ikinci mesleğin mi artık?"

Cemre yine umursamadı, kesik soluklarıyla sinek vızıldıyormuş gibi bir tutum içine girdi.

"Önce ev, sonra evlilik, şimdi de sevgi..."

Cemre yine umursamadı. Başını kaldırmadan dosyaya bakmayı sürdürdü. Dikkatle bakarak, klavyede dolanan parmaklarını daha hızlı hareket ettirmeye başladı. Yüzünü görmeye tahammülü yoktu, ne yüzünü görmek ne de sesini duymak istemiyordu. Midesinde bir kasılma oldu, her an kusma hissiyle sarsıldı. Seneler boyunca yok saydığı gibi yine yok sayacaktı, tabii gözleri dolmaya, genzi ağlama isteğiyle sızlamaya ve içindeki öfkesi yerini şiddetli

bir sabırsızlığa bırakmasaydı. Elleri kasıldıkça hızlandı, artık notları sayıdan daha çok karalamaya benziyordu.

"Onu evlilik için tuzağına düşürüp iftira atman işe yaramayınca, piçine baba tahsis etmek akıllıcaydı ama unuttuğun onun bir doktor olduğuydu."

Yüzüne tırnaklarını geçirmemek için yirmilik dişlerini birbirine kenetledi. Umursamamayı öğrenmeliydi. Neyse, hiç olmazsa Ali'nin etrafında olmadığını biliyordu. En azından ona rezil olmayacaktı. Yine de eğer ofiste olsa ve bu kadın etrafında dolanırken görülseydi, sıkıntılı birkaç dakika geçireceği kesindi. Gerçi bu kadın ne yaparsa yapsın yıllar önce dersini alan Cemre, onun işine yarayan dokunaklı sahneler yaratacak tipte bir kadın değildi artık. Onun yalanlarına, içten pazarlıklı hesaplarına, vesveselerine, klişe planlarına ve entrikalarına yem olmayacaktı. Herkese defalarca gördüklerini anlattığında ya da Ümran hakkında söylediklerine rağmen, Emre de başkası da asla onun bu tür sahneler yaratacak bir kadın olmadığını savunmuştu. Emre evliliklerini sona erdirmeye karar verdikten sonra bile, ona karşı nefret yüklenirken, Ümran'a karşı şefkati ve saygısı eksilmemişti. Cemre sonunda mücadele etmekten vazgeçmiş, genç adamın hayatından çıkıp gitmesine izin vermişti çünkü terk edişinin nedenlerinden biri de onun inançsızlığı ve nefretinden iyice umutsuzluğa kapılmasıydı. Sonraysa beklediği gerçekleşti, Emre'nin elini bıraktığı ilk anda Emre, Ümran'ın elini tutup hayatından çıkıp uzaklaştı.

"Hep böyleydin, duvar kadar şekilsiz ve ifadesiz," diyen soğuk, iğneleyici ses, düşüncelerini yarıda kesti. "Ama artık bu hallerin beni caydırmıyor, konuşmadan buradan gitmeyeceğim. Onca yolu Cemre Hanım sussun diye gelmedim."

Suskun diline nazaran kadife bakışlı gözleri hiddetle parladı, ama yine de soğukkanlılığından en ufak bir falso vermedi. Ona bakmayacak, görmezden gelmeye devam edecekti.

"Sana zamanında demiştim Cemre, bana yardım et, sana ihtiyacım var diye ama aldırmamıştın. Bana acılardan bir hayat verdin, bencildin, sadece kendini düşünerek beni mahvettin. Sonra ufacık aklınla dünya kadar sorunu tek başına yüklenmeye kalktın. Bana bulaşma, senin yarım bıraktığını tamamlarsam pişmanlıktan ölürsün demiştim, dinlemedin. Şimdi beni mi suçluyorsun, hiç suçlama çünkü bu oyunda en büyük suçlu sendin."

"Konuşman bittiyse, gidebilirsin," diye damarına bastı; sert, soğuk ve keskin duruşuyla. Onun saçmalıklarına ayıracak zamanı yoktu.

"Yoo, gitmeyeceğim, bu sefer ne kadar ciddi olduğumu bildiğinden söyleyeceğim ve sen kabulleneceksin."

Cemre başını kaldırdı, dudaklarını gererek gülümserken, konuş dercesine tek kaşını kaldırdı.

"Emre'den uzak dur, yoksa bu senin için hiç iyi olmayacak!"

"Ona yakın olmaya çalışan ben değilim," dedi Cemre kendinden bile beklenmeyecek bir soğukkanlılıkla.

"Metresi mi olacaksın?"

Dişlerini sıkınca burnunun kenarında kısa bir seğirme gerçekleşti. Kadın yüzsüzce konuşmaya devam etti.

"Beni boşamayacak biliyorsun, yaptıklarından sonra seni asla affetmeyecek."

"Ben... hiçbir şey yapmadım," dedi Cemre hırlayan bir sesle.

"Ya," dedi Ümran kendinden emin bir tutumla. "Kanıtlayabildin mi peki?"

Kanıtlayamamıştı çünkü Emre ona inanmamış, bir kalemde silip atmıştı. O kadar değersizdi ki onun için, arkasına bile bakmadan tek sözüyle darmaduman etmiş, senelerce acı içinde kıvranmasını sağlamıştı.

"Buraya neden geldin?" dedi Cemre sonunda.

"Senden yardım istemeye, bunu bana borçlusun."

Kadındaki cüret şaşırtıcıydı. Utanmadan hayatını mahvettiği kadından destek bekliyordu.

"Sefil varlığını da alıp etrafımdan gider misin?"

"Sana ilk ve son defa bir şans veriyorum, bana yardım et, Emre senin olsun."

Şaşkınca başını kaldıran Cemre, "Bana kocanı mı teklif ediyorsun?" diye sordu, afallamıştı.

"Neden olmasın, sizin ülkenizde kadınlar erkeklerini paylaşıyordu bildiğim kadarıyla."

Bu ne haysiyet kırıcı, ne onur zedeleyici sözlerdi ama sinir bozan ise kadının bahsettiği gerçekti. Evet, onların memleketinde erkekler birden fazla kadınla evlenerek kadına değersiz olduğunu hissettirirdi ama ne Cemre o kadınlardandı ne de bu düşünceyi kabul edecek bir yapıya sahipti.

"Bana yardım edecek misin?" diye sordu Ümran keyifli bir ifadeyle. Onun kabul edeceğinden o kadar emin duruyordu ki, güzel yüzündeki ışıltı göz alıcı bir cesaretle parlıyordu.

"Hayır!" dedi Cemre kendinden emin ve diklenerek. "Ne senin ne de onun varlığını etrafımda görmek istemiyorum!"

"Yazık... Çok mu acıdı kalbin?" dedi yanına sokulan Ümran. Kokusu Cemre'nin boğazına soluğunu tıkarken kadın elini masaya sürterek, "Gecelerce benimle seviştiğini düşünmek acıttı mı canını? Ona her istediğini verdiğimi düşünmek soluksuz bıraktı mı seni? Öyle mutlu olduk ki, senin veremediğin her şeye sahip oldu, hâlâ avucumda, hâlâ bana tapıyor."

Soluk alamadı ve sırtına saplanıp beynine basınç yapan acının baskısıyla yutkundu Cemre. Dişlerini öyle bir sıktı ki, biraz daha zorlarsa ya çenesi ya dişleri kırılacaktı.

"Önümde defalarca diz çöktü, zevkle..." dedi kadın ve onun gırtlağını sıkmamak için dua eden Cemre, gözlerine dolan yaşları akmasın diye kirpiklerini bile kırpmadı.

Sonra hırsından bir zırh, nefretinden bir destek yaptı kendine. Gülümsedi. Başını kaldırdığı an soluğu kesildi ama bu sefer yıkılmamak için tüm gücünü topladı. İşte o anda görseline o girdi. Ümran dengesizce konuşurken, Cemre ilk nefesini ciğerlerine soludu.

Ümran'ın arkasında duran adamın alev alan gözlerinin içine bakarken sesi bile titremedi. "Onunla işim olmaz!" dedi kendinden emin bir çıkışla. Ümran arkasında hissettiği bedenle irkilip kasılırken, bir anda sustu ve Cemre cesurca devam etti sözlerine. "Ayağıma dünyaları serse, dönüp de bakmam. Seni bana tercih ettiği gün, öldü benim sevdiğim adam!"

İkisini aynı karede görmek o kadar zordu ki, şimdi yerinden kalkıp bu masayı onların kafasına geçirmek, elindeki kalemle adamın gözlerini oyup etlerini parçalamak istiyordu ama o kadar iradeli, o kadar gururluydu ki, artık onların karşısında küçük düşeceği tek bir harekete bile izin vermezdi. Ne sesi titremişti, ne gözleri ağlamıştı. Dimdik, güçlü ve özgür duruşuyla, kendinden emin, akıllı bir kadın profilini gözlerine sokarken, içindeki depremi kimsenin görmesine izin vermedi.

"Ne işin var burada?" diye hırladı Emre. Ümran'ın kolundan tutarak ofisten sürüklercesine uzaklaştırırken, onun dişlerinin arasından kadını azarladığını gördü Cemre. Ümran kendini ifade etmek için çırpınırcasına bir şeyler anlatıyordu ve o anda Cemre'nin elinde sıkmakta olduğu kalem kırıldı, avucunun içine batan sivri ucundan sızan sıcak kan beyaz dosyaların üzerine süzüldü. Oturduğu yerde ne kadar süre ofisinin kapısına baktığını bilmiyordu, biri hemen yanında bir şeyler söyleyerek elini çekiştiriyordu. Cemre kendine gelerek başını kaldırdı ve kan çanağına dönen gözleri Ali ile kesişince, dudakları huzursuzca aralandı.

"İçim kurumuş gibi..." dedi yanağına yaşlar süzülürken. "Sanki o kadar kuru ki, çatlıyor kalbim. Bu canımı o kadar acıtıyor ki, nefes alamıyorum."

Elindeki kanı gören Ali yutkundu, önce ne diyeceğini bilemedi, sonra kızıl bir boyaya bulanmış gibi duran elini kendine çekip üzerine beyaz dosyalarla baskı yaparken, "Pansuman yapmak lazım," dedi. Biraz güçle de olsa destek vererek onu oturduğu yerden kaldırdı. Cemre hıçkırarak ağlamaya başlayınca adam ne yapacağını şaşırdı ve kısa bir donma anından sonra onu kollarına alarak sımsıkı sarıldı.

"Canım çok acıyor..." dedi inler gibi Cemre. Onun canının acımasının elindeki yaradan kaynaklı olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu artık kadını. Sımsıkı sarılarak ona zamanla bu acının geçeceğini söyledi ve Cemre kollarında hıçkırarak ağlarken sakinleşene kadar sırtını ovup başını okşadı. Yüzünü göğsüne çekip, kalbinin sakin ritmiyle durulmasını bekledi.

Öfkeden çılgına dönen Emre, Ümran'ı taksiye bindirip geldiği yere postalarken, bir anda tepetaklak olan planı yüzünden öfkeden kuduruyordu. Asansörün önünde dakikalar boyunca beklemek zorunda kaldı. Sonunda hâlâ

tadilatı süren hastanenin tek çalışan asansörünün gelmeyeceğini anlayarak merdivenlerini ikişer ikişer çıkarak Cemre'nin küçük ofisinin yolunu tuttu. Ve kapısına geldiğinde gördüğü şeyle donup kaldı. Cemre Ali'nin kolları arasında duruyordu ve Ali ona sımsıkı sarılmış, çenesini başına yaslamış kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Yüzü ona dönük değildi ama adamın kollarında mesut olduğu gevşeyen bedeninden belli oluyordu.

Damarlarındaki kan bir lav hızında beynine nüksetti, gözlerindeki cehennem, içindeki tüm iyiliği yakıp küle çevirdi.

Kendini tutamayıp ağlayan ve sonunda sakinleşerek durulan Cemre, genzine dolan hıçkırıklarıyla derin bir soluk çekti içine. Birkaç dakika sonra kendine geldi. Ve Ali'nin azarlamasıyla eline pansuman yapmasına izin vererek, aklını dağıtmak için yeniden işine döndü. Artık daha iyiydi, ağlamak ona iyi gelmişti.

O kadının buraya kadar gelmesi aklından çıkmıyordu. Demek sebep kocasını elinden alacağı korkusuydu, ne planlıyorsa bu sefer ona yem olmayacak, entrikalarına izin vermeyecekti. Biri kötüydü, diğeri sadakatsiz, ikisi de birbirine layıktı, tencere kapak olarak yaşamaya diledikleri gibi devam edebilirlerdi. Bu zamana kadar bu tür saldırılara çoktan hazır olduğunu kendisi de bilmiyordu. Üstelik kendisine yöneltilen suçlamalardan dolayı kılı bile kıpırdamamış, hakaretlerini serinkanlı göğüslemiş, önüne attığı yemlerini yememişti. Bu kadının acısına sevinmesini, ne kadar yaralanmış olduğunu anlamasını istemiyordu; bu ona, hak etmediği bir tatmin duygusu vermek olurdu.

Cemre ona karşı beslediği duyguların hiçbir mantığı olmadığını biliyordu. Emre ile olan ilişkisinde kendini o kadar güvensiz hissediyordu ki, bunu fark eden Ümran da bunu yaşadığı her an onlardan şüphelenerek üzerine daha fazla gelecekti. Bazen iyi, bazen kötü biri olarak, tıpkı eskiden olduğu gibi, sinsi bir yılan misali sotaya yatıp sokacağı anı bekleyerek kötüleşecek, akla hayale gelmeyecek o senaryolarıyla günden güne herkesin gözünde küçülmesini sağlayacaktı. Neyse ki Cemre artık eski cahil kız değildi. Serinkanlı olacak ve onun klişe senaryolarına rol model olmayacaktı. Konuşmayacak, gerekirse yoluna çıkmayacak, yok sayacaktı.

Onu böylesine beklenmedik bir anda görmek sandığından daha çok sinirlendirmişti evet, ama aynı anda bir şeyi fark etmesine sebep olmuştu, zannettiği kadar güçsüz değildi. İstediği zaman en güçlü kişi kendi olabiliyordu. Ona bakmak, geçmişin acı kuyusuna düşmek demekti. Düşünceleri başka bir yerde, altı yıl öncesindeydi artık. Cemre o sıralarda tutunacak bir dal arayan evsiz, yurtsuz, çaresiz bir kuştu. Henüz yirmi yaşındaydı ve Emre ondan sadece dört yaş büyüktü. Ondan birkaç yaş büyük olması, birtakım tecrübeler edinmiş olması anlamına geliyordu. Ama hayatın bu denli zalim ve acımasız olduğunu ikisi de bilmiyordu. Kendini henüz kadın gibi hissetmezken anne olması ve o kırık ilişkisi, bir erkeğe verebilecek pek bir şeyi olmadığını açık

ve kesin bir biçimde göstermişti. Belki de ondan dolayı bu kadar kabullenir, bu kadar umursamaz ve soğukkanlı bir duruşla eski eş rolüne bürünmüştü. Ümran onu sevilmediğine inandırırken, bir mecburiyetten dolayı Emre'nin ona katlandığı konusunda gün be gün zehirlemişti. Cemre zamanla kocasının sevgisinden ve sadakatinden şüphe eder hale gelmişti. Ve sonunda şüphelerinde ne kadar haklı olduğunu, Ümran ile evlendiğini gözlerinin içine bakarak açıklayan adamın, yüzüne bakarken görmüştü. O günler aklına gelince soluksuz kaldı.

Artık bir saniye daha ofisinde kalamayacaktı, kalbindeki kırgınlıklara karışan çekiç ve tamir sesleri onu boğuyordu. Hastanenin yeniden restore edilen büyük girişindeki toz yığınının içinden dalgın halde yürüdü ve otele gidene kadar da ağzını bıçak açmadı. Odasının anahtar kartını çantasından alıp asansöre yöneldiği sırada, arkasından koşturarak gelen Pelin, "Cemre," diye seslendi. Ablasına döndüğünde onun yüzünün renginin öfkeden kızardığını gördü.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedi hiç de iyi olmayan sesiyle.

"Az önce Emre aradı ve..."

Eti çimdiklenmiş gibi cıyaklayan sesle irkildi ikili.

"Ay ablacığım da buradaymış, ne kadar harika bir sürpriz."

Cemre soluksuz kalarak Pelin ablasının arkasındaki yüzsüz kadına baktı. Başından aşağı beton düşmüş gibi arkasını dönen Pelin, "Bu ne yüzsüzlük!" diye hırladı. Kaşlarını çatarak her an kadını parçalayacak gibi tırnaklarını çıkarmaya hazırlandı.

Ümran elindeki alışveriş poşetleriyle hemen arkalarında durmuş, "Aşk olsun ablacığım. Sahi senin ne işin var burada, evlendiğini sanıyordum? Ah Cemre sana hiç iyi örnek olmamış, seneler içinde üçüncü kadın olarak gitmişsin Arap kocana. Kuma mı oldun? Hiç yakıştıramadım," dedi iğneleyerek.

"Yok valla eceline susuyor," dedi Pelin her an onu boğazlayacak gibi duraklarken. Cemre, ablasının hırçınlığını ve kadının yüzsüzlüğünü çekemeyecek kadar bitkin hissediyordu kendini. Asansörün düğmesine defalarca bastı, inanamıyordu bu adama. Ona azap çektirmek için elindeki hiçbir fırsatı kaçırmıyordu, önce ofisine gelmişti karısı şimdi de burnunun dibinde aynı odada mı kalacaklardı? Gözlerini çevirdiği her yanda onları mı görecekti? Artık bu kadar iğrençliği kaldıramayan Cemre kusacaktı. Gücü tükenmek üzereydi, kendini asansörün çatısından aşağıya salsa biter miydi bu acıları?

Kadın alaylı ve ucuz bir gülüşle, "Görümcecim bu ne kızgınlık, gören de senin kocanı çaldım sanır..." dedi örümcek gelmiş der gibi kibirli ve iğrenir bir tutumla. " Gerçi senin için bir şey fark etmez, zaten kocanı iki kadınla daha paylaşıyorsun değil mi?"

Pelin bir anda öne atılınca, Ümran korkuyla geriye sıçradı. "Hiştt, sakin ol," dedi sırıtarak. "Sadece şakaydı." Boynunu her an kıracak gibi duran Pelin kadının bileklerinden yakalayarak kendine çekiştirdi ve dişlerini sıkarak göz hizasına getirirken, "Seni sakız gibi çiğnerim Ümran, yemin ediyorum o masuma acımaz kemiklerini kırarım. Şimdi gözümün önünden yok ol ve dua et, annelere saygım var," diye kısık sesle hırladı.

Ümran gözlerini masumca kırpıştırarak sahte bir sırıtışla gülümsedi. "Öfkelenme ablacığım, dedim ya dost olmaya geldim."

"Senin gibi dost düşman başına," diyen Pelin kızı kendinden uzak tutarken silkeledi.

Cemre asansörün düğmesine daha sert bastı ama lanet asansör bir türlü gelmemişti. Pelin, inatla arkalarında duran Ümran'a sert bir bakış atarak, Cemre'nin yanına geçti. "İyi misin?" diye sordu kısık sesle.

"Ah ne saadet, gözlerim yaşardı sonsuz sevginizden," dedi Ümran yapmacıklıkla.

"Sen hâlâ burada mısın? Birazdan böcek alarmı verilecek."

Çatık kaşlarıyla kadını döven Pelin, uzun saçlarını ensesinde toplamıştı. Üstünde zarif bedenine yakışan ve daima giydiği bol pantolonla ipek bluzlarından biri vardı. "Beni salon kadını çizgimden çıkarma, Cemre kadar nazik olmam ayırırım bacaklarını ortadan ikiye. Şimdi hemen ikile."

"Onun gibi bir yalancıya karşı bu cömertliği gösterirken, kardeşinin karısı ve hâlâ sizin ailenizin bir ferdi olan bana karşı çok acımasızsın," diye sempatiyle konuşmaya çalıştı taktik değiştiren Ümran.

"Sen daha acımasız yanıma denk gelmedin. Eğer kardeşime olan zerrece saygımı yok sayıp, seni kolundan tutup camdan dışarı savurmamı istemiyorsan ikile."

Ümran sinirden kızarırken terden nemlenmiş saçlarını omzundan geriye attı. O kadar bozulmuştu ki, üstündeki bluz bile ıslanıp sırtına yapıştı. Nihayet o sırada bozuk asansörün kapısı açıldı ve Cemre sessizce içine girip arkasını dönmeden kapının kapanmasını bekledi. Pelin de asansöre girince Ümran hareketlendi ve Pelin elini boğazına götürüp kesiyormuş gibi yaparak onu tehdit etti ve asansörün kapısı kapandı.

"Peygamber sabrı mı var sende mübarek, bu kadına nasıl tahammül edebildin?" diye sordu soluksuz halde.

"Allah keşke canımı alsa diyorum, sonra aklıma Furkan geliyor, tövbe Allah'ım, ben buna da katlanacak kadar oğlumu seviyorum diyorum."

İçi kuruyan birinden nasıl bu kadar yaş akardı? Yanağından yaşlar süzülüyordu yine. Avucunu sıkınca, elindeki yara acıdı ama bu acı ona güçlü olması gerektiğini hissettirdi. Çünkü ona bir şey olursa ya da kendini salarsa, oğlunun hissedeceği acı bunun yanında hiç kalacaktı. Pelin ona hayranlıkla bakarken, o her an bayılacakmışçasına dermansız kalan bedenini asansörün

duvarına yasladı. Yüzündeki şaşkınlığı, afallamayı ve ne hissettiğini bilemez halini yenmeye çalıştı. Üzgün gözlerini yerdeki bir noktaya odaklayarak, "Keşkelerim çok fazla abla, o kadar çok keşke biriktirdim ki heybeme, artık keşke diyecek yerim kalmadı. Amalarım tükendi, neyselerim doldu etrafıma... Neyse, ben buna da alışırım, neyse ben buna da katlanırım, neyse insan acı çekmeye de alışıyor zamanla," diye açıklamaya çalıştı duygularını.

"Alışmak zorunda değilsin kuzum, sen iste çıkaralım hayatından."

"Peki ya sonra?" dedi Cemre ıslak gözlerle ablasına bakarak, yüzündeki keder can yakıyordu.

"Herkes hatasının bedelini ödeyecek!" dedi Pelin bocalayarak üzgünce.

"Furkan'da mı hata yaptı abla, o da mı acı çekerek ödeyecek? Onun hatası neydi? Annesinin babasını çok sevmesi, babasının annesini sevmeyi becerememesi mi? Oğlumun hayatına kesilen bedel, babasız kalması, etrafında meczup bir anne görmesi mi?"

Pelin sustu, bu öyle derin bir kederdi ki, ne söylese bilemedi. Biri kardeşi, canıydı. Diğeri candan öte canı, yeğeniydi.

"Öyle bir yere geldim ki abla, konuşsam tesir etmiyor, sussam içim çığlık çığlığa. Ahlaksız mıyım? Onursuz muyum? Şerefsiz miyim ben? Şimdi de gurursuz oldum, görüyor susuyor, kızıyor susuyor, ağız dolusu hıçkırıyor, yine susuyorum."

"Aklım almıyor Cemre, bir insan onca seneyi bir güne sığdırıp kuru bir hoşça kal ile nasıl mühürler?"

"Annem, 'İnsan şu dünyada yapmam dediği ne varsa bir gün yapacak, demem dediği ne varsa bir gün diyecek, büyük konuştuğu her kelimenin altında gururunun ezilişini izleyecek' derdi de anlamazdım. Yüzünü görsem öldürmeden duramam derken, sakinlikle öldürmesine katlanıyorum. O Emre'nin karısı, katlanmalıyım, Emre oğlumun babası, acıları yok saymalıyım," dedi dudakları titreyerek.

Yanağındaki yaşı sildi, sesi hıçkırıklarından sebep yarım ve boğuk çıkıyordu. "Artık ben buradayım, ayağını denk al demeye gelmiş belli ki, ben de haddimi yerimi bilip denk alırım. Yeter ki bulaşmasınlar bizim hayatımıza."

"Ne biçim konuşuyorsun sen?" diye azarladı Pelin. Ve asansörün kapısı açıldı. Cemre'nin olduğu kata gelmişlerdi. Kız birkaç adım atıp odasına gidecekti ki Pelin onu durdurdu. Otelin ince uzun holünde, sessizliğin ortasında ağlayan kadının, hıçkırıklarından hızla inip kalkıyordu artık omuzları ve kelimeleri yarım çıkıyordu ağzından. Öyle içliydi ki kesilen nefesleri, Pelin de dayanamıyor ağlıyor, ona çare olamadıkça deliriyordu.

"Doğruyu söylüyorum, varlığı etrafımızda olmasa bile onun bir gün çıkıp geleceğini biliyorduk. Belli ki babamdan çekindiği için Türkiye'ye gelemedi bunca sene, ama buraya gelip yerini ve yüzünü gösterdi. Emre yarın onu eve getirdiği zaman -ki bu ihtimal artık uzak durmuyor- sıklıkla oğlumla karşı

karşıya gelecekler. Birlikte olacaksınız. Aynı evde zaman zaman oğlumla bir araya geleceklerse, oğluma kötü davranmaması için katlanmak durumundayım. Onu kışkırtamam, nefretini körükleyip canımdan değerlimi üzemem. Ah abla, ben ne zaman ölürsem o zaman susar acım, anladım ve zorlamıyorum. Kollarımda ondan çaldığım tebessümü uyutup gün gün büyütüyorum ben.

Bir namussuz hançer gibi kalbimin üzerinde duruyor ihanetin ucu, ne zaman derin bir nefes alsam daha derine batıyor.

Öyle acı ki mutlu rolü yapmak ve o kadar pahalı ki gerçek gülüşler satın alamıyorum.

Saçlarımı ensemde okşayıp yanağımdan öpüyor onsuzluk ama direnmeye bile direnmeyi öğreniyorum.

Sadece ondan kalan ağlamasın diye koydum ben hıçkırıklarımın yerine gülümsemelerimi.

Olmayacak bir hayale kaptıracak bir kendim yok artık."

Ellerini kaldırdı sanki bir şey tutuyormuş gibi, "Öyle çaresizdim ki abla, öyle bir çıkmazdaydım ki, kurtarıcım oldu. Soluk alamıyordum, boğuluyordum, can simidim oldu. Her gece ağlıyordum, kâbuslarımın içinde ölüyordum, gülüşlerim oldu. Tamam dedim, artık sırtım yere gelmez, beni hiçbir acı öldüremez, o var, ben onun için yaşarım. O beni kendi için öldürdü. Abla o benim vatanımdı, şimdiyse göçebeyim."

"Sen nerelisin Cemre?" diye sormuştu genç Pelin zamanında.

Cemre sustu, asıldı yüzü, neresiydi onun yurdu? Arap mıydı, Türk müydü?

"Söylesene, senin vatanın yok mu?" diye sordu Emre. "Benim vatanım Türkiye, senin vatanın neresi?"

Gözlerine bakınca ilk defa mutluluktan gülümsemişti Cemre. "Bundan sonra, benim vatanım sensin," demişti heyecanla.

Başını sallayan Emre, "Ben senin vatanın olmam Arap kızı, ben Türk'üm," demişti.

Gözyaşlarından önünü göremeyen Pelin, o günü hatırlayıp yaralı kuşunu kollarına alırken, Cemre hıçkırarak ağlamaya başladı.

Olmamıştı işte, sahipsiz kalmıştı. Göçebe olmuştu. Hem sılasına, hem vatanına, hem de ona hasret kalmıştı. Kollarından koparken ablasının, omzunu sarstı, burnunu çekti. Güçlü rolünü en layığından devraldı. "Bazen sevdiklerin için susarsın, öyle yaşar, öyle ölürsün," dedi hüzünle.

Bu sefer bırakmaya dayanamayan Pelin sımsıkı sarıldı ona, o hıçkırırken çaresizce, gözyaşları eşliğinde başını okşamaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Çünkü insan bir kalbinin, bir de kafasının sesini dinlemekten kurtulamayacaktı.

11. BÖLÜM

İçimdeki tüm çiçekleri öldürdün ama biliyorum,
bahar yine gelecek ve dallarım renklenecek çünkü hâlâ yaşıyorum.

Şu devirde insanlar gurur maskesini takıp yüzüne, kendine bile yalan söylüyor. Öyle acınası haldeki vicdan, insanoğlu gözünün içine baka baka yalan söylüyor. Vicdan "Yalan" demeye hayâ edip utanıyor ama insanoğlu yalan söylemekten utanmıyor. Edep artık kitapların arasına sıkışmış sözlerde kaldığından beri, tozlu raflar bu duyguyu saklıyor.

Cemre de hayâ ediyordu artık aynanın karşısına geçtiği vakit yalan söylediği suretten, o yüzden daha fazla nankörleşmeden kendi şerefine, bu çıkmazdan kurtulacak bir yol bulmaya çalışıyordu.

Kapı tıkladığında duştan henüz çıkmış, üzerini değiştirdiği için ıslak saçlarını kuruluyordu Cemre. Su yorgunluk gibi acıları da yıkıyordu sanki, insan her damlanın dayağıyla yorulup unutuyordu ne hissettiğini. Belki de insan acıya alıştıkça zaman çalıyordu bu ağrıları sinesinden.

Cemre ablasının onu merak ederek geldiğini sanıp sorgulamadan kapıyı açtığında, Emre garip bir tutumla karşısında duruyordu. Cadı diye kazığa bağlanıp suçsuz yere yakılarak öldürülen masumlar gibi hissediyordu kendini Cemre. Ne demeliydi şimdi ona? İçeri gir mi? Yoksa defolup git mi?

Cemre adama bakarken tomur tomur yaşlarla doldu yeşil gözleri. Emre yağmurda kabarmış gibi dolan gözlerine baktıkça, dişlerinin arasında acı bir nara sıkıştı.

"Dönerken... beni yerle bir etmenin hayalini kuruyordun değil mi? Öyle acı içinde kıvrandırıp, isyan etmemi..." Cemre titreyen elini kaldırdı. Adamın kalbinin olduğu yere parmağını dürterek, "Yapma!" dedi yanağına yaşlar sıralanırken. Titreyen dudaklarının arasında sıkışmıştı hıçkırıkları. "Ateşle

oynama, yapma! Yakında acıyan sadece kalbin olmayacak, vicdanın da acıyacak ve bu acıyı hiçbir ilaç dindiremeyecek. Dur artık Emre, yapma!"

Emre'nin beklediği tepki bu değildi, ona kızması, küfretmesi, hatta hakaret etmesini bekliyordu. Buraya geliş sebebi bu değildi. Konuşmak istediği, ya da duymak istediği de bu değildi. Dudakları titrerken, burnunu çeken Cemre, "Hani hep sorardın, nasıl oluyor da geldiğimi hissediyorsun diye... Sen olduğum yerde olunca, senden önce kokunu hissediyordum, ensem ürperiyordu. Yine ürperiyorum ama bu sefer o saf duygular yok içimde, korkuyorum. Korkutuyorsun beni. Nefret ediyorum senden, hissettirdiklerinden. Sen gülünce, mutlulukla gözlerin parlayınca, deli gibi çarpan kalbimden de nefret ediyorum. Nereye baksam seni arayan gözlerimi oyup atmak istiyorum, adını duyan kulaklarımın diğer seslere sağır olmasına sinir oluyorum. Dayanamıyorum, hiçbir yere sığamıyorum, sen çevremde olunca ne yapacağımı bilmiyorum. O kadar çok canım acıdı ki, hissetmiyorum artık. Acıyı hissetmiyorum. Daha önce derdim ki, benim yaşadığım acıyı Allah kimseye yaşatmasın, ben öyle acıların içinden çıktım da yaşama tutundum ki, bazen o kız ben miyim diye düşünüyorum da inanamıyorum. Ben o büyük yangının içinden sağ çıktım Emre, ufacık çıngılarla cayır cayır yanıyorum. Madem gidecektin, niye sevdirdin? Madem gelecektin, niye gittin? Benim hayatım oyuncak değil, canın isteyince eline alıp seveceğin, sıkılınca azat edeceğin kuş değil ömrüm, görmüyor musun?"

Emre içeri girmek için adım atınca, Cemre elini onun göğsünün ortasına belli bir baskıyla koydu, hiç güç kullanmadan durdurdu. "Ben... en iyi bildiğim şeyi yapıyorum işte. Kendimden... vazgeçiyorum. Lütfen, vazgeçiyorum dur artık. Dur!"

"Cemre ben..." dedi Emre yutkunarak. Bu kadar dürüst, bu kadar yorgun ve gerçekçi bir tepki beklememişti, kendini hep hırsa, nefrete hazırladığı için Emre bu sefer bocalamıştı. Göğsünde titreyen elini alıp öpmek istiyordu. Bakışlarını aşağıya indirdi, elinde tuttuğu tokanın parçaları yere düşerken beyaz halıya damlayan kanı gördü.

"Hani bir film izlemiştik," dediğinde Cemre, adamın endişeli gözleri genç kadının gözlerine çıktı. "Adam kızı öldürmüştü. Sana... insan sevdiğini öldürür mü diye sormuştum."

Gözleri sislenen Emre, "Seven insan öldürmez demiştim," dedi gülümseyerek.

"Ben tek bir sözüyle öldüren bir adam gördüm, kocaman umutları kuru bir elvedaya sığdırıp öldürmüştü kadını. Sonra ne zaman aynanın karşısına geçse, nefes alan bir ölü görmüştü kadın."

"Tek ölen sen miydin?" diye hesap sordu adam.

"Ben sana hep dürüst oldum," dedi onu geriye ittirerek. "Ben uçuruma atlar gibi kapadım gözlerimi, ellerimi tuttuğun an, nereye çekersen oraya

giderdim. Öl desen neden diye sormazdım." Kalbi acıyan ve acıdan soluksuz kalan Emre, kadının elindeki yaraya bakmak için uzandı ama Cemre elini arkasına sakladı. Avuçlarının içinde sıcak kanı demlerken, "Bırak bakayım, yaran kanıyor," dedi adam.

"Kanasın!" diye bağırdı Cemre. "Bırak kanasın, o kadarcık yara beni öldürmez. Sen bilmiyorsun, benim yaralarım daha derin, kangren oldu, kesemiyorum."

"Cemre bırak yarana bakayım."

"Yeter anlıyor musun, bana böyle bakma, değer veriyormuş gibi bakma, seviyormuş gibi bakma, umursuyormuş gibi bakma!" diye bağırdı.

Emre elini kaldırdı uzanmak için, "Git!" diye hıçkırarak geriledi Cemre. "Git gözlerine bakmaya tahammül edemiyorum. Midemi bulandırıyor riyakârlığın, tahammülümü zorluyor gözlerindeki nefret..." Adam öne atılacaktı ki hızla kapıyı kapatıp, sırtını arkasına dayayarak yere kayarken, "Gözlerinde yeniden kaybolmaktan korkuyorum, git!" dedi.

Emre yüzüne kapanan kapıyla olduğu yerde donup kalırken, içeriden gelen onun hıçkırıklarını duyuyor ve kalbi sıkışırken yanlarında yumruk olan elleri kapıya uzanamıyordu. Gurur dedikleri saçmalık bazen ne büyük oyunbozan, ne büyük riyakâr oluyordu. İsyan sıkışırken göğsüne, "Neden, neden?" diye yumruklamak gelirken içinden kapıyı, olduğu yere mıh gibi çakılıp kalıyordu.

Kocaman adamın gözlerini acı sislendirirken, omzuna dokunan ablasının eli onu kendine çevirdi. "Sen onun gibi sevebilir misin?" dedi ıslak yanaklarını kurularken Pelin.

"Seven acıtır mı?" dedi Emre kabalaşan kırgın sesiyle.

"Seven acıtmaz Emre, gözünden akacak bir damla yaşa dünyayı yakar. Sevdiğini iddia eden ise nefret maskesi altında her kötülüğü yapar." Emre ağzını açtığı an konuşmak için, "Lütfen git, iyi değil görmüyor musun? Hıçkırıklarını duyup nasıl bu kadar zalim olabiliyorsun? Üzüyorsun, acıtıyorsun, soluksuz bırakıyorsun. Ölüme koşmasını izlemekten korkmuyor musun? Hiç üzülmüyor musun Emre, hiç için acımıyor mu? Hiç korkmuyor musun, bir gün dayanamayıp canına kıymasından? Çünkü bu yaptığın zalimliğe dayanamaz seven, ölmek ister biliyorsun."

Emre'nin omuzları çökmüş, yüzü düşmüştü giderken ve Pelin gelirken resepsiyondan aldığı kartı okutup, kapıyı ittirerek açarken, içerideki kadının ne halde olduğunu az çok tahmin ediyordu. Cemre yere çökmüş hıçkırarak ağlıyordu. Onu kollarına alıp nemli saçlarını okşarken, "Geçecek," diyordu defalarca dediği gibi. "Geçecek ablacığım, bunu da aşacaksın."

Geçmeyecekti. Bu sefer bu acıları boyunu aşamayacaktı. Cemre ilk defa bu acının, sadece öldüğü zaman geçeceğini anlamıştı.

Onlarla aynı çatı altında kalmak istemeyen Cemre, ertesi gün eşyalarını başka bir otele taşımak istediğinde Pelin tarafından durdurulmuştu. Ümran'ın otelden ayrıldığını ablasından duymuş, katlanmayı öğrenmesi gerektiğini öğütleyen içsesi yüzünden kalmaya karar vermiş ama gün boyu neredeyse ondan uzak durmuştu. Bir insan bakışlarını bile esirger miydi? Ne bakışlarının ne de sözlerinin ona dokunmasına izin vermemişti. Cemre istediğinde çok ketum ve görünmez bir kadın olabiliyordu. Emre ona ne zaman bir hamle yapsa ya arkasını dönüyor ya da onu yok sayarak işine odaklanıyordu. Sonunda pes etti, onunla uğraşamayacağını anlayınca peşini bıraktı ve sataşmadı. Aslında bu olanlar onun peşinden niye geldiğini unutmaması gerektiğini hatırlatmıştı.

Akşam yemeğini odasında yiyen Cemre, eski kocasını Ali ile baş başa bıraktığı için, Ali de bir bahane bulup ortamdan ayrılmıştı.

Biraz nefes almak için dışarı çıkan Cemre, odasına dönerken gördüğü ikiliyle gerildi. Ali'ye yakalanınca ne yapacağını bilemedi, adamın niyeti gayet açıktı, ondan ya bir randevu koparmak ya da niyeti kendini odasına davet ettirmekti ama Cemre ikisine de sıcak bakmıyordu. Bu yüzden holde, ayaküstü sohbet etmeye koyuldu. Ali iş konusu açıldığında başka bir boyuta geçen ender adamlardandı, bu yüzden onu sabit fikirlerinden caydıracağını keşfeden Cemre, şu andaki anlaşmanın kanıtsak sorunlarından dem vurarak konuyu derinleştirdi. Artık tamamen aklındaki romantik planları unutan Ali, gülümseyerek yeni projesi hakkında bir şeyler anlatıyor, Cemre ise onu dikkatle dinliyordu.

Diğer tarafta ise, dün ki konuşmayı aklından atamıyordu Emre. Yolculuğunun başında sayamayacağı kadar çok kez durdurulup, annesi tarafından engellenmeye çalışılmıştı ama babası inatla bu işe olan yatırımlarından bahsedip başka bir adamın idareyi ele almasındansa, bunu kendi oğlunun gözlemlemesinin daha uygun olduğunu söylemişti. Emre ne zaman gideceğinden bahsetse, her defasında iyi niyetli annesi onu kendi kendine bu kötülüğü yapmaması için uyarmıştı.

"O kızın yaraları senin sandığından daha derin, kanatırsan hayatta kalamaz," demişti defalarca, ne demek istemişti? Onun yarası falan yoktu, onun tek yaptığı, tıpkı dün geceki gibi tüm aileyi yalanlarıyla ve gözyaşlarıyla kandırmaktı, hatta kendini bile.

Esme gidene kadar başının etini yemiş, Rüzgâr ise huzursuz şekilde, sanki bir kadın kocasının gözetimi olmadan başka bir yere seyahat edemezmiş gibi homurdanıp durmuş, Emre de sanki hâlâ üzerinde hakkı varmış gibi bu konuda kafa yorup babasına hak vermişti.

Oysa onlar ayrılmıştı ve Emre başka bir kadınla evlenmişti. Ali'ye Cemre konusunda ciddi olduğunu ilan ettiğinden beri saygıdan başka hiçbir şeyle karşılaşmamıştı.

Emre ise rayından çıkmış tren gibi hedefini şaşırmıştı. O bile buraya ne için geldiğini, amacının ne olduğunu unutmuştu. Ali tüm dengeleri değiştirdiğinden beri, planları sekteye uğramış, konunun dışında hareket etmeye başlamıştı.

Eğer Emre bir an önce bir plan yapmazsa, tüm bu çaba yakında sona erebilirdi. İkilinin samimi hallerini izlerken huzursuz bir gerilmeyle geride durmaktan öteye gidemedi. Lobideki büyük saat akşam yemeği zamanını vurduğunda, genç adamın içi daha da yoğun bir çaresizlikle kaplandı.

Onların neden ille de orada durup ayaküstü sohbet ettiklerini merak ederken, üzerine bir huzursuzluk serildi. Emre yüzünde acımasız bir gülümsemeyle, son bir kez daha o nefret edilen adam rolünü oynamak üzere harekete geçti. Her şey planını korumak içindi şüphesiz ama ne zaman Ali ile Cemre bir araya gelse, planını unutuyor, salt öfkesine yeniliyor, o zaman durum giderek ümitsizleşiyordu.

Cemre başını sallayarak keyifle gülümsedi ve Emre uzaktan ona bakarken gözlerini kırpıştırdı. Her iki erkek de kadının gözlerindeki saf parlaklıktan ve masum gülüşünden büyülenmeden edemedi.

"Emredersin patron, ne demek," diye şakalaşan kadının, "Hadi gidelim ve bir an önce şu soruna çare bulalım," demesiyle, damarlarındaki kan dondu kaldı Emre'nin.

Neye çare bulacaklardı? Nereye gidiyorlardı? Ali büyük bir sevinçle yeniden gözlerini parlattı ve omuz silkerek genç kadının peşine düştü. Emre ağzı açık halde arkalarından bakarken, Cemre onu asansörlere yönlendirdi ve beraberce ilerlediler. Emre peşlerinden gitti ama kapanan asansör kapısının önüne varınca, duraksayıp, elini havaya kaldırdı fakat artık çok geçti, o da yapacağı en iyi şeyi yaparak nereye ya da hangi kata gittiklerine bakmak için asansörün kat numaralarını saydı.

Asansörden indiklerinde Ali hararetli bir şekilde iş ortaklarının onlar için yeni piyasaları açacağından bahsediyordu. Kendi dertlerinden biraz olsun soyutlanan Cemre, heyecanla onu dinlerken başını sallayarak kaldırdığında, gördüğü kişiyle tüm rengi çekildi. Önce panikledi ne yapmaya çalıştığını anlamayarak ama sonra o güzel gözlerde çokbilmiş bir parıltı belirdi. Kesin onu zor durumda bırakacak bir plan peşindeydi Emre, bu yüzden sinsi sinsi geriden izlemekteydi.

Ali gülümseyerek konuyu anlatıyor, Cemre gözlerini diktiği noktadan sebep onu dinleyemiyordu.

Duygusallık bir süre bekleyecekti. Dün dökmüştü eteğindeki taşlarını, bundan sonra dökeceği kayalar can alır can verirdi.

Ah, neden çenesini kapalı tutmayı becerememişti ki? Ona neden bu kadar çok şey anlatmış, sonra da unutmasını dilemişti? Kapıyı yüzüne kapayabilirdi, ya da otelden sessizce çıkıp gelebilirdi.

Emre'nin öfkeli kaşları gözlerini perdeliyordu artık. Ne vardı sanki adamın ağzının içine düşecek kadar böyle ilgiyle bakacak anlamıyordu. Ali bir şey söylerken alelade bir hareketle elini kadının koluna koyarak ona yakınlık gösterince, Emre dişlerini sıkarak hırsından kudurdu ve farkında olmadan ayakları ikilinin bu temasını kesmek için hareketlendi. Cemre'nin adamın temasından kıvrak bir hareketle kurtulduğunu ve geriye çekilerek sohbete kaldığı yerden devam ettiğini gördüğünde ise rahatladı. Bu adam bu hızla odasına yerleşmek için bir hamlede bulunacak gibiydi ve buraya geldiğinden beri bu düşünceyle kıvranan Emre, bu düşünceden hiç hoşnut değildi. Cemre onun gözlerindeki uyarıyı gördüğü an arkasını dönmeliydi. Evet, kesinlikle arkasını dönmeliydi. Fakat dönemedi. Emre ona öyle öfkeli bir ifadeyle bakıyordu ki, kadın adeta donup kalmıştı. Hayır onu sinirlendirecek ne yaptığını bir bilse, durduk yere öfkesini ne tetiklemişti ki böyle her an gırtlağını sıkacak kadar hiddetini üzerine salmıştı. Konuyu değiştirip tüymeliydi ama yapabildiği tek şey orada öylece durup gözünü kırpmadan ve nefes almadan Emre'ye bakmak oldu.

"Lanet olsun!"

Konuyu anlatırken birden susan ve yüzündeki o keyifli sırıtışı kaybolan adam, "Ne dedim ki?" diye sordu, hâlâ Ali'ye şaşkınlığın verdiği sebepten ters ters bakıyordu.

Cemre kendini toparlamaya çalışırken resepsiyoncunun sesiyle irkildi. "Cemre Hanım sizi istiyorlar."

Cemre kısa bir özrün ardından resepsiyoncunun ona uzattığı telefonu eline alırken, Ali uzun süredir beklediği kişinin kapıdan girdiğini görerek gülümsedi ve eski dostunu karşılamak için birkaç adım arşınladı. Duvarın dibinde bir araya gelen ikili sarılarak selamlaşırken daha, koyu bir sohbet cereyana başlamıştı.

Ali arkadaşıyla ayaküstü sohbet ederken, Cemre telefonla görüşüyor, göz hapsine aldığı adamları izleyen Emre onların artık hayli samimi olduğuna kafa yoruyordu. Ve böyle giderse olacakların düşüncesi, damarlarını kupkuru yapacak kadar elini hırsla sıkmasına neden oldu. Ali onun çocukluk arkadaşıydı, ilkokuldan itibaren liseye kadar birlikte okumuştu, uzun yıllara dayanan bir dostluk ve güven, bir kadının çıkarları karşılığında satılmış durumdaydı.

Cemre iki eski dostu birbirine düşman edecek kadar çekici bir kadındı ve Ali de tıpkı onun bir zamanlar yaptığı gibi âşık olmuştu, ya da en azından şehvetle baştan çıkıp âşık olduğunu sanıyordu.

Emre lobideki boş koltuğa oturdu. Hemen duvarından arkasında sohbet eden ikilinin erkekçe şakalarını dinlerken dişlerini sıktı, çünkü Ali'nin sohbet ettiği adam tam duvarın arkasında durup heyecanla ona son metresinden söz etmeye başlamıştı.

Ona takılan Ali ise konu kendine gelince dayanamayıp, "Cemre mi?" diye başlamıştı söze. "O inanılmaz biri. Zekâsı, duruşu, edebi, özverisi, açıkçası her hareketi baştan çıkarıcı... Daha evvel tanıdığım hiçbir kadına benzemiyor. Gösterdiği çaba, cesaret isteyen işlere korkusuzca adım atması, yaptığı şeyler! Bu kadar enerji... Puf, konuşurken bile başım dönüyor."

"Yani senin kadar iş kolik," dedi arkadaşı keyifle.

"Aynı zamanda baş döndürecek kadar güzel..."

"Çok kapalı giydiği için yüzünden başka bir yerini göremedim, senin gördüğün de ya paketi süslü bir kılıftan ibaretse..." dedi adam ve Ali itiraz ederek, "İç güzelliği, eğer varsa tüm kusurlarını kapatacak kadar önde," diye yürekten konuştu.

Emre hırsından kudururken, Ali ağrıyan başını arkaya yatırmış ve yorgunluk dolu bir tatminle iç çekmişti. "Bitik durumdayım Soner, ona karşı hiç savunmam yok."

"Bu kadını cidden merak ettim Ali, yarınki toplantıda o da olacak mı?"

"Ayağını denk al!" diye uyardı Ali müthiş bir kıskançlıkla.

"Sen cidden bitik durumdasın abi... Bir kadınla sevişmek için illa evlenmene gerek yok. Hatta âşık olmana bile gerek yok, sen kafayı mı yedin? Evlenip boşanmış bir kadından bahsediyorsun, üstelik bir de çocuğu olduğundan... Ve buna bir de bu kadının Rüzgâr Karalı'nın eski gelini olması eklenirse... Bu konu cesaret değil delilik ister, biraz eğlenmeye ihtiyacın var bence. Kafanı dağıtmana yarayacak küçük bir mola vermelisin."

"Ben aşığım diyorum, sen mola diyorsun," diye şikâyet etti Ali açık yürekliliklе.

"Bence sen âşık değil takıntılısın."

Ali arkadaşının tam arkasında duvara dalgınca yaslandığı sırada, dışarıda bir şey görmüşçesine dalgın baktı. "Onu her anımda istiyorum. Bence sen de artık bağlanmalısın birine," diye öneride bulundu.

Soner bu sözlerle dehşet içinde kalarak, "Hayır, teşekkürler Ali. Senin geçtiğin yollardan yıllar evvel geçtim ve kadınların aşk duygusuna nadiren değer olduğuna karar verdim. Bilirsin, gönül ilişkisi insanı fazla savunmasız bırakıyor, bana göre değil."

"Ben de artık geçmişin bana göre olmadığını anladım, o nedenle hovardalığı sana bırakıyorum. Cemre tanıdığın tüm kadınlardan başka! Hani önceden namus kavramı vardı, şimdilerde sadakat deniyor, Cemre namus timsali bir kadın. Ona evini, evladını ve kendini gözün kapalı emanet et, şerefine zerre leke getirmez. Ben böyle bir kadını kaybetme riskini göze alamam Soner, bir daha onun gibisini bulamam," dedi içtenlikle.

Soner genç arkadaşının batışını görünce üzülmüştü, bir kadına bu denli saplanacak ne vardı?

Gerçi Ali hep böyle olmuştu. Bağlılığı yüksek, alanında iyi bir iş adamıydı ama görüldüğü üzere şu vakitte riske attığı tek şey artık kendisi değildi, aynı zamanda kariyeriydi de.

Gönül ilişkisi kurulan şirketler, uzun ömürlü olmazdı. Böyle bir yükün altındayken işle aşk aynı kefede durmazdı. Soner arkadaşı adına üzüldü, gönül işi ile emek işini birbirine karıştırarak aptallık ediyordu ama Soner'in bu konuda endişeleri olmadığı açıktı. Eski arkadaşı, yeni patronundan şimdiki görevini aldığında, başıyla yarım bir selam vererek sırıtmış ve son bir içkiyle geceyi sonlandırmak üzere ıslık çalarak yanından ayrılmıştı.

Cemre bezginlikle yaptığı telefon görüşmesinden hayli sıkılmıştı. "Bunları biraz da geldiğimde konuşsak nasıl olur?" dedi telefonun ucundaki sese. Türkiye'deki hastane yönetimi Ali ve o olmadan bir anda işleri çarşafa dolaştırmışlardı. Neredeyse saatler süren telefon görüşmesi, kadının başını şişirmişken Cemre buna biraz daha katlanamayacağını anlayıp, yarın konuşmak üzere sonunda kapatabildi. O sırada yanına gelirken telefonu çalan Ali'ye gülümseyerek cevap vermesini belirten bir el işareti yaptı, Ali telefon görüşmesinin ardından, "Ooo işler karışmış!" dedi gözlerini büyüterek. "Biliyorum, ben de görüştüm şimdi," dedi Cemre usandığını belirten bir dudak büzüşle. Ali onun şikâyetlerden sıkıldığını anlayınca, "Ben hallederim, düşünme sen!" dedi ve elindeki dosyaları kadına uzattı. Daha sonra tekrar telefonunu tuşlarken elini kaldırıp, görüşürüz anlamında işaret vererek odasına çıktı.

Cemre dalgın halde eline tutuşturulan dosyalara bakarken, bunları odasına bırakmak için, uzaklaşan Ali'nin ardından o da diğer asansörün düğmesine bastı.

"Sevgilin seni ekti mi?" diyen sesle irkildi.

Cemre onun buz gibi iğneli sesiyle kendini toparlarken, "Artık sinsice etrafımda dolaşıp gizli sohbetlere kulak misafiri mi olmaya başladın? Seni gördüm, onları dinliyordun!" diye söylendi.

"Kimseyi dinlediğim yoktu, sadece görmezden geldim sohbet edecek havamda değilim. Sevgilinle olan sohbetini sabote etmek istemedim ayrıca, hayli hararetli bir konu gibiydi," dedi kadının ağzını arayarak.

"Bir şey mi diyecektin Emre?"

"Hayır gün boyu ortalarda pek görünmedin..." dediğinde adamın lafını ağzına tıkadı.

"Merak mı ettin?"

"Niye merak edeceğim seni?"

"Ben de onu soruyorum kendime, niye merak etsin ki beni?!"

Adam gözlerini kaçırdı, kaşlarını kaldıran Cemre onu umursamayarak asansörün düğmesine tekrar basınca, Emre huzursuzlandı. "Benimle alakalı bir sıkıntın mı var?" diye sordu sonunda dayanamayarak.

"Senden başka sıkıntım yok çok şükür."

"O sıkıntıya daha uzun süre katlanacaksın."

"Sanmıyorum," dediği sırada asansörün açılan kapısından içeri girerken, Emre gözlerini kıstı. Tam kapı kapanmak üzereyken elini koydu. İçeri giren adamla nefessiz kalan kadın, "Neden buradasın?" diye sordu sonunda açık açık.

"Hissem için elbette."

"O hissenin senin umurunda olduğunu sanmıyorum, işe bile gelmiyorsun."

"Belki de öyledir."

"O zaman neden buradasın?" diye sordu Cemre göğsünü dikleştirerek. Karısını gözüne sokmak için mi gelmişti buralara? *Bak ne kadar mutluyuz,* demek için mi?

"Huzursuz mu oldun varlığımdan?" diye çıkıştı adam.

"Evet oldum, seni çevremde görmeye tahammül edemiyorum," dedi Cemre daha fazla içinde tutamayarak.

"Neden, sevgilinle rahatça takılamıyorsun diye mi?"

Sabrını koruyan kadın asansör kapısı açılınca kendini dışarı attı ve arkasını dönerek, "Buradan sana istediğin neyse çıkmaz, kuyruğunu da al hayatımdan çık ve mümkünse bu sefer dönüşsüz olsun," dedi ve asansörün kapısı kapanan adam, "Kuyruğum mu?" diye sorarken, kendi sorusuna veremediği yanıtla derhal düğmeye atıldı. Ancak asansör çoktan alt kattan çağrılmıştı.

Ertesi akşam büyük davet salonunda hummalı bir koşuşturma vardı. Hastanenin sunumu yapılırken, davet salonu arı kovanı gibi kaynayacaktı. Masaların tümü dolacak, meraklı kalabalık gösteriyi izlemek için dikkat kesilecek ve barın çevresinde birbirine kenetlenmiş bir izleyici topluluğu oluşacaktı. İçini bir an ürperti sardı, ya başarılı olamazsa düşüncesi zihnini kemirmeye başladı. Şimdi bu koca salon öylesine boştu ki, hafifçe yükseltilmiş sahnenin yanından masaların olduğu bölüme doğru yürürken, ayağındaki yüksek topuklu stilettoların tıkırtısı, iyice etrafında yankılanıyordu.

"Ümran böceğini saymazsak, her şey yolunda mı? Çok durgunsun," diye tatlı bir sesle sordu Pelin.

"Onu saymayınca her şey yolunda..."

"Ortalarda görünmüyor kaç gündür."

"En olmadık anı kolluyordur yılan, bilirsin zehrini akıtmak için ondan iyi atak yapan yoktur."

"Annem böcek savar gibi, gelir onun hakkından merak etme," dedi gülerek.

"Bence senden daha keskini ve etkilisi yok, o bayıltıyorsa sen öldürüyorsun," diye parlak bir gülümsemeyle cevap verdi görümcesine. Yorgunluğunu bir anda unutmuş gibiydi.

Projektör olacak sunum duvarında yapılan son hazırlıkları da denetledikten sonra, ikisi birlikte açılışın yapılacağı alanın balkonuna doğru ilerlemeye başladılar ve ikisi de sessizleşti. Son derece çekici bir biçimde döşenmiş terasın köşelerinden birindeki boş masaya otururlarken, Pelin hayretle ona baktı.

"Cidden sende sorun var? Bu kadar sakin olman beni bile geriyor."

"Bana her şey yolunda gibi görünüyor, bir eksik mi gördün?" diye sordu endişeyle.

"Cidden delirteceksin beni. Sorun sende!"

"Sen zaten delisin bildiğim kadarıyla," dedi Cemre omuzlarını silkerek.

"Cidden sakinsin..."

"Sakinleştim, biraz ağlamak iyi geldi, desteğin için teşekkürler." dedi hüzünlü bir sesle.

"Güçlü kadın maskesi... bana da mı?"

"Kendime de, tüm dünyaya da, yoksa ayakta kalamam. Her şey olması gerektiği gibi... İnsan psikolojisi her zaman aynı işler bilirsin. Geçmişe hasret kalan adam yurda döner, onun peşinde sürüklenen yeni kadın yanında yerini alır, eski defterler karıştırılmaya başlanınca yeni kadın eski kadınla eşinin görüşmesinden rahatsız olur ve ortamı biraz ateşler. Ama yeni kadının unuttuğu bir şey vardır, eski kadın annedir, kalbiyle değil mantığıyla düşünmeyi kendine misyon edinmiştir. İşte hepsi bu..."

Yanından geçen garsonu yakalayan Cemre, yorgunluğunu atmak için istekte bulundu, az sonra ikili Türk kahvesi eşliğinde sohbetlerine kaldıkları yerden devam etti.

"Ali nerede, ortalıklarda göremedim bu sabah," dedi etrafa bakınan Pelin.

"Biraz işi vardı sanırım, dün gece telefon etmek için odasına çıktı, sonra ben de göremedim."

"Onun en büyük işi sensin sanıyordum," diyen Pelin kahvesinden iri bir yudum aldı.

"Ben onun işi değilim."

"Eşi olmalıydın, öyle istiyor," diye düzeltti hızla.

"Abla..."

"Haklı adam, en azından benim kardeşim kadar salak ve kör değil."

"Lütfen kapatalım mı konuyu?"

"Biz kapatsak ne olur, konu kendisi açılmaya devam ediyor. Açıkçası babamın bu kadar rahat olması beni düşündürüyor! Rüzgâr Karalı af edersin ama torununu tuvalette bile tek bırakmayan adam... onu üvey anne ya da baba eline bırakacak... sence de ilginç değil mi?"

"Oğlumun üvey baba eline kaldığı yok."

"Bunda bir iş var. Babam seni Ali ile tek bırakmazdı, hele torunu söz konusuyken ama şimdi yurtdışına bile yolluyor."

"Sence bıraktı mı, bak peşime taktı kuyruğu..."

"Aşk olsun benden sıkıldın mı?"

"Öyle demediğimi biliyorsun. Ne yana baksam gözleri üzerimde hangi hatası olacak diye sotaya yatıyor."

"Eee, ben de ondan bahsediyorum ya işte... Ali de seni tek bırakmazdı Emre kuyruğun gibi etrafında dolaşırken. Bu adamların ikisi de bugün ortalarda yok, sence de garip değil mi?"

Evet, gerçekten de bu sabahtan beri onu görmemişti ve bu da hiç alışılmış bir şey değildi. Ali her vakit işinin son derece ehli bir insandı. Konuklarının rahatını sağlamak ve sunumun en disiplinli şekilde gerçekleşmesi için elinden geleni yapar, onların en küçük bir şikâyetine yer vermeyecek şekilde organizasyonlar ortaya çıkarırdı. İşi olmamasına rağmen her işinde olduğu gibi bu işlerde de aşırı titizlenirdi. Ama bu sabah yalnızca o değil, yardımcısı Hatice Hanım da hiç ortalıkta gözükmemişti!

"Dün lobide sizi gördüm."

"Ali ile biraz sohbet ettik," dedi Cemre masumca.

"Ali mi? Ben Emre ile seni kast etmiştim. Yılan karısının seninle konuştuklarından haberi yoktu değil mi?"

"Bilmiyorum, hem olsa bile ne fark eder ki?"

"Ne demek ne fark eder, sana bir şey demedi mi?"

"Demedi, her zamanki gibi damarıma bastı, kocasının peşini bırakmamı belirtti ve ben de onun değimiyle yılandilimle soktum, hepsi bu."

"İlginç!"

"İlginç olan ne, bir şey mi diyecekti? Bildiğin bir şey mi var?"

"Yooo..." diye bocaladı Pelin gözlerini kaçırarak.

"Kapayalım bu konuyu artık." Yüzünün bembeyaz olduğundan emindi ve onun da yüzünün ne kadar solduğunu fark ettiğini bakışlarından anlamıştı.

Zayıf bir gülümsemeyle durumu kurtarmaya çalıştı Cemre. "Kuaför gelecek, bana eşlik eder misin?"

"Kaçıyorsun yine."

"Yo karşındayım hâlâ, oturuyorum," dedi Cemre geçiştirmeye çalışarak.

"Bana hemen olanlardan bahset yoksa ensenden ayrılmam."

"Söyleyecek fazla bir şey yok abla," diye omuzlarını silkeledi üzgün sesiyle. "O konuştu ben sustum, ben konuşmak isteyince susturuldum."

"Ben lobideki konuşmadan bahsetmiyorum. Onu geçen gece bitik halde aşağı barda gördüm, saçmalayıp durdu. Onunla ne konuştun ki parçalara bölünmüştü?"

"O hırsından bölünmüştür parçalara, ona konuşma fırsatı vermediğim ve azarlamasına müsaade etmediğim için öfkelenip içmiştir."

Emre Karalı'ya da ancak bu yaraşırdı işte. Paçası sıkıyı görünce içiyor, başı dara düşünce suçluyordu. Bir özür dilemek kıyamet meselesi haline gelmişti kesin. Taş kafalı hergele. Oysa adam gibi sorsa, Cemre eskisi gibi açık ve dürüst davranmayı seçiyordu. Pelin ayaklanana kadar, dilinin ucuna gelen soruyu sormamak için zor tuttu kendini.

"Bence Ali iyi bir adam."

Kaşlarını kaldırarak, "Kararını bir dakikada ne değiştirdi?" diye sordu Cemre. Yüzünde kuşkulu bir gülüş beliren Pelin, omuzlarını silkti. "Soğuk ve ulaşılamaz bir hali var evet ama yakışıklılığı ve servetiyle, istese her şehirde bir sevgili bulması işten bile değil. Ama senin için bizi karşısına alıyor."

"Eee?" diye sanki konuşulanlar hiç ilgisini çekmiyormuş gibi sordu Cemre içeri yürürken.

"Araştırdım, uzun zamandır sevgilisi yok," diye suratını ekşitti Pelin. Koluna girdi genç kadının. "Tabii, saman altından su yürüten biri değilse. Fakat sosyetede bu tür şeyleri gizli tutmak ne kadar zordur bilirsin."

"Bilmez miyim?" diye takıldı Cemre. Yanakları kızardı.

"İyi bir adam, bence değerlendirmelisin."

Her zaman bu konuda net olan ve 'hayır' diyen kadın birden fikir değiştirmişti. Niçin?

"Bunları sen mi söylüyorsun abla, başına eniştemin ayakkabısı falan mı düştü?"

"İyi bir adam işte... Yalnızca benim alışkın olduğumdan biraz daha samimi, sanırım ondan hoşlanamıyordum."

"İşte bu söylediğine kargalar bile katılarak güler," dedi gülümseyerek. Emre'nin zamanında samimi bir dostuyken, ikili arasında birden başlayıveren düşmanlığı düşünerek hiç inanmamıştı. Kardeşine rakip olmasını içten içe kabul etmediği her hareketinden ve sözünden belliydi aslında da, Cemre geç görmüştü.

İçeride hem dolaşıp eksiklere bakarken, hem de konuşuyorlardı. Sohbet zamanla Ali'den ve Emre'den uzaklaştı. Pelin yavaş yavaş gerginliğinin azaldığını fark etti. Yine de Cemre kokteyl alanına birilerinin her girişinde kasılmaktan kendini alamıyordu. Onunla böyle sabrı tükenmiş halde karşılaşmak istemiyordu. Ayrıca, o kadınla yeniden karşılaşmaya hazır değildi, bu da yetmezken henüz onları yan yana görmeye tahammülü yoktu. İyice ürkek olmuştu, Ümran'ın ya da Emre'nin aniden karşısına çıkacağı fikrinden ölesiye korkuyordu.

12. BÖLÜM

Günlerce bu gün için uğraşmıştı ama tanıtım iyi gitmiyor gibiydi ve genç kadın da bunun farkındaydı. Ve davetlilerin de bu durumun farkında olmadıklarını umut etmekten başka yapacak şeyi yoktu. Hastanenin görseli, iç dizaynı ve yeni ekipmanları barka vizyonda sürekli dönüyordu. Tanıtımın kötü gitmesinin sebebi beceriksiz olması değil, asıl nedeni, kalabalık salonun en arkasında hareketsiz duran ve misafirleri ile görüştüğü sürece gözlerini üstünden bir an olsun ayırmayan adamdı. O böyle baktıkça eli ayağına dolaşıyor, ensesi karıncalanıp karnı ağrıyor ve beceriksizleşiyordu.

İçeride ona bakınırken başlarda fark etmemişti onu Emre. Vücudunu bir pamuk gibi saran ve parlak tenini bir meşaleye döndüren, menekşe rengi uzun elbisesinin ve mor şalının içinde galanın yapılacağı salona girmiş, yüzünde parlak bir gülüşle herkesle tek tek selamlaşmıştı. Ta ki üstünden ayrılmayan ve vücudunu ürperten o sabit bakışları kendine dönüne kadar.

İşte o anda nefesini tutmuştu ve misafirlerine gülümsemişti Cemre. Uzun uzun bakmıştı ona Emre, hissetmişti gözlerini üzerinde ama cesaret edip onun olduğu bölüme bakmamıştı kadın. Kalabalığın sakinleştirici etkisine bırakmıştı kendini bir süre sonra. Acaba onu görmezden gelirse mekânı terk eder miydi Emre? Neden gelmişti sanki peşinden buraya? Ona gün doğmuştu, hani amacı babalıktı ya, o yokken fırsat bu diyerek oğlu ile güzel vakit geçirebilirdi. Furkan babasının defalarca onunla sık sık görüntülü görüştüğünü söylemişti ama yine de içine sinmeyen şey, oğlu dururken neden onun peşinden buraya sürüklendiğiydi? Başarıp başaramayacağını gözleriyle görüp inanmak istemişti kesin. Belki de toplum içinde kalınca görgü kurallarına ve diksiyonuna bakıp rezil olmasını dilemiş, gerçekten de değişip değişmediğini görmek istemişti. Değişmiş miydi peki? Sanmıyordu. Duruşu hep bu tutumdaydı, dik mağrur ve dikenli, son derece usta bir makyajla daha da güzelleşen yüzü de değişmemişti. Belki eskisinden biraz daha naifti bedeni, doğumdan sonra

daha kadınsı olmuştu ama bu onun klasik yüz çizgilerini daha da belirginleştirmiş. ellerinin ve bileklerinin zarafetini iyice ortaya çıkarmıştı. Narin bedenini saklayan kıyafetlerinden bir gram fazlalık bile taşmıyordu. Evet, dıştan bakıldığında değişen bir şey yoktu Cemre'de, peki ya içinde? Bomboştu. Ne acı ne de zevk duygusundan yıllardır yoksundu, ilişkilerin varlığını renklendirmesine izin vermiyordu. İlk tanıştıkları günden daha siyahtı, grileri yoktu, gökkuşağına bürünen hayalleri de yoktu artık. Dimdik bir çınar gibi kökleri sağlam tecrübelerle geçmişe çakılmıştı. Yıkılmamak için sürekli kendini denetlemek zorundaydı.

Gözleri karşılaştığı anda hafif sendelemiş olabilirdi genç kadın, her ağaç rüzgârın dallarını sallamasına maruz kaldığında sallanırdı ama dik durmaya devam ederdi.

Her şeye rağmen (Emre'nin ısrarcı gözlerine rağmen) alnının akıyla bitmişti işte.

Tanıtım sandığından daha güzel ve tebrikleri bol şekilde geçti. Hastanede yapılacak yenilikler ve alınacak teçhizatlar herkesin merakını cezp etti. Ve nihayet bu iş de başarıyla sonlandırıldı. Otele dönüp odasına çıktığı ilk an yaptığı şey, topuklu ayakkabılarını yorgunluktan şişen ayağından çıkarmak oldu. Sonra kendini duşun altına bırakıp zaferini kutladı. Ve havluya sarılmış bedeni ile duştan çıktığında yapması gereken şeyi kimseye sormadan yerine getirdi. Türkiye'ye alınan ilk uçak bileti... Üzerini giyinip valizini hazırladı. Sabah herkes uyurken otelden ayrılacak ve nihayet oğluna kavuşacaktı. Ama çıkmadan önce resepsiyona Ali ve Pelin'e verilmek üzere birer not bırakmayı da ihmal etmedi. Sabah uyandığında onu otelde göremeyecek olan Emre umurunda bile değildi.

Büyük günü atlatan Cemre tadilat işini yazdığı notla Ali'ye bırakarak yurda döndüğünde sanki dağılmış bütün organları yerine gelmiş gibi rahatladı. Ve yavrusuyla hasret gidermeleri, sarılarak uyumaları, bahçede koşuşturmaları, her fırsatta birbirlerini öpmeleri, onların özlemini gidermeye yetmedi. Nihayet hastanedeki ofisine kapanarak derin bir nefes aldı. Sonunda peşinde kuyruk gibi gezen Emre, hangi köşeden çıkacak diye ürkekçe beklediği Ümran yoktu. Kendi sınırları içindeydi. Huzurlu bir nefesle laptopunun kapağını açtı. Tam çalışmaya başlıyordu ki kapı tıklatıldı, gelen sekreteri olmalıydı.

"Gel," dedi bilgisayardan dosyaları bulmaya çalışırken.

İçeri giren kişiye bakmak için başını kaldırdı ve gülücüğü dudaklarında dondu kaldı. Allah bu adamın varlığıyla sınıyordu kalbini.

"Beni gördüğüne bu kadar sevineceğini tahmin etmemiştim."

Gözleri iri iri açılan Cemre genç adamı tepeden tırnağa süzdü. Onu daha evvel hiç doktor önlüğü içinde görmemişti, üzerinde ütülü beyaz bir gömlek, elinde stetoskopu vardı. O kadar yakışmıştı ki bu meslek ona, o kadar üzerine oturmuştu ki doktorluk, bir an duygusallaştı. Onun senelerce bu meslek

için ne kadar çabaladığını anımsayınca gurur duydu ve düşüncelerinin gidişatını beğenmeyince, derhal kendini toparladı.

"Sen... Sen ne zaman döndün? Bu gömlek ne?" dedi şok içinde. Dönmüş hatta bir de işe mi başlamıştı? Bu kadarına pesti!

Emre gömleğinin yakasını düzeltip, "Kendimi işe aldım," dedi gülümseyerek.

"Ne yaptın?"

"Seni muayene etmemi ister misin, sanırım duymuyorsun."

"Burada çalışmana izin vermiyorum," dedi Cemre öfkelenerek.

"Buna kim karar veriyor?"

"Ben tabii ki..."

"Sonuçta %25 hissem var benim."

"Geri kalanı benim ve Ali'nin ve biz seni işe almayı düşünmüyoruz," dedi Cemre hırsla.

"%25 de oğlumundu, bu da % 50 eder, hisselerin yarısı benim demektir, size sormaya ihtiyacım yok."

Yok kesin çıldırması için özellikle yapıyordu. Dosyaları önüne çekti, parmaklarını ağrıyan başında gezdirdi. Bu adam yüzünden bir gün beyin kanaması geçirecekti, ya da kalp spazmı ve bir anda ölüp gidecekti. Sonu bu adamın elinden olacaktı. "Ne halin varsa gör!" dedi, onunla daha fazla uğraşmayacaktı. Tekrar işine odaklandı ama adamda gitmek için bir hareketlenme görülmedi. Başını kaldırdı ve dinlendirici gözlüklerinin üzerinden ona baktı.

Emre ellerini hırsla ceplerine soktu. "Ne?" diye homurdandı.

"Gidiyordun sanırım."

"Gitmiyordum, öyle bir şey dediğimi hatırlamıyorum."

Cemre öfkesinden kıpkırmızı oldu. Ali ile aralarında bir şey olmadığını ve olmayacağını daha kaç kez tekrarlayacaktı millete? Yine bu konuyu açmaya geldiği kesindi. Neden herkes böyle bir beklentiye düşüyordu, asıl anlamadığı böyle bir izlenim çizecek tek bir hata yapmıyordu. Cemre bilmiyordu ki kendisinin değil ama Ali'nin her bakışı aşkı ilan ediyordu.

"Ne soracaksan çabuk sor."

"Ne soracağımı zaten tahmin ediyorsun!"

Lafı çevirmenin kime faydası vardı? "Ali benim..." diye başladığı sözleri adamın kaşlarını çatıp çenesinin titreşmesiyle yarıda kesildi. Dur bir dakika! Neden ona itiraf ediyordu ki, böyle sanması daha iyiydi. Belki bu yolla kendini koruyabilirdi. Öfkeli bir sesle, "Ali ve ben kimseyi ilgilendirmeyiz, ikimiz de özgürüz," diye homurdandı.

Hızla yanına gelen ve ellerini masaya koyarak eğilen adam, çakmak çakmak bakışlarını gözlerine dikti. "Sen evli bir kadınsın."

"Kiminle?" dedi Cemre damarına basarak. "Ben burada kocamı göremiyorum. Ah..." dedi şaşırmış gibi yaparak. "Senin karının yanında olman

gerekmiyor mu? Sahi, o nerelerde, kaç gündür ziyaretime gelip varlığını gözüme sokmuyor. Yoksa o Türkiye'ye gelmedi mi?"

Her an ona haddini bildirmek için hamle yapacak gibi duran Emre'nin alevli bakışları ondan ayrılamıyordu bir türlü. Cemre onun yüzündeki haşin çizgilerin yeni bir anlam kazandığını gördü ve adamın kararlılığını hiç bir gücün durduramayacağını anladı. Hem başkasıyla evlenmiş, şimdi de karşısına geçmiş "hata yapıyorsun!" demeye getiriyordu. Onu en mutlu olduğu günde terk etmiş, pişman bile olmamıştı. Böyle bir adam onun iyiliğini nasıl istiyordu? Alçağın biriydi.

Buz gibi bir sesle, "Karakterini mi kaybettin, başkasıyla evlisin," diye hırladı Cemre dosyayı açarken.

Emre hırsla, "Sen de başkasıyla evlisin, aklını başına topla!" diye uyardı. "Seni hâlâ boşamadım. Bunu iyice kafana yerleştir."

Cemre içindeki nefretin boyutundan ürktü. "Madem artık burada çalışıyorsun, git işini yap o zaman," diye söylendi. "Haddini bilene kadar da karşıma çıkma."

Emre omuzlarını silkti. "Şimdi sakinleş, gidiyorum ama yine geleceğim."

Cemre titreyen bir sesle, "Sekreterime seni bir daha içeri almamasını söyleyeceğim," diye bağırdı.

"Sence bu beni durdurabilir mi?" dedi Emre buz gibi bir gülümsemeyle.

"Polisi çağırırım," diye yalan söyledi.

Bu komik tehdide inanmadı tabii. Başını salladı. "Daha uygun bir şeyler uydur Cemre. Bir düzine koruma da tutsan, beni senden kimse uzaklaştıramaz!"

"Kovarım seni!"

"Neye dayanarak?"

Cemre adamı boğmak isteyerek baktı.

"Beni sık sık göreceksin." Söylediğini yapacağını belirten yüzü katıydı. Koyu gözlerinde irade, sertlik ve duygusuzluk parladı.

Son çare olarak, "Başkasına ait bir adam, başkasını seven bir kadını bile bile nasıl bu kadar takıntı haline getirir?" diye sordu.

İşte o anda onunla dalaşmaktan keyif alan Emre'nin yüzü allak bullak oldu. "Sen onu sevmiyorsun!" dedi ani bir sertlikle. Kendinden ne kadar emindi. Çenesini havalandıran Cemre yutkunarak başını sallayınca, "Yalan konuşma!" diye kükreyen adamdan korksa bile umursamadı.

Boğuk bir sesle, "Benim hayatım seni ilgilendirmez," diyebildi.

Emre onu tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Senin aldığın nefes bile beni ilgilendirir," diye homurdandı.

Cemre yalan söylemekten nefret ettiği halde, "Eğer canım isterse onunla evlenirim," diye blöf attı.

"Benim karımken nasıl olacak bu?"

"Sen başkasının kocasıyken nasıl senin karın oluyorum?" Genç kadın başını kaldırıp onun gözlerine bakamıyordu. Hayatı çatlak bir bardağın içindeki su gibiydi. içse de bitiyordu, içmese de, onu sevse de geçiyordu ömrü, sevmese de. O yüzden artık kalan ömrünün nasıl geçeceğine karar vermeliydi. Titrek bir sesle, "En azından ben dürüstüm," dedi.

"Evlenmek için iznini mi istiyorsun?" diye sordu Emre.

"Hayır boşamanı."

"O zaman alışsan iyi edersin, son nefesini verirken de benim karım olacaksın. Saçma düşünceleri ve gereksiz insanları hayatından çıkar, artık hayatında ben varım." Sözünü bitirince arkasını döndü ve yürüyüp gitti.

O hayatında hiç olmamıştı ki, ödünç alınmış bir koca, lütfedilmiş bir sevgi, sadaka niyetine birkaç güzel anıdan öte olmamıştı. Asla unutmam dediği vefası bile, başka bir kadının kollarında tek gecede tükenmişti.

∞

İnsanlar şunu anlamaktan korkuyor muydu? Eğer nasip değilse, dua küser, söz üşürdü.

Emre ofisten ayrılınca odanın duvarları sanki üzerine çöktü kadının, biraz dışarı çıkıp hava almak istedi. Sekreteri elinde taze kahve kupasıyla ona doğru gelirken, "Çıkıyor musunuz, size kahve getiriyordum," diye her zamanki sıcak gülüşüyle seslendi. Grip gibi burnu kaşınan Cemre, yine alerjisinin azacağını fark etmişti. Aşağıya inip iğne yaptırsa iyi ederdi. Sıcak kupaya uzanıp bir yudum alarak, "Bu çok iyi gelecek, teşekkürler," deyip kupayı aldı ve asansöre yöneldiği sırada aklına gelen birkaç şeyi sekreterine rica etti ve düğmeye basmak için asansöre uzandı. Tam o anda asabi bir sesle ona bağıran kadın, "İnsanları bu ses tonu, bu bakış, bu kibarlıkla mı kandırıyorsun?" diye haset dolu bir kıskançlıkla sordu.

Bir anda yıldırım çarpmışa döndü, sonra gözlerini sımsıkı kapayarak sabır dilendi. Yine nereden çıkmıştı bu yılan? Biri kapıdan diğeri bacadan önüne düşüp duruyordu. Elinde bardakla ona bakan Cemre, Ümran'ın sürekli etrafında dolaşmasından çok rahatsız olmuş halde sustu.

Nereden çıktığı belli olmayan Ümran, meydan okuyan sesi ve saldırgan tavrıyla, "Ondan uzak duracaksın!" diye emretti yeniden. Artık açık ve göstererek dövüşecek gibiydi. Gözleri çakmak çakmak yanıyordu.

"Yularını çekersen kocan benden uzak duracaktır emin ol!" dedi düğmeye daha sert basarak.

"Bana meydan mı okuyorsun?" diye alçak bir sesle sordu Ümran.

"Ne haddime..." dedi etrafa bakınarak Cemre, birilerinin onları yan yana görmesini istemiyordu. Hastaneler dedikodu kazanı gibiydi, biri ateşe odun atınca yeni dedikodunun sıcaklığı her yanı sarıyordu. Cemre ondan kaçacak bir yer bakındı ama randevu sistemiyle çalışan doktorlar yüzünden son bir buçuk saat içinde her yer tıklım tıklım dolmuş olacaktı. Asansör açılınca içine

geçti. Ümran da hemen arkasından, hiç vakit kaybetmeden içeri daldı. Asansörün duvarları üzerine yıkılır gibi olan Cemre şaşkınca kadına bakakaldı.

"Kocanı arıyorsan aşağıda kendine oda bakıyor olmalı, malum onun bölümü orada."

"Onu birazdan görürüm," dedi sanki her zaman onunla sohbet etmeye gelirmiş gibi.

"Geçerken bana mı uğradın?" dedi kahvesinden bir yudum alan Cemre, sakin olmak için kendini zorladı.

"Yok özellikle geldim," dedi kadın arsızca. "Biraz laflarız dedim, eski günlerdeki gibi. Özlemiş olmalısın yüzümü."

"Şeytan görsün yüzünü!"

"Şeytanla yatıyorum biliyorsun," dedi kadın arsız bir kahkaha atarak. Cemre tüm bedeninin buz kestiğini hissederken kadın devam etti. "Uyarmaya geldim."

Asansörün kapısı açıldı, Cemre bahçeye çıkmak için kantinin içinden geçti. Kuyruğu da peşindeydi. Allah'ım sabır ver, bu kadını her an gırtlaklayabilirdi. Peşinden yürüyen Ümran tam ağzını açıyordu ki, kolundan çekilerek durdurulunca, neye uğradığını şaşırdı. Emre bir anda yanlarında belirmişti, kaşları çatık gözleri alev alevdi. Cemre Emre'ye tiksinen bir öfkeyle bakarak tısladı. "Kuyruğunu bizim katta unutmuşsun..." Ve ona konuşma fırsatı vermeden arkasını dönüp bahçeye yöneldi. İçi ağlama isteğiyle dolsa bile bastırmalıydı. Onları her gördüğünde kumdan kaleler gibi yıkılırsa, felakete giden sonu çok uzak olmazdı. O ne badireler atlatmıştı, bunun da üstesinden gelirdi. Kafasını işine odakladı. Her yer tıklım tıklımdı, birkaç boş yer kalmıştı, yaptıkları reklam ve sosyal medya haberleri işe yaramışa benziyordu.

"Kaçma, korkaksın Cemre!" diye bağırdı. "Eğer sorun çıkarmıyorsam bu benim iyi niyetimden, o çocuğa üzülüyorum," diye kibirli bir tavırla da ekledi Ümran.

Cemre bir anda durdu. Onun sanki bir lütufta bulunuyormuş gibi takındığı tavrı karşısında, öfkesi dudaklarına doldu. Yanında durup kırk yıllık dostu ya da düşmanı gibi konuşması canını sıkıyordu. Birkaç doktor ile göz göze gelen Cemre, zor durumda olduğunu anlaması için yalvarır gibi baktı Emre'ye, karısını alıp başından hemen gitmeliydi yoksa rezil olacaklardı. Bir başka doktorun gözleri onların olduğu alana kayınca ve meslektaşıyla fısıldaşınca, Cemre yerin dibine girmek istedi. Bakışlarını kaçırarak sakin bir alan bakındı ama bahçenin dolu olduğunu unutmuştu. Sessizliğini koruyan Emre, nefret dolu bir ifadeyle bakıyordu; ama ona mı yoksa Ümran'a mıydı bu bakış çözemedi.

"Sanırım eşini almaya geldin," diye soğuk bir sesle dişlerinin arasından konuştu. "Sizin konuşacaklarınız var gibi, odanıza gitseniz daha iyi olur."

Soğuk ve aynı anda yakıcı bir bakışla süzdü onu Emre. Ne diyeceğini şaşırdı, yalnızca başını sallayabildi. Karısının koluna uzandığı an, Ümran tutuşundan kurtularak, "Sohbet ediyorduk sevgilim, bize katılmayacak mısın?" diye sordu.

Kıpkırmızı oldu Cemre. "Hayır etmiyorduk, gidebilirsin," diye kesin bir sesle emir verdi.

"Bence bilmen gereken şeyler var, o zaman ayağını denk alırsın."

Birden kolunu kurtaran Ümran üzerine yürüdü ve neyse ki Emre son anda atılarak kadını kolundan yakaladı. Ama onun yaydığı havayı soludu Cemre. Kadından yayılan taze içki kokusuyla burnu kırıştı, bu kadın sarhoş muydu? Asansörde nasıl alamamıştı bu bariz kokuyu? Soğuyan kahvesinden iri bir yudum alarak boğulurcasına yuttu.

Ümran'ın yüzündeki ifade şüpheciydi ve gecikmeden ağzındaki baklayı çıkardı. "Bir ilişkiniz mi var?"

Böyle bir sorunun bu kadar açık sorulması Cemre'yi hayrete düşürdüğünden sebep ağzındaki kahveyi püskürttü. Çenesindeki damlaları silerken, "Hayır tabii ki," diye gergin bir sesle cevap verdi.

"Utanmış rolü yapma," diye homurdandı Ümran. "Çocuğunu kullanarak kocamı elimden almaya mı kalkıyorsun?"

"Ümran!" diye çenesi kasılarak uyaran Emre'nin gözleri, tıpkı babasınınkiler gibi ateş ediyordu.

"Yalan mı sevgilim? Ondan nefret ettiğini anlata anlata bitiremezdin," diye katı bir sesle güldü kadın.

Duygularını karısına aşılayacak kadar ondan nefret ettiğini anlayınca şoke oldu Cemre, gökyüzü üzerine düşüyor sandı.

"Ümran kaç tane içtin, hadi..." dedi dirseğinden tutup çekiştiren adam.

"Yalan mı sevgilim, ondan ne kadar çok nefret ettiğini..." dediğinde kadın, Cemre irkildi. Umarım bu haliyle bir rezalet çıkarmazdı.

"Ümran!" diye aşağılayan bir tonla tekrar uyardı Emre. "Yürü."

Cemre etrafa artık çekinerek bakıyordu. "Karını sorun çıkarmadan götürür müsün buradan? Burası iş yerimiz artık, otoritemiz sarsılmasın," diye duygularını anlatmaktan son derece uzak, ifadesiz bir sesle konuştu.

"Sorun çıkacak bir şey yok, sen aramıza zorla giren ve onu elimden almak için çocuk peydahlayan fahişeden başka..."

Karısının ağzını eliyle kapayarak susturan Emre'ye tiksinerek baktı Cemre. Hırçınlaşarak ağzından kocasının elini çeken kadın, "Senin ne mal olduğunu çok iyi biliyorum," diye sesini yükselterek devam etti aşağılamasına. Artık bahçedeki herkes onlara bakmaya başlamıştı, utancından kızaran Cemre ne yapacağını şaşırıp kaldı. Yüzünü eğse suçlu olacak, eğmese mahcupluktan bayılacaktı. Ümran ağlamaklı bir sesle, "Çok kötüsün sen ve... ve eğer kocama tekrar yaklaşacak olursan, seni öldürürüm!" diye bağırdı bu defa.

Güçlükle nefes alabiliyordu Cemre. Bu kadarını kaldıramıyordu. Bahçedeki bütün bakışların üzerine dikilmiş olmasından da çok rahatsızdı. Elindeki bardağı yanından geçtiği masaya bıraktı ve zoraki bir gülümsemeyle fısıldaşan topluğa bakmadan döndü, koşarcasına bir hızla bahçeyi terk etti. Onların ve diğerlerinin gözlerindeki yaşları görmemiş olması için dua ediyordu. Hızla asansöre yöneldi ve kimseye bakmadan, hakkında konuşanlara kulak asmadan asansörün aşağıya inmesini bekledi.

Geçmişteki ilişkilerinin tekrar edeceğinden ürkmüş, Emre'nin ona yaklaşmasından korktuğunu fark etmişti demek ve onu rezil etmek için buralara kadar gelmişti. Bunun için onu tehdit ediyordu. Ama aslında buna hiç gerek yoktu. Boşuna üzülüyordu Ümran. Ne Cemre evli bir adamın yatak sermayesi olurdu, ne de Emre'nin onu yeniden görmek istemesi için hiçbir neden yoktu. Hatta olur da kazara eli eline değse, elinin değdiği yeri kesip atardı adam. Son konuşmalarında bunu apaçık ifade etmişti. Eğer biraz daha bu hastanede durursa kimsenin yüzüne bakamayacaktı. Hızla odasına çıktı ve çantasını aldığı gibi bugünkü işlerini evde devam etmek istediğini sekreterine bildirerek, kadının hazırladığı dosyaları da yanına alıp hastaneden ayrıldı.

Eve bir enkaz gibi gelmişti. Tüm hastanenin gözü önünde, Ümran onu ikinci sınıf bir kadın olarak aşağılamıştı. Duşun altında içi dışına çıkana kadar ağladı ve oğlunun okuldan gelmesini beklerken kendine çekidüzen verdi. Furkan eve geldiğinde en azından kendini biraz olsun toparlamıştı. Akşam oğlunun yanına gelen Emre'yi görmeye tahammülü yoktu, bu sebepten adam oğluyla oynadığı süre boyunca odasından dışarı çıkmadı.

Bir hafta boyunca da Emre ile hastanede köşe kapmaca oynadı. Tüm hastane onları konuşuyordu şüphesiz. Ümran istediğini başarmıştı, onu başkasının kocasına göz diken bir sürtük gibi göstermişti. İnsanlar onun eski kocasını nasıl ayartmaya kalktığı hakkında saçma sapan fikirlerde bulunmaya başlamışlar, hatta Emre'yi hangi kadın kazanacak diye iddiaya bile girmişlerdi. Bu utanç vericiydi.

Bunca sıkıntının içinde güzel şeyler de oluyordu. Yıllardan beri ilk kez gururu yaşadığını hissediyordu Cemre. İki hastaneyi de kendi zekâsı ve emeğiyle kaliteli bir kontrolde yönetiyor ve beğeni kazanıyordu. İlk defa gerçekten takdir edilmenin hazzını, bir şeyi başarmanın haklı gururunu yaşıyordu. Ayakları yere değmiyor, içi içine sığmıyordu. Başarmıştı. Bu nedenle çok neşeliydi. Ali de onun bu neşeli halinden yararlanarak onu kandırmıştı. Ama neşesi, yemek için girdikleri restoranda, kapının yanındaki masalardan birinde oturan adamı görene kadar sürdü.

Yanında üç erkek, iki kadın daha vardı ve koyu bir sohbetin içinde görünüyorlardı. Belli ki arkadaşlarıyla yemeğe çıkmıştı. Onların birkaçını lise yıllığından biliyordu. Emre'nin yıllardır tanımadığı, tanıtılmadığı arkadaşları...

Cemre içinin burulduğunu hissetti, onun için o kadar değersizdi ki, arkadaşlarıyla tanıştırılmaya layık dahi görülmemişti.

Kulağının dibinde beliren sesle üzgün başını kaldırdı. "Çok beklettim mi?"

"Yo... Yok," dediğinde Cemre, gözleri şimşek deryasına çakıldı. Emre, içini delip geçen bakışlarını ondan ayırmıyordu. Yüzündeki yumruk atan ifadeden de, yine onunla sevgili olduğunu düşündüğü her halinden belli oluyordu.

Her şeyin farkına varan ve şefkatle koluna dokundu Ali, genç kadının başını kaldırıp ona bakmasını sağladı. Zoraki bir gülümsemeyle, "Başka bir yere gidelim mi, daha sakin bir yere," diye sordu Emre'nin duyacağı bir tonda konuştuğunu idrak edemeden. Aslında amacı ondan kaçmak için bahane üretmekti ama öyle yanlış kelimeler seçmişti ki, Emre dişlerini sıktığı için gıcırdamış, Ali ise bu teklif karşısında şaşkın şaşkın bakmıştı.

"Ta... tamam..." dedi Ali heyecanla. "Nereye istersen gidelim." Soluk alamaz gibiydi hali.

Kendi kendine içinden "Gülümse," diye fısıldayarak emretti Cemre ve başını kaldırdı. Kendisine baygın baygın gülümseyen adamın ifadesini fark edince, ne denli hata ettiğini anladı ama iş işten çoktan geçmişti. Cemre gecenin karanlığını içine çekiyormuş gibi yürürken, yanında sırıtarak duran Ali sadece itaat etti, ama bakışlarındaki şaşkınlık silinmemişti.

Dışarı çıkınca, "Nereye gitmek istersin?" diye sordu heyecanla.

"Eve..." dedi kadın birden tek kelimede.

Ali şaşkınlıkla gülümsedi. "Onun yüzündendi bu tepkin!"

"Elimde değildi," diye kısık sesle söylendi. Utanmıştı. "Geçen gün olanlardan sonra..."

"Peki böyle bir numaraya niye gerek duydun? Bir an... Bir an..." ***umutlanmıştım*** diyemedi adam.

"O adam yine canını yakacak, mahvedecek seni. Dur artık Cemre. Durmalısın."

Yorumsuz kalınca, adam ondan gelen her şeye razı olduğunu düşündü. Aslında kastettiği tam olarak bu değildi, ama Ali böyle yorumlamak istiyorsa, varsın yorumlasındı. Cemre artık cidden yorulmuştu. Sadece üzüldüğünü anlamaması için yapmıştı bu hatayı, yoksa ona umut vermek gibi bir niyeti yoktu. Sadece... Sadece Emre'den kaçıyordu, hepsi buydu.

Ertesi gün Emre hastanede iki kere ofisine geldi ve her seferinde Cemre ondan kıl payı kurtuldu, onunla yüz yüze gelmek istemiyordu ama aynı evin bahçesinde, aynı işte çalışınca bu o kadar zordu ki. Hızlı adımlarla Ali'nin ofisine giderken, asansörden inen Pelin, "Bana ne zaman anlatacaktın o kadının buraya geldiğini?" diye selam sabah vermeden konuya daldı.

"Sen ne zaman anlatacaktın, o kadının yeniden Türkiye'ye geldiğini?" diye kırgın bir baş kaldırışla çıkıştı.

"Ben geldiğini bilmiyordum," dediğinde Pelin, Cemre ona inanmayarak baktı. Eski görümcesine aldırmadan kapıyı tıkladı ve elindeki dosyaları Ali'nin masasına koyarken, "Bunların acil imzalanması gerekiyor," diye belirtti.

Kapının girişinde duran diğer kadını gören Ali, "Nasılsın Pelin?" dedi gülümseyerek, dosyaları açıp imzalarken Cemre'nin öfkeli suratına da kaçamak bir bakış attı.

"İyi," dedi kısaca Pelin ve tekrar dikkatini Cemre'ye verdi.

Cemre Ali'nin imzaladığı dosyaları alırken, "Bana onun kısa zaman sonra burada olmayacağı konusunda yalan söyledin," diye suçladı Ali'yi.

"Bu benim elimde olan bir şey değil, o da en az bizim kadar ortak bu hastaneye, ister yönetici isterse doktor olarak çalışabilir," diye düzeltti sözlerini. "Ayrıca ayrılması konusunda öneride bulundum. Kabul etmedi."

"Biz istemezsek çalışamaz," dedi hırsla Cemre. Pelin'e bakarak, "Bu hastaneye gelirken içim rahattı, artık onlarla yüz yüze gelmeyecektim ama geldiğimde karşımda ilk onu gördüm, sonra karısı beni tüm hastaneye rezil etti. Ben bunu hak etmiyorum, bu aşağılamayı..." diye açıkladı.

"İyi de bu benim suçum mu? Benimle neden konuşmuyorsun?" diye terslendi Pelin, "Sadece buraya geleceğini düşünmedim. Kadın kafayı yemiş, kaç gündür ne çektiriyor bize biliyor musun? Sürekli onu ve çocuğu senden nasıl uzaklaştırırız onu dü..."

İşte pot üstüne pot kırılmış, çam üstüne çam devrilmişti. Pelin öfkeyle çenesini tutamayınca, dünya tepesine çöktü Cemre'nin. Yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissederken, "Ço... çocuğun mu?" diye anlamadan tekrarladı. Kulakları uğuldarken, "Hangi çocuğun?" dedi dili damağına yapışarak.

Emre'nin yalnızca tek çocuğu olduğunu sanıyordu. En azından altı sene önce öyleydi. Ama az evvel Pelin'in onu ve çocuğu uzak tutmaktan bahsettiğine emindi.

"Kızını..." diye açıklama yaptı birden yanında beliren Ali.

Cemre hızla yana döndü, bunu nereden bildiğini sormak yerine aklına ilk gelen şeyle, "Kızı mı?" diye sordu. Soluk alamıyordu. Rengi beyazladı, her an bayılabilirdi. Başı dönmeye başlamıştı.

"Kızı..." dedi Ali dürüst bir yaklaşımla.

Başı dönen Cemre kuruyan dudaklarını açamadı kısa bir an ve sonra "Kız... Kızı..." diye sayıkladı sonunda gerçeği anlayarak. Onun bir kızı mı vardı, hem de karısıyla birlikte buraya gelmişti?

Yutkunarak Pelin'e döndü. Başı dönüyordu, ayakta durması o kadar zordu ki tutunacak yer aradı. "Kızı... kaç yaşında?"

"Nereden bileyim, onu mu sordum?" diye terslenen Pelin dudak bükerek gözlerini kaçırdı.

Kollarına tırnaklarını geçirerek, "Kaç yaşında?" diye sordu daha sert bir tonda Cemre. Kadını öfkeyle sarstığının farkında değildi.

Gözlerini kaçıran Pelin, "Aşağı yukarı beş yaşında var, Furkan ile yaşıt sanırım," dedi kaçmaya çalışarak. Sonra Cemre'nin yüzünün ne kadar beyaz olduğunu fark ederek bayılmasından korkup kolundan tutarak, "İyi misin?" diye endişeyle sordu.

"Ha...hayır," diye mırıldanırken afallayan yüzünde titreyen elini gezdirdi. "İyi değilim." Midesi bulanıyordu, kusacaktı. Emre'nin bir çocuğunun daha olduğunu öğrenmiş olmanın yarattığı şoktan kurtulmaya çalıştı. "Ondan bir çocuğu olmuş!" Sonra ne söylediğini fark ederek dehşete kapıldı. *'Ahmak,'* diye kızdı içinden kendi kendine. Yaşlar gözlerini zorlarken gururunu yenip ağlamadı. Aptal yerine koyuyordu kendini, her defasında kandırılan salağın teki'ydi. Emre ondan ayrıldıktan sonra bir çocuk sahibi daha olmuştu. Hem de sevdiği kadından, uğruna her şeyi feda ettiği kadından. Onun hayatında artık hiç yeri olmadığını söylememiş miydi, öyleydi işte. O evliydi ve baba olmuştu.

Kaşlarını çatan Pelin, "Onları kabul etmesek bile evli," diye söylendi.

Tekrar dudaklarını ıslatırken gözlerini öfkeyle yüzüne çevirdi. "Sen biliyor muydun?" diye çatallaşmış sesiyle sordu.

"Şimdi bunun ne önemi var?" diye lafı değiştirdi Pelin.

"Sen biliyor muydun?" diye suçladı Cemre onu.

Gözlerini kaçıran Pelin suçluca, "Evet," diye söylendiğinde, Cemre ona şaşkınlıkla bakıyordu. Biliyordu ve ondan saklamıştı! Onca yıl onu aptal yerine koymuştu, kollarında çaresizlikle ağlarken, her gece içinde kor olan ayrılığı anlatırken, yollarını gözlerken, teselli beklerken, onunla alay edilmesine izin vermişti. Kolunda titreyerek bekleyen eli ittirdi, soluksuz halde ondan uzaklaşırken, arkasından koşturan Pelin, "Kuzum bak ben de çok sonra..." derken sözleri yarım kaldı.

Cemre elini kaldırarak onu susturdu. Biliyordu, o da biliyordu, belki de diğerleri de, herkes biliyordu ve onu aptal yerine koymuşlardı. İçin için umut ekmesine izin vermişlerdi. Evli, çocuklu bir adamın bakışlarına karşılık, dokunmasına tepki vermesini seyretmişlerdi. Kedinin fare ile oynadığı gibi oynanmasına ses çıkarmamışlardı. Onu yine eski çapkınlıklarıyla, bakışlarıyla, diliyle aldatmasına izin vermişlerdi.

Pelin ayakta zor duran kadına uzandı ama Cemre onun dokunmasına izin vermedi. "İyi olmadığını görmüyor musun?" diye atıldı Pelin üzüntüyle ama kolundan tuttuğunda onu geriye ittiren Cemre, "Uzak dur benden..." diye gözyaşları eşliğinde haykırdı.

"O kadın bizim ailemize hiçbir zaman giremeyecek," diye tiksinmiş gibi bir sesle üsteledi Pelin.

"Ne fark eder?" dedi Cemre hayal kırıklığı kokan sesiyle. "Bu neyi değiştirir, sizle ya da sizsiz? Onlar evli ve bir... bir..." dudaklarını ısırarak gözyaşları içinde arkasını döndü. Yanaklarından süzülen yaşları silmeye bile dermanı yoktu.

Meğer biraz zorlasa, af dilese, ne kadar müsaitmiş onu affetmeye. Meğer ne kadar salakmış, onca hataya rağmen onu bağrına basmaya dünden hazırmış. Meğer bu gerçeği duyana kadar tüm hatalarına sünger çekmeye razıymış. Yıllar sonra karısını getirmeden geri döndüğünde, yeniden umuda durmuştu kurumuş dalları ve için için pişman olduğunu sanarak, sevgiye aç çorak yüreği bir damla yağmurun duasına yenilmişti. Fakat şimdi görüyordu ki onun tek amacı oğlunu da almak ve ailesine katmaktı. Onlar asla ayrılmayacak, asla nefretinden vazgeçmeyecekti Emre ve üstelik karısıyla aşklarını tazelemek için bir de çocuk yapmışlardı.

Ali peşlerinden yürürken başı döndüğü için her an bayılacak gibi sendeleyen kadına atıldı ve onu yere düşmeden önce kollarına alarak, "İyi misin?" diye sordu. İyi miydi? Sanki hastane fırıldak gibi dönüyordu. Elini tutan Pelin, "Derdin ne senin, onu ne kadar altüst ettiğini görmüyor musun?" diye haykırdı Ali'ye.

"Ben yalnızca onun ne kadar aptal yerine konulduğunu görüyorum, onu düşünen birilerinin gerçeği söylemesi gerekiyordu," diye hor görür bir sesle bağırdı. "Başka bir kadına ait bir erkek için umut yeşertmesine izin veremezsiniz!" Ali onu belinden tutarak ayakta durdururken, odasına yönlendirdi.

"Sana ne? Bu bizim aile meselemiz. Böyle bir şeyi söylemeye nasıl cesaret edersin? Nasıl? Hem de pat diye!"

Daha fazla katlanamayan Cemre, "Bırak beni," diye bağırdı Ali'ye, "Bırak kendim yürürüm."

Ali onun öfkesini daha fazla tetiklememek için bıraktı ama Cemre ayakta durmakta zorlanıyordu. Duvara tutunarak biraz güç aldı. Pelin'i es geçerek sendelemek üzere olan kadını kolundan tuttu Ali ve "Bırak seni odana götüreyim, bizimkiler tansiyonuna baksın."

Birazdan bayılacağını hisseden Cemre, onun yardımıyla odasına giderken, yüzünde kederli bir bakış vardı. Onun bu haline ilk kez şahit olan Ali, "Özür dilerim ama daha fazla aptal yerine konmana katlanamazdım," diye mırıldandı. Odasının kapısını açarken kendine gelen Cemre, "Ne zamandır biliyorsun?" diye sordu.

"O kadın buraya geldiği gün tesadüfen öğrendim," diye yanıtladı Ali. "Senin arkandan bağırıyordu, kızını anlatıyordu. Bunu sana nasıl söylemem gerektiğini düşünüp durdum tüm gece, ama bir yolunu bulamadım. Bugün tamamen beklenmedik bir anda oldu. Üzgünüm, seni üzmek istediğim son şey dahi olamaz."

Cemre kolundaki eli ittirdi, henüz ayakta durabilecek haldeydi. Uzanıp kapıya tutundu, başı dönse bile tek olmayı yeğlerdi.

"Seninle birlikte içeri gelmemi ister misin?"

"Eğer bir süre yalnız kalmak istediğimi söylesem, bana gücenmezsin değil mi Ali?" diye anlayış bekler bir ifadeyle sordu.

Yüreklendirmek ister gibi omzunu sarstı Ali. "Eğer bana ihtiyacım olursa ya da birine açılmak istersen, telefon etmen yeterli. Elim kulağımda olacak."

"Teşekkürler," diye minnetle mırıldanan genç kadın, "Sen gelme, lütfen," diyerek Pelin'e kızgın olduğunu belirtti. İçeri girerek kapıyı kapadı ve çabuklukla yürüyüp koltuğuna yığıldı.

Kulakları uğuldarken içini kasıp kavuran bu acıyla nasıl başa çıkacaktı? Dinmeyen bir sızı bozuk bir saat gibi göğsünü zorluyordu. Öyle bakınca, dokunduğunda hissettiği samimiyetle, yine eski saf kadın olup, yine aptal hallere dalmıştı. Oysa bir zamanlar ona karşı hissettiklerinin, yalnızca geçici birtakım duygulardan başka bir şey olmadığını, asıl sevdiğinin ise, geri döndüğü Ümran olduğunu anlamış olmanın verdiği acı, bundan sonraki kararlarının en büyük etkisi olacaktı.

Artık anlamıştı ki, onunla yeniden arkadaş olabilecekleri gibi bir hayale kapılmıştı. Böyle bir şey de mümkün değildi. Oysa gözlerinde kendisine bakarken gördüğü soğukluk ve tiksinmeden anlamalıydı ama o, anılara daldığı ve aynı sonuçlara vardığı sürece oyuncağı olmuştu.

Aradan geçen altı yıldan sonra onu her gördüğünde yüreğinin titremesini, kendini onun kollarına atmak için önüne geçilmez bir ihtiyaç duymasını engelleyememişti. Sanki o gittiği gün yeniden öksüz, yetim kalmıştı. O varken her şeyi tam oluyordu bir zamanlar, başını yastığa koyduğu an huzurluydu, kızsa, hor görse, kavga etseler bile, yanındaki varlığı ona tutunacağı umut oluyordu. Şimdi yine, çocuk yüreğine kocaman kadını sığdırmıştı. Şu son beş yıldır yarı ölü yaşadığını, ruhunun o gittiği günden beri buz tuttuğunu ve hiçbir sevincin içini eritemediğini, kalbinin hâlâ bu adama ait olduğunu o anda fark etti. Onu unutmak için çok geç kalmıştı. O gün, gittiği andan sonra umudunu, yüreğini söküp atmışken, nasıl bütünüyle hâlâ onu yaşayabilirdi ki?

Onca yıl onu kandırmışlardı, senelerce için için umut etmesine izin vermişlerdi. Bir karar vermeliydi artık, onlarsız geçecek yılları düşünmeye başlayacak olursa, nasıl dağılıp gideceğini biliyordu. Oysa daha iyi olmak için çabaladıkça derdini unutarak yaşıyordu genç kadın. Yarını asla düşünmemesi gerekiyordu ve geçmiş hiçbir zaman karşısında olmamalıydı, eğer yaşamak istiyorsa, başka türlüsü de mümkün değildi. Olmuştu olan, artık başının çaresine bakmayı öğrenmeliydi.

O gün odasından çıkmadı, eve gidemedi. Annesinin telefonlarını açmadı, babasının mesajlarını yanıtlamadı. Oğlu okuldan gelmişti ama gidip onu görecek kadar kendini güçlü hissedemedi.

O günkü zamanın geri kalan bölümü kâbus gibi geçti. Ne bildi hıçkırarak ağlayacağını, ne bildi ofisindeki dinlenme kanepesine uzanıp saatlerce deli gibi aynı noktaya bakacağını. Ofisinin kapısını kilitledi, güvenliğe odasına kimsenin yaklaştırılmamasını emretti. Ofisin dışında bir ara kısa bir konuşma oldu, bu sesi tanıyordu. Gelen Emre'ydi, kapının arkasından onun,

"Konuşabilir miyiz?" diyen sesini duydu. Cevap vermedi, o da ısrar etmedi, sonra Cem amcasının sesini duydu. Onu almaya gelmişti belli ki, sonra sesler birden yok oldu. Yine o delirten sessizlik kapladı etrafı. Gece aştı, yeni bir gelecek güneşe bulaştı. Etraftan canlanan hastane personelinin sesi gelmeye başlayınca kulağına, sonunda odasından çıktı. Eve gitmeliydi, oğlunu görmeli ve onu okula götürmeliydi. Merak etmişti, üzülmüştü kesin, gönlünü almalıydı. Yanından geçtiği insanlar ona bakıyordu. Belki de içlerinden "Ne kadar salak bir kadın," diyorlardı. Bazıları kesin, "Gurursuz," diye aşağılıyordu. Ya da hiçbir şeyden haberleri yoktu da ona öyle geliyordu. Bilmiyordu.

Ona soru soran personele cevap verirken, kendini ağzını açıp kapayan ve birtakım sesler çıkaran, işinin gerektiği gibi komut almış robot gibi hissediyordu. Son birkaç yıldır olduğu gibi, iyi olduğu yalanını söylemek doğal hale gelmişti. Hastaneden çıkınca hızla dönmüştü evine, daha fazla bu ikiyüzlülüğü kaldıracak durumda değildi.

Onunla konuşmak isteyen herkesi geri çevirmişti.

Şimdiyse otomatiğe bağlanmış gibiydi. Başı dönüyor, gücü bitiyor, etrafı uğuldatan sesler omuzlarına çökmüş onu yere çekiyordu. Bir an ona öyle geldi ki, zaman hiç ilerlemeyecek ve bu acının sonu hiç gelmeyecekti.

Oğlunu okula bıraktıktan sonra, gün boyunca buraya yakın bir ev aradı. Oğlunu alıştığı ortamdan koparmak istemiyordu. Saatler geçerken sonunda zor olmuştu ama istediğine yakın bir ev bulmuştu nihayet. Korumalı bir sitenin apartman katıydı. Geriye eşya seçimi kalmıştı, elinde çok fazla parası yoktu, her kuruşunu biriktirdiği parasının bir kısmıyla abisini aradığı için, çok lüks döşeyemeyecekti evini. Sadece ihtiyacı olduğu kadar eşyaya sahip olabilecekti. Ertesi gün kimseye söylemeden eşya işini de halletti. İki gün içinde eşyalar eve gelecekti, temizlenmesi için birilerini de bulmuştu, geriye sadece valizlerini toplaması kalmıştı. O gün işleri uzun sürdüğü için oğlunu okuldan alamamıştı. Onu Rüzgâr babasının alması için rica eden bir mesaj çekti. Babasıyla bu olayın akabinde kurduğu ilk iletişim buydu.

Akşam geç saatlerde geldi eve, kendi evine uğramadan önce ana binaya yöneldi. Işıkları yanan villanın bahçesinde oturan millet, huzursuz bir şekilde sohbet ediyordu, konunun kendisi olduğu belliydi çünkü o göründüğü an sesler bıçak gibi kesildi. Bir an ayakları durdu. Uzaktan uzun uzun izledi bir zamanlar tam anlamıyla ait olduğunu düşündüğü bu aileyi, ama hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Her hayat sahnesinin kendi perdesi vardı, perde aralanınca oyunlar ortaya çıkmaktaydı. Cemre üzgün, dalgın ve ne düşüneceği bilemez halde orada dikilmiş onları seyre dalarken, Furkan annesini görünce dedesinin dizlerinden heyecanla kalkarak, "Annem geldi!" diye sevinçle fırladı.

Ağladığı belli olan Esme bakışlarını gelinine çevirdiğinde, birden yüzü asıldı, acı bir ürperti kalbini yokladı. İçini huzursuz eden bir hisle, "İyi misin kızım?" diye sordu.

Kucağına zıplayan oğlunu kollarına alırken, "İ...iyiyim." dedi zoraki gülümseyen kadın. Ürkek adımlarla yanlarına yürümeye başladı. "Sadece yorgunum biraz."

Onun gülümsemesiyle tedirginliği artsa da konduramadığı bir rahatlıkla içeren Esme, "Yemek yedin mi? Hemen hazırlatabilirim," diye sordu şefkatle. Her zamanki gibi...

"Yedim, teşekkür ederim," dedi mesafeli bir üslupla, kimsenin gözlerine çok uzun bakmıyordu.

Onun tenine vuran hüznü de, gözlerine yerleşen sahipsizliği, kırgınlığı da bilirdi Esme. Şimdi kızı ona küsüyor, için için haklı olarak kırılıyordu. Cemre ne zaman böyle okyanusta kaybolmuş ve içi su alan sahipsiz bir tekne gibi olsa, onun içi hüzün dolar, ağlama isteği gözkapaklarının altına saklanırdı. Yine öyle hissetmişti o kısacık bakışından, anne yanı azap çekmiş, içi buz tutmuştu.

Cemre kimseye tek kelime etmeden yerine otururken, ondan bir tepki bekleyen Emre kaşlarını çatmış ondaki değişimi çözmeye çalışıyor, Rüzgâr her zamanki gibi torununu gelişecek bir huzursuzluktan kaçırmak için zaman kolluyordu.

Suçlarını bilen ve gizleyemeyen Ece ile Pelin ise suskundu. Tutku dirseğiyle görümcesi Pelin'i dürttü, "Neyin var?" dercesine. Pelin sessiz kalırken sadece omuzlarını silkmekle yetindi. Emre gözlerini Ece'ye dikti, genç kız Emre'ye öyle sert bir bakış attı ki, Emre huzursuz bir şekilde yerinde kıpırdandı.

Utku genç kadının durgun halde yerdeki çimlere bakmasına dayanamayarak, "İyi misin Cemre'm?" diye sordu her zamanki gibi şefkatiyle.

"İyiyim abi."

"Pek öyle görünmüyorsun."

Rüzgâr torununu bırakmış sohbete dikkat kesilmişti. Esme yutkunarak yerine oturup gelecek cevaba odaklanırken, Pelin ve Ece bakıştı üzgünce. Cemre derin bir soluk alarak başını dikleştirdiği gibi sırtını da baston yutmuşçasına dümdüz etti.

"Aslında hepinizin bir arada olmasına sevindim çünkü sizinle konuşmam gereken önemli bir konu var!"

İşte herkes de bunu bekliyordu. Bir sessizlik oluştu ortamda ve herkes ne söyleyeceğini merakla beklerken, Ece ayaklanarak, "Gel halacığım sen benimle, bakalım tatlılarımız hazırlanmış mı?" diye Furkan'a elini uzatarak tutmasını bekledi. Furkan annesindeki huzursuzluğu hissedince daha çok sokuldu sinesine, Cemre oğlunun başını okşayarak, "Canım çok tatlı istiyor, bana hazırlar mısın bir tabak?" diye sordu.

Suratını asan çocuk omuzlarını silkti inatla ve Cemre kulağına her ne söylediyse birden omuzlarını dikleştirerek kucağından inip halasının elini tutarak yanlarından ayrıldı. O içeri girene kadar dalgın gözlerle kapıya baktı Cemre, sonra bakışları ellerine indi. Merakla beklemeye başladı ahalisi...

Parmaklarını sıkıntıyla çekiştiren Cemre, "Biliyorum sizin için biraz ani olacak ama inanın bu kararı vermeden evvel çok düşündüm," diye konuya girdi.

Rüzgâr dikleşirken Esme hissetmiş olmalı ki gelecek hüznü, titreyen elinin birini kocasının elinin üzerine koyup, güç vermesini isterken başını göğsüne koydu.

"Ben ev kiraladım. Buradan ayrılıyorum," dedi lafı daha fazla evirip çevirmeden.

Rüzgâr dişlerini sıkıp kaşlarını kaldırırken, Emre oturduğu yerden doğruldu. Utku elini çenesinde gezdirirken, bu sessizlikten hiçbir şey anlamayan Tutku, Pelin'e baktı merakla ve genç kız sadece omuzlarını sarstı.

Rüzgâr dişlerini sıkarak, "Bu kararın sebebinin oğlumla alakası olduğunu düşünüyorum," dedi öfkeyle Emre'ye bakarak.

"Bu kararımın sebebi, artık kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerektiğine inanmamdı baba," diye söze başladı. "Benim için çok fedakârlık yaptınız, kendi evladınızdan ayırmadınız, hiçbir zaman kendimi çaresiz ve yalnız hissetmedim. Allah razı olsun, hakkınızı ödeyemem. Ama..." dedi nemli gözlerle.

"Şimdi hissediyorsun ki bu kararı aldın," dedi Rüzgâr sert bir vurguyla.

Cemre sessiz kaldı, içinin nasıl kırıldığını, nasıl acıdığını ve aslında bu kırılmaya hakkı olmadığını kendine hatırlatarak başını salladı, ağlama isteğini bastırmaya çalıştı. "Bir gün nasılsa olacaktı, ben sadece bu zamanın uzamasını istemiyorum."

"Kızım seni isteyerek kırmadık," dedi Esme üzgünce. Dokunsalar ağlayacaktı.

"Estağfurullah anne, sizin bana desteğinizden başka bir şey görmedim." Yanağına yuvarlanan yaşı sildi hızla ve gülümsedi kırgın bir göz kaçırmasıyla. "Sadece daha evvel olması gerekeni geç fark ettim. Bu zamana kadar yaptıklarınızın hakkını ödeyemem, benim gibi birine kucak açtınız, yaralarımı kendi yaranız bildiniz, ne benim ne de oğlumun üzülmesine asla izin vermediniz."

"O zaman sorun ne?"

"Sorun yok, sadece olması gereken bu."

"Sadece daha fazla bağlanmamalıyım bu aileye, daha çok umut ekmemeliyim kalbime, daha çok hayal kurmamalıyım geleceğe... Benim vatanım yok, göçebeyim, zamanı geldi, gitmeliyim." diyemedi. "Biliyorum biraz ani oldu ama anlayışla karşılayacağınızı biliyorum, kendime ait bir düzenim olmalı."

"Evin var ya," dedi Esme gözyaşları içinde. "Kendi düzenin var, eğer sık gelip gidiyoruz diye..."

"Anneciğim," dedi yerinden kalkıp annesinin dizleri önüne çömelen Cemre, ellerine sarılarak gözlerine baktı. Bir eliyle ellerini tutarken, diğer eliyle yanağını kuruluyordu annesinin. "Bir eli bendim bedenimin, diğer eli sen. Sen olmasaydın ne ayakta kalır, ne de hayata tutunurdum bu yarım yamalak halimle." Yaşlı kadının elini öptü koklayarak. Yanağına koydu.

Esme burnunu çekerek, "O zaman gitme, nereden çıktı bu ayrılık?" diye sordu.

"Her evladın yuvadan uçma zamanı vardır, say ki benimki de geldi."

Rüzgâr dişlerini sıkarak yerinden kalktı. Oğluna sert sert bakarak, "Kusura bakma kızım, istemeden olsa da yine kırdık yetim gönlünü," dedi sebebini her halinden okurmuşçasına. Cemre ayaklandı, gülümseyerek, babasının yüzüne uzandı ve bakışlarını kendine çevirdi. Sonra kollarını kalın gövdesine sararak başını göğsüne yasladı. "Dünyanın en korunaklı yeri burası baba, buradan gitmiyorum. Sen burada yer ayırdığın sürece hakkımı almaya sık sık geleceğim."

Sarılıp yetim başına dudaklarını dokundurdu Rüzgâr. "Özür dilerim," dedi kısık bir sesle. "Bir kanadını da ben kırdım yine, bile bile canını yaktım," dedi pişmanlık içinde. Cemre daha sıkı sarıldı ve hıçkırıklarını salmamak için dişlerini sıkıp dudaklarını kemirdi. Rüzgâr genç kadının kollarını bedeninden sökerek hızla eve yönelirken, bir an oğlunun önünde durup işaret parmağını kaldırdı ona, dişlerini sıkarak durakladı ve başını sallayarak, " Allah şahidim, aklını başına almazsan ecelin benim elimden olacak. Çok pişman olacaksın, umarım o gün çok geç olmaz!" dedi ve eve girdi.

Cemre daha fazla dayanamayacağını anlayınca, "İyi geceler," diyerek evine yöneldiğinde kolundan tutan adamın varlığıyla kendini çöp kuyusuna düşmüş gibi kirli hissetti ve hızla elini silkeledi. Ama adam inatla yeniden uzanıp kolunu tutmaya devam etti. Bir de hakkı varmış gibi dişlerini sıkarak, "Bu nereden çıktı şimdi?" diye hesap sordu.

Cemre yutkunarak, "Bırak kolumu!" diye emretti. Kolundaki eli ittirdi.

"Sana bu kararın nereden çıktı diye sordum."

Bir eli yanında yumruk olan Cemre kolunu çekiştirdi. Elini ittirdi diğer eliyle ama kurtulamadı. "O adamla daha rahat görüşmek için mi bu çaban? Yazık bu kadar ucuz ol..."

Ve yanağına savrulan tokatla sözleri yarıda kaldı Emre'nin. Onları endişeyle izleyen Esme minik bir çığlıkla yerinden kalktı. Pelin annesinin elini çekiştirerek yerine oturturken, Cemre suratı yana savrulan adama gözleri ateş gibi yanarak baktı. Bu tokat için çok geç kalmıştı. Kolunu hırsla çekerek "Sen kimsin de bana hesap soruyorsun, haddini bil!" diye hırladı.

Kadını hırsla omuzlarından tutup sarsacak gibi yakınına çeken adam öfkeyle bakarken, yerinden fırlayan Utku "Emre!" diye gürledi ama Emre aldırmadı. Pelin kardeşinin önüne geçerek Utku'yu durdurup ikilinin konuşmasına imkân verirken, Emre "O adamla görüşmeyeceksin, bu evden de ayrılmayacaksın. Unut bunu!" diye tüm gücüyle yükseldi.

Cemre elinden zor da olsa kurtularak bir adım gerilerken, "Biliyor musun, şu ana kadar aklımdan bile geçmemişti," dedi sakin olmaya çalıştığı

sesiyle Emre'nin gözü genç kadının titreyen eline kaydı. Parmağında duran yüzüğüyle oynuyordu. "Ama şimdi evlilik teklifini düşünmeye karar verdim."

Cemre o ana kadar aslında böyle bir şeyi hiç düşünmemişti ama şimdi düşününce mantıklı geliyordu. Annesi hep derdi ki, ***'bir kadının en iyi dert ortağı, yaslandığı dağı, sığındığı çatısı, eşidir.'*** Allah kimseyi tek bırakmazdı, evlilikler zaten bunun için vardı. Üstelik herkes severek mi evleniyordu? Belki o da Ali'yi sevecekti, belki biraz özveriyle âşık bile olabilirdi. İyi bir adamdı, mertti, başından beri neyse oydu. Deneyecekti. Onun için belki de en iyi olanı artık hayatlarından kalıcı olarak çıkmaktı.

Parmağındaki yüzüğü çekiştirdi, Emre yutkunarak onu izlerken başını iki yana salladı. Cemre yüzüğü eline bile vermedi. "Bunca zaman boş bir çabaymış, bir tenekeye sadık kalmak değersizmiş," dedi yere atarak. Adamın ayağının dibine düşmüştü değersiz dediği ama aslında birçok değeri içinde barındıran alyans.

Emre soluk alamadı. Sanki o yüzük parmağından çıktığı an birçok umut bağlarını da koparmıştı gelecekten ve karanlık kaplamıştı geleceği. Cemre ilk gün nasıl parmağına taktıysa, o günden sonra hiç çıkarmamıştı bu yüzüğü ve bugün yine onun taktığı gibi çıkarmasını sağlamıştı. Omuzlarından yük kalkan Cemre, ona tek kelime etmeden evinin yolunu tutarken, yerdeki alyansı avucunun içine alan ve sımsıkı parmaklarını kapayan Emre arkasından hırsla, "O adamla evlenirsen..." diye başladığı tehditkâr sözlerine, arkasından gelen cevapla devam edemedi.

"Ne yaparsın, oğlunu elinden mi alırsın?"

Emre, abisinin sesiyle dişlerini sıktı. Cemre'nin arkasından giden Utku, "O biraz sıkar, sen bile o kadar uzun boylu değilsin," dedi ve kardeşinin hırsına aldırmadan genç kadının arkasından eve yöneldi. Onun arkasından Tutku da kalkınca, Pelin koluna dokundu. "Şu anda görmek istediği tek kişi Utku, bilirsin onunla başkalar. Bırak acısını alsın abisi, inan bana biraz nefes alması daha iyi," derken Emre'ye baktı. O anda kapıda görünen ve öfkeden deliren Ece, "Çünkü bizi gördükçe kırgınlığı kızgınlığa dönüşecek değil mi? Onu üzdük, en çok bize güvenirdi ve biz onun güvenini yerle bir ettik," diye ağlamaklı bir halde söylendi. İşaret parmağını kaldırarak, "Bir gün onun önünde diz çöktüğünü göreceğim Emre ve o gün bunu resimleyip çerçeveleyeceğim," diye yemin etti.

Ona sert bir bakış atan Emre ışıkları yanmaya başlayan eve bakarken, içinden bir şeylerin koparılıp alınıyormuş hissiyle sırtına nükseden ağrıyı bastırmaya çalıştı. Elinin içinde sanki ateş parçası tutuyordu ve ufacık metal ciğerlerini dağlıyordu.

Cemre kapıyı açıp boş eve girdiği an bacakları titremeye başladı.

"Onların tek suçu seni çok sevmeleri Arap Gülü, inan bana dikenlerini hak edecek bir hata yapmadılar. Sadece üzülmenden korktular, kırmaya çekindiler."

"Beni en çok bu korumacı yanları acıttı abi, bile bile bir yalana inanmama seyirci kaldılar."

Cemre arkasını döndüğü an hıçkırarak kendini abisinin kollarına atıp, sesli bir iç döküşle ağlamaya başladı. "Sana da kızgınım, beni uyarmadın," dedi hırsla.

"Uyardım," dedi Utku acılaşan sesiyle.

"O yanlışlarının arkasında ama sen doğrularından bile tedirginsin. Yapma Cemre'm savaşamazsın, bu kalbin karşısında güçsüzsün. Kalbini hiç tartmadan veriyorsan, alacağı acıdan incinmeyeceksin," demişti, hem de defalarca ve Cemre bu öğütlerine sımsıkı tutunamamıştı.

Utku başını okşayarak daha evvel defalarca teselli ettiği gibi yine teselli ederken kardeşini, kolunun altına aldığı kıza içini rahatlatacak sözler söyleyerek kapıya uzandı ve onu gördü. Emre öfkeden mi acıdan mı belli olmayan kanlanmış gözleriyle, nefretle parlamış bakışlarıyla dikiliyordu ve onu umursamayan Utku kapıyı kapatarak kardeşini yatıştırmak için kanepeye yöneltti.

Herkes hak ettiği kadar acı çekmedikçe, içten gülmeyi başaramazdı.

∞

Kahpe sözler kalbe işlenen mıhlardı, çakarken de acırdı, çekerken de acırdı. Onun canı da, şimdi ilk günkü gibi acımaktaydı. Son günüydü bugün evinde. Yeni evinin tüm hazırlıkları bitmişti. Bugün valizlerinin geri kalan kısmını da toplayınca, buradaki eski defterler kapanacaktı. İşten geç geldiği için önce duş alıp sonra annesine geçerdi. Furkan orada kalacaktı. Uyuya kaldığını tahmin ettiği can parçasının üzerini örtmek ve öpmekti amacı, biraz da sohbet ederdi şanslıysa annesiyle. Üstelik iki evde de ışıklar yanmıyordu. Annesi bir yere mi gitmişti, hadi gitti neden tüm bahçenin ışıkları kapalıydı? Cemre merakla bahçeye yöneldi, panik her yanını sardı. Soluk alamıyordu, içi korkuyla dolarken koşmaya başladı. Birine bir şey mi olmuştu? Yoksa babasına mı? İçindeki gerginlik git gide büyüyordu. Ensesindeki ürperti bacaklarının bağını kesiyordu. Ateş böceklerinin sesine hızla alıp verdiği soluklarının sesi karışıyordu. Karanlıkları sevmiyordu, oğlunun kendinden uzakta olduğu zamanları da, evin ıssızlığa hapsolmuş yapısını da sevmiyordu. Soluk soluğa bahçenin ortasına geldiği an, bir ses duydu. Böyle ciğerini delip geçmişti ses. Kurşun sesi gibiydi, namludan çıkarken ince bir ateş misali süzülmüştü karanlığına. Arkasından bir patlama, bacaklarının bağını çözdü, bedeni boşaldı ve elleri dehşet içinde kulağına kapandı. Kaburgaları kırılmışçasına soluğu kesildi. Karanlık gökyüzünü rengârenk ışıklarıyla aydınlatan havai fişek görseliyle donup kaldı. Bir anda bacakları titremeye, kulaklarına acı bir sızı dolmaya, başı dönmeye, midesi bulanmaya ve kusmaya başladı. İki dizinin üzerine yere düştü, midesinde ne varsa boşalırken kör bir kuyuya düşmüş gibi soluk alamadı. Her yanı apansız dumanlarla kaplandı. Gözleri kör oldu sanki bir süre karanlığa alışamadı.

Yine korktuğu zamanlardaki gibi bilinçsizce dua okumaya başladı. Sonra korkularını bastırmak için daha sesli ve daha sesli...

Her yerden ızgara gibi et kokusu geliyordu, delicesine atılan çığlıklar, merminin eti yırtan tiz sesine karışıyordu. Öyle sıcaktı ki etrafı, cehennem gibiydi, soluk almasına imkân vermediğinden suya düşmüş gibi terliyordu. Titriyor muydu? Bu bilindik korkuyu hatırlıyordu. Şimdi caddeler mahşer yeri, yara ile kaplanan ayakları yalındı. Üzerinde uzun beyaz bir elbise vardı ve kuyruğu çamurlara, kana, küle bulanmıştı. Bir enkazın altından çıktığı için teni toza bulaşmıştı. On iki yaşındaydı, gözü korkuyla büyümüş, yüzü gözyaşlarından ıslanmış, ölüm kokan sokaklarda çaresizce yürüyordu. Korkudan ölesiye titrerken her yanında parçalanmış cesetlerin olduğu evlerin önünden geçiyor, yanaklarından süzülen yaşlar ve korkudan tutmayan dizleriyle, annesinin uzun gelinliğini çekiştire çekiştire, düşe kalka ailesini arıyordu.

"Cirrus..." diyordu. "Elma dersem çık, armut dersem yine çık ne olur, korkuyorum."

"Baba... Anne... Buğlem beni duyun ne olur, çok korkuyorum!"

"Cirrus ne olur bul beni, korkuyorum!"

Sonra etraftan silah sesleri gelmeye başladı, bir an sisler dağılır gibi oldu, sanki Esme annesini gördü. Elinde mumlarla kaplı pastayla heyecanla şarkı söylüyordu ama sonra yeniden kararda etraf. Soluğu kesildi. Solukları buz oldu. Yoksa onlar kurşun çıngıları mıydı? Çığlıklara karışmış sesler geliyor, bir sürü ağızdan çıkan homurtular haykırış mıydı, algılayamıyordu.

"Yardım edin!" diyordu birileri. "Merhamet edin!" diyordu başka birisi ve acıyla yalvarırken silah sesi duyuluyordu. "Yapmayın..."

Sonra yine gökyüzü ışıldadı ve ellerini kulağına kapatan kız çığlık çığlığa bağırarak ağlıyor, haykırıyordu. O anda biri onu belinden yakaladı. Acı bıçak keskinliğinde kemiğine saplanınca, çırpınmaya başladı. Dehşete kapılmış çığlıkları içinde kaybolmamak adına debelendi.

"Bakın burada ne varmış?" diyordu ömrü boyunca unutmayacağı o feci ses. Almanca konuşuyordu, duyuyor, anlıyor ama o dili konuşamıyordu. "Bakın size ne getirdim! Sürpriz, hediye paketini ilk kim açmak ister?"

Ne kâbuslarından silinen, ne zihninden yok olan o yüzün canavarlığını hatırlıyordu. Kıyafetinin bir sırtlan gibi parçalara ayrılmasını ve kumaşın tiz sesine karışan çığlıklarını. Yüzüne aldığı dert yumrukları, sersemleyip susmalarını...

"Sana yıldızları saydıracağım," diyordu iğrenç soluğunu yüzüne verirken. Kan kokusu alıyordu, kendi kanının kokusunu ve sıcaklığını teninde hissediyordu. O askerdi seslenen yine... Almanca konuşuyordu. Bataklık kadar karanlık gözleriyle ona bakarken gülüyordu. Kirli ellerini ona uzatırken, çocuk kalbinde, bedeninde, ruhunda kapanmayacak yaralar açarken gülüyordu. Çocuk lmadan kadın olmayı gösterirken gülüyordu ve onda kalıcı izler bırakırken

zevk alıyordu. Onu karanlığın kölesi yaparken, hiçbir şeyin temizleyemeyeceği bir kirle damgalarken, o gülüşü yüzünden alamıyordu. Bıçak darbelerinin sırtına her inişini, kollarına ve ayak bileğine batan tırnakların acısını...

Cemre debelenirken kendini o gecede, karanlıkta, küle toprağa bulanmış is kokan sıcak taşların üzerinde yüzükoyun yatılmış, bedeni de ruhu gibi parçalara ayrılmış olarak bulduğu an, çaresizlik boğazını yırtan bir ah olup düştü vicdanların üzerine. Ateş olup yağdı her çığlığı sinelere.

Güzel bir amaç, keyifli anlar için toplanmıştı insanlar. Ondan af dilemekti belki amaçları, gitme kal demekti, doğum gününü kutlayıp mutlu etmekti, onun verdiği bu ağır tepkiyle neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Ellerinde doğum günü pastası, dillerinde ,"İyi ki doğdun," dilekleriyle öylece kalakalmışlardı.

Her havai fişek sesinde Cemre ellerini kulaklarına daha fazla bastırıp, biraz daha yükseltiyordu çaresiz feryatlarını. "Yardım edin! Yardım edin!"

Öyle kaybolmuştu ki kâbusu içinde, yaralı kuş olup çırpınan benliği yolunu bulamıyordu.

Bu hazin görüntüyü anne yüreği kaldırmayan Esme'nin elindeki pasta parmaklarının arasından kayarken, Peri annesinin halini görüp korkuyla ağlayan Furkan'ı kaptığı gibi eve doğru koşmaya başladı.

Ece ve Pelin dehşet içinde donup kalırken, elleri bağırlarında hıçkırarak ağlamaya başladılar. Utku Tutku'nun çaresiz uzanışlarını engelledi, canı kadar sevdiği, kardeşi yerine koyduğu kızın yerde debelenmesine dayanamayıp kıvranırken, geriden sesi gelen Furkan'ın çığlıkları eklendi karanlığına.

"Anne... Anneeee!"

Gözyaşlarını saklayamayan Ecem, dizleri üzerine yere kapaklanan ablasına sarılırken, ilk şoku atlatan Emre ne yapacağını bilmez halde kendini hırpalayan Cemre'nin üzerine atılmıştı. Cemre başındaki şalı çekiştirerek bir köşeye fırlatmış, soluk alamadığı için sürekli öksürüyordu. Üzerindeki kıyafetleri zift misali tenine yapışıyordu, sanki parçalıyordu. Öyle soluksuz kalmıştı ki, kırılmış tırnaklarıyla göğsünü yarıp ciğerini hava alması için dışarı çıkarmak istiyordu. Emre onu zapt etmeye çalışsa da başarılı olamadı. Tırnakları teninde izler, yüreğinde acılar bıraktı. Minnacık canına bakmadan öyle bir güce kavuşturmuştu ki onu korku, Cem ve Rüzgâr'a direnerek tüm gücüyle kurtulmak için savaşıyor, aynı zamanda ufak bir çocuk sesiyle sürekli, "Yardım edin! Baba! Baba kurtar beni! Cirrus bul beni..." diye bağırıyordu. Sesi ve çığlıkları öyle acılıydı ki, her attığı çığlık arşı deliyor, her söz kalpleri paramparça ediyordu.

"Baba kurtar beni... Yalvarıyorum baba, kurtar beni!"

Bir baba böyle bir çığlığa nasıl kayıtsız kalırdı, canı yanan yavrusunu elleri arasına alır da derdine derman olmadan nasıl nefes alırdı? Rüzgâr ilk defa gözyaşları içinde kollarına almaya çalışmıyordu Cemre'yi. Daha önce de birkaç

kez böyle olmuştu genç kadın, kimse bilmese bile Cemre kriz geçirmiş, o anları tekrar yaşamış, yaşatmış, kanayan yarasıyla yaşamayı öğretmişti ailesine.

"Baba kurtar beni..." dedikçe kendi dilinde, Rüzgâr hıçkırıklarını bastırarak, "Buradayım babacım, burayım..." diyordu.

İlk defa onun bu haline şahit olan Emre ise büyük bir şok ve dehşete afallamış, tahmin ettiği acıyla derin yaralar almıştı. Kolları arasında zapt edemediği kadına sarılırken, elinden bir şey gelmediği için ıslak gözlerle sadece onu sakinleştirmek için kucaklamaya çalışıyordu ama üç adamın bile yaralı bir kadını zapt etmesi mümkün değildi.

"Acıyor, yapmayın acıyor..." diye bağırdıkça Cemre, geçmişi keskin ve paslı bir hançer gibi sinesine yaslanan Esme, olduğu yere daha fazla dayanamayarak yığıldı. Cemre'nin feryadına ve acı çeken varlığına daha fazla dayanamayan Emre, elini gırtlağına sardı ve onu karanlığa çekecek noktayı parmağıyla yoklayarak baskısını arttırdı.

Eymen bayılan kız kardeşini kucaklarken, Emre'nin parmaklarının yaptığı baskıyla Cemre'nin acı çığlıkları azaldı, sesi kısıldı ve gökte parlayan son havai fişekle yere tekme atan ve tırnağı kırılan ayağı duruldu.

Emre kolları arasında ceset gibi kıpırtısız duran kadının boğazından elini çekti, kanlı yaşlarla kaplı masum yüzüne bakarken, Cemre son defa, "Baba çok acıyor..." diye fısıldadı çocukça bir sesle ve cansız bir et parçasına dönen başı yana düştü. Göz kenarından süzülen yaşlar çimlere damlarken, bedeni Emre'nin kollarına yığıldı. Bu öyle bir acıydı ki, dağa koysa ufalanır, suya koysa kaynatırdı. Onun acısını hiçbir insanoğlunun vicdanı kaldıramazken, ona bu acıyı hayvanlar kadar vicdanı olmayan insanoğlu yaşatmıştı.

Rüzgâr, tırnakları kırılıp kana bulanmış kadının parmaklarından toprağı şefkatle temizlerken, hıçkırarak sessizce ağladı. Cem gözyaşlarını silerek felç geçirmiş gibi donan yeğeninin kucağına yığılan kıza uzandı. Onu almak istediği an, kadınına sımsıkı sarılan Emre öyle bir feryat etti ki, ağaçlardaki kuşlar korkup kaçtı, tüm beşeri kıyamet suru sandığı sesiyle bir yere saklandı ve arşı titreten sesi fersah fersah ilerideki vicdanları bile ürküterek uzaya dayandı. Derken onun çaresiz çığlığına başka bir güçlü çığlık daha eklendi. Tutku'nun ortalığı çınlatan gür sesiyle ona döndüklerinde, bacaklarının arasından akan kırmızıyla karışık suları gördüler. Acılar içinde yere kapaklanan kadının gözyaşları sel olurken, sancıyla sıktığı dişlerinin arasından iki kelime döküldü. "Bebek... Geliyor..."

13. BÖLÜM

Hayatın gerçek yüzünü, herkesin arkasını dönüp görmezden geldiği gizli hüznü yaşamaya hazır mısın? Biraz insan tarafınla bakmaya var mısın?

Bu öyle bir acıydı ki, hangi yüreğe taşınsa çürütüyordu konduğu yeri. Bu öyle bir kahırdı ki, omuzları çökertiyor, astırıyordu yüzleri. Bu öyle bir ahtı ki, gözyaşı olup çağlıyordu hüzün. Bu öyle bir ateşti ki, sanki cehennemden kopup da gelmişti sineye, hiçbir gözyaşı söndüremiyordu alevleri.

Sanki biri bacağını kolunu bağlamıştı iki araba arasına, ***keşke*** dedikçe daha çok çekiyordu etlerini. Sanki biri uçurumun ucundaki çürük bir dala oturtmuştu, ***of*** dedikçe kör testereyle kesiyordu tutunduğu umutları.

İçinde volkanları taşıyordu şimdi Emre, ağlasa susmuyordu içindeki feryat, konuşsa dinmiyordu öfkesi. Saçlarını yola yola haykırırken yine, "Benden bunu nasıl saklarsınız?" diye bağırdı dudakları. Sanki tek suçlu oymuş gibi, titreyen elini kaldırıp parmağını babasına uzatarak, "Bana nasıl söylemezsin?" diye veryansın ediyordu.

İlk başlarda ondan korktuğu için, sonra cinsellikten korktuğu için uzak durduğunu sanmıştı, onun içinin acısını hiç bu kadar büyük düşünmemişti, kim düşünebilirdi ki, başına gelen kimin aklına gelirdi? Eziyet gördüğünü, savaş zamanı işkence çektiğini düşünmüştü. Çocuktum dediğinde her şeyin işkenceyle sınırlı kaldığını sanmıştı, ona sokulmasına ses çıkarmamıştı, dokunmasına razı gelmişti, sanmıştı ki, bedenindeki yaralar mazide sınırlı kalmıştı, ruhuna ulaşmamıştı. Ama yanılmıştı. Onun yarası çok derindi, ne yaparsa yapsın iyi edemezdi.

Babasına bakıyordu hiddetle. Onu suçluyordu, onca zaman Cemre'den nefret ederken, sebebini bilmediği halde onu suçlarken susmuştu. Yanağına

süzülen yaşlardan sebep önünü görmüyordu. Bir hastane odasındaydılar ve Emre titreyen bedeniyle babasının karşısına dikilmiş, ondan hesap sorarak sadece "Benden bunu nasıl saklarsınız?" diye bağırıyordu.

"Oğlum gel otur..." demeye kalmadan koluna uzanan Cem'le, Emre kolunu silkeleyerek uzaklaştı. Cem tekrar uzanınca, "Bırak!" diye bağırdı. Canı dar geliyordu bedenine, ona sahip çıkamamışlardı.

"Ne zaman oldu?" diye sordu acı içinde. Bunlar başına gelirken yanında olamamış, onu kurtaramamıştı ve bu her şeyden daha çok acıtıyordu içini ona sahip olamaması. Bir erkeğe bundan daha büyük azap var mıydı? Ruzgâr sustu. Onun suskunluğu kamçılıyordu acılarını.

"Sana ne zaman oldu diye sordum?"

Emre kendini suçlu hissediyordu, o gidince mi olmuştu? O gittikten sonra mı başına gelmişti bu felaket yoksa? Hangi zalim, hangi vicdansız kıymıştı? Delirecekti, karnına bir neşter takılmış durmaksızın ikiye ayırıp duruyordu sanki organlarını. Gebertecekti o adamı, kimse onu bulacak ve yaşatmayacaktı.

Rüzgâr kabalaşan sesiyle derin bir soluk aldı. "On iki yaşındayken olmuş..." dedi dişlerini sıkarak. "Senden önce..." "Kim yapmış?" dedi kısık sesle, dirayetini kaybetmişti. Babası ağzının içinden, sadece onun duyacağı şekilde, "Alman askerleri," dediği anda suratına bir tokat yemiş gibi oldu Emre. Aklına bir anda iş yemeğindeki konuşma geldi. ***"Almancan iyi değil, bırak yardımcı olayım. Her şeyi öğrenen akıllı Cemre, nasıl olmuş da Almancayı öğrenememiş, şaşırtıcı..."***

"İstemiyorum çünkü. Onların dilini bilmek istemiyorum,"

Bunu duymak istemiyordu, korktuğunu duymak istemiyordu. Çocukluğuna göz dikildiğini bilmek istemiyordu. Emre duyduğu şeyle gözlerini sıkarak başını saat yönünde ağır ağır çevirdi. Allah'ım, onu kaç kere iffetsizlikle suçlamıştı! Yatağına girdiğinde ilki değildi, tepkisizdi, ona dokunduğu zaman donup kalmalarının sebebini tiksinmekten sanıp eziyet etmişti, zamanla alıştığında ise ürkek hallerinin sadece ihtirastan olduğunu düşünmüştü. Koynunda kaç gece korkuyla soluksuz kalmış, uzun uzun ağlamıştı. Onun başkasına âşık olduğunu sanmıştı. Koynunda başkasını düşündüğünü zannederek bunu defalarca yüzüne vurmuştu ve Cemre tek kelime etmemişti. Sanmıştı ki, bir gençlik hatası, ya da biri onu baştan çıkarıp ortada bıraktı. Hatta bazen öfkesinin sebebi olmuştu bu durum, onun kendini sevdiği bir adama isteyerek verdiğini düşünüp, günlerce kahrolmuştu.

İkisinin arasına giren ilk soğukluk, ilk inançsızlık bu sebepti. Sonra o adamla görünce, her şeyin o adamın yüzünden olduğunu iddia etmişti.

"Biliyordun..." dedi hırlayarak. "Ta en başından bunu biliyordun. O gün..." dedi nikâh gününü anımsayarak. "O gün bunu bildiğin için karşı çıkmadın, o yüzden mi evlenmemize izin verdin?"

Rüzgâr suçlu gözlerini kaçırdı. Cemre'yi kurtarırken oğlunu ateşe atmış, hem sevgisini hem de inancını kaybetmişti o gün. Suçluydu evet ama pişman değildi, bir evlat, bir de torun kazanmıştı.

"Bana neden söylemedin baba?"

"İstemedi."

"Kim?" dedi Emre hırsla. "Kim istemedi?"

Emre amcasına baktı. Cem ellerini kaldırdı konuşamayan bir hareketle. "Kriz anında öğrendi tüm aile. Sadece annen ve ben biliyorduk önce, annen de eve geldikten çok sonra öğrendi."

"Ne zaman?" dedi Emre dikkatle babasına bakarken. "Ne zaman öğrendi baba?"

"Senin gittiğin gün, dalgın halde yola çıkmış. Araçlar kornalarına basınca, trafiğin ortasında... İlk krizini sokağın ortasında..." Rüzgâr daha fazla konuşamadı.

"Bana söylemediniz!"

"Sen gitmiştin!" diye gürledi yaşlı adam artık dayanamayarak. Kimin isyanı daha derindi bilinmedi. "Onu terk edip gitmiştin! Tutunacağı tek dalı da kırmıştın. Seninle gülüp, seninle hayal kurmayı öğrenen genç bir kıza kıydın!" dedi dişlerini sıkarak. "Nasıl toparladık bilmiyorsun, kaç kere ölümden aldık. Beynini, ruhunu ilaçlarla doldurduk, yaşayan ölüye çevirdik, oğlu doğana kadar yaşamdan elini ayağını çekti. Sen onu canlı cenazeye çevirdin. Hamileydi lan, hamileydi ve sen yoktun! Üstelik en acı şekilde terk etmiştin. Günlerce ne zaman kapı çalsa koşarak açtı, bir gün hatanı anlayıp döneceğini umdu, sabahlara kadar evin içinde turlardı. Aylarca ağzına tek lokma koymadı ve sonunda hastanelik oldu. Bir kere bile vazgeçmedi senin geri geleceğin umudundan. Ama sen... sen onu mahvettin!" dedi sonunda isyan ederek. Emre işaret parmağını kaldırdı bir şey diyecek gibi, sonra kolunu indirip yumruğunu ısırdı ama ağzından hıçkırık dışında tek kelime çıkmadı.

O anda kapının girişinde beliren ve tüm o hesap sorma sahnesine seyirci kalan Cemre konuşmuştu işte, o an acılar içinde kaynayan kalbine elini koyup, "Kimileri kaderini asla bulamaz, kimileri ise kaderinden asla kaçamazdı. Bu söz öyle doğruydu ki. Kaderin bizim elimizde olmadığını söylediler hep, onu biz yazamaz, bozamazmışız ama ben buna inanmadım ve sonunda kendi güzel kaderimi kendim yazmaya kalktım. Bak sonuç, biz bu haldeyiz. Ben seni kandırdım, hayatta kalmak için kullandım, onurumu şerefimin önüne koydum, seninle gelebilmek için sana iftira attım. Pişmanım, öyle pişmanım ki, keşke o gün gidip kendimi bir dam başına assaydım, ya da bir köprü başından sallandırsaydım da, sana umutla tutunmasaydım. Ben hayatın bana verdiği en kötü günü kabullenip ölseydim. Şimdi kimseye bağırma artık, git... Git!" dediği sırada Ece girdi içeri.

Emre dişlerini sıkarak özür dilemek istercesine ağzını açınca elini kaldırıp susturdu. Ece, "Bebek doğdu. Tutku da, bebek de çok iyiler. Çok şükür," deyip derin bir nefes aldı. Evladını sağ salim kucağına alan Utku da birazdan burada olurdu zaten. Herkes Ece'ye bakarken, Cemre'nin dalan gözleri ve uçan zihni oradan ayrıldı.

O gün aklına geldi, ona iftira attığı gün...

Geçmişe gitti bir an aklı. İlk başladıkları yere... O gün o felaket gerçekleşmeseydi Cemre asla böyle bir şey yapmazdı. Yine her zamanki gibi güzel başlamıştı. İki lokma aşı, ağrımayan başıyla nasıl da huzurluydu. Bahar mevsimiydi, Emre gideli 3 ay olmuştu. Tıpkı kalbindeki karlar gibi kalkmıştı iklimin üzerindeki soğuk ve ne zaman onun yüzünü düşünse karnında kelebekler uçuşmaya başladığı gibi dağların eteklerine yayılmıştı cemre.

Garip ama sanki mecburmuş gibi, her ay onlara kolilerle ihtiyaçlarını gidereceksi kadar kuru gıda yolluyordu genç adam. O da biliyordu sanırım para gönderse kabul edilmez, fazlasını yollasa geri döneceğini ki, sadece bir ay yetecek kadarını yolluyordu. Kendini buna mecbur mu hissediyordu? Her ay kapıya heyecanla koşan Cemre, bu sefer belki kendi gelir, elinde koliyle çıkagelir diye umutla bekliyordu yollarını ama ne o geliyor, ne de Cemre umut etmekten vazgeçiyordu. Ve bunu Maral annesinden saklamak her geçen gün daha zor oluyordu. Yine öyle günlerden birinde, güneş intikam alırcasına soğuğun üstünde büyüyordu. Kışın çetin havasından ve insanın iliklerini soğutan iklim örgüsünden uzaklaşmıştı mevsim, yaza kavuşma sevinciyle dağın eteklerinde çiçekler açıyordu.

Her mevsimin sunduğu nimet, her mevsimde daha başka şifalar içeriyordu.

Cemre her mevsimi ayrı sever, her mevsime ayrı şükrederdi ama nedense en çok ilkbahara karşı içinde fazla samimi duygular yeşertirdi çünkü ilkbahar toprak kokardı, huzur kokardı, ne çok yakar ne çok üşütürdü. İlkbahar yeni umutlara cemre atardı. Tıpkı onun kalbine bilmediği bir duyguyu attığı gibi... Hayalinin gözlerine, sevgisini kalbine, umudunun hayaline düştüğü gibi...

Gözlerini gözüne kazıyan adam aklından, rüyalarından hiç çıkmıyordu. Bazen rüyalarında kapıyı açıyordu ve başını kaldıran adamın özlem duyduğu gözleriyle gözleri buluşuyordu, bazen bir anda karşısına çıkıyordu ve her seferinde onu kaybederek uyanıyordu kâbuslarından. Ne zaman onu düşünse kalbini hızlandırıp aklını karıştıran o meçhul his göğsünün ortasına izinsizce oturuyordu. Hâlâ sinesinde saklıyordu geride bıraktığı emanetini. Hâlâ her gece gülümseyerek bakıp, her gece rüyalarını süslüyordu gözlerinin samimiyeti. Babaannesi anlasaydı içinde kabaran ilkbahar hislerini, bir saniye beklemez tutup kolundan alır götürürdü onu telefon numarasını bırakan gencin kapısına... O günden beri söylediği gibi, "Allah sana onun gibi iyi yetişmiş bir koca nasip esin inşallah."

içinden "Âmin" dediğini kim bilecekti ki? "Allah onu bana nasip eder mi ki" dediğini kim duyacaktı?

Henüz bahar çiçeği gibi açılmamıştı daha, güneş ne kadar sıcak dursa da rüzgâr terk edip gitmemişti soğuk yüreğini... Nasırlı ellerine nemlendirsin diye sürdüğü dikenin özünü kenara attı. Ağacın dibindeki mantara keyifle bakarken, poşete attığı mantarın hazzıyla diğerine uzandı. Tam birkaç tanesini daha topluyordu ki, arkasında hissettiği hareketlilikle durakladı. Yüzündeki gülüş, içindeki o kıpırtı kayboldu. Sanki üzerine kara bulut çöktü. Ensesinden omuriliğine yayılan ürpermeyle kısa bir an titredi ve korkuyla soluğu kesildi. Sonra üzerindeki güneşi engelleyen gölgenin korkusuyla soluğu tekleyerek elleri durakladı. Eteklerini toplayarak yavaşça ayağa kalktı. Peşinden gelen her kimse onunla yüz yüze gelmeye hazırlandı.

Ama gördüğü kişiyle yüreği ağzına geldi.

Bakışları önce çamurla kaplı siyah çizmelere, sonra bir ağaç kadar kalın duran bacaklara ve en son koca göbeğinin üzerine yerleştirdiği zincirli köstek saatine bakan ele ilişti. Soluk soluğa başını hızla kaldırınca, kısa omuzlarının üzerinde duran koca kafalı adamın iğrenç yüzüyle göz göze geldi.

Adamın hemen bacaklarının yanında duran devasa savaş köpeği kızın hareket ettiğini algılayınca huzursuzca bir daire çizdi, kuyruğunu havaya dikip tehditle hırladı. Patileri toprağı ezerken hırsından tırnaklarını bilyeler gibi taşa sürtüyordu. Öne doğru atılan köpeğin tasmasını çeken iri yarı göbekli adam, gözlerini bir an bile kızdan ayırmamıştı. Sanki kızın korkusuyla besleniyordu kibri, kızın köpeğe bakan ürkek gözleri onu keyiflendirmişti her zamanki gibi.

Karnına bıçak saplanmış gibi soluğu kesilirken Cemre, içinden "Sakin ol!" diye teskin olmaya çalıştı. "Sakin ol, daha önce de denedi! Daha önce alt ettin, yine başaracaksın!"

Kendini toparlamaya çalışarak kaybettiği cesaretine kavuşmak için yutkundu. "Niye geldin yine peşimden?" dedi kaba bir ağızla.

"Sana verdiğim zaman bitiyor Cemre'm. Benimle gelecek misin?" diye sordu adam leş gibi gözleriyle.

Zaman mı? Derinlerden gelen hırıltılı sesi kızın tüylerini ürpertti. Kaçacak yer bakınırken ayaklarını sıkıca yere bastı, sıkıca elinde tuttuğu meyve bıçağını önüne çekti. Ve bu tehdidi algılayan köpek havlayınca kız korkuyla sıçradı.

Kızın üzerine atlamak için zaman kollayan hayvan, anında efendisine itaat etti ama kalbi korkudan deli gibi çarpan kız, onun efendisinin komutunu dinlemeye pek meyilli olmadığını biliyordu.

Heybetli bir ağacın gölgesindeydiler. Üzerindeki yaprakların hışırdayan yapısına sataşan güneş, inatla adamın ürkütesi bedenini aydınlatıyordu. Yapraklar kıpırdandıkça güneşin huzmeleri adamın buruşuk yüzünde dolaşıyordu. Kahverengi gözlerindeki ihtiras midesini delip geçiyordu ve korkusunu

körüklüyordu. Ayaz yanığıyla lekelenen cildi kireç gibi oldu kızın. Eski yeşil yazmanın içinde ölü gibi duruyordu, son zamanlar bu adam yüzünden uykuya hasret kalan gözlerinin altı günden güne çöküyordu. Korku üstüne dağ gölgesi gibi düştükçe, bir tavşan kadar çaresiz kalan kız soluk alamıyordu. İnsanın canı nereden çıkar bilinmezdi ama onun canı midesinden çıkacak gibi içini yakıyordu. Kusmak istiyor, içini dışarı boşaltamıyordu. O gözler hain hain parlayarak, vahşi bir kararlılıkla üstüne atlayıp, bedenini en yakın çalılığın üstüne fırlatmak ister gibi bakıyordu ya adam, kız bacaklarının arasında baş gösteren acıyla soluksuz kalıyordu.

Kaçsa ormandaydı, bağırsa sesini duyan olmazdı. Koşmalıydı. İçgüdüleri büyük bir tehlikede olduğunu söylüyor ama dirayetini kaybetmek üzere olan bacakları hareket edemiyordu.

Sanki aklını okuyordu adam, sanki bu sahneyi daha evvel de yaşamıştı, sanki defalarca zorla başkalarına diz çöktürmüştü, kendine o kadar güveniyordu. Tehditle hamlesini okuyan gözlerini kısarak ona doğru yürüdü. Normalde asla ona pabuç bırakmayacak bir karaktere sahipti Cemre, sert olmasını, dikenli durmasını hayat erken yaşta öğretmişti ama korku yayılınca damarlarına, geri geri adımlamaya başladı zamanı. Otların üzerinde yürürken gözlerini hiç ayırmamıştı hısmından ve köpek hırlayarak izliyordu hamlelerini. İri göbekli adam kısa bacaklarıyla uzun adımlar atarken, köpeğin tasmasını sıkıca kavramıştı. Bir gevşetse, dev köpek her an onu yakalayabilirdi. Sonra ne yapacaktı?

Kız arkaya doğru bir adım atınca ağaca çarptı. Nefesi kesilmişti ve daha çığlık atamadan, köpeğin havlamasına aldırmayan adam birden üzerine atladı. İğrenç elleri omuzlarını kavradığı an anladı Cemre, bu sefer korktuğu başına gelecekti, bu sefer kaçamayacak, kurtulamayacaktı. Adamın kaba ama istekli elleri, narin omuzlarını bir pençe gibi sıkarak kendine çekti.

"Bu kadar korkma güzelim, bu sefer kısa sürecek, sadece bozacağım seni ama sonra..."

Konuşamadı kız yine, her zaman olduğu gibi donup kaldı. Adamın kırık, kirli tırnakları etine derinlemesine batıyor, canını yakıyordu ama canının acısı korkusunun dehşetinden daha fazla değildi. Ürkekçe, suskunca ellerinde donmuş halde katılıp dururken, adam yoğun aksanıyla Türkçe konuşuyordu.

Titreyen sesiyle, hıçkıran dudaklarıyla sonunda bir cesaret, "B...Bırak!" dediğinde kız ağlamaklı halde, adam gülümseyerek kızı sertçe ağaca yasladı. Etrafında hoplaya zıplaya gezen köpeğin havlamaları eşliğinde dizini bacaklarının arasına sokarak, onu adeta arkasındaki ağaca çiviledi.

Yine aynısı oldu, taş kesti kızın azaları. Acı yaklaşınca hep böyle oluyordu, taş kadar hareketsiz ve sert oluyordu bedeni. Beyni patlayacak gibi uğuldayan Cemre artık soluk alamıyor, ayakta duramıyordu. Adeta kilitlenmişti korkudan ve ne sesi çıkıyor ne de bedeninin iradesini ele alabiliyordu.

yine olmuyordu işte, yine temiz ruhuna kirli eller uzanıyordu. Yine iradesi dışında onun olana göz koyuluyordu.

"Yine kukla gibi oldun..." diyen adam keyifle kızın bu itaatkâr haline bakarken, narın omuzlarını sıkıyor, dişleri keyiften gıcırdıyordu. Gözleri önce üzerinde, sonra eski kıyafetlerin sakladığı taze bedeninde dolaştı iştahla.

Soluklarını yaşama tutunmak için kesik kesik alan kız, elleri altında titriyordu. Tecavüz mu edecekti yoksa parçalara mı ayıracaktı, hiçbir fikri yoktu. Belki de ikisini birden yapacaktı. Önce tecavüz edecek, sonra parçalayacaktı.

Ağzı sigara kokan adam kızın üzerine yükseldi, iğrenç nefesi Cemre'nin yüzünü okşayınca soluk alamayan kızın midesinden ağzına dolan safrayla gözleri kapandı. Adam buna memnun olmayarak daha sıkı bastırdı bedenini üzerine, gözlerini gözlerinde istiyordu belli ki, acı çekerken izlemekten zevk alacak gibiydi.

Adamın iri göbeğinin engelinden kurtulan bedeninin istekli ve sert baskısıyla kız arkasındaki ağaca iyice yapışmıştı ve ağzını açıp çığlık atmasına karşın, her zaman olduğu gibi şok geçiriyordu. Bedeni tir tir titriyor, nefes alamıyordu. Zaten ne zaman biri ona böyle zorla dokunmaya kalksa kilitleniyor, soluksuz kalıp bayılma raddesine geliyordu.

"Sana söylemiştim, tek yakalarsam affetmem demiştim."

Adamın soluğu tenine şimdi daha da yaklaşmıştı, ellerini omuzlarının üzerinden uzatıp geriye dayadı, kızı kollarıyla ağaç arasına hapsetmişti.

Öfke dolu gözlerle onu süzüyordu. Teni, leş gibi ter ve sigara kokuyordu.

"Konuşmayacak mısın yine?" dedi adam.

Eğer sesini bulabilseydi çığlık atardı ama her zaman korktuğu şey gerçekleşmişti, sesini bulamıyordu. Titreyen dizleri artık bedenini taşıyamıyordu.

Sonra durdu ve iğrenç nefesine başını çevirdi. Gözleri açıkça meydan okuyordu. Kocaman eliyle kızın ensesinden tutarak, sırtından kavrayıp sertçe kendine doğru çekti. Genç kızın göğüsleri adamın yumuşak göğsü karşısında ezildi. Zayıf kaburgalarından acılı bir ses geldi. Onu elleriyle iterek uzaklaştırmak istedi ama elleri kolları felçli gibi durmuştu. Görüyor tepki veremiyor, içinden çığlık atıyor dışından tek kelime edemiyordu.

Ağzını açabilseydi, ama ne zaman heyecanlansa ya da korksa sesini kaybediyordu. Hep o yüzden, lanet olsun! Durmasını söylemek zorunda olduğunu biliyordu, sonuçta ortalık malı değildi. Adamın ona bu şekilde davranmaya hakkı yoktu.

"Bak buram hâlâ acıyor," dedi kızın geçen sefer yaraladığı bacağını göstererek. Adamın ses tonunda düşmanlık vardı.

"Allah..." İşte, söylemişti sonunda bir kelime. Kesin bir dille ve duraksamadan.

Adam kısacık bir an onun yüzüne baktı, onu sıkıştırdığı o zamanlardan beri ilk defa konuşmuştu, gülümsedi ve kızın kalbi korkuyla yerinden oynadı.

"Benden kurtulacağını mı sandın?"

"A...Allah büyük!"

Kızın bileklerini kavrayarak kollarını başının üzerine kaldırdı.

İçinden yakaran kız gözlerini sımsıkı kapatırken yanaklarından yaşlar süzülmeye, dudakları titreyen çığlığını boğmaya ve sesleri dışarı sızdırmaya başladı. "Medet Yarabbi..."

Kelimeler ağzından güçlükle çıktı.

"Allah'ı bu işe karıştırma!"

Allah büyüktü, kimse görmese bile o görüyor, o duyuyor, o unutmuyordu. Mazlumları o koruyor, o yaşatıyor, yine canlarını dilediği şekilde o alıyordu. Allah büyüktü.

"A...A...Allah..." dedi kız yine hıçkırarak.

"Kapa çeneni!"

Adamın içini birden müthiş bir korku kapladı. Allah korkusu olan kimse bunu yapmazdı ama Allah azabını duyan taş bile çatlardı. Onun da içini o korku kaplamıştı. Kızın masumiyeti sarstı. "Onca adamın altına da böyle tepkisiz yatmak istemiyorsan, sadece bana vereceksin? İlk ben olacağım. Ya seni alırım, ya da orta malı ederim."

Öfkeyle yanan bakışlarını yüzünde gezdirdi ama kızın hâlâ sımsıkı kapadığı gözleri ve titreyen dudakları tepkisizdi. Yaşlı adam biraz çökerek kalçasını bacaklarının arasına iyice yerleştirdi. Cemre saf bir kız değildi, erkeklerdeki değişimi çok iyi biliyordu. Kızın üzerindeki iğrenç kokuya karşın bile adam inkâr edilemez bir şekilde uyanmıştı ve gücü karşı konulamaz boyutlardaydı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Adam bileklerini kıvırarak kendine biraz daha yaklaştırdı.

"Benimle ahıra gel."

Adamın ne demek istediğini anlamıştı ama onu daha fazla kızdırmayı göze alamadı. Yaşlı adam kocaman eliyle genç kızın ağzını kapadı birden. Kızın gözleri panikle yerlerinden fırlayacaktı.

Adamın gözleri öfke ve arzuyla alev alevdi. Cemre onu daha fazla kızdırmamalı, sakinleştirmek için gerekeni yapmalıydı. Yaşlı adam yavaş yavaş elini ağzından çekti ama bedeniyle kızı ağaca yaslamaya devam etti.

Genç kızın içindeki her şey, bütün düşünceleri, duyuları, duyguları haykırarak onu uyarıyordu. Ama kafasını toplamalıydı, kendini mantıklı olarak kurtarmanın yolunu bulmalıydı.

"Çabuk olacağım," dedi adam, kız titrek bir soluk aldı. "Zevk alacaksın söz."

Sesindeki düşmancıl hava kaybolmuş gibiydi adamın, zevk sarhoşu olmuştu. Titreyerek derin bir nefes aldı Cemre, kekeler gibi mırıldandı: "La ilahe illa ente sübhane-ke inni küntü minez-zalimin," dedi ve güçlü bir çığlık atarak bıçağı sapladı. Bir çığlığa teslim olmuş ormanın derinliklerine bakarken, adamın kirpikleri titredi. Bu ses ona mı aitti, yoksa başka bir kadına mı?

Üzerindeki zalim beden acılar içerisinde geriye çekilirken, kız kana bulanmış elini geri çekti. Parmaklarının arasında tuttuğu bıçağa bakan adam, sesli bir soluk verdi ve sonra elini acıyan kasıklarına indirdi. Cemre onu meyve bıçağıyla tam istediği yerden vurmuştu işte, ama bu işlem zevkle değil acıyla gerçekleşmişti.

Tüm istediği elinden kurtulacak çözüm üretmekti korkudan titreyen kız, ama adam üzerine abanıp nefesini tenine verdiği an, gözü kararmış, her şey bir anda olup bitmişti. Adam hayvan gibi böğürürken Cemre korkup kaçmıştı, elindeki kanlı bıçağı ormanın bir köşesine atıp eve koşmuştu. Amacı babaannesini korkutmak değildi, son nefesini vermek için zaman kollayan kadın onu dehşet içinde görünce yerinden kalkamadığından sebep ağlayarak dua etmeye başladı. Ona uzanmak istedi Cemre, elini kaldırdı, dirayetini kaybetti, gözleri geriye kaydı, karanlık ılık bir battaniye gibi bedenini sararken korkularını uyuttu, kaygılarını susturdu ve onu hiçliğin en gizemli sakinliğine kilitleyip orada koruma altına aldı.

Ve bedeni yere sertçe düşen kızın tüm duyuları karardı. Bu hayat ona hiçbir zaman mutlu olma şansı tanımayacaktı, sonunda anlamıştı. Bu olaydan üç gün sonraydı feryatlarına değen ağıtları. Ve elleri direksiyonu sıkan adamı buraya getiren sebep de, işte o feryatların içinde bir yerleri acıtmasıydı. Emre virajlı, patika ve tehlikeli toprak yolu tozu dumana katarak geçiyordu. Tek bir telefonla unuttuğunu hatırlamıştı genç adam. Buraya kadar nasıl geldiğini bilmiyordu. Arabadan inişini, koşar adımla tahta kulübeye girişini, genç kızın gözyaşları eşliğinde babaannesinin boş yatağına kapanıp hıçkırarak ağlamasını asla unutmayacaktı.

Kapıdan bir hışımla içeri giren Emre, "Cemre..." demişti korkuyla. "Cemre iyi misin?"

Yüzünü yatağa gömüp hıçkırarak ağlayan kıza ürkekçe bakarken, ondan bir tepki bekliyordu. Ev soğuktu, henüz yaz gelmeyen dağ başına solukları buhar oluşturuyordu. Bakışları hâlâ orada yatan birinin olduğunu kanıtlayan ve o cansız bedenin şeklini taşıyan yatağa kaydı.

"Babaannen nerede?"

Kız ıslak yüzünü çevirdi genç adama, Emre uykusuzluğu, acıyı, sessiz feryadı gördü gözlerinde. Cemre hiç umut etmemişti, hâlâ bu anın bir anımsama, bir rüya olduğunu sanıyordu. Allah'ım o ses ona mı aitti? Korkuyla, şaşkın ama aynı anda mutlulukla ı yüzüne adamın, ağzına dolan hıçkırıklarla omuz adı. Konuşamıyordu. "Gitti, terk etti beni bir mdi ben hangi dağa derdimi yanayım rdu.

için ünü anlayınca, çaresizlik lemedi. Genç kızın yanına ona baktı ve Emre durdu.

"Başın sağ olsun," dedi başka ne diyeceğini bilemeden. "Ne zaman oldu?"

Dudakları titreyen kız, geldiğinden beri ilk defa araladı ağzını konuşmak için ve sadece "Dün..." diyebildi. "Öldü."

Nasıl teselli edilirdi sevdiğini kaybeden kişiyi bilmiyordu Emre çünkü hiç sevdiği birini kaybetmemişti. Sadece destek olmak istedi. "İyi misin?" diye sorduğunda, dışarıdan, biraz uzaklardan köpek havlama sesi duyuldu. Bu sesle dehşete kapılan kız yerinden fırlayarak ayaklanırken, korkuyla kapıya baktı. Endişeli gözleri evin sağında solunda dolaşıyordu. Emre de tıpkı onun gibi kapıya baktı. Tekrar kıza döndüğünde beyazlamış yüzünü, ağlamaktan ve ovalamaktan tahriş olmuş gözlerini gördü. "Birini mi bekliyorsun?"

Kız başını iki yana salladı hızla. Uzaktan gelen köpeğin havlaması yaklaştıkça, kızın soluğu kesiliyordu. Ellerini kulağına tıkayan kız, yine aynı sesi işitiyordu. *"Bana söz ver Cemre'm, ölürsem yaşamak için tüm gücünle savaşacaksın. Öldüğümü kimseye deme ve beni sen göm, sanki yaşıyormuşum gibi kaldığın yerden devam et hayatına. O gelene kadar bu seni korur, ölmediğim her gün sen yaşarsın ve sonra da yapman gerekeni yaparsın."*

Yapmıştı Cemre, öpe koklaya yıkamış, daha önce açıp hazır ettiği çukura gece yarısı dualar eşliğinde ve ağlayarak defnetmişti babaannesini. Başında oturup saatlerce ağıt yakmıştı. Ama içindeki korkuları bu ölümle dirilmiş, yeniden hortlamıştı. Köpek havlamaları yaklaşıyordu. Bu ses umuduna vuran zincirleri kırıyordu. Vicdanında yankılanan diğer ses ise "Söz ver, ölürsem ve zor durumda kalırsan, onu arayacaksın. Onu arayacak, söylediğimi yapacaksın. Unutma onu biz çağırmadık, kendisi geldi. Ya da gönderildi. O adam Allah'ın sana bilerek gönderdiği kurtuluşun anahtarı," diyordu.

Yapabilecek miydi? Bu kadar vicdansız, bu kadar ahlaksız, bu kadar onursuz olabilecek miydi?

Tahta kapının yarıklarından sızan güneş ışınları genç adamın yüzünde oynaşırken, "Ben geldim Cemre'm, hazır mısın?" diye keyifle nida atan adamın sesi ormanı arşınladı. Sonra silah sesleri duyuldu... Bu mutluluktan havaya sıkılan mermilerdendi ve kızın gerçeklerini tek tek öldürüyordu. Artık ne korkuya, ne de düşünmeye yer kalmıştı. Yanaklarından yaşlar süzülen genç kızın eli başına gitti. Emre merakla ona bakıyordu. Titreyen elleri eski oyalı yazmasını kavrayarak saçlarından aşırdı. Güzel siyah saçlarını ilk defa o gün gördü, keçe gibi birbirine girmiş, üstelik terden yağlanmıştı. Emre hâlâ dikkatle ve merakla genç kızın gün yanığından kızarmış pütürlü yüzüne ve yer yer acı kaplamış yeşil gözlerine bakıyordu.

"Konuşsana Cemre, ne oldu?"

"Özür dilerim," dedi kız titrek sesiyle. "Çok özür dilerim. Affet!" Hıçkırdı.

"Ne için bu özür Cemre, ne oldu?"

Kız soluk soluğa dururken, adamın gözleri, kızın titreyen elinin yakasına çıkmasına baktı. Yutkundu, içinde garip bir korku baş gösterirken kız

eski elbisenin ilk düğmesini açtı. "Cemre iyi misin?" diye sordu kaşlarını çatan adam ve kız başını iki yana sallarken yanaklarındaki yaşlar etrafa saçıldı.

"Ne yapıyorsun?" dedi kızın elbisesinin düğmesini soymaya başladığını görünce. "Saçmalama..."

Kız düğmeleri açınca, yamalı elbisesinin omuzlarına uzanan titrek elleri kumaşı kaydırdı ve genç adamın içi öfke doldu. İnsanın merhameti demek böyle ölüyordu.

"Gidiyorum ben!" dedi hırsla. Bu kız kafayı yemiş olmalıydı.

Cemre hıçkırarak, "Dur, lütfen..." dedi birinin arkasından ilk defa, "Lütfen gitme!"

Emre dişlerini sıkarak durdu ve elleri yumruk halde arkasını dönerek, "Ne oynuyorsun, ne? Bu yaptığın ne?" dediğinde kızın elbisesini çoktan çıkardığını fark etti. Üzerinde eski bir beyaz tişört vardı ve bedenine vuran çizgi şeklindeki gün ışığından anladığı kadarıyla zayıf, güçsüz bedeni o eski tişörtün altında çıplaktı.

"Niye yapıyorsun bu saçmalığı?" dediğinde adam, kız ağlayarak ve korkuyla titrerken başını iki yana salladı.

"Gidiyorum o zaman..." dedi genç adam ve arkasını döndüğü an omzuna atılan elle olduğu yerde donup kaldı. Kendini geriye çekerken gömleğinin yırtılan sesiyle kıza öfkeyle döndü ve o anda kapı tekmeyle açıldı. Emre daha neye uğradıklarını anlayamadan Cemre boynuna atıldı.

"Lütfen beni ona verme! Kölen olurum, verme!" dedi korku içinde titrerken. Üzerine asılan kızı farkında olmadan kolları arasına alırken, afallaması yüzünde beyaz bir renk bıraktı. Karşısında duran göbekli, tıknaz kel adam ona kızarmış bir yüz, öfkeli gözlerle bakarken, ayaklarının dibinde hırlayarak duran salyalı köpeği her an üzerlerine atlayacak gibi duruyordu. Ve adamın arkasında meraklı bir kalabalık vardı, kendi aralarında fısıldaşıyorlardı.

Cemre utançla kendini adamın ellerine saklarken, tuhaf olan Emre de onu koruma güdüsüyle kollarının arasında saklıyordu. "Ondan mı korkuyorsun?" diye sordu kızı kollarına alıp sakinleştirmeye çalışırken kulağına.

Kız konuşmuyor sadece ona sımsıkı sarılıyordu, bilmiyordu Emre; Cemre hayatında ilk defa bir adama sarılıyordu. Hem de güvenerek.

"Ne oluyor lan burada?" diye gürleyen adamla kız titrerken, Emre öfkeli gözlerini yeniden kapıya çevirdi.

"Kahpe..." diye kükredi adam. Bir iki adım atmıştı ki arkasından onu tutan ahali buna engel oldu. Sağında muhtar, yanında kızı ve onun arkasında köyden birkaç adam daha duruyordu.

"Cemre..." diye gürledi Muhtar.

Cemre utanç içinde Emre'nin kollarından geriye kaçtı ve yerdeki elbisesini alarak üzerini kapatmaya çalıştı. Tutku hızla arkadaşının yanına koştu ve onun önünde durarak herkese bedenini [illegible]e ederken, ikili manalı manalı

bakıştı. Başını kapadığı kızın giyinmesine yardımcı olurken homurtular yükseldi. hâlâ köpeğinin tasmasını sımsıkı tutan öfkeli adam ağzından tükürükler saçarak bağırıyor, kızlar giyinme telaşında dururken öfkeden kuduran muhtar gıt gıde iyice kızarıyordu.

"Anası ölmüş olmalı, evde yok," dedi içlerinden biri, "N'aptı ki mevtayı?"

"Cemre..." diye gürledi yine Muhtar. "Ne oluyor burada? Bu adam kim?"

"Ne dönüyor burada?" diye bu kez de Emre bağırdı. "Bu nasıl oyun?"

"Sen, kimsin?" diye gürledi Muhtar hırsla.

"Beni Cemre çağırdı, önemli gel dedi ve..."

"Erkek ol biraz da suçunu kabullen," dedi Muhtar gerçeği gözlemleyince. Cemre sadece namusunu değil aynı zamanda canını kurtarmanın telaşına düşmüştü. Derhal gardını aldı. "Bir de suçu elin garibine atıyor. Daha toprağa yeni düşmüş anası duymadın mı, utanmadın mı yetimin namusuna göz dikmeye?"

"Ne diyorsun adam sen?" diye öne atılınca Emre, muhtarın arkasındaki adamlar birden öne çıkarak genci kollarından tuttular. "Utanmadan bir de dikleniyor?" diyorlardı homurdanarak.

"Yalan mı, kıza zor kullanmadın mı?" diye söylendi gözleri genç adamın yırtılmış omzuna kayarken.

"Ne ayaksınız siz lan?" diye bağırdı Emre. Korkuyordu ama aynı anda cesurdu da, üstelik nasıl bir oyuna kurban gittiğini bilmediğinden çıldırıyordu.

"Evleneceksin kızla..." diye bağırdı, sonra kalabalığa bakarak, "Evlenmeli, namusumuzu temizlemeli," diye galeyana gelmelerini sağladı.

"Ne kızı?" diyen Emre gibi diğer adam da, "Ne evlenmesi?" dedi köpeğinin yularını çekerken.

"Namusumuzu temizleyeceksin!"

Bu sözün üzerine çok geçmeden eski kulübenin etrafını ahali sardı, kimi kınayan kimi akıl veren sözler sıralamaya başladı ve hepsinin ortak dili namuslarını temizlemesi gerektiğini belirten fikir birliğiydi. Emre hırsla kapıya atıldı. "Siz kafayı yemişsiniz, ben bu kıza bir şey yapmadım. Bu kadın bana iftira atıyor!" Genç kızın üzerine atıldığında, Cemre korkuyla geriye sıçradı ve Muhtar öne çıktı. Emre ensesine yediği odunla kızın ayakları dibine yığılırken, Cemre bakışlarını elinde odunu tutan kıza çevirdi. Tutku ağlayarak gözlerine bakıyor, elinde titreyen odunda ise bir parça kan kuruyordu.

Bu haberin üstünde uçarcasına köye gelen ve Emre'yi bu zulmün elinden çekip almak isteyen Rüzgâr ve Cem, gerçekleşen olaylar karşısında afallamışlardı. Köylü kızın söylediğini tekrarlayarak sadece nikâh istiyordu. İyice çaresiz kalan Rüzgâr kızla konuşmak için odaya girdiğinde, onu yaralı bir köpek yavrusu gibi duvarın kenarına sinmiş, korkuyla iyice büzülmüş halde buldu. Kızın üzerine gölgesini düşürerek gittiği an, Cemre ellerini başına siper ederek ağlamaya başlamış, gözünün önüne kendi kızı gelen Rüzgâr, yanına

gömleğinde gerçeği görmüştü. Kız dayak yemişti, ağzı burnu kan içindeydi. Belli ki ona da köylü haddini bildirmişti.

"Sen HZ. Yusuf'un hikâyesini bilir misin kızım?" diye sordu kızın tepkisini bekleyerek.

Korkudan titreyen kız bacaklarını biraz daha kendine çekip başını kollarının arasına siper ederek kendini korudu. Adam anlatmaya başladığında başını kaldırmadan sadece dinledi.

*Mısır'ın en güzel kadını...

Mısır azizi Potifar'ın karısı...

Hz. Yusuf'a sadık bir âşık...

Bir güzellik abidesi Züleyha...

Belki de dünyanın en büyük aşkına sahip.

Züleyha'nın lügatında Yusuf'tan öte bir sözcük yok...

Varsa Yusuf, yoksa Yusuf...

Yusuf ise Mısır azizinin köle pazarından aldığı bir evlatlık.

Yükü ağır Züleyha'nın, aşkı yüce, sınavı büyük...

Reddedilmiş defalarca, kibri büyümüş...

En güzel giysilerini giymiş, kokular sürünmüş.

Yusuf odaya girdiğinde kapıları kilitlemiş...

Yürümüş Yusuf'a doğru, Yusuf reddederek, geri kaçmış...

Nefsini yenerek Allah'a sığınmış...

Züleyha ne kadar ateşse, Yusuf o kadar iffetti...

Kaçarken Züleyha gömleğini yırtar Yusuf'un, Züleyha'nın eşi Mısır azizi ise tam o sırada kapıda beliriverir.

İftira atar gül yüzlü peygambere Züleyha: 'Kölen bana saldırdı,' der. Ama unuttuğu bir şey vardı ki..." duraksadı. Kızın yüzüne bakmasını bekledi. Başını kaldırmadı kız. Adam devam etti: "Ama unuttuğu bir şey vardı ki, Yusuf'un gömleği arkadan yırtılmıştı!" dediği anda dehşetle başını kaldırıp ağlayan kocaman olmuş gözlerle adama baktı kız.

Bu hikâyeyi dinledikçe suçluluktan hayâ eden Cemre hıçkırarak ağladı. Adamın son cümlesi kulaklarında çınladı. *"Ama unuttuğu bir şey vardı ki, Yusuf'un gömleği arkadan yırtılmıştı."* Gerçeği bir bakışta anlamıştı Rüzgâr, başını sallayarak, "Ah be kızım, arasaydın ya, dardayım deseydin ya, koparlirdi. Geldi de, o zaman dürüstçe derdini deseydin, seni bir ömür sırtında da, gönlünde de taşırdı oğlum, inancından, sırtından vurmasaydın onu."

Cemre ayaklanacakken birden atıldı Rüzgâr'ın ayaklarına, hıçkırarak tuttu bacağından, acılar içinde kıvranarak yalvardı. "Beni onların eline koyma... yalvarırım koyma!"

---

* Güne Bakış/ Nesrin Çetinkaya (Tarih: 19.1.2017 09:15:05)

Yine aynı şekilde kasılmıştı, yine ölüm kuyularına atılmıştı, yine taş kesmişti fikri, zikri, dili de tek bir hamle yapamamıştı. Duyduğu yalnızca fiziksel acı değildi. Duygusal perişanlığının yanında, fiziksel acı hiç kalırdı. Demek her kes için, istediği anda ve istediği biçimde sahip olabileceği bir vücuttan ibaretti, ne duygusunun, ne düşüncelerinin onun nezdinde hiçbir değeri yoktu.

Rüzgâr ne yapacağını bilemedi, dokunmak için uzandı, bu sefer de kız dokunacağından korkup geriye sinip kendi kolları arasına saklandı. Rüzgâr babalık sevgisi, geçmişliğin bilgisiyle sordu bu yaralı ceylanı ürkütmeden. Cemre de ilk defa içinden geldiği gibi acısını anlattı. Hiç kimseye anlatmadığı şeyleri nasıl oldu bilmiyordu ama bu adamın zihnine, kalbine inanarak içini saçmıştı. Sonra korkulara terk edip gitti adam ve Cemre hazin sona yaklaştığını sandı. Ama olmadı, iki vekil sayesinde evlenmişlerdi, artık Emre kocasıydı ama aynı zamanda düşmanı...

Olaylar öyle hızlı gelişiyordu ki bir odaya kilitlenen Emre neye uğradığını anlayamadan kendini nikâha hazırlanırken buldu. Kız "O yaptı," demişti ve herkes ona inanmıştı. Film gibi geçen bu saçma entrikanın başkahramanı olmak istemiyordu. İşin tuhaf yanı, amcası ve babası gelmişler, muhtarla konuşmuşlar ama onu kurtaracak tek hamle yapmamışlardı.

Cemre'nin asıl sınavı o gün başlamıştı. Emre amcasıyla, Cemre babasıyla dönmüştü yeni evlerine... Cemre çekingen, ürkek, Rüzgâr babacan, koruyup kollayan... Oğluna "Kısa süre için, kısa süre olacak söz, sonra azat edersin..." demişti ama hayatını kurtaran kadına kötü davranamayan Emre, usul usul kapılmıştı masumluğun büyüsüne, genç kız temizlenip güzelleştikçe, Esme kıza kol kanat gerip evden biri haline geldikçe, eski düşmanlığını yok saymak için kendiyle mücadele etmişti ama bir sorun vardı. Emre onu ne kadar arkadaş olarak görmek istiyorsa, Cemre ona o kadar kocası gibi davranıyordu. Ağzından çıkacak her kelimeyi emir telkin ediyordu. Sabahları okula giderken kimseye bırakmadan o ilgileniyor, akşam eve geldiğinde elinden gelse ayaklarında sallayıp uyutacak hale geliyordu.

İlk başlarda rahatsız olsa bile zamanla alıştı. Anladı ki, Cemre hayatta kalmak için onun dalına tutunmuştu. Kocalık onun için oyun oldu, Cemre "O benim kocam," diye herkese kafa tuttukça, cahilliğine yenilen Emre hayatını değiştireceği oyunun piyonu oldu ama sonunda kendi kırıldı, kendi parçalandı. Bilmiyordu ki satrancı yöneten her ne kadar şah ve vezir olsa bile, oyuna anlam katan piyonlardı ve onlar olmadan oyun bir hiçti. Sonra zaten olanlar olmuştu, zamanla ona alışmış, Cemre büyüyüp serpildikçe güzelliğinin ağına takılmıştı. Kalbinde Ümran, aklında Cemre, bocaladıkça çıkmaza sokulmuştu. Cemre gözünde kadın oldukça, erkek yanı şahlanmıştı. Canla başla okumak için savaşan, annesinin her öğrettiğini anında yerine yetiren, yüzüne bakınca gülen, yanına gelince mutlu olan, sosyeteye ayak uydurmak için küçük hanım olmaya başlayan kız, usul usul işlemişti kanına, aklını ve

Annesini esir almıştı zamanla. İlk zamanlar konuşmaları değişmişti, sonra sabah muaşeret kurslarıyla oturup kalması, insanlarla olan iletişimleri güzelleşmişti. Tek sorun erkeklere yaklaşmayan, içine kapanık ve çekinik bir kız olmasıydı. İlk başlarda anlayamamıştı Emre kızın çekingenliğini, sonra anlamıştı ki Cemre'nin korktuğu erkekler değil, bir erkeğin ona yapmaya yeltenebileceği iğrençlikti.

Sonra zaman geçmiş, aylar yılı kovalamış ve sonunda kalbine söz dinletemeyen Emre, onun aşkına yenilmişti. Ve sonra acı ve korkular aşkın arkasından çıkarak ikilinin arasına girip, tüm cenneti cehenneme çevirmenin bir yolunu bulmuştu.

Ve zamanı gelince Emre gitmiş, Cemre bitmişti.

∞

İnsan hayata küsünce, umudun tepesinde alacalı kuşlar öter, üzerini kara bulutlar kaplardı. Şimdi onun içini de böyle bir karamsarlık kaplamıştı. Hastanede bir gün kaldıktan sonra, üç gün boyunca evine Esme dışında kimsenin girmesine izin vermedi Cemre. Onu anlayacak, derdini senelerce paylaştığı arkadaşı da yanında yoktu bu sefer. Tutku yeni doğum yaptığı ve sürekli gaz sancısı çeken bebeğinin yanında olduğu için gelememişti. Ağlamadı, isyan etmedi, hatta tek kelime etmedi. Sanki felçliydi, yatağına yattığı andan sonra kıpırdamadan tek bir noktaya bakarak zamanı tüketti. O kadar kurumuştu ki artık içi, dökülecek gözyaşı, sitem edecek sözcükleri, öfkesini kusacak tek bir isyanı kalmamıştı. Sadece utanmıştı, hem de utanması gereken en son kişi bile değilken. İnsanoğlunun üzerine karaladığı en büyük acıyı ruhunda silinmez izlerle taşıyan insanlar, asla eskisi gibi mutlu olamazlardı. Bir yanları hep yarım kalırdı. Tecavüz normalleştirilecek bir konu değildi, kitapların, dizilerin, ortam sohbetlerinin kara mizahı olacak olgu değildi. İnsanoğlu bu konuyu öyle içselleştirmiş ve yapaylaştırmıştı ki, tecavüzün günlük dile sohbet konusuna çevirdi. Alelade mevzulara alay meselesi olarak girmesiyle, bazı yarım akıllıların beyninde, onu normalleştirmek, aklını şeyiyle düşüyle ve günlük hayatın bir parçası haline getirmek, olağanlaştı. Oysa insanlar bundan normal bir gülümsemeyle benimseyerek bahsettiği sürece, kadınların, erkeklerin, hayvanların ve çocukların kanayan yarası kapanmayacaktı. Unutulduğu ise, kiminin sadece söz olarak ortaya attığı bu acı kelime, başkalarının kapanmayan gerçeği olacaktı.

O yüzden bir hadisi şerifte denmişti ki, "Allah melekleri yarattı, onlara akıl verdi; hayvanları yarattı, onlara da nefis verdi; insanoğlunu yarattı, onlara hem akıl hem de nefis verdi. İnsanlardan kimin aklı nefsine galip gelirse, meleklerden daha üstündür; kimin nefsi aklına galip gelirse o da hayvanlardan aşağıdır" İşte bunu yapan ve normalleştiren, "Hak etmiş" diyen ve "Tecavüzü çağırıyor" düşüncesine sahip olan tüm varlıklar, hayvanlardan bile daha aşağıda tabakadaydı, onlara Allah bile bir isim koymakta zorlanmıştı.

Şimdi Cemre de hak etmediği acının ağırlığıyla ezilen ve başı toprağa düş-
mediği sürece unutamayacağı o dehşetin esiriydi. O gece olanları hiç yaşan-
mamış farz etmek isterdi ama ne silik silik anılarını, ne de hastanede gözle-
rini açtıktan sonra herkesin ona acıyarak bakışlarını zihninden silemiyordu
Hastane odasında bir ölü gibi duran Emre geldi aklına. Bir köşeye sinmiş,
duruşu, suçlu bakışları ve sususu ona öyle ağır gelmişti ki, öyle utanmış ve
mahcup hissetmişti ki kendini, herkes bilseydi de bu yarasını bir o öğrenme-
sin istemişti. Sanki kusur onunmuş gibi, uyuma numarası yapmış ve ilk fır-
satta onu hastaneden uzaklaştırmıştı. Ne ayıbı hak etmişti ne de utanmayı...
Onun başı dik, alnı aktı, asıl ona bu kötülüğü yapan mahlûklar utanmalı, ken-
dini cezalandırmalıydı.

Ancak ne aklından ne de gözlerinin önünden onun yüzünde asılı kalan o acı ifadeyi silememişti.

O yüzden hastaneden kimseye haber vermeden gizlice çıkmış, evine de annesi dışında kimseyi almamıştı. Herkesin onu merak ettiğini biliyordu, Ece ve Pelin'in sürekli onu görme umuduyla beklediğini, Ecem teyzesi ve Peri yengesinin seveceği bir şeyle yüzünü güldürmeye çalıştığını da. Tüm ailenin iki gün boyunca Esme annesinin evine karargâh kurup onun iyi olduğunu öğrenmeden dağılmadıklarını da biliyordu ama ne onların yüzüne bakacak hali, ne de hafızalarına kazdığı anları tekrar hatırlayacak direnci vardı.

O yüzden daha önceki krizleri gibi yine sadece onu en iyi anlayan, acısını aynı oranda içinde hisseden Esme ona sokulabiliyor, acımadan bakıyor, aynı acıyla susuyor ve yemeğini getirip saçını okşuyor, hatta onunla sessizce gözyaşı döküyordu. Bazen de yanına uzanıp, sımsıkı sarılarak varlığını hissettiriyordu ve saatlerce bırakmıyordu kollarında yatan katılaşmış bedeni.

Anne şefkati başkaydı, onun derdini en iyi o anlıyor, yarasını en iyi onun sözleri hafifletiyordu. Onun psikologu da, en büyük dermanı, desteği de annesi oluyordu.

Unutmak zordu, ama insan acı çekmeye de alışıyordu. Zaman insanı, en çok alışmaya alıştırıyordu. Kâbuslar içinde uykudan uyandığında gözyaşlarıyla hıçkıran Cemre, "Sana sarılabilir miyim?" diyerek kollarını açıyor, içi boşalana kadar haykırıp ağlayarak sakinleşmenin arkasından "Eşek kadar oldum ama hâlâ sana muhtacım anne," diyordu. Sonra sımsıkı sarılıp burnunu çekerek gözlerini kapatıyordu onun merhametine.

Cemre kendine gelmeye başladığı an ailede sessiz bir karar alındı yine, her zaman yapıldığı gibi destek kalkanları kalktı ama bu kalkanlar hiçbir vakit göze sokulmadı. Cemre hiçbir şey olmamış gibi davranmaya başlayınca, kimse o güne dair tek kelime etmedi. Ona tekrar o acıyı yaşatacak bir hareket yapmadı. Sanki hayatından o gece silinmiş, o acı yok sayılmıştı. Cemre buna minnettardı fakat her ne kadar görmekten kaçınsa da artık gerçekler ortadaydı. Herkes her şeyi öğrenmişti, acı gözlerine nemli bir tabakayla

çöreklenmiş, çaresizlik ruhlarına bir sarmaşık gibi döşenmişti. Önceden sadece Esme ve Rüzgâr ve bir de Tutku biliyordu kanayan yarasını, şimdi ise herkes acısına şahit tutulmuştu.

Durgunlaştı son zamanlarda, yine eskisi gibi içine kapandı. Emre gittiği günlerdeki gibi dilsiz, cansız, dalgın ve suskundu. Oysa ne çok sevinir olmuştu Esme hayata sımsıkı tutunup gülümsemeye başladıkça Cemre, ne çok mutlu olmuştu hayattan hakkı olanı almaya başladıkça, şimdi ise yüzünde daimi bir hüzün, gözlerinde soğuk bir ifade, teninde cansız bir renk vardı.

Cemre yine eski Cemre olmuş, acıya sonuna kadar batmıştı. Ne düşüyor, ne hissediyor, ne bekliyor, kimse bilmiyordu. Doktoruna gitmeyi reddediyor, ilaçları dışında destek almak istemiyordu.

Genç kadının dalgın yüzüne bakarken Rüzgâr, "Oğlunla konuştun mu?" dedi sitemkâr bir tutumla.

Ona gözlerini deviren Esme, "Tek başıma mı yaptım oğlumu?" diye yanıt verdi.

Rüzgâr dişlerini sıktı, Esme iç geçirerek başını salladı. Çocuklar ne zaman hata yapsa nedense sadece annesinin oğlu ya da kızı olup çıkıyordu, babalar kendini tereyağındaki kıl gibi kenara çekiyordu.

"Çok merak ediyorsan arasaydın," dedi ağzının içinden konuşarak.

"Aradım, kızacağımı bildiğinden açmadı sıpa."

"Kime çektiyse, kapalı bir kutu gibi..." dedi dudaklarını bükerek Esme. Rüzgâr laf düellosundan sıkılmış halde iç geçirince, "İyi olduğunu söyledi ama biliyorum hazmedemedi bu gerçeği. Her ne kadar nefret ettiğini savunsa da, bunun artık öyle olmadığını o gece anladı, en az onun kadar acıdı içi, onun kadar karanlığa battı. O fark etmese bile, onu canından çok sevdi," diye açıkladı.

"Bana hiç çekmediler, nerede hata yaptım bilmiyorum," dedi Rüzgâr.

"Sana çekmemişler derken," dedi Esme kaşlarını çatarak.

"Yalan mı, dizinin dibinden bir adım öteye gitmiyorum." Esme kısa bir an gülümseyerek kocasının yanağından öptü, uyuz herif en üzgün olduğu anda bile kalbinin çırpınmasını nasıl da iyi başarıyordu. Kolunu karısının boynuna dolayıp sırtını göğsüne yasladı ve saçlarını koklarken, "Alışacak," dedi Rüzgâr. "Bu acıyı unutturmak için canla başla çalışacak. Biliyorum, bir gün kötü olanı ikisine de unutturacak. O, benim oğlum."

"O kadar sana benziyor ki, nefreti dipsiz bir kuyu, sevgisi sonsuz bir umman, arası yok, sınırı yok, ya tam seviyor, ya tam siliyor."

Bu acının asla unutulmayacağını ve hiçbir zaman aklından çıkmayacağını söylemedi Esme, sevdiği adamı üzmekten korktu. Onun yerine, "Oğlunu sık sık arıyor. Oradaki işlerini halledince dönecekmiş. Bahanesi böyle ama biliyorum kaçıyor. Onun nefes aldığı gökyüzünden bile kaçıyor, onun derdine ilaç olamıyor ya, kendini çaresiz hissediyor," dedi anne içgüdüsüyle.

"Gelecek," dedi Rüzgâr.

"Peki ne değişecek, görmüyor musun kendini öyle bir çukura gömdü ki, kollarından çekiyoruz da çıkaramıyoruz. O kadın hayatından çıkmayacak, o Cemre'den vazgeçmeyecek, intikam oyunu sanıp yanıp tutuşturacak ikisini de."

Rüzgâr sıkıntıyla baktı sehpanın üzerinde duran kumandaya. Neden hâlâ orası ile tamamen bağlarını koparmamıştı ki, ona net olarak söylemişti oysa dönmek istediğinde. Ya orası, ya burası, arası olmaz demişti. O kadın varsa Cemre yok, seçimini yap demişti!

"O kadından hiç ses çıkmıyor, bu iş hiç hoşuma gitmedi," dedi Esme kaygıyla. Gelininin ve torunun bir kez daha üzülmesini istemiyordu.

"Sakinlemiştir belki, anlamıştır gerçeği."

"Onlar giderken sen dönüyordun Karalı, alt edemeyeceğin bir şey olacağını sanmıyorum. Ne planlıyorsun?" diye sordu Esme ve yeniden hüzünle bahçeye baktı. Bahçe salıncağında oturan ve dizlerinde yatan oğlunun başını okşayarak ona hikâye okuyan güzel gelininin hüzünlü yüzü durgundu.

"Yine içlerine kapandılar anne oğul..." dedi nemli gözlerini kırpıştırarak Esme. "Yine kozaya sakladılar kendilerini. Cemre hayata karşı gardını alınca, Furkan annesinin izini sürüyor. Annesi gülmeyi kestiği günden beri o da ne gülüyor, ne de peşinden bir saniye olsun ayrılmıyor. Sanki çocuk değil, yine ona abi oluyor, doktor oluyor, baba oluyor, bir kez olsun üzmeden yarasına sadece kendisinin şifa olduğunu bilerek onun acısını dindirip sakinleşmesine vesile oluyor."

Merhamet ne büyük bir lütuftu, bir evladın anneye, bir annenin evlada duyduğu o sonsuz sevgi hiçbir aşkın içinde yer etmiyordu. Bunu evlatları olduğunda anlamıştı Rüzgâr, asla kimseyle paylaşmam dediği kadını evlatlarıyla paylaştığında keşfetmişti bunun mutluluğunu. 'Kimseyi benden fazla sevmesin' dediği kadının, evlatlarını kendinden trilyonlarca kat daha fazla sevdiğini gördüğünde anlamıştı ki, bu mukaddes aşkın üstünde olan tek aşk Yaradan'a ait olandı. Karısının beline sarılıp çenesini omzuna yasladı. Esme kocasının karnının üzerinde bağladığı ellerinin üzerine elini koyarak "Sana benziyor," dedi gülümseyerek. "Bak biri yetmemiş, torun da sana çekmiş. Hep seni onun gibi bir çocuk olarak hayal ediyorum, küçük Rüzgâr. Tipi de, huyu da sen."

Cidden, dedesine her bakımdan benzeyen bir torun ender görülürdü. Furkan büyümüş de küçülmüştü. Yerinden doğrulup annesinin kucağına çıkarak kollarını boynuna dolayıp, başını omzuna yasladı. "Güzel annem..." dedi yine kendince teselli sözleri fısıldayarak. "Ben seni çok seviyorum, ağlama olur mu?" demişti.

"Ben de seni çok seviyorum canım," dedi Cemre başını okşayarak, yanağına süzülen yaşı silerken, "Yine neden durgunlaştın, sıkıldın mı hikâyeden?" diye sordu.

"Sıkılmadım," dedi minik beklentisiyle. "Seni özledim, sarılmayı özledim."

"Ben de özledim, yanımdayken de özledim." Cemre oğluna daha sıkı sarıldı, insan yanındakini nasıl bu kadar çok özlerdi? Bazen sarılmak bile yetmez, içine almak isterdi.

"Babam gelmeyecek mi? Artık sevmeyecek mi bizi?"

Cemre kısa bir an sessiz kaldıktan sonra, "Geleceğini söylemedi mi sana?" diye sordu.

"Söyledi," dedi Furkan ama inanmayan bir tutumla omzunu sarstı. "Ya yine gittiyse? Boşuna boş... beklemiyorum de mi?"

"Yeniden gelir, sana söz verdi unuttun mu? Boşuna beklemiyorsun annecim. Asla bırakmayacak seni. Babalar çocuklarını bırakmaz ki."

"Ama daha önce gitti, bebekken gitti ya."

Çocuk yüreğiyle o bile öğrenmişti güvensizliği. "Giderse mutlaka bir zaman sonra döner annecim, anneler ve babalar çocuklarını asla unutamaz. Hem gittiği günden beri sürekli arayıp sordu ya seni. *'Çok özledim, okul nasıl gidiyor, gelince birlikte gideriz maça'* demedi mi? İşleri bitince gelecektir, üzülme olur mu?"

Gideli neredeyse iki aya yakın olmuştu, çocuğa umut veriyordu ama ya umutları yıkılırsa korkusu kadının da, daha şimdiden içini kurt gibi kemirmeye başlamıştı. Ya o kadın bir sorun çıkardıysa, ya evladından yine vazgeçtiyse soruları aklından uzaklaşmıyordu.

Belki de o kadına olan sonsuz aşkının farkına varıp vazgeçmişti yine herkesten, dönmeyecekti cidden bir daha geri! Yedi hafta boyunca ortalıktan yok olmuştu Emre, ne bir iz ne de bir ses gelmedi. Oğlu ve annesi dışında herkese kendini kapadı. Sonra bir gün aniden geri döndüğünü duydu genç kadın, tam toparlanamadan daha gittiği gibi sessiz sedasız gelmişti. Yıllar önce gidip yıllar sonra döndüğü gibi ve onu görecek cesareti olmadığından uzaklaşmış, neredeyse kaçmıştı. O eve geldiği gün Ecem teyzesinde kalmış, onun hastaneye geldiğini duyduğu an kaçarcasına iş yerinden ayrılmıştı. Pelin idare etmişti işlerini. Büyük bir rahatsızlık geçirdiğinden başka hiçbir şey bilmeyen ve iki ay boyunca görmediği kadın hakkında meraktan deliren Ali, ondaki bu taraflılığı sürekli sorguluyor, üstüne gelip bazen bunaltıyordu.

Yine onun babasıyla olduğunu öğrenen Cemre eve ondan evvel gelip ihtiyaçlarını giderip Peri yengesiyle çiftliğe gitmek için plan kurarken, aracını her zamanki yerine çekip korumanın almasını bekledi ama bir terslik vardı. Her zaman kapının girişinde duran korumalardan birinin ortada olmadığını gördü. Diğerinin ise yerinden kıpırdaması yasaktı, kulübeyi tek bırakamazdı.

Aracın üzerinde anahtarını bırakarak eve yöneldiği anda, "Cemre Hanım," diye seslendi arkasından gelen soluk soluğa ses. Cemre arkasını döndü, koruma Sami Bey büyük mavi gözlerini şaşkınlıkla açarak, "Bakar mısınız?" diye sordu. Bakıyordu zaten şaşkın adama. Orta yaşına henüz gelmiş, oldukça saf

biri olmasına rağmen, korumaların içinde en kusursuzu ve işini en çok ciddiye alanıydı.

"Bir sıkıntı mı var?" diye sordu Cemre uyuşuk sözleriyle.

"Kişiye göre değişir," diye ağzının içinde homurdanınca adam, koyu renkli güzel kaşları çatılmıştı kadının.

"Emre Bey..."

Kalbine garip bir ağrı serpilirken, "Ne olmuş ona?" diye sordu.

"Bilmiyorum, sızmış gibi ama içki kokmuyor."

Şaşırma sırası Cemre'deydi. Emre'mi? Sızmış mıydı, ya da bayılmış gibi de ne demekti? Panikleyen Cemre artık adamı dinlemiyordu. Koşar adım giderken, "Nerede?" diye sordu. Sami Bey susunca, "Sana nerede diye sordum," dedi yükselen sesiyle. Panik onu dengesiz yapıyordu. Adam öne geçerek, "Bu tarafta," deyip, eliyle sağ tarafı gösterdi. Ağaçların dallarına sataşan hafif bir rüzgâr vardı, dışarının alacakaranlığı akşam vakti gelmesiyle gitgide ağırlaşıyordu ve bu zamanlarda ağaçların arasında dolaşmayı sevmeyen kadın bile korkuyu unutmuş koşar adım yürüyordu.

Cemre ürpererek bakışlarını adamın belirttiği yöne çevirdiğinde, diğer korumanın yerde yatan adamın üzerine eğildiğini gördü ve hızla o yöne koştu. Yerde yüzükoyun yatan adamın üzerinde spor bir kıyafet vardı. Yüzü beyazlamış, aralanmış dudaklarının altından muhafaza edilen beyaz dişlerinin sımsıkı kapandığı görünüyordu. Sanki zayıflamıştı, gözlerinin altında mor halkalar mevcuttu. Yüzünü öyle özlemişti ki, o endişesinin arasında bile gözleri telaşla yüzünün her santimini arşınlıyordu. Cemre derhal eğilip iki dizi üzerine oturarak genç adamın yüzüne uzandı, kalbi boğazında atarken ilk önce dokunmaya cesaret edemedi. Yutkunarak tekrar uzattı titreyen elini, buz kesen parmaklarını henüz tıraş olduğu belli olan yumuşak yanağına dokundurduğunda, "Emre..." diye ürkek bir kuş gibi seslendi.

Burnunun üzerinden hızla süzülen bir damla yaş yüzüne düşerken, yeniden "Emre!" dedi. Garip ama ona yıllar sonra ilk dokunuşunu böyle hayal etmemişti. Genzine dolan hıçkırıkları bertaraf etmeye çalışırken birbiri ardına damlayan yaşları durduramıyor, burnunun üzerinden süzülüp adamın yüzüne damlayan yaş görüş alanını bozuyordu. "E...Emre..."

Adamdan ses gelmedi. Kalbi durdu, ateşte yanmış gibi derhal elini çekti. Sımsıcaktı teni ama ikna olmuyordu zihni. "Yaşıyor mu?" diye sordu soluksuz halde. Korumalara bakarken, yanakları buz gibi olmuştu.

"Hâlâ nefes alıyorsun." Titreyen elleri üzerini yokladı bir kırık, bir yara var mı diye. "Üstelik bedeninde yaralandığını gösteren bir şey yok."

"Bayılmış gibi duruyor efendim," dedi bir diğer koruma fikir vererek.

"Ambulansı aradınız mı?" diye sordu Cemre burnunu çekerken, yine endişeyle soluyarak bakıyordu yüzüne.

"Aradık, yolda olmalılar."

"Babamlar evde yok mu?" dedi eve bakarak. Bu lanet yaşlar neden durmuyordu? Yanaklarını kuruladı. Bu saatte genellikle evde olurlardı.

"Rüzgâr Bey ve Esme Hanım torunlarını okuldan almak için on dakika evvel çıktılar." Doğru ya Furkan'ın okul saatiydi!

"Emre ne zamandır burada?"

"Birkaç dakikadır."

"Arabayı hazırlayın," diyen Cemre kendine gelip ayaklandığı sırada, Emre acıyla homurdanınca dondu kaldı ve heyecanla tekrar yanına eğildi. Aceleyle yüzüne bakarken, garip bir şekilde gülümseyerek ağladığını ve adeta kalbinin yavaşladığını bilmiyordu.

Emre inleyerek başını oynattığı an yanağına dokunan ve endişesini saklayamayan iri yeşil gözlere baktı. Yanakları nemli, kirpikleri ıslaktı. O kadar yakınındaydı ki suratı, kokusu ve sıcaklığı ona birazdan kaybolacak serap hissi veriyordu. Hayal gibiydi özlediği yüzü, sanki rüya görmekteydi.

"Kâbus musun?" diye sordu gülümseyen adam.

"Kıpırdama, ambulans geliyor," diye fısıldadı Cemre. Sesinde ağlama hissiyatı saklanmıştı ve yanağına sıralanan iri bir damlayı adamın üzerine düşmeden yakaladı elinin tersi. Emre dikkatle ona bakarken, görüntülerin netleşmesi için gözlerini sımsıkı kapatıp açtı.

"Emre, iyi... iyi misin?"

Cemre'nin burnunun üzerine yine iri bir damla süzülünce, adamın konuşmaya mecali yokken eli cana geldi. Parmağının tersiyle o damlayı düşmeden yakalarken, "İyiyim," diye fısıldadı sonunda.

"Tamam," dedi Cemre hüzünle, onu korkuttuğunu idrak edememişti Emre.

Titreyen dudaklarıyla gülümseyen Cemre, adamın alnından saçlarını geriye çekerken, farkında olmadığı bir şefkatle "İyisin..." diye fısıldadı. "Çok şükür."

Bu anı o kadar çok hayal etmişti ki, onun yine eskisi gibi şefkatle baktığı, onun için kalbinin attığını hissettiği anı, bunun gözlerinden silinmesini istemeyen adam kısa bir an gözlerini sımsıkı kapadı. Gözkapakları altına sevgisini kazıdı. Kadının titreyen eli sıcak ve nazikti ama rahatlatıcı parmaklarının altındaki gergin korkuyu da hissedebiliyordu. Üstelik kendi durumu şu anda gereğinden fazla zayıfken, ona teskin edici sözler fısıldayamıyordu.

"Ne oldu? Neden bu haldesin? Emre iyi misin gerçekten, cevap ver korkuyorum."

"Korkma..." dedi Emre yutkunarak. Korkmamalıydı. "İyiyim." Gözlerini hâlâ açmamıştı. Yutkunurken, yavaşça âdemelması oynadı. "İyiyim." Onun iyi olduğunu görmüştü ya, iyi olmuştu.

"Bir sıkıntı olabilir, lütfen kıpırdamayı kes."

"Bir şey yok," dedi Emre ve tepesinde dikkatle onlara bakarak dikilen korumalara gözü kaydı. "Biri enseme vurdu." Adamlar hâlâ bakınca, "Ne bakıyorsunuz, etrafı arayın," diye buyurdu.

Korumalar önce bakıştı, onun rüya gördüğünü düşünür gibi bocaladı ama sonra Emre'nin sertleşen bakışlarını görünce, hızla hareketlendiler. Arkalarından bakan Emre, "Ambulansı arayın gelmesin, geldiyse oyalamayın, görevlerine dönsünler," dedi bir doktor anlayışı ve düşünceli vatandaş yanıyla. Korumalar olumlu anlamda başlarını sallayarak uzaklaşırken, "Saçmalama..." diye itiraz etmek istedi Cemre ama Emre elini tutarak buna engel oldu.

Buz kesen ve gözyaşlarını eline sildiği için nemli olan parmaklarını adamın elinden çekmeye yeltenmedi genç kadın. O kadar paniklemiş ve endişelenmişti ki, mantıklı düşünememişti. Kıpırdandı. "Ben sana yardım edeyim birlikte gidelim o zaman."

"Birazdan toparlanırım," dedi adam ıslak kirpiklerine baktığı kadına gözlerini kısarken. Onun için korkmuş muydu gerçekten, endişelenmiş miydi? Burnunu çekiyordu, ağlamasının sebebi onu böyle görmesi olamazdı herhalde? Üzgün bir haline mi denk gelmişti yoksa?

"Bir yerin acıyor mu?" diye sordu Cemre.

"Başım acıyor, yer çok sert," dedi yüzünü buruşturarak. Sesi çok garipti ama kadın anlamadı. Hiç düşünmeden adamın başını dizlerine koyup dikkatle yüzüne bakarken, farkında olmadan hayli eğilmişti ama adam gayet farkındaydı bu güzel anın. Keyifle inlememek için dudaklarını kastı ama o keyifli ses yine de firar edecek bir yol bulmuştu aralık dudaklarından.

"Çok mu acıyor?" diye sordu Cemre yanlış anlayarak. Yeşil gözleri başının etrafını arşınlıyordu.

"Sanki başımın içinde bir şişlik var," dedi Emre kısık bir sesle.

Cemre endişeyle saçlarının içine ince parmaklarını daldırıp incelerken, "Neden izin vermedin, gelselerdi, doktora gitmen gerekebilir," diye çıkıştı.

"Doktor benim."

"Ama ya travma geçiriyorsan?"

"Geçirsem anlardım, sadece sarsıntı."

Kız dikkatle başının içini yoklarken adam kısa bir an eskisi gibi gözlerini kapadı. Soluğunu tuttu, kokusu ciğerlerine hapsolmuştu. Bu, kendine gelmesi için gerçekten de ilginç bir yöntem olmuştu. Üstelik harika bir duyguydu, onu yatıştırıyor, gevşetiyordu. Bu huzuru özlemişti.

"Ağrıyan yer neresi?" dedi genç kadın boğuk sesiyle ağır ağır.

"Sol tarafta..." dedi adam kadının yüzüne daha yakından bakmanın keyfiyle.

Gırtlaktan gelen o garip sesi bir kadın için oldukça kısık sayılırdı ama Cemre korktuğu için endişeyle duyumsadı. "Çok mu acıyor?" dedi sanki birazdan da, "Öpeyim de geçsin" diyecek gibi.

"Çoook..." dedi adam yalan söyleyerek. Elini uzatsa dokunacaktı. Bu kadar yakınındayken, bir nefes ötesindeyken kokusunu içine çekmek mümkünken, iradesini koruyordu.

Cemre eğilince göğüsleri gözlerinin önüne, kokusu genzine yaslandı. Başını kıpırdatsa o yumuşaklıklara yanağını yaslayabilirdi adam. Onun nefesinin teninin üzerinden bir yel gibi eserek geçtiğini hissedince, sinir uçları gerildi, unuttuğu bu his oldukça hoş bir duyguydu. Belki de başına aldığı darbe tahmin ettiğinden daha sertti ama getirdiği bu sürpriz şahaneydi. Ve gerçeğe döndü, başına vurulan darbe! Kahretsin, cidden beyni yerinden oynamış olmalıydı şu anda adamın peşinde olmak yerine yere uzanmış, Cemre'nin şefkatinden yaralanmak için numara yapıyordu.

Adam bunun üzerine homurdanarak hızla etrafına bakındı ama kafasına aldığı darbe ciddiydi ve sarsıntı yüzünden hafif bir baş dönmesiyle yeniden bayılacağını düşündüğü için, kısa bir an gözlerini sımsıkı kapadı.

"Burada şişlik yok," dedi Cemre, "Kafana vurduklarına emin misin?"

"Kaç kişi ensesine vurulunca hissetmez ki?" diye homurdandı adam.

Cemre birden durdu ve gözlerini kıstı, "Nereye vurdular?" diye yeniledi sözlerini anladığı gerçekle.

Adam alçak, neredeyse duyulmayan bir fısıltı halinde konuşmaya çalışıyordu. Belki böylece genç kadının kendini duymasını engelleyebilirdi ama olmadı. Cemre hızla dizlerinden kafasını bırakıp ayaklanınca, başının arkası yere sertçe çarpan adam bu sefer gerçekten acıyla inledi.

"Kafamı patlatacaksın!" dedi elini başında gezdirerek.

"Vuran bilememiş senin omuzlarının üzerinde kafa yerine taş taşıdığını."

Toparlanırken, "Sen de o yapamadı ben mi kırayım taş kafasını dedin?" diye kızdı.

"Kendini nasıl da iyi tanıyorsun."

Artık numara yaptığını kadının anladığını açık açık gören Emre ayaklandı, kısa bir an sendeleyince Cemre yine numara yaptığını sanarak, "Yemezler," dedi. Parmağını düşmekte olan adamın göğsüne dürtüp kızarken, teninde gezinen parmakla afallayan adamın bedeni özlemle titredi ve denge ayaklarının altından çekildi. Cemre üzerine yıkılan adamın ciddi olduğunu anlayınca, "Doktora gidiyoruz," diye cırladı. Düşmemesi için onu belinden sımsıkı tuttu.

Cemre'ye bedenini yaslayan adam gülümseyerek, "Az evvel korkudan titriyordun, bana bir şey olacak diye ödün koptu," dedi, kendine gelmeye çalışırken kadına sataştı.

Dili tutulan Cemre'nin gözleri kısacık bir an büyüdü, homurdanmasına engel olabilmek içinse dudaklarını ısırmak zorunda kaldı. Derhal üzerindeki adamı geriye ittirdi.

"Seni bu hale kim getirdiyse eline sağlık," dedi sonunda, "Hayalimi gerçekleştirmiş."

"Seni bu hale kim getirdiyse eline sağlık," dedi nemli gözlerine bakan adam "Hayallerimi gerçekleştirmiş."

Kadın ne demek istediğini anlayınca dudaklarını büzerek gözlerini başka tarafa çevirdi. "Benim için mi ağladın?"

"Hiç de bile, ben... ben zaten ağlıyordum."

"Korktun..." Elini acıyan ensesinde gezdiren Emre, "Hayalinde ben mi vardım?" dedi, dolgun ve geniş dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrılırken

"En büyük hayalimsin hem de," diye homurdandı Cemre. Adam daha çapkın gülümserken kadın "Her seferinde farklı hayal ediyorum," dedi. Adamın guluşu daha da derin olmaya başladı. Cemre konuşurken güçlü bir nefes aldı, nabzı fazlasıyla hızlanmıştı, başı dönüyordu. "Bazen arabanın önüne katıp dalağın patlayana kadar koşturuyorum, bazen iki kolundan ağaca bağlayıp ayaklarını uçurumdan sallandırıyorum. Bazen de ıslak hamam havlusuyla dövülmeni, patlamış mısır eşliğinde izliyorum. Öyle hayallerim var ki sana karşı..."

Gülmemek için dudaklarını geren Emre, kirpiklerinin altından dikkatlice baktı.

Cemre kızgınca işaret parmağını kaldırdı, dişlerini sıkarak, "Sen... Sen koca kafalı bir öküzsün!" derken, az evvel onu ne kadar korkuttuğunu ifşa eder tondaydı kaygılı sesi. Dudaklarında hâlâ garip bir hıçkırık hüküm sürmekteydi. Bunu hisseden adam kaşlarını kaldırdı ve Cemre yeniden ağzını açıp gözünü yumacakken, arkadan gelen ses, "Baba..." dedi heyecanla. Öyle bir bağırmıştı ki Furkan, öyle heyecan yüklüydü ki sesi, Cemre toparlanıp susarken, dikkatini oğluna odakladı.

Emre sesi duyduğu an arkasını döndü ve her zamanki gibi çimlerin üzerinde minik adımları koşarak kollarına gelen oğluna kanatlarını açtığında, Furkan üzerine zıplamıştı bile.

Olanları korumalardan öğrenen babasının kaşları çatık ve hali endişeliydi. Soğukkanlı olmaya çalıştığı sesiyle, "Kim yaptı bunu?" derken, oğlunun ensesine bakmak için uzandı.

Rüzgâr ensesine bakıp bir şey olmadığını görüp rahatlarken, "Göremedim," dedi Emre sıkılgan bir tutumla. "Bahçeye girdiğimde bir ses duydum, arkamı dönmeden ensemde bir acı hissettim, sonra bayılmışım. Belki de arı soktu, malum alerjim var," diye kıvırdı.

"Senin arıya alerjin falan..." diyen Rüzgâr oğlunun uyaran bakışlarını görünce ağzının içinde küfretti.

"Bak şurası şiş, bence kesin arı bu..."

Emre babasına minnetle kaşlarını kaldırdı. Bahçeye girdiğinde bir adamın Cemre'nin camının önünde olduğunu görünce bağırmış ve tam o anda biri sert bir cisimle ensesini yoklamıştı. Belli ki biri eve girmek isterken, diğeri etrafı gözetliyordu. Babasına uyaran bir bakış atıp yatıştırırken, Rüzgâr onun neden bu kadar soğukkanlı davrandığını ancak anladı. Emre gerçekten baba olduğunun, koruyup kollayan olduğunun farkına mı varmaya başlamıştı?

Derin bir soluk alırken aklına gelen karısıyla soluğunu tuttu. İyi ki Esme dönüşte Ecem'lere uğramıştı da, bu olayla karşılaşmamıştı, yoksa ikisinin de elinden çekeceği olurdu.

"Annem duymasın," dedi Emre babasına sıkıntıyla. Bakışlarını sessizce durup gözlerini kısan ve ikili arasında bir şeyler döndüğünü fark eden Cemre'ye çevirdi. "Gidip alerji iğnemi yapayım."

Genç kadın sabır çekerek arkasını döndü ve homurdanarak evine yol alırken, babasının annesi üzerinde kalan bakışlarını kendine isteyen Furkan, genç adamın yüzünü minik ellerinin arasına aldı. Gözleri kendine dönsün diye çekiştirirken, "Hadi maç yapalım," diye heveslendi. "Çok maçım geldi."

∞

Evdekilerden olayı ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın, annesi bir şekilde durumu öğrenmiş, oğlunu göz hapsine, kocasını ise ifadesi alınmak üzere odasına almıştı. Emre oğlu ile vakit geçirirken Cemre kendi içinde kaybolmuş şekilde sürekli gözlerini tek noktaya dikip, dertli dertli bir şeyler düşünüyordu. Bazen kaşlarını çatıyor, bazen kaşlarını kaldırarak onaylamadığı zamanlardaki gibi ifadeler yapıyordu.

"Cezamı kesemedin mi hâlâ?" dedi Emre ona sataşarak.

Cemre başını kaldırdı ve dalgınca, "Ne?" dedi. Yeşil gözleri merakla parlıyordu ve Emre o gözlere baktığı her an nefesi genzine tıkanıyordu.

"Bir sıkıntın mı var?"

Cemre onun gözlerindeki o samimiyetle soluksuz kalınca homurdanarak yerinden kalktı. "Senden başka yok çok şükür," diyerek elindeki kırlenti bahçe koltuğuna atarak içeri girdi.

Yine bir şeylerin peşindeydi Cemre ve peşini bırakmayacak gibi duran Emre artık onu çok iyi tanıyordu. Emre'nin içini kemiren kurt yakasını bırakmadı çünkü Cemre, ertesi gün de aynı şekilde dolaşmıştı evde, artık emindi. Adam gün boyu gözlerini ondan ayırmamıştı. Kadın elinden telefonu bırakmadığı gibi hop oturup hop kalkmış, gizli saklı sürekli birileri ile mesajlaşıyordu. Her ne için telefon bekliyorduysa saatlerce cep telefonu ile ikiz kardeş gibi evin içinde dolaştı ve sonunda beklediği telefon geldiğinde, heyecanla odanın içinde bir sağa bir sola doğru yürüdü. Cesaret alması zaman almıştı. Emre'yse heyecanla telefonu açan ve odadan telaşla çıkan kadının arkasından bakakalmıştı ve Cemre bahçede telefonu açıp konuştuktan sonra koltuğa oturmuş, yüzünü ellerinin arasına alıp sessizce ağlamaya başlamıştı.

Ne saklıyordu? Neden üzülüyordu? Yoksa yine o adam mı? O adam için mi döküyordu bu gözyaşlarını? Seneler sonra aşkı mı depreşmiş, yine o adamın peşine mi düşmüştü? Dişleri gıcırdadı, bir süredir hafifleyen kalbindeki o ağır acı yeniden yerini aldı. O anda boğmak istedi onu, elleriyle her şeyi parçalamak, gözlerinin önüne gelen görüntülerle kükreyerek evi birbirine katmak

istedi. Canını öyle derinden yaktı ki geçmişin o düşünceleri, gömmeye başladığı nefretini ölü toprağının içinden çıkarıp yeniden diriltti.

Cemre telefon görüşmesinden sonra uzun uzun bir noktaya bakıp sakinleşmeye çalıştı. Ağladığını kimsenin görmediğinden emin olunca, gözlerini kurulamış ve kendi evine giderek akşam yemeğine kadar da gelmemişti.

Elindeki kumandayı kıracakmış gibi sıkan Emre, kapıdan içeri giren kadına bakarken, öyle zalim duruyordu ki, gözleri hançer olsaydı Cemre çoktan parçalanmıştı.

Belli ki ağlama seansına evinde de devam etmişti. Gözleri ağlamaktan kızarmış, yüzü kireç kadar renksiz ve dalgındı.

Buz tutmuş sesiyle, "Hasta mı oluyorsun?" diye sordu sanki ağladığını anlamamış gibi.

"Yok," dedi Cemre burnunu çekerek. Esme ona dikkatle bakınca, "Sanırım alerji... To... toza karşı," diye sıyrılmaya çalıştı.

Cemre'nin cidden toza karşı alerjisi vardı, Esme arada onun bu halde olduğunu bildiğinden torunuyla oynamaya kaldığı yerden devam etti ama Rüzgâr elindeki tabletin üzerinden kurnaz gözleriyle baktı gelinine. Cemre fark etmiyor gibi davrandı, Emre gözlerini kısıp suratını astı, yine bir şeyler gizlendiğini anladı.

Kapı zili çalınca, yardımcı kadın ellerini kurulayarak salon kapısında göründü ve arkasından başını sallayarak kapıya yöneldi. Kapı açıldığında salondan duyulan sesle, herkes birden ayağa fırladı. Kadın cırıl cırıl sesiyle, "Emre..." diye bağırıyordu. "Emre neredesin?"

Emre öfkeyle ayaklanarak salon kapısına atılırken, Furkan korkuyla dedesinin bacaklarının arasına saklanmıştı. Esme ve Cemre ise şaşkınca girişte beliren öfkeli kadına bakıyordu. Gözleri çakmak çakmaktı, yüzü öfkeden kızarmıştı. Üstelik ayakta durmakta da zorlanıyordu. Ağladığı için rimeli akmış, dudaklarını elinin tersiyle sildiği için yanağı kırmızı bir damgayla lekelenmişti.

"Bana söz vermiştin!" diye bağırdı hıçkırarak ve Emre daha ona yaklaşamadan kendini kolları arasına atarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Yanaklarına yaşlar süzülürken ayakta durmak için ayrıca mücadele ediyordu. Sonra etrafına baktı, ona sımsıkı sarılan torununu kanatları altında korumaya alan Rüzgâr'ı, şaşkınca donan Esme'yi ve en sonra Cemre'yi izledi. Emre kollarında tuttuğu kadınla kasılıp kaldığından ve Ümran sürekli ağladığından sebep herkes şaşkındı. Sonra işaret parmağıyla onları göstererek, "Bu ne demek oluyor?" diye hıçkırdı.

"Gördüğün şey," dedi sakin bir tonda Emre. Öfkelendiği ama sakin kalmaya çalıştığı her halinden belliydi. Genç kadını kollarından biraz ileriye ittirdi.

Ümran hıçkırarak, "Biz seni kaç gündür bunun için mi bekliyoruz, sen babacılık oyna diye mi?" dedi ağlayarak. Cemre ağzı açık halde elini göğsüne koyarak bir adım geriledi. Ümran inler gibi yalvardı. "Bitir artık bu oyunu Emre,

dayanamıyorum, lütfen artık verdiğin sözleri tut." Ellerinden tuttu genç adamın ve gözlerinin içine bakarak, "Lütfen artık bana verdiğin sözü tut," diye yakardı ve bu bir oyun değil, gerçekti.

Emre ne yapacağını şaşırmışken, Esme sabır çekerek, "Bu ne cüret, senin evimde ne işin var?" diye bağırdı ama öne atılamadan Rüzgâr kolunu önüne uzatarak, karısını durdurmayı başardı. Esme delirmişti öfkeden, Cemre ise şaşkınlıktan donakalmıştı.

Kadın ise arsızdı, elindeki mahkeme kâğıdını sallayarak Cemre'ye baktı ve üzerine yürümek isteyerek, "Bu kadın için mi bu çaba?" diye bağırdı. "O bunu hak etmiyordu hani? O senin için bir hiçti!"

Emre, Cemre'nin önüne geçerek ona yaklaşmasını engellerken, kolundan tuttuğu Ümran ıslak gözleriyle, "Kezban..." dedi kibirli bir küçümsemeyle. "Çok salaksın. O köylü aklın almıyor mu? Böyle kandıracak seni, böyle düşürecek ağına ve senin ona attığın kazığın intikamını alınca mahvedecek düşlerini. Onca çabası, sana olan nefreti, ailesine olan intikam savaşından."

Esme elini dudaklarına koyarken, Rüzgâr sakindi. Cemre bütün dengesinin yerinden oynadığını hissedince yanındaki sehpanın ucundan kuvvet alarak yıkılmamak için savaş verdi. Kadının ıslak gözleri, zehrini saçan dili öyle deşiyordu ki içini, soluk alamıyordu.

"Neden geldin buraya?" diye sordu Emre onu çekiştirirken. "Çıkar mısın evimden?"

Kadının koluna dokunduğu an korkudan dedesinin dizlerine sarılan çocuğu gören Ümran, "Bu piçin babası bile değilsin, bunu biliyorsun. Biz seni bekliyoruz, kızın senin için ağlıyor ama sen..." diye söylendiğinde, Rüzgâr bu sahneye daha fazla dayanamayarak torununu kucağına aldı.

"Cevdet," diye gürledi. Sesi öyle tok ve öfkeliydi ki evin duvarları bile titredi. Furkan korkudan küçük dilini yutmuş halde dedesine bakınca, "Korkma aslanım, ben buradayım," dedi boynuna sarılan çocuğa ve merdivenlere yönelirken kadına, "İki dakika içinde bu evden gitmezsen, bir daha gidecek bir yerin olmayacak Ümran," diye hırladı ve oğluna dönüp, "İki dakika," dediği gibi hızla salondan çıktı.

"O benimle evli, kocamdan uzak dur sürtük!" dedi Ümran, Cemre'nin üzerine yürüyerek. Cemre tepkisiz, donmuş, aptal aptal kadına bakıyordu. Kulakları uğulduyor, genzi doluyor ama tepki veremiyordu.

"Terbiyeni takın," diye bağırdı Esme gelininin yanına gelerek, her an yere kapaklanacağını fark etmişti.

"O yüzden mi piçini ona yamamaya çalışıyorsun? O benim kocam, benim. Kızımı..." Emre ağzını eliyle kapayarak belinden yakaladı.

"Emre götür şunu yoksa elimden bir kaza çıkacak," dedi Esme ve Emre hırçınlaşarak hakaret etmeye devam eden kadının ayaklarını yerden keserek, evin salonundan çıkarmaya zorladı. Cemre aşağılanmayı iliklerine kadar

yaşarken. Umran ağzına kapanan ele rağmen hâlâ konuşmaya ve hırçınca kollar arasında tepinmeye devam ediyordu.

Esme gelinine sarıldı. "Üzülme annecim," dedi ağlayan kızın yanaklarını silerek. Cemre hâlâ bir korkuluk gibi kıpırtısız duruyordu. Esme onun bu tepkisizliğinden korktu. yüzünü kendine çevirdi. Sonra boş bakışlarını kapıdan almak için, "Cemre bana bak annecim, bana bak," diye emretti.

Cemre yutkunarak ıslak gözlerini ona çevirdi.

"Oğlum piç değil..." dedi bağrına sıkılan kurşuna cevap olarak. "O piç değil."

"Biliyorum kuzum, bunun açıklamasını yapman bile hata, görmüyor musun delirmiş. Emre ondan boşanmak istiyor diye çıldırmış."

"Ben yaşama tutunmak için umudu bileklerime kazımışım, gözlerine atladığım ilk intiharımda hepsi akıp gitti. Şu yeryüzünde fazlasında gözümün olmadığı her şey, bedenimden sıyrılarak alınmışken zorla... Senelerce yaşamak için yarama tuz bastım. Kabuk bağlamayan yaramın içinde inim inim inletmişken, yalnızlığın dibine kadar batmışken, bir kez olsun onu suçlamadım. Anne ahım ona dokunmasın diye bir kez of demeden ağladım. Bunu hak etmedim. Benden vazgeçtiğinde bile ben ondan vazgeçmedim. Kendimi öyle sıkıyorum ki, ben kendimi öyle ateşlere atıyorum ki, acı içinde kıvranırken ***'imdat'*** diye bağırmamak için kendimi zor tutuyorum. ***'Yardım edin nefes alamıyorum, yanıyorum... Allah'ım yanıyorum'*** diye bağırmamak için dudaklarımı ısırıyorum. Bir insanın kimsesizliği gecenin bir yarısı yüreğine değdiriyorsa, uslanmalı anne, ihanetin mührü sinesini kilitlediyse ağlamamalı. Kendi savaşımı bile isteye kaybederken, şimdi onurumla, gururumla boğuşuyorum."

"Tamam kızım, tamam," dedi Esme başını okşayıp onunla hıçkırırken.

"Susmuyor anne, içimdeki acı beni diri diri yakıyor görmüyor mu? Gözüme gözüme sokuyor ölümü. Anne kül oldum ben. Bu yangından arda kalan küllerim oğluma bulaşmamalıydı. Bana teselli veren ölmüşlüğümü dürtmemeliydi." Birden kollarından kopmak için hırçın hareketler yapmaya başladı. "Anne ben gitmeliyim. Ben gitmeliyim. Ben gidip bir daha dönmemeliyim," dediğinde Esme ona sımsıkı sarıldı.

"Yollamam annem, yollamam."

"Bırak gideyim!"

"Gidersen her şey hallolmayacak kuzum, gidersen acın da peşine takılacak."

"Gitmeliyim anne, bu eve yabancı benim duvarlarım. Ne yapacağımı, hangi güçle savaşacağımı bilmiyorum artık. Nefes alamıyorum. ***'Acıyı hissettikçe azalır, alışırsın'*** diyordun. Niye kandırdın beni, benim acım onu her gördüğümde çoğalıyor, çığ olmuş nefes aldırmıyor. Anne artık ölüm kapılarımı sarsıyor, yuvasını yerinden oynatıyor kilidin, damarlarımda kalan son umut damlasını istiyor. Durduramıyorum."

"Cemre'm deme öyle deme, ne olur deme..."

"Anne artık gücüm yok, yatağıma girecek, uyuyup uyanacak, bir şey olmamış gibi gülecek gücüm yok. Kimsenin kapatması değilim ben. Kimsenin savaş silahı ya da galibiyeti değilim. Oğlum piç değil anlamıyorsun."

"Başın dik alnın ak kızım, o nasıl söz?"

"Peki ya omuzlarım? Omuzlarım neden çöküyor?"

"Analar evlatları doğuruyor, tahtlarını yapıyor da bahtlarını yapamıyor," diye söyledi hıçkıran Esme.

Oysa Emre'nin boşanacağını duyduğuna bile sevinememişti. Demek oğlu sonunda doğru yolu bulmuştu, o kadından boşanıyordu. Gülse mi, sevinçten hıçkırarak ağlasa mı bilemedi. Kollarında sakinleşene kadar ağlayan Cemre titreyerek, "Her gece karanlıkla süslendiğinde dört duvarın arasında kalmak, köşeye çekilip acıya bağdaş kurup durmak istemiyorum artık. Dört duvar arasında hayal kurup delirmek istemiyorum. En sevdiğin şarkının sözlerini hıçkırarak söylerken, hissettirdiği acıda kaybolmak istemiyorum. Siz iyi diyorsunuz, yaşıyor, gülüyor, avunuyor diyorsunuz, ben acıya alışmak diyorum. Kimse bilmez ama şu kapının kolunun her döndüğünde soluğumu tuttuğumu, kaç yıldır aynı sokağın, aynı kaldırım taşlarına, tıpkı onun gibi bastığımı kimse bilmiyor. Ben sevginin bedelini kursağımda biriktirdim. Her gece hayaliyle dağılıp, her sabah bir anne sesiyle dağıldığım yerde toplanmaya mecburdum. Görmeden de yaşayabiliyorum. Ben burada yapamıyorum, onun soluk aldığı göğün altında hiçbir şey değişmeyecek. '***İnsan kalbiyle âşık olur***' derdi annem, ben kalbimi öldüremiyorum ki aşkımı öldüreyim. Bunu hak etmedim," dedi hayal kırıklığıyla. "Anne ben bu kadar kötü bir kadın değilim. Kimsenin kurulu düzenine, evladına, evine musallat olmam."

"Olmazsın kuzum... O kadın çaresizlikten tırnaklarını geçirecek yer arıyor."

"Geçirmesin anne, benim bedenimde bir ize daha yer kalmadı. Hayallerimi yıktı, umutlarımı katletti, bir kez karşısına geçip hesap sormadım. Gittiler bitti dedim, döndüler sineye çekerim, zorla mutluluk alınmaz dedim. Üşüyorum, ruhum titriyor. Kaçmak istiyorum her yerden ama şuramda közlenen yangın durulmadan alevleniyor. Pis dilleri oğluma kadar uzandı, koruyup kollayabileceğim bir şey kalmadı yaralarımın içinde, kaderin lekesine bulanıyorum. Bıraktığı her izin, acımadan sineme kazıdığı özlemin, yeterince kin kustuğum aynamın karşısındaki dik yokuşları artık aşamıyorum."

Dakikalarca ağladı Cemre, Esme başını okşayıp sinesinde sallayarak sakinleştirmeye uğraştı. Ne dediyse Cemre kararından vazgeçmedi. Emre salona geri geldiğinde tepesinden öfke tütüyordu, bakışları annesine kaydı önce, sonra kollarında ağlayan Cemre'ye. Onun varlığından ve bu yıkılmışlığını görmesinden rahatsız olan Cemre ayaklanınca, Esme kollarından saldı onu, gözlerini kurulayarak oğlunun yanına geldi ve adamın şaşkın bakışları altında, "Keşke tokat attığım zaman yüzün kadar acıyacağını bilsem vicdanının. Ama yok, sen taşa çevirdin cennet bahçeni. Ben de inat ettim. Buraya,

taşa toprağa gerek kalmadan gömdüklerini, aşkını durterek yeşertmeye ant içtim." dedi kasılan çenesiyle. Hıçkırdı.

Kendine az da olsa gelen Cemre burnunu çekerek, "Furkan konusunda hâlâ şüphen mi var?" diye sordu boğuk sesiyle. Kırgındı duruşu ama asıl olan bitmişti iradesi.

Emre suratını ekşitti, "Saçmalama..." diye hırladı ama gözlerine bakmadı. Bunu düşünemezdi. Düşünecek olursa, aklını oynatabilirdi. Cemre dışarıdan yumuşak ve kadınsı görünüyor olabilirdi, ama o narin dış cephesi çelik gibi bir iç zırhla gizlenmekteydi. Onun güçlü duruşuna her zaman hayranlık beslemişti, ama asla ne kadar güçlü olduğunu bilememişti.

"Gözlerime bak... Gözlerime bak!" diye avaz avaz bağırdı Cemre, genç kadının hıçkırıklara bulanmış sesi duvarı çınlattı. Emre başını usulca kaldırıp o güzel gözlerine hüzünle baktı. Ağlamaktan kızarmış yeşil gözlerine bakarken, bir an zaman dursa, o bu yeşilin içinde kalsa istedi ama kendini çabuk topladı. "Sana oğlun olmadığı konusunda şüphen var mı diye sordum, evet ya da hayır diyeceksin."

Emre annesiyle göz göze geldi, Cemre delirdi. Yanındaki sehpanın üzerinde duran vazoyu alıp yere savurarak parçalara ayrılmasını sağlarken, "Seni affetmeyeceğim!" diye bağırdı acıyla. "Seni affetmeyeceğim!" İki elini havaya kaldırarak, "Sakın... Sakın DNA testi sonuçlarını alana kadar ne oğluma ne de bana yaklaşma. Sakın!" diye emretti.

Arkasını döndüğü an Esme koluna yapışıp sımsıkı tuttu. "Sen o kadına ne bakıyorsun kızım o saçmalıyor," dediğinde, Cemre elinden kurtuldu.

"Sana gerçekten acıyorum Cemre, sana gerçekten acıyorum!" dedi başını öfkeyle iki yana sallayarak.

Cemre bir anda arkasını döndü. "Ne yaptım ben sana? Ne yaptım bunu hak edecek, ne yaptım seni kendime düşman edecek?"

Emre'nin burnunun kenarı seğirirken gözünün önüne yine o sahne geldi. Onu öptüğü dudakları başka tenlerle kirlenen, ona sarıldığı elleri başka tenlere bulaşan, ölse yapmaz dediği tüm o korkuları ona yaşatan kadın cereyan etti gözlerinde.

"Sen... Sen hayatımda gördüğün en büyük oyunsun, ikiyüzlü bir karaktersiz," dedi adam hırsla.

Bu hakaretleri hak etmemişti kadın. "Herkes terk etti beni, herkes çaresiz bıraktı. Elini uzattığın an, ben tutunacak bir dalım var sandım. İlk defa gerçekten biri ben olduğum için beni sevdi sandım. Öl desen sorgulamazdım. Allah'ım ben sana nasıl inandım, ilk defa yaralarımı unutturacağına... nasıl inandım? Onca zaman sen beni sev diye istediğin kişi olmaya çalıştım, kendimi hamur gibi baştan yoğurdum. Korkularımı sana bulaştırmadım, kâbuslarımdan korudum senli zamanları. Seversin sandım, itaat edersem sevilirim sandım, kalbindeki ufacık boşluğa sığarım, oradaki yer bana yeter sandım.

anlayamadım, kalbinde başkası varken bana yer kalmazmış, ben boşa bekleşmişim. Ne kadar aptalım. Senin gidişinle ben her gün öldüm, her sabah bizim olan sebebe sarılıp yeniden doğdum ve dayanmaya çalıştım. Unutulur sandım, olmadı, her gün seni düşündüm. Neredesin, ne yapıyorsun, açmısın, mutlu musun, benim kadar ağlıyor musun, senin de için nefesini kesecek kadar acıyor mu diye kahroldum. Her telefonun sesinde hayata döndüm, aylarca sesini duymadan delirdim, beynimi uyuşturan ilaçlara, ruhumu soldu-ran doktorlara senin için katlandım, gözlerini görmeden yaşayamayınca hayatla olan ilişkimi kestim. Ben seni sevdim... Neden? Neden sevemedin?" Kızın bu açık itirafı karşısında nutku tutuldu. İçinde tuttuğu nefesi dışarı bırakmayı unuttu. Dudaklarının arasından sadece bir kelime döküldü gözleri dolarken.

"Sevdim."

"Sevme... Sen kimseyi sevme Emre, sen hiç kimseyi sevme. Senin sevgin acıtıyor, öldürüyor insanı. Sen kimseyi sevme."

"Seviyorum," diye fısıldadı adam ama kadın duymadı.

"Senden nefret ediyorum!" dedi ağız dolusu acıyla. "Nefret ediyorum."

Arkasını dönen Cemre koşarcasına salondan çıkıp kendini bahçeye attı, derin bir nefes alıp hızla evinin yolunu tuttu. Olduğu yerde taş kesen Emre salondan çıkarken Esme elini beline koydu. "Hâlâ şüphen mi var?"

Emre susup gözlerini kaçırınca, "O zaman neden geldin oğlum? İntikam almak için mi? Canımızı yakmak için mi geldin?" diye sordu hüzünle. "Seni sevmediğini mi düşündün, istemediğini falan mı sandın? Kör müsün Emre, görmüyor musun sevmeyen insan giderdi, seven insan gideni beklerdi. O gözünü kırpmadan bekledi, yaşattığın acılara rağmen affetmeye bile razıydı ama sen bugünden sonra değil af dilesen, ayaklarına bile kapansan affetmez seni. Bunu sen kibrinle başardın." Yanağına yaşlar süzülürken, "Biz senin düşmanların mıyız? Niye bu kadar zalimsin?" diye inledi.

Torununu sakinleştiren Rüzgâr onca konuşmanın hepsini duymuştu. Oğluna sert sert bakarken, karısının yanına yaklaştı ve ıslak yanaklarını ellerinin arasına alarak kuruladı.

"Niye?" dedi Esme, "Niye, biz bunu hak edecek ne yaptık?"

Esme şikâyet eden bir tutumla sordukça, Emre yanaklarına sıralanan yaşları göstermemek için arkasını dönerek evden çıktı. Oğlunun çıktığı kapıya bakan Esme, "Hâlâ inanmıyor bize, hâlâ intikam peşinde," dedi acı içinde. Bu ne acı bir çıkmazdı bir anne için.

Rüzgâr hızla kapıya atıldı ve kapının girişinde arkası dönük duran oğlunu hırsla omzundan çekip göğsüne yasladı. Emre dudakları titreyerek sessizce ağlarken, Rüzgâr dişlerini sıkarak "Neden oğlum, neden?" diye sordu defalarca sorduğu gibi ve Emre defalarca sustuğu gibi yine sustu. Oğlunun alnını alnına yasladı, "Çok sevdi be evladım, seni çok sevdi," dedi aynı acıyla göğsü sıkışırken. "İnanmadın."

Emre yanağını kurulayarak eski ifadesiz haline bürünüp, sanki ağlamamış, üzülmemiş gibi kendini babasının sıcaklığından ayırdı. Zayıflık göstermek istemiyordu.

"Bana o kadından boşanacağına dair söz vermiştin," dedi Rüzgâr.

"Sana söz vermesem de boşanacaktım zaten ama şu anda bu biraz zorlaşacak gibi," dedi Emre başını çevirerek. Üzüldüğü için sesi hâlâ boğuktu. Bakışlarını Cemre'nin evine çevirmişti, ağlıyor muydu? Göğsü sıkışınca eli kalbinin üzerine gitti.

"Neden zorlaştı peki?"

Babasına baktı sinirden gülerek. "Çünkü kızımı vermeyecekmiş!"

Rüzgâr kasılan boynuna attı elini, "Ne istiyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"Nasıl hiçbir şey?"

"Sorun da bu ya baba, hiçbir şey istemiyor. Ne para ne de başka bir şey ve boşanmam diyor. Neyin peşinde, fikrini ne değiştirdi bilmiyorum. Buraya gelirken boşanmayı kendisi istemişti, ama şimdi vazgeçtim ya kızın ya onlar diyor. Boşanmam diyor."

Rüzgâr da Emre gibi kafayı sıyıracaktı.

O gün sinirden çıldırmış halde eve giden Cemre sabaha kadar ağladı, ertesi sabah yemek masasında oğlundan izin alarak bir oyunla saçından bir parça kopardı ve herkesin gözü önünde zarfa koyup, Emre'ye uzandı. Adamın şaşkın bakışları altında saçını kesip onu da başka bir poşete koyarak aynı zarfın içine tıkıştırıp babasına teslim etti. "Allah hakkı için baba yap bunu. Beni, annemi, evlatlarını geçtim, Allah aşkı için bunu yap ve sonucunu oğluna ver," diyerek Furkan'ı da yanına alıp evden ayrıldı.

O kadın etrafındayken daha fazla bu evin çevresinde kalmak istemedi, o gün daha evvel tutup dayayıp döşediği ama geçirdiği krizden sonra biraz ertelediği eve yerleşti. Bir daha bu gurursuzlukla sinesini titretmeyecekti. Bir daha kimsenin gözünde haysiyetsiz olmayacaktı. Bir daha asla ama asla onun bakışlarına inanmayacaktı.

14. BÖLÜM

Gün gelir, ağlatmasını da seversin...

İnsanlar her gün kaderin karşılarına geçip gülümseyerek, "Şimdi mutlu olma sırası sende," demesini beklerler ama o zaman hep mutlu olan ağlamanın rahatlatıcılığını, hep ağlayan gülmenin güzelliğini bilemezdi. Ağlayan için de, gülen için de günler çabuk, dakikalar ağır geçerdi. İnsan farkında olmadan yaraları kabuk bağlarken, sancıları hafiflerdi. Rüzgâr elindeki zarfı oğlunun kucağına atarak yanındaki koltuğa geçti ve sehpanın üzerindeki kumandaya uzandı. Emre kucağına zamansız düşen zarfa soluksuz bakarken, Esme dudaklarını ısırarak o da kocasının yanındaki koltuğa geçti. Emre kanepede donmuş kalmıştı sanki beklemediği anda gelen bu havadisle, garip bir uzaylıya bakar gibi bakıyordu kucağındaki zarfa.

"Açmayacak mısın?" diye sordu Esme gülümseyerek. Rüzgâr'ınsa açıp açmaması umurunda değil gibiydi. Emre elini saçlarında sıkıntıyla gezdirdi ve ayaklanmaya kalktığı an televizyondan gözlerini çekmeyen Rüzgâr, "Otur yerine," dedi. "Suratındaki o pişmanlığı görmek istiyorum. Devletin soğuk mührü var üzerinde, kimsenin içine hile karıştırmasına da baban olarak ben izin vermedim."

"Ben daha evvel iki kere yaptırdım, sonuç değişmedi," diye itiraf etti sonunda Emre. Çocuk doğduğu zaman gizlice gelmişti hastaneye, kimse bilmiyordu ama hâlâ içinde bir umut vardı. Belki diyordu. ***'Belki hata yapan benim. Ne olur Allah'ım hatalı olan ben olayım'*** demişti ama hüsranla dönmüştü Ümran'ın yanına, günlerce divane gibi gezmişti. O gece onları görmesine rağmen, çocuğun kendisinden olmasını istemişti. Umutsuzca dua etmişti. Şimdi ne değişecekti, sonuç aynıydı ve bu sefer babası ve annesi de üzülecekti.

"Emin misin?" dedi yeniden Rüzgâr.

Emre babasına bakınca Rüzgâr oğluna döndü. "Senin benim oğlum olduğundan emin olduğum kadar."

Emre dişlerini sıkarak itiraz etmeden yerine oturdu ve garip bir ifade eşliğinde zarfı yırtıp içindeki katlı kâğıdı açtı. Bu hazin sona bir kez daha ailesinin yanında katlanmak için soluğunu tuttu. Ve işte gerçek yüzüne tokat gibi çarptı. Gözleri zarfın altında dolaşırken bir an, sadece bir an yutkundu ve soluksuz halde kısa bir zaman geçti. Zaman durdu, duvarda kıpırdanan akrep yelkovanı takip etmekten vazgeçti.

Keşke, "Demiştim," kelimesinin varlığını bilmeseydi.

"Ah be oğlum, hadi zamanında bize inanmadın, şimdi devletin resmi evrakına da mı inanmıyorsun?" dedi Rüzgâr içinde zerrece şüphesi olmadığı kâğıda bakmadan konuşurken.

Emre bir kâğıda, bir de babasına baktı. Rüzgâr üzgün bir sesle, "Şimdi onca zamanı nasıl telafi edeceksin? Ben edemedim, kızımın ömründen çaldığım her günü hâlâ telafi edemedim. Ben bu vicdan azabıyla yıllar geçmesine karşın hâlâ başa çıkmış değilim, şimdi sen nasıl dayanacaksın? Beş sene, oğlunun ömründen çaldığın beş sene, babalığından çaldığın beş sene, bir inat uğruna, kıskançlık uğruna heba edilmiş beş seneyi o masuma nasıl verecek, çaldıklarını nasıl yerine kocayacaksın?"

Rüzgâr ve Esme onu elindeki gerçekle baş başa bırakmak için yerlerinden kalktılar. Rüzgâr yanından geçerken oğlunun omzunu sıkarak varlığını hissettirdi. "Artık gerçekleri gör, başından beri kime güvenmen gerektiğini fark et, yalancının mumu deyimini hatırla." dedi ve salondan üzgün halde çıktılar.

Emre soluksuz kaldı. Seneler geçip gitmişti bir yalanın peşinden. Ama o zaman elindeki raporda babası olmadığını yazıyordu, peki bunun açıklaması nasıl olacaktı? Emre ona elini sürdüğü geceyi hâlâ hatırlamıyordu. Ona dokunduğunu hatırlamıyordu. Cemre öyle olduğunu iddia etmişti ve Emre hatırlamadığı şeyi reddetmişti, bu rapora bakılırsa gerçekti. Sarhoş olduğu gece gerçekten onunla birlikte olmuştu ve Cemre yalan söylememişti.

Emre elinde buruşturduğu kâğıtla yerinden kalktığı gibi aracına atladı ve soluğu aldığı evde bir Azrail kadar soğukkanlıydı.

"Sonunda konuşmaya karar verdin demek?" dedi Ümran sevinerek onu karşılarken. Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Üzerinde saten geceliği ve sabahlığı vardı, üstelik içki kokuyordu, feneri kim bilir hangi barda söndürmüştü!

Adam içeri girip kapıyı sertçe kapatınca olduğu yerde korkuyla sıçrayan kadın, "Bu halin ne? Ne oldu?" diye sordu.

Emre ona döndü, elindeki kâğıdı göstererek, "Açıkla," dedi.

Ümran önce merakla kâğıda baktı, sonra omzunu sarsarak, "O mu?" dedi umursamazca. "Kahvaltı yaptın mı?" dedi esneyerek masaya yaklaşırken ve

onun bu umarsız hallerine öfkelenen Emre, kadını kolundan tuttuğu gibi duvara savurdu.

"Onları defalarca birlikte gördüm dedin, bana resimlerini gösterdin. Kimdi o adam?"

"Ben nereden bileyim?" dedi ürkerek. "Oğlunun gerçek babasını Cemre'ye sor, o anlatsın."

Emre daha fazla dayanamadı bu yalanlara, kadını boğazından yakaladığı gibi duvara yasladı ve ayaklarını yerden keserken ağzından tükürükler saçarken, "O adam kimdi dedim!" diye sordu. "Evlenmek için plan mı kurdun? Ayırmak için plan mı yaptın?" dedi soluksuz halde. "Neden? Lanet olsun neden yaptın? Aşkımdan ölüp biten bir halin yoktu, neden aklımı çeldin, neden bu kötülüğü yaptın?"

Nefessiz kalan ve yüzü kızaran Ümran boğazındaki eli sökmek için çırpınırken öksürüyor, garip sesler halinde bulanan midesini yatıştırmaya çalışıyordu ama Emre'nin gözü kör olmuş, ağzından balon şeklinde tükürükleri şişen kadını görmüyordu.

"O adamı da mı sen ayarladın? Söyle bütün her şey senin başının altından mı çıktı?"

"Yemin ederim ben ayarlamadım, her gün buluştular. İzledim onları, sana resimlerini attım, videolarını çektim ya..."

Emre o resimleri ve videoları hâlâ hatırlıyordu, eğer telefonunu o öfkeyle duvara fırlatmasaydı bugün o adamı bulabilirdi. Emre kadına inanmayınca, "Yemin ederim bilmiyorum, otel Cemre adına ayrılmıştı. Adamı görmeye gidiyordu her gün ama adamın adına dair hiçbir kayıt yoktu," diye açıkladı.

Kafayı yiyecekti Emre, madem başkasıyla ilişkisi vardı o zaman neden kendinden çocuk yapmıştı? Kim yalan söylüyordu? Hangi kadın onunla daha fazla oynuyordu? Madem Furkan ikisine aitti, başkasını seven kadın neden sevmediği adamın çocuğunu doğururdu? O adamla olması için eline fırsat geçmişti, neden gitmemişti? O geceyi hatırlıyordu, Ümran Cemre'nin tuhaf davrandığını, hayatında başka biri olduğu için ona gösterip elletmediğinden dem vurarak aklını yıkamıştı. Ne zaman Cemre ile güzel bir şeyler yaşasalar, sevişseler, sonunda olağan olan cinsellik gerçekleşmiyordu. Cemre ilk günlerde onunla öpüşüyor, sevişiyor ama ileri gitmesine izin vermiyordu. Bu aklına geldikçe delirmiş, o gece Ümran yüzünden içkiyi fazla kaçırıp eve gitmişti ama sonrasını hatırlamıyordu. Onunla seviştiğini ya da ne yaptıklarını hatırlamıyordu, sadece sabah uyandığında Cemre'yi kollarında çıplak bulmuştu ama geceye dair hiçbir şey hatırlayamamıştı. Sonrasında birkaç kez daha sevişmişlerdi. Ama son sarhoş olduğu gece tamamen kontrolü dışındaydı. Ümran da ona, hamile olduğunu öğrenince terk etmesinden korktuğu için sarhoşluğundan yararlanıp, sırf bebeğine baba göstermek için koynuna girdiğinden bahsederek aklını çelince ve o resimleri, videoları gösterince aldatıldığına inanmıştı.

Resimler gerçekti ama ortada olan bir şey vardı ki Ümran da yalandı. Kafası karmakarışık olmuş, neredeyse aklını oynatacaktı? Bu nasıl bir açmazdı?

Boğazını daha güçlü sıktı kadının. "Bana yalan söyledin! Beni kandırdın! Ne çıkarın vardı da, hayatımı mahvettin?"

Elini sonunda boğazından çekince adam, kadın yere kapaklandı ve öksürerek nefes almaya çalıştı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Artık oynamıyordu, madem her şey ortaya dökülmüştü, ayaklandı. Nefretini kusan sesi kabararak, "Sen de benim hayatımı mahvettin!" dedi hırsla. "Ödeştik, sen beni mahvettin!"

"Ben sana ne yaptım?" dedi Emre kaşlarını çatarak, Cemre gelene kadar onu sevdiğini, aşkından öldüğünü sanırdı ama Cemre tüm o duyguların bir beğeniden fazlası olmadığını kanıtlamıştı.

"Bana âşık oldun!" diye bağırdı kadın gözyaşları içinde. "Hayallerimi yıktın. Aşkın yüzünden, Utku'yu kaybetmemi sağladın. Bırak peşimi dedim, bizden olmaz dedim, ben sana göre değilim dedim defalarca, sana iyi niyetimle uzak durmanı belirttim ama sen inatla peşimde dolanmaya devam ettin. Sen beni mahvettin Emre, ben de seni mahvettim, ödeştik."

Bedeni buz kesen ve tüm kasları taş kadar sertleşen adam ağzı açık kalakalmıştı. Kaşları çatıldı, nefesi kesildi. "İntikam için miydi tüm bunlar, desteğin, ilgin, zor günümdeki sabrın, elimden sımsıkı tutup ondan çekip alışın, her şey salakça bir gurur yüzünden miydi? Sen. Sen bizi ne hale getirdin görmüyor musun Ümran? İkimiz de ailelerimizi kaybettik, sevdiklerimizi kaybettik. Sen benimle evlenerek babanın seni reddetmesini sağladın, ben seninle evlenerek ailemden, abimden oldum. Utku haklıymış, eğer onunla gidersen silerim seni dediğinde, senin gerçek yüzünü biliyormuş."

"Benim yüzümden mi, asıl her şey senin yüzünden. Uzak dur benden dedim, sevme beni dedim sana, sevme..." Artık Ümran da hıçkırarak ağlıyordu.

"Unutmuştum seni... Unutmaya çalışıyordum," dedi Emre acı içinde. "Cemre'yi sevmeye çalışıyordum."

"Onu sevmiyordun. Aşağılıyordun, küçük görüyordun."

"Korkuyordum. Onun beni sevmemesinden korkuyordum, bana muhtaç olduğu için sevgi sandığı duyguların gelip geçeceğinden korkuyordum." Cemre ürkek durdukça sevemeyeceğini, sevişip, öpüşüp koklaştıktan sonra yatağına almayınca aklında başkasının olduğunu ve bakire olmadığını söylediğinde kendini sevdiği adama verdiğini ve hâlâ ona sakladığını sanarak kahrolmuştu. Günlerce onun gerçek anlamda, sevdiği ve kocası olmadığı için kahrolmuştu. "Ümran sen ne yaptın? Sen ne yaptın? Mahvettin bizi. Bir tarafta oğlum, öbür yanda kızım..."

"Ben..." dedi saçlarını geriye atan Ümran. Yanağındaki yaşları silerken burnunu çekiyordu seslice. "Ben çok sevdim. Sen sevdiğinden bile haberdar değildin o kadını, ama ben seve seve sana geldim. Beni reddettiği için acısın kalbi istedim, en az benim kadar kalbi acısın ve gelsin senin kollarından

alsın beni diye bekledim. Nikâh masasında da, havaalanında da hatasını anlayıp gelip alır beni sandım ama gelmedi. Utku senin için beni sildi, sen seviyorsun diye, bana âşıksın diye benden vazgeçti." Ellerini kaldırıp, sanki o sevgi avuçlarındaymış gibi göstererek, "Ona yalvardım, yapma dedim, ellerimi bırakırsan dayanamam dedim. Öldürürsen beni Azrail olur canını alırım dedim. Ama o senin için benden vazgeçti, sen mutlu ol diye bizden vazgeçti." Dişlerini sıkarak Emre'nin üzerine atladı ve genç adamın yüzünü tırnaklamaya çalışarak, "Utku'yu senin yüzünden kaybettim, senin kör bencilliğinin yüzünden," diye haykırmaya başladı.

Onu kendinden uzağa iten Emre, hırsından kudurarak yanındaki masanın üzerinde ne varsa yerle bir etti. Tekmesini savurduğu koltukla kadın çığlık atarken, parmaklarını saçlarına geçirip yolarak haykırdı. Emre ne yere ne göğe sığdı.

"Furkan benim oğlum." Hırlayarak defalarca bağırdı. "İki kere test yaptırdık, babası ben değildim. Ben yaptırdım testleri, ben..."

Burnunu silen Ümran dengesiz bir alayla gülümsedi. "Zor değildi, dalgındın ve ben... Kendi saçımı koydum zarfa fark etmedin bile." Kahkaha atarak geriledi, sonra sırtını duvara sürterek hıçkırarak ağlamaya başladı. "Ben çok sevdim onu, çok sevdim. Senin yüzünden kaybettim. Şimdi istemiyor beni, ne yaparsam yapayım tutmuyor ellerimi. Bir zamanlar bakmaya kıyamazdı, içi titrerdi ellerimi tutarken şimdi yüzüme bakmaya tahammülü kalmadı. Senin yüzünden benden tiksiniyor, sana dokunduğumu düşünerek elinin ucunu bile sürmüyor. Oysa ben onsuz nefes bile alamıyorum, ölüyorum."

"O hiçbir zaman senin olmayacak, o karısını seviyor."

Delirmiş gibi yerinden fırladı Ümran. "Olacak, o salağı kullanıyor. Hiç sevmedi onu, hiç sevmeyecek. Hâlâ bana âşık, hâlâ beni seviyor. Bu sefer hata yapmayacağım, kazanacağım onu."

"Sen hastasın!" dedi Emre tiksinerek bakarken. Onca sene bu kadının yüzünü nasıl görememişti? Kollarında çaresizlik içinde ağlarken, ondan başkası olmadığını söyleyip ellerine sımsıkı sarılıp vicdanını zorlarken nasıl görememişti gerçekleri? Hep ah aldıkları için zamanla birbirlerinden uzaklaştıklarına inanmıştı ama gerçek başkaydı. Ümran bir plan yapmıştı, Emre aklı karıştığı zaman oyuna gelmiş ve olan Furkan'a olmuştu, masum yavrusuna olmuştu.

"Kızımı istiyorum."

"Vermeyeceğim!" dedi Ümran kahkaha atarak. Yere oturup ona tepeden bakan adama gülümsedi.

"Ne demek vermeyeceğim?"

Omuzlarını sarstı Ümran. "Ailemi yeniden kazanmadan, Utku'yu kazanmadan onu sana asla vermeyeceğim. Bana yardım edeceksin, kaybettiklerimi bana geri vereceksin."

"Bana şart koşacak durumda mısın?"

"Eğer onu istiyorsan bir şeyler yap, ailemin bana inanmasını sağla. Utku'yu bana geri ver. Yeniden babamın desteğini almamı sağla."

Emre onu boğmak istedi, sonra aklına kızı gelince sustu. Lanet olsun bu nasıl bir çıkmazdı, ne yana dönse ölüyordu. Ümran'ın evinden çıkınca soluğu abisinin ofisinde aldı. Utku kardeşini bitmiş halde kapının girişinde görünce, sonunda gerçekleri öğrendiğini anlayarak omuzlarını sarstı ve kollarını açarak ona sımsıkı sarıldı. Emre ona hâlâ inanamadığı gerçekleri anlatıp af dilerken, Utku içindeki yangının tekrar alev aldığını anladı. Emre çaresizlik içinde kıvranırken kardeşini tekrar kaybetmekten korkan Utku, elini omzuna koyarak ona sonuna kadar destek olacağını, gerekirse Ümran'a kısa bir süre katlanıyormuş gibi yapabileceğini ve Emre istediğini alana kadar sabredebileceğini belirtti. Emre buna itiraz edince de abisi olarak azarlayıp, Furkan'a bunu herkesin borçlu olduğunu belirterek konuyu kapadı. Emre kara kara bu duruma nasıl geldiklerini, bu kadar yalana nasıl inandığını düşünürken, Cemre o saatlerde dalgın halde babasından gelen mesaja bakıyordu. Demek sonunda gerçeği görmüştü Emre. Hâlâ aklında soru işareti olduğunu da herkes öğrenmişti, onun asıl niyetini, amacını artık herkes biliyordu. Bu saatten sonra aklında soru işareti kalmamıştı evet, ama evladının ömründen en güzel babalık yıllarını almıştı. Bir intikam hırsı onların birkaç yılına bedel olmuştu.

Elindeki telefonu bırakmadığı gibi işe de odaklanamıyordu. Ali sonunda tek başına konuşmaktan vazgeçip elindeki kalemi masaya koydu ve kaşlarını kaldırarak, "Galatasaray şampiyon oldu," dedi ciddi sesiyle.

"Evet," dedi yine her zamanki gibi Cemre, gözlerini kısarak bir mesaj daha yazdı.

"Bence Fransa'ya Cumhurbaşkanı olmalıyım."

"Olur."

"Benimle evlenmeyi kabul ettiğin gün diyorum, İstanbul'un sokaklarına kırmızı gül mü yağdırsam?"

Ve genç kadının parmakları telefonun klavyesi üzerinde durdu, birden başını kaldırıp genç adama baktı. Yüzü şaşkınlıktan beyazlamış halde, "Anlamadım." dedi tek kaşını kaldırarak.

"Benimle evlendiğin gün diyorum, sokakları kırmızı güllerle mi donatmalıyım?"

"O zaman bir kamyondan fazlasını şimdiden sipariş vermen gerekiyor," dedi Cemre çekinik halde gülümseyerek. Öyle bir anda, düşünmeden, pat diye atıvermişti ki sözleri ortaya, bu adamın yüzünde tokat etkisi sağlamıştı.

Ali ağzı açık kalırken, elindeki kalem masaya düştü. Ne bildi güleceğini ne bildi konuşacağını. Cemre utanarak gözlerini kaçırdığı an, genç adam yerinden öyle bir hızla kalktı ki, altındaki koltuk geriye giderek cam panele vurdu. Cemre onun bu dengesiz tepkisiyle korkarak sıçradı.

"Ali ben... Kabul ediyorum... Yani eğer sen de hâlâ istiyorsan..."

Ve kadın daha ne olduğunu anlayamadan adam onu yerinden kaldırıp kollarına öyle bir çekti ki, nefesini tutup put kadar kıpırtısız kaldı kadın. Öyle çok sarılıyordu ki, yüzünü şalına sürterken dualar ediyor, garip minnet sözcükleri fısıldıyordu. Mutluluktan nefesi kesilirken kulağının dibinde teşekkürler sıralayıp mutluluğu içinde boğuluyordu.

"Ali..." dedi Cemre soluksuz halde, kollarını geriye ittirirken.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

"Ali nefes alamıyorum, evlenmeden öldürmek mi istiyorsun?"

Göğsünü yaran kahkahayla Ali geriye çekildi ama kollarından salmadı. Elleri hâlâ omuzlarında dururken ışıldayan yüzüyle, "Şaka yapmıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Bu konunun şakası olur mu? Ama sen istemezsen..."

"Deli misin sen? Ben umudumu kaybetmiştim, artık kabul etmez diyordum. Cemre sen bana dünyaları verdiğini görmüyorsun."

Cemre buruk bir şekilde gülümseyerek gözlerini kaçırdı. Ali çenesine dokunarak utançtan kızaran yüzünü kendine kaldırdı. "Dikkatini çekmek için diyorum, bir katil tarafından kovalanıyor mu olmak gerekirdi?"

"Allah korusun!"

"Korusun tabi, sana kavuşmadan ölmek istemiyorum," dedi gülerek.

Kollarından biraz güçle kurtulan Cemre yerine oturdu, yerinde duramayan Ali de oturdu ama ne kadının yüzüne bakmaktan kendini alıyor, ne de salak salak sırıtmaktan geri duruyordu. Zaman ilerlediğinde ikili garip bir sessizlikle dosyaların hepsinin üstünden tek tek geçtiler. Ama adamın heyecanına rağmen kadın durgundu. Üstelik sabahtan beri elinden telefonu düşürmemişti.

Ali genç kadının elindeki telefona garip bir hırsla baktı ve Cemre de yazışmakta olduğu telefonun ekranında gördüğü yazıyla dudağını dişleyerek derhal masaya bıraktı. Başını kaldırdığında Ali'nin kendisine baktığını görünce, "Kusura bakma, önemli," dedi mahcup hissederek.

"Görüyorum, varlığımı bile unutturdu." Biraz duraksadı. "Önemli bir şey yoktur umarım."

Cemre gözlerini kaçırdı, uyuz adamla laf düellosuna o kadar girmişti ki, toplantı yaptıklarını unutmuştu. Ali uzandı ve elini tuttu, ilk defa gerçekleşen bu eylemle Cemre bir an donup kaldı. Az evvel ona net bir cevap vermişti, bunun olacağını bilmesi lazımdı. Bakışlarını masadan kaldırmadan elini biraz zorlanarak geri çekti ve sanki işle alakalı bir yere not alıyormuş gibi kalemini titreyen parmaklarının arasına aldı.

Utanınca kızaran yüzünü bildiğinden üstelemedi Ali, iç geçirerek başını salladı ve Cemre kaçamak hallerini sakladı. Sonunda bir dosya üzerinde yoğunlaştı ikisinin dikkati de.

Telefonuna yine mesaj gelince, dosyada bir şey göstermekte olan Cemre'nin dikkati tekrar dağıldı ve gözleri oraya kaydı. Ekranda, "Saat dokuz gibi

alırım sizi." yazmıştı. İçi gitti ona. "Hayır," cevabı veremediği için ama Ali gözlerini üzerine bu kadar dikmiş ve merakla bir açıklama beklerken, telefona şu anda dokunamazdı. İşin daha kötüsü, mesaj yazmadığı için öküz adam bu emre itaat ettiğini sanabilirdi.

"İşimize dönelim mi?" dedi Ali sitemkâr bir sertlikle. Az önce gülen yüzü şimdi ciddileşmişti.

Cemre yeni bir mesaj gelen telefonuna son defa bakarak içini çekti ve önündeki dosyayı eline alarak Ali'nin bahsettiği konuya yoğunlaşmaya çalıştı ama telefonuna mesaj geldikçe bu o kadar zordu ki, kafasını toparlaması tam bir işkenceydi. Toplantı sonrasında Emre'ye mesaj atmıştı ama genç adam geri dönmemişti. O yüzden Cemre eve gittiği zaman oğlunu alıp sinemaya giderek bu saçma teklifi geri çevirmeyi planlıyordu, ta ki Emre oğlu ile birlikte onu iş çıkışında almaya geleceğini belirtene kadar.

Ne yapacağını şaşırdı. Ali henüz gerçekleşen birliktelik heyecanından sebep bugün tüm zamanını onunla geçirmek istediğini söyleyip planlar yapmaya başlamıştı ve Cemre ona nasıl cevap vereceğini bilememişti. Sonunda cesur olmaya karar verdi. Kimsenin kalbi oyuncak değildi, eğer umuduna ev dikecekse, temelini sağlam atmalıydı.

Genç adamın eline uzanarak sürekli konuşan Ali'yi susturdu.

"Ali sus artık," dedi sabırsızca. "Dinle."

Genç adamın lafları ağzında kaldı. Gözlerine bakarak, "Sana el değmemiş hayaller, saf bir arzuyla gelmiyorum. Sana viranenin içinde boy vermiş bir ağaç getirdim. Ellerimde minik bir canın çırpınışları mevcut... Ali başından dürüst olalım birbirimize, aşktan gözüm kör olarak kabul etmedim bu teklifi, sadece sevgiye olan inancımı kaybetmemek adına tutmak istiyorum ellerini. Senin sevgin ikimize yetecek mi?"

Bir an ne diyeceğini bilemedi adam. Bu kadar açık yürekli, bu kadar dürüst bir tepki beklememişti.

"Sen istersen, çok severim seni. İkimize yetecek kadar severim. Sen de beni tanıdıkça seveceksin eminim."

"Ben seni insan olarak zaten çok seviyorum," dedi Cemre dürüstçe itiraf ederken. "Peki oğlumu sevebilecek misin?"

"Cemre o çocuk, masum olan nasıl sevilmez ki?"

"Hemen oldu bittiye getiremem bu evliliği, biraz zamana ihtiyacımız var. Benden önce oğlumun sana alışmasına, güvenmesine, hazır olmasına ihtiyacım var. Bunun için sabırlı olabilecek misin?"

Ellerine uzandı, ondaki gerginliği ve annelik kaygılarına sinmiş korkuyu gözlerinde okudu. "Tedirginliğini ve endişeni biliyorum, sen kadın yanından önce anne yanınla düşünüyorsun. Biliyor musun, ben en çok bu yanını seviyorum. Sen bana yuva olursun Cemre, sen bana tüm evren olursun. Bana sadece sen yetersin."

Gülümsedi Cemre. "Korkuyorum Ali. Ben yanımda, oturup derdimi dökebileceğim duvar istiyorum, çaresiz zamanlarımda üzerime dünya düşmesin diye sesimin çarptığı kolonlu kirişler istiyorum. Hatalarımı yüzüme vurmayan, tam karşımda ayna olan, bana olduğum gibi bakan bir adam istiyorum. O kadar çaresizim ki, omuzlarım düşmüş, kafamı gelecek güzelliklere eğeli çok olmuş... Ben içimde şarkılar çaldıracak bir sevgi istiyorum, durup durup ayrılık nakaratlarını dilime düşürme olur mu? Sana, içimdeki umudun kapısını araladım ama umutlarım rutubet kokuyor, hayallerimin sıvası dökülmüş. Bazen günlerce uykusuz geceler getireceğim, kâbuslar içinde kıvrandığımız uykular, çok zaman göz altlarımızdaki morluğu ortaklaşa kullanacağız yüzümüzde... Belki de çok zaman huzursuzluk bir çiğ yavrusu gibi budaklanıp yeşerecek içimizde. Sana mutluluktan şahlanmış bir yürek getirmedim çünkü. Emanet bir evlat, geçmişi karanlık bir kadın, içi yaralarla dolu bir ömür, korkunun dayanılmaz hazzını avuçlarında saklayan bir yuva bıraktım. Kabul edecek misin?"

Ali hiç böyle düşünmemişti ilk konuşmalarını, hiç böyle cesurca dile getirmemişti duygularını ama Cemre öyle dürüst, öyle gerçekti ki, ona bir kez daha hayran olmamak elde değildi.

"Sen..." dedi soluk soluğa. "Sen hayatımda gördüğüm her kadına benziyorsun ama hayatım boyunca göremeyeceğim o kadın kadar hayal duruyorsun. Cemre ben bazen senin sislere karışıp kaybolmadan korkuyorum. Gerçek misin? Her zaman bu kadar içten, bu kadar yürekten misin? Sen ailen için canını dişine katan, sevdikleri için ölmeye yürekten razı mert bir kadınsın, böyle bir kadına sahip olmayı hangi adam istemez, sen şaka mısın?"

Omzunu sarstı Cemre gülümseyerek, "Benim kadar gerçek acıları kaldıracak kadar güçlü müsün? Ali, bende bir uğursuzluktur süren, elimin değdiği her şey kuruyor. Sanki bu dünyaya veba olarak gelmiş umutlarım, konduğu her umudun dalı kırılıyor, kuruyor. Korkuyorum."

"Korkma..." dedi Ali onu şefkatle kendine çekerek. Başının üzerine başını yasladı, "Ben senden korkmuyorum. Sen de benden korkma."

Cemre içi rahatlamış halde dışarı çıktı, Ali'nin tüm ısrarlarına rağmen onun akşam yemeği teklifini reddetti, kutlama planlarını geri çevirdi. Ailesine açıklama fikrinden kısa süre daha men etti, en azından Furkan buna hazır olana kadar aileler devreye girmesin istedi. Bu durum Ali'yi tedirgin edince bunu tek bir şartla kabul edeceğini belirtti, ona vermek için çok uzun zaman önce sipariş ettiği yüzüğü parmağında görürse, içi rahat edecekti. Cemre bu isteğini kabul etti ve etini bir ateş gibi yakan o metali parmağına geçirdi. İçi rahatlayan Ali yüzüklü elini öpüp gözlerine sevgiyle bakarak aracına bindi, yanından uzaklaşırken, Cemre ne yaptığını düşündü. Kararının nelere mal olacağına, doğru yapıp yapmadığına kafa yordu ve telefonun titremesiyle gerçek dünyaya döndü.

"Biz geldik."

Uyuz adam her konuda olduğu gibi yine emrivaki yapmış, babasıyla dı şarı çıkmak için can atan oğlunu kendine karşı kullanmasına izin vermişti Cemre aracını otoparkta bırakarak caddeye geçti, yanına yaklaşan cipe binerken Furkan heyecanla babasının anlattıklarından bahsetmeye başladı. Emre genç kadına baktı, yüzü renksizdi, üstelik gözleri dalgındı.

"İyi misin?" diye sordu. Cemre'den aldığı tek yanıt ona sert bir bakıştı. Yol boyu tek kelime etmeden, sorularına yanıt vermeden sessiz kaldı. Şimdiyse onun arabasıyla onun istediği bir yere gelmiş, ürkek gözlerle etrafa bakarken, "Neredeyiz?" diye soruyordu.

Kızın allak bullak olan yüzünü gördüğü halde umursamayan Emre, hafifçe gülümseyerek onu süzdü, ama bir süre cevap vermedi. Sonra huzursuzluğunun arttığını fark edince dibine kadar sokuldu. Onun varlığını kulağının dibinde hisseden ve ürperen Cemre aniden dönünce, yüzleri birbirine yaklaştı ve adamın soluğu tenini yalarken, "Hep merak ettiğin yerdeyiz," diye fısıldadı. Sesi ruhunu, solukları tenini yakıyordu.

Bakışları kadının yüzünde ve dudaklarında dolandı adamın kısa bir an ve bundan rahatsız olarak soluksuz kalan Cemre kafasının karışmasına izin vermedi, derhal kemerini çözerek kendini dışarı attı. Emre gülümseyerek araçtan çıkıp, arka koltukta oturmuş merakla etrafa bakmakta olan ve sorularıyla içlerine neşe katan oğlunu indirip elini tuttu.

Emre oğluyla önden önden konuşarak giderken, onun sorularını es geçen adama öfkeyle baktı ama Emre yine de sorusunu cevaplamadı. Arkalarına takılan Cemre bahçeli evin kapısına sürüklenirken, damarlarını donduran bir ürpertinin bedeninde dolaştığını hissetti. Korkuyordu. Korktuğu onu bir eve getirmesi değildi, asıl korktuğu o evin içinde görmeye dayanamayacağı kadındı. Şu ana kadar defalarca düşünmüş, her seferinde kendini teselli etmişti ama şimdi durum istemediği şekilde ilerliyordu. O kadını düşünmek başkaydı ama yeniden yüz yüze gelmek, işte buna cesareti yoktu. Onu görünce ne yapacaktı, eski bir dost gibi yüzüne bakıp sırf oğlu mutlu olsun diye yalandan bir huzurun içinde mi bocalayacaktı? Yapamazdı!

İçinde pişman olacağı bir hata yapacağı zaman hissettiği o panik vardı. Elleri titriyor, bacakları halsizleşiyor, yüzü her adımda biraz daha beyazlıyordu. Emre kendi evine, yani o kadının evine getirmiş olamazdı onu değil mi? Rüzgâr babası geçen akşam oğlunun tuttuğu evden bahsedip biraz azarlamış, buna gerek olup olmadığını sormuştu. Meraklı gözleri parlarken ona baktı, "Senin hiçbir şeyini merak etmiyorum ben," dedi tek seferde, nefes alamıyordu. Dehşet bir korku tüm iliklerini donduruyordu. O kadınla yüz yüze gelmek... Geldiği an ne tepki vereceğini çözemiyordu. Üstelik oğlu yanındaydı, onun yanında bir sorunun çıkmasından ve korkmasından, üzülmesinden çekiniyordu. Huzursuzluğunu ona belli etmemek için elinden geleni yaptı ama

olmuyordu, ne duruşuna ne de gözlerine sinen korku çekip gitmiyordu. ***Kocamı elimden aldın, hayatımı mahvettin, en kötüsü de ben hep suçlu olmadığım halde sustum mu*** diyecekti!

"Etmiyorum!"

Yalanının üzgün ve kısık sesinde eğreti durduğunu belirten bir gülüşle üzerine eğildi Emre. Yüzünü inceledi, şok içinde bocalayan iri yeşil gözlerini, masum duruşunu, ürkek halini. Onun neden korktuğunu ya da kaygılandığını bilmiyor muydu? İçi tuhaf bir mutlulukla doldu. Pırıl pırıl parlayan gözleri gözlerine kilitlenirken, "Demek öyle? Merak etmiyorsun!" diye soludu ılık nefesini yüzüne.

Onun yakınlığıyla soluğu kesilip katılan Cemre, iri iri açtığı gözlerine bakarken, Emre kızarmış yanağını parmaklarının tersiyle okşadı. Cemre heykel gibi kıpırtısız kaldı, kalbi durdu, soluğu hava kaçıran balon gibi tıslad. Tam o sırada kapı açıldı. Ne ara anahtarı kilide takmış, ne ara kapıyı açmıştı Emre, onun büyüsüne ve duruşundaki sırrın merakına kapılan Cemre, anlayamadı. Gözlerini adamın gözlerinden çekemeden kendini parlak granitlerin gösterişli yansımasının üzerinde buldu ve çocuğu da peşinde sürüklendi. Titriyordu. Yarasını saklayan ürkek bir kuş gibiydi varlığı. Etrafına şaşkınca bakarak, soluğunu tutup o anın gelmesini beklerken, korkuyla çenesini kaldırdı. Bu gerçek kaçınılmazdı, bir gün olmasını bekliyordu zaten, neden bu kadar abartılı duygusallık göstermişti ki? Buraya elinde sonunda gelecekti. Peki geldiğinde bu görüntüyü kaldırabilecek miydi? O anneydi, kaldırmak durumundaydı. Oğlu için ağlarken gülmeliydi. Peki kadınlık gururu ve onuru, kalbi ne olacaktı? Olduğu yerde duraklayınca Emre ittirir gibi destek verdi.

Üşüdü ufacık bir dokunuşla, o kadına dokunduğu elleri tenine değdiği an midesi kasıldı. Neden böyle davranıyordu şimdi? Bir rapor değiştirmiş miydi tüm düşüncelerini? Ona neden iyi davranıyordu? Neden eskisi gibi nefretle bakmıyordu? Ufacık çocuğa merhamet göstermesi için o kâğıt parçası mı gerekliydi? Kolunu adamın tutuşundan kurtarmaya çalışarak, "Neresi burası?" diye sordu soluk soluğa kalan kaygısıyla.

"Cevabını bildiğin sorular sorman, zekânın ürünü mü?"

"Babam bana oda hazırladı anne," dedi Furkan heyecanla ağzındaki baklayı kaçırarak.

Babası ona bakınca elini ağzına kapayarak gülümsedi ve Cemre buz kesti. Ona oda mı hazırlamıştı? O kadının yanında kalmasına asla izin veremezdi. Ama babasının evine mecbur gidip gelecekti de. İçindeki ağlama isteğini bastırarak, "Burası senin evin mi?" diye kısık bir tonda sordu. Adamın gözlerinde sinsi bir ışık parladı ve Cemre kendini geri zekâlı gibi hissetti. Utandığı için gözlerini kaçırdı. Nemli gözlerini.

Emre koyu kahve gözlerinde beliren çapkın ifadeyle kaşlarını kaldırdı, sessizce süzüyordu onun tepkilerini. Pazar yerinde yolunu kaybetmiş ufak

bir çocuk ürkekliği vardı yüzünde, annesini sonsuza kadar toprağa vermiş bir yetimin çaresizliği sinmişti bakışlarına. Ne sağa gidebiliyordu ne de sola, olduğu yerde de duramıyordu, huzursuz ve kaygılıydı.

Cemre adamın tutuşundan mı yoksa bakışı altında mantığının çırılçıplak kalmasından mı korktuğunu bilemedi. "A... Akşamın bu saatinde..." Sözü luksuz kalınca biraz durakladı. "Se... senin evine girmem ben!" diye hırladı.

"Yani gündüz mü gelmek istiyorsun?"

Ona dişlerini sıkarak bakan kadın, "Hiçbir vakit gelmek istemiyorum. Neden getirdin beni buraya?" dedi kalınlaşan sesiyle. O kadınla yaşadığı evde ömrü billah adım atmak istemiyordu, onları yan yana görmek ve buna sabretmek de istemiyordu.

Emre kapıyı kapatırken, tutuşundan kendini koparıp kapıya koşmak isteyince de, onu kolundan biraz kabaca tutup, olduğu yere çiviledi adam.

"Çocukluğu bırak, Furkan'ı huzursuz ediyorsun."

"O kadar düşünüyorsan neden annesini huzursuz edecek işlere kalkışıyorsun? Az mı geldi yediğim hakaret, daha fazlasını mı izlemek istiyorsun?" diye sordu ağlamaklı. Daha fazla kaldıramıyordu, o kadın aklına geldikçe deliriyor ama susuyordu. Fakat bu sefer olmazdı, oğlunu ona ezdirmeyecek, huzurunu bozdurmayacaktı.

Ağlamakla öfkelenmek arasında kalan Cemre, korku ve kızgın bir halde elinden kurtulmak isterken, asıl korktuğunun o mu yoksa kendi duyguları mı olduğunu bilemedi. Kadının hırçınlığından ve gözlerindeki endişeden ne hissettiğini anlayan adam, onu sakinleştirmek için ağzını açtığında, sıkı tutuşundan kurtulmak için çırpınırken, evdeki kapılardan biri birden açıldı ve eşikte beliren kadınla hem bedeni hem de solukları kesildi.

Emre başını sallayarak toparlanırken, Furkan endişeli bir halde anne ve babasına bakıyordu.

"Emre Bey, geldiğinizi duymadım," dedi orta yaşlı kadın elini havluya kurulayarak yanlarına gelirken, belli ki mutfakta olmalıydı. "Misafirimiz mi var?"

Orta yaşlı, biraz topluca olan tam bir yurdum kadını portresi çizen yardımcı, kirpiklerini kırpıştırarak hırçın kadına ve onu zapt etmeye çalışan genç adama bakıyordu merakla. Furkan öne çıkarak büyük bir adam gibi, "Sen kimsin? Sen de babaanne misin?" diye sordu. Ona göre bir evde kalan her yaşını almış kadın babaanneydi.

"Evet ben de babaanneyim, benim de torunum var," dedi kadın gülümseyerek ve yol vermek için kenara çekildi.

Tepinmekten vazgeçen Cemre, kıpkırmızı kesildi kadının varlığıyla ama bu sefer bu utancından değildi. Ne yapacağını kestiremedi, normalde aklı başında bir insan, bu zorbadan kurtulmak için çırpınmayı sürdürürdü, ama o dut yemiş bülbül gibi kadının ağzının içine bakıyordu.

"Masaya bir tabak daha koy abla, misafirimiz yemeğe kalacak," dedi Emre kadının bu tereddüdünden yararlanarak.

"Kalmayacak... yani kalmayacağız," dedi Cemre hızla ama kime? Emre onu sürüklercesine salona sokmuş, oğlunun önünde diz çökerek, "Evi istediğin gibi dolaşabilirsin paşam," dedi, üzerindeki yeleği çıkarmasına yardım ederken gülümsedi.

Cemre tedirgin halde, o kadının bir kapıdan fırlayıp saçından tutup sokağa savurmasını bekler gibi yutkunarak soluksuz kaldı. "Özel bir arzunuz var mı?" diye soran yardımcı kadına "Gitmeyi arzuluyorum," diye atılınca, kadın bu tuhaf haline herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermemişti. Furkan'a bakarak, "Küçük bey dilerse benimle evi gezebilir?" diye sordu.

"İsterim," diyen çocuk heyecanla atılınca, Cemre boğazını temizledi.

"Şalını çıkarabilirsin, sonuçta ben namahrem değilim," dedi adam dalga geçercesine.

"Artık namahremsin," dedi Cemre gülümser tavırla.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü ben nişanlı bir kadınım."

Ve yıldırım hızında bir sessizlik düştü salonun orta yerine. Ondan tepki beklerken, omuzlarından yakalanarak olduğu yere sabitlenince, kendini onun pençelerinden kurtarmaya çalışarak üzerindeki ilk şaşkınlığı atmaya çalıştı. "Furkan burada," diye uyardı ama adamın gözleri koyu bir geceye dönerken kimseyi görmüyordu. "Emre rica ediyorum çocuğu korkutacaksın," dedi elinin altından kaçarak.

"Ne demek bu?"

"Bir şey demek değil, evlenmeye karar verdim."

Sanki doğal bir sohbet açmış kadar sakindi Cemre ama adam bu sözleri işitmeyecek kadar afallamış ve duyduğunu hazmedemeyecek kadar sinirden kudurmuş haldeydi. Kıskançlıktan gözü dönen adam onun üzerine yürüyünce, korkarak kaçamak bir hal sergileyen Cemre, adamın elinde asılı kalan yeleğe uzandı. Emre dişlerini sıkarak, "Bu konu burada kapanmadı!" deyip hırsla yeleği yardımcı kadına uzatarak, kolundan tuttuğu Cemre'yi kabaca kanepelerin önüne çekiştirdi.

"Oğlumun yanında ağzını açarsan onu alır giderim," dedi Cemre elinden kurtulurken.

"Ne zaman oldu bu?" diye dişlerinin arasından soludu adam.

"Sana ne?" dedi Cemre omzunu sallayarak. "Sa...na... ne!"

Emre öfkeyle baktı ona, o da merakla kocaman salona göz gerdirdi, sonra da kendinden tiksindi. Onun başka bir kadınla paylaştığı evi ziyaret ettiğine inanamıyordu. Üstelik hâlâ sakindi. Midesi kasılıyor, gözleri kararıyor, bacakları titriyordu ama hâlâ sakin kalmayı başarıyordu.

İçinde baskın bir öfke aynı anda aciz bir kadın gelişiyordu. Birden yerinden fırlayarak, "Karın gelirse yanlış anlar..." dedi hırsından sık sık soluyarak. Evet, onun bir karısı daha vardı, ondan sonra evlendiği, resmi olarak onun üzerine kuma getirdiği bir kadın ve kendisi de artık nişanlı biriydi. Onların kültüründe ikinci kişilere kuma denirdi değil mi? Çünkü Emre onu da hâlâ boşamamıştı. Allah'ım ya kadın oğlunun yanında yine "Metres," diye bağırmaya başlarsa! Hayır bunu kaldıramazdı.

Emre onu kolundan sertçe çekerek kanepeye oturturken, "Ne zaman oldu bu?" diye sordu aynı hırsla.

"Gitmek istiyorum," diye yalvaran kadına, "Canımı sıkma, konuşmadan şuradan şuraya gidemezsin," diye tısladı.

O ana kadar yardımcının yanında duran Furkan onlara ürkekçe bakınca, "Yemek hazır olur birazdan," dedi sakinleşmiş gibi Emre. "Birazdan birlikte yemek yeriz. Aile olarak."

Dengesiz herif. Pis oyuncu. Hangi ailesiyle yemek yiyecekti, eskisiyle mi, hepsiyle mi?

"Adi şerefsiz..." diye tısladı Cemre hırsından kudurarak. Yerinden kalkmak isteyince, Emre ona ters bir bakış atarak omzuna koyduğu eliyle koltuğa çökertti.

"Abla çocuğu oyala biraz," dedi oğlunun annesini böyle öfkeli görmesini istemediğinden.

Ona yumruk atacak gibi bakan Cemre, "Kültürlü ve entelektüel bir adam olduğunu söylerdin, bu konuda kendini mi kandırdın? Karına kumasını mı getirdin?" diye hırladı ağlamaklı sesiyle.

Emre dişlerini sıkınca çenesindeki kasları titreşti. "Sen kuma değilsin!"

"Gerçekten mi?" dedi alayla. "İki kadının aynı adamla evli olmasına bizim kültürümüzde kuma diyorlar, bildiğim kadarıyla sizin kültürünüzdeki adı da yakın. Metres diyorlardı değil mi?"

Çenesini parmaklarının arasına sıkıştırıp, gözlerini kendine çeviren adam dişlerini gıcırdatarak, "Cemre..." diye gürledi.

Çenesindeki eli silkeleyen Cemre, "Yalan mı? Senin için dini nikâhın bir önem taşımadığını biliyorum ama benim için önemli," diye çıkıştı. Hırsla yerinden fırlayarak kapıya yöneldi, Emre önüne geçerek ona kaba bir duvar oldu.

"Geç otur."

"Neden boşamıyorsun beni? Hayatına zorla dâhil oldum, başından beri istemediğin kişi benim, üzerine yük olan evliliğe neden katlanıyorsun?"

"Boşanacağım kişi sen değilsin."

"Evli kalacağın kişi de olmayacağım, ben zaten başkasıyla evleneceğim," dedi kadın hırsından. Onun kızgınlıktan vurguladığını sandı. "Senin için bir şey ifade etmese bile ben dînen senden boşanmak istiyorum."

"Nişan olayı yalan değil mi? Yok öyle bir şey."

"Sana açıklama yapmayacağım."

"Bir anda neden bu kadar takıntı haline getirdin evliliği?"

"Bir anda olan bir şey yoktu, sadece zamanı gelmemişti."

"Şimdi zamanı geldi mi?" Adamın aklına gelen düşünceleri kıskançlığını dürttü. Bir kasırga sertliğinde, "Seni boşadığım an yeniden evleneceksin o adamla öyle mi?" diye sordu.

"Biz onunla zaten nişanlıyız diyorum duymuyor musun, ömür boyu böyle kalacak değiliz," dedi nişan yüzüğünü göstererek. Adam eline atılınca geriye doğru kaçarak, "Senden iğreniyorum," diye haykırdı.

"Ben de sana bayılmıyorum," dedi Emre tekrar üzerine yürürken, kadının parmağında gördüğü yüzük sanki boğazına geçmiş bir halkaydı ve nefes almasını engelliyordu, bir an evvel o yüzüğü parmağından çıkarıp atacaktı.

"Boşa beni!" dedi Cemre evde kaçma kovalamaca oynarken.

"Boşamayacağım! Aklından bu fikri çıkar at, hiçbir hükmü yok. Dinen kadınlar iki evlilik yapamıyor bildiğim kadarıyla."

Emre tam önünde dikildi ve Cemre adamı omuzlarından geriye ittirerek yolundan geçerken, "İki kadınla aynı anda evli olmak seni mutlu mu ediyor?" diye bağırdı. "Şerefsiz misin sen? Neden hâlâ üzerime gelip benimle oynuyorsun? Benden sana bir cacık olmaz anlasana, bu oyunu bitir çünkü seninle oynayamayacak kadar yorgunum."

"Cemre geç otur," dedi onu içeri savurarak.

Cemre hırsla geri çekildi ama inatla oturmayacağını belirtti.

"Ben boşanıyorum," diye bağırdı Emre. "Lanet olsun senden boşanmıyorum, ölün de benim kalacak, dirin de."

İçinde volkanlar taşıyan adam sonunda pes etti. Ne Emre ne istediğini açık açık konuşacak kadar cesaretli, ne de Cemre onun anlatmak istediğini anlayacak kadar düşünceliydi. İkisi de kör bir inadın içinde çırpındıkça batıyordu.

"Ev hakkında ne düşünüyorsun?" diyerek sakinleşen hallerine bakarak, sohbeti değiştirdi.

"Bana ne, beni ne ilgilendirir?"

"Sık sık geleceğin için seni ilgilendirir."

Cemre umursamaz bir tutumla başını yana çevirirken, çaktırmadan eve göz attı. Grinin çeşitli tonlarında dekore edilmiş, modern eşyalarla dolu salon garip bir huzur veriyordu ve daha önce bu eve gelmiş hissiyle karşılayan eşyalar, insanı güven ve rahatlık duygusuyla etkiliyordu.

Yardımcı kadın yeniden yanlarına gelerek, "Efendim bu size geldi," dedi elindeki zarfı genç adama teslim ederek. Emre elindeki zarfı sehpanın üzerine attığında, Cemre'nin bakışları resmi evrak olan zarfa kaydı. "Açmayacak mısın?"

"Sonra açarım."

"Belki önemlidir."

Emre tek kaşını kaldırarak genç kadına baktı. "Merak mı ettin?"

"Hayır," dedi çevresine sıkılmış halde bakınarak.

"Oğlun bu evde kalacak, bakmadan mı gideceksin? Üstelik sürekli üstüne titrediğini belirtirken..."

Kadın derin bir soluk aldı. Haklıydı, oğlu işin içindeydi, bakmalı, gerekirse o kadınla yüz yüze gelmeliydi. Etrafa şöyle alıcı gözüyle bir baktı.

"Işıklar her zaman loş mudur?"

Emre'nin bakışları alaylıydı. "Dinlendirici değil mi? Aynı zamanda romantik."

"Ürkütücü." Genç adama döndü. "Çocuk koştururken sağa sola vurabilir. Furkan, hadi oğlum gidiyoruz," diye seslendi yardımcı kadının kaçırdığı oğluna bakınarak. Emre ona dikkatle bakmaya devam edince, "Beni peşin sıra neden buraya sürükledin, konuşacak mısın?" diye sordu.

O sırada arka odada oynamakta olan Furkan yanlarına gelerek, "Anne ben kurabiye yaptım gördün mü?" diye sordu heyecanla ve babasının yanına gidip bacaklarına koala gibi asılarak oynamaya başladı. Ne ara bu kadar samimi olmuştu bu ikili?

"Sadede gelecek misin artık?" diye sordu Emre'ye.

"Acelen ne?"

"Gitmek istiyorum."

"Gitmeyelim anne," diye yalvaran Furkan'a sert bir bakış atınca Cemre, ufaklık bu uyarıyı hemen dikkate aldı.

Çok bile oyalanmıştı. O kadınla karşılaşma olasılığı ürkütüyordu ve aynı anda yüreğine tuhaf bir sızı düşürüyordu. Hem neden karısının yaşadığı bir yere getirsindi ki onu, intikam almak için yapmadığı açıktı. Belki de burayı karısı bile bilmiyordu. Üstelik aklı beş karış havada olan o kadın oğluna sahip çıkabilecek miydi? Belki kızdığında küsecek kapıyı açıp gidecekti ve kadın fark etmeyecekti. Belki de ceza verecekti sık sık, ağlatacaktı meleğini! O kötü bir kadındı, kötülüğüyle oğlunu mahvedecekti. Bu düşünce bedenini buz tutturdu. Gözleri cama kaydı, korumalık hiçbir tedbir yoktu. Aman Allah'ım belki de camdan sarktığını kimse fark etmeyecekti. Küçük çocuklar meraklı ve hayalperestti, onu gözetim altında tutamadığı bir an yaralanmasına ya da daha kötü şeylerin başına gelmesine sebep olabilirdi. Belki de Emre burada oğlunun olduğunu unutup başkalarıyla rahatça girip çıktığı eve, kadınların gelip gitmesine ses çıkarmayacak, çocuğun ahlak anlayışı sorgulanacaktı.

Kendisinden başka kaç kadın getirecekti? Her gece başka bir kadınla mı gelecekti? Yoksa belirli metresleri mi vardı? O kadın oğluna nasıl davranacaktı? Korkutup sindirip canını yakarsa Cemre onu gebertirdi. Öfkeyle kafasını kaldırdığında adamın durgun bir tutumla kendini seyrettiğini görünce, aklından geçenleri sezmemesi amacıyla gözlerini kaçırdı.

Sonra konuyu değiştirmek için, "Neden buradayım?" diye sordu yeniden.

"Oğlumuzun kalacağı evi merak edeceğini söylemiştin."

"Oğlumuz için tuttuğundan bahsettiğin ev burası mı?"

"Evet."

"Başından söyleseydin bu kadar tedirgin olmazdım."

"Böyle tantana çıkarmaz mıydın seni eve atacağımı belirtsem?" diye alayla söylendi adam. Gözlerinin içi parlıyordu bakarken ve kadın öfkesinden bunu göremiyordu.

Adamın bu ukalalığını görmezden gelerek, "Burada kaç oda var?" diye sordu sonunda gerçeğe odaklanarak.

"Neden sordun?"

"Soruyor musun?"

"Sen benim yatak odamda kalabilirsin," dedi adam arsızca gülerek.

"Ben gidiyorum," dedi Cemre hırsla.

"Sinirlenme tamam. Gülsüm ablanınkiyle beraber 4 oda var, gezmek ister misin?"

Evini gezmek falan istemiyordu, hemen arkasını dönerek, "Hayır istemem," diye söylendi resmi bir tutumla. Neyse ki evde yardımcısı vardı, oğlu geldiği zaman en azından bilgi alabileceği biri olacaktı, bunu düşünerek az da olsa teselli buldu. Oğluna bir telefon almalıydı, tuşlu bir telefon, istediği zaman görüşmek için hep çantasına saklamalıydı.

Emre ona doğru bir adım atınca, hemen arkasını dönüp uzaklaşarak, "Oğlum geldiği zaman onunla Gülsüm Hanım mı ilgilenecek?" diye konuyu değiştirmek istedi.

"Bazen."

Bazen de o kadın ilgilenecekti belki de, başkası olsa, ondan iyi enerji alsa belki içi rahat ederdi ama o kadını sevmiyordu. Her seferinde başka başka yardımcı kadınlara oğlunu nasıl emanet etmeyi düşünürdü? Ya o kadın sırf canını yakmak için buraya yerleşirse? Hayır, kıskandığı ya da kocasını elinden aldığı için nefret ettiğinden değildi bu his, onda sevemediği bir enerji vardı.

"Furkan henüz o kadınla senin aranda..."

Emre konuşmanın tamamlanmasına izin vermeden, onu kolundan tutup, kanepeye savurur gibi oturttu.

"Cemre açık açık neden konuşmuyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle, "Aklındakini söyle." Fısıldayarak üzerine doğru eğildi. "Neyi merak ediyorsun?"

Kadın bir anda başını çevirince yüzleri arasında çok az bir mesafe kaldı. Solukları birbirlerinin tenini özlemle yalarken, Cemre'nin yüreği öylesine hızlı çarpıyordu ki, sesini duyacak diye ödü koptu. Soluk soluğa gözleri birleşti. "O kadının oğluma yaklaşmasını istemiyorum!" dedi sonunda içinden gelerek.

"Yaklaşmayacak."

Gözleri parlayarak gülümseyen adamın kabullenir tutumu ve çapkın ifadesiyle, "Kıs... kıskandığım falan yok..." diye açıkladı, adam gözleri ve

dudakları arasında gidip gelen bakışlarını gözlerine odakladı. "Sadece... bir his... beni uyarıyor."

"Kıskandığını söylemedim."

"Düşünmeni istemiyorum. O kadınla yalnız kalması beni endişelendiriyor. O... oğlumun üzülmesini..."

"Oğlumuzun üzülmemesini senin kadar ben de önemsiyorum."

Cemre aradaki yakınlıktan ve tenine vuran sıcaklıktan rahatsız olarak hızla onu üzerinden itti ve kalkıp boğazını temizledi. "Aynı evde kalacaklar, sohbet edecekler hatta belki de yalnız kaldıklarında..."

"Cemre!" diye uyardı adam sertçe ama kadın bu uyarıyı kaile almadı.

"Bak senin hayatına karışmak haddime değil, anlıyorum başka bir çocuğun daha var ve çocuklarını yanında istiyorsun ancak konu oğlum olduğunda..."

Emre kelimelere tek tek basarak, "Benim. Ailem. Sizsiniz," diye yanıtladı.

Kadının ağzında kelimeler içine kaçtı bir an, aklı yere aktı, bir şey düşünemedi.

Bu sözlerle kalbi teklerken başını kaldırıp uzun bir bakışın ardından, derhal kendine gelerek gerçeği hatırlattı. "Biz senin çekirdek ailene yeniden girmiyoruz, sadece komşu olacağız ve bunun da pek uzun süreceğini sanmıyorum. Açık konuş diyordun madem, konuşayım. Oğlumun kardeşiyle görüşmesini elbette isterim ama o kadınla yalnız kalmasını istemiyorum."

"Ben de Ali denen adamla yalnız kalmasını istemiyorum."

"Kalmıyor zaten..." Gözlerini kaçırdı, bu konudan hep nefret ediyordu.

"O adamın senin çevrende dolaşmasını da istemiyorum."

Ne cüretle!

"Ali Bey'den flörtümmüş gibi bahsetme, o benim artık nişanlım."

"Ona hâlâ Ali Bey mi diyorsun?" dedi alaycı bir üslupla.

Bu ayrıntıyla kadın ağzının içinde homurdandı. "Üstelik o kötü biri değil, bir zamanlar senin arkadaşındı.

"Bir erkeğin kadınını istiyorsa diğer adam, onlar arkadaş kalamaz."

"Ben senin kadının değilim artık, üstelik kalmak durumundasınız, bu yüzden benden uzak dur. Konuyu da dağıtma, konumuz Ali değil oğlum."

"Konumuz Ali, uzak duracaksın ve şu nişan saçmalığını da unutacaksın."

"Evleneceğim adamdan nasıl uzak dururum?"

"Görmeyerek, zaten böyle giderse gözlerini oymam yakın."

Hızlı hızlı soluyan öfkeli adama kızgınca çıkışarak, "Bencilsin, mutlu olmamdan hoşlanmıyorsun değil mi?" diye üzgünce bağırdı.

"Hoşlanmıyorum," dedi adam, ama mutlu olmasından değil, onu başka bir adamın mutlu edeceği fikrinden hoşlanmıyordu.

"Konu yine dağıldı. Dediğim gibi bu eve tek gelmesini istemiyorum, haftanın belirli günleri annemlerin evinde görüşebilirsiniz, iki taraf için de sıkıntı

olmaz. Dilersen annemlerde kaldığında oğlum da seninle kalır, dışarı çıkıp eğlenebilir ya da yemeğe çıkabilirsiniz," diye öneride bulundu.

"Sen tüm planı yapmışsın."

"Ben anneyim. Oğlumu buraya getirmeni ya da o kadınla görüştürmeni istemiyorum. Aklının bulanmasını, küçük kalbinin kırılmasını istemiyorum. O daha çok küçük, aramızda olan meseleyi kavrayamaz."

"Burada..."

"Burada ya da başka yerde..."

"Cemre sus artık, dinle. Burada tek kalıyorum. Yani kızımı alana kadar..."

Kadın inanmayan bir bakış atarak, "Bu daha kötü ya!" dedi.

"Az evvel o kadınla kalmasını istemiyordun şimdi daha kötü olan benimle tek kalması mı?"

"Öyle."

Suratı ifadesizleşen kadın, "Oğluma ve kızına bu evi seçerken nelere dikkat ettin o zaman Emre?" diye sordu.

Emre etrafa bakındı, neye dikkat etmişti, konforlu olmasına, ufak olmasına, sitenin korumalı olmasına... Galiba hiçbir şeyine dikkat etmemişti, denk gelmiş, beğenmiş, almıştı.

"Mis gibi ev işte, neyini beğenmedin? Kocaman bir salon, istedikleri kadar koştursunlar."

"Ben kötü demedim, bekâr ya da çocuksuz bir aile için uygun bir yer." Kadın cama baktı. "Camın korumasına baktın mı? Sen tuvalete ya da mutfağa gittiğinde Furkan sırf merakından cama çıksa ve aşağı sarksa ne olur, ona zamanında yetişebilir misin? Ya bu dolapları duvara monta ettirdin mi? Ya üzerine tırmanırlarsa, üzerlerine devirirlerse sen yanlarında olmadığında? Peki ya konumu? Oğlum sen uyurken kalksa ve kendi başına siteyi keşfetmek istese, burası site bile değil. Çocuk elini kolunu sallayarak şehrin göbeğine, trafiğin içine düşer. Ya asansör boşluğu, kaç çocuk düştü biliyor musun? Peki diğer konulara dikkat ettin mi? Acil bir ameliyatın çıktı, ona kim bakacak? Gülsüm Hanım tam gün çocuk bakımına uygun mu? Peşinde koşma temposuna müsait mi? İki çocuğu evde tek bırakıp ameliyata mı gideceksin, yoksa uykulu çocuğu kapıp bize getirerek uyku düzenini mi bozacaksın? Bu sadece benim çocuğum için geçerli değil, sen bunları iki çocukla birlikte yaşayacaksın."

Elini sıkıntıyla saçlarında dolaştıran Emre, tüm bunları hiç düşünmemişti. Üstelik haklıydı, şimdi düşününce o da endişelenmeye başlamıştı.

Cemre iç geçirerek, "Emre sen oğlunla vakit mi geçirmek istiyorsun, yoksa onu yanına çekerek benim düzenimi altüst etmek mi istiyorsun?" diye sordu. Sonra kapının girişinde sessizce duran kadına "Oğlumu çağırır mısınız?" diye kibarca ricada bulundu. Tartışmadan uzaklaştırılan Furkan heyecanla "Anne odamı görmelisin babam çok..." dediğinde çocuğun bileğine asılan kadın, "Yeleğini giy de çıkalım oğlum," dedi ve çocuğun yeleğini sırtına takıp koltuktaki

çantasına uzandı. Ufaklığın konuşmasına izin vermeden, "Karar vermene bile müsaade etmiyorum, oğlum burada kalamaz. Onu görmekte özgürsün, dilediğin kadar zaman geçirebilirsin. Esme annem ve Rüzgâr babam buna memnun olur ve evinin kapılarını sana keyifle açarlar," dedi otoriter bir duruşla.

"Neden orası, senin evinde neden göremiyorum?"

"Emre fark et artık ben ciddiyim, evleniyorum dedim ve Ali ile sürekli karşı karşıya gelip her an çıkacak bir münakaşanın stresini, kaygısını yaşamak istemiyorum."

Adamı öfkeden delirtirken, oğlunun elinden tutup hızla kapıya yanaştı ve şaşkın kadının bakışları altında, "İyi akşamlar," diyerek evden koşar adım çıktı.

15. BÖLÜM

Sığamadığım acıların üstüne,
sığınamadığım gülüşler ektim.

Ev olayından sonra dengesi iyice allak bullak oldu Cemre'nin. Ali üstüne geliyor, sürekli evlilik planları yapıyordu. Cemre acele etme dedikçe adam depar atıyordu. Yüzüğü parmağına takmıştı ama içi rahat değil gibiydi, sürekli hayırlı işlerin çok uzatılmamasından dem vuruyordu. Hafta içi, hafta sonu sürekli onunla zaman geçirmesi için baskı yapıyordu. Oysa onların her pazarı yaşlı dostlarına aitti. Belki de bu işin bahanesiydi. Hastane büyüyüp işleri iki katına çıktıkça, nefes almaya bile zaman bulamayan Cemre, nişanlı olmasına rağmen iş dışında Ali ile neredeyse hiç vakit geçirmemeye kararlı gibiydi. Cumartesi hep işi vardı, pazarları için bahanesi hazırdı, hafta içi ise yoğun çalışıyordu! Bundan şikâyetçi olan adam, üstüne gittikçe kadın içine çekiliyor ve ısrarı ters teptikçe adam bu kez geri adım atıyordu. Güneş ufuk çizgisine takılıp düşerken gece çoktan siyah zırhını kuşanmıştı. Tüm hazırlıklar devam ederken, hastaneden değer verdikleri bir profesörün oğlunun düğününe gelen Sancaktar ve Karalı ailesi, resmen kopmayan bağlarıyla gövde gösterisi yapıyordu. Ve herkesin gözü önünde bu fırsatı değerlendiren, daha salona girdikleri ilk dakikalarda dibine kadar gelip onu çileden çıkaran Emre, kadının tüm dengesini alt üst etmeye devam ediyordu.

Yaptığı her hareketi kasıtlıydı çünkü bu geceye nişanlısıyla birlikte katılan Cemre'yi tedirgin etmek gibi bir fırsat eline geçmişti. Cemre herkesin gözü üzerindeyken hem eski kocası hem de yeni müstakbel kocasıyla aynı ortamda bulunmaktan yeterince rahatsızdı. Dedikodu malzemesi olmamak için dua ediyordu ama Emre dualarının tam aksini yapıp, onu zor duruma

düşünmek hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Üstelik Ali'yi kışkırtmak için zaman kolladığı da her halinden belliydi.

Emre çevresinden ayrılınca derin nefes aldı. Ali ile alkolsüz meyve kokteyllerini içerek sohbet ederlerken, "Galiba bizim profesörle Doktor Meryem sevgili," dedi Cemre hevesle.

"Bugüne dek kaç sevgilin oldu ki bu konuda bilgi sahibi olasın?" dedi Ali ters ters.

Bu sorudan hoşnut olmayan Cemre ona kaşlarını çatarak baktı. Belli ki şoke olmuştu. "Elindeki kokteylde alkol var gibi konuşuyorsun, neden bu kadar agresifsin bugün?" diye sordu dayanamayarak. Onun bakışlarının Emre'nin sohbet ettiği masaya kaydığını görünce uzandı ve koluna dokunarak dikkatini kendine çekti. "Hastanede birliktesiniz, burada olması seni rahatsız etmiyor olmalıydı. Kaldı ki siz, sık sık yüz yüze geleceksiniz, buna alışmalısın," dedi açık gönüllülükle. Ve kendisi de alışmalıydı, zor olsa bile.

"Biz nişanlıyız," dedi Ali bunu hatırlamak ve kadına da hatırlatmak ister gibi. "Ama sen öyle hissetmiyor gibisin," diye hatırlattı istifini bozmadan.

"Hissetmesem burada senin yanında olmazdım," diye hızla karşılık verdi genç kadın. Yoksa ilk kavgalarını mı yapıyorlardı, hem de Emre yüzünden. Kahretsin!

"Çok mu gerginsin?" Cemre sessiz kalırken huzursuz şekilde dudaklarını büzdü. "Senin hiç sevgilin oldu mu Cemre?" Bu soruyla afalladı. Gözleri parlayan adam onunla alay mı ediyordu? Ama yüz ifadesi son derece ciddiydi.

"Hiç sevgilim olmadığını biliyor olmalısın," diye açıkladığında yanakları kızarmıştı.

"Hakkınızda bir sürü söylenti var, inanmıyorum fakat Emre gibi bir adam ilgi duymadığı bir kadınla evlenmedi, bunu biliyorum."

"Onu zorlamışımdır belki," dedi Cemre gözleri maziye dalarken. "Belki mecbur bırakmışımdır."

"Sanmıyorum, ilgisiz bir koca yüzünden kendini aşığının kollarında teselli eden bir kadın değilsin sen. Sakın bunu aşağılamak olarak görme ama bilmek istiyorum. Evli olduğunuz sırada sevgili olmuş muydunuz?"

Yüzünü utançla yere eğen Cemre, "Hayır," dedi.

"Peki nasıl evlendiniz?"

"Görücü usulü!" Öyle olmasa bile öyle sayılırdı, şimdi ona burada durup ilk tanışmalarının detayını anlatmayacaktı. Ama bilmesini istediği bir şey vardı. "Ben kocamı hiç aldatmadım."

Bunu gururla söylemişti ve Ali bir kez daha hayran kalmıştı ona. "İyi de o kocan bile değildi, resmi olarak evlenmemiştiniz bildiğim kadarıyla. Öyle demiştin bir keresinde."

"Allah katında evliydik ve ona bir evlat verdim."

"Resmi olmayan evlilikler toplum ve devlet nazarında hükümsüzdür." Adamın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Tamam, sana kötü bir şey yapmışsın demiyorum, sizin kültürünüze göre doğru olabilir. Bunun oldukça iffetli bir davranış olduğunu biliyorum, ancak gerçek bu ki, resmiyet kazanmayan hiçbir düzen kabul edilemez."

"Evlilik akdini asla bozmadım, resmi ya da gayri resmi."

"Ama kocam dediğin adam bozmuş, çünkü o da bu evliliği gerçek bir evlilik olarak benimsememiş, etrafınızdaki insanlara benimsetmişti."

"Ali şimdi neden bu konuyu açıyoruz?" diye sordu başını kaldırıp cevap bekleyerek yüzüne bakarken. "Neden bütün bunları irdeliyorsun?"

Ali içini çekti sıkıntıyla. "Çünkü nişanlanalı kaç zaman oldu ama ben hâlâ sana yaklaşamıyorum ve sen bana hâlâ uzaksın." Uzandı ve masanın üzerinde duran elini tutup gözlerine bakması için bekledi. "Cemre sen ne istiyorsun, yeniden ona dönmek mi?" Bu tutumundan rahatsız olarak ondan uzaklaşan kadın hızla elini geri çekti. "Bu sorularından hoşlanmadım," diye çıkıştı.

"Üzgünüm. Seni incitmek gibi bir niyetim yoktu. Ama biz bir ömrü birlikte geçireceksek netlik olmalı hayatımızda." Sesi derin ve içtendi. "Sadece içimdeki kuşkuları seninle paylaşmazsam güvene dayalı bir ilişkimiz olmaz."

Cemre her zamanki kaygısız yüz ifadesini bozmamak için büyük çaba harcadı. Başını meydan okurcasına kaldırarak genç adamın yüzüne doğrudan baktı ve yanağına dokunan adamla irkildi, derhal bir adım geriledi. "Burası yeri değil!" dedi ne yaptığını anlayınca buruk bir gülüşle. Kalbi acıyordu o dokununca, bunu nasıl saklayacaktı? Yanakları kızarınca adam bunun utançtan kaynaklandığını sandı. Dudağının kenarı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu hırçın haline bayılıyorum. Kusuruma bakma tekrar, içimi rahatlattın."

Cemre etrafına bakarak çekinikçe, "Kapatalım konuyu, başka zaman bana istediğini sorabilirsin ama burası pek yeri değil," dedi. Böylesine tehlikeli bir konuya girmesine nasıl izin verdiğine hayret ediyordu. Ama mademki konu buralara kadar gelmişti, genç kadının geriye çekilmek gibi bir niyeti yoktu. Bu adam ne kendi sınıfından ne de normal koşullarda kendine sevgili olarak seçeceği türden bir erkek değildi. Ali onu seçerken neye dikkat etmişti bilmiyordu ama Cemre onu seçerken mantıklı biri olduğu için istemişti. Ali despottu, bazen soğuk bazen sertti ama hep mantıklıydı. Evliliği de iş gibi gördüğü korkusuna kapılmasına sebep oluyordu bu halleri. Oysa Cemre samimi ve şefkatli erkeklerden hoşlanırdı. Artık iki ileri bir geri gitmekten sıkılmıştı. Bunu daha ne kadar ileriye götürmeye devam ederdi bilemiyordu. Baştan çıkarıcı bir tavırla öne eğildi. Cemre üzerine eğilen adamın gözlerine bakarken dudağını dişleyerek gözlerini kaçırdı. Soluğu tenine vururken, "Kızarmanı seviyorum," diyen sesi kulağından süzülüp karnının kasılmasına sebep oldu.

"Sahiden herkes yaşar mı yaşattığını? Hani hadiste öyle diyor ya, kimse yaşattığını yaşamadan ölmeyecek. Bende sana yaşattığımı yaşayabilecek

miyim? Bakma bana öyle deli görmüş gibi, sen bilmez misin, zor olan güzel olur. O yüzden en iyi manzara en zorlu tırmanışın ardında gizlidir."

"Ben zirve miyim?"

"Sen benim zirvemsin!"

Ağzı bir karış açık kaldı kadının. Bu sözleri üzerine geriye adım atacağını umduysa eğer, hayal kırıklığı kaçınılmaz olacaktı. Huzurlu bir sis içine dağıldı, dudaklarının hafifçe kıvrılmasıyla adamın gözü yine o dolgun üst dudağa takılmıştı. Düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı.

"Seni neden öpemiyorum hâlâ?" dedi derinden gelen o sesiyle ağır ağır konuşarak. Başka hangi erkek olsa böyle bir hatırlatmada bulunmaktan büyük bir utanç duyardı. Dokunamadığı bir kadınla kim nişanlı kalmak isterdi ki? Ali ise tam aksine halinden gayet memnun ve özgüveni eksiksiz görünüyordu. Cemre onun cilveleşmeyi fazlasıyla ciddiye alan bir adam olduğunu tahmin etmemişti hiç. Böyle bir işe giriştiğinde hem bedenen hem de ruhen, kendini bu ilişkiye adayanlardan olan bir erkek fikri gelmemişti aklına, ama o eşi olmayı kabul ettiği kadına kendini tamamen adayan birine benziyordu. Bu iyi değil miydi? İyi ama neden rahatsız ediyordu bu düşünce aklını?

Cemre bu düşüncelerin derinliğiyle ürperdi. Ona böyle güzel bakan bir adama sahip olmak büyük bir lütuftu, böylesine ihtiraslı bir ilişkinin parçası olmak ne kadar cazip olsa da, onu tereddütte bırakıyordu. Ya onu sevemezse, ya ısınamazsa teni, ya eski korkuları çıkagelirse, nasıl başa çıkabilirdi?

"Dikkat et," diye fısıldıyordu aklı. ***"Çok dikkat et, denge bozulmasın. Bu adamı, etraflıca düşünmeden kendine bağlama sakın. O, daha önce sana teklifte bulunan diğer erkekler gibi bir kenara atılacak cinsten biri değil, kırma kutsal yüreğini."***

Kadının düşüncelerinden habersiz olan Ali başını öne eğdi, yüzünde belli belirsiz bir hayal kırıklığı görmüş olsa bile, Cemre görmezden gelmeyi tercih etti. Normal bir ilişki içine girmek için flörtleşip, tartışıp hatta şakalaşmaktan hoşlanan çiftler gibi davranmaya çalışsa da, sağduyudan tamamen yoksun olduğu söylenemezdi. İfadesini izledi. Bir şekilde az önceki riskli sohbetle ürküttüğü için, taktik değiştirerek havadan sudan bahsetmek istiyordu.

Asıl tuhaf olansa, Ali bu konuları her defasında bilerek açıyor, kadının kızmasına sebep oluyor, sonra da onun bu tavrından hoşlanıyordu. Onunla atışmaktan her daim keyif almıştı. Zekiydi. Meraklıydı. O takındığı saf maskenin altından, görünüp kaybolan ateşli hali izlemek hoşuna gidiyordu. Kocası tarafından bariz bir şekilde incitilmiş bu kadını, her ne kadar üzücü anılarla rahatsız etmek istemese de, ilk defa bu kadar cesur olan genç kadının az önce gösterdiği gerçek yüzünü yeniden görmeyi şimdi daha fazla arzu ediyordu. Gerçek Cemre'yi görmek istiyordu. O ateşli Cemre'yi. Emre ile kavga ederken takındığı yırtıcı tavrını, ifadesindeki hırçınlığını, katılığı, tuttuğunu koparmak için hiçbir kuralı umursamayan hallerini, gözlerinde beliren nefret

ateşinin arzu ateşine dönmüş halini. Adam kadın hakkında düşündükçe ateşlendi, ateşlendikçe gözleri alev alev yandı. Onun derin bakışlarından utanan Cemre, sanki ayıp bir şey yaparken yakalanmış gibi kızarsa da inatçı bir tavırla çenesini havaya kaldırdı.

"Sıkıldın mı?" diye sordu Ali etrafa bakınarak. "İstersen başka bir yere gidebiliriz."

"Nikâh henüz gerçekleşmedi."

"Sonra hediyelerini yollarız," dedi adam hevesle.

Cemre başını iki yana sallarken genç adamın gözlerine bakmamaya kararlıydı. Zaman geçti, nikâh keyifli ve bol esprili bir neşeyle kıyıldı. Artık mutlu âşıklar yeni evli bir çiftti, alkış kıyamet koptu ve sonra ortam yeniden duruldu. Ali genç kadının fikrini değiştiremeyeceğini anlamıştı, o yüzden dalgınca etrafı izleyen kadınla şakalaşmaya karar verdi. Ali damarına bastıkça, çıkmaza saplanan Cemre ona sataştı ve ikili keyifli bir sohbetin arasını buldu.

Tam o anda sinirden kuduran adamın dibine sokulan ses, "Biraz daha böyle bakarsan, adamın başına gelen ilk felakette sorumlusu sen tutulacaksın," diye fısıldadı.

"Kimseye baktığım yok benim!" dedi Emre hırsla sodasını yudumlarken, midesindeki o basıncı hiçbir şey dindiremiyordu.

"Tabii tabii gözlerin dalmış olmalı," dedi Ece yarasını dürterek.

"İşin yok mu senin Ece?"

Ece şirin kıyafeti içinde bir afet olduğunu gözler önüne sokarak karşısına geçerken, "Var, seni zapt etmek," dedi.

Emre önce kuzenine öfkeli gözlerle baktı ve sonra ileriye baktığında babasının sert bakışlarıyla da karşılaştı. Belli ki bir sorun çıkarmaması için onu sessizce uyarıyordu. "Cemre'yi daha fazla üzmene izin vermeyecek bir düzine adam sayabilirim sana, üstelik hepsi de burada," dedi Ece gülümseyerek.

"Onu üzdüğüm falan yok, yanına bile yaklaşmadım henüz."

"Az evvel onu zor durumda bıraktın, herkesin içinde nişanlı bir kadınla flört ettin ki bu kadın senin eski karındı. İnsanların hakkınızda ne düşüneceğini umursamadın."

"İnsanların canı cehenneme," dedi adam, o asıl Ali denen adamın düşünceleriyle ilgileniyordu.

"Ama bu konuda o seninle aynı fikirde değil. Bırak nişanlısıyla birbirini tanısınlar."

"Tutan mı var ki?"

"Ah tabi," dedi Ece bardağını yudumlarken. Güzel yüzü annesinin kopyasıydı ta ki gülene kadar. Babası gibi iki yanağına çöken gamzeleri ona çok tatlı bir ifade veriyordu. Ne uzun ne kısaydı Ece, ama hâlâ yaramaz çocuklar gibi özgür ve genç kızlara nazır hürlüğe sımsıkı bağlıydı. Emre ona sertçe bakınca, "Her an dibindesin, nefes almasına izin vermiyorsun. Senin yüzünden

adamla asker arkadaşı gibi topluluk içinde sohbet etmek durumunda kalıyor," diye çıkıştı.

"Ne yapacaktı, yatağına mı atlayacaktı?"

"Neden olmasın, onlar nişanlı, üstelik Cemre dul bir kadın," dedi damarına basarak.

"Bu ne demek?"

"İşte, gerçek bir evlilik değildi sizinki, bunu herkes biliyor artık, geçen gün Cemre Ali'ye de bahsetmiş bu durumdan. Haklı kız, açıklaması en iyisi olmuş. Ali de bundan pek mutlu olmuşa benziyor baksana. Gerçi kıza kötü gözle bakıp hakkında ileri geri konuşamıyorlarsa, bu saygıdan değil, babanın korkusundan, unutma."

İşte o anda Emre kaşlarını çatarak dikkatini Ece'ye verdi. Yüzü sertleşirken, "Hakkında ileri geri mi konuşuyorlar?" diye sordu öfkeyle kuzenine. Cemre'nin kızarıp bozarıp mahcup olma hallerini bile gözü görmemişti.

"Elbette, hakkında söylenen iğrenç şeyleri bir duysaydın, hapisten başını çıkaramazdın."

"Ne diyorlar?" diye hırladı genç kızın kolunu tutup kendine çekerek.

"Onun ahlaksız bir fahişe olduğunu, seni elde etmek için hayâsızca hamile kaldığını ve istediğini alınca aileni tehdit ederek büyük bir mirasa konduğunu falan filan..."

Ece yarasına kezzap dökerken keyifle, Emre hırsından kudurup yerinde duramaz hale geldi. Öfkeden alev alan bakışları genç kadına kaydı.

"Ah onun hepsini bildiğine eminim, her zamanki gibi yine sineye çekip soylu duruşundan fire vermeden kulak arkası yapıyor Cemre. Ne kadar gururlu ve asil bir tutum değil mi? Ben onun kadar ayakları yere basan ve mücadelesi söz konusu olunca yılmayan başka birini daha tanımadım. Senin aksine kaçak dövüşmüyor."

Emre küfrederek yanından ayrılırken Ece omzuna konan elle irkildi ve ardından gülümsedi. "Sanki yine sinsi bir kedi gibi kuyruğunu kaldırarak birinin beynini tırmalıyor gibisin sütkardeşim," dedi Utku kulağının dibine.

"Ah ne münasebet, doğruları konuşmak ne zamandır sinsilik oldu?" dedi şirinlik ederek.

"O doğrular aklını başına getirir umarım," dedi dua edercesine Utku.

"Hiç sanmıyorum, aksine daha fazla hırslandı ve hırslandıkça hata yapmaya başladı."

Utku kıs kıs gülümseyince badem gözleri koyu bir karanlık oldu yine. "Yani Sancaktar kadınları iş başında diyorsun!"

"Yok demiyorum, onlar çoktandır iş başında, ellerini ovuşturup sonucu bekliyorlar diyorum."

Nikâh kıyıldıktan sonra Ali hiç

korkunun üzerinde durmadı. Ali yine eski otoriter ve saygılı kimliğine büründü. Ancak dengesiz Emre'nin de artık ne düşündüğünü, amacının ne olduğunu kestiremez olmuştu. Adam hastanede gözlerini üzerine dikiyor, ne zaman Ali ile samimi görse onları ayıracak bir sebep ya da mazeret icat ediyordu. Yeni evine alışmasına izin bile vermiyordu. Çat kapı geliyor, sudan bahanelerle oğlunu görmeye karar veriyordu. Cemre eski evine yakın bir yerde daire katında dayayıp döşediği minik meskenini ondan saklayamıyordu. İki oda bir salon olan ev, ufak ama huzurluydu. Çok eşyası yoktu, oğluna muntazam bir oda, kendine ufak bir kitaplık dizmişti. Diğer evdeki kitaplarını ya da eşyalarını henüz taşıyacağı kadar büyük olmadığından getirmemiş, idare edebileceği kadarını yanına almıştı.

Ali hastanede eski disiplinli halinden fire vermiyordu ama ne zaman karşılaşsalar ona sımsıcak gülümseyip, dokunmayı ya da elini tutmak için zaman kollamayı ihmal etmiyordu ve tam o anda nasıl yapıyorsa Emre ya mesaj atıyordu sorumsuzca, ya da arayarak onu zor durumda bırakıp Ali'ye mahcup ediyordu. Artık bunları bilinçli yaptığını düşünmeye başlamıştı, mutlu olmaması için elinden gelen fırsatı kaçırmıyordu.

Ailesi evlilik meselesine yorum yapmamıştı, herkes haklarında hayırlısı olmasını dilerken, Rüzgâr sohbetin ortasında kaşlarını çatarak kalkmış ve istemediğinin mesajını vermişti. Ne iyiydi araları artık ne kötü, ne öfkeliydi ne de nefretten arınmış, babasının sevgisini kaybetmekten korkuyordu.

Neyse ki sonunda biraz soluk alacaktı. Yurtdışında hastaneye ek bina yapılacağı için daha şimdiden maliyet raporları gerekmekteydi ve Cemre bir süre işten başını kaldıramayacağı için mutlu olmuştu. İş demek, derdi düşünmemek demekti. Ümran son zamanlarda sessizdi ama Tutku'da da huzursuz bir haller vardı. Sürekli bebeği ile meşgul oluyor, herkesten uzak duruyordu. Doğum yaptığından beri tuhaftı halleri. Cemre neden canı sıkkındı bilmiyordu ama Tutku günden güne içine kapanıyor, Utku abisi ise umursamadan iş seyahatine çıkıp ondan uzak duruyordu. Ne zaman konuyu açsa, "Senin derdin başından aşkın, hem benim bir sıkıntım yok," diyerek geçiştiriyordu ama vardı işte, onların evliliğinin temeli de çatırdıyordu.

Ümran kısa süredir etrafında yok dediği anda karşısında bitti. İti an kemiği hazırla, bu kadının hastanede ne işi vardı? Cemre uzun süredir gözlemlediği ve işini iyi yapmayan resepsiyondaki kızları denetlemek için uğradığında görmüştü onu. Yanında bir kadınla etrafına bakınıyordu. Emre'yi görmeye mi gelmişti? Garip ama sanki zaman geçtikçe, Cemre acı çekmeye alışıyor ve artık Ümran'ı her gördüğünde gözyaşlarına boğulup bir köşede ağlayarak sızmıyordu.

Ona görünmemek için hızla asansörlere yöneldi, kadının karşısına olur olmaz çıkıp hakaret yağdırmalarına katlanacak psikolojisi yoktu. Emre boşanma kararını aldıktan sonra, Rüzgâr Karalı işe el atmış ve oğlunu yıldırım

hızıyla evlendiği gibi boşandırmıştı. Ama ne yazık ki Emre kızının velayetini istediği halde hâlâ alamamıştı, sebebini ise kimse bilmiyordu, bu konu baba oğul arasında olan bir sır gibiydi.

Ama buna rağmen Emre kızını o kadınla bırakmaya yanaşmıyordu. Cemre tam zamanında kaçmıştı bu kaostan, yoksa iki de bir "Kızımı istiyorum," bahanesiyle evi basıp hayatı onlara zehir eden kadınla yüz yüze gelmek zorunda kalacaktı. Asansörden indiği sırada bu sefer de karşısına Emre çıkmıştı ve onu görmezden gelmesine rağmen adam peşini bırakmadı. Ona eziyet etmek için hiç bir şansı kaçırmıyordu. Ve tam o anda Ümran cadısına yakalanmıştı da Emre, ona sataşmaya fırsat bulamamıştı. Ümran, Emre'ye yine bağırarak bir şeylerin hesabını soruyordu. Ne yüzsüz, ne takıntılı kadındı! Cemre onların arasında yaşanılan hararetli konuşmaya tanık olmamak için fikrini değiştirdi ve dışarı çıkıp biraz nefes almak için zaman kolladı. Yarım saatlik temiz hava ve ayaklarının çimlerle çıplak buluşması onu biraz olsun yatıştırdı. Şimdi personele iyi örnek olmak için işe geri dönme vaktiydi.

Asansöre yaklaştığı zaman onları gördü. Bu kadın hâlâ burada mıydı? Gitmemiş miydi? Asansöre bineceklerdi. Ümran yakın arkadaşı olduğunu savunduğu diğer kadınla heyecanlı bir şekilde konuşuyordu. Onların ifadelerinden ve Ümran'ın fıtratından şüpheye düşen Cemre, ortadaki süs duvarın kenarına sinip beklerken, onlara kulak kabartmaktan gocunmadı. Bu kadının ısrarla hastaneye gelip gitmemesinin bir sebebi olmalıydı.

"Onu daha önce de çektim ayakaltından yine çekerim, o kadın sorun değil, salağın teki zaten, benim bir şey yapmama gerek yok, her zaman belaya balıklama atlıyor aptal."

Dişlerini sıktı Cemre, '***daha önce ayakaltından çektim***' de neydi? Bu kadın neden bahsediyordu?

"Emre sana dünyayı dar eder, uzak durmanı söylemişti."

"Sence bu umurumda mı? O da bana verdiği sözleri yerine getirseydi. Yine bu salağın peşine düştü asıl hedefini unuttu. Buraya gelirken amacımız netti, ama o beni yarı yolda bıraktı. O zaman onu tekrar hedefime çekmeliyim."

"Rüzgâr Karalı'nın gazabından korkmuyor musun? Bu sefer yaptıklarını duyarsa seni bitirir."

"Emre gururlu bir salak, zannetmiyorum olanları ya da gerçeği anlatsın." Ümran eğilip kulağına bir şey söyledi ve kadın iyi duyamamış gibi başını yana doğru eğdi. Şimdi kısık sesle konuştukları için planları ve hakkında olacakları Cemre duyamıyordu. Neden seslerini kısmışlardı ki? Hem geçmişte ne yapmıştı bu kadın, Rüzgâr babasından neden çekiniyorlardı?

"Emre'nin odasına koydum resimleri, gördüğünde delirecek. Yüzünün halini görmek için sabırsızlanıyorum. Geçen sefer tüm gemileri yakmıştı, bu sefer yakmakla kalmayacağı kesin, tüm denizi de kurutacak."

"Yazık kıza!" diye kahkaha attı Hare denen kadın üzülmeyen sesiyle.

Ümran omzunu sarstı. "Bu kadar salak olmasaydı o da, kendi kaşındı ayağının altından çekil demiştim."

Ümran ve Hare iç çekerek başını iki yana salladı. "Düşmanın olmaktan hep korktum. Allah Cemre'ye güç versin, yoksa çöküşü yakın görünüyor. Ben olsam sana bulaşmazdım, cahil köylü işte."

Belki de bu tavsiyeye kulak vermeliydi, bulaşmamalı ya da tuzaklarına bu sefer düşmemeliydi. Ama merak büyük bir kurttu ve düştüğü yeri öyle çabuk yiyip bitiriyordu ki, insan anlamıyordu. Artık Cemre'de, Ümran manyağının peşini bırakmayacaktı, geçmişte ne yapmışlardı ya da Emre neden gemileri yakmıştı öğrenecekti. Buna hakkı vardı çünkü bu konu ilk olarak onu ilgilendiriyordu.

Hare ve Ümran sırlarını kimsenin duymadığını sanarak sohbet malzemesi yaparken çok mutluydu, o kadar mutluydu ki onu dikizleyen gözlerin farkında bile değildiler. İşleri bittiğinde ise kimseye görünmeden hastaneden ayrılırken, Cemre odasına gitmek yerine Emre'nin kafeteryada yakaladığı sekreterine nerede olduğunu sordu. Acil bir hastası olduğunu söyleyen kıza bir iş icat etti ve Emre'nin odasına çıkan merdivenlere yöneldi. Kimsenin görmesini istemediğinden sebep balkon kısmından yürümeye başladı. Hastane deniz kenarındaydı ve üst düzey doktorların odası denize bakan arka cephedeydi. Denizin serin esintisi ve alçalan sisin ayazı ince keten gömleğinin içine işlerken, bir dedektif gibi kadının planının peşine takılıp kötülüklerine kulak kabarttığı merakını gidermek istedi. Herkes yemeğine geçtiği için etraf sessiz ve sakindi. Ortalıkta gezinen çalışanlar dışında kimsecikler yoktu. Bu katta hastalar randevusuz olmadığı için belli ki yemek saatine kimse hasta almamıştı. Herkes büyük salonda yemek yiyor olmalıydı.

Emre gelmeden işini halletmeliydi. Cemre onun kaldığı odanın katına çıktığında etrafta hiç ses yoktu. Ürkütücü bir sessizlik çökmüştü zihnine, telaşından başka bir ses duyamıyordu.

Asansörün önünden, odanın kapısına doğru yürürken içinde bir endişe filizlendi. Aniden bu yaptığının iyi bir fikir olup olmadığını düşünmeye başladı. Gün ortasında odalara girip çıkmak olacak bir şeydi ama aynı şeyi millet el ayakaltından çekildiğinde yapınca, yanlış anlamaya müsait olurdu. Yanından birileri geçerken başıyla selam verip ürkekçe gülümsedi. Sanki herkes niyetini yüzünden okuyormuş gibi, kendinden emin olmayan bir ifadeyle kapıya baktı.

Artık ödleklik yapmak için çok geçti, o hatayı seneler önce yapmış ve her şeyini kaybetmişti, başta da onurunu. "Cesur ol!" Elindeki kartı kapının okutucusuna tuttu. Endişeyle biri geliyor mu diye etrafına bakarken, odanın kapısını aralayıp içeri göz attı. Hol karanlıktı ama odayı aydınlatan camlar açıktı. Camdan yansıyan manzara az da olsa seçiliyor, denize yansıyan şehrin pul taneleri gibi ışıkları üzerinde dalgalanıyordu. Kalbi kulaklarında atarken

kendi kendine sayıp sövdü. Bacağı bir sehpaya vurunca korkuyla sıçrayıverdi. Parmağıyla damağını çekerek kendine gelmeye çalıştı.

Emre şimdi ya yemek yiyordu ya da hastasıyla ilgileniyor olmalıydı. Neden kendini bu kadar diken üstünde hissettiğini anlamayarak deli gibi çarpan kalbini yatıştırmaya çalıştı. Gün ortası olduğu için içerisi aydınlıktı ama arka taraf olduğundan onu camdan görecek kimse de yoktu.

Odaya göz attı, etraf hayli dağınıktı. Masanın üzerine bir sürü dosya saçılmıştı. Belli ki yine bir hastasına teşhis koymak için araştırma yapmaktaydı. Bu adam düzen diye bir olgunun olduğunu ne zaman öğrenecekti? Yere attığı kâğıtlara ayağı takılmasın diye üzerinden atladı, şimdi yerden alsa kesin odaya birinin girdiğini anlardı, gerçi bu sekreteri de olabilirdi, fazla şüpheciydi. Yine de elinden geldiğince dokunmayacaktı. Masaya yaklaşıp üzerinde dağınık halde duran dosyalara bakarken kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Ümran kim bilir nereye saklamıştı resimleri? Emre her ne aradıysa kütüphanesini resmen masanın üzerine bocalamıştı.

Hızla etrafı kolaçan ederken ne yapması gerektiğini kafasında tartarak dudağını ısırdı. İçinde filizlenen suçluluk duygusunu bastırıp, dikkatlice adamın eşyalarını kurcalamaya koyuldu. Tam olarak ne aradığını bilmiyordu ama Ümran'ın resim dediğine emindi.

Her dosyanın altına baktı, hatta çekmeceleri bile kurcaladı. O resimlerde ne bulmayı bekliyordu ki, Emre'yi kızdıracak nasıl bir resim çekilmiş olabilirdi? Dolapların içini eşeleyip masanın altına bakmaya çalıştı. Ve o anda camın önünde, komodinin üzerindeki ajandanın kenarındaki resim gözüne ilişti, etrafı kurcalarken ajandanın arasından çıkmış olmalıydı. Hızla öne atıldı ancak onun ne olduğuyla ilgilenmeye zamanı olmadı, çünkü tam o sırada kanını donduran klik sesi duydu.

Odanın kapısı açılıp kapandı.

Cemre suçluluk duygusuyla olduğu yerde donup kalırken parlak zeminde ayak sesleri duyuldu ve holün lambası yandı.

Ateşe düşen kelebekler gibi seğirtti Cemre ama bir çare bulamadı çünkü giriş kapısından kaçmasını engelleyen Emre dönmüştü. Perdelerin arkasına saklansa filmlerdeki gibi, bulunur muydu? Ya balkona çıksa, iyi de bu süitin balkonu yoktu ki, hissettiği suçluluk duygusuyla paniğe kapıldı. Orada durup neden odasında olduğuna dair mantıklı bir açıklama düşünmek yerine, perdenin arkasına gizlenir gizlenmez, Emre'nin bedeni kapının yanında göründü. Perdenin köşesinden bakan Cemre adeta nefes almayı kesmişti. Ancak saklanmanın aptalca olduğunu çok geç fark etti. Zira ayaklarını saklamayan kısa perde onu her an ele verebilirdi. Emre elindeki telefonu masanın üzerine bıraktı. Hareketleri perdenin yanından açıkça görünüyordu. Önce ceketini sonra bir yular gibi boynuna doladığı kravatı çıkarıp koltuğun üzerine atınca, Cemre'nin gözleri iri iri açıldı. Üstten bir iki düğmesini açtığı gömleğini

kenarlarından kaldırarak başından çekip çıkardı ve ceketin yanındaki yığının içine fırlattı. Adam ofisinde soyunuyordu! Yuh! Elini ağzına kapayan Cemre aklı başından gitmiş halde nefesini tutarken, ses çıkarmamak için kendine hâkim oldu. Emre duvara monte edilmiş gömme dolabın yanına gidip askıdan bir tişört aldı ve masanın üzerine attı.

Adamın belinden omuzlarına kadar her yerini kaplayan boğum boğum kasları meraklı gözleriyle süzdükçe ağzı açık kaldı. Eskisi gibi değildi artık, vücudu inanılmazdı. Geniş omuzları, yapılı kolları, dümdüz inen bir karnı, kasıklarına kadar uzanan katman katman kasları vardı.

Cemre yutkundu, daha önce hiç bu denli incelememişti biçimli vücudunu. Ya da Emre yanında hiç böyle çıplak gezmemişti. Evet, bu korumacı tutumu aklına gelince gözlerini kıstı, yanında havuza girmeyi önceden çok severdi ama geldiğinden beri onu bir kere havuza girerken görmemişti. Son zamanlarda hayli spor yapıyor olmalıydı, adeta taştan yontulmuş kusursuz bir heykeli andırıyordu.

Ve çaresiz hali aklına gelince kaşlarını çattı. Ama asıl kaşlarını çattığı şey, Emre'nin göğsündeki kasların her kol hareketinde titrettiği şeydendi. Perdenin arkasından hayal meyal göründüğünden, o dövmenin şeklini bir türlü çözemedi. Daha önceden olmayan ve şimdi olan dövmeyi göremediğinden merakı kabarmıştı.

Biraz fazla kabarmış olacaktı, öne doğru eğilmesinden sebep perde kıpırdandı.

Arkası dönük olan Emre yalnız olmadığını fark ettiğinde, elindeki tişörtüyle dona kaldı ve gardını aldı. Yumruk yaptığı elini bir balyoz sertliğinde yukarı kaldırırken, odasına gizlice girip perde arkasına saklananın kim olduğunu bilmediğinden çileden çıktı. Odasına göz attı, normalde odasındaki değişimi hemen fark ederdi ama aklı Cemre ile o kadar doluydu ki, etrafında olan bitene yoracak mantığı kalmıyordu. Lanet olsun gafil avlanmıştı ve bunun tek sebebi o kadınla kafasını fazla meşgul etmesiydi. Yoksa odasında ya da evinin etrafında gezen ve onu vuran şu meçhul adamlardan biri mi vardı?

Bu onun yüzünden ne kadar dikkatsiz hale geldiğinin kanıtıydı. Kadının o adamın peşinde dolaşmasına izin vermesi, planını alt üst etmesi, işine burnunu sokması bitmeliydi artık. Emre ayağının dibindeki kâğıtları ezerek, birinin perdenin arkasında olduğunu bildiğini belli etmek için boğazını temizledi.

"İstersen çık, ben yanına gelirsem kırılan birkaç kemiğin olur."

Cemre ne yapacağını bilemediği anda üzerindeki perde sert bir çekişle kenara alındı. Emre ilk şaşkınlığını attıktan sonra kaşlarını kaldırdı, Cemre ellerini yüzüne kapamış deve kuşu gibi başını kuma gömerek tehlikeden uzaklaştığını düşünüyordu. Yine boğazını temizleyen o garip ve alaylı sesi yapınca adam, ellerini yüzünden indirdi ve gururla çenesini havalandırdı. Sanki girişte karşılaşmışlar gibi serin bir ifade takındı yüzüne ve saklandığı yerden çıktı.

"Ah, ne tesadüf," dedi kaygıdan sıyırdığı bir sesle ama eteğinin kıvrımlarıyla oynaması onu ele veriyordu.

Gülmemek için kendini zor tutan adam, "Yaaa sorma... odamda karşılamamız ne tesadüf değil mi?" dedi alayla.

Cemre dudağını dişleyerek mantıklı bir şeyler düşündü. Ama onun yerine cevap veren adam "Yürüyüşe çıktın sanırım," dediğinde heyecanla atıldı. "Evet." Ve adam kaşlarını kaldırınca hatasını anlayıp, "Yani hayır, yani evet! Yani teftişe çıkmıştım," dedi biraz düşünerek. "Odanın kapısı açıktı."

"Sen de davetsiz daldın mı?"

"Yok canım, sadece... Sadece hırsız falan olmasın diye kolaçan ediyordum."

"Bir hastanede ne çalabilir ki bir hırsız, iç organların resmini mi?"

"Hiç film izlemedin mi sen, hasta dosyalarını çalan bir sürü kişi var."

"Sen çok izlemişsin belli."

Adam kibirle cevap bekleyince gardını aldı. "Üstüme gelme, sen birden karşıma çıkınca panikledim işte..."

"Suçlu gibi saklandın yani... Eğer suçlu değilsen neden saklanasın ki?"

Sonunda saçmalayan kadın konuşmayı kesip gözlerini adamın yüzüne çevirirken, dudaklarını ısırarak kendini cezalandırdı. Yanakları önce hafifçe soluklaştı, ardından tedirgin olup kızardı. Bakışlarını adamın bedeninde merakla dolaştırırken, aklı da tıpkı bedeni gibi kaçacağı deliği arıyordu.

İşte o an Emre gömleğini çıkardığını hatırladı. Kendine küfretti, elini göğsüne koyup dövmesini saklayamayacağına göre şimdi boku yemişti. Ama akılsız kadın azıcık sağduyu gösterip başka yöne bakmayı ya da en azından çıplaklığını fark etmemiş gibi davranmayı akıl edemiyor muydu? Dalgın dalgın bakınırken karşısında kızarmış pilice dönüyordu.

Emre sanki göğsünü kaşıyormuş gibi dövmesini kamufle ederken, etraflarını saran hava hararetli bir hal aldı. İkisi sustukça baskınlık büyüdü, kadının da bu çekimin farkında olduğunu hissedebiliyordu. Mahcubiyetten değil, o sırada çok daha baskın gelen başka bir duygudan sebep ikisi de gerilmeye başlamıştı.

"Neyse sen geldiğine göre... Ben... Be-Ben gideyim," dedi kekeleyerek Cemre.

Yunan yapıtlarına benzeyen adam yerinden kıpırdamadan evvel, "Kal orada!" diye emretti.

Hareketlenen Cemre uyaran sesini duyunca olduğu yerde donakaldı ve şaşkın gözleri, masum ifadesiyle ona baktı. Ve adam havası alınan balon gibi hissetti kendini, hangisinin başına daha büyük bela olduğuna karar veremiyordu. Masum rolünü iyi oynamasının mı, yoksa cidden öyle hissettirmesinin mi aklını bu kadar karıştırdığını çözemedi.

Ancak şimdi onu ilgilendiren konu burada ne aradığıydı? Tam Cemre tüyecekken, Emre kadını kolundan tuttuğu gibi sertçe kendine doğru çekti.

"Neyin peşindesin?"

"Bir... Bir şeyin değil... Ben..." Kızardı, suçlu suçlu bakan gözleri masanın üzerindeki dosya yığınına kayıverdi. Dudağını ısırdı yine. Emre vücudundaki tüm kanın adeta donduğunu hissetti. Göz ucuyla masanın yanındaki ajandaya baktı. O lanet resim içindeydi. Senelerdir orada olan o resmin hâlâ orada olduğunu görünce rahatladı. Ancak diğer birkaç eşya yerinden oynatılmış gibi duruyordu. Yok hatta odası baştan sona kurcalanmıştı. İşte bu ilginçti!

Bir anda her şey kafasına dank etti. O bir şeyin peşindeydi. Ama neyin? İşte şimdi her şey anlam kazanmıştı. Emre öfkeden kudurmuş olmasa, onun gülünçlüğü karşısında kahkaha atacaktı ama iş dosyalarının arasında bulacağı ne olabilirdi ki?

"Aradığını buldun mu?" diye sordu açık açık.

"Bir şey aramıyordum."

"Bu yüzden mi günlerdir sabırlı davranıp gülümsüyorsun?"

"Sana gülümsemiyorum," dedi Cemre itiraz ederek. Günlerdir ona gülümsemiyordu!

"Evet gülümsüyorsun, kızmıyor, öfkelenmiyorsun."

Bu fikre itiraz eden Cemre dehşetle içini çekti. Sebebi hastanede bir rezalet çıkmasının önüne geçmesiydi. Görünce gülüyor gibi yapıp yanından salınıyor ya da yolunu değiştiriyordu, hepsi buydu. Yanakları al al olmaya başladı. Utancından mı, yoksa öfkesinden mi kızardı emin olamıyordu.

"Gözlerin sürekli üstümde," dedi Emre dişlerini gıcırdatarak. Elbette üstünde olacaktı, o manyak karısının nereden çıkacağı belli olmuyordu.

"Saçmalıyorsun," deyip tedirgin bir tavırla yutkundu.

Yalan söylüyordu. Eğer erkek olsaydı, bu yaptığından dolayı şimdiye yumruklarıyla tanışmış olurdu. Gırtlaklayabilirdi onu, hemen gerçeği açıklamazsa boynunu tek eliyle bile kırabilirdi.

"O adama çok yüz veriyorsun,"

Hah konu yine dönüp dolaşıp Ali'ye dayanmıştı.

"Neden konumuz buraya geldi yine?"

Kadın bu işi oyun mu zannediyordu? Onunla gözleri önünde flört ediyordu işte, nişanlıymış, hiç de nişanlısı gibi davranmıyordu.

Kalbi ona haddini bildirmek ve ne aradığını bilmek için işkence etmek isterken, aklı ne pahasına olursa olsun gerçekte o adama karşı ne hissettiğini duymak istiyordu. Kadını kendine daha da yaklaştırıp her zamanki gibi ürperişini vücudunda hissetti. Aklındaki sorulara, içindeki öfke bulutuna rağmen, onun bedenindeki ürkek yapıyı, teninin sarhoş edici kokusunu hissedebiliyordu. Yine oluyordu, yine unutuyordu asıl planını ve şu anda ona neler olduğunu sorması gerektiğini.

Arzu adeta mengene gibi onu kıskacına alıyordu ve buna boyun eğmek hoşuna gidiyordu.

Kendini açıklamaya çalışan Cemre, bocalayarak kekelemeyi birleştiriyor ama içinde bulunduğu tehlikeden sebep ne diyeceğini bilemiyordu. Şu an akıbeti tamamen Emre'nin merhametine kalmıştı ve lanet adam konu Cemre olduğunda hiç akıllı tepkiler vermiyordu.

Cemre sustu ve adama baktı, kollarındaydı, onun kollarındaydı. Lanet herif onun durumundan fırsat çıkarmasına adeta ramak kaldığını sessizce hayk ırıyordu. Vücudu çıplak göğsüne yaslanmıştı ve adamın yüzündeki ifade çok tehlikeliydi, felaket sirenleri çalıyordu. Onu uyaran içgüdüleri de, yanında duruyordu. Arada dinlenmek için odasına koydurduğu kanepe hemen üzerine yuvarlansınlar diye adeta hazır halde ayaklarının dibine seriliyordu.

Tabii adamın gözüne şu anda duvar daha çekici görünüyor olmasaydı.

"Bak özür dilerim," dedi soluksuz halde Cemre, kaçmak için hamle yaptı.

"Dilemelisin," dedi adam onu kendine hapsederken, kadın soluk alamadı.

Tüm kasları gerilmişti. Kendine hâkim olması gitgide daha zor hale geliyordu. Nişan olayından beri ilk defa bu kadar yakınlaşıyorlardı.

"Buraya isteyerek gelmedim," dedi kaşlarını çatan kadın.

"Biri seni buna zorladı mı?"

"Hayır elbette ama..."

"Ama?"

"Ama işte," dedi yine bocaladığı zaman yaptığı gibi oflayıp dudaklarını dişleyerek.

"Yani özelimi kurcalarken bir sürü ama mı arıyordun odamda?"

Cemre'nin gözleri iri iri açıldı. "Özelini kurcalamadım," dedi içerlemiş bir tavırla. Özeli dışında her yanı kurcalamıştı ama... Çenesini havaya dikip devam etti. "Biraz daha geç gelebilseydin şimdi burada bu konuyu tartışıyor olmayacaktık."

"Yani sen odamı alt üst edecek ve aradığını bulacaktın bir hırsız gibi, öyle mi?"

"Evet," dedi Cemre boşboğazlık ederek ve derhal atılarak, "Hayır, yani... yani ben hırsız değilim. Güvenliğe haber verip birinin odana girdiğini belirtecektim. Üstelik odan hırsız girmiş kadar dağınıktı, kapıyı açık bulup, üstelik odayı bu halde görünce ne düşünmemi bekliyordun?" diye kıvırdı.

Buna yağ gibi su yüzüne çıkmak deniyordu işte, duyduklarına inanamıyordu. Şimdi bu eşyalarını karıştırmasının suçunu basbayağı üzerine atmış ve tereyağındaki kıl gibi işin içinden sıyrılmıştı! Kadın zihninin işleyişi daima zekâsını şaşırtmaya ve her seferinde önlerinde şapka çıkartmaya devam ediyordu.

"Yani odama tesadüf eseri girdin."

"Elbette, sadece meraktan!" Ve Cemre omuzlarından silkelenerek bir öne bir arkaya giderken, "Seni aptal kadın, ya içeri de gerçekten hırsız olsaydı ve sen onun karşısında savunmasız kalsaydın, bunu hiç düşünmedin mi?"

diyerek silkelenmesini ve kulağının zarı patlayana kadar bağırılırken korkudan titretilmesini hiç beklemiyordu.

Emre küplere binmiş halde onu halı gibi silkerken, kadın elleri arasında çaresiz durmaktan ileri gidemiyordu.

Başı öne arkaya giden Cemre'nin, gözleri burnunun dibinde hızla yükselip inen dövmeye kaydı. Uzaktan net değildi ama yakından... Aman Allah'ım yakından... Gözleri dehşetle irileşerek adamın yüzüne kaydı ve ağzı tıpkı dövmedeki o kuş gibi açık kaldı. Emre'nin yara iziyle mühürlenmiş göğsünün üzerinde bir kuş figürü vardı ve ağzındaki zeytin dalı da bir "C" harfi olamazdı değil mi? Hayır olamazdı, sadece dövme sanatçısının ufak bir dikkatsizliği olmalıydı, buna bu anlamı yüklemeye gerek yoktu. Göğsündeki o harf "C" değildi.

O anda aklına sadece Cemre'nin hırsızın ellerinde rehin kalacağı fikri gelen Emre, dilinin ucuna gelen küfrü ağzından kaçırmadıysa, bu, iradesinin ne kadar kuvvetli olduğunun en büyük ispatıydı.

Cemre gözlerini o dövmeden alamıyordu ve adam soluksuz kadının şaşkın yüzünü izliyordu. Ve yaptığı hatayı ancak fark etti. Göğsündeki dövmesi onunla kini arasındaki tek gerçekti. Oysa bu zamana kadar gören ona soru sormasın diye, etrafta kimse yokken üzerini değiştirmeye özen göstererek, dövmesini herkesten gizli tutmuştu ve şimdi hiç görmesini istemediği kadın, onu görmüştü.

Şu anda ihtiyacı olan en son şey, Cemre'nin iri gözlerinin şaşkınlığıyla ve dövmesini sorgulayan halleriyle dibinde dikilmesiydi.

Ama görmüştü işte, yapacak bir şey yoktu, iş işten geçmişti.

Kadının başı hızla kalkınca, "Hoşuna gittiyse sana da yaptıralım, insan baktıkça yediği kazıkları hatırlatıyor sık sık," dedi.

"Benim gözle görülür bir damgaya ihtiyacım yok, yediğim kazık tüm hayatıma damgalandı zaten."

Bu acıklı sözlerle Emre onu kollarından saldı, sert bir ifadeyle yere eğildi ve ayağının dibine savrulan gömleğini alıp omuzlarına geçirerek bir iki düğmesini kapatıp, o dövmeyi göz önünden kaldırdı. Çıplaklığını gizleyince aralarındaki gerginliğin de bir nebze hafiflemesi gerekirdi ama kadın gözlerini üzerine düşürüp o toy haliyle hüsranını gizlemeyi akıl edemiyordu. Bu da adamın tüm damarlarını yakan kanı tekrar alevlendiriyordu. Bu kadın onun aklıyla kalbi arasına girmiş en büyük sınavıydı.

"Odamdan çıkar mısın?"

Cemre bir adım geriledi. O resimleri almadan mı? Hayatta olmazdı! Hele o resimlerde nelerin olduğunu bilmezken. "İyi oldu karşılaşmamız zaten, seninle bir konu hakkında görüşecektim," diye yalan attı.

Adam merakla bakınca, Cemre konunun ne olduğunu beklediğini anladı ama ona bahsedeceği konuyu bir türlü aklına getiremedi. Sonunda zekice düşünüp, "Bugün karını gördüm burada, seni arıyordu sanırım," dedi haşin bir

sesle. Bu iyiydi, onu kızdırırsa konu uzar, o da çaktırmadan komodine yaklaşıp resimleri alabilirdi.

"O benim karım değil artık."

Emre kadının onunla dalga geçtiğini biliyordu, ama hiç oyun oynayacak havada değildi.

Cemre zeki bir kadındı, artık oyunu kendi kurallarına göre oynamalıydı. Ama bilmediği, adamın şu anda kadına bir erkeğin sabrının sınırlarında dolaşırsa, neler olabileceğine dair bir ders vermemek için var gücüyle direniyor oluşuydu. Eğer bir kelime daha edip karşısında kızararak gözlerini kırpıştırmaya devam ederse, bir nefes sonra hak ettiği yer hemen arkasında bulunan duvar olacaktı. Bu düşünce erkekliğinde sıcak bir iz bıraktı.

"O kadını hastanede görmek istemiyorum. Sabrım kırılmak üzere," dedi sınırine çanak tuttuğunu belirterek.

"Ne olur sabrın kırılırsa?"

Cemre bir adımla yana kayarak komodini hedef aldı kendine. O resimleri almalıydı. "Her an başınıza bir hal gelebilir."

"Senden daha iyi bir hal gelmedi ahir ömrümde başıma..." dedi adam alayla.

Kadın o kadar odaklanmıştı ki ajandaya, adamın sözlerindeki içtenliği kaçırdı. Bakışlarındaki yoğunluk neyi kastettiğine dair en ufak şüpheye yer vermiyordu oysa. Cemre yutkunarak kaçamak bir bakış attı ajandaya ve boynunda belli belirsiz atan nabzı hızlandı, yanakları hafifçe kızardı. Emre gözlerini kıstı, kadın soluksuz halde yutkundu ama o güzeller güzeli yeşil gözleri, hâlâ ona meydan okuyordu.

"Bana öyle bakmayı kes!"

"Nasıl bakmayı?"

"Öyle işte..."

"Nasıl işte?" dedi adamın dudağının bir kıyısı kenara kayarken.

"Benden nefret ediyorsun unuttun mu yoksa?" diye soluk soluğa fısıldadı. ***Öpecek gibi bakma!***

"Unutmama izin vermiyorsun ki!" diyen adam olduğu yerde durdu, ancak bütün içgüdüleri azgın bir isyan halindeyken, onu kollarından ve ofisinden salmak hiç uygun gelmiyordu.

"Ediyorsun değil mi?" dedi Cemre ürkek bir tonda.

"Ediyorum," dedi adam. "Senden, hiç kimseden nefret etmediğim kadar çok nefret ediyorum."

Burnunun direği sızlayan Cemre çenesini havalandırdı gururla, ağlama isteğini bastırarak, "Ben de senden hiç kimseden nefret etmediğim kadar çok nefret ediyorum Emre," dedi titreyen sesiyle ama adamın ifadesindeki bir şeyler kadının gözü pek duruşunu sarsıverdi.

Cemre derhal ajandanın olduğu komodine atıldı ve adam gözlerini kıstı.

Kesinlikle kadın oyun oynamıyordu; bir şeyleri saklamaya çabalıyordu ve o ajandayı alarak içindekilerle dalga geçip, ondan intikam mı alacaktı? Asla! Asla okumasına izin vermeyecekti!

"Uzaklaş," diye kükredi Emre ama artık çok geçti. Cemre ajandayı eline almıştı. Heyecanla kapıya atılmak için hamleye geçtiğinde, "Bırak onu!" diye gürledi Emre.

Neden bu kadar endişelendi diye düşünürken Cemre ajandayı hızla arkasına sakladı. Emre içinden bir küfür savurdu. Ajandayı elinden çekip almak istese de, kendini soğukkanlı davranmaya zorladı. İçinde mutlu zamanlarından kalma eski resimler vardı ve Cemre'ye hitaben bir sürü gönderilmemiş mektup yazılmıştı. Eğer görürse, bu durumu nasıl açıklayacaktı? Derhal söyleyecek bir şeyler bulması gerekti. Onun dikkatini dağıtacak bir şeyler. Kızdıracak bir şeyler.

Ama konuşmak yerine ona uzandı.

"Uzak dur benden!" diyen kadın elini önünde tutarak barikat kurdu. Emre hiçbir şey söylemeyince, kadın tekrar dikkatini kapıya verip parmaklarını iyice sıklaştırdı.

"Bırak gideyim."

"Elindeki ajandayı bırakırsan gidebilirsin."

"Hayır."

Sesindeki korku adamı hiç istemediği kadar etkiledi. O neyin peşindeydi? O ajandada sakladığı gerçekleri nereden keşfetmişti?

Cemre şimdi daha çok merak ediyordu. Emre kıytırık ajandasını, neden bu kadar tutkulu istiyordu ki? Kadının da tıpkı adam gibi aklına soru işareti yerleşti.

"Ne var bu ajandanın içinde?" diye sordu Cemre merakla. Yoksa resimleri görmüş müydü? Yoksa ona eziyet etmek için mi saklıyordu? Oynuyor muydu her zamanki gibi?

"Önemli bir şey değil, sadece notlar," dedi sert bir sesle adam. "Derhal bana teslim et."

Kadın ona baktı. O hiçbir şeyi kaçırmayan gözleri, dışa vurmak istediğinden çok daha fazlasını görüyordu. Üstelik meraktan delirirken adam hiçbir şeyi ele vermiyordu, yüzü tamamen ifadesizdi. Ama Cemre bir şekilde onun içindeki huzursuzluğu sezmişti. Neyse ki yanlış yorumladı ve adamın ondan intikam almak için eline geçen her kozu kullanacağını düşünerek, ajandayı sadece kendine saklamaya karar verdi.

Bu odada onunla tek kaldığı her an aklına başka başka şeyler geliyordu, oysa uzun zamandır hayatı duygusal karmaşalardan uzaktı. Tam da istediği gibi... Şimdi her şey yoluna girmişken kadının cazibesine kapılmak istemiyordu. Ama onun sıcaklığına ve güzelliğine karşı koymak imkânsızdı. Ona baktıkça içinde bir şeyler kıpırdanıyordu. Belki de adrenalin yüzünden böyle

hissettiğini zannetti. Yemeğe gitmeden ajandayı doğru düzgün bir yere kaldırmadığına içinden söydü. Odasının sınırında kimsenin ona dokunmayacağını düşünmüştü. Ancak böyle olmayacağını bilmeliydi. Bir gün birinin eline kazara geçme tehlikesini hesap etmeliydi.

Eğer o ajandayı okursa, onun alayından kurtulabileceği tek yer toprak altıydı. Ölsün daha iyiydi.

Yüzünde emreden sert bir ifadeyle elini açıp kadına doğru bir adım attı. Kadın bir an tereddüt etti ama canı gibi koruyacağını belirttiği ajandayı elinden bırakmak istemediği aşikârdı. Korkak bir tanrıça gibiydi, zırhı da ateş gibi yanan gözleriydi. İçinden bir şey dürtmüş gibi başını yana eğerek adamı irdeledi. Birden gözlerini kısarak ajandayı önüne getirdi ve kapağını açmak için parmaklarını kullandığında, adam onu bileğinden yakaladı ve kendine hızla çekti.

"Ver şu lanet ajandayı!"

Bir adım geriye sekerek ajandayı saklayan kadın neye uğradığını anlayamadan, bakışlarını kaldırıp ona baktı. Ateş gibi harlanan öfkenin içinde göz göze geldiler.

"Ver."

"Vermem." Sözleri en az onun kadar kendini de şaşırtmışa benziyordu. Kafası karışmış halde kaşlarını çatıp, "Ne saklıyorsun bu ajandanın içinde?" diye sordu yeniden.

Emre onu dinlemek istemiyordu. İmkânsız olanı kabullenmek istemiyordu. O ajandayı yazmasının tek sebebi vardı, kin! Onu düşünmesinin tek sebebi nefretini unutmamasıydı, onu hatırlamak için yaptığı her çabanın tek nedeniydi bu. O, hayatını mahveden kadındı. Birbirine düşman cephelerdeydiler. Bu savaşta biri ölecekti, yaralananlardan biri sağ kalacaktı. Bu iş bittiğinde hiçbir şey hissetmeyecekti, kahrolası kadını sevmiyordu!

Kendi düşündükleriyle adeta kan beynine sıçradı. Kadını sertçe kendine doğru çekip, "Aklımı karıştırma," diye feryat etti. Şaşkınlaşan kadının bedenini bedenine kaynaştırdı, ona vücudunun sert kudretini tattırdı. Adamın bedeninin verdiği etkinin şaşkınlığıyla donup kalan Cemre yutkunup, adeta kafesin içinde çırpınan bir kuş misali kollarından kurtulmaya çalıştı, ama hırsına yenilen adam bırakmadı ve kadın için artık çok geçti.

Kendi ayaklarıyla gelmişti madem, bu sefer bırakmayacaktı. Geceleri eziyet, gündüzleri işkence olmuştu, ona yeterince çektirmişti, şimdi aynı işkenceyi o da tadacaktı.

Cemre'nin onunla oynamaması gerektiğini, bu sefer yaşananların bir oyun olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. İşine burnunu sokmasının birden çok tehlikesi olduğunu anlaması gerekiyordu. Mesele geçmiş değildi artık, mesele geleceğini mahvetmesiydi.

"Emre lütfen. Bırak beni." Çaresizce adamın kollarının arasına sıkışan kadının gözleri çılgınca parlayınca, onun ifadesindeki en ufak değişiklik belirtisini aradı. "Emre bırak beni, korkutuyorsun."

"Sen de beni korkutuyorsun," dedi adam ciddiyetle.

"Sana gücüm yetmez," dedi kadın.

"Bana diz çöktürecek güce sahip tek kadınsın," diye kükreyen adama şaşkınca baktı. Ve Emre ne dediğini fark edince, "Planların ve sen, kötülük için yaratılmışsınız," diye hakaret etti, yüzündeki şaşkın ifadeyi öfkeye çevirdi.

"Bırak," dedi Cemre kırgın bir tonda. Adam elini onun boynundan kaydırıp pır pır atan nabzını yatıştırırcasına, başparmağını tenine değdirdi. Bırakmak bir yana daha çok kendine çekti. Artık özlemden kavrulan nefesleri sevişmekteydi. Kadının gözlerinden, sözlerinden, yapacaklarından deli gibi korktuğunu bile bile kuş gibi çırpınan kalbini kendi göğüs kafesine hapsetti.

"Emre sen kaf..."

Ve sözcükleri adamın ağzının içinde bir uğultu halini aldı. Emre dudaklarını titreyen dudaklarına yaklaştırdığı an, dizginlerinin zincirlerini kırmayı bekleyen tufan kasıp kavurdu. Ona dokunduğu an, duygularının arzuyla şahlanacağını bilmeliydi ama o anda onu öpmekten başka hiçbir şey düşünemediğinden -ve ajandayı dahi unuttuğundan- mantığını yönetememişti.

Sadece dudaklarını onun dudaklarına kenetleyip, sertçe öptüğü an, hata ettiğini anlamıştı. Bir ömür bu öpücükle mühürlenen kalbinin asla başkasını böyle içten öpemeyeceğini yine ve yine anlamış ama bir kez daha geç kalmıştı. Soluk soluğa bu düşünceler içini kasıp kavurdukça, onu bu hale getirdiği için kadını cezalandırmak istedi. Tüm hayatını mahvettiği için de... Kışkırttığı için ve onun aklını çeldiği için de... Melek maskesiyle şeytanlığına kukla ettiği için de... Dünyanın kaç bucak olduğunu görsün istiyordu, aynı onun gibi kırgın, üzgün ve öfkeli hissetsin, kendi hisleriyle yıkılsın istiyordu.

Ama kadının sıcak dudaklarının ilk dokunuşuyla, ürkek bedeninin kollarında ürpermesiyle adeta göğsüne bir çekiç darbesi indi ve kalbinin mührü kırıldı. Kumdan kaleler gibiydi ona karşı ve Cemre her seferinde onu dalga gibi yalayarak, yerle bir ediyordu. İradesinin gücü duygularının dizginleri kopup gitti. Benliğine bir anda akın eden duygu silsilesi, nefretini, öfkesini, hatta kibrini tek hamlede yere serdi.

Arzu bir nehir gibi damarlarına akıp bedenini ve ruhunu, her bir zerresini tepeden tırnağa sarıp içini yoğun bir özlemle doldurdu.

Tadı hatırladığından daha güzeldi, cennetin yasaklı meyvesi gibiydi. Varlığı elle tutulmayan nur gibiydi. Dudakları ise öylesine yumuşak, öylesine kadifemsi, kokusu öyle şehvet yüklüydü ki, ne yaptığını fark ettiğinde hissettiği şey için pişman olmayacağı kadar, çok geçti. Başındaki şalı aceleci bir haraketle çekiştirerek çıkarmış, tepesinde topladığı saçlarını esaretten kurtarmıştı. Parmakları hapisten firar eden suçlu gibi heyecanlıydı. Hasret bıraktığı

muhteşem saçları yok muydu? Parmaklarının arasından akıp giderken verdiği ipeksi his gerçek dışıydı. Yine bu anı hayal etmesinden korktu, yine bir kâbus gibi rüyasına girip uyanmaktan ürktü. Yine bu dokunuşun rüyalarında kalmasından dehşete kapıldı.

Kadınsı hatlarının ellerine çizdiği varlığı gerçek dışıydı.

"Sen lanet olası bir belasın," dedi dudaklarını soluk almak için bıraktığı tek nefeste ve ona konuşması, kaçması, hatta düşünmesi için fırsat vermeden açılan ağzını yağmalarcasına tekrar sahiplendi.

Artık kesinlikle emindi, Cemre ona dünyayı dar etmek için gönderilmiş bir melekti. Şeytan! O da melek değil miydi? Tabi, cennetten kovulana kadar... Bu dünyadaki en büyük cezası da ödülü de onun aşkı olmuştu. Cemre ona varlığıyla cennet, yokluğuyla cehennem olmuştu.

Bir korkuluğa dönen Cemre düşmemek için boşta kalan elini adamın kollarına koyarken, Emre haşin bir inilti koyuverip, kadını soluksuz tutan kollarını hafifçe gevşetti. Yanağına iri bir damla süzülen Cemre düşmemek için direnen gücünü bıraktı ve bedeni adama karşı koymadan yaslanınca, adam bir an durakladı. Ardından dudaklarını daha sakin hareket ettirerek, onu itaat ettiği için mükâfatlandırdı. İkisi de aynı şeye odaklanınca tutku bir patlama olup içlerinde dağıldı. Artık ikisi de daha sakindi ve ağırdan alıyordu. Sanki zamanda kaybolan onca anıyı, tekrar gün yüzüne çıkarmaya çalışıyorlardı.

Onu vücudunun her boşluğuna yaslayıp, yumuşak bedeniyle şekillenirken teni, ağzını nazikçe teniyle kaynaştırdı. Dudaklarının altında ürkekçe hareket edişinin verdiği harikulade hissin zevkini sonuna kadar çıkartmayı düşündü.

Sessizce ağlayan Cemre aklı başından gitmiş halde ona karşılık verirken, ağzının içine tuzlu gözyaşlarının tadı dolan adamın düşünceleri durmuştu. Kaç sene geçmişti, ya da asır mı olmuştu? İnanılmaz bir histi bu ve ondan sonra bir daha asla yaşamayacağını düşünmüştü. Hayal edebileceğinden bile daha tatlı bir histi. Eğer bunu hayal etmeye cüret ettiyse bundan daha güzelini asla düşünemezdi.

Onu geri döndüğü ve ilk gördüğü andan beri arzuluyordu adam, ama böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmeyi hep reddetmişti. Çünkü ondan nefret ediyordu, ya da ettiğini düşünmek kalbindeki acizliği saklamasına yardımcı oluyordu.

Zaten mümkün değildi teslim olması, lanet olsun! Yanlıştı. Sakıncalıydı. Ama şu ana teslim olmuştu işte.

Geleceği bir felaketle sonuçlanmaya mahkûmdu. Onca olandan sonra bunu yapmamalıydı, vazgeçmeliydi ama durmak elinde değildi. "Alt tarafı bir öpücük, fazlası değil," diye telkin etti kendi kendini. Birkaç saniye sonra bitirebilirdi. Daha önce defalarca yaptığı bir şeydi, istediğinde bırakabilirdi. Uçkuruna hâkim olmasına engel değildi. Sadece bir öpücüktü!

Ama verdiği his daha önceki hiçbir öpücüğe benzemiyordu ve sadece öpücük olmak için oldukça kuvvetli hisleri tetikliyordu. Onu ilk defa öptüğü günden beri, hiç kimsede bu öpüşün lezzetini bulamıyordu.

Yıllar geçmişti, verdiği hissi hiç unutmamıştı. Normalde ondan başka biriyle öpüşürken bir şey hissetmezdi. Onun için öpüşmek, amaca götürecek bir araçtı. Hep öyle olmuştu, kadını baştan çıkarır, istediği hazza hazırlardı- sadece son adımı atmadan evvel yapması beklenen bir şeydi, kendi başına bir haz kaynağı değildi, ama Cemre'yi öptüğü an yine bu düşünceler değersizleşmişti.

Şu âlemde bir tek onun öpücükleri ona haz veriyordu. Hem de fazlasıyla... Defalarca yapmak istiyordu. Devamı olsun istiyordu. Bir öpücük onun dünyasını nasıl da alt üst ediyordu. Artık kendinde değildi. Vücudu hiç de basit bir öpücüğe vermesi gereken tepkiye uygun davranmıyordu. Bu tehlikeliydi. İradesinin ipleri elinden kayıyordu. Senelerin özlemi, hasreti bir öpücükle yerle bir etmişti inatlarını, intikam ve nefretlerini... Onu kolları arasında titreyerek ve ürkekçe karşılayan kadının tutkusuyla adeta yanıp tutuşuyordu. Hem kalbi ne diye bu kadar hızlı atıyordu?

Yoksa atan o kalp, kendine ait değil miydi?

Şehvet kontrol edilebilir bir şeydi. Erkekler uçkurunu tuttuğu an yola gelirdi. Sonuçta toy bir ergen değildi ama şu anda bir ergen kadar bile iradeye sahip değildi. O kadar fena haldeydi.

Soluksuz kalan Cemre dudaklarını ondan koparark yana çevirince, adam nefes nefese kaldı. İkisi de birkaç dakika konuşmadan, soluk soluğa birbirinin kollarında durdu ve sonunda Cemre ellerini adamın üzerinden çekerek boynuna dolanan şalına dokundu. Darmadağınık olmuştu, tıpkı içi gibi, aklı gibi, duyguları ve hayatı gibi... Bu kaçınılmaz olayın yersiz gelmesi onu yerle bir etmişti. Şalını özensiz bir çekişle başına yerleştirdi, adama utancından bakamadan kapıya doğru birkaç adım attığı an, onun sesiyle olduğu yerde donup kaldı.

"Bir şey unutmadın mı?"

Evet, öfkesini unutmuştu. Ahlakını unutmuştu. Nefretini unutmuştu. Düşüncelerini ve onurunu hatta iradesini unutmuştu! Ve ona ait olan ajandayı tabii ki...

Dudaklarını dişlediği an ağzında onun tadını hisseden kadın, gözlerini sımsıkı kapadı. Parmakları arasında duran ajandaya tırnaklarını geçirdi, önce arkasına sakladı, biraz durdu, durdu ve tekrar gözlerini açtığı an, ajandayı hemen yanında bulunan kanepenin üzerine titreyen elleri ile bırakıp hızla arkasını döndü. Ve nefes nefese arkasına bakmadan kaçar adım odadan çıkıp kapıyı çekti.

Dışarı çıktığı an öyle bir soluk aldı ki, o ana kadar soluğunu tuttuğunu fark edememişti ve hâlâ titreyen bacakları onu daha fazla taşımayınca sırtını duvara yasladı. Ajandayı arkasına sakladığında arasından çıkarıp gömleğinin altına, eteğinin kenarına sokuşturduğu resimleri kontrol etti. Düşmemişlerdi. Eli bilinçsiz olarak dudaklarına kaydı sonra, şişmişti. Az evvel ne yapmıştı, lanet olsun buna nasıl cüret etmişti? Tek amacı ajandanın içindeki resimleri alana kadar zaman kazanıp, onu oyalamaktı ama asıl kandırılan kendisi olmuştu. İşler rayından çıkmıştı. Kendi planına kurban gitmiş, kendini ona karşılık verirken bulmuştu.

Kahretsin, bu olmamalıydı!

Yan odadan muayene olan birileri çıkıp ona tuhaf tuhaf bakınca, derhal sırtını duvardan ayırdı. Başında eğreti duran şalını yokladığında, gerçekle bir kez daha yüzleşti. Herkes onun ahlaksız bir iş peşinde olduğunu düşünebilirdi. Koşar adım holün sonundaki asansöre yöneldi. Asansör kata çıkarken de hızla kendine çekidüzen verdi. Odasının kapısını açıp içeri girdi ve eteğinin lastiğine sıkıştırdığı resimleri çıkarıp masanın üzerine savurarak, elini kızaran yüzüne kapayıp isyankâr bir çığlık kopardı.

Kendine kızarken arkasını döndü ve masaya saçılan resimler gözüne çarptı. Kaşlarını çatarak bir tanesine uzandı. Sonra bir diğerine daha!

Resimlerde üzerinde bikini vardı ve bir havuz kenarında duruyordu. Ustelik hemen yanında Ali vardı. Hayır böyle bir resim çektirmemişti, üstelik bikini giyip hiç çektirmemişti. Yanında Ali varken asla böyle bir şey yapmazdı. Sonra başka bir resimde, tanımadığı başka bir adamın kollarındaydı. Yuh! Böyle bir poz, kocası olan adamla bile ölse vermezdi. Allah'ım, resimler o kadar gerçek kurgulanmıştı ki, o kadar cesur duruyordu ki, Cemre o kadının kendisi olmadığına inanamıyordu. Başka bir resimde ise barda, onca insanın içinde kollarını Ali'nin boynuna dolamış, saçları açık, üzerinde dekolte bir kıyafetle, kendinden geçmiş duruyordu. Bu resimlerin hepsi düzmeceydi. Bu pozları vermemişti. Ümran yine neyin peşindeydi? Onu ne ile itham etmeye yelteniyordu? Emre'yi yaşam biçimi ve yaptıkları konusunda kandırdığını ve evlenmeden bir adamın kollarına atlayacak tiyniyette bir kadın olduğunu mu savunuyordu? Bir diğerinde ise... Oha, bu kadarına da pes dedi. Ali'nin kucağındaki kadını ona benzetmişlerdi. Yakınlaştırarak gözlerini kıstı, bu nasıl sahtekârlıktı, shop olan resimlere bakarken kendisi bile bu yalana inanacak kadar şaşırmıştı. Ve sonra bir resim geçti eline... Parmakları titredi, gözleri dolmaya başladı. Bu resim... Bu resim hâlâ duruyor muydu? Cemre, Emre'nin sinesine başını koymuş, Emre gözlerini kapatmış onun saçlarını koklayarak öpüyordu. İçinde bir sızı peydahlandı, yüreğinde kırgın bir mazi canlandı. O günler nasıl da güzeldi, nasıl da özlenendi, hatırlamak bile acı veriyordu. Neden saklamıştı ki bunca zaman bu resmi, neden ajandasında muhafaza etmişti?

Yıpranmıştı resim... Birden masaya fırlattı. Neden olacaktı, her baktığında ilk günkü gibi nefret etmek için geride hatıra bırakmış olmalıydı.

Dişlerini sıkarak resimleri eline toparladı ve telefona sarıldı, olanları Tutku'ya anlatırken -tabii bazı ayrıntıları kendine saklayarak- hâlâ sinirden elleri titriyordu. Akşam Almanya'daki hastane için birkaç profesörle yemek yenecekti, eğer kendine gelirse hazırlanıp katılması lazımdı ama aklı resimlerde olduğundan sebep bir türlü aklını toparlayamamıştı.

16. BÖLÜM

Yemek güzel geçti, profesörler hastanede çalışmayı kabul etti. Daha resimlerin telaşını üzerinden atamadan ona yine Almanya yolları göründü. Apar topar diğer hastaneye gidip yeni ekip için düzen kurması ve eksikleri tamamlaması lazımdı. Uzağa gitmesi fikrinden hoşlanmayan oğlunun gönlünü etmesi saatlerini aldı, ama sonunda dedesi onu kandırdı. Ali bu seyahatin onlar için iyi olacağını savunurken, havaalanında gördüğü adamla tüm planlarının suya düştüğünü, yüzündeki sertlikle kanıtladı. Neyse ki şu aralar Almanya'da olan Pelin aklına gelince, Emre'nin canını yakamayacağına ikna olarak kendini rahatlattı. Yorucu yolculuk ona iyi gelmiş, az da olsa kafası boşalmış, otele gelince ne Emre'ye ne de Ali'ye tek kelime etmeden hızla odasına yerleşmişti. Sadece ablasına geldiğini bildirmek için telefon açmış, yarınki yemeği haber vermişti. Zaten Emre'nin yüzüne bakmadığından en iyisi görmezden gelmekti. Toplum içinde kaçacak bahanesi çok oluyordu. Pelin ablasıyla kısa bir hoş geldinin ardından işlere odaklanıp biraz Almanca terim öğrenmeye zorladı kendini ama yine başaramadı. Her dili ana dili gibi konuşan kadın bu dile gelince dut yemiş bülbüle dönüyordu ve sebebini bir türlü çözemiyordu! Belki de çözüyordu.

Üç saate yakın odasının içinde deli danalar gibi dolaştı, baktı olmayacak, bu hırsla duramayacak duş alıp yatağa girdi. Yoksa gidip o Ümran cadısının gırtlağına çökecek, ne planları var soracaktı. Neyse ki sabırlıydı, bu sefer planını sinsice izleyecek ve gerektiği zaman müdahale edecekti.

Ümran haklıydı, Emre'ye olan sonsuz sevgisi artık saklayamayacağı kadar gün yüzüne çıkıyordu. Oysa içine taş doldurulup denizin dibine gömülmüş ceset gibiydi geçmiş, şimdi su yüzüne çıkmış leş gibi kokusuyla rahatsız ediyordu hatıraları.

O öpüşme hadisesinden beri, onunla karşılaşmaları her seferinde daha kötü oluyordu. Her seferinde hayal ettiğinden de kötü. Ona ilgisiz kalamaması,

hâlâ seviyor olması ve her bakışıyla soluğunu tutması, kaçması ama uzaklaşamaması işleri gittikçe zora sokuyordu. Biliyordu elbette, onlar için bir gelecek olamazdı ama aklı ile kalbi aynı fikri paylaşamıyor olmalıydı ki, ne zaman kavga etseler nedense hep kalbi galip geliyordu. Daha ilk geceki açık sözlülüğü için, defalarca minnettar olması gerekiyordu. "Bana âşık olma Arap Kızı canını yakarım. Sana âşık olacağımı da sanma, ben her kadına tek gecelik âşık olmayı severim."

Oysa bu sözün üstünden çok zaman geçmeden ondan kendisiyle gerçekten evli olmasını istediği zaman, bu sözleri unutmuş, ne yapacağını, ne söyleyeceğini şaşırmıştı. Ama sonunda bir seçim yapmasına gerek kalmamıştı, çünkü kararı onu terk ederek kendisi vermişti.

Şimdi Cemre de onu yok saymalıydı. Ama bunu yaparken Ümran cadısının hakkında ne gibi planlar düzenlediğini de öğrenmeliydi. Ertesi gün kararlılıkla onu yok saymaya çalıştı ama bu sandığı kadar kolay olmadı.

"Ali nasıl oldu da seni tek bıraktı?" diye beliriverdi Pelin kapının önünde.

"Bir sorun çıkmış, aşağı inmesi gerekti."

"Hazırsan biz de gidelim," dedi Pelin, sonra gözlerini üzerinde gezdirerek, "Elbiseni çok beğendim, çok yakışmış sana," diye iltifat etmeyi de ihmal etmedi.

Nedense özenmişti bu defa hazırlanırken. Sanki karnında kelebekler uçuşup durmuştu kendine baktıkça. Her zamankinden farklıydı, sanki bu kez üzerine giydiği kıyafet onu olduğundan daha genç ve dikkat çekici gösteriyordu. Ya da öyle sanmıştı. Yine de Emre için bu baştan çıkarıcı elbiseyle, çuval giymiş olması arasında hiçbir fark olmadığını biliyordu. İyi de şimdi neden bu kıyafete bakınca aklına gelen ilk beğeni onun olsun istemişti ki? Yoksa gizliden gizliye, onun kendini hâlâ çekici bulmasını, geçmişteki ilişkilerinin yeniden canlanmasını mı bekliyordu? Ama Emre'ye dünyanın en güzel kıyafetini bile giyse, genç adam onu dilenciden farksız görmezdi. Pelin'in peşinden dalgınca yürümeden önce, gözü masanın üstündeki telefona ilişti, üzerinde oğlunun resmi vardı. Resme bakıp okşadı özlemle. Bazen amacını şaşıyordu. Onunla iyi geçinmesinin tek amacı oğluydu, kendi duyguları ve şirazesinden çıkmaya başlayan istekleri değildi.

Yemek salonuna geldiklerinde, içerinin henüz dolmadığını gördüler. Gözlerini çabucak etrafta dolaştırdı ve henüz Emre'nin yemeğe inmediğinden emin oldu. Genç adam onu her görüşünde aşağılayıcı bir hırsla duygularını belirtmişti. Artık onu düşünüp saçma hayaller kurmanın daha fazla canını sıkmasını istemiyordu.

Yemek sakin ve keyifli geçti, Emre'nin korkutucu varlığının salonda bulunmayışı, onu bir hayli rahatlatmıştı. Ancak bu rahatlık odasına çıkıp tek başına kaldığında ve duvarlar çınlamaya, yalnızlık omuzlarına çökmeye, o günkü öpüşme aklına gelmeye başladığı zamana kadar sürmüştü. Kendini

yatağa atıp uyumak istedi çünkü sürekli kendisiyle çatışan duyguları yüzünden tükenmiş hissediyordu.

Lakin bunu yapamadı. O gece yaptığı korkunç hata kafasında dönüp durmaya başlayınca, o da yatakta dönüp durdu. Adamın varlığı hiçbir anında rahat bırakmıyordu onu. Huzursuz ve asabi birine dönüşmüştü bir anda. Bunu düşünmek hiçbir şeyi değiştirmiyordu, yine de o kadınla gittiği günün görüntüleri kafasından silinmiyordu işte. Silinmeyecekti de. Onu bir dokunuşla, bir öpücükle affetmeyecek kadar çok sevmiş ve o kadar da kırılmıştı.

Ertesi gün hastanede koştururken Emre'yi göremedi. Adam onlarla gelmiş, otele yerleşmiş sonra sırra kadem basmıştı. Cemre sürekli arkasına bakıyor, etrafta ondan bir iz ararken kendine geliyordu. Ali tüm gün onu neyin bu kadar tedirgin ettiğini sorup durmuş, kendine veremediği cevaplarla ona saf saf bakmıştı.

Yeni personelle tanışmaları için tüm ekibe bir organizasyon hazırlandı. Hastanede personelle ne kadar kuvvetli iletişim içinde olurlarsa, onların da işlerini sahiplenmesi o kadar çabuk oluyordu. Pelin ablası ondan uzak bir yere otursa da, varlığının etkisi rahatlatıcıydı fakat onu kimsenin sohbetinden kurtaramaması kötüydü. Neden o kadar uzağa oturmuştu ki, canı sıkıldı. Akşam yemeğinde tüm çalışanlarla bir araya geldiği için, ona sürekli sorular soran insanlardan kaçacak delik aradı. Başı o kadar çok ağrıyordu ki, kimseyi çekecek halde değildi. Hele geyik muhabbetlerini hiç...

"Çok durgun duruyorsun, yemeği beğenmedin mi?"

Ali'nin ilgili sesi Cemre'yi daldığı hayal âleminden sıçratıp kendine getirdi. Ne kadar zamandır yemeğini didikleyip, gözleri dalmış halde önündeki salata kâsesine baktığı hakkında bilgisi yoktu. Hiçbir şey demeden yemeğinden küçük bir lokma aldı.

"Yemeğini seyretmen yarın biter mi?"

Bu sefer utandığını belli eden bir kızarıklık yanaklarına akın etti. "Sadece yorgunum, dün profesörlerle ilgilendim bugün de bu organizasyona yetişmek için tüm işi bitirmek mecburiyetinde kaldım. Sen yorulmadın mı?" diye sordu suyuna uzanırken.

"İş bana ancak enerji verir," dedi söylediği kadar dinç bir şekilde Ali.

"Yemek güzel mi?"

Başını sallayarak öyle olduğunu kanıtlamak için ağzına bir lokma ekmek atan Cemre, içinde zerre kadar hissetmediği bir keyifle çiğniyormuş gibi yaptı. Ağzında büyüyen ekmeği bir yudum suyla yuttuktan sonra adama dönüp gülümsedi.

"Cidden yorgun görünüyorsun."

Ona şaka yaptığını falan mı düşünüyordu, yorgundu işte, neden yalan söyleyecekti ki? Oysa Ali her zamanki gibi Cemre'nin ondan kaçtığını düşünmüştü. Ali eline uzandı ve masanın üzerinde bir gülle gibi ağırlaşan eline bakan

Cemre soluksuz kaldı. Sanki günah işlemişçesine içine bir suçluluk duygusu yayıldı. Oysa Ali nişanlısıydı, bu saçma hisler de neyin nesiydi?

Geçen gece olanlar aklından çıkmıyordu ve Emre ile ne zaman yüz yüze gelse onun da unutmadığını ve unutturmayacağını fark ediyordu. Ve Ali'nin yüzüne ne zaman baksa utancından kıvranıyordu. Onun nişanlısıydı ama eski kocasıyla öpüşüyordu. Bu haksızlıktı, bu adaletsizlikti! Ona bundan bahsetmeliydi. O zaman Emre ile aralarında olan soğuk savaş birden sıcak bir kavgaya dönerdi. Ne yapacaktı Cemre, nasıl davranacaktı bilemedi. Tek bildiği bu suçluluk duygusuyla çok yaşamadan hasta olacağıydı. İçinde bir şeyler yer değiştirmişti. Artık onun yanındayken kendini güvende hissetmiyordu. Hayır, sadece kendini değil, duyularını ve duygularını da, hatta kendine de güvenmiyordu. Emre de kaçtır olan bakışlarıyla bunu sıkça belli etmişti ve en önemlisi bu defa onu kendinden uzaklaştırmaya çalışmamıştı.

Neden sürekli dillendirdiği nefretini kusmamış, onu kendinden uzaklaştırmaya çalışmamıştı ki? Bu düşündürücüydü.

O zaman her şey çok daha kolay olurdu. Öpüştüğü için pişmanlık duymazdı. O an aklına gelince yine, içini sefil bir duygu kapladı. Sanki onun boşanmasını beklemiş ve kollarına atlamak için zaman kollamış gibi davranmıştı. Boğazının düğümlenmesine, gözlerinin yaşarmasına engel olmak için kendini zorladı.

Emre bunu bilinçli olarak mı yapıyordu, onu alt üst ederek mi alacaktı şimdi de intikamını? Önce nefret oyunuyla, şimdi tutku oyunuyla mı yerle bir edecekti?

Yemeğin ortasında, duyguları allak bullak, kara sevdalı bir kızcağız gibi ağlamaya başlayacaktı şimdi de ve karşısında nişanlısı oturuyordu. Emre boşanmış olabilirdi ama Cemre artık Ali ile nişanlıydı.

Ali ona tutkuyla bakarken, tabağındaki etini koparıp ağzına attı. İki gün önce onun olana başka bir göz, başka bir el uzanmıştı ve Cemre bunu saklamaktan başka bir şey yapmamıştı. Kesinlikle eski kaşarın tekiydi.

Masada bulunan diğer kadınlar Ali'ye ilgiyle bakarken, o gözlerini güzel nişanlısının üzerinden alamıyordu. Boylu poslu, kendine güvenenlere özgü o düzgün burnunun kıvrımıyla, saçlarının ucundan ayak parmaklarına varıncaya dek bir vitrin mankeni kadar yakışıklıydı. Serinkanlı, dayatmacı, kendinden emin ve bir kraldan beklenen kibriyle - ki iş statüsüne bakılacak olursa bir kraldan aşağı kalır tarafı yoktu – özü sözü birdi. Ali kendine gereğinden fazla hâkim biriydi. Onun için öncelik işti, sonra ilişki gelmekteydi. Bir şeyler eksikti onda, soğuk değildi ama içini ısıtacak kadar sıcak da değildi. Tutkulu baktığı çok zaman mevcuttu ama Emre kadar ısrarcı değildi. Emre her koşulda dokunmanın, sokulmanın, her köşe başında öpmenin ya da onu utandırmanın bir yolunu illa bulurdu. Ali ise tam tersine seviyeliydi. Her anlamda...

O yanına geldiğinde sopa yutmuş gibi oluyordu, Emre geldiğinde ise hiç den çıra gibi ateş alıyordu.

Ali keyifle konuşuyorken, Cemre ilk defa ona alıcı gözle bakıyordu. Bir erkek olması vasfıyla yanında nasıl duracağı gözüyle... Bir koca olduğunda evinde nasıl görüneceğine... Evlendiklerinde böyle iş arkadaşı gibi seviyeli mi olacaklardı, yoksa teyzesi Ecem, yengesi Pelin ya da Esme annesinin sahip olduğu o sıcak ilişkinin beklentisiyle ömrünü mü tüketecekti?

Gözleri onun konumundaki adamlara has o soğuk, amansız bakışlarla bakıyordu yüzüne, tamam bazen kadın olduğunu hissettiriyordu ama sonra yine eski soğukkanlılığına bürünüyordu.

"Yoksa ofislerin yeni mobilya alım işlerini yardımcılarına mı bıraktın?" diye sorarken yüzüne halden anlar bir gülümseme takındı adam, ama bu bile o kaskatı duruşunu yumuşatmaya yaramadı.

"Yok, iç mimarla birlikte ayarladık," dedi Cemre çekinerek.

"Sen hâlâ kendine gelemedin belli. Ee, normal tabii bu kadar yorucu bir hızla yolculuk ettikten sonra dinlenmeden işe koyulmaya alışık değilsin, kendini hâlâ bitkin hissetmen doğal. Üstelik geçmişle savaşmak durumunda kalman ve sık sık Emre ve Ümran'la burun buruna geldiğin düşünülürse..."

Yemeğini didiklerken yüzünü karanlık bir ifade bürüdü konuşan adamın. Çelik gibi bakan gözleri tekrar Cemre'yi buldu. "O kadın çok tehlikeli!" dedi uyararak.

"Biliyorum."

"Yardım edeceğim bir şey var mı?" Bakışlarını ondan ayırmadan çenesini sıvazladı.

Cemre düşüncelerle cebelleşen adamın iri kemikli ellerinden gözlerini ayıramıyordu. İnsanı, adeta dal kırar gibi ezip öldürebilecek elleri, bir ara kasılmıştı. Bu konulardan o da rahatsızdı belli ki, ama saklamaya çalışıyordu. Emre'nin varlığı nasıl ki Cemre'yi alt üst ediyorsa, onu da huzursuz ediyor olmalıydı. Olaya onun açısından hiç bakmamıştı ama kim isterdi ki nişanlısının çevresinde sürekli eski kocası dolaşsın?

"Seninki geldi," dedi bakışlarını masanın ucuna çevirerek.

"Soğuk esprilerden hoşlanmam Ali Bey," dedi Cemre huysuzca.

Ali her hareketi dikkatle izleyerek ve huzursuz hissederek yemeğinden bir lokma aldı. Sonra af dilercesine uzandı ve masanın üzerindeki eline dokundu. Cemre yine buz kesti. Derhal elini çekti. En başta Ali ile nişanlanmayı reddetmesinin sebebi, onun yanındayken hissettiği tedirginlikti ama şimdi nişanlısıydı ama hâlâ ondan ürküyor, dokunuşlarına verdiği tek tepki de işte bu oluyordu. Almanya'ya geldiklerinden beri bu tedirginlik eskisinden daha da beter oluvermişti çünkü önceden iş ortağı olan adamın seviyesini ve mesafesini biliyordu ama şu vakitte nişanlısı olduğundan kendini güvensiz hissettiriyordu.

Üstelik yemek masasına gelen Emre'yi görmese bile otururken yaydığı gerginliğinden varlığını hissetmişti Cemre. O tarafa hiç bakmamıştı. Ama Emre'nin etrafındaki varlığını hissettiğinden beri, Ali'ye gülümseyip, sorduğu kibar sorulara cevap vermekte zorlanıyordu.

"Efendim," dedi Cemre son sorusunu anlayamayarak.

Adam ona sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi bakıyordu. Cemre endişelendi. Emre ile alakalı bir şeyleri ele vermiş miydi yoksa? Oysa yemeğe geldiğinden beri oturduğu tarafa hiç bakmamıştı. En azından bakmadığını umuyordu ama ensesinin ürpermesinden onun kendini izlediğinin gayet farkındaydı. Masadaki tüm personel gibi... Fakat yapacak bir şey yoktu. Emre eski kocasıydı, Ali nişanlısıydı, durum bundan ibaretti. Bu kadar diken üstünde olmasının tek sebebi de bu olsa gerekti. Emre çetin bakan gözlerini ona dikmişken, Ali ile cilveleşmek kolay değildi. Ama bunu yapmak zorundaydı. Ali nişanlısıydı. Her ne kadar *'keşke durum başka türlü olsaydı,'* diye içinden geçirse de, bu gerçek değişmeyecekti. O nişanlı bir kadındı, eski kocasını ya da başkasını aklından, kalbinden geçiremezdi.

Keşke durum gerçekten de başka türlü olsaydı. Sırf kızdığı için bir adama olumlu cevap vermeseydi. Keşke dili ile verdiği cevap kalbi ile verdiği cevapla aynı olsaydı. Ali ile nişanlı olmasaydı. Şu geçen birkaç günde, bunu ne kadar yürekten dilediğini anlamıştı. Hisleriyle ilgili çekindiği için, Emre'ye karşı olan duygularının adını bir türlü koymaya korkmuştu.

"Olur da buraya gelirse, Ümran'a oda vermemesi için otel müdürünü uyardım," dedi Ali ondan bir şeyler söylemesini beklediğini sezerek.

"Keşke karışmasaydın, konuşur konuşur susardı."

"Açılış öncesi bir terbiyesizlik çıkarmasın,"

Cemre kendine ne haller olduğunu anlamıyordu. İnsanlarla konuşurken hiç böyle sıkıntı yaşamazdı.

"Yoksa canını sıkacak bir şeyler mi duydun?"

Ellerinin titremesini engellemeye çalıştı, ama adamın bakışları öyle yoğundu ki, elindeki çatalı düşürüverdi. Çatalı alırken bardağını devirdi. Sesler bıçak gibi kesildi, tüm gözler ikilinin üzerine kaydı.

Ali ile aynı anda su bardağına uzanınca, parmakları birbirine değdi. Tam elini geri çekiyordu ki, Ali parmaklarını kendi avucunun arasına aldı. Suçluluk psikolojisi çok berbat bir duyguydu, paniklettikçe hata yaptırıyordu. Cemre gözlerini adamın yüzüne çıkardı. Nabzının panikli bir hisle fırladığını hissetti, kalbi kafese kapatılmış bir kuş gibi pır pır atıyordu.

"Ümran senin sorunun değil, benden çekinme artık," dedi anlayışla.

Etrafına bakınarak elini çekiştirince, Ali daha sıkı kavradı parmaklarını, neredeyse canını acıtacak kadar. "Ben senin nişanlınım Cemre, bu ürkek tepkilerin..." derken başını salladı ve parmaklarını serbest bırakıp bardağa uzandı.

Cemre'nin yanakları al al oldu. "Bu gece dışarı çıkalım mı? Söz yaramaz lık yok," dedi geçen geceki öpüşme girişiminden bahsederek. Kadının yüzünde ona zerre kadar inanmadığını belirten bir ifade belirmiş olacaktı ki, adam ona tek bir bakış atıp kendi kendine güldü.

"İzci sözü," dedi kocaman adam dudaklarını bükerek.

Bu beklenmedik espri genç kadının yüzünü güldürdü. Geldiğinden beri ilk defa kendini biraz rahatlamış hissetti. Adama kirpiklerinin altından göz ucuyla bir bakış atıp, " Bazen seninle söz düellosuna girmek, savaşa girmekten daha tehlikeli oluyor," diye itiraf etti.

"Her ne kadar bu amaçla söylememiş olsan da, bunu kendime yapılmış bir iltifat olarak kabul ediyorum sevgili nişanlım." Ardından genç kadına doğru eğilip, " Söz veriyorum Cemre, bana oğlun kadar güvenebilirsin. Bu gece uslu olacağım," diye fısıldadı. Kaşlarını kaldırarak küçük köpek bakışı atan adamın yüzüne bakan Cemre, onun bu cana yakın tavrına karşı koyamadan, gamzelerini ortaya çıkararak gülümsedi.

"İşte şimdi gecem aydınlandı," dedi adamda gülerek.

"Günüm aydınlandı denir," dedi Cemre şakalaşarak.

"Şimdi gece ama yalana gerek yok, ay güneş kadar ışık saçmasa da aydınlatmaz mı karanlığı?"

"Öyle, güneş ile yarışamam zaten, ay da bana uymaz bence, tek yıldız da karanlığı aydınlatmaz..."

İşte Cemre buydu, hiçbir karanlığı aydınlatmayacak ama siyahın içinde sönmeyecek olan bir yıldız. Hatırlaması iyi olmuştu. Masadakilerle sohbet ederken cesaretinin biraz olsun geri döndüğünü hissetti. Cemre ona bakarak sırıtırken, adamın parmaklarını düşürdüğü kristal bardağın üzerinde usulca, ağır ağır, neredeyse cezp edercesine gezdirişini dalgınca izledi. Bakışları yeniden çakışınca az önceki huzursuzluğu yeniden nüksetti. Ali gülümsedi geriye yaslanarak. "Birkaç gündür bir haller var sende, ne zaman baksam kızarıyorsun. Yaramazlık yapmış çocuklar gibisin..." diye itiraf etti.

Cemre sanki onu haklı çıkarırcasına kızardığını hissetti. Adamın ne ima ettiğinin farkındaydı ama yanlış anlamıştı, onunla flört etmiyordu. Ama olması gereken buydu, eğer adam böyle zannettiyse bozmamalı, öyle olduğuna ikna etmeliydi.

"Nişanlım olduğundan olmasın," dedi kaçamak bir tutumla.

"O zaman bu halin bana özel," dedi adam arsızca gözleri parlarken.

O zaman neden kendini, göğsüne taş basılmış gibi soluksuz hissediyordu? Ona sırıtan adamla göz göze gelmeye içi el vermeyerek başını eğdi, onu kandırmak ne vicdanına ne de kişiliğine yakışmıyordu. Bakışlarıyla duygularını gereğinden fazla ele vereceğinden korkarak önlerine gelen tatlıya odaklandı. Kendini kalleş gibi hissedince içi ezilir gibi oldu. Bu adam yakında kocası

olacaktı, her şeyi olacaktı. Bu düşünceyle geleceğinin adeta boynuna geçirilen bir ilmek gibi gittikçe daha da sıkı düğümlendiğini hissediyordu.

Kendi duygularının bir önemi yoktu. Oğlu için en iyisi bu olacaktı. Emre intikam oyunundan vazgeçecek, Furkan eski huzuruna dönecek, ailesinin üzerine bir de o yük olmayacaktı. Onların kendini düşündüğü kadar, Cemre de onları düşünmeliydi. Ailesine yardım etmek adına üstüne düşeni yaptığı için mutlu olmalıydı. Ona bunca iyiliği yürekten verenler için, bu en büyük ödüldü.

Ali yanlarından geçen garsona suyunu tazelemesi için işaret etmeye döndüğü sırada, dalgın bakışlarını yana çeviren Cemre'nin gözleri farkında olmadan Emre'nin oturduğu yöne kaydı. O ne zaman yakınına gelse, ya da nefes aldığı alanda gezse, onun nerede olduğunu bakmadan bile biliyordu.

Ama bu başkaydı, ne zaman Ali ile yan yana gelse, Emre her an patlayacak yanar dağa dönüyordu. Öfkesinin ateşi bütün korkularını kaplıyordu. Oysa sadece bir an için göz göze gelmişlerdi lakin o bir an bile hiddetini püskürtmeye yetmişti.

Emre normalde duygularını öyle iyi gizlerdi ki, başkası onun herhangi bir şey hissedip hissetmediğini bile anlamazdı. Ama şimdi o halinin yerinde yeller esiyordu. Onu hiç bu kadar çığırından çıkmış ve kendini dizginlemek için çaba sarf eder halde görmemişti. Artık karşısında, sabrının son raddesine gelmiş bir adam görüyordu. Sanki bir an masanın üzerine atlayıp Ali'yi tek yumrukla yere serip, onu kolundan sürüklediği gibi cezalandırmaya götürecekti.

Gözlerinde yine o ateş yanıp sönünce, benliğine akın eden duygu seliyle sarsılarak bakışlarını kaçırdı. Yani hızla kaçırdığını sandı çünkü dikkati üzerinde olan Ali, eski kocasıyla aralarındaki bu özel bakışmanın bir kısmını görmüştü. Ali birden sırtını dikleştirip, omuzlarını gerdi, gözlerini kısarak dik dik Emre'ye baktı.

"Çocuğunun babası bile olsa, sana böyle bakması hoşuma gitmedi."

Emre'ye meydan okuyan bir bakış attı ve tek kaşını kaldırarak gözlerini tekrar kadına çevirdi. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

Cemre yutkundu. Emre kendine güvenen bir halde ona bakmaya devam ediyordu, bu kadar dikkatsiz davrandığı için, içten içe ona sövdü. Her şeyi mahvedecekti şimdi, durduk yere Ali aralarında bir şeyler olduğunu düşünecekti. Bir yanda kalbi, diğer yanda ailesine karşı duyduğu sevgi ve sorumluluk bilinci... Derin bir nefes alıp, tüm şüphelerini aklından uzaklaştırdı. Kendi duyguları önemsizdi, adam bu duyguları sadece çıkarları için kullanacaktı. Bunu yapmak zorundaydı. Bir söz vermişti, tutmak zorundaydı. Gülümseyerek adama bakmaya zorladı kendini ve başını iki yana salladı.

"Bilmen gereken kayda değer hiçbir şey yok." Sesindeki kararlılık nişanlısını ikna etmiş olmalıydı çünkü adam gülümsemişti.

Ali birden ayaklandı. "Biraz yalnız kalalım, madem gece çıkmayacakm bırak senin tek seyircin biraz da ben kalayım." Ona elini uzattı. "Hem düğün için de tarih belirlememiz gerekiyor artık."

Burnu sızlayan ve içini burkan sızıya aldırış etmeyen Cemre, yüzüne bir gülümseme takındı. Gerilen dudaklarında titrek bir gülümsemeydi bu. Masanın diğer ucunda oturan ablasına bakarak, "Biz gidiyoruz," dedi dudak işaretiyle ve Pelin gülümseyerek başını salladı.

Emre ablasına her an çatalı gözüne sokacakmış gibi zalim baktı. Pelin umursamaz bir açlıkla yemeğine devam etti. Ali yanına geldi, yine kadının kulağına fısıldamak üzere eğilince, Emre yumruklarını sıktı. Tekrar aşağı bakıp da yumruk yaptığı elinin eklemlerinden kanının çekildiğini görünce, derhal elini dizlerine indirdi.

Emre ona gözlerini dikmişken soluk alması çok zordu ama başardı Cemre ayaklandı ve nişanlısının uzattığı elini tutup, onun iş arkadaşlarından izin alarak kendini kapıya sürüklemesine izin verdi.

Onun geleceği Emre değildi, ne düşündüğünü umursamamalıydı. Tek gerçeği artık Ali'ydi.

Sımsıkı tuttuğu bardağı dizlerine indirdi ve o anda parmaklarının arasındaki baskıdan parçalara ayrılırken kristal cam yere saçıldı. Herkes şaşkınca Emre'ye bakıyordu ve o sakinliğini, ifadesizliğini korumaya devam ediyordu. Elini kesmemişti camlar, ama gördükleri yüreğini dağlamıştı. İnsanın iradesine hâkim olması böyle bir şeydi demek, ağlarken gülmek gibiydi.

Uğruna öldürmeyi göze alacak kadar istemek, onu gözlerinden başkasıyla paylaşamamak böyle bir hisli demek. Öfke avukat olunca, doğru veya yanlış sorulmadan belirlenen hisler yargıç oluyordu. O adamı çıplak elleriyle parçalamak ve bunun vereceği o saf hazzı hissetmek adına, bunu derhal şimdi yapmayı diliyordu.

Emre çocukluk arkadaşı Ali'yi öldürmeyi hayal ediyordu. Onun olana baktığı için, dokunmaya cüret ettiği için, aklından geçen şehvet dolu düşünceler için, ona sahip olmanın hayaliyle tutuştuğu için, o piçi öldürmek mutluluktu. Emre'nin artık burnunun kenarındaki damar seğiriyordu. Eğer o piç gözlerini bir kez daha Cemre'nin kalçalarına kaydırırsa, kendine hâkim olabileceğini zannetmiyordu. Bir kez daha göğüslerine iç gererse, gırtlağını sıkmadan durabileceğini sanmıyordu. Eğer bir daha her an üzerine atlamayı bekleyen azgın bir it gibi iradesini yitirecek gibi durursa, kafasını bedeninden koparırdı.

Buraya geldikleri iki gündür bir köşede Şanghay rahibi sabrıyla durup, onun için hiçbir şey ifade etmemesi gereken kadına, Ali denen şerefsizin kur yapmasını izlemek; beynini tabağa koyup ağır ağır yiyerek tüm mantık kırıntılarını tüketmeye benziyordu.

Ve lanet adam onun kadınının nişanlısı gibi davranıyordu. Bu oyun kaybetmeye mahkûm olduğu bir savaşın cephesi misaliydi. Kayıtsız kalmaya

çalışmak, planına yoğunlaşmak, ilk anki gibi hedefine odaklanmak... hayır hiç biri işe yaramıyordu. Geçirdiği bütün o acılı yılların, yaşayarak edindiği tecrübelerin hiçbiri onu buna hazırlamamıştı. Cemre'yi Ali ile git gide kenetlenen bir düğüm şeklinde izlemek, onu paramparça ediyordu.

Ama bu gece gördükleri sabrının sonuna getirmişti adamı. Sanki ona kimin kadını olduğunu kanıtlarcasına Cemre'nin elini tutmuştu ve Emre bunu görünce, bir çırpıda yanına gidip bileğinden yakaladığı kadını arkasına alarak, yumruğunu adamın ağzına geçirmek istemişti. Hani inadından nişanlanmıştı! Elini tutmuştu. Sevgiyle gülüyorlardı. Kahretsin! Cemre o adama gülümsüyordu.

Emre, inadından yapıyor diyordu, Cemre'nin bu işi sonuna kadar götüremeyeceğine emindi. Ali ile evlenme konusunda ciddi olduğunu, az evvel gözlerinde görmüştü. Onun bu geçen iki gün boyunca Ali ile olan ilişkisini gözlemlemişti, mesafesi vardı ama ona karşı samimi olmak için çabası da vardı. Özverisi vardı. Emre ile arasında bir sorun çıkmasından korkuyor, Ali onunla birlikte görür diye ürküyor ve temkinli yaklaşıyordu. Korkmuyordu ondan, aksine Ali'yi üzmekten, kırmaktan çekiniyordu. Başından beri inat sanmıştı, vazgeçer sanmıştı ama anlıyordu ki, onun kararlılığını hafife almıştı, tabii Cemre'nin cazibesini de.

Ali resmen viegra içmiş moruk gibi kuyruğu havada dolaşıyordu.

Bir şeyler yapması gerektiğinin bilincine vararak, okkalı bir küfür savurdu. Cemre artık toy bir kız değildi, her yanından cazibe fışkıran çekici bir kadındı. O zaman, oyunu kuralına göre oynayacaktı, o da sağlıklı bir erkekti ve o gece öptüğü kadın ona hiç de tepkisiz değildi! Hızla ayaklanınca, yemek boyunca sessiz kalıp onları izleyen Pelin bilmiş bir bakışla, "Nereye?" diye sordu.

"Nefes almaya," dedi Emre, yoksa birinin nefesini keseceği kesindi.

Bu yemeğin üzerinden saatler geçtikten sonra otelin barında tek başına içerken buldu Pelin onu. Bu kadar uzak durmak yeterdi, başına bir şey gelmeden onu odasına götürmeliydi. Kolunu bar masasına yaslarken, elini kardeşinin omzuna koydu.

"Küçük kardeşimin canı çok mu sıkılmış?"

"Senin ne işin var burada?"

Omzunu sarstı Pelin. "Şehre uzaylı inmiş, ona bakmaya geldim." Emre ona öfkeyle bakınca, "Ben de bu otelde kalıyorum, unuttun mu? Cemre lisanı öğrenene kadar onu tek bırakamam."

"Senin kocan yok mu?"

"Vardı sanırım."

"Yanına gitsene adamın..."

"Uyuttum da geldim," dedi eskisi gibi. Pelin lise zamanlarında ne zaman evden kaçmaya kalksa, Emre herkesi ayakta uyutur peşine takılırdı ve ne zaman Pelin fark etse bunu, gedik dişlerini göstererek sırıtırken, "Uyuttum da

geldim abla," derdi. İki kardeş de aynı anda gülümsedi maziyi anarak, Pelin sevgiyle kardeşinin saçlarına dokunup alnından öptü.

"Büyümedin Emre, hâlâ bana gözü gibi bakan o minik prenssin."

Emre elindeki bardağa baktı ve içkisinin kalanını tek seferde içti. Genzini gıdıklayan beyaz sıvı midesini yakarak akıp gitti, ama içinde fırtınalar koparan huzursuzluğu gidermeye bir bardak ve devamı işe yaramadı.

"Sana ne oldu böyle, bir yanın yanarken diğer yanın buz dağı... İki yanın da yakıyor içini ama sen söndürmek yerine daha da çok ateşe atıyorsun kendini. Ali'nin suçu yok, o sadece boşta olana sahip çıktı. Ona öldürecek gibi bakmayı bırakmazsan, yakında dedikodular etrafı inletecek."

Pelin'in gözleri imalı imalı parlarken, Emre başını çevirdi. Pelin masanın öbür tarafından ona doğru uzanıp çenesine dokundu ve yüzünü kendine çevirip, "Ayağını denk al!" diye buyurdu.

"Hatırladığım kadarıyla kocanın kuyruğu gibisindir, bu gecelik bu görevini unutup bana pes etmemi emretmek için mi geldin?"

"Hayır, kardeşimin kalbinin için için yandığını görüp geldim. Belki söndürmeyecek söylediklerim onun yangınını ama içinin acısını dindirir dedim. Emre, o kız masum gör artık. Seni bilerek üzmez, canını yakmaz. Ne yaşadınız, nefretinin sebebi ne bilmiyorum ama Cemre masum... Onun yaralarına kezzap dökme, yeteri kadar yarası var, ölecek böyle giderse acısından, dur artık."

Emre çenesini kenetleyerek dişlerini sıktı. Pelin içlendi, eğer kardeşinin hırsı gözünü kör etmeye devam ederse, ikisine de tek verebileceği şey ıstıraptı. Gönül perdesini araladığında çok geç olacaktı. Ablasına ilk defa hak verdiğini tuhaf bulsa da, belli etmedi.

Onun yerine acı acı gülümseyerek, "Sanırım artık bunun için çok geç," dedi ve yeni bir kadeh istedi.

O sıralarda sıkıntıyla içi ürperen Cemre ve Ali birlikte uzun bir yürüyüşe çıkmıştı. Sessiz bir yürüyüş yaptılar kalabalık caddede... İnsan seli ve sesi kişiyi boğardı normal zamanda, şimdi ise Cemre'ye çok iyi gelmiş, içindeki huzursuzluğu almıştı biraz da olsa.

Ali ona etrafı anlatıp gezdirirken, Cemre ilk defa onun yanında tedirgin olmadan gülüp, anlattıklarını hayranlıkla dinledi. Sonunda uzun geziden yorulup otele geri döndüklerinde, saatin nasıl geçtiğini anlayamamıştı. Kaç kez Almanya'ya gelmişti ama gezmeye hiç vakit ayıramamıştı. Lobiye geçtiklerinde Ali dirseğine dokunarak nazikçe dikkatini çekti.

"Sana göstermek istediğim bir şey var," dedi heyecanla.

"Ama geç oldu."

"Yarım saatin vardır sanırım, sonra seni özgür bırakacağım söz."

Ali onu otelin bahçesinden geçirip arkasında bulunan yapıya yönlendirdi. Dışarıdaki bina yığınına inat, bahçe serin ve mis kokulu çiçeklerle çevriliydi. Almanya'nın o baskın ve yorgun yasına nazaran, meşalelerle ışıklandırılmış

bahçeye sessizlik hâkimdi. Ali onu bir bilinmezliğe çekerken, Cemre içinde bir huzursuzlukla tamamen baş başa olduklarının bilincine vardı. Yapının devasa kapısından girdiklerinde, duvar boyunca dizilmiş aplikler etrafı loş tutuklarından, yapı pek güven vermiyordu.

"Ne... N-nereye gidiyoruz?" diye sordu kekeleyerek, sesinin titremesine engel olamamıştı.

Ona bakan Ali yüzüne esrarengiz bir gülümseme takındı. "Bayılacaksın." Heyecanla, "Neredeyse geldik," diye ekledi.

Adam, onu tavandan sarkan sanatsal bir avizenin altından geçirince rahatladı. Ama onu buraya açılan bir kapı yerine başka bir hole yönlendirince, maalesef son varış noktalarının burası olmadığını fark ederek eski endişelerini geri çağırdı. Geçtikleri hol zifiri karanlıktı. Ve Ali büyük bir kapıyı açtığı zaman Cemre ürkekçe içeri baktı, orası da karanlıktı. Cemre karanlıktan hoşlanmazdı.

Ali onu nazikçe sırtından ittirerek içeri sokunca, Cemre büyük bir şaşkınlık yaşadı. Etrafında kuş sesleri vardı ve birbirinden farklı binlerce kuş meşale ışıkları altında oradan oraya uçuşup duruyordu. Şaşkınlıkla etrafına bakınırken, ağzı hayranlıkla açık kaldı.

Ali işaret parmağını dudağına koyarak, "Şişttt... Çok geç oldu, ürkütme onları," diye kısık sesle uyardı. Cemre adamın dudağına yasladığı parmağını çekmemesi üzerine geriye doğru bir adım attı ve Ali kısa bir an gözlerinde yanıp sönen ateşle ona bakıp, tekrar ilgisini ağaçlara çevirdi. Ardından hayretle içini çekti.

Cemre tedirginliğini unutup şaşkınlık içinde etrafında döndü. Zeminin ortasında tek başına duran devasa ağacın dallarında kıpırdayıp duran yaprak misali kuşlar... Bu kadar çok kuş ve hepsi birbirinden farklı... onu hayretler içinde bırakmıştı. Hayal âleminde gibiydi. Dallar dolusu kuş... Burası adeta bir define sandığı olmalıydı. Hayatında görmediği kadar çok kuş tek bir yerdeydi.

Ali kadının yüzünün, gözlerinin tatlı bir ifadeye bürünmesini izleyerek mutlu oldu. Cemre sevinçle ellerini kavuşturup göğsüne bastırdı. Kuşları incelemek için adeta can atıyordu. Heyecanla "Burası harika bir yer, bunca zaman bu güzelliği nasıl kendine saklarsın?" diye hesap sorarken adama döndü.

"Bunca zamandır bu güzellikten beni nasıl mahrum edersin?" dedi adam onun mutluluğuna atıfta bulunarak.

Mahcup olan Cemre dudağını ısırdı, adamın karnının altında bir yerler ısındı.

"Ben beğendiğim her şeyi kendime saklarım Cemre, benim olsun isterim."

Cemre omzunun üzerine düşürdüğü başını biraz yana eğerek adama bakmayı sürdürdü. Bir kez daha onu yanlış tanıdığını hissetti. Ali istediğinde kalbini kazanabilecek bir adam olabilir miydi? Ona verdiği şansı hak ediyor olabilir miydi?

"Kuşları sevdiğimi nereden bildin?"

"Canın sıkılınca hep kuş çiziyorsun." Yaklaştı, Cemre'nin sırtından aşağı belli belirsiz bir huzursuzluk hissi yayıldı. Ali onu şu anda arzuluyordu, uzak durmasını belirten kadınlık hisleri tehlike çanları çalıyordu. Aniden kendini bu devasa odada kapana kısılmış gibi hissetti. Kısa bir an yutkunarak kapının olduğu yöne baktı, kapanmış olmalıydı. Üstelik adam, kasten mi yoksa kazara mı yaptığına emin olamasa da, onun çıkışını engelleyecek şekilde yer değiştirmişti.

"Sen Hz. Süleyman'ın hikâyesini bilir misin Cemre?"

Kız başını salladı ürkekçe. Ali yanağına dokundu şefkatle. Utanan Cemre yutkundu. Ali dudaklarını araladı, sonra gülümseyerek başını eğince, niyetini anlayan Cemre kuş gibi geriye sekerek derhal bu eylemin önünü kapadı.

"Anlatacak mısın?" diye sordu, ona sert bir bakış sunan adama.

Ali içini çekti yine. ***"Bir gün yaralı bir kuş Hz. Süleyman'a gelerek, kanadını bir dervişin kırdığını söyler. Hz. Süleyman, dervişi hemen huzuruna çağırtır. Ve ona sorar;***

"Bu kuş senden şikâyetçi, neden kanadını kırdın?"

Derviş kendini savunur;

"Sultanım, ben bu kuşu avlamak istedim. Önce kaçmadı, yanına kadar gittim, yine kaçmadı. Ben de bana teslim olacağını düşünerek üzerine atladım. Tam yakalayacağım sırada kaçmaya çalıştı, o esnada kanadı kırıldı."

Bunun üzerine Hz. Süleyman kuşa döner ve der ki;

"Bak, bu adam da haklı. Sen niye kaçmadın? O sana sinsice yaklaşmamış. Sen hakkını savunabilirdin. Şimdi kolum kanadım kırıldı diye şikâyet ediyorsun."

Kuş'un kendisini savunması Hz. Süleyman'ı da şaşırtır;

"Efendim ben onu derviş kıyafetinde gördüğüm için kaçmadım. Avcı olsaydı hemen kaçardım. Derviş olmuş birinden bana zarar gelmez, bunlar Allah'tan korkarlar diye düşündüm ve kaçmadım."

Hz. Süleyman bu savunmayı doğru bulur ve kısasın yerine getirilmesini ister. "Kuş haklı, hemen dervişin kolunu kırın!" diye emreder. Yaralı kuş o anda; "Efendim, sakın öyle bir şey yaptırmayın," diyerek öne atılır.

"Neden?" diye sorar Hz. Süleyman. Kuş sebebini şöyle açıklar;

"Efendim, dervişin kolunu kırarsanız, kolu iyileşince yine aynı şeyi yapar. Siz en iyisi mi, bunun üzerindeki derviş hırkasını çıkartın. Çıkartın ki, benim gibi kuşlar bundan sonra aldanmasın."

Cemre ağzı açık baktı genç adama. Bu kadar güzel bir hikâye beklemiyordu ve anladığı şey içini acıttı.

"Cemre sen geçmişinden onu çıkardın ama üzerindeki etkisini çıkarmadın. Sen ona böyle baktıkça, böyle yaklaşmasına izin verdikçe, seni kırmasına

müsaade ettikçe, o üzerinden nefret kıyafetini çıkarmayacak. Sen yaralı kuş, o ise derviş kaftanında bir avcı... Sen avcının kolunu kırıyorsun sürekli, o da fırsat olunca ilk seni vurmak istiyor. Bırak üzerindeki evlilik hırkasını çıkarsın. Sahibin olmadığını anlasın."

Adam ona doğru kararlı bir adımla yaklaştı. Gözleri loş ışıkta tekinsiz parlıyordu. Soluğunu tuttuğu anda Cemre, adam çenesini eliyle kavrayıp kendine doğru çevirdi. Cemre'nin kalbi telaş içinde çarpmaya başladı. Gölgesi üzerine düşen adamın cüssesi gözüne oldukça tehditkâr görünüyordu.

Bacakları titremeye başlayan Cemre var gücüyle olduğu yerde sabit durmaya gayret etti.

Etrafın loş ışığı onu ürkütmüştü.

"Bırak sana değer verdiğimi göstereyim, bırak sana kendimi hissettireyim."

"Ali Bey?" dedi sesinin titremesini engellemeye çalışarak.

"Ali aşkım..." dedi adam gülümseyerek.

Adamın gözleri ona meydan okuyarak içine işlediği an, kalbi çılgınlar gibi atmaya başladı.

"Ben nişanlın değil miyim?"

"Öylesin."

"Kanıtla o zaman Cemre, aylar oldu ama ben hâlâ kendimi sana yabancı gibi hissediyorum. Sana yaklaşmama izin vermiyorsun."

"Ben elimden geldiğince..."

"Cemre, evlenmek istediğini kanıtla bana, beni istediğini kanıtla," diye emretti. Cemre onun ne demek istediğini anlamayarak gözlerini kırpıştırdı.

"Nişanlandık," dedi saf saf.

"Evet, şimdi nişanlın olduğumu hissettir."

"Nasıl?"

"Beni öperek."

Sanki tüm o kuşlar birden ötmeye başlamış, kulakları sağır olmuştu. Neye uğradığını şaşırmış halde yutkundu. "Ama... Ama..." Bir adım gerilerken ne söyleyeceğini bilemeyerek ağzında bir şeyler geveledi. Allah yardımcısı olsun, yapamıyordu işte. Ona normal bir nişanlının gerektirdiği nezaketle ve samimiyetle yaklaşamıyordu.

Ve o da bunun farkındaydı ki, gözleri sert bir ifadeye büründü.

"Cemre kalbim oyuncak değil."

"Seni temin ederim, böyle bir amacım yok."

"Eski kocan peşimizdeyken ve sen böyle ürkek ve uzakken, bu fikir aklımdan nedense hiç çıkmıyor."

"Bu benim elimde değil, onu kovsam bile şirkette hakları var, uzaklaştıramam bir evladımız var."

"Bu bir bahane değil, ona nasıl baktığını gördüm. Cemre kendinle çelişmiyorsun değil mi?"

Adam önce parmaklarını yanaklarında dolaştırdı, teni buz kesmişti ama yanakları pembeydi. Başparmağını onun alt dudağına kaydırınca, Cemre korkudan donakalmış halde nefesini tuttu.

"Telafisi olmayan bir saçmalık yapmadan, ne istediğine karar ver. Evlendikten sonra, böyle bir saçmalığı mazur görmem."

"Ben isteyerek seni üzmem."

Kaşlarını çattı, adamın suçlamalarında doğruluk payı olduğu için kendini mahcup hissederek kıpkırmızı kesildi ve gözlerini bu sefer suçlulukla kaçırdı. Korkusunu bir kenara itip, onun nişanlısı olduğunu hatırlamaya zorladı kendini ama başaramadı. Ne diye inat ediyordu ki? Alt tarafı bir öpücüktü, her nişanlı bunu yapardı.

Ali elini onun yüzünden geri çekti ve bir an donup kalan Cemre göze batacak kadar rahat bir nefes aldı.

"Seni odana götüreyim," dedi Ali saygılı bir tonda.

Cemre kendini çaresiz hissederek başıyla onayladı. Ne yapması gerektiğini biliyordu, ama ne kelimeler ne de cesaret veren hamle bir türlü yerinden çıkmıyordu.

Onu bu hale getirdiği için Emre'ye lanet etti. Aklını karmakarışık hale getirmişti yine, ne hissedeceğini ve ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Oysaki Cemre o gelene kadar yapması gerekeni yapmaya hazırdı.

Ali odasının kapısına kadar tek kelime etmedi, Cemre de onu kızdırmaktan çekindiği için konuşmaya cesaret edemedi. Odasına geldiğinde çantasından anahtar kartını bulması tam bir işkence oldu. Titreyen elleri panikledikçe bulamıyordu.

Sonunda buldu, zoraki bir gülümsemeyle, "İyi geceler, yarın görüşürüz," dedi ve anahtarı okutmak için kapının üzerindeki manyetik alana dokundurdu.

Ali arkasını dönmüştü ki, bir an sonra fikrini değiştirdi. Kapıyı açmış olan Cemre onun ne yapmak üzere olduğunu anlayamadan, adam onu kollarına aldı ve dudaklarını dudaklarının üzerine kapadı. Donup kalan Cemre, karşı koyamayacak kadar afallamış halde dururken elindeki anahtar kartı parmaklarının arasından kayarak yere düştü.

Ali onu kendine daha da sert çekti, istekli dudakları soğuk ve sertti, tıpkı kendisi gibi. Ve kadın ona tepkisizdi, başından beri olduğu gibi.

Cemre titrek bir soluk aldığında korkuyu içine çekti, itiraz edip adamı üzerinden ittiremeden, her şey olup bitivermişti. Ali tatminsiz bir tutumla onu kollarından salıverirken, kadının yüzündeki neye uğradığını şaşırmış ifadeye bakarak gülümsedi.

"Düğün için yarın gün belirleyelim."

Kadının rengi kaçan yanağına elinin tersiyle dokunarak, "Artık kocan olacağıma göre, senden de karşılık bekliyorum. Bu öpücükten daha sıcak bir karşılık," diye belirtti.

Ali yere düşen anahtarı alıp kadının buz tutan eline tutuşturup, şaşkın bakışları arasında giderken, kadının arkasında donup kalan Emre, Ali'nin ölüme ne kadar yakın olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığını idrak etti. Resepsiyondan gizlice aldığı anahtar kartı sıkıca tuttu. Vücudundaki bütün kaslar, içini kasıp kavuran, kana susamışlık karşısında çaresiz kalıyordu. Tek yapması gereken birkaç adımda o piçin boğazına ellerini dolamak ve onu camdan dışarı fırlatmaktı.

Onu öpmüştü.

Onu kollarına alıp, bedenini bedenine yaslayarak, dudaklarını dudaklarıyla birleştirmişti. Hem de gözlerinin önünde. O an sabretmeyi bıraktı, artık bu saçmalık canına tak etti. Ne nefret kaldı geride ne de öfke oyunları, sanki dünya üzerine çöktü. Bütün içgüdüleri gidip, ona ait olana dokunmaya cüret eden adamı öldürmesini haykırırken, aklı kadını sürükleyerek banyoya sokup dudakları yüzülene kadar yıkamasını emretti.

Ama son dakikada içinden bir ses, ona kendini tutmasını fısıldadı. Ali'yi öldürmek neye çareydi? Onu öldürürse kaçmak zorunda kalır ve ona yüz veren kadının canına okumak için eline geçen fırsatı kaybetmiş olurdu. Yerinden kıpırdamamak için kalan dirayetini son damlasına kadar harcadı ve Ali'nin oradan canlı çıkmasına izin verdi. Yaşamasına izin verdi. Ama yalnızca bu seferlik... Bir dahaki sefer ona parmağının ucuyla dahi dokunursa, asla nefes almasına izin vermezdi. Bir dahaki seferin olmasına izin verirse tabi...

Ancak Cemre gazabından o kadar kolay kurtulamayacaktı.

Emre, bu geceden sonra onun Ali'ye yalnızca tek bir cevap vereceğinden emin olacaktı. Bu vakitten sonra planlanmış evlilikleri mutlu bir sona ulaşmayacaktı. Allah şahit ki, Cemre kime ait olduğunu hatırlayacaktı.

Ali'nin ayak sesleri artık duyulmuyordu. Cemre titreyen bedeniyle kapıyı kapadı ve arkasını döndüğü an Emre'yi karşısında görünce, korkuyla minik bir çığlık attı.

17. BÖLÜM

Loş ışığın altında, adamın alev almış gözlerine bakarken korkudan yerinden sıçrayarak içini çekmişti. Her şeyi izlemiş miydi? Az evvel olanları görmüştü! O panikle en ufak bir korku hissettiyse de, adamın gözlerinde çakan öfkeyle dehşete kapıldı.

"Burada ne işin var?"

Burnunun kenarı seğiren Emre konuşmayınca, yüzüne bakmaya cesareti olmayan Cemre onu koluyla itip yoluna devam etmeye çalıştı, ancak burnundan soluyan Emre onu bileklerinden kavradı. Kadın adamın üzerinden yayılan içki kokusuyla burnunu kıvırırken, "Bırak beni!" diye emretti.

"Onunla evlenmeyeceksin," diye sızlandı burnundan soluyan adam. Hırsından derin derin solurken, Cemre korkusuzca ona doğru bir adım attı. "Sarhoş musun sen?" Emre ayakta bile zor duruyordu ama ona meydan okumaya da devam ediyordu. "Çık odamdan..."

"O adamla... ev-len-me-ye-cek-sin..." diye emretti yeniden.

Sevimli yüzündeki o inatçı çenesini havalandırarak, "Sen böyle dedin ya, şimdi kesin evleneceğim," diye diretti kadın.

"Evlenmeyeceksin."

" Ev-le-ne-ce-ğim," diye bağırdı.

Emre inatçı kadının ses tonundan hiç hoşlanmadı. Baygın gözlerini kısarak, "Sevmiyorsun onu!" dedi.

"Evlenmek için âşık olmak gerekmiyor, unuttun mu?"

"Ama sevmen gerekiyor. Sen onu sevmiyorsun."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Adamı öpemedin bile." Cemre bocalarken o daha da yaklaştı. Şimdi bedeninde kızgınlığını, o aklını bulandıran hararetini hissediyordu.

"Onu daha öpemezken, koynuna girmek nasıl olacak sanıyorsun?"

"Haddini bil."

"İğreneceksin, seni öptüğü zaman kusmak isteyeceksin. Az önceki gibi yüzünü buruşturup, midenin bulanmasını durduramayacaksın."

"Sana haddini bil dedim."

"Dili ağzını turladığı zaman zevkten inlemeyecek, mide bulantısından hıçkıracaksın." Nefessiz kalan Cemre uğradığı hakaretin hiddetiyle dişlerini gıcırdattı. "Bacaklarının arasına geçtiği zaman zevkle gözlerini kapatmayacaksın. Sürekli kaçacak delik arayacaksın."

"Çık odamdan!"

"Sana sarıldığı zaman zevkten ürpermeyecek, korkudan titreyeceksin."

O an elinde bir hançer olsaydı, hiç şüphesiz adamın kaburgalarını deşerdi.

Zehir gibi inadıyla, "Alışırım, insan gözlerini kapatınca her şeye alışıyor. Sana da alıştım. Kulaklarını tıkayınca yaşayabiliyor, senden sonra da yaşadım," dedi inatlaşarak.

"Dokunuşlarından hep kaçacaksın..."

"Bir zamanlar seninkinden kaçtığım gibi. Ama bir süre sonra zevk almaya başlarım. Ali tecrübeli, nazik ve gayet yakışıklı bir erkek... Tıpkı senin gibi, bir zamanlar bana hissettirdiklerini o da hissettirir. Beni baştan çıkaracak oyunları olduğuna eminim." Gözlerindeki nefret onu kışkırtıyordu. Adama meydan okuyordu. Onu kamçılıyordu ve hiç olmadığı kadar çıldırtıyordu. Bu tutumu baştan çıkarıyordu.

"Odamdan çık. Ümran duyarsa başıma ekşir."

"O bana ait değil..."

"Ben de sana ait değilim.

"Eski karım," dedi adam hiddetle, "Onu boşadım."

"Ben de eski karınım, beni de boşadın," dedi Cemre hırsla.

Başını iki yana sallayan adam, "Seni hiç boşamadım," dedi dürüstçe. "Aklımdan bir kere bile bu ihtimali geçirmedim." Ve onun hareket etmesine izin vermeden kadının kolunu kavradı. Hırsla ağzını eline silerken canının yanmasına aldırmadı. Cemre neye uğradığını şaşırdı, soluksuz halde elleri altında çırpınırken, dudakları acıdan zonkluyordu. Gözlerinde yaş oynaşırken ağzını kurtardığı ilk anda, "Ben Ali'nin karısı olacağım," diye bağırdı.

"Sus."

"Onunla evleneceğim." Yanaklarına yaşlar süzüldü.

Adam kabaca kendine doğru çekti ve tıslayarak "Sus." diye emretti tekrar.

"Onun kadını olacağım."

Ve işte duyduğu bu gerçekle adam kendini sanki bir anda bin bir parçaya ayrılacakmış gibi kırgın hissetti. O ana kadar itiraz ettiği ve reddettiği, içine atıp kaçtığı duygular, kadının ona meydan okuyan sözlerinin kışkırtmasıyla kabarıp taşmıştı.

Cemre'nin her intikam kokan zalim kelimesinde adamın gözleri kararır gibi oluyordu. Yüreği yanıyordu. Kaburgalarının arası çok acıyordu. Cemre'nin gözyaşları birbiri ardına damlarken, "Neden?" diye fısıldadı. Sonunda hıçkırıklı bir sesle, "Neden, neden?" diye haykırdı.

Ona iyice yaklaşırken, hızla kalkıp inen göğüs uçları adamın taş kesen sinesini sıyırırcasına gövdesine sürtündü. Gözleri yarı kapalı halde önünde dururken ürperdi -gerçekten ürperdi- hem ruhu hem de bedeniyle, tepeden tırnağına kadar titredi. Cemre haykırdı:

"Uzak duruyorum artık, değmiyorum hiçbir yüreğe, kırgınlığımın çığlığı duyulur diye ağlamıyorum da. Her şeyimi kaybettim sayende; umudumu, inancımı, huzurumu, onurumu, gururumu... Seni severek her şeyimi kaybettim. Şimdi ne söylediklerin, ne de düşündüklerin umurumda değil. Dünü bıraktığım yerde bende kaldım görmüyor musun, karşında duran kişi Cemre değil, yine Kevser oldu. Ben karanlıktan kokuyorum, karanlığından korkuyorum. Vurdun... giderken vurdun, dönerken vurdun, öldürmeyen her acı içimde dolup taşarken, bir kez olsun sesimi çıkarmadım. Yurduna bahar olmak istemiştim, sen bana kış oldun. Ben buna rağmen yüzüme kapanan her kapının eşiğinde sabırla bekledim. Elimi kolumu bağladın, yarama merhem olamadın bari öldürüp kefensiz bırakma. Uzak dur Emre, kendimi sana ziyan edeli çok uzun zaman oldu, artıklarımdan sana hiçbir şey olmaz."

Emre onu kendine çekip başını sinesine koymaya çalışırken, Cemre bağırarak, "Koymam! Bir daha başımı bu mezara koymam," diye bağırdı.

"Ben o mezarla altı senedir koyun koyuna yatıyorum!" diye bağırdı adam. "Bir tek sen mi tükettin kendini, bir tek sen mi kayboldun acının karanlığında? Kaç gece iliklerime kadar acıya boğuldum ben, kaç kere intiharları kuşandı canım. Kaç gece başımı koydum sensizlik mezarına. Sen severken gitmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun, sen aldığım nefesin zehir, yediğim her lokmanın zıkkım olduğunu bilmiyorsun."

Adamın sözleri kinden bir ok oldu battı sinesine, kandırıyordu inanmayacaktı boş hayallere. "Sen hak ettin tüm bunları, ya ben... Ben her gece uykusuz geçirdim, kalbimden işkenceni çıkaramadım. Sen istedin, sevdin gittin, istedin döndün. Ben artık toplayıcısı değilim, bana verdiğin acıyla yaşayamam. Artık istemiyorum. Seni istemiyorum. Senden gelen hiçbir şeyi istemiyorum. Nefes alamıyorum yeter, alamıyorum!"

"Altı yıl boyunca seni düşünmeden aldığım tek nefesim olmadı, niye? Niye Cemre, niye?" diye yanındaki aynayı yerinden söküp yere fırlattı adam. Cemre korkuyla ellerini ağzına kapayıp çığlığını sustururken, aynadaki bin parça yüzüne baktı. İkisi de yan yana, bin parçaydı. Sesini duyan otel görevlileri odaya gelip kapıya vurunca Emre onlara bağırarak, "Defolun!" diye tepki gösterdi ve bir dakika sonra otel görevlileri ısrar etmeden ortadan yok oldular ve onlar bu ani gidişe kafa yoramayacak kadar kendi dertlerine bürünmüştü.

"Bak..." dedi kadının boynunu tutup aynaya çevirerek. "Bak, yıkıp parçaladığın adamım ben, üzerine basıp geçtiğin adamım. Bin parçayım. Bitti dedim, senelerce hatırlamıyorum diye sevindim, sonra sana benzeyen biri geçti yanımdan, soluk alamadım. Hiç tanımadığım insanların peşinde senden bir iz ararken, lanetler yağdırdım. Senden nefret ediyorum; gözlerimi kör ettiğin için. Senden nefret ediyorum; kokunu aldığın gün nefes almayı bıraktığım için. Senden nefret ediyorum; cenneti cehennem ettiğin için..."

"Yoruldum Emre..." dedi artık daha sakin bir sızlanmayla elinden kurtularak. Uzaklaşmak istedi ama Emre izin vermedi. "Çok yoruldum," dedi gözlerinin içine bakarak. Yalvararak... " Bırak artık bacaklarım tutmuyor, omuzlarımdaki acıyı taşıyamıyorum."

'Ben taşırım seni' dercesine kendine yasladı. Sımsıkı sarılıp öperek alnını, kokladı. "Ölmekle yaşamak arasındaki o ince çizgide kıvranıyorum." Kadının yüzünü kendine çevirerek, "Bana bak, bana bak... içimden söküp atmak için çok uğraştım. Olmuyor, artık dayanamıyorum. Kaybedeceği hiçbir şeyi olmayan bir adamım. Her şeyimdin, ellerimden aldın. Sesim duvarları yumrukluyor, senin yüreğine tesir etmiyor. Aç şu taş göğsünü... Hisset artık. Buz gibi bakıyor, ilk kez karşılaşmış gibi hissiz duruyor, hiç öpüşmemiş gibi yabancılaşıyorsun, bu kadını tanımıyorum."

"Ben hâlâ senin tanıdığın kadınım, ama sen o adam değilsin. Ben senin merhametini sevenim, yüzünü görmeden hasretini sevenim. Dokunma ne olur, bir daha ayaklanamayacak cesaretim, gücümü tekmeleme..." Ellerini yüzüne kapayarak, "Direniyorum. Sana değil bana, ben kendime direniyorum. Evet, sebebi benim bütün bu sancıların. Dur... Ne olur dur! Kalmadı anlasana, sana verecek hiçbir şeyim kalmadı, usul usul ölüyorum," dedi hıçkırarak.

Kadının omzunu yumruklayan narin bileklerini sımsıkı tuttu ve kendine çekti. Yüzünün her santimini öperek kendisinin bile yabancı olduğu sözleri fısıldadı, daha önce kendine bile itiraf edemediği sözleri sıraladı. Onu kollarında istiyordu artık, onu gözlerinde istiyordu, onun kalbinin atışını kalbinin üzerinde hissetmek istiyordu. Canında, ruhunda istiyordu. Kadının bedenini kendi bedeniyle kaynaştırmak istiyordu. Onu hasret kaldığı tüm o zamanların intikamını alırcasına öpmek, onunla ilk defa oldukları gibi çılgınca sevişmek istiyordu. Onun ağzından saçılan her inançsız sözü silmek, sesinden bir tek kendi adını duymak istiyordu. Onu seven, onu mutlu eden, güldüren, ağlatan, zevk veren bir tek kendisi olsun istiyordu.

Cemre sakinleşince biraz, "Ali beni seviyor, değer veriyor, üzmüyor, kırmıyor, kolluyor, sakınıyor ama sen... Sen bunların tersiyle senden nefret etmem için elinden geleni yapıyorsun. Beni onun kollarına, merhametine, şefkatine sen ittin. Şimdi de eserini mi kıskanıyorsun?" diye azarladı.

Dişlerini sıkan Emre kadının kendini kışkırttığının farkındaydı, ama umurunda değildi. Ne istediğini gayet iyi biliyordu, lanet olsun. En başından, daha

geldiği gün bile bilincindeydi. Onu istiyordu. Soluğunun soluğuna karışmasına ihtiyacı vardı.

Planları, nefreti, düşünceleri, hepsi gerçekçiliğini yitirdi. Mücadeleyi kaybettiğini anlayarak bir küfür savurdu. İçinde saklanan sinsi duyguların kudretine yenik düşerek, "Ben Ali'yi seviy..." diyen kadını hızla kollarına alıp dudaklarını dudaklarına kenetleyerek susturdu. Bir daha konuşmaması için soluğunu içine soludu.

Onu daha önce hiç öpmemiş gibi öptü.

Onu daha önce hayatında hiçbir kadını öpmemiş gibi öptü.

Onu gördüğü ilk andan beri içinde biriken bütün o tutkuyu bastırmadan arzuyla, hasretle, ihtirasla öptü. Onu dili kurusun, kelimeleri ölsün, acısı dinsin, hasreti bitsin diye öptü.

Onun zihnine kazıdığı intikam saçmalıklarını unutsun, bütün o nefret dolu sözleri yok saysın diye öptü.

Onu bir daha asla başka erkeği düşünemesin, ne zaman aklına erkek ırkından biri gelse gözlerinin önüne bu an gelsin diye daha ateşli öptü.

Sadece onun olması için dua ederek, yalvararak, diz çökerek öptü ve kadın kollarında titreyerek ellerini omzuna koyduğu an, başardığını anladı. Cemre sessiz bir teslimiyetle vücuduna yaslanarak ürperdiğinde, gözyaşları ikisinin de tenini ıslattı. Hafif bir inlemeyle iç geçirdi. Hıçkırarak, ağlayarak, soluk soluğa kalarak öptü. İş bu kadardı, başarmıştı. Cemre zehir dilini şişirip tatlı dudaklarını araladığında, dünya o anda durup kaldı.

Dudakları ve diliyle onu adeta tüketiyordu. Cemre inleyerek kendini bütünüyle öpüşmelerine teslim ettiği an, adamın vücudu tepeden tırnağa kasıldı. Kaba elleri sahiplenerek vücuduna kaydı, sırtından aşağıyı okşadı, bacaklarının yanlarında dolaşıp kalçasını sertçe kavradı. Dudaklarını dudaklarından ayırmadan, sert bir çekişle birleştirdi bedenlerini. Derin bir inilti koyuverip, onu sertçe öperek, bedenini bedeniyle kopmamacasına kaynaştırdı.

Cemre bütün mantığının eriyip aktığını hissediyordu. Bu öyle mükemmel bir histi ki, benzeri yoktu. Göğüsleri onun gövdesine, bacakları onun kaslı bacaklarına dokunuyordu. Aralarına sıkışan arzusunun o sert ispatını, bacaklarının arasındaki mahrem kuyuda hissedebiliyordu.

Erkekliğinin büyüklüğünün ve vücuduna sürtünüşünün verdiği o müthiş hissi unutmamıştı, bu tutumunun utandırması gerektiğini biliyordu fakat içinde duyduğu tek his; özlemin kattığı heyecandı. Ona sahip olduğu gece öyle nazik, öyle içten ve düşünceliydi ki adam, onu cinselliğe hazırlamış, ona cinselliği sevdirmiş sonra da bu duyguya yoksun bırakıp gitmişti. O gittikten sonra kadınlığının öldüğünü sanmıştı ama şimdi anlıyordu ki onca zaman içinde bir yerlerde saklanmış, tekrar gün yüzüne çıkacağı anı sabırla bekliyordu.

Bu öyle bir heyecandı ki, her an patlayacak gibi duran kalbi delicesine çarpıyor, güneş gibi kavrulan tenini ateş h

seğiriyordu. Uzuvları adeta birbirine kenetlenmişti, ama sanki yine de birbirlerine yeterince yakın değil gibi hissediyorlardı. Ne kadar bütünleşirseler bütünleşsinler, yetmeyecekmiş gibi hissediyorlardı. Özlem öyle yıkıcı bir kuvvetti ki, dokunduğu düşünceyi yerle bir ediyordu. Adamın dilinin ceza veren her leziz okşayışıyla, ellerini onu sahiplenircesine vücudunda her kaydırışıyla, mantığı biraz daha devreden çıkıyor, içindeki huzursuzluk daha da büyüyordu.

Kendi cüretinin de onunkinden aşağı kalır yanı yoktu. Mantıklı düşünceleri elden bıraktı. Kalın kollarındaki, geniş omuzlarındaki, düz sırtındaki sert kaslara mengene misali tutundu. Parmak uçlarıyla, hisleriyle, ruhuyla vücudunu tepeden tırnağa keşfetti. Bütün kaslarını avuçlarıyla adeta düzleştirmeyi amaçlıyor gibi sert sert okşuyordu. Elini adamın belinde dolaştırırken, tüm gücünü ellerinin altında hissedebilmek istiyordu. Seneler önce ölüm uykusuna atılan bedeni, adeta canlanıvermişti. Verdiği karşılıklar kendiliğinden can buluyordu.

Adam sarhoştu ve kadın kızgın...

Ama...

Her şey durup düşünemeyeceği kadar hızlı olup bitiyordu. Arzu ve öfke ikisini de kıskacına almış bırakmıyordu. Her an kollarından kaçacakmış gibi korkan Emre, vücudunu vücuduna daha da ısrarla abandırıyor, erkekliğini, onun o en kadınsı ispatına gururla yaslıyordu. Sanki bir sisti, ya da hayal, kaybolacağı düşüncesiyle bırakmaya korkuyordu. O ne zaman hareket etse, tuhaf bir şekilde vücuduna yayılan ılık bir sızı tüm benliğini kaplıyordu.

Cemre bilinçsiz olarak kalçalarını onun sertliğine bastırdı. Vücutlarının birbirine temas etmesine muhtaç kalmıştı. Onunla daha derin bir bağ kurmaya muhtaçtı. Tıpkı Emre gibi... Dudakları onu öpmeye, tadına varmaya devam ederek haz alırken, elleri savaşarak kadının başına kaydı ve saçlarına dokunma arzusuyla başındaki şalı çekiştirerek yere attı. Dudakları artık engelleri aşabilirdi, boynundan aşağı kaydı. Tıraşı gelmiş sakalı, alev alev yanan teninde adeta alazlanmış bir harita çiziyordu. İri ellerini kadının belinden yukarı doğru kaydırarak, kasılan avuçlarıyla göğüslerini kabaca kavrıyordu. Öyle kabaydı ki, bu temaslarla Cemre adeta soluğunun kesildiğini hissediyordu. Bedeniyle onun sertliğine gitgide daha da yaslandığı sırada, sırtından destekleyen adam onu kıvrandırdı. Boynunda dolanan dudaklar küfür gibi bir şeyler mırıldanırken, göğüslerini kavrayan elin başparmağı onun dirilmiş ve sızlayan göğüs uçlarını ovdu. Dudakları da bir yandan elbisenin yakasının üstünde kalan narin teninde ziyafet çekiyor, diğer yandan o kumaş kalabalığından kurtulmak için zaman kolluyordu.

Cemre kendini adamın ellerine teslim ederken, öylesine ateşler içinde hissediyordu ki, öylesine zayıf, öylesine bitkin ve halsiz... her an bayılacak gibi oluyordu. Bacakları artık onu taşıyamaz olmuştu. Kendini adamın kollarının

merhametine bırakınca, Emre onu - ve kendini- dengede tutmak için arkalarındaki yatağa yatırdı.

Cemre sırtı yatağa değdiği an kasıldı. Her daim kendine hâkim olan adam arzunun girdabında en az onun kadar çaresiz ve dizginlenemez halde kıvrandı. Adam dizleri üzerine yatakta diklenince, dudakları dudaklarından koptuğu için sızlanan Cemre, kendini tutamadan parmaklarını saçlarının arasından geçirip oyalanırken, adamın uzaklaşan başını daha da kendine çekti. Adamın elleri göğüslerini kavrayıp avuçlarken, başı eğildi, dudakları elbisesinin kumaşından göğüs uçlarını kavradığında kadın garip bir ses çıkardı.

Emre gülümsedi, başını kaldırıp kısa bir an haylaz bir bakış atıp aynısını tekrarladı ve gözleri geriye kayan Cemre ellerini ağzına kapayarak bu sefer utanç içindeki sese engel oldu. Yarın otelin dilinde bu seslerin dolaşmasını istemiyordu. Emre onun doyumsuzluğunu sezmiş halde elbisesinin iki düğmesini açtı, dilini yakasından içeri kaydırdı.

Belini yataktan havalandıran Cemre, içinde uyanan günahkâr hisle titrerken, adamın göğüs ucunu sıkmasıyla çığlık attı. Adamın ağzının içi sıcacıktı, vücudunu sarsan haz ikisini de yakmıştı. Dili teninin etrafında daireler çiziyor, Cemre daha fazlasını kaldıramayacak hale gelene kadar da devam ediyordu. Artık adamın vücudunun altında kıvranıyor, içine çekildiği bu tuhaf fırtınayı serbest bırakması için yalvarıyordu.

Nihayet onun isteğini duymuş olacak ki adam üstünü soymak için elbisenin iki yakasını kavradı ve tek bir hamlede düğmelerini koparark kadının şaşkın bakışları altında vücudundan aşağı çekti. O kadar sabrı yoktu, tek tek düğmeleri çözecek kadar sabırlı değildi. Soluk soluğa kalan Cemre nemli havanın çıplak tenine temas ettiğini hissettiği an, adamın elleri bedenini ısıttı ve dudaklarının değdiği yerler yeniden ürperdi.

"Sen... Sen kar gibisin," diye inledi. Sanki acı çekiyor gibiydi. "Öyle tatlısın ki, öleceğini bile bile uykuya itiyorsun."

Cemre pembe bulutlardan düştü. Onun sesini duymak, aklını bulandıran sisi dağıttı ve Cemre'nin kendine gelmesini istemeyen adam, o kısacık ana tutunamadan, sızlayan göğüs ucunu dudaklarının arasına alıp emerek tekrar o hislerin içine gömdü.

Senelerin hasretiyle kaynayan Emre onu yalayıp yutacak açlıkta sevince, kadın vücuduna akın eden hislerin o tatlı sivriliğiyle bir çığlık koyuverdi. Elleriyle ağzını kapayarak kendi duygularını bastırmaya çalıştı. Duyduğu haz öyle keskindi ki, neredeyse acı veriyordu.

Adam işte sonunda işkence aletini bulmuştu, göğsünün tomurcuğunu dişleriyle kıstırıyor, dilini üzerinde daireler çizerek kaydırıyor ve sıcak dudaklarının arasına alıp derin derin emerek ona işkencenin en çılgınını yapıyordu. Karnı titreyen ve kalçaları seğiren kadın bacaklarının arasına sımsıcak bir akımın yöneldiğini hissetti. Emre göğüslerine doğru eğildiği sırada,

onun bir bacağını kalçasına dolamıştı. Adamın kalbi kendi kalbini dövüyor, gümbürtüsü ona yaslandığı an soluğunu sarsıyordu.

Vücudu bir ateş topuna dönmüş yanıyordu. Dönüşü olmayan bir arzuyla sürükleniyordu.

Emre ellerini atletinin altına kaydırıp çıplak tenine dokundu. Bir yandan da onun şaşkınlığını bastırmak için göğüs ucunu dişlerinin arasına alıp, esnetiyordu.

"Emre bu hata lütfen b..."

Ve dudakları yine itiraz dudaklarını buluverdiği an, sustu, elleri ise bacaklarının arasına doğru kayarak ona tümden düşüncesiz bıraktı.

Sonrası, sonrası hayalini bile kuramayacağı kadar güzeldi. Öyle soluksuz, öyle mantıksız bıraktı ki, Cemre kendini ona sunarken aklına tek bir kötü düşünce gelmedi. Her şey güzel bir rüya gibi gerçekleşti. Cemre yorgun bir halde adamın kollarına yığılıp soluk almak için savaş verirken, Emre kalın kollarıyla onu sımsıkı sararak burnunu saçlarına daldırdı. Öyle yorgundu ki, adamın kollarında olduğu süre zarfında ağır bir duygu üzerine çökerek, onu yerle yeksan etti. Utançtan yüzüne bakmadı, eğer baksaydı adamın gülümsediğini görürdü. Yüzünü sinesine sakladı ve uyuyana kadar da oradan çıkmadı, Emre de saçlarını okşayarak ona sarılırken bu eşsiz anın bozulmasından korktuğu için ses çıkarmadı. Hatta nefes bile almadı.

Dayak yemiş gibi bir ağrıyla uyandığında gün çoktan doğmuştu. Yatak darmadağınıktı, bacaklarının arasında ciddi bir sızı vardı ve odada hâlâ yaşadıkları anların mahrem kokusu saklıydı ve koynunda uyuduğu adam yatakta yoktu! Cemre çıplak bedeni, dağılmış saçlarıyla yataktan kalktı ve garip bir korkuyla etrafına bakındı.

"Emre..." dedi titrek sesiyle. Ne yapmıştı? Buna nasıl cesaret edebilmişti? Gözleri ağlamakla, içi pişmanlık ve suçlulukla doldu ama aynı anda kalbi heyecanla, karnı mutlulukla kasıldı. Ne düşüneceğini de, ne hissedeceğini de bilemedi, kafası karıştı.

"Emre..." dedi burnunun direği sızlarken, oda boştu, Emre çoktan gitmişti. Sırtı yatağa devrildi, gözlerini zorlayan yaşlar yanaklarını ıslatırken, terk edilme hissiyle yüzleşti. Aklına gelen acı, üzerine kâbus gibi çöktü. Emre intikamını almıştı sonunda, iki öpüşe, birkaç dokunuşa teslim etmişti kendini. Ne özür, ne de başka bir pişmanlık... İstemişti, almıştı, yelkenleri suya indiren Cemre ise eskisi gibi sesini çıkarmadan, tek bir bakışına teslim olarak en büyük kaybı yaşamıştı.

Gözyaşları içinde pişmanlıkla kıvrandı. Kendine gelmesi öğleni buldu, kafasını toparlayıp hiçbir şey olmamış gibi hastaneye gitme kararı alması da uzun sürdü. Ali ile konuşması lazımdı, ona boş yere umut vermemeliydi artık. Ve Emre intikam naraları atmadan önce karşısına çıkarsa, ona bunun

hesabını sorabilirdi. Hazırlanıp lobiye indiği zaman Pelin'i sıkıntılı bir halde görünce, "Abla..." dedi her şeyi unutup yanına koşarak.

"Cemre," dedi genç kadın üzgün bir halde ve resepsiyoniste dönüp "Hani iki olsun, yok yok üç olsun, ancak ayılır," dedi hızla.

"Abla iyi misin?" diye sordu tekrar Cemre.

"Ben iyiyim de, Emre!"

Kalbi korkuyla çırpınarak, "Ne olmuş Emre'ye?" diye atılınca Cemre, Pelin kaşlarını kaldırdı kısa bir an. Cemre derhal kendine çekidüzen verdi. Kurnaz Pelin gözlerini kıstı. "Sen neden kızarıyorsun bakalım?"

Cemre ellerini yanaklarına götürerek, "Kızarıyor muyum?" diye sordu.

Pelin genç kadının alnına elini koydu. "Ateşin falan yok, hasta olmuyorsun değil mi?" diye sordu şefkatle.

"Yok abla, hava sıcak ya ondan," diye kıvırdı. "Emre demiştin..."

"Her zamanki hali işte."

"Kahveler hazır," dedi resepsiyonist. Pelin hemen atıldı. "Odaya çıkarsınlar, ben de geliyorum."

Cemre ablasının peşine takılarak odaya çıkana kadar tek kelime etmedi. Pelin kapının girişinde duran garsonun tepsiyi içeri taşımasını izlerken, arkasından odaya daldı. Emre yatağın üzerine kıyafetleriyle uzanmış, kör kütük sarhoş halde yatıyordu.

"Hasta olmasın..." diye sordu endişeyle, az önce onun sülalesini anıyordu, şimdi ise korkudan deliriyordu. Gece yanında olan adam bu kadar sarhoş değildi.

"Ne hastası, sarhoş görmüyor musun?" diye açıkladı.

Yatağa dizini koyup kardeşinin başının altına kolunu koyarak kahvenin ilkini içirmeye çalışırken, adamın huysuzluğuyla savaştı. Biraz azarladı, biraz çabaladı ve sonunda ilk fincan kahveyi içirdi.

"Ne zamandır bu halde?" diye sordu Cemre üzüntüyle. Oda savaş alanı gibiydi, üstelik üzeri yerlerde sürünmüş gibi toz kaplıydı.

"Sabah lobide sızmış halde bulmuşlar, konuşacak halde değilmiş. Gecenin bir yarısı sarhoş halde çıkmış otelden, sabah kör kütük sarhoş olarak dönmüş..."

Cemre ablasının kardeşini kendine getirmesini izlerken, Emre huysuzlukla üç kahveyi de art arda içince sonunda az da olsa kendine geldi. Pelin isyan ederek azarlamaya başlayınca, kafası çatlayacak kadar ağrıyan adam yatağın köşesine oturarak elini saçlarına gömdü. Hâlâ üzerinde kokusu, dokunuşu duran Cemre dikkatle ona bakıyordu.

"Ne vardı bu kadar içecek?" diye azarladı Pelin.

Kardeşinin üzerindeki gömleğini çıkarmaya çalışırken, boynunda gördüğü kırmızılığa kaşlarını çatarak baktı. Aynı yere bakan Cemre iyice kızardı. Aşk öpücüğüydü ve onu Cemre yapmıştı. Gözlerini kaçırıp başını yana

çevirdi, utançla dudaklarını ısırırken, Pelin onu Cemre'nin görmesinden endişelenerek hemen kapadı.

"Neredeydin tüm gece?" diye sordu.

"Hatırlamıyorum," dedi Emre, başında davullar çalınıyordu.

"Ne demek hatırlamıyorum, insan nerede olduğunu hatırlamaz mı?"

"Hatırlamıyorum dedim ya," diye çıkıştı Emre. Geceye dair bir şeyler hatırlıyordu. Hayal mi gerçek mi belli olmayan bir sis vardı. Üstelik öyle bir kâbus görmüştü ki, gerçek olması mümkün değildi. Bakışları ona garip bir heyecanla bakan kadına kayınca, gördüğü şeyin kesinlikle kâbus olduğunu anladı. Eğer öyle olsaydı, Cemre şu anda onu şişliyor olurdu. Gece onunla sevişip, sabahında bu kadar sakin olmazdı. Başını kaldırdı, karşısında beyazlamış halde duran kadına alayla, "Ooo, seyircilerimiz de buradaymış," dedi daha tam anlamıyla ayılmayan haliyle. Ona nefretle bakıyordu iyi ama neden?

"Nişanlın odamdan çıktığını görürse yanlış anlamasın, geceyi benimle geçirdiğini sanır falan başıma kalırsın."

Cemre yutkunamadı bile, göğsünün ortasına bir acı saplandı. Pelin kardeşine sitem ederek bir kahve daha içirirken, "Telefonun nerede senin?" diye sordu.

"Cebimdedir."

"Cebinde yok," diye söylendi Pelin, "Annem aramış kaç defa cevap vermemişsin. Merak etmiş."

"Bir şey mi olmuş?" diye sorarken Emre, fincandaki son yudum kahveyi kafasına dikti.

"Dur arayayım, belki bulan getirir," diyerek çantasındaki telefona uzandı Pelin. Ama şarjı bitmişti. Telefonunu tekrar çantasına attı.

"Cemre sen arar mısın?" diye sordu genç kadına.

Elleri titreyen ve gözleri nemlenen Cemre çantasından çıkardığı telefonu açtı. Ekranda Emre yazıyordu, ama kalbi onu hep 'aşkım' olarak okuyordu. Telefonu kulağına götürdü, uzun uzun çaldı ilk aramada telefon ama açılmadı. "Çalıyor ama açılmıyor," diye bilgilendirdi.

"Takside düşmüştür," dedi Emre kendinden emin şekilde.

"Biraz daha çaldır, belki biri duyar," dedi Pelin merakla.

İkinci defasında aramanın ortasında telefon açıldı. "Alo," diye cevap verdi bir kadın.

Eli ayağı buz kesip boşalırken, "Merhaba, bu telefonun sahibi... telefonunu düşürmüş, siz mi buldunuz acaba?" diye sordu iyi niyetiyle tanımadığı kadına.

Kadın bet sesiyle bağırarak, "Ümran, seninki telefonunu düşürmüş bir yerde, al şunu uykum açılmadan cevap ver," diye bağırdı.

Duyduğu şey gerçek olabilir miydi? Cemre yutkunamadan telefona gelen ses, "Aşkım merak etme bende düşürmüşsün," diye yanıtladı ve sanki telefondan çıkan ses kulağını yakıyormuş gibi hızla telefonu kapadı kadın.

"Cemre kim bulmuş?" diye sordu Pelin merakla.

Cemre sustu. Elleri titredi ve bacaklarının gücü azaldı, elindeki telefonu kıracak gibi sıktı. Pelin ona soran gözlerle bakarken, "Kim bulmuş adını söyledi mi?" diye sordu bir daha.

"Umran'da kalmış, merak etme, bu geceki ziyaretinde geri alır," dediği gibi odadan çıktı.

Kokusu tenindeydi hâlâ, solukları soluklarında ve o teri kurumadan koynundan çıkıp, onu kollarına mı almıştı? Ona kandığına inanamıyordu. Gece onu baştan çıkarmış, alay ederek eski karısının kollarında soluğu almıştı. Bunu ona isteyerek yapmıştı. Canını yakmak için yapmıştı ve bu sefer başarmıştı da. Onu hak ettiği gibi aşağılamıştı. O kadar değersiz görüyordu ki, geceyi utançla saklıyor olmalıydı.

Cemre burnunun direğini sızlatan yaşları akıtmamak için odasının yolunu tutarken, iradesine lanetler yağdırdı. O kadar iğrençti ki, o kadar aşağılıktı ki, daha dün geceyi kimin koynunda geçirdiğinden bihaberdi. Bu yıkıcı acıya katlanana kadar odasından çıkmayacaktı.

∞

O günü odasından çıkmadan sabaha kadar ağlayarak geçirdi ve sabah kendine çekidüzen vererek eski haline dönmek için ayna karşısında iyi bir konuşma yaptı.

İşlerine son şekli veren ve finansman raporlarını tamamlayan Cemre, Emre'yi bir daha görmeye tahammül edemeyerek apar topar evine döndü. Oğlunun yanına, sığınağına, ona yaşam sebebi olan parçasına. Ne çok özlemişti onu... Emre peşinden gelip tüm dengesini altüst etmeden evvel ufak bir valiz hazırladı, ailesine iki haftalık bir tatil turu ayarladığını açıkladı ve mümkünse kimsenin bilmesini istemediğini belirtti. Esme ikna olmasa da onun ruh halinin farkında olduğundan ses edemedi. Rüzgâr gittiği yeri bilmek şartı ile ona izin verdi. İki hafta telefonsuz, internetsiz, doğayla iç içe, oğluyla doyasıya bir zaman geçirdi. Hiçbir şey düşünmeden, geçmişi anmadan, geleceği umursamadan, hatasıyla yüzleşmeden yaşadı.

O geceyi unutmak için elinden gelenin fazlasını yaptı, her ne kadar düşünmüyorum diye kendini kandırsa bile, her gece başını yastığa koyduğunda pişmanlık ve hüzün yakasına yapışarak, onu gözyaşlarına boğdu. Yastıklarını acısına şahit tuttu.

Emre ise ona tek kelime etmeden kaçarcasına giden kadına ulaşamadığı için delirdi. Neden bu kadar garip davrandığını kestiremedi. İki hafta bitip de işine, ailesine geri döndüğü güne kadar hop oturup hop kalktı.

Onu gördüğünde bu defa kalbinin sesini dinledi. Her şey yolundaydı. Eski Cemre olmuştu, soğuk, ulaşılmaz, sessiz. Emre'yi görmezden gelen, yakınlaşmasının ya da konuşmasının önünü kesen, onunla tek bir saniye geçirmemek için her yolu deneyen ve dokunmaması için tüm temasların önünü kapayan Cemre, işte yine buzdan bir abideydi.

Emre onun için bitmişti, artık çocuğunun babası olmaktan ileri gitmeyecekti. Tek sorun kalmıştı! Ali... Onunla hâlâ konuşmamıştı. Ali hâlâ Almanya'da olduğu için, ona ayrılmak istediğini bir türlü açamamıştı. Zaten bu saatten sonra umut vermesi doğru olmazdı. Adamı eski kocasıyla aldatmıştı. Gerçi ona gönülden söz vermemişti, yüzüğünü parmağına takmaktan öte gitmemişti. Eskisi gibi iki iş arkadaşından öte olmamışlardı ama yine de ona evlilik sözü vermişti ve tutamamıştı.

Ama ne olursa olsun nişan yüzüğünü taktığı için kendini sorumsuz ve aşağılık biri olarak hissediyordu. Günler günleri kovalarken Emre de Cemre'yi kovaladı ama bu kez sertti kadın, kapı gibi her anı yüzüne kapadı. O gecenin üzerinden bir ay kadar zaman geçti. Cemre tedirgindi, bu gün ne Emre ne de Ali umurunda değildi çünkü korktuğu başına gelmiş gibiydi. Hayır olamazdı, Cemre bunu kabullenemezdi. Hissediyordu, bu olmayacaktı, bir daha aynı hatayı yapıp aynı acılara katlanmayacaktı.

Cemre bu sefer aynı acıları göğüsleyemeyecek kadar yorgundu, bu sebepten gerçeklere sırtını döndü. Ailesiyle, çocuğuyla vakit geçirmeye, işine odaklanmaya karar verdi. Emre'yi unutmak istedi ama ne mide bulantısı ne de halsizlik yakasını bir türlü bırakmadı. Bu sadece psikolojikti, evet altüst olan dengesi ona başkaldırmış, cezalandırıyordu. O geceyi unutmak istedi. Bu sefer daha kararlı bir şekilde Ali ile konuşmak ve bu işi nihayete erdirmek için Almanya'ya gitti. Ama adam yerinde durmuyordu, iş peşinde koşmaktan onunla konuşacak vakti bulamıyordu. Cemre iyice çaresiz hissetmeye başladı kendini. Sanki boğazına yağlı urgan geçiren kader, her an taburesini tekmeleyecekmekteydi. İki gün boyunca Ali'nin peşinde oradan oraya, toplantılardan toplantılara koştu ve sonunda daha sakin bir zamanda konuşmak için işin peşini bıraktı. Yorgun bir halde odasına çıktığında, telefonuna Emre'nin otele geldiğini belirten mesajı düştü. Onunla konuşmak istediğini söylüyordu. Tereddüt laşlandı, ne yapacağını bilemedi. Bu ruh haliyle, bu kadar güçsüz bir tutumda onunla karşılaşmak akıl kârı değildi. İlk mesajını reddetti ama ikincisi tehdit içerince, eli mahkûm kabul etti. Lobiye inerek, onunla yüz yüze gelmek için cesaret dilendi.

Derin bir nefes alarak ona yaklaştığında, Emre'yi burnundan soluyan halde karşısında buldu.

Karşısına geldiğinde ona öldürücü bir ifadeyle bakan adam, "Benden neden kaçıyorsun?" diye hesap sordu.

Cemre artık bu işkenceye dayanamayarak, "Bir de soruyor musun?" diye çık sürekli kaçarcasına uzak durmanın sebebini so-

Ne mi değişmişti? Mahvetmişti hayatını yine, tüm geleceğinin içine etmişti. Tek bir geceyle, hayatını altı sene öncesine geri götürmüştü. "Emre bak..." dedi kaygılı bir tedirginlikle. "Bak o gece olanlar bir hataydı."

Kadının kızaran yüzüne bakan Emre kaşlarını çattı. "Ne gecesi?"

"İşte o gece, sana açıklamaya çalıştım ama bir türlü... Yani her şey kontrolümden çıktı ve..."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi adam kaygıyla.

Utançtan ölen Cemre cesaretle başını kaldırdı. "Hatırlamıyor musun?"

"Neyi?" dediğinde ciddiydi. "Şifreli konuşmayı bırak, neyi hatırlamıyorum? Ne gecesi?"

Cemre kısa bir süre ona dikkatle baktıktan sonra oynamadığından ve ciddi olduğundan emin oldu. "Kavga..." dedi sonra hemen toparlayarak, "O geceki kavgamız... biz... ikimiz de yetişkiniz artık, oğlumuz için bir çözüm yolu bulmalıyız," diye lafı çevirdi.

Emre gözlerini kısarak üzerine yürüdü. Cemre korkuyla geriye giderek panikledi. "Bir şey saklıyorsun!"

Başını hızla iki yana salladı. "Hayır," dedi itiraz ederken kekeleyerek. "Sa... sadece çözüm... çözüm arıyorum."

"Sen bir haltlar karıştırıyorsun."

"Nereden çıkardın?"

"Gözlerini kaçırıyorsun."

"Yok öyle bir şey," dedi elindeki telefonun kabını çekiştirerek.

"Kızarıyorsun ve kekeliyorsun."

"Ke...kekel... Emre gider misin artık, seninle konuşamıyoruz."

Odasına gitmek için hamle yapınca, uzun bir adımla Emre yolunu tıkadı ve onunla gerçekleşecek temastan kaçınan Cemre derin bir soluk aldı. Yüzüne hâlâ bakamıyordu.

"Cemre kaçtığın ne? Bilmem gereken ne? Almanya'dan geldiğimizden beri tuhafsın!"

Madem hatırlamıyordu, neden üzerine geliyordu? Neden onu köşeye sıkıştırıyordu? Cemre ondan kaçarcasına işi bahane ederek odasına çıktı ve adamın onu daha fazla sorguya çekmesine izin vermedi. Ailesinin güvenini bile kazanması zaman alırken, şimdi tüm o zamanları tek bir hata yerle bir etmişti. Ne güzel zor da olsa, onunla geliştirdiği o garip ilişki son zamanlarda rayına oturmuştu... o geceye kadar. İlk zamanları aklına geldi, hata yaptığı ilk zamanları. Akıllanmalıydı, onu baştan çıkaracağını bilmeliydi. Yatakta birlikte geçirdikleri zamanları çok yoktu evet, ama Emre yalnız kalmadıkları anlarda bile ona dokunmayı, okşamayı seviyordu. İlişkilerinin fiziksel yönü, asla tartışma konusu olmamıştı, bazı konularda iyi değildi bunu saklamamıştı ama onu ilk boş anında baştan çıkarmanın yolunu hep bulmuştu. Kahretsin, salaklık etmişti. Onunla asla tek başına kalmamalıydı.

Sabah erken kalktı ama odasından akşama kadar çıkmadı. Balkonda oturup tüm gün kumkuman kuşu gibi düşündü. Akşamki görüşmeye hazırlanırken, sinirleri had safhasında bozuktu. Ağzını açacak hali olmadığı için kimseyle konuşmamıştı. Aslında hazırlıkları şimdilik iyi görünüyordu, ama önünde çok zorlu bir akşam vardı ve bu moralle olacak gibi değildi. Tek duası, bu geceyi kazasız belasız atlatmaktı. Akşamın hazırlıklarını tamamladı ve masadaki dosyalara son defa göz atıp toplantı salonunun yolunu tuttu. İçeri girdiğinde kısa bir an kapının girişinde donup kaldı, kalmakla gitmek arasında bocaladı. Onun gittiğini sanıyordu. Neden buradaki toplantıya katılma gereği duymuştu ki? Burada onu ilgilendiren bir durum yoktu. Yine aynı yere oturmuş ve gözlerini ona dikmişti. O bakışlardaki itici güçle, yere kapaklanmamak için zor bela adım attı. Sinirlerinin bir tel gibi gerildiğini hissetti. Eğer bu geceye kadar dilinin kilidini kırmadan, gözyaşlarını saklayarak gezinmeye devam ederse, kendini kutlayacaktı. Eğer onun karşısında aciz kalacaksa, ölmeyi tercih ederdi.

Sunum boyunca masada oturan erkeğin varlığını unutmaya çalışarak anlattığı performans, pek fena gitmedi. Sıra yeni ihalelere gelmişti. Aslında bu, onun karşısındaki ikinci sınavıydı ve konuyu anlatırken sesindeki kısıklığın giderek arttığını fark ettiği anda, işin sonunu getiremeyeceğini anladı. Onun böyle hiçbir şey olmamış gibi hayatını mahvetmesini izlemek onu duygusal bir girdaba itiyordu. Durduk yere nereden geldiğini anlamadığı bir ağlama hissi tüm hücrelerini boğuyordu. Gözleri doluyor, başı dönüyordu.

Ürkek bakışları ona kaydı. O anda yanındaki personelle bir konu hakkında konuşuyor olmasına rağmen, gözleri dimdik kendisinin üzerindeydi. O gözler dengesini altüst etti. Her şeyi birbirine karıştırmaya başlayınca, paniği iyice arttı. Bu arada dinleyiciler de ondaki dengesiz hali fark etmiş, merakla toparlamasını bekliyorlardı. Sonunda sesi iyice çatallaştı ve konuşamayacağını anlayınca sustu. Öylece gözlerin önünde dondu kaldı. Etraf birden sessizleşti. Sanki duvarlar gidip gelmeye, kulağı uğuldamaya, kalbi karnında atmaya başladı.

Başı dönerken yer ayaklarının altından çekilir gibi oldu. Daha ne olduğunu anlamadan, güçlü kollar tarafından tutulup sert bir şekilde ayakları yerden kesildi ve başı geriye düşerken, kalın kolların dikkatli tutuşuyla toplantı salonundan dışarı çıkarıldığını hissetti. Sanki bilinci gidip geliyor gibiydi. Ağzını açıyordu ama sesi kayıptı, gözlerini açıyordu ama görüşü net değildi.

Şok olarak yerinden fırlayan ve ondan evvel Emre'nin kollarına almasıyla ortada donup kalan Ali, öfkeyle kapıdan çıkan adama baktı. Bir anda olup biten olaya anlam veremeyen insanların gözünde, bu anı bir skandala çevirmek istemeyen Ali, onun hafif bir şeker düşmesi geçirdiğini, ancak kimseyi hayal kırıklığına uğratmamak için inatla anlatımına devam ettiğini ve sonucunda istenmedik bu ana tanık olduklarını anlattı.

Cemre bir an gidip gelen karanlıkla serseme dönerken, sırtının yumuşak bir yatağa yaslandığını hissetti. Bileğini parmakları arasına sıkıştıran adam nabzına bakarken, uzanıp ağırlaşan gözkapaklarını kaldırdı ve ışığa olan tepkisine baktı. Cemre bileğini elinden çekerek parmaklarını ağrıyan başında dolaştırdı. Emre bileğine uzanmak isteyince, "Bırak," diye hırladı.

"Kızım derdin ne senin, bırak bakayım."

"Bakma," dedi Cemre histerik bir tutumla. Emre inatla uzanmak isteyince "Dokunma... Dokunma bana dokunma..." diye bağırdı. Dokunduğu an midesi bulanıyordu.

Adam kaşlarını çatarak yatağın köşesinden kalktı, ondaki bu hırçınlığa anlam veremedi. Uzak duruyordu, yüzüne bakmıyordu, konuşmuyordu, kazara elleri tokuşsa elektrik çarpmış gibi derhal kendini geri çekiyordu.

Banyoya gitmek için ayaklandı. Yürümeye çalıştı, daha birkaç adımda başı dönünce adam onu düşmeden yakalayıp kendine çekerek, "Madem hastasın, neden toplantıya katılıyorsun?" diye dişlerini gıcırdatarak azarladı.

Biraz toparlanınca ondan uzaklaşarak dengesini korumaya çalıştı. "Üzgünüm," dedi büyük bir gayretle. "Seni böyle sıkıntıya sokmayı istemezdim."

Ona dokunmasına tahammülü de mi yoktu artık? Gözleri koyulaştı adamın. "Üzgün olacak bir şey yok, hastalık," diye homurdandı. "Bu yaptığın aptallık, dünyanın sonu değildi."

"Toparlanırım," diye acı bir ifadeyle belirtti. Gözleri sulanıyordu.

"Seni muayene etmeme izin ver, bir sıkıntı olabilir."

"Hayır," diye atıldı endişeyle. Muayene etmesini istemiyordu. "Birkaç gün dinlenirsem geçer."

"Halin iyi görünmüyor," diyerek kaşlarını çattı adam. "Dinlenmeyle geçeceğini sanmıyorum. Acile inelim, kan almam lazım."

"Sana iyi olduğumu söyledim." Parlak gözlerini yüzüne dikti. Bu tartışma başındaki ağrıyı arttırmaktan başka bir şeye yaramamıştı. "Biraz dinlenmeye ihtiyacım var," diye ayak diredi.

"Senin adam gibi bir muayeneye ihtiyacın var, izin ver bakayım," diye haşin bir ifadeyle tekrarladı genç adam sözlerini.

"Pekâlâ," diye bağırır gibi konuştu kızgınlıkla ve adamın içi rahatladı. Tam hareketleniyordu ki "Aşağı inip doktora kan vereceğim!" diye tamamladı sözlerini.

Ağzının içinde küfretti sert bir sesle Emre ve dönüp gitti. O giderken merakla yanına gelen Ali, iyi olup olmadığını sordu ve tıpkı onun gibi muayene olması konusunda o da ısrar etti. Neyse ki onu ikna etmek Emre kadar zor olmamıştı.

Duşunu alıp üzerini giydi, zor da olsa toparlanmak için bir şeyler yiyip kendine geldi ama o gün gözyaşları içinde döndü durdu yatağın içinde, gözüne bir gram uyku girmedi. Sabaha karşı sızdığı uykusundan öğleye doğru

şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. Onu göz ardı edecekti. Ne var ki canını asıl sıkan da buydu. Edemeyeceğine neredeyse emindi. Ertesi sabah işe geç gelmesini tembihleyen Ali, isterse bugün yanında kalabileceğini belirtti ama Cemre daha iyi olduğunu savurarak onu reddetti. Emre görünürlerde yoktu, iki rahat şekilde kahvaltı salonuna indi ve gördüğü kişiyle şok geçirdi. Pelin kahvaltı tabaklarını masaya koymuş geleceğini biliyor gibi onu bekliyordu. Cemre'yi görünce ayaklanarak yanına gelip sarıldı, "İyi misin?" diye sordu.

"Sen nereden çıktın?" diye şaşkınca cevap verdi Cemre. "Almanya'ya ne zaman geldin?"

"Bu söze verilecek net bir cevabım var biliyorsun," diye dudak büken Pelin onu yerine oturttu. Kahvaltıda ona eşlik ederken, "Dün gece olanları işittim. Bu gün nasılsın?" diye sordu.

"Emre mi söyledi?"

"İyi etti, onu yanına yaklaştırmadığından bahsetti, senin için endişelenmiş. İlk uçakla gelmemi emretti."

Ona üzgün ve yorgun gözlerle bakan kadının gözlerinin altındaki mor halkaları makyaj bile silememişti. "Nasıl görünüyorum?" diye cevap verdi suratını asarak.

"Kötü." Pelin eline uzanarak, "Sorun ne?" diye sordu.

"Benim."

"Bence kardeşim... Seni bu çukura o itti." Pelin yanağına süzülen yaşı elinin tersiyle hızla silerken, "Takma bu kadar kafana, herkes hasta olur," diyerek kaşlarını çattı. "Dün sana ne söyledi de uzak durdun ondan?"

Omuzlarını silkti. "Bir şey söylemedi. Sadece muayene etmek istedi."

Pelin elini sıkarken, "Ona görünmelisin, daha fazla saklayamazsın," diye kederle gülümsedi.

Cemre birden merakla başını kaldırdı. "Neyi?"

"Yeme beni Cemre..." dedi Pelin bilmiş bir sırıtışla. "Furkan'ı leylekler getirmedi ve ben hamileliğinin tüm aşamalarına eşlik ettim."

Cemre ağzı bir karış açık kalarak baktı yüzüne. "Emre otele sarhoş geldiği geceden beri durgunsun. Üstelik o gece ortalığı ayağa kaldırdığınız için birinin personeli yatıştırması gerekiyordu!" dedi gülümseyerek ve ciddileşti. "Sonra aniden iki haftalık tatile çıktın. Döndün ama eskisi gibi değildin. Sürekli halsizsin, miden bulanıyor. Yemek yemiyor, görünce burun kıvırıyorsun. Normalde süt içmezsin ama artık bardak bardak süt içiyorsun. Sen Furkan'a hamileyken süte başlamış, doğduğu gün de bırakmıştın, garip değil mi? Yine aynı şeyi yapıyorsun."

Ablasının onu bu kadar iyi tanıdığını bilmediğinden ilk afallamayı çabuk atlattı. Ellerini tutarak, "Sakın bundan kimseye bahsetme..." diye yalvardı. Yanaklarındaki yaşlar artık daha hızlı yuvarlanmaktaydı. Onun bu sözleri Pelin'i güldürdü. Ellerini kaldırıp öptü. "Söylemem. Ama sesinin durumuna

bakılırsa, söylemek zorunda kalabilirim. Bir köşede bayılman yakın gibi duruyor, perişan halini arkamda bırakmak istemiyorum. Birinin gözlerini üzerine dikmesi lazım..."

"Emre bu işi kimseye bırakmıyor merak etme, gözü hep üstümde."

"O seni eve getirdiği günden beri bu işi kimseye bırakmadı ki, hep gözü üstünde."

Cemre ablasına şaşkınca bakarken, Pelin elini bırakıp kahvaltı tabağını genç kadının önüne çekerek yemesi için kaşıyla uyardı. Yemezse, zorla yedireceği her halinden belliydi.

18. BÖLÜM

Gözlerinde ihanet olanın,
sözlerinde sadakat aranmaz.

"Hey dur, kimsin?"

Bu sözün üzerine bahçedeki gölge panikledi ve genç adamı da arkasına katarak koşmaya başladı. Artık peşindeki bu gölge katil kimdi bilmiyordu. İlk vurulmasında hedeftekinin babası olduğunu sanmıştı, yurda döndüğünde ve Cemre konuşurken kolundan vurulduğunda ise bunu yaptıranın Cemre olduğunu sanmıştı. Ama iki defada yanılmıştı, o zaman şimdi bu bahçede adam ona zarar veren kişi ile aynı kişi miydi? Birini mi arıyordu, bir şeyin mi peşindeydi? Bilmeden birinin damarına mı basmıştı? Ya da bu babasının geçmişinden gelen hısımlardan mıydı? Hırsız mıydı, yoksa geçen seferki gibi ne istediğini bilmedikleri bir sır mıydı? Emre soluk soluğa düşmüştü uzun boylu siyah giyinimli adamın peşine ama ne çare, çok fazla gidemeden onu evin arka bahçesinde gözden kaybetmişti. Sanki büyü gibiydi, bir anda gölge gibi çıkmış, güneş vurmuş gibi yok olmuştu. İşin garip yanı onca kameraya ve güvenliğe rağmen bu adam ikidir bu bahçeye nasıl cesaret ederek giriyordu? Bunda bir iş vardı! Ve Emre artık çözmeden durmayacaktı.

Bu hadiseden babasına bahsettiğinde Cemre'nin ayrı evde yaşama hayalleri suya düştü. Rüzgâr Karalı yeri geldiğinde katı ve otoriter yanını kullanmayı asla bırakmazdı. Üstelik babası neden bu kadar sakindi Emre anlamamıştı ve işte o zaman Rüzgâr delilleri bir araya getirerek gerçeği kavrayıp, o adamın kim olduğunu ve neyin peşinde olduğunu oğluna anlatmıştı. Artık iki oğlunun canı da koruması altındaydı. Torununun ve gelininin başının belaya girmesinden korktuğunu, son zamanlarda etraflarında tanımadıkları

adamların izlerine rast geldiklerini anlatınca, durumun ciddiyetini sorgulama- yan Cemre, bahçedeki evine tıpış tıpış geri dönmüş, Emre de istediğini almıştı.

Babasının geçmişini bildiği için bu konularda ısrar etmeye korkuyor, geçmişten gelen bir düşmanın hayatlarını zehir etmesinden çekiniyordu. Üstelik ya dediği gibi hedefte onlar varsa, ya bir gün Furkan'ı elinden almak isterlerse ve gücü yetmezse, çaresiz kalırsa ne yapardı? Anne yüreği devreye girince kadınlık gururu diye bir şey kalmıyordu. Zaten çok bir şey götürmemişti diğer eve, dönmesi de o yüzden kolay olmuştu. Babası şirketten birilerini yollatmış, o hastaneden gelene kadar eşyaları evindeki eski yerini almıştı. Bu fikre en çok Furkan sevinmişti, Cemre bilememişti onun bu kadar üzülüp acı çektiğini. Eve geldikleri an dedesine koşarak, "Artık buradayız dede, gitmeyeceğim, senin kokunu özlemeyeceğim. Babaannem bana hep kek yapabilecek, sabahları yanına gelip size sarılacağım," dediği an Cemre kendi derdine düştüğünden beri oğlunu ne kadar ihmal ettiğini sonunda fark etti.

Cemre, ömrünü Emre'den kaçarak geçiremeyeceğini anladı, kesin sonuçlara ihtiyacı vardı. Ali ile garip bir ilişkileri vardı, sanki parmağındaki yüzük uzun zamandır ona kalkan ve sadece formalite bir ilişkinin sığınaydı. Ali de bunun farkında olmalıydı ki, eskisi gibi ısrarcı tutumundan vazgeçmişti, tek sorun Emre'ydi. Öyle bir çıkmazdaydı ki artık, ne yapacağını bilemedi. Yine eskisi gibi görmezden gelip hayatına devam mı edecekti, yoksa gözlerinin içine bakan adama her şeyi itiraf edip gururunu hiçe sayarak aşağılamasına izin mi verecekti? Cemre derdine gömüldü, Emre ondaki bu garip sessizliği yanlış anlayarak hırsından kudurdu, mutluluktan kanatları çıkan Furkan hiç susmadı, sürekli konuştu, uyku zamanı gelince de odasına mutluluk içinde gitti.

Son günlerdeki bu tehlike artarken gözüne uyku girmeyen Emre, güvenlik görevlilerini sorguya çekip, kamera kayıtlarında bir şey bulamayınca, evin bahçesinde defalarca tur atıp, evin güvenli olup olmadığını görmek için gizlice eve girip, sessizce oğlunun odasına çıktı. Ufaklığı uyurken izlemekten keyif alıyordu, saatlerce bıkmadan soluk alışverişini izleyebilirdi. Onca sene kendinin olmayan bir çocuğu merak etmişti, saç rengini, yüzünü, gözlerini, davranışlarını... Ondan uzak durmaya çalışırken bile içinden bir şeyler hep akıyordu, kan bağı dedikleri bu muydu? Başında amacı onu kendine uzaklaştırmasıydı ama ufak çocuk ona ne zaman parlayan gözlerle baksa, hep bir şey onu durdurmuş, kendini ona sevgiyle uzanırken bulmuştu. Sonra zamanla vazgeçmişti, başkasının çocuğu olduğuna o kadar emin olduğu halde onu sevmeye başlamıştı, kendinden tiksinmişti. Cemre'nin ihanetinin tohumunu nasıl sevebildiğine inanamamış, her gün biraz daha hem kendinden hem Cemre'den nefret etmişti. İki kere yaptırmıştı o zamanlar testi ve sonuç değişmeyince kesin emin olmuştu. Emre için inanacağı hiçbir mucizeye yer kalmamıştı ama şimdi görüyordu ki bu tamamen Ümran denen o kadının zalim bir planıydı. Peki, bu plan onu affetmesini sağlıyor muydu? Hayır,

o görüntüleri zihninden silebiliyor muydu, hayır! O adama sarılması, gömleğini çıkarması. Yine midesi kasıldı, yine kusma hissi bedenini yoklarken gözü nefretiyle kararda. Son zamanlarda ona doğru çekiliyordu yine, tüm hırsını, nefretini unutturuyordu bakışları ve diz çöktürüyordu gururuna. Bunu yapmayacaktı, ne zaman ondan etkilenmeye başlasa zihnindeki o resme bakacaktı, ihanetin resmine ve nefreti ilk günkü gibi ayakta kalacaktı. Oğlunun saçlarını okşadı, kokusunu içine çeke çeke öptü. Defalarca onu gizli koklamış, fark ettirmeden öpmüştü. Evladıyla sınananın işi zordu, yakınken uzak olmak o kadar kolay değildi. Onu izledi, dakikalarca izledi. Sonra yüreği sızladı. İzlemekten bıkmadığı biri daha vardı. Kızı nasıldı kim bilir, Ümran onu arada bir görmesine, hatta telefonla konuşmasına bile izin vermiyordu. Mahkeme ne kadar izin verdiyse de olmadı. Yurtdışında olması da işi zorlaştırıyordu. Velayetini bir alsaydı, içi öyle rahatlayacaktı ki, o da yanında olunca tamamlanacaktı.

Oğlunu son kez öpüp kokladı. Amacı merdivenlerden geldiği sessizlikte evine gidip yatmaktı ama şeytan dürtmüştü işte, elini kapı koluna uzatması ve içeri girmesi birkaç saniyelik düşünce geçidine denk gelmişti. Cemre çarşafın altında huzursuzca kıpırdanınca, kısa bir an yatağın ayakucunda kıpırdamadan durdu. Uykusu ne kadar hafifti unutmamıştı, o zaman bu riski neden göze almıştı? Oğlunu görmüştü, evden çıkıp yatağına uzanmalı ve nefretine adapte olmalıydı ama o ayaklarının istikametine yenilmişti yine. Gitmeliydi.

Bu odada onun ilgisini çekecek hiçbir şey yoktu! Zihninde bölük pörçük anılar çınlamaya başladı. "Neden, neden?" diye haykıran sesi kulağında çınladı. "Koymam... Bir daha başımı bu mezara koymam..." Cemre bunları ne zaman söylemişti, hayal mi ediyordu? Ama sesi işte acı içinde günlerdir beyninin içinde çınlıyordu. Ağlıyordu gözleri önünde silik yüzü, sürekli acı içinde haykırıyordu.

Kafasını sallayarak bu seslerden kurtulmaya çalıştı. Cemre yüzünü buruşturarak huzursuz bir tepki verdi, sonra garip bir şekilde inledi. Yine mi kâbus görüyordu? Belki diğerleri kadar kötü değildi ama onu huzursuz etmiş gibiydi. Üstelik öğrendiği gerçeği bir türlü kafasından silip atamıyordu. Ne aklı alıyordu bu dehşeti, ne de hayali. Günlerdir tek düşündüğü bunu ona yapan o zalim insanlardı. Çocukken demişti babası. Ona güvenip acılarını anlatmamıştı, oysa kavga ederken, "Benim yaralarım sandığından derin, görmüyor musun? İyi edemezsin," demişti. Bunu derken Emre kalbinde açılan yaradan bahsettiğini sanmıştı. Evet, iyi edemezdi, bu yarayı hangi ilaç, hangi söz iyi edebilirdi ki?

Ne zaman o hali gözlerinin önüne gelse delirecek gibi oluyor, önüne gelen adamı gırtlaklamak, tüm erkekleri malum organlarından bir ağaca çivilemek, dünyayı ateşe vermek istiyordu. İçi öyle yanıyordu ki, bazen kendi bile kendi öfkesine katlanamıyor, bir duvar dibinde hıçkırarak ağlıyordu. Onu

acılarından uzaklaştıramamak en büyük çaresizliğiydi. Kalbi sızladı yine, yaşadıkları o dehşet gecesi tüm düşüncelerine buz kestirdi. Hayır, yumuşamayacaktı, bu ayrı bir konuydu ona yaptığı adilik çok ayrı bir konuydu.

Vicdanıyla mantığını aynı kefeye koymayacaktı. Cemre hep kapalı kutuydu, istediğinde sinsice hedefe yürüyen sepet içinde pusuya yatan kobra gibiydi. Emre dikkatle kadına baktı. Uyurken ne kadar da masumdu, bu kadının esrarını çözmek giderek saplantı haline gelmeye başlıyordu. Ayakları onu yatağın yanına getirdi, içinde bastıramadığı bir özlem baş gösterince, yastığa dağılmış saçlarına elinin tersiyle dokundu bilinçsizce ve ne yaptığını idrak edince derhal toparlandı.

"Büyücü, uyurken bile efsunu devam ediyor," diye düşündü, girdiği gibi odadan dışarı çıkarken öfkesi daha da katlanmıştı. Son zamanlarda olanlardı onu bu kadar güçsüz bırakan, yoksa ona karşı olan tutumundan ve nefretinden hiç eksiği olmamıştı. Bu kadar güçsüz değildi ona karşı Emre, özellikle de baş döndüren kokusunu içine çekmek için üzerine eğilmesi, kabul edilemezdi.

Eve geldiği gibi sessizce çıktı, gecenin nemli havasını içine soluyarak bir zamanlar yuvam dediği eve ve onun hemen karşısında duran diğer eve baktı, ışıkları kapalıydı ve başını kaldırıp oğlunun odasına gözlerini dikti.

'Abi yukarı müsait.'

Telefonuna gelen mesajla harekete girişti.

Solukları gecenin nemine karışırken, adımlarını iki evden de uzağa çevirdi. Bu esrarı çözecekti. Korumaların meraklı bakışları altında aracına atlayıp hızla geçmişin izlerinden uzaklaştı.

Saat kaç olursa olsun, İstanbul sokakları asla uyumazdı, aracını ışıl ışıl şehrin tenha bir sokağına park etti. Gölgelerin arasından hızla ve güvenle yürürken, İstanbul'un kirli izlerini taşıyan nemli ve oksijensiz havayı içine çekti. Ez evvelki saçların taze çiçek kokan tellerinden sonra, yalnız şehrin yüzüne çarpan bu pis kokusu genzine bulaştı.

Bu şehrin bazı yerleri insana mantık yürüttürmüyordu. Emre işte o yerlerden birinde yürüyordu. Karanlık sokakları tehlikeli imajıyla ve renkli duruşuyla göz yormaktaydı. Beyoğlu'nun arka sokaklarının karmaşık yapısı her zaman herkesin düşünme konusu olmuştu. Bazı eski binalar yıkılmış, bazıları yıllardır restore edileceği anı bekleyerek direnmiş, kimilerinin ise çoktan yerlerine yenileri yapılmıştı. Burada pek çok sınıftan insan ve kültür bulunuyordu. Gün boyunca iyi adamlar ve kötü adamlar yan yana yürümekte, şanslı kadınlar ise en dibe batmış kadınlarının yanından farkına bile varmadan geçip gitmekteydi.

Geceleri fazla tenha ve tehlikeli, gündüzleri iğne atsan yere düşmez haldeki görsel şov sunan bu yer, onun aradığı kişileri bulmak için de gayet uygundu. Emre başını kaldırıp ışıklarla süslenen yapıya baktı, gündüzleri en çetrefilli işlere, geceleri ise sadece eğlenenlerin riyakârlığına iştirak ve yataklık ediyordu.

Emre yanından geçen gençlere arkasını dönerek elini ensesinde gezdirirken, gözlerini giriş kapısındaki korumalara dikti ve kendini kamufle etti. Buraya girmesi geçen sefer sorun teşkil etmişti, onu tanıyacakları için kesin giremeyecekti. Yoldan geçen uzun beyaz minibüsün arkasına takılarak hızlı adamlarla onlar görmeden aşağı sokağa saptı ve binanın etrafında birilerinin olup olmadığını kontrol etti. Hava hayli baskındı, üstelik bulunduğu yeri artık sadece eski sokak direkleri aydınlatıyordu. Gözleri karanlığa alıştı. Mum kadar ışıtan sokak lambalarının ışığı çok zayıftı ama daha önce de geldiği bu yerde, aradığını bulmak için ışığa ihtiyacı yoktu. Karanlık ve metruk duran urkütesi sokağı hiç tereddüt etmeden döndü, önüne çıkan büyük demir kapının boyunu aşan sivri uçlu tepesine baktı. Dudakları sinsi bir tutumla kıvrıldı ve elleri soğuk demire değdiğinde, sağlam duran yapıyla memnun hafif bir ses çıkardı.

Deneyimin verdiği rahatlıkla paslı demiri sarsmadan hızla tırmandı. Son birkaç haftadır bu tür gizli işleri defalarca yapmış olan Emre, basacağı yeri ezbere biliyor gibiydi. Duvarın camına giden düz yoldaki çıkıntıya ayağını ve elini iliştirdikten sonra tuğlaların yanındaki girintilere tutunarak kırık camlı pencereye ulaştı. Pencere demirleri bir hapishane gibi sıktı. Ancak eski ve paslı demiri esnetmek onun için hiç zor olmadı, biraz güç kullanması ve dikkatle olduğu yerde dururken düşmemek için aynı demire sımsıkı tutulması yeterliydi. Kuvvetli bir gıcırdama sesi geceyi kaplarken, iyice paslanmış menteşelerden gelen gıcırtı sonrasında istediği gibi pencereden içeri girmişti.

Eski ve metruk yerde ayakları kırık camlarla kaplanmış zemine değdiği an, paslanmış demirden kirlenen ellerini ovuşturarak silkeledi. Artık istediği kişiye kolayca ulaşacak ve son zamanlarda merak edip ne işler karıştırdığını görüp, istediği bilgilere bu gece ulaşacaktı.

∞

Emre o gece istediği bilgiye ulaştı, hatta daha fazlasına. Artık ipin ucunu tutmuştu ve yakında çorap söküğü gibi gerisi gelecekti, Cemre'nin ne işler çevirdiğini öğrenecekti. Yine haber geldiğinde, ondan evvel haber Cemre'ye de uçmuştu ki, tüm gün ortalardan kaybolan kadını, bu davette, hem de davetsiz misafir olarak bulmuştu. Ne karıştırıyordu bilmiyordu ama tekin adamların evi değildi burası, bu kız bunu görmüyor muydu? Cemre sıkıntılı bir halle etrafına bakınırken, Korhan Bey'in dikkatini karısına verdiğini gördü. Kesin bir şeyler sezmişti. Korhan denen adam sınırdaki asilere yardım ve yataklık ediyordu. Cemre son aldığı bilgiye göre abisi de bu asi çetenin içinde yer almaktaydı. Zannınca abisi ülkesini parçalayan ve kardeşlerine bu kötülüğü yapan adamların soyunu kazımadan durmayacak, ortaya da çıkmayacaktı. Ama ona ulaşırsa belki bu korkunç fikirden vazgeçirebilir, ihanet duygusundan sevgisiyle arındırırdı. Abisi eli kanlı bir katil olmamıştı, buna asla inanamamıştı ama son delillere göre abisi büyük bir oluşumun ölüm makinesiydi.

Ne korkunç, ne dehşet bir çıkmazdı! Tam aradığı adamın ağzını ararken, karşısında o belirmişti ve tüm planını altüst etmişti. Lanet adam buraya geleceğini nasıl öğrenmişti? Burası büyük bir Arap liderinin partisine ev sahipliği yapan konaktı. İstanbul'un güzide yerlerinden birinde, tüm planı tıkır tıkır ilerken Emre her şeyin içine etmiş, onu tehlikeli bir konuma sokmuştu.

Emre elini ona uzattığında Cemre hemen tuttu ve kendini dans pistine yönlendirmesine izin verdi çünkü ona yaklaşarak sorması gereken bir hesabı vardı. Etrafında sosyetik Araplar ve kapalı mı açık mı belli olmayan giyim tarzlarıyla kafa karıştıran kadınları vardı.

"Burada ne işin var?" derken adamın belindeki eli sert bir şekilde sıklaştı.

"Asıl senin ne işin var burada? Bu karanlık adamları nereden tanıyorsun?" diye hesap sordu.

"Beni mi takip ettin?" diye atıldı Cemre huysuzca. Yüzü biraz mahcup duruyordu, gözleri ise ellerindeydi. Fonda sakin bir aşk müziği çalıyordu, beceriksiz adımları canlı ve biraz dolaşmış haldeydi fakat onun uzun boylu bedeninin güven veren varlığını hissettikçe sakinleşiyordu. Uzaktan bakanlar onların sohbet eden iki âşık olduğunu düşünebilirdi. Topuklu ayakkabılarının zemine olan zarif teması, genç kadının üzerine eğilip kulağına bir şeyler fısıldayarak geri çekilen adama verdiği ürkek tepkileri, hareketlerinin her biri baştan sona zarafetin birer simgesi olan salınışlarıyla ikisi de bir tablo gibiydi.

Cemre daha önce hiç dikkatleri üzerine çekmeden, böylesine zarif bir biçimde dans etmemişti. Kesinlikle gösteriş yapmıyordu. Dansın sonunda durup elleri birleşmiş, bedenleri bütünleşmiş bir halde yüz yüze baktıklarında, adamın nefesi bile değişmemişken kadının göğsü her zamankinden daha hızlı inip kalkıyordu.

Emre'nin duruşu soğuk, ifadesi alaysız, bakışları düşünceli ve üzgündü.

Onun bu sessizliğinden rahatsızlık duyan Cemre boğazını temizledi. "Neden takip ettin beni?"

"Sen neden evden hırsız gibi kaçarak, kimseye haber vermeden buraya geldin? Üstelik tek başına. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Bir de hesap mı soruyorsun, beni takip eden sensin. Üstelik sadece kendi kültürümden bir partiye katıldım, abartacak bir durum yoktu ortada."

Etrafına bakınan Emre, "Abartısız partin gangster yuvası," diye hırladı.

Cemre başını geriye attı, gözlerinde şimdi dikkat vardı.

"Neden geldin peşimden diye sordum."

"Gece vakti nereye gittiğini sorsam söyleyecek miydin?"

Cemre dudaklarını sıktı. Demek ki kendini, hisleri konusunda karanlıkta bırakmaya kararlıydı. Üstelik görüştüğü kişiler ya da aradığı şey hakkında pek fikri yok gibi duruyordu. Rahatlayınca, derin bir nefes aldı. "Geceleri beni takibe mi başladın?"

"Tesadüf," diye yalan söyledi adam ona bakmadan.

Cemre hafifçe gülümsedi. "Tesadüf için iyi bir takip."

Emre ona nihayet baktığında, koyu gözleri ifadesizdi. "Nişanlımın evine gelebilirdim, oraya da böyle dalacak mıydın? Üstelik sen geceleri de böyle grantuvalet mi dolaşır oldun?" diye sordu üzerindeki asil takımına bakarak. Bu ayrıntıyı fark ettiğini bilmiyordu, Emre ona bir an için bakakaldı, sonra yüzünü çevirdi. "Bir işim vardı."

"Bu kılıkla mı? İşin romantik bir mekânda olmalı..." diye dişlerini sıkarken sakince gülümsedi.

"Seni merak ettim," diye sonunda itiraf etti Emre, etraftaki adamların geçmişleri ve yaptıkları işler aklına geldikçe delirecek gibi oluyordu. Bu tehlikeye nasıl gözü kapalı atlardı.

"Sebep?"

"Çocuğumun annesisin."

"Bahane! Neden sürekli gözünü üzerimde hissediyorum, planın ne? Ne istiyorsun benden?"

Oysa yurduna dönerken tek planı Furkan'ı ondan alıp, acı çektirmekti. Herkese yaşattığı acının aynısını hissettirmekti fakat daha ilk gün, yeşil gözlerine bakınca planı unuttu ve sonradan planladığı her zalim hareketi de tek bir bakışla sekteye uğradı. Bugünkü geldiği nokta da ise artık başında ne planlıyordu, ne için buraya gelmiş ve amacı neydi unutmuştu. Aklı karışan ve içindeki sıkıntıyla duyguları karmaşık olan Emre dansı yarıda bıraktı, kadını kollarından saldı.

"Sadece oğlumun zarar görmesini istemiyorum."

Doğruydu, artık biliyordu ki onun babası kendisiydi. Ne planlar ne şüpheler hiçbir şey umurunda değildi tek derdi oğlunun zarar görmesini engellemesiydi.

"Baban varken mi? Bunun mümkün olmayacağını ikimiz de biliyoruz, endişelenmen yersiz. Oğlun zarar görmez, bense senin umurunda olmam. Zarar görürsem mutlu olursun, şimdi geldiğin merakını da alıp çevremden uzaklaşır mısın? Kendi kültürümün ve geleneğimin eşliğinde bir gece geçirmek istiyorum, özgürce."

"Öyle diyorsan," dedi adam ve arkasını dönüp yürüdü. Öylece gidip onu dans pistinde yalnız bırakmıştı. Önce onun arkasından bakakaldı, sonra ona merakla bakan insanlara döndü. Böyle bir şey daha önce hiç başına gelmemişti. Dengesiz herif, kendini bulunmaz Hint kumaşı mı sanıyordu?

Kendisine gözlerini dikerek bakan yaşlıca kadına gülümsedikten sonra, foyası ortaya çıkmadan ve partiye davetli olmadığı belli olmadan arkasını dönerek dans pistinden uzaklaştı. Başı dik ama dalgın yürürken, bazı tanıdıkların verdiği selamlara karşılık verip vermediğinden bile emin değildi. Burada bulunan İran asıllı birçok sosyetiği tanıyordu. Sadece davetli değildi hepsi bu, panik yapacak bir şey yoktu. Gidip gitmediğinden emin olmak istedi.

Bakışlarını etrafında dolaştırdı, neden onu sürekli takip ediyordu ki? Bu geceyi kazasız belasız atlatsın, döndüğünde ona söyleyecek bir çift sözü vardı. Ya gitmediyse, bir köşeye sinip onu takip etmeye devam ediyorduysa? Bu düşünceyle irkildi. Başını kaldırıp salonu baştan aşağı taradı. Hiçbir yerde görünmüyordu. Böyle bir şeyi yapmazdı değil mi?

Dikkat kesildi, yakın zamanda bir liste daha yollayacağını bahseden adamları gizlice dinledi ve onlara görünmeden partiye karışıp üzerinde oluşacak şüpheleri bastırdı. Cirrus'un ne haltlar karıştırdığını öğrenmek için az önce bir grup adamla sohbet ederek listeden bahseden adamın girdiği ve gözden kaybolduğu hole gizlice girebilmek için birkaç basamak çıktı. Her yer ışıl ışıldı ve müzik son sesti. Bu evin sahibinin bu tarz partileri son zamanlarda rövanştaydı, birkaç defa daha gelmişti. Bu koridorun sonunda bir dinlenme odasının olduğunu hatırlıyordu. Hızlı adımlarla kapısına yaklaşıp odanın içini gözetledi, buranın boş olduğunu görünce derin bir nefes aldı. Ama beyaz entarili adam ortalıklarda yoktu. Birkaç dakika onun bu koridorun üzerinde herhangi bir yerde olmadığını anlamasına yetmişti.

Cemre derin bir nefes alarak eteklerini toparladı, kapıyı kapayarak holün sonuna koştu. Bir üst kata çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Burada itibarını tehlikeye atıyordu. Biri onu gördüğü takdirde, yolunu kaybettiğini söyleyebilirdi ama geçen seferde böyle bir yalan söylediği için artık inanırlar mıydı bu şaibeliydi. Parti dururken, başka bir katta görülmesi kafa karışıklığına dair öne sürdüğü mazeretin inandırıcılığını kaybetmesine sebep olurdu.

Birilerinin geldiğini görünce gözleriyle kaçacak yer arşınladı, bir kapıyı dikkatle açarak buranın ardiye olduğunu gördü ve içeri girip onların gitmesini bekledikten sonra, kalbi ağzından dışarı çıktı. Korkudan artık eli ayağı dolaşıyordu. Şansına içeride bekleyen bir hizmetçi yoktu ancak aradığı adamda burada yoktu. Koridorun sonunda köşeyi dönmesiyle kendini başka bir kapının önünde buldu ve o anda birilerinin yine ayak seslerini ve sohbet edişlerini duyunca, derin bir nefes alarak içeriye baktı.

Burası bir süitti. Odanın dekorasyonu kahve renklerinde döşenmiş ve altın rengiyle taçlanmış bir kral odasını andırıyordu. Araplar şaşaayı çok seviyordu Cemre'nin aksine, o sadelikten hoşlanırdı. Asmalı kocaman bir yatak odanın ortasını olduğu gibi kaplıyordu, arkasındaki pencerelerin önündeyse uyumlu renkte perdeler ve komodinler mevcuttu. Duvarların önünde çok sayıda oymalı, ağır aksesuarlar yerleştirilmişti. Cemre sessizce odaya girerek, aptalca bir içgüdüyle etrafı kolaçan etti. Kimse yoktu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde odadan çıkmaya hazırlanırken, yan odadan gelen uğultuyu duydu. Bu abisine onu götürecek ipucunun sahibi olan Mahmut Halit denen adam olmalıydı, çıkardığı sese bakılacak olursa da bu odaya doğru geliyordu. Cemre tam da kaçmak için bir hamle yapacaktı ki... Dolabın kapısı

sıldı, arasından güçlü bir kol uzanıp onu içine çekerken çığlık atmak için açılan ağzına elini tıkadı.

Genç kadının korkusu bir soluma ile ağzını kapatan elle bastırılmıştı. Gözleri karanlığa henüz alışmamıştı fakat arkasındaki adamın kim olduğunu hemen anlayamamıştı. Arkasını dönmek istediği sırada, "Şişttt!" diye fısıldadı.

Hızlı hızlı soluk alırken, olduğu yerde donakaldı, kalbi tuzağa düşmüş bir tavşanınki kadar hızlı atıyor ve korkuyordu. Bağırsa dışarıdakilere yakalanacaktı, bağırmasa arkasındaki adam kimdi bilmiyordu! Ve tam o anda tanıdık koku genzini gıdıkladı. Sonra o bilindik sıcaklık tenini karıncalandırdı. Şaka olmalıydı, cidden şaka olmalıydı. Endişelenen kadını kendi bedenine yasladı adam ve ikisi birlikte odanın içinde dolaşan Mahmut Halit Elsancar'ın mırıltılarını dinlemeye koyuldular. İri elin sıcaklığının yanı sıra sırtında genç adamın kalbinin atışını hissedebiliyordu. Kadının kalbi şimdi de tamamen farklı bir nedenden dolayı hızlanmaya başlamıştı. Poposu adamın kasıklarına yaslanınca hissettiği sertlikle, bedeni ürperdi. Şimdi daha hızlı nefes alıyordu ve Emre hâlâ elini ağzından çekmemişti. Kollarında huysuzca kıpırdanarak kurtulmak istediğinde, "Hişşt!" diye uyardı yine Emre onu. Artık Cemre'nin onun kim olduğunu anladığına emindi. Bu kadar sakin kalmazdı yoksa dışarıdaki adamların onu parçalayacağını bilse bile başka bir adamın ona bu kadar yakınlaşmasına izin vermezdi.

Tamamen uygunsuz bir nedenden hem de.

Dolabın dışından bir çekmecenin açılma sesine benzeyen bir tıkırtı duydular. "Bunu karıma takacağım, nasıl güzel mi?" diye sordu Mahmut Halit. Bir kadının kısık kıkırdama sesi ve şuh kahkahası duyuldu. Cemre ya dolaba yaklaşırlarsa diye endişeyle dolarken, genç adamın nefes alışverişi düzenli ve derindi. Sanki bir çay salonunda duruyormuş gibi rahattı uyuz, hem de bu dar alanda, o rahatsız kıyafetlerin içinde.

Ne arıyordu burada, hatta bu dolabın içinde? Neden gitmemişti hâlâ?

Cemre içindeki öfkenin kabardığım hissetti. Ne cüretle burada böylesine sakin ve kendine hâkim bir şekilde durabiliyordu? Ne cesaretle göğüs uçlarını sertleştirip içindeki bu yangını en tehlikeli anda bile ortaya çıkara biliyordu? Neye güvenerek ona böyle sımsıkı sarılıp tüm açlığını ve yalnızlığını yüzüne vuruyordu? Ne cüretle bütün bunlara sebep olup hiçbir şeyin farkına varmıyordu?

Cemre kıpırdanmak için onun koluna kenetlenmiş olan ellerini çekti. "Senin güzel gerdanına ne kadar yakıştı," dedi Mahmut Halit denen adam, muhtemelen kadına asılıyor, parasıyla gözünü boyamak istiyordu.

"Sana da asıldı mı?" diye hırladı kulağının dibindeki ses.

Adam onu görse belki asılırdı ama Cemre onu dikizlerken titiz davranıp hep geri planda kalmıştı.

"Sana ne!" diye fısıldadı. Adam kadına kur yapmaya başlayınca midesi bulandı, bu adamın beş tane daha karısı vardı. Midesiz pisliğin tekiydi. Baştan çıkarmak için her yolu deneyen adamın birazdan sevişme teklifi etmesinden korktu. Arkasında genç adamın kalçasına oturan ve kasıklarını tüm ihtişamıyla bedenine yaslamasına sebep olan dar ve yumuşak kumaşın dokusunu hissediyordu. Terlemeye başladı ve bu iki şeyden sebepti, biri dışarının tehlikesi, diğeri içinin tehlikesi, hangisi daha vahimdi?

"Kendini uzaklaştır," diye uyardı Cemre huzursuzca kıpırdanarak.

Adam konuşmadan onu biraz uzaklaştırmak istedi ama o kadar iri olunca bedeni bu pek kolay olmadı. Uzaklaşmak istercesine hareket etmek istese de, dolabın içinde yeterince alan yoktu. Hemen arkalarında kıyafet yığınları vardı.

İkisinin de kaçacak yeri yoktu. Ve odadakilere bakılırsa onlar çoktan işe koyulmuştu. Kalçasındaki sertlikten rahatsız olunca, Cemre arkaya doğru uzanarak bu tuhaf pozisyonda ulaşabildiği yerlere dokundu. Sinirlenerek yumruklarını sıkıp bir karara vardı ve Emre daha bir şey söylemeden kollarında hızla döndürdü kadını. İsteseydi karşı koyabilirdi ancak en ufak bir mücadele dışarıda sevişen ikilinin dikkatini çekebilirdi.

Dolabın üstünde boşluk olduğu için içeri biraz hava sızıyor biraz ışık da karanlıklarını aydınlatıyordu. Başını kaldırarak karanlıkta parlayan gözlere baktı. Ne için bu kadar parlak bakıyordu? Kızgın mıydı? Meraklı mı? Yoksa bacaklarının arasındaki fazlalık gibi uyarılmış mıydı?

Aslında hiçbir önemi yoktu. Artık birilerinin onun farkına varmasını beklemekten yorulmuştu. Sahte bir neşe maskesiyle dolaşmaktan bıkmıştı. Hissettiklerini saklamaktan usanmıştı. Bugüne kadar hiç kimse duygularına taktığı maskenin farkına varmamıştı, onun dışında.

"Ne işin var hâlâ burada?" diye hesap sordu ve kafasını karıştırmaya fırsat kollayan adam bu sefer uyarıyı es geçerek sesini dudaklarıyla kapandığı an, Cemre ne tepki vereceğini, ne yapacağını, nerede olduğunu, bütün dünyayla birlikte kırgınlığını ve kızgınlığını da unuttu. Sıcacık, keyifli ve uyku kadar tatlı bir karanlığa gömüldü. Karnındaki sert kasılmanın bile mazoşist bir keyfi vardı.

Emre dudaklarını çekip de, ona soluk alması için zaman verdiğinde, Cemre ancak o an kendine geldi ve ağzını açtığı an hesap sormak için adam eğildi ve kadın dişlerini sıktı. Emre parmağını dudağına sürttü sus dercesine, dişlerini sıkan Cemre gözlerini kısarak dizini kaldırabildiği kadar kaldırdı ve adamın malum yerine hedef aldı ama Emre onun planını fark ettiği için erken davranıp o narin dizi bacakları arasına sıkıştırmıştı. Dişlerini sıkan adam başını saat yönünde çevirdi ve kadın ağzını açamadan uyarırcasına dudaklarını kendine hapsetti. Önce onu itmek için birkaç cansız hamle yaptı ama sonra kollarını boynuna dolamış olduğunu fark etti. Nefesi yüzünü okşuyor, burnu her nefes alış verişinde burnuna sürtünüyordu.

Koyu kahve gözler öylesine yakınındaydı ki, dolabın kapısından sızan ışıkta, içindeki kara benekleri de, tuhaf parıltıyı da rahatça görebiliyordu.

Kalbi onun bedeninde atıyormuşçasına ritimleri aynıydı.

Emre sanki bir şey söylemiş gibi "Söyle," diye fısıldadı. Ucu buz kesmiş burnunu soluksuz halde duran kadının burnuna sürttü. "Söyle artık."

Ve büyü bozuldu. Genç kadın kendini geri çekti. Emre de buna karşı koymadı, ama bıçak gibi saplanan bakışlarını bir türlü onun yeşil gözlerinden alamadı.

"Söyle."

Cemre'nin gözlerinde de tedirgin bir bakış seziliyordu. Tereddüt edince, "Lütfen, artık yoruldum, sen yorulmadın mı?" diye fısıldadı.

Kadının boğazı düğümlendi. Emre ciddi miydi? Yoksa onunla yine oynuyor, sadece flört mü ediyordu? Oynuyor muydu, yoksa intikam almanın başka bir yolu muydu? Yine kollarına alacak sonra unutacak mıydı bu anı? Artık aralarında bir iletişim kurmak istediği belliydi. Bu gece sadece bir başlangıçtı onun için.

Emre geri çekilerek konuşmasını sabırla bekledi. Bir an bocalayan Cemre ne yapması gerektiğine karar veremedi. Kaçmalı mıydı, durup onunla yüzleşmeli miydi?

Cemre bakışlarını genç adama çevirdiğinde, gözleri çakıştığı zaman mazi şimşek gibi zihninde çaktı.

O gece hata yapmıştı ve şimdi yine aynı arzu olanca çılgınlığı ile şahlanıyordu. Ateşin sarı, kırmızı, turuncu ışıkları adamın gözlerinde parlıyordu, yanıyordu gözbebekleri ve içini yakıyordu bakışları.

"O adam kim Cemre? Kimi arıyorsun?" diye fısıldadı.

"Neden merak ediyorsun?"

"Çünkü sana değer veriyorum."

"Vermiyorsun, kandırıyorsun beni, ağzımdan laf almak için oynuyorsun," diye fısıldadı. Dışarıdaki sesler hararetlenmişti adamın ve kadının zevk çığlıklarına karyolanın gıcırtısı ve duvara vuran tok sesleri katılmıştı.

"Önceleri bunun hep bir ilgi, bir beğeni olduğunu düşünürdüm, güzel bir yüz, çekici bir beden, itaatkâr bir ifade..." Uzandı, yanağına dokunarak teninin pürüzsüzlüğünü parmaklarına kazıdı. "Sen ilgiden çok ilerideymişsin, sen..." dedi pişmanlık içinde susarak, "Sen nefes almak kadar güzelmişsin, özelmişsin, gerekliymişsin."

Eskiden olsaydı, Cemre böyle güzel sözleri duyunca yağ olur erirdi ama artık onun tuzağına düşünce canının yanacağını biliyordu. O yüzden avcının kovaladığı tavşan gibi kaçması gerekliydi.

Nemlenen yeşil gözlerini adamın dudaklarından ayıramadan soluksuz bekledi.

"Özür dilerim," demesini bekledi ama Emre tek kelime etmedi. İlk damla süzüldü yanağına, Emre başparmağıyla silerken yanağını, ardından ikincisi ıslattı pürüzsüz tenini. Öylece durmuş bakıyordu gözlerine, tek bir özürle affedecek kadar çok sevmişti onu. Ona o kadar güçsüz ve iradesizdi ki... Adamın ağzı dudaklarına yaklaşmaya başlayınca, gözlerini yumdu. İki iri damla kirpiklerinin hapsinden kurtulup yanağına süzüldü.

"Özür dilerim."

Dudaklarına tıkınan hıçkırıklarını boğazına düğümledi ve bu sözlerin yine benliğinin oyunu olduğunu düşündü, gözlerini açınca hayal ettiğini görecekti. Ama değildi. Emre alnını alnına yaslayarak "Ağlama," diye fısıldadı, "Bu gözyaşlarına değmiyorum." Elleri adamın göğsüne dokundu, parmakları gibi tüm bedeni titriyordu.

Hıçkırdı, öyle kısık, öyle acılıydı ki bu ses, tıpkı bir ele sığan mayın gibi, kapladığı yer ufacık, yıkımı muazzamdı. Ufak yüzünün ıslaklığını iri elleri arasına gömdü adam. Dudaklarını burnuna dokundurdu, Cemre bir kez daha hıçkırdı. Sonra yanağına ve dudaklarının üzerine dokundu, gözyaşının tadını algıladı dilinin ucunda. Dokunuşundaki şefkat, öpüşlerindeki ateş ve açlık, Cemre'nin duyduğu açlıkla eşitti. Ve onun kolları arasında kıvrandıran özlem dalgalarına teslim oldu.

Emre'nin elleri yavaşça kayarak omuzlarına dokundu, sırtında gezinerek beline kayıp onu daha fazla kendine çekti. Şalının düğümünü açıp eşarbının rahatlamasını sağladı, ikisi de dar alanda terlemişti. Başına sarılı kumaşı biraz çekiştirmeyle omuzlarından aşağıya sıyrılmasını sağladı. Parmaklarını saçlarına dokundurmak istiyordu, topuzunu tutan tokanın klipsini açtı. Dudaklarını saçlarına dokundurup mis kokusunu derin derin içine çekerken, senelerce hep aradığı kokunun bu olduğunu çok geç anladı. Yanağına bir damla süzülürken içindeki pişmanlıklar canını acıtıyordu. Dudakları beyaz tenini okşayarak yanağına dokundu. Narin bedenini kıyafetlerin üzerine iyice yatırıp onu ürkütmeden bedenine yasladı. Elleri dizlerine uzandığında, Cemre'nin elbisesi üzerinden sıyırılıp yukarı toparlandı. Hafifçe ürperdi. Ama içinde bulunduğu girdaplarından hiçbir şey çekip çıkaramazdı onu.

Adamın pişman sesi kalınlaşmış, arzudan titremeye başlamıştı. "Öyle güzelsin ki..." Gözleri yüzünün her köşesinde geziniyor, elleri tenini yakıyordu. Buna karşın genç kız saçları darmadağın, solukları savruk, dudakları şehvetle gerilmiş, dişleri birbirine vurmaya başlamıştı. Erkeğinin varlığına sokuldu. Elleri yakasında sıklaştı, farkında olmadan kendine çekiştirdi. Sarılmak istiyordu, hissetmek istiyordu, eskisi gibi sınırsız olmak istiyordu. İçindeki boşluğun kapanmasını, acısının dinmesini, geçmişi unutmayı istiyordu.

"Ağlama..." diyerek yeniden onun dudaklarına kapandı. "Ağlama aşkım, lütfen."

Mantığını kaybeden Cemre tepeden tırnağa ürperdi. Ellerinin bir yolunu bulup gömleğinin düğmelerini açtığını ve parmaklarının tenine dokunma aşkıyla içeri süzüldüğünü idrak edemedi. Çıplak göğüs kendi göğüslerine değince, gözlerini alabildiğine açtı ve soluk soluğa adamın ateş gibi yanan bakışlarıyla karşılaştı.

Şu halde korkudan başka bir düşüncesi olmamalıydı, en tehlikeli zamanda bu olacak iş miydi? Onu soluksuz bırakan çıplak teni değildi, onu soluksuz bırakan kalbiydi, çünkü adamın yüreği kendi yüreğinin üzerinde, aynı hızda, aynı heyecanda atıyordu.

Alnı terlemiş, yüzü kızarmıştı, saçları dağılmıştı. Her yanı ateş gibiydi.

"İnanmıyorum sana..." diye fısıldadı hıçkırırken. "Affedemiyorum... ama... seni değil kendimi."

"Şişttt..." dedi çaresiz adam. "Şişttt..."

"Gerçeklere gözlerimi kapadım, masallara inandım," diye fısıldadı Cemre. "Yine kandırıyorsun."

"Beni sevmez misin?" dedi adam çaresizce. "Yeniden sevemez misin?" Ses tonu, Cemre'nin içinde bir kıvılcımı ateşledi. Kalbi öyle hızlı gümledi ki bir an patladığını düşündü. Alevler içinde yanan, asla kapanmayan bir acı gözlerinde tüttü. Ağzını açsa sesi çıkmaz, konuşsa söyleyecek söz bulamazdı. O anda bir kurtarıcı gibi çalan kapı acı acı inletti kulaklarını. Cemre adamı üzerinden ittirirken, Emre küfrederek, "Sakin ol, biri geldi sanırım," diye fısıldadı. Kadının başını göğsüne çekti. Cemre ne halde olduklarını idrak etti. Bir evin, yabancı bir odanın dolabının içinde saklanıyorlardı ve onlar az daha sevişmek üzereydi. Neden ona karşı çıkamıyordu? Utanan yüzünü saklarcasına yana dönen ve gözlerini kaçıran kadın bakışlarını ona çevirmedikçe içini gerip bir ürperti sarıyordu. Az önce içini kavuran ateş birden sönüvermiş, bedeni buz kesmişti. Cebindeki telefon titredi. Telefonu bulduğunda gördüğü ekranla bir an durakladı. Bakışlarını Emre'ye çevirdiğinde, yüzünün değiştiğini, gözlerinin öfkeyle parladığını gördü. Gömleğinin düğmeleri açılmış, göğsündeki tüyler açığa çıkmıştı. Saçlarını ne ara darmadağınık etmişti. Ve gözleri... gözleri yeniden oraya odaklanınca yutkundu.

Emre dişlerini sıkarak, "Ali dallaması mı arıyor?" diye homurdandı kısık sesiyle. Kapı açıldı dışarıdan ve saklandıkları oda sessizleşti. İkisi de kulak kesilip, odanın içinde birinin olup olmadığını anlamaya çalıştılar, emin değillerdi, emin olmak için beklediler ve telefon yeniden çalmaya başladı. Emre dişlerini sıktı.

"İyi geceler Ali," diye yazdı.

"Müsait misin?" diye cevap yazmıştı adam da.

"Evet," yazdı hiç müsait olmadığı halde, Emre tek kaşını kaldırarak meraja baktığında Cemre omzunu sarstı.

Ali, Doktor Mehmet'in ofiste çalışırken bir kalp krizi geçirdiğini ve durumunun iyi olmadığını yazarak haberdar etti. Cemre'nin rengi kül gibi oldu. "Üzgünüm," diye yazdı hemen.

"Hemen gelebilir misin? Ailesi perişan. Ben de ne yapacağımı bilemiyorum," yazdı Ali cevap olarak.

Cemre'nin gözleri doldu, daha dün yaşlı adamın torunu olacağı için nasıl da heyecanlı olduğunu hatırladı. "Birazdan geliyorum, lütfen sakin ol," diye yazdı üzgünce.

Kötü haberi aldığından beri Emre'yi unutmuş gitmişti. Kapıya kulağını yaslayıp içeriden ses gelmeyince kendini nefes nefese dışarı attı, etrafa bakındı, yatak dağınıktı ama odada kimsecikler yoktu. Saçları ne ara dağılmıştı, dolaba bakınarak lastiğini arandı. Yavaş yavaş toparlanmaya başladı. Saçlarını yeniden topuz yaptı, bonesini takıp şalını yeniden bağladı. Cemre çok sevdikleri iş arkadaşlarına içinden dua ederken, gözleri üzüntüden bitkin düşmüştü.

Emre ise çoktan toparlanmış, ona dik dik bakarak karşısına geçmişti. Asık bir suratla, suçlayıcı gözlerle süzüyordu. Kedini toparlayan Cemre, "Gitmem gerek," diye mırıldandı. Bir şey diyecek gibi oldu, sonra vazgeçip kaçarcasına kapıya yöneldi. Yanakları kızarmış, gözleri suçlu gibi kaşlarının altına saklanmıştı.

Saçlarına elini daldıran Emre, yüzüne bakmadan odadan çıkmaya hazırlanan kadına öfkeyle bakarak, "Eğitimli papağana dönmüşsün elinde, tek bir sözüyle seni yönetiyor," dedi hırsla.

Kapının kolunu tutan Cemre başını kaldırdı. "Terbiyeli konuş."

"Küfretmedim henüz," dedi adam kadının elinin üzerine elini koyup kapıyı açmasına engel olurken.

Cemre önce durumu açıklamak için ağzını açtı, sonra vazgeçti. Ne anlatacaktı? Az kalsın korkunç bir çılgınlık yapıyordu, kendini asla affetmeyeceği bir hata daha. Şimdi saçma sapan bir şey yapmadan ve birine yakalanıp kafası kopmadan, bir an önce çıkıp gitmeliydi buradan. Zaten istediği listeye de ulaşamamış, onun yerine bu adamla kırıştırmıştı. Yok, aklını başına almayacaktı.

Sinirli bir tavırla dışarı çıktı ve etrafta kimsenin olmadığını görünce parti salonuna inip çıkışa yöneldi.

Etrafına bakınarak taksi aranırken koluna dokunan adam, "Buraya taksiyle mi geldin, salak mısın sen?" diye hırladı.

"Aracım bozuldu yine, ne yapayım?" diye homurdandı Cemre.

"Seni ben götüreyim."

Cemre onun telefondaki konuşmayı yanlış yorumladığını anladı. Ama belki de böylesi daha iyiydi, böylece uzak durmasını öğrenirdi. Emre buz gibi bir sesle, "Yürü," dedi ve onu beklemeden valenin getirdiği aracın kapısını açtı. Kız içine geçti, adam da binince, "Bu senin aracın değil ki?" diye sordu.

"Sen cidden salaksın, buraya elini kolunu sallayarak geldiğin yetmezmiş gibi bir de..." dedi ve dişlerini sıkarak direksiyona vurdu. Cemre korkuyla sıçrarken, Emre hırlayarak araca vurmaya devam ediyordu. Öyle öfkeliydi ki, öyle hırs doluydu ki, işin kötüsü sevdiği kadına kızmaya hakkı bile yoktu.

"Sen sakinleş..."

"Bir daha sakın kendini tehlikeye atma!" diye gürledi. Kadının korktuğunu görünce kendine bir kez daha lanet etti. Cemre hiç sesini çıkarmadan kemerini takarken önüne bakıyordu. Ama ne kadar denerse nedesin kemeri bir türlü takamadı. Emre kadının ellerine baktığında, titrediğini görünce derin derin soluyarak sakinleşmeye çalıştı. Genç kadının eline uzandığında Cemre korkuyla irkildi ama Emre aldırmadı. Hızla aracı çalıştırdı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Beni bir taks..."

"Cemre!" diye uyardı kabaca. "Nereye?"

"Hastaneye."

Emre yola çıktı, aracın içi mutlak bir sessizliğe kesildi. Araç hızla yol alırken sokaklarda, ne Cemre'nin ağzını bıçak açıyor ne Emre tek kelime ediyordu. Uzun parmaklı elleri direksiyonda, gözleri yolda, dimdik oturan bu adam az evvelki samimi hallerinin aksine bir yabancı gibiydi. Sokak lambaları arabanın içini aydınlattıkça, adamın koyu saçlarındaki birkaç gümüşi tel parladı. İlk evlendikleri zamanlar ikisi de çocuk denecek yaşlardaydı, karakteri ve huyu değişmişti belli ki, artık hemen hemen onu hiç tanımıyordu.

Aracı hastanenin önüne çekince, Cemre inmek için kapıya uzandı. "Yarın konuşuruz," dedi adam sabırsız bir tutumla.

"Konuşacak bir şey yok," dedi Cemre, bu gece olanları unutmalıydılar.

Emre bileğini yakaladı hırsla, Cemre can acısıyla bağırınca da, endişeyle parmaklarını gevşetti. Canını yakmak istememişti ama kadının kolundaki takı ufacık bir baskıyla bile canını yakmaya yetmişti.

"Yarın seni alacağım ve neyin peşinde olduğunu anlatacaksın."

"Oğlum dışında bir mesele için konuşmamız gerekmiyor."

"Benimle az önce sevişecektin kahrolası!" diye gürledi.

"Bir hataydı," dedi korkudan rengi atan kadın.

"Hata..." dedi adam kendi kendine konuşur gibi.

"Evet hataydı, bir süre yan yana gelmezsek sevinirim."

Cemre kolunu elinden çekerek kapıyı kapatıp hastanenin kapısından içeri girerken, Emre hırsından dişlerini sıkarak ellerini saçlarına soktu, sonra da öfkeyle direksiyona defalarca vurdu. Onu başkasıyla paylaşmak istemiyordu, başkasına gönlünü verdiğini düşünmek nefes aldırmıyordu.

Ve kahretsin ki bu hale gelmelerinin tek sebebi onun düşüncesiz hareketleriydi.

Cemre adamına "Yeni bir Arap partisini dört gözle beklediğini ve mutlaka ona da bir davetiye ayarlamasını rica ettiğini belirterek, teşekkürlerini sunduğu bir mesaj daha çekti. En kısa zamanda bir tane daha parti olurdu umarım da Arap şeyhinin elinden geçen listelere göz atma şansı bulurdu.

Cemre elinin uzandığı her yeri kurcalayıp bir cevap ararken kardeşi hakkında, Emre'nin o gece Beyoğlu'nda dolaşıp o gizli yere tırmandıktan sonra, onun da bu işin içine daha fazla girdiğinden haberi yoktu. Ve sonraki geceler Cemre'nin ne karıştırdığını öğrenmek için onun yemlediği adamlarla, onun tuttuğu diğer askerle de konuşmuştu Emre. Defalarca iz sürdü ama bulduğu şeyler çok net değildi, Cirrus adında bir adamın peşindeydi Cemre, bildiği tek şey bu ve bu işin sonunun hayra alamet olmayışıydı. Yoksa bu adam ona tercih ettiği adam mıydı? Bu merak ve kıskançlık içinde büyüdükçe ne eve, ne de şehre sığamıyordu. Ama tehlikeli bir işe kalkışmasından korktuğu için de gölge gibi peşinde dolaşıyordu ve Cemre'nin bunların neredeyse hiçbirinden haberi yoktu. Tıpkı o partide ya da o dolapta karşısına çıkacağından haberi olmadığı gibi...

O sabahsa sanki gece hayatını tehlikeye atmamış, İstanbul'un en korkunç çetesinin inine hırsız gibi giriş yapmamış gibi sakince eve gelmiş, her zamanki gibi uykusunu almış bir görünüşle, sabahın erken saatlerindeki işlerini yapmakta olan annesinin emektar yardımcının yanından geçip salona gitmekteydi ve uykusuzluğunu saklayamayan bedeni yüzünden esnedi.

"Henüz erken Emre Bey, ahalinin kalmasına vakit var," diyen yardımcı kadına Emre göz kırpıp elini göğsüne vurarak, eyvallah hareketi çekti. Ona neşeli bir gülümseme ve şaşkın bir kıkırdamayla karşılık verdi kadın.

Kafasını rahatlatmak için plan yapan Emre, bugün onun dibinden ayrılmayacak, ne karıştırdığını gözlemleyecekti. Artık ailesini daha fazla kandırmasına izin vermemeye kararlıydı. Son zamanlarda yaptığı araştırmalara göre Cemre her ay bankadan yüklü bir miktar para çekiyor, kimsenin bilmediği bir şekilde de yok ediyordu. Banka yolu kullanmıyordu. O adama yolluyor olma olasılığı aklına geldikçe çıldırıyordu. Bir de mesajlar vardı. Dakikalarca birisi ile mesajlaşıyor, heyecanla cevap bekliyor, sonra hüsranla o mesajları silip birinin okumasına izin vermiyordu. Kaç defa telefonunu kurcalamıştı ama kiminle mesajlaştığına dair bir delil görememişti. O kadar para nereye gidiyordu, karanlık adamlarla ne işi vardı? Başı belada mıydı? Belada olsa babasının haberi olurdu, kaç defa babasının ağzını aramıştı, adamın haberi yoktu. Babasının bile haberinin olmadığı adamlarla Cemre ne b*k yiyordu? Geçen gece gittiği partideki adamlar berbat kişilerdi, deli cesareti mi vardı da yılanın içine elinde suyla giriyordu? Bu düşünceler kafasını kurcalayıp beynini yedi. Salonun kapısını ardına kadar açacakken, duyduğu sesle, elinin altındaki esnemesi yarıda kaldı.

"Peşimi bırak."

Arkasını dönen Emre kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. Bu kadar erken mi? Mutfak kapısından sessizce içeri giren Cemre, yüzünde bir öfke, bedeninde garip bir gerginlikle kaşlarını çatmış, yeşil gözleri nemli halde ona sert sert bakıyordu. Yüzü ifadesiz dursa bile gözleri için için yaşla kaynıyordu, uzun kollu tişört üzerini giymiş, rengine yakışmayan solgun bir şalı başına takmıştı. Emre onun böyle kara kuru ve renksiz şeyler giyinmesini oldum olası sevmemişti.

"Rüyanda beni mi gördün?"

"Neyin peşindesin? Niye özelime giriyorsun?"

"Özelin benim oğlumun alanı, istediğimde müdahale edebilirim."

"Edemezsin, peşimde sinsi sinsi dolaşıp araştırma yapamazsın. Hayatımdan ellerini çek," dedi yine aynı çeviklikle. "Yaklaşma. Senin tek amacın oğlunla alakalı olmalı. Beni görmezden gelmeye başla."

"Karşımdayken nasıl kör numarası yaparım?"

"Hayatındayken ölü numarası yaptığın gibi..."

"Oğlumla alakalı olduğu için hayatına bulaşıyorum, senin ne halt ettiğin zerre kadar umurumda olmaz yoksa, kendini değerli sanma." Ona kızgın birkaç adımla yaklaştı. "Ne haltlar karıştırıyorsun? O adamlar sabahın köründe haber verip seni karşıma diktiğine göre yaptığın şey sandığımdan daha büyük."

"Bu seni ilgilendirmez!" dedi Cemre dişlerini sıkarak ve işaret parmağını kaldırdı tehditle. Emre kadının parmağına tek kaşını kaldırarak bakarken, o sert bir hareketle, "Uzak dur!" diye uyardı.

Emre kadının parmağını avucuna alıp sert bir şekilde indirerek, "O adamları neden besliyorsun?" diye sordu açık açık, madem her şeyden haberi oluyordu, dün gece gırtlağını sıktığı adam ona her şeyi gün doğmadan ötmüştü, o zaman saklamanın ne anlamı vardı? Oyunu bir kenara bıraktı. Kendisi o adamla görüşmek için atraksiyon yaşamıştı ve bu kadın karga b*kunu yemeden haberdar mı olmuştu? Nasıl bir manyaktı? Ve babasının bu durumdan nasıl haberi yoktu? Çömez haliyle yılların kurdunu uyutmayı nasıl başarmıştı?

"Cirrus denen adam kim?"

Cemre bir an afalladı ve hırsla dişlerini sıkarak, "Sevgilim..." dedi en yanlış sözcükleri söylediğinden habersiz, "Yine peşime düşecek misin?"

Burnunun kenarı seğiren ve kasılan elini kaldıran Emre gırtlağını sıkacakken, "Günaydın çocuklar, erkencisiniz," diyen Esme'nin sesiyle kendine geldi. Ve birbirine nefretle bakan ikili ağızlarını sımsıkı kapadı ama birbirlerinden öfkeli bakışlarını çekmeden savaşmaya devam etti.

İkilinin tuhaf haline henüz uyanan Esme kaşlarını kaldırarak duraklarken, "Bir sorun mu var?" diye sordu merakla.

Cemre gözlerine baktığı adama kafa tutarak, "Emre hayatımdan ellerini çekerse olmayacak," dedi ve adamın kaşlarını kaldırmasına aldırmadan yanından salındı. Tabii kolundan tutmasaydı ilerleyebilecekti.

"Oğlumun üzülmesini istemiyorum, ayağını denk al. Ne halt karıştırıyor san dur, onlar tekin adamlar değiller. İşleri bittiğinde sana zarar vermeye cekilerinin garantisi yok. Sonra o Cirrus denen adam bile kurtaramaz seni..." dediğinde içi sızladı. "Cirrus!" dedi dudaklarının arasından ve istemsizce gözleri bir gol gibi doldu. Ağlamamak için kaşlarını kaldırdı. Onun acıyla inlediğini, yanan kalbini anlamamalıydı Emre. Kurtaramaz mıydı sahiden Cirrus onu? Abisi, canı, can parçası onu bütün kötü şeylerden korumaz mıydı bulsa?

Cemre kolunu silkeleyerek adamın elinden kurtulurken, dişlerini sıkarak, "Senelerdir görmediğin bir çocuğu mu bu kadar umursuyorsun? Yoksa onun annesi hakkında bir şeyler öğrenip onu mahvedemediğin için mi kuduruyorsun? Peşimde sinsi sinsi dolaşman boşa, hiçbir şey öğrenemeyecek ve bunları beni mahvetmek için kullanamayacaksın. Emre karar ver, sen oğlun için mi buradasın yoksa beni bitirmek için mi?"

Emre dişlerini sıktı. Kapıdan koşarak giren ufaklık, "Baba," diye seslenip kollarına atılınca ikilinin sözleri de, nefret yüklü bakışları da yarıda kaldı.

Çünkü ikisi için de o sesi duydukları an dünya başka bir boyuta atlamıştı. Furkan babasının kucağından inmedi o sabah, kahvaltıya katılan Cemre buz gibi ifadesini korumaktan vazgeçmedi. Cemre oğlunu okula götürmek ve hastanedeki işinin başına geçmek için evden ayrılırken, Emre daha fazla dayanamayarak durumu olduğu gibi babasına anlattı ama babasından istediği tepkiyi alamadı. Adam kahvesini yudumlarken, "Biliyorum," dedi sakince.

Emre yüzüne yumruk yemiş gibi şaşırdı. Kaşlarını çatarak, "Onun tehlikeli insanlarla dolaştığını biliyor ama ses etmiyorsun, üstelik bilmene rağmen bu kadar sakinsin."

"Her şey kontrolüm altında, bırak oyalansın," dedi Rüzgâr yerinden kalkarken.

"Başına bela açabileceğini ya da canını riske atabileceğini gören tek kişi ben miyim? Baba seni tanıyamıyorum, buna nasıl müsaade edersin?"

Rüzgâr oğlunun omzuna dokundu, gözlerinin içine telkin ederek bakarken, "Onlar Cemre'ye zarar vermeye cesaret edemezler. Bırak oyalansın, bırak yaşamak için kendine sebep yaratsın," dedi.

Yarattığı sebep o Cirrus denen adamı bulmak mıydı? Ali bitmiş şimdi de karşısına eski kırığı çıkmıştı.

"Sen ne biliyorsun?" derken elini saçlarına daldırarak, "Neyin peşinde Cemre? Ne arıyor? Söyle o zaman..." diye sordu.

"Bunu sana o anlatsın, bana düşmez. Ben kızımın sırlarını hiçbir zaman o istemediği sürece kimseyle paylaşmadım. Bana güvenini yıkamam."

"O bana hiçbir şey anlatmıyor."

"Neden acaba?" dedi Rüzgâr sert bir tonda ve Emre çileden çıkacakken, "Sen hep zorluyorsun. Olmaz oğlum böyle, güvenini kazanmak için değil, bedenini kazanmak için savaşıyorsun. Kalbini kazanmak için değil, nefsine

yenilmesini sağlamak için bir şeyler yapıyorsun. Emre sevmek bu değil, sevmek bu kadar kolay değil. Mücadele etmeden, savaşmadan galip olmak istiyorsun. Bak Cemre orada, topuyla, tüfeğiyle dikildi artık karşına, zırhını kuşanmış, gözünü ölüm karasına boyamış... sen ne yapıyorsun, onunla sulh etmek yerine savaş çığlıkları atmasını sağlıyorsun. Bir kere de kibrini, egonu, gururunu sıyır sevginden, ona kendin olarak git... Göreceksin, sen çabalayınca inanacak, sen elinden sımsıkı tutup düşmesine izin vermeyince güvenecek, sen gözlerine sevgiyle bakınca dünyada senden başka kimseyi görmeyecek. Emre gözündeki perdenin düşmesi için illa ölmesi lazım, ya kalbinde, ya ömründe... Bak kız nişanlandı, umurunda değil. Karanlık adamlarla dolaşıyor diyorsun, sebebi ne bilmiyorsun. Ali yarın evleniyoruz dese, ne yapacaksın? Karşılarına geçip 'evlenemezsin, siz kardeşiniz' mi diyeceksin? Sırf inadından ezip geçer seni görmüyor musun? Aklını başına al oğlum, neyse öğrenmek istediğin ona sor, güven al anlatsın."

"Söylemez!"

"Ben olsam ben de söylemezdim. Güvenmediğim, inanmadığım birine içimi açıp küçük düşmeyi, canımın yanmasını göze alamazdım."

"Sen onun tarafında mısın? Oğlun olan benim, madem biliyorsun her şeyi bana neden yardım etmiyorsun?"

"Sen bu yardımı hak ettin mi? Diyelim ki söyledim, eline kuvvetli bir silah verdim, ne yapacaksın? İlk fırsatta onu kızın kalbine çevireceksin, belki de bu sefer yaralamayacaksın öldüreceksin."

"Ona nasıl güvenirsin, sürekli bir şeyler saklıyor."

"Sen, benden ve annenden bir şey sakladığına gerçekten inanıyor musun?"

Emre dişlerini sıkarken aklına doğum günü gecesi geldi, o feci gece ikisi de gerçeği biliyordu. Sonra dün gece, babasının bundan da haberi vardı. Babasıyla başkaydı Cemre, babasıyla hiç çekinmeden her şeyi konuşuyor gibiydi ve annesiyle aralarındaki, anne kız ilişkisi değildi, ya da gelin kaynana ilişkisi, ikisi ne zaman yan yana gelse, sadece bakışarak anlaşıyordu. Emre bu tuhaflığı ilk defa fark etmişti.

"Bana neden yardım etmiyorsun baba?"

"Çünkü sen, hâlâ şımarık bir çocuksun. Hak etmen gereken ödülü birinin avuçlarına koymasını bekliyorsun, çabalamadan, emek vermeden aldığın hiçbir şey değerli değildir. Çabuk unutulur, bir köşeye çabuk savrulur, çabuk gözden çıkarılır. Neden onu sana altın tepside sunayım, niye bu zalimliği yapayım? Yeterince acı veriyorsun, bence sen bu işin peşini bırak çünkü sen sevmeyi gerçekten bilmiyorsun."

Emre ağzı açık babasına baktı. Cemre ona zamanında ***"Sen âşık olamazsın, çünkü sen sevmeyi bilmiyorsun,"*** demişti. Emre umursamaz bir tutumla, ***"Annemi, babamı, kardeşimi seviyorum, bu sevgi değil mi?"*** diye sormuştu.

Başını sallamıştı Cemre, ***"Onlar sana verilen lütuf, hediye, sen sevmedin onları, severek doğdun,"*** demişti.

"Sen anlat o zaman aşkı?" demişti alayla.

Yaş dolan gözlerini kaçırmıştı Cemre. ***"Dokunduğunu, gördüğünü, birlikte büyüyüp ya da sürekli yanında olduğunu herkes sever. Ama aşk sevmek değil ki, dokunmak, görmek değil ki. Aşk, o yokken bile varmış gibi kalbinin hızlanmasını, aklına geldikçe dudaklarına gülüş yapışmasını, gözlerine gözyaşı dolmasını sağlar. Bence aşk, sevilmek değildir, sevmektir."***

Emre o gün babasının söylediklerini düşünerek gitmişti yurtdışına, bugün kızını görme günüydü ve bir kez daha onu görmek için şansını deneyecekti. Ümran evde yoktu yine, ama ilginç ki ilk defa zorluk da çıkarmamıştı. Öyle özlemişti ki onu, öyle kötü olmuştu ki kollarına alınca, sanki içinden kopan bir parça yeniden yerine konmuştu. Minik prensesi onu gördüğü an deliler gibi çığlık atmış, tüm öğretmenleri şaşkınlıkla izlemiş, haftalar sonra ilk defa mutlu olduğunu belirtmişti. Emre bir yavrusunu iyi etmek isterken, diğerinin yarası oluyordu. Birisini severken, diğerini sevgisiz bırakıyordu. Biri Amerika'daydı, diğeri Türkiye'de. Kollarından çekilerek acıtılıyor, gövdesi yırtılacakmış gibi hissediyordu.

Onunla bir günü vardı, sadece bir gün. Hâkim ona bu kadar mutluluk biçmişti. *Olsun* dedi içsesi, *yakında ona kavuşmanın bir yolunu bulacaksın.* Tüm gününü kızını mutlu etmek için geçiren Emre, onun ısrarlarına dayanamayarak bakıcı Emine Hanım'ın anlattığı o bayramları yaşamak için, kolları sıvadı. Kızı durmaksızın, "Bizim bayramımızmış," diyerek söylenmiş, kendine yeni bir kıyafet almaya babasını ikna etmişti ve şekerlerini koymak için renkli bir çanta isteyerek, babasını istediği çantayı bulana kadar alışveriş merkezinde peşinden sürüklemişti. Ve güzel olan bitmişti, Emre onu eve bırakıp saçlarını öperek terk ederken, Emine Hanım koluna dokunarak onu durdurmuştu.

"Sürekli ağlıyor, çok yalnız. Önceden siz vardınız, şimdi hiç kimsesi yok. Daha sık gelseniz olmaz mı?"

"Biliyorsun, ayda bir görmeye iznim var. Ona da yasak getirmişti zaten. Ümran bir sorun çıkarırsa bundan da olurum, onu kızdıramam."

"Ümran Hanım zaten eve uğramıyor ki, kızı görmüyor bile. Lütfen daha sık gelin, kimseye geldiğinizi söylemem. Sizi görünce gülüyor, siz gidince içine çekilip tek kelime etmiyor, yemiyor, içmiyor, oynamıyor, okula bile zor yolluyorum."

Emre dişlerini sıkarak baktı kızına, yumruk yaptığı ellerini bir yere geçirme isteğiyle dururken arkasından gelen ses, "Bence kadın haklı, bir şeyler yapmalısın. Mesela bana verdiğin sözleri tutmalısın, yerine getirmelisin. Yoksa ayda bir olan görüşmeleriniz de olmayacak," diye araya girdi.

Emre onun gırtlağını sıkmak istedi, ilk defa değildi onu gebertme arzusu ama ilk defa bu kadar sınırda dolaşmasının ne kadar tehlikeli olduğunu

fark etti. Bakışlarını kadının üzerinde gezdirdi. Feneri kim bilir hangi partide söndürmüştü; yine sarhoştu, yine kendinden geçmiş ayakta durmakta zorlanıyordu. Ona ters bir bakış atarak kapıya yanaşırken, Ümran koluna atılarak onu durdurdu.

"Eski karınla oyun oynamanı bekleyemem. Bana verdiğin sözü tutmazsan, onu alır giderim buralardan. İzimizi bulamazsın, hoş bulsan bile onu bir daha asla göremezsin, bunun için elimden gelen her şeyi yaparım. Yemin ediyorum yaparım."

O gün gemileri yaktı Emre, uçak saatinde havaalanında değildi. Uçağı kalktığı zaman da içinde değildi. Kızını bu kadınla tek başına bırakmayacaktı, onun merhametine bırakmayacaktı. Buradan ya tek gidecekti, ya da onunla birlikte ama ne olursa olsun kararından asla dönmeyecekti.

19. BÖLÜM

Sana kızıyorum...
Bu kadar güzel gülmek zorunda mıydın?

Cemre'nin aklında uzun süredir parti planlayan şu Arap şeyhi vardı, umarım yakın zamanda bir parti daha düzenlerdi ve yer altının ve askeriyenin rütbelilerini bir araya getirerek ekmeğine tereyağı sürerdi. Cemre dalgınca abisi için bir çıkar yol ararken kapısı tıklandı ve açıldı. Ali elindeki dosyaları masaya bırakırken ona sert bir bakış atarak, "İmzalanacak bunlar," dedi. Onun bu sert tepkisinden irkilen Cemre, artık onun sabrının tükendiğini anlayınca derhal masadan kalktı.

O kapıdan çıkmadan, "Ali artık kaçmasan, konuşsak olmaz mı?" diye sordu.

Ali bir an duraksadı ama konuşacakları konuyu bildiği için kaçarcasına, "İşim var," dediğinde "Ali lütfen böyle davranma!" diye yakardı genç kadın.

"Nasıl davranmayayım?" dedi Ali arkasını dönerek öfkeyle.

"Çocuk gibi davranma, konuşmamak için elinden geleni yapıyorsun. Ne zaman seninle yalnız kalsak hep bir bahane bulup gidiyorsun, Ali sana hep dürüst oldum."

"Bana dürüst olmadın."

"Beni bununla nasıl suçlarsın?"

"Ona nasıl baktığını görmüyor muyum? Alay ediyorsun gururumla."

"Senin kalbini kırmak en son isteyeceğim şey, sana defalarca konuşmak istediğimi söyledim ama her seferinde beni engelledin. Bitti Ali, bunu değiştiremezsin. Farkındasın."

"Başlaması için bir şey yapmadın ki bitsin," dedi adam acı bir sesle.

"Denedim, içimdeki savaşları bitirmeyi denedim, sana olan sevgimin, saygımın aşka dönüşmesi için her yolu denedim ama olmuyor. Sen hiç arkadaştan

gitmedin." Yanına gitti, başını kaldırıp gözlerine bakarken, "Ali lütfen bitirelim bu yanlışı. Seni üzmek istemiyorum ama bu ilişkinin sonu yok, ben yapamıyorum," diye açıkladı.

"Ayrılalım mı?" dedi Ali garip bir tutumla, sanki daha önce birleşmişlerdi de

Cemre dudaklarını sıkarak, "Lütfen eskisi gibi olalım," diye yakardı.

"İşten ayrılacak mısın?" diye sordu Ali. "Ya da işten ayrılmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," diye atıldı Cemre. "İşle ilişkiyi ayıracak kadar profesyoneliz."

"Bu senin için hiç kolay olmayacak, bir yanda eski kocan, diğer yanda eski nişanlın..." dedi adam garip bir şefkatle. "Çok yorulacaksın."

Kız omzunu sarstı, çaresizdi ne yapsın? Şimdi bir gurur uğruna onca emeği gözden mi çıkarsaydı? Ali omzuna dostane bir samimiyetle dokundu, "Ayrıldığımızı kimseye söyleme," dedi. Cemre yüzüne bakınca şaşkınca gülümsedi. "Almanya'daki hastane neredeyse tamamladı, buradaki eksiklikler de bitince ben oraya geçerim. Zaten ne zamandır aklımdaydı, en azından oraya gidene kadar insanların hakkımızda ileri geri konuşmasını engelleriz. Cemre sen nişanlıdan öte iş ortağı olarak çok değerlisin benim için, birlikte başardıklarımıza bir baksana."

Yanağına bir damla süzülürken, "Teşekkür ederim," dedi hüzünle.

"Etme, kendini suçlu da hissetme. Ben böyle olacağını bile bile zorladım. Olur sandım, hırsıma yenildim, belki de istenmemeyi gurur meselesi yaptım. Çocuk değiliz Cemre, ortada düşmanlaşacak, inatlaşacak bir sorun yok, ben istedim, sen sevemedin. Kimse kimseyi zorla sevemez, ben bunu bilecek kadar tecrübeliyim merak etme."

Cemre yüzüğü çıkarmak isteyince eline dokunarak, "Gidene kadar kalsın, en azından bu seni bir müddet dedikodulardan korur," dedi ve genç kadını bir vicdan azabının içine itip sessizce gitti. Herkes kötü değildi, herkes anlayışsız değildi, bu dünya belki de o kadar kötü değildi.

Cemre minnetini nasıl ifade edeceğini bilemedi tüm gün, ona öyle yüce gönüllü bir sabırla konuşmuştu ki adam, bir kez daha hayran kalmıştı mertliğine. Keşke sevebilseydi onu, keşke böyle bir adamın gerçek anlamda karısı, sevdiği, dostu olabilseydi.

Akşam eve geldiğinde yüzünden düşen bin parçaydı, üstelik dalgın hali gözlerden kaçmıyordu. Akşam yemeği için hazırlıklar devam ederken, elinden kayan tabakların kırıklarına bardaklar ekleniyordu. Sonunda Esme genç kadının elinden tutup mutfağa çekmiş, kapıyı kilitleyip derdinin ne olduğunu sormuştu ve Cemre daha fazla dayanamayarak Ali'nin yaptığı iyilikten bahsetmişti. Ve nişanın bittiğinden, ama bir süre daha bunun aralarında kalmasını rica etmişti.

∞

Sabah evi inleten yumruklar ve zili çalan telaşlı parmaklar yataktan korkuyla fırlamıştı ev ahalisi. Bu seslerden oldum olası korkan Cemre ilk panik

atak geçirerek yine o karanlığa saplanıp kalacağını düşünerek korkarken, gü neş yüzüne vurduğu için kendine gelmeyi çabuk başarmıştı. Elleri titreyerek sabahlığını üzerine takıp besmele çekerek kapıya koşarken, kalbi korkudan yerinden fırlayacak gibiydi. Neye uğradığını şaşırdı. Başına taktığı yarım ya malak şalla kapıyı açarken, oğlunun yukarıdan sesini duydu ve ona cevap vermeden daha içeri dalan polislerle şok üstüne şok yaşadı.

Cemre mahremine izinsiz dalan polislere ağzı açık bakarken, geçmiş korkuları yine sarsılarak yerinden çıkmak için kalbini zorluyor, acılar soluğunu kesiyordu. Neyse ki korktuğu olmasın diye çok çabaladı, merdivenlerden korkuyla inen Furkan, şaşkın bir halde annesini ararken, ne olduğunu idrak etmeye çalışıyordu.

Cemre oğlunu yatıştırmak için kollarına alırken polislerin arkasından eve giren komisere bakan Cemre, "Evime izinsiz giriyorsunuz," dediğinde komiser elindeki izin kâğıdını kadına uzattı. "Kusura bakmayın bu bir arama, savcılıktan alınan izin de burada," dediği anda kolundan çekilen oğluyla hızla yana döndü ve onun babası olduğunu fark edince rahatladı. Rüzgâr gelinini koltuğunun altına alarak dışarı çıkarırken, "Korkma kızım, sadece arama, izin verelim de işlerini yapsınlar," derken komisere ölümcül bir bakış attı. Zaten bu komiserle yıldızları hiç barışmamıştı, ne zaman bir hatası olsa zaman kollar, onu ezmek için elinden geleni yapardı. Aslında onu anlıyordu, babasının geçmişi malumdu ama o da Rüzgâr'ı anlamalıydı, şu ana kadar onlardan habersiz kuş bile uçurmamıştı.

Cemre evinin her yanına boncuk gibi saçılan polislere bakarken, "Baba ben bir şey yapmadım," dedi kendini savunmaya alarak. "Bir suçum yok."

"Kızım senin ne suçun olacak, korkma," dedi yanlarına gelen karısına torununu uzatırken. "Esme Cemre'ye bir bardak su ver, sakinleşene kadar yanında kal, ben komiserle konuşayım," dediğinde Cemre şaşkınlıkla annesine baktı. Belli ki onları da yataklarından kaldırmışlar, aynı şekilde evlerini aramışlardı. Cemre çok sonra öğrenmişti gerçekleri. Polislerin eve ani baskın yapması, evde sakladıklarını düşündükleri kişiyi bulmaktı. Polisler Emre'yi arıyordu, onu kızını kaçırmakla suçluyorlardı. Polisler herkese sorular sorarken, telefon geldi ve herkes toplanıp giderken eve koşan Rüzgâr, "Emre'yi gözaltına almışlar, ifadesini vermek için teslim olmuş," dediğinde Esme korkuyla yerinden fırladı. Niye kızını kaçırmıştı, madem kaçırmıştı neden teslim olmuştu? Emre yaptığı hiçbir şeyden pişman olmazdı. Cemre iyice aklı karışmış halde bahçe grubunda oturup oğluna sarılırken, evin her yanına dağılan polisler toparlandı ve geldikleri gibi hızla evden ayrıldılar. Esme inat ederek kocasıyla karakola gideceğini belirtti, Rüzgâr Cemre'ye, "Sen de başlama, otur çocuğunla ilgilen," diye çıkışınca, genç kadın ağzını açamadan kapatmıştı.

Eve gelen Ece ve Tutku onu bu halde yalnız bırakmamışlardı. İlk işleri sürekli çalıştıkları temizlikçi firmasını arayıp eve eleman göndermelerini

istemek olmuş, iki evde polislerin yaptığı dağınıklıktan temizlendikten sonra beklemeye koyulmuşlardı.

Çok sürmemişti zaten, Esme annesi ve Rüzgâr babası gelmişlerdi ve Cemre neredeyse korkudan soluk alamamıştı. Pelin kanepeye oturttuğu annesine su getirmek için mutfağa giderken, Cemre yanına oturup elini avuçlarına alarak öptü ve ona akıbetin ne olduğunu sormaya korktuğundan sessizce bekledi. Esme suyunu içerken, "Bu çocuklar beni bir gün öldürecek," diye sitem etti. Cemre iyice meraklandı. Tutku dayanamayarak, "Anne ne oldu anlatsan artık da, kız da kalp krizi geçirmese," diye belirtti. Esme o ana kadar dibinde kedi gibi ondan cevap bekleyen kadının yüzüne bakmamıştı. Kolunu kaldırıp başını sinesine çekerken, "Bir şey olduğu yok annem, ifadesini alıp salıverdiler. Ellerinde bir kanıt yok, şahit yok," dedi.

"Peki gerçekten kızını mı kaçırmış?" diye sordu Ece merakla.

"Kız ortalarda yok, kayıp ve Emre çok sakin... nedense!"

Bu olayın üstüne bütün aile yine koalisyon ekibi gibi eve yığıldı, büyük bir kahvaltı sofrası hazırlandı, düzinelerce konu açıldı. Ama hayat devam ediyordu, çocuklar okula, çalışanlar işe gidiyordu. Sofradan tabaklar teker teker azaldı, Cemre de ayaklanarak, "Anne geç kalıyoruz, biz çıksak olur mu?" diye sordu.

Tutku ve Ece onun neden kıvrandığını anlayınca, "Sen git, biz buradayız. Bir şey olmaz merak etme," dediklerinde içi rahatladı. Esme annesi her ne kadar belli etmese bile şeker ve tansiyonuyla fazlaca şakalaşıyordu ve onlar da arada herkesi korkutacak şakalarla aileyi korkutuyordu.

Cemre oğlunu okula bıraktıktan sonra hastaneye geçti ama işe bir türlü adapte olamadı. Emre gelmemişti, üstelik iznini alırken bir mazeret de belirtmemişti. İki gün boyunca Cemre onu göremedi, polisler sürekli onu izlediği için eve gelmediğini söylemişti babası, üstüne de gidemedi. Sonraki akşam yemeğinde geldi Emre, oğluna sarılıp hasret giderirken yorgun hali kimsenin gözünden kaçmadı. Rüzgâr oğluna avukat sayesinde aklandığını, artık içinin rahat olması gerektiğini söylediğinde evdeki herkesin içi rahatladı ama Cemre ikilinin manidar manidar bakıştığını görmüştü.

O hafta sorunsuz geçti, tek sorun Cemre'nin artmaya başlayan mide bulantıları ve baş dönmeleriydi ama o da geçecekti bir süre sonra biliyordu, daha önce de yaşamıştı. Hafif kabaran göbeği neyse ki henüz kimse tarafından dikkat çekmiyordu. Ali Almanya'daki hastaneye gittiği için tüm işin yükü omuzlarına kalmıştı. Yoğun ve yorgun bir tempodan çıkan Cemre kendine gelemeden bir inşaat firmasından gelen kazazedelerle hastane, ana baba gününe dönmüştü. Şantiyede bir bina yıkılmıştı, çok sayıda yaralı ve ölü vardı, en yakın hastane olunca da hastalar ilk buraya nakledilmişti.

Cemre canla başla ortalıklarda koşturan personele yardımcı olurken, kendini unuttu ve sonunda hastane sakinleştiğinde gücü tükenerek bayılmanın

kıyısına geldi. Odasına bir dosyayı imzalatmak için gelen Emre onun bitkin halini görünce, "İyi misin?" diye sordu.

Onun varlığını fark etmeyen Cemre derhal kendine geldi.

"Sadece yorgunum."

Emre dosyayı masaya bıraktı, onun okuyup imzalamasını beklerken de yüzünü süzdü. Cemre başını kaldırarak ona dikkatle bakan adama, "Ne?" dercesine başını salladı.

Ona tepeden tırnağa ürperten bir bakış atınca kızardı. Sanki aklından bir görseli atmak istercesine kayıtsız bir tavırla başını salladı genç adam.

"Ali yok mu yine?"

"Almanya'da?" dedi Cemre buz gibi sesiyle.

"Ne çok gider oldu son zamanlarda, gider ve dönmez oldu ayrıca. Sence de bu biraz tuhaf değil mi?"

"Adam çalışıyor bazılarının aksine."

"Bana laf mı soktun?"

"Ne haddime iş ortağım," dedi kız dişlerini sıkarak.

"İşimi layıkıyla yapmadığımı mı ima ediyorsun?"

"Bildiğim kadarıyla başhekimin senden bir şikâyeti yok," dedi alçak bir sesle. Gözlerini dikkatle üzerine odaklamıştı adamın, onu beyaz önlükle her gördüğünde kalbi tuhaf bir takla atmak zorunda mıydı? "Aslına bakarsan, seni överken biraz abartılı bir coşkuya kapıldığı da söylenebilir."

Keskin bir solukla, "Ali ile aranızda yine bir şeyler mi var?" diye sordu adam kendini bırakıp yine konuyu ona getirerek.

"Bunu neden ona sormuyorsun?"

"Son zamanlarda pek sıkıntılı duruyordu."

"Bunu ona sorsaydın, sonuçta senin eski arkadaşın."

"Sordum." Omuzlarını sarstı umursamazca. İşte bunu hiç beklemiyordu. Ona ne sıkıntısı olduğunu sormamıştı herhalde, hem de her an gebertecek gibi dururken.

"Sordun mu?" diye şaşkınca ayaklandı Cemre. Birden eli ayağına dolaştı, kuşku bir yel gibi sırtından aşağı salınınca tüyleri dikeldi. "Ne dedi peki?"

"Hiçbir şey olmadığını söyledi," diye soğuk bir tavırla cevap verdi adam.

Yüzü düşen kız bir an garip bir rahatlama yaşarken Emre, "Ama bir şey var değil mi?" diye sayıkladı.

Tek kaşını kaldıran Cemre, "Olmasını çok istermiş gibi bir halin var," diye üsteledi.

"Öyle olsa ne yazar?"

Dudakları acıyla büküldü genç kadının. "Öyle bir şey olmaz umarım."

Kadına yaklaşarak ellerini masaya koydu ve yüzleri aynı hizada olana kadar eğildi. Gözlerine bakarak, "Sen küçük hesapları olan beyinsiz bir kadınsın

ve isteklerine ulaşabilmek için, bir erkekle yatmak da dâhil her şeyi yapan bir çıkarcısın." Cemre soluksuz kalırken, adamın ateş yutmuş sözlerine öfkeyle parlayan gözleri uyum sağladı. "Ali, Cirrus'u mu öğrendi yoksa?"

Bu suçlama karşısında dehşete kapılmış olsa bile sakin kalmaya devam etti. Yine başlıyorlardı. "Eğer hakaretlerini bitirdiysen, gidebilirsin..."

Ondan bir hamle gelmeyince Cemre masanın etrafında dolaşarak kapıya yaklaştı ve adam "Olduğun yerde kal," diye hırladı. Sesinin soğukluğu damarlarındaki kanı bile dondurmuştu. "Konuşmam henüz sona ermedi."

Cemre arkasını döndü. "Daha ne kaldı?"

Ve tiksintiyle dolu bakışlarını bir an bile üzerinden çekmeden, onu yakalayıp kolunu arkasına bükerek, arkaya doğru eğdi ve yüzüne bakarak, "Onunla yattın mı?" diye sordu. Öyle bir anda, kadını şaşkına uğratarak... Yüzü kızaran ve ağzını açıp kapayıp ne diyeceğini bilemeyen Cemre dondu kaldı. Adamın yorgunluktan kızaran gözleri kan çanağıydı.

"Sana onunla da yattın mı diye sordum?"

Yutkundu, kanı damarlarında alev aldı. Dişlerini sıkarak elini kaldırdı ve adam bileğini havada yakalayarak kadını kendine çekti. "Bunu yapmayı aklından geçirme!"

"Ne yaparsın?" diye hırladı Cemre ve aldığı cevap hiç de istediği tepki değildi. Adam onu sertçe kendine çekti, cezalandırmak ister bir sertlikle öpmeye başladı. Dudaklarını ısırıyordu adeta ve soluk almasına, çırpınmasına izin vermiyordu. Onun bu öpüşe içindeki bütün nefreti kattığını ve bunu göstermek için onca zaman için için beklediğini bilen Cemre, karşı koymaya bile çabalamadı. Kollarında bir kukla kadar hareketsiz kalan kadının, isteksizliğini algılayan adam nihayet genç kadını bıraktığında, soluk soluğaydı. "Sakın!" diye dişlerinin arasından homurdandı. "Sakın bu hatayı yapma!"

Cemre ayakta bile durmakta zorlanırken üzerine çöken gözlerin içinde sadece nefret vardı.

Olduğu yere yıkılmamak için zor duran kadın, onun kızgınlığının şiddeti karşısında büyük bir dehşete düşmüştü. Eli ayağı birbirine dolanarak kendini dışarı attığında, her an bayılabileceğini hissediyordu. Yanaklarına süzülen yaşlarla hıçkırıklarını zor tutarken, bu öpüşte ne arzudan ne de şefkatten eser vardı. Yine de onun tarafından böyle öpülmüş olmak bile, kalbini perişan etmeye yetmişti. Yeniden, tüm kalbiyle onu istemesi mümkün değildi. Onunla olmazdı. Hiçbir erkekle de olamazdı, artık anlamıştı. İyi ama şimdi bebeği nasıl açıklayacaktı? Ali ile evlenemezdi, Emre'ye senin diyemezdi. Birde Cirrus konusu vardı, adam takıntılıydı her erkeğe adını yakıştırmaktan vazgeçmeyecekti, artık ona kendini açıklamaktan bıkmıştı.

Kendini hâlâ iyi hissetmiyordu ama gücünü toplayarak, o gün yapılan tüm toplantılara katıldı. İşiyle alakadar olmak iyi gelmişti. Yeni bir toplantıya daha girdiğinde, masanın gerisine bakmadı bu kez. Ama bakmaması hissetmemesi

anlamına gelmiyordu, onun orada olduğunu biliyordu. Yine de bir süre sonra üzerinden ayrılmayan bakışların çekimine dayanamayarak baktı ve gördüğü manzara dudaklarındaki gülümsemeyi bir anda solduruverdi.

Temizlik şirketinin sahibi olan Yelda Hanım'la koyu bir sohbet halindeydi genç adam. Yelda ateşli ateşli konuşuyor, sarı saçlarını ahenkle omuzlarında silkeliyordu. Sanki Emre onunla konuşurken içinden gelen bir ışıkla aydınlanır gibi gülümsüyordu. Ümran'la olan ilişkisinde tek eşli kalmadığı ve adamın yalnız bir hayat sürmediği bu flörtüz halinden açıktı. Ama onda ilişkiler konusunda, kendisinin gösterdiği kayıtsızlığı kıyaslamaya hakkı var mıydı? Onu mümkün olan en alçaltıcı biçimde kırmamış mıydı? Kendini acı çektirmek ve ondan uzak durmak ve kurtarmak için kabullenmişti bu suçlamaları. Bir erkeğin gözlerindeki inadın nasıl havada savrulan küllere döndüğüne şahit olmuştu bir kez daha, hırsı hem onun hem de kızın başını yiyecekti. Yıllarca, onu Ümran'la düşünüp durarak kendine işkence etmişti ama karşısında birisiyle flört etmesini görmek çok daha farklıydı. Dayanılır bir şey değildi. O kadar yaralanmıştı ki, başı dönüyor, kalbi acıyor, toplantıya daha fazla devam edemeyeceğini hissediyordu.

Giderek zayıflayan sesinde, daha farklı bir şeyler var gibiydi. Acı gibi... Nefes almasını bile engelleyen bir acı gelip oturmuştu boğazına, solukları ağırlaşıyordu. Hava almak için ağzını açtığında, boğaz kaslarının son derece acı verici bir biçimde kasıldığını fark etti. Başı dönmeye, gözleri kararmaya başladı. Galiba bayılmak üzereydi. Dengesini kaybetti. Ve ansızın, kızgınlıktan köpürmüş bir erkeğin gözlerinde belli belirsiz kendini göründüğünü fark etti. Ondan uzaklaşmak istedi ama kendisine doğru eğildiğinde, gözleri dehşetle irileşti.

Ve sanki dünya birkaç saniyeliğine kararmıştı. Bundan sonra olanları, yani onu kucaklayarak toplantı salonundan çıkarmasını, yukarı doğru yönelmesini hayal meyal fark edebildi. Onlar çıkar çıkmaz kulaklarındaki sessizliğin yerini müthiş bir uğultuya bırakmasını da.

Ona küfürle karışık bir şeyler söyleyen adama bakmak istedi ama başaramadı. Gözlerini zorlukla açıp yüzüne bakmaya cesaret edebildiğinde, bu yüzde okuduğu öfke korkuttu, tutuşundaki haşinlik sindirdi. Göğsünde hazin bir baskı vardı. Nefes almakta hâlâ güçlük çekiyordu, bu nedenle onun kızgınlığı yerine, yeniden bayılacak gibi hissettiği kendi durumu üzerinde yoğunlaşmaya çalıştı.

Bebeği öğrenecekti. Eğer muayene ederse bebek ortaya çıkacaktı. Bu fikirle midesi kasıldı. Asansöre bindiklerinde Cemre onu ittirerek bedeninden ayrılmak istedi ama beceremedi.

"Şimdi acile gidiyoruz."

"Hayır," diye bağırdı tüm gücüyle. "Kendi odam..." diye şikâyet etti gelip giden görüntüler arasından ama adam kadını kendi muayene odasına çıkarıp, sedyenin üstüne bırakır bırakmaz, "Neyin var senin?" diye kükredi.

"Yorgunluk," diye gözlerini kırpıştırdı genç kadın. Nefes alışı biraz olsun kolaylaşmıştı.

"Yorgunluk değil bu," diye sabırsızca homurdandı genç adam. Nabzına bakmak için uzandığında eline vurarak bu eyleminin önünü kapadı. "Dokunursan hastaneyi başına yıkarım."

Emre pes edip ahizeyi eline alarak numaraları çevirmeye hazırlandı. Cemre korkudan kuruyan dudaklarını ıslattı. "Odama gitmek istiyorum." Adamın yüzünü vahşi bir ifade bürüyüverdi. Acilin doktorundan bir şeyler istedi.

"Vazgeçtim, ben acile gideceğim. Bana orda bakabilirler," diye söylenince Cemre, ona yine korkutucu bir bakış atarak yanına geldi. Acile gitmek için çıkıp, odasına gidip onun ilgisinden kurtulabilirdi.

Sedyenin yanına geçti, başına uzanmak isteyince Cemre poposu üzerinde kayarak uzaklaşmak istedi ondan, ama adamın eli bileğine kıskaç gibi dolanınca yatağa çivilendi. Emre onu öyle bir pozisyonda muayene ediyordu ki, iznini almadan zorlayarak boğazına ve gözlerine bakıyordu. Cemre utancını gözleriyle anlatmaya çalıştı. Onun amacını anlayan adam, cebinden çıkardığı kalemin ışığıyla gözbebeklerine baktı, sonra nabzını kontrol etmek isteyince Cemre yine engelledi.

Emre daha fazla dayanamayarak, kaşları çatılmış, dişlerini sıklaştırmıştı. "Niye seni muayene etmeme izin vermiyorsun? Bir şey saklıyorsun."

"Saklamıyorum."

"Saklıyorsun."

Kapı çalınınca sedyenin ucundan kalktı, kadının ayaklanacağını bildiğinden işaret parmağıyla tehdit ederek, "Olduğun yerde kal, yoksa sonuçları daha kötü olacak," diye çıkıştı. Cemre sedyeye yeniden uzanırken doktorun elinde serum ile çıkageldiğini gördü.

"Ben hallederim," dedi Emre serumu alıp kapıyı kapatırken.

Kız serumu hazırlayan adamın söylediklerini duyunca, bayılacağını sandı.

"Ben... Ben o şey... onu istemiyorum."

"Neden korkuyorsun?"

"İğ... iğneden..." diye kıvırdı.

O arada telefonu çalmaya başladı. Cemre telefona uzanmak isteyince adam hızla eline aldı. "Burak Bey" yazıyordu. Cemre son zamanlardaki halsizliğini doktoruna haber vermiş, o da derhal gelmesini serum takılması gerekebileceğini bildirmişti ve kadın onun muayenesine gitmeyi unutmuştu. Doktoru çaresiz haliyle toplantıdayken merak edip defalarca aramıştı. Telefon kısa bir şekilde yine çalıp kapandı, ekranda gördüğü çağrılarla Emre'nin dişleri sıklaştı. Beş tane cevapsız çağrısı vardı, bu kadar ısrarla arayacak samimiyeti nereden buluyordu bu Burak Bey?

"Burak da kim?" diye soran bakışlarla ona döndü. Cirrus, Ali, şimdi de Burak.

Omuzlarını silkti paniklemesini saklayan Cemre. "Yalnızca bir arkadaşım. *Hastanedeki doktora muayene olup kazara birinin hamileliğimi duymasından korkmadım de ona gidiyorum diyemeyeceğine göre* "Sadece arkadaş," dedi yine.

"Yalnızca bir arkadaş için fazla ısrarcı." Yanakları bir anda kızardı genç kadının. Yine onu namussuzlukla mı itham ediyordu?

"Şimdi de telefonlarımı mı kurcalayacaksın? İstersen ara sor kimsin diye."

"İyi fikir," dedi adam kızın blöfüne karşılık ciddi ciddi arayarak. Neye uğradığını şaşıran Cemre eline atılmak istediğinde, Emre parmağını sallayarak uzaklaştırdı ama Burak Bey müsait olmadığı için telefonu açmamış olmalıydı ki yüzü birden sertleşti. Cemre derin bir nefes aldı. İstediğine ulaşamayan adam hırsla homurdandı. "Yağlı bir kurban mı bari?"

İçi kan ağlasa bile bu aşağılamaya da aldırmamış göründü kadın. "Odama gitmek istiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye haykırdı genç adam. "Serum takacağım, bir köşede bayılıp kalacaksın. Ne kadar yorgun olduğunu görmüyor musun?"

"Sana ne..." diye bağırdı kadın. "Sana ne, acı çekecek olan benim."

"Burada kalıyorsun." Sesini yükseltmemişti ama tehditkâr ifadesi yine de azalmamıştı. Serumu hazırlayarak yanına gelince, korkuyla kasılan Cemre irkildi. "Ne var içinde?" diye sordu endişeyle. Bebeğe zarar vermesini istemiyordu.

"Sadece seni ayaklandıracak şeyler..." diye sesindeki merak ve endişe ifadesini mümkün olduğunca yok etmeye çalışarak söylendi adam.

"İstemiyorum," diye korkuyla çıkıştı, ya bebeğe zarar verecek bir şey varsa ne yapardı? "İçindekiler..." derken dudağını ısırdı ve yanına atılan telefona uzandı. Adamın şaşkın bakışları altında hastane kayıtlarına girip serumun içeriğine bakarken, bunu gören Emre dişlerini sıktı. "Seni zehirlediğim yok, sadece vitamin."

Serumun karışımın bebeğe zarar vermeyeceğini, aksine destek olacağını öğrenince içi rahatlayan kadın kolunu kaldırdı ve adam hırslı bir tutuşla uzandı. Hani iğneden korkuyordu, bir anda unutuvermişti!

Cemre gözlerini sımsıkı yumdu, sırf canı yansın diye iğneyi acıtarak batıracağına emindi. Soluksuz halde dururken adam kolunu indirdi ve Cemre merakla gözlerini açtığında, onun serumu çoktan taktığını fark etti. Hiç canını yakmamıştı.

Bu bebeği öğrenmemeliydi. Gözleri doldu, genzi acıyla kasıldı. Onun yine aynı şeylerle suçlayacağının farkındaydı. *'Başkasının piçini bana mı kakalıyorsun yine'* diyecekti kesin. Bu sefer buna dayanamazdı. Yine gözünde kirlenmek istemiyordu.

Emre inatla başında bekledi, Cemre içine içine ağladı. Serum bitince, "Teşekkür ederim," diye kısık sesle konuştu. Toparlanıp ayaklanmak istedi.

"Yat yerine," diye buz gibi bir sesle emretti genç adam. "Canının da bir ehemmiyeti kalmadı artık, senin ne kadar hırslı olduğunu biliyordum, ama

bunun seni hiçbir noktada durduramayacak bir hastalık haline geldiğini bilmiyordum. Biraz durul Cemre, tüm dünya senin olsa bil ki sağlığın olmadığı sürece hiçsin. İşler seni kurtarmayacak."

"Sen nereden bileceksin ki bunu?" diye ağlamaklı bir halde söylendi kadın. O çabalamadığı sürece tutunacak dalı yoktu, çalışmadığı sürece yaslandığı dağı yoktu. Ana yoktu, baba yoktu, kardeş yoktu.

"Asla anlamadım zaten ve asla da anlayamayacağım bu kör edici hırsını. Seni tatmin etmeyen açlık hayatını yönlendirir hale gelmiş."

"Çok emek verdim ben bu aşamaya gelene kadar, çok çabaladım, meslegim sahip olduğum tek şey," diye ateşle savundu kendini genç kadın. İçinden onun kendini bir an önce yalnız bırakması için yalvarıyordu, ya da odasına götürmesi için dua ediyordu. Karşısında yine dökülüp saçılıp ağlamayacaktı.

"Böyle olmak zorunda değildi. Bu senin kendi kararındı."

"Ne yapsaydım, benim olmayan bir parayı yiyip, hakkım olmayan miraslardan hak mı bekleseydim? Emre benim kimsem yok, fark et artık. Benim benden başka tutunacak dalım yok."

Emre ağzında laflarıyla donup kaldı. İşte o zaman onun ne kadar yalnız, çaresiz olduğunu görmüş ve bu çalışma azminin sebebini anlamıştı. O, annesi babası olur da bir gün onu başından atarsa, aç kalmamak için bu kadar çok çabalıyordu. Yüreğinde bir ezilme oldu, bu hiç olmayacaktı. Ne sanıyordu, arada oğlu varken desteğini üzerinden çekeceğini falan mı? Onu kimseye muhtaç etmezdi.

Ama adam da anlamıyordu, kadın ona bile muhtaç olmayacak kadar kendi ayaklarının üzerinde durması gerektiğini bilmekteydi. Bu onun kararı olmamıştı ki, karar zaten onun adına verilmişti. Asla sahip olamayacağı bir koca... yine de eğer Emre ile birlikte olabilse tüm gururunu daha o anda bırakacağını biliyordu. Evlenmek filan değil, yalnızca onunla birlikte olmak bile yeterdi ona. Ama artık onunla değil, yalnızca çocukları için iyi olmasıyla ilgileniyordu.

"Benim suçumdu, daha dikkatli olurum," diye donuk bir sesle kabullendi.

"Duygusuz bir aneroit gibisin, çalışmaya kodlanmışsın," diye suçladı adam. Kadın sadece gülümseyerek gözlerinin ta içine baktı. "Herkesin bir amacı var."

Koyu gözler hiddetle tutuştu. "Bu kadar gözü kör, hırsına nefes kadar bağlı bir... bir... Sen tam bir ahmaksın. Seni aklın başına gelene kadar bir temiz dövmeyi kaç kez düşündüm biliyor musun?" diye ıslık gibi bir sesle konuştu. Sanki gözleri kaç kez sarılıp, varlığımı hissedene kadar bırakmak istemediğimi haykırırcasına endişeden parlıyordu.

Ondaki bu ani saldırganlık kadını dehşete düşürdü. Annesi, babası, malı ve varlığı olan bir adamdı. Bir eli yağda, diğeri balda büyümüştü. Sıkıntı çekmemişti, bir ekmek umuduyla günlerce aç kalıp karnına hiç taş bağlamamıştı. İşte gerçek buydu, o hiçbir zaman onu anlamayacaktı, kendini harap eden bu hayalleri kalbinden söküp atabilmek için olacakları düşündü.

"Kaç kez çaresiz kaldın Emre?" diye sordu kederli bir sesle. Gözleri nemli nemliydi.

Yüzü kasıldı genç adamın, sesi katıldı. "Düşünemeyeceğin kadar fazla..."

Dudakları titreyen kadın "Ümran'la gittiğin zaman bile mi?" diye sordu yüzü süzülerek.

"Gitmeden bile önce..." dedi daha sakin bir sesle adam ama gözleri sanki... sanki *'seni düşünmeden bir tek günüm bile geçmedi, en büyük çaresizlik sensizlikti,'* dercesine baktı. "Seni gördüğüm her an, hep sana yapacaklarımı hayal ettim. Benim en büyük çaresizliğim sendin, sen ve yalanların."

Yanağına damlayan yaşı çaktırmadan silerken, "Kin çok yıkıcı bir duygudur," diye duyduklarından ürpererek döküldü kelimeler. "Nefret kalbi kurutur, uzaklaşmalısın."

"Kin..." diye alçak bir sesle tekrarladı genç adam. "Seni yeniden gördüğüm ilk gün anladım, insanı ayakta tutan ve aynı zamanda çok tatmin edici bir duygu da olabiliyor istenildiğinde."

Genç kadın ne diyeceğini bilemeyerek bakarken, adamın dudakları sinirden çizgi gibi gerildi. Israrla çalan telefonunu kadının elinden aldı, arayan acilden diğer bir doktordu, belli ki toplantıdan sonra biri ona da haber vermişti. Kadının şaşkın bakışları altında telefonu açtı. "Cemre Hanım benim odamda, buraya geleyim demeyin, onunla işim hâlâ bitmedi."

"Emre!" diye yalvarırcasına bir çığlık attı Cemre. Tabii bir işe yaramadı, çünkü telefonu elinden alamadı.

20. BÖLÜM

Ah mutluluk, yok muydu içinde taş kadar hissem,
tutup da sımsıkı bassaydın ya bağrına...

Eline bir adres tutuşturup, "Burası artık yeni evim!" diyen adam, nasıl bir zihniyete sahipti artık çözemiyordu. Ona tasması elinde süs köpeği muamelesi yapıyordu. Babasıyla kavga eden ve bunun sonucunda evden ayrılan Emre'yle şok geçirmişti Cemre. Kavganın sebebini ya da ikilinin neden bu kadar gerildiğini kimse anlayamamıştı.

Lanet olası adam, son görüşmelerinde yine onu çileden çıkarmış, zorla serum takmış, sonra da baştan çıkarıp aklına kötü kötü fikirler sokarak odada yalnız başına bırakıp çıkıp gitmişti ve bir daha o kadar uzun görüşememişlerdi. Evde de sular durulmamıştı, oğlunu görmeye geldiği akşam Rüzgâr ona "Gerekeni yap, bu senin sorumluluğun," diye bağırmıştı.

Artık ne için kızdıysa oğluna, Emre sinirden deliye dönmüştü. Babasını da daha evvel bu kadar çileden çıkmış görmemişti. Emre'yi kızgınlığında ciddi olduğu konusunda uyarmak ya da aklını başına getirmesi için konuşmak istese bile, onun kesin cevabını aldıktan sonra bu konuyu bir daha açmayacağından emindi. Ama Cemre ne olursa olsun onun fikrini değiştirmesi için son bir kez çaba göstermezse, babasının tehdidinin sonuçlanacağını biliyordu. Ona, "Başını belaya sokarsan bu sefer parmağımı kıpırdatmam," demişti Rüzgar ve biliyordu ki babası asla yapmayacağı şey ile kimseyi tehdit etmezdi.

Ne yapıyordu bilmiyordu ama babasının istemediği bir şeyi yapan Emre, eğer durmazsa tüm evlatlık haklarını ve mirasını kaybetmesi kaçınılmaz olaktı. Bir çare düşünmeliydi. Omuzlarını dikleştirdi. Odanın ortasında volta atarken ne yapabileceği konusunda düşüncelere dalmıştı. Bu kez daha sert ve kararlı olup karşı gelmesine izin vermemeliydi. Gerekirse o sefil adamı

kendi ininde köşeye sıkıştıracaktı ve bu cesur davranışı karşısında uğrayacağı şok bile olayların seyrini değiştirmeye yetmeyecekti.

Aklına estiği gibi derhal yola koyuldu. Birkaç dakika içinde caddeleri aracıyla arşınlamaya başlamıştı. Bir sıkıntı olmadan yaklaşık yarım saat kadar sonra kaldığı binanın giriş kapısının önünde durdu. Adrese bakarak kapının zilini çaldığında, bu eve ne zaman taşındığını merak ediyordu. Elit bir semtte, gösterişli ve bahçesi olan bir evdi. Kapıyı yardımcısı ya da bir çalışan açmadı, direk o açmıştı.

"Günaydın."

Yüzünden yorgunluk akan adama bakarken, "Günaydın," diye cevap verdi belirsiz bir şekilde, tavrı oldukça ciddiydi ama bu adamın umurunda bile değildi. Kaşlarını kaldıran Cemre öylece kapının önünde dikilirken, Emre başka soru soramadan arkasını döndü ve onu içeriye alarak kapıyı kapadı.

Eski ve gösterişli binanın duvarları yüksekti, üstelik ferah yapısı bir apartman dairesine sıkışmış hissi vermiyordu. İki katlı bir villa için oldukça iyi tasarlanmıştı. Şu anda adım adım geride bıraktığı koridor geniş ve aydınlıktı, duvarları ise güzel bir kâğıtla kaplanarak büyük tablolar ve şamdanlarla süslenmişti. Önünden geçtiği kapının sol tarafında bir oturma odası vardı. Koridorun tam karşısında bir yemek odası ve hemen bitişiğinde büyük bir mutfak yer alıyordu. Hemen ikisinin yanındaki küçük odanın içerisini gün ışığıyla aydınlatan iki büyük Fransız penceresi vardı. Duvarın dibine yerleştirilmiş çocuk karyolası bulunuyordu. Bembeyaz çarşaf ve yatak örtülerinin arasında yatan küçücük kızın sarı saçları yastığın üzerine yayılmıştı. Yüzü solgun ama yanakları kırmızıydı.

Bu kız... Allah'ım bu kız onun kızıydı. Polislerin aradığı ufak kız... Emre onu gerçekten kaçırmıştı!

Onunla tek kelime etmeden çocuğun yanı başına giden Emre, kızın başına koyduğu ıslak bezi aldı. Tekrar ıslatıp suyunu sıkarak minik alnına serdi ve başını kaldırıp yorgun halde baktı. Ciddi yüzünde uykusuzluğun izleri vardı ama şu anda onu umursayacak durumda değildi. Hasta kızı gören Cemre'nin gözleri endişeyle alarma geçmiş bir halde açılıverdi.

"Neyi var?" diye sordu gergin bir sesle.

Emre yorgunluktan çatallaşmış sesiyle, çömeldiği yerden ayağa kalkarken, "Gelmeyeceğim demiştin, niye geldin?" diye sordu.

Bütün geceyi hasta bir çocuğun başında nöbet tutarak geçirdiği anlaşılan adam, çocuğun alnına dikkatle bezi yaydı. Yatağa yaklaşarak çocuğun küçük yüzüne hüzünle baktı.

"Nesi var diye sormuştum!" dedi minik bir sitemle.

Emre küçük kıza bakarken yüz ifadesi sakin olsa da, Cemre onun dudaklarının endişeyle gerildiğini görebiliyordu. Üstelik eli ayağı birbirine dolaşmış

gibiydi, bir insan doktor bile olsa ucunda kendi evladı varsa becerikstz ve endişeli bir insancık olup çıkıyordu.

"Küçük bir ateş..."

"Küçük bir ateş için büyük bir endişe besliyor gibisin," diye cevap verdi genç kadın, adamın dalgın düşüncelerini bölerek baktı yüzüne.

"Beni aramak için gece sokağa çıkmış, bulamayınca da bir parkta oturmuş. Bir daha tekrarlarsa başına neler gelebilir bir düşünsene, bu düşünce kanımı donduruyor."

Bir an Furkan'ın tek başına gece sokağa çıktığını ve kocaman metropolde tehlikelerin kucağında kaldığını düşündü ve soluk alamadı. "Bunu nasıl yapmış?" diye sorguladı.

"Onu terk ettiğimi düşünmüş."

Yüzü gerilen ve bu konuda yorum yapma hakkını kendinde bulamayan Cemre kaşlarını çattı. Emre başını salladı sitemle. "Çok kırılmış bana, sizi öğrendiğinden beri onu terk edeceğimi sanıyor. Konuşmuyor, günden güne içine kapanıyor." Yatağın yanındaki boşluğa oturmuş, uzattığı koluyla küçük kızın incecik kolunu okşuyordu dalgınca, konuşuyor ama her kelimesinde ruhsuz bir baskı barınıyordu.

"İstersen git dinlen." dedi inatçı bir ifadeyle Cemre. "Çok yorgun görünüyorsun, ben ilgilenirim."

Emre tam konuşmak için ağzını açtığı anda, küçük kız uyandı. Birden babasının eline atılarak, panikle büyüyen gözleriyle etrafına bakındı ve gözkapaklarını yummadan evvel, "Baba gitme..." diye ağlamaklı bir halde yalvardı. Sonra tekrar uykuya yenildi. Yanağına eğilen adam onu minik bir öpücükle sakinleştirirken, "Gitmiyorum aşkım, yanındayım," diyerek omzunu sıvazladı. Birkaç dakika sonra çocuk yeniden derin bir uykuya dalmıştı. Ayağa kalktı, Cemre'yi kapıya yönlendirip onunla birlikte odadan çıktıktan sonra, kapıyı kapamadan son bir defa ufaklığa baktı.

Önden önden salona yürürken, "Onu hastaneye götürmek daha iyi değil mi?" diye sordu Cemre endişeyle.

"Götürdüm," diye açıkladı Emre. "Serum takıldı."

"Kötü üşütmüş olmalı."

"Üşüttüğü için bu halde değil Cemre, korktuğu için bu halde."

Kadın suratını astı. "Tahmin edebiliyorum, o saatte ufak bir çocuğun sokakta olması dehşet verici."

Emre birden durup kadına sert bir gözle baktı ve Cemre merakla ne diyeceğini beklerken, "Korktuğu sokak değildi, sendin!" deyiverdi zalimce.

"Anlamadım," dedi kadın kaşlarını çatarak. Bu ufaklıkla henüz karşı karşıya gelmemişken nasıl korkuturdu onu?

Omzunun üzerinden kadına baktı, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Senin onu istemeyeceğinden korkuyor."

"Ama..." diye hemen karşı çıkmak için atıldı. Kusurları ne olursa olsun, kızına çok değer verdiğini bilmek bir gerçekti.

"Benim onunla ne alakam var, neden böyle bir şey düşünsün ki?"

"Çünkü annesi öyle düşünmesini istemiş, seninle çocuk yaptığım için birlikte yaşayacağımızı ve onu asla geri almayacağımı söylemiş."

Onunla evlenmeyeceğini dile getirmek isteyen Cemre o anda Ümran cadısının saçını başını yolduğunu hayal etti. Emre başını sallayarak oturma odasının kapısını açtı. Dikkatle kadına bakarken "Girmeyecek misin?" diye sordu.

"Ah," dedi Cemre dalgın bir şekilde, kanepelerden birine otururken, hâlâ o kadının nasıl bir anne olduğunu düşünüyordu. Üst kattaki küçük kız çocuğunun fiziksel şiddete ve dayağa maruz kaldığını düşünmekten nefret ediyordu ama onun söylediği şeyle aklından bu ihtimal bile geçmeye başlamıştı. Birinin Furkan'a böyle bir işkence yapacağını düşündüğü an ürperdiğini hissetti. Teninin katmanları buz kesti. Ama Emre buna izin vermezdi, kıza olan sevgi dolu bakışını görmüştü, onu kimsenin kırmasına izin vermezdi. Emre kendini karşısındaki bir koltuğa bırakarak başını eline yasladı. Sanki günlerdir uyumamış, haftalardır doğru düzgün yemek yememiş gibiydi.

"En son ne zaman yemek yedin?"

Bu soruyu ve ilgiyi beklemeyen Emre kaşlarını şaşkınlıkla çattı. "Sanırım..." Başını iki yana salladı durgun bir ifadeyle. "Hatırlamıyorum."

Cemre dudaklarını büktü. "Neden birini bulmadın yanına?" dediğinde adam ona dikkatle bakınca "Ona bakacak iyi birini," diye açıkladı.

"Ona babasından daha iyi kimse bakamaz." Genç adamın yüzünde yine alaycı bir ifade belirmişti. "Tabii senin için ben baba sıfatında değilim."

"Estağfurullah," dedi Cemre tıraşı gelmiş yüzüne bakarken, yorgun gülümsemesi alaycı sözleriyle birleşmiş, içini üşütmüştü.

"Esme annem iyi bakardı ona, seve seve kollarını açacağından da eminim. Neden uzak tutuyorsun onu çocuktan, yaklaşmasına izin vermediğini biliyorum."

"Ben ilgilenirim kendi çocuğumla."

"O babaannesi."

"Ben de babasıyım, onun için en iyi olanı bilirim."

"Öyle tabi, vardır bir bildiğin," dedi garip bir hüzünle. Aslında sorunun kendi olduğunu, Emre'nin babasıyla son tartışmalarından beri onları görmek istemediğini ve görüşmeye yaklaşmadığını biliyordu.

Genç adamın gözkapakları zor tartıyordu kirpiklerini. Dün gece biraz olsun uyumuş muydu ki? Kendisiyle atışamadığı ve kavga edemediğine göre oldukça bitkin olmalıydı. Sandığından daha yorgundu.

Emre elinin arkasındaki esnemesini gizlemeye çalıştı. "İstersen bu görevi ben devralabilirim," dedi Cemre yeniden, beklenti içinde adamın yüzüne baktı ama onun verdiği karşılık zayıf bir horlamadan öteye gitmedi.

kaç gecedir uykusuz kalan bitkin adam kızının güvende olacağını hissedeceği o anda uyuyakalmıştı.

Bir anda dinginleşti o huysuz sıfatı, uyuyan yüzüne baktı sadece kadın Dudağının kenarındaki haşin çizgiler rahatlayarak yumuşamıştı, gür kirpikleri yanaklarına gölgelerini bırakarak tek tek dökülmüştü ve çenesini gölgeleyen sakalları olmasa, yüzünde oldukça çocuksu bir ifade olduğunu söyleyebilirdi. Dağılmış saçları, koyu bir gölgeye dönmüş sakalı ona biraz çapkın bir hava veriyordu.

Önceden onu ne çok uyurken izlemişti. Yüzünün her ifadesini izlemeyi severdi. Dudakları büküldü hüzünle. Cemre bir an, onunla uğraşmaktan arda kalan bir dakikası olduğunda ne yaptığını merak etti. Sanki geri kalan ömrünü kadına hayatı zehir etmek için harcayacak bir inada sahip gibiydi. Biraz daha düşündü fakat artık onun tanımadığı adamın başka neler yapabileceğini bulamadı. Artık Emre bir muammaydı. Hayatı kendini intikamına adamaktan ibaretti sanki ama yine de etrafını saran büyük bir gizem vardı.

Keşke...

Saatlerin mi yoksa dakikaların mı geçtiğini bilmediği bir anda oturma odasının kapısı açılınca, uykusundan sıçradı genç adam. O korkuyla sıçrayınca Cemre ona baktı. "Kusura bakma," diyen Emre'nin sesi uykudan çatallaşmıştı. Cemre aldırmadı, gülümseyerek salondan çıktı.

Evin içi farklı kokuyordu, üstelik akşam olduğu için ışıklar yanmış, perdeler kapanmıştı. Emre'nin kaşları çatılmıştı. Cemre odadan çıktıktan sonra, küçük bir tepsiyle taşıdığı yemeklerle odaya girdi yeniden.

"Bu ne?" diye sordu ayaklanan adam.

"Kendinden yemli değilsin herhalde," dedi kadın alaycı bir dudak büküşüyle.

"Anne canım sıkıldı..." dedi odaya giren Furkan. O ne ara gelmişti buraya? Emre oğlunu da evde görünce şaşkınca kaşlarını kaldırdı.

Cemre elindeki tepsiyi sehpanın üzerine bıraktığında, güzel bir sofranın onu karşıladığını görünce şaşkınlığı daha da katlandı. "Masaya da hazırlayabilirdim ama çatal kaşık sesiyle çocuğu rahatsız etmeyelim diye düşündüm ama istersen oraya da..."

"Gerek yok," dedi Emre kucağına tırmanan oğlunu göğsüne çekip öperken. Saçlarını alnından geriye ittirdi. "Ne zaman geldin sen?" diye sordu.

"Çok uyudun baba, milyonlarca zamandır mı yorgunsun?" diye sordu üzgün Furkan.

Onun sorusuyla dudakları istem dışı kıvrıldı. "Seni görünce yorgunluğum geçti," dedi içten bir öpüşle oğluna sarılırken. Ona sarıldığı zaman kanı kaynıyor, kaburgalarının arasına hapsedip dünyanın tüm kötülüklerinden korumak istiyordu. Sonra Cemre'yi görüyordu gözleri ve içi buz tutuyordu birden. Senelerce bir hiç için onu acıtmıştı, oysa çocuklar masumdu, çıkarsızdı,

niyasızdı, plansız ve projesizdi. Bu ufak çocuğun suçu değildi ama Emre onu babasızlığa mahkûm etmişti.

Onun düşüncelerinden habersiz olan Cemre, servis tabağını hazırlarken adam ayaklanınca, "Az evvel yedirdim, yeni uyudu merak etme, üstelik ateşi de düştü," dedi anaç bir tutumla.

"Seninle konuşmaz o," dedi Emre ciddiyetle. Ümran'ın çocuğun kalbini ve beynini kirleten sözlerinden sonra ufaklığın Cemre'yle bırak sohbet etmesini, yakınında dahi olmayacağına emindi.

"Benimle konuşmadı zaten, Furkan götürdü yemeğini, tanıştılar, kardeşinin ateşini de o ölçtü üstelik ben de baktım."

Önüne konan yemeğe bakarken, uzun zamandır birkaç dakika dışında hiç uyumadığını anımsadı. Bu kadın etrafında olunca neden huzurlu hissediyordu? İnkâr edemezdi, varlığının tuhaf bir canlandırıcı etkisi vardı.

Üstelik çok zamandır kafa karıştırıcı olsa da.

"Bir eksik varsa derhal halledebilirim," diye sordu, gerçi yok gibi duruyordu. Şaşılacak şeydi ama mutfak muntazam bir alışverişle donatılmıştı, evde elini attığında eksik hiçbir şey bulamıyordu. Ciddiyetle başını eğdi ve elindeki boş tepsiyi odadan çıkarıp mutfağa götürmeden önce ona gülümsedi. Adamın bir anda kanı dondu. Sanki... sanki evli kalsaydılar böyle olacaklardı. O her zaman çevresinde şefkatiyle dolaşacak ve Emre de her zaman kendini çok şanslı bir adam olarak hissedecekti.

Teninin tonunu iyice ortaya çıkaran lacivert elbisesinin içinde tehlikeli bir çekiciliğe bürünmüştü. Geri geldiğinde Cemre, hemen yanındaki yere oturdu. Furkan o anda babasının dizlerinden kalkarak koltuğa geçti ve çok sevdiği oyuncağını eline alarak kurcalamaya başladı.

. Cemre yerinden kalkarak boş servis tabağına taze fasulye, pilav ve biraz salata koymaya başladı. Tabağın içindekiler onun gibi narin bir kadına göre oldukça fazla sayılırdı. Oldum olası Emre onun iştahına bayılırdı ve Cemre kilosunu dert etmeyen, yediğini eritmeyi seven ama gram hesabı tutmayan kendiyle barışık bir kadındı. Fakat bu sefer şaşırdığı şey o tabağı kendisinin yemesi değil, tabağı ona hazırlayıp ikram etmesiydi. Onun için hazırlamıştı.

"Baba..." diye seslendi diğer odadan yanlarına gelen hasta kız. Yumruk yaptığı sağ eli yorgun gözlerini ovalıyordu. Yerinden endişeyle fırlayan Emre, "Babacığım, iyi misin?" diye onu kucağına koymak için atılınca, koltuğundan şaşkınlıkla kalkan Furkan üzgün şekilde annesinin yanına gelip dizlerine çıktı ve babasının başka bir çocuğa şefkat göstererek sarılmasına, üstelik "Babacığım," demesine biraz hüzün, biraz kıskançlık içinde baktı.

Emre kızıyla konuşurken yanağından öptü ve tam o anda bakışları ona ürkek bir şekilde bakan ve annesinin sinesine korunma güdüsüyle sığınan çocuğa kaydı. Bir an ne yapacağını bilemedi. Cemre oğlunun kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadı ve yanağından öperek dizlerinden indirdi. Kısa bir

an tereddüt yaşayan Furkan, "Sana bu oyuncağımı göstereyim mi, ister misin Mira?" diye sordu.

Mira önce babasına baktı, Emre gülümseyince başını sallayarak kucağından inmek istediğini belirtti. Onlar yan yana gelip çekinikçe sohbet ederken, Cemre ayaklandı, minik kızın yanından sessizce salındı. Bir dakika sonra yanlarına geldi. Emre ona büyük bir şaşkınlıkla bakarken Cemre eğildi ve Furkan'a ufak bir tülbent parçası uzatarak, "Kardeşinin sırtına bunu koyabilir misin?" diye sordu. Minik çocuğun dikkatle, annesinin her zaman yaptığı gibi kardeşinin sırtına bez koymasını izledi ve beceremediği yerde tarif etmeyi de ihmal etmedi.

"Ona boya kalemlerini verir misin Furkan, eminim Mira resim yapmayı seviyordur."

Emre dişlerini sıktı. Niyeti neydi? Amacı ondan intikam almaksa küçük bir çocuğu mu kullanacaktı?

İki çocuk sanki yıllarını birlikte zaman geçirmişler gibi, cam önündeki minderin üzerine oynamak için kurulup boyalarını parkenin üzerine saçarken, Cemre kısa bir süre onları izledi. Anlamıştı ki iki çocuk da paylaşmayı, hırçınlıktan daha fazla seviyordu. Arkasını dönünce adamın yüzündeki karanlık ifadeyi gördü ve en parlak gülümsemesiyle, "Bir şeyler yemezsen bayılacaksın," dedi samimiyetle. Doldurmuş olduğu tabağı samimi bir nezaketle ona uzattı.

Pekâlâ, böyle şefkatli bir hareket karşısında daha fazla somurtması doğru olmazdı, eğer amacı onu böyle yola getirip parmağında oynatmaksa, "Bırak oynattığını sansın," diye düşündü. Bu düşüncelere rağmen uzatılan tabağı alırken, kalbi sızladı ve kaburgalarının içinin ısındığını hissetti. Onun bu kadar nazik ve şefkatle kendisine bir şeyler ikram etmesi pek sık olan bir şey değildi. Genelde tam tersi olurdu. Yediği yemeği ona zehir ederdi.

"İçinde zehir yok merak etme, oğlum da aynı yemekten yerken seni öldürmeye kalkmam," dedi iğneleyerek. Onun alayıyla bir an duraksamasını o da fark etmişti.

Aksi bir tavırla teşekkür etmeden önce boğazını temizledi. Sessizce kendi tabağını dolduran Cemre istifini bozmadan başını eğdi ve kendi tabağına bir kuşu doyuracak kadar yemek aldı. Yemeğin kokusu midesini kaldırırken bu kadarını bile nasıl zorla yiyeceğini düşündü.

"Bu tabak tadımlık sanırım," diye sordu Emre.

"Doyumluk," dedi çatalını alırken isteksizce.

"Önceden bu kadar az yemezdin."

"Son zamanlarda pek iştahım yok."

Emre gözlerini kırpıştırdı, çocuklara bakan kadının yemek yerkenki gülümsemesi üzüntülüydü.

"Buraya neden geldin?"

Bakışları yeniden adama döndü. "Tartışmaya bu kadar erken mi başlayacağız?" dedi elindeki tabağı sehpaya bırakırken Cemre. İştahı tamamen kaçmıştı. "Önce yemeğini yemelisin, zehir olmasın lokmaların."

Kadının gülümsemesi midesinde bir yumruk etkisi yarattı. Ona bakarken kendine hâkim olarak yüzünün ifadesini değiştirmemeye gayret etti.

"Beğenmedin mi?" diye sordu genç kadın yumuşak bir sesle tabağını kaşıyla gösterirken.

Adam ona uzun uzun baktı ve kadın ne hissettiğinin ve bu duygularının yüzüne yansımasına izin veremezdi. Onları her zamanki gibi gizledi ve adam meraktan delirdi.

"Furkan kardeşi olduğunu biliyor mu?" diye sordu Emre çekinerek.

"Ondan bunu saklayamazdım, bilmesi gerekiyordu ki kıskançlık yapmasın. Onunla seni paylaşmaya alışmalı."

"Buna birlikte karar verebilirdik."

"Biz ne zaman birlikte hareket etsek sonu hep yıkım oluyor." Adam ona kaşlarını kaldırarak bakınca, "Merak etme, haftalar önce anlattım ona gerçeği, sonra da destek almaya başladık annemle birlikte. Bugün de psikologuna sordum, daha önceden onunla bu konuyu konuştuğum ve Furkan da anlayışla karşıladığı için sorun olmayacağını belirtti." Omuzlarını zarafetle silkse de, Emre onun yüzündeki gergin ifadeyi fark etmişti. Çünkü şu anda duygularını gizleyen sadece kendisi değildi.

"Çocuğun bir düzene ihtiyacı var, aranızda bir çözüm üretmeniz gerekir," dedi oğluna bakarken. "Her sorunun sonunun oğluma dayandırılmasını ve huzursuz edilmesini istemiyorum. Görüyorum ki, tek huzursuz büyüyen oğlum da değil artık, çocukların hakkına giriyoruz."

Kadının merhameti ve kelime seçimleri karşısında alayla kaşlarını kaldırdı.

"Ve bu konuda konuşma vazifesi de sana mı düştü? Kendini kurtarıcım ilân ettin, öyle mi?"

"Küstah fikirlerinle ortamı germe," dedi çatalıyla tabağını gösterip yemesini tembihlerken. Bu uyarıya uyan Emre büyük bir lokma yerken, " Neden?" diye sordu. Elinin lezzeti gün geçtikçe annesine benzemişti, yemeklerinde aynı tadı aldığına inanamıyordu. Fasulye tam sevdiği gibi kararında pişmiş ve az tuzluydu. Üstelik zeytinyağlıydı.

"O masum," diyerek kaygısızca gülümsedi. "Seninle aramızda olan sorunun yükünü ufacık bir çocuğa yükleyecek kadar vicdansız değilim. Büyüklerin kibrini, egosunu ve bencilliğini neden onlar omuzlasın ki?" Adam bu samimi konuşmayla gerilse bile kalbi duracak gibi oldu. "Artık düşmanlığı bir kenara bırakmamız gerekmiyor mu?" dedi kadın dudakları kendi sözleri karşısında alayla bükülmüştü.

"Evet," dedi Emre büyük bir ciddiyetle. "Bunun için senin susman gerekecek sanırım."

"Senin de benden uzak durman gerekecek o vakit." Cemre başını kaldırınca onun keyifli gözlerinin tuzağına düşecek gibi oldu. Konuşmak için aralanan dudakları tereddütle titriyordu. Adam bazen düşündüğü her şeyin bir kâbus olduğunu ve en güzel rüyaya uyanmak üzere olduğunu hissediyordu ona bakınca. Cemre ne buraya, ne de hayatına uyuyordu. Buna rağmen içinden onu kucağına alıp deli gibi öpmek için karşı konulmaz bir istek duyuyordu.

Cemre içini çekerek öne eğildi ve tabağı boşaldığı için yemeği tekrar servis etmeye başladı. Meşrubat dolu sürahiyi sehpaya bırakırken, "Ekmek," diye sorduğu adamın yüzüne yine o küçük ve yıkıcı gülümsemelerinden biriyle baktı. Emre sanki onunla savaşmak ile gitmek arasında karar veremiyor gibiydi. Bu kadın bütün duygusuz becerilerini yerle bir ediyordu.

Geriye yaslandı, aralarında duran, üzeri yemeklerle donatılmış alçak sehpanın bir tür bariyer görevi görmesini sağladı. Cemre ona meydan okuyan bir ifadeyle baksa da tek kelime etmedi. "Ekmek yemeyi seversin," dedi uzatırken yeniden adama, başını evet anlamında sallayarak kendisine uzatılan ekmek dilimini aldı.

Ekmeğinden bir parça alırken, gözlerinin kenarından o lanet olası yeşil gözleriyle yüzünü süzen kadına baktı.

Sessizlik uzadı, nedense Emre de bakışlarını kontrol edemiyor gibiydi. Konuşacağı konuyu bulmaya çalışırken gözlerini genç kadının vücudunda gezdirdi. Her zamanki gibi dik oturuyordu, omuzları gerideydi. Bu duruşuyla kasıtlı olmasa da göğsünü iyice ön plana çıkarıyordu. Lacivert elbisesi dolgun ve yumuşak göğüslerini kavrıyordu. Son zamanlarda olduğu gibi yine aklına solgun teni geldi.

"Son zamanlarda çok sakinsin, ne planlıyorsun yine?"

Bu soru karşısında Cemre şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Yanakları biraz önceye göre daha da pembeleşmiş olabilir miydi? Genç kadın kirpiklerini indirdi, Emre'nin kaşları havalanmıştı. "Bana neden iyi davranıyorsun?"

Cemre omuzlarını silkti. "Oğlumun babasısın."

Emre düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Yani benimle flört etmiyorsun?"

"Saçmalama, sana umut verecek ya da senden beklentiye girecek bir sözüm ya da hareketim oldu mu?" Evet olmamıştı, ama Emre ona ne zaman baksa hissetmek istediği tek şey bu oluyordu. Kadının yanakları iyice kızarınca, "Bana Ali denen denyodan başka bir flörtün olmadığını söyleme," diye sert bir kıskançlıkla sordu.

"Senin kadar tecrübeli değilim, bu konuda eline su dökemem."

Emre ona bakmakla yetindi, cevap zaten ortadaydı. İfadesi, tutumu bunu ele veriyordu. Genç adam ondan daha tecrübeliydi. Flört etme konusunda olduğu ve ilişkileri gibi birçok hususta ondan çok daha tecrübeliydi. Peki o adam onun aklını çelmek için bu yöntemlere baş vuruyorduysa? Bu düşünceyle tanıdık olmayan, rahatsız edici bir duyguyla irkildiğini hissetti.

Hissettiği şeyin kıskançlık olduğunu şaşkınlıkla kavradı. Kendi sınırları içerisinde dikkatli bir plan sürüyordu. Seçtiği hayatta kıskançlığa hatta herhangi türden ilişkiye asla yeri yoktu. Ancak buna rağmen...

Buna rağmen daha önce hissetmediği şeyler ile sımsıkı kavranıyordu. Benliğinin daha önce hiç farkına varmamış olduğu bir yanı, kendi kendine koyduğu kurallara başkaldırmaya çalışıyordu. Derin bir soluk aldı Cemre, göğüsleri dikkatini dağıttı. Bu kadınla ilgili her şey tamamen dişilik ve cazibe dağıtmaktaydı. Cemre bakışlarını kaçırdı.

Kadının çocuklara bakan şefkatli yüzünü izlerken derin bir nefes alarak içindeki dürtüye hâkim olmaya çalıştı. Tabağını sehpaya koyan Cemre, her zamanki zarafetinden yoksun, aniden oturduğu yerden kalktı. Oğlunun yanına giderek "Artık kalkalım mı Furkan, eve gitmemiz gerekiyor," dedi sanki evde onu bekleyen bir şey varmış gibi.

"Kalkıyor musunuz?" derken Emre, ufak kız koşturarak babasının yanına geldi, bacağına sarılarak "Gitmesin," der gibi yalvararak gözlerinin içine baktı. Cemre geldiği hızla toparlandı ve oğlunu da yanına alarak gitti, geldiği gibi, bir serap gibi bir görünüp bir kayboldu. Sanki uyumuş ve rüya görmüş gibiydi Emre, bunun rüya olmadığını belli eden kalan yemekler sehpada soğumaya başlamıştı.

21. BÖLÜM

İnsan bazen öyle sahipsiz hisseder ki,
bir sürü kafanın yanında bir omuz bulamaz,
koyar başını dizlerine hıçkırarak ağlar...

Adam çok ısrarcıydı, kadın çetin ceviz, ama bilmedikleri sevda dedikleri çekiç tek darbede yerle bir ederdi tüm inatları ve dağılan âşıkların toplanması zaman ve meşakkatli bir yol alırdı. Ve bunun farkında olmayan Utku düşünceli bir tutumla, "Sanırım Ali ile aralarında iyi gitmeyen bir şeyler var," dedi konuyu Emre'ye açarak.

"Nasıl şeyler?"

"Ali Almanya'ya yerleşmekten bahsetti."

"Evlenip oğlumu da oraya götüreceklerini sanıyorlarsa yanıyorlar," diye kükredi Emre.

"Sakin ol," dedi Utku kardeşinin omzuna dokunarak. Abisinin elini omzundan silkeleyerek "Bırak ya," diye kırgınca sitem etti.

Utku, "Bana kızıyorsun ama sen de hâlâ görüşüyorsun Ali ile..." dedi damarına basarak.

"Ben aynı hastanede çalışıyorum onunla, mecburum."

"Kimse sana o hastanede çalış demedi, bu senin seçimindi," dedi, iyice üstüne gidip kızdırarak. "Burunlarının dibine kadar girdin, neden?"

"Gidiyordun sanırım," dedi Emre dişlerini sıkarak, "Cemre'yi teselli etmeyi unutma, belki omzunda ağlar," diye homurdandı.

Utku kararsızlıkla, "Emin misin?" diye sordu kinayeli kinayeli.

"Evet. Git ve bak, iyi olduğundan emin ol," dedi bu sefer gerçek bir samimiyetle.

"Bu pek iyi fikir gibi gelmiyor," dedi Utku geçmişte olanları düşününce. Aralar düzelmeye başlamıştı, tam her şey yoluna girerken yeniden kötü olmak istemiyordu. Zamanında Utku Cemre'yi savundu ve ona inandı diye Emre, abisine diş bilemişti ve seneler içinde onu asla affetmemişti.

"Neymiş iyi olmayan?" dedi abisinin kırgınlığından habersiz.

Kaşlarını çatarak, "Suratında o garip bakış varken akıllıca gelmiyor Cemre ve Ali konusuna yaklaşmak," dedi sonunda.

"Ne saçmalıyorsun sen, ne bakışı?"

"Hani o geceki gibi, yüzüme yumruk atmadan önce yüzünde beliren şu bakış."

"Yumruk falan atmayacağım," diye dişlerini gıcırdattı Emre. ***'Sadece şu anda onu benden başka herkesin düşünmesi hoşuma gitmiyor'*** diyemedi.

"Bence Ece gitsin," diye önerdi Utku kardeşinin yüz hatlarındaki sertliği görünce. "Onunla konuşsun, belki ona gerçekleri anlatır."

"Bana düşman mı edeceksiniz arkadaşımı, ben onu satmam ve bu sebeple asla karşısına çıkmam."

"Karım evde yalnız ve bebek onu zorluyor, sanırım diş çıkartıyor eve gitmem lazım," dedi Utku koltuğa attığı ceketini alarak. Kardeşinin omzuna dokundu. "Teselli etmesi gereken tek kişi o kalbi kırandır. Ali bile dolduramıyorsa o boşluğu, bence sahibi tekrar yerine yerleşmeli," dedi üzgün bir sesle ve ekledi. "Kahrolası gözlerini böyle şüpheyle üstüme düşürmekten vazgeç, ben şerefsiz değilim. Eğer Cemre istemeseydi onu, bu ilişkiyi asla kabul etmezdim. Ben sadece ona mutlu olması için bir şans verdim," dedi kırgın bir sesle.

"Özür dilerim," dedi Emre hemen kendine gelerek. "Öyle hissettirmek istemedim. Bu senin görevin değil."

Emre, abisi gittikten sonra kızına duş alması için banyoyu hazırlayıp, üzerini giyindiğinden emin olduktan sonra kapısını tıklatıp odasına girdi ve onun uyumadan evvel saçlarını kuruladığından emin olmak için havluyu gösterdi.

Oda loştu, tek kişilik yatağının yanındaki ışık açıktı. Üzerinde ay ve yıldız yansıması olan küre şeklindeki lambadan sıcak bir ışık yayılıyordu ama bu loş ortam bile minik kızın gözlerindeki ıslaklığı saklayamıyordu. Onun ağladığını düşünen Emre'nin kalbi endişeyle sıkıştı. Çekinik bir halde yatağın ucunda oturup yastıkta sessizce ağlayan kızını kendine çevirdi. Yüzünü kurularken, "Bir şey mi oldu Mira?" diye fısıldadı.

"Ben kötü bir kız mıyım baba?"

"Değilsin tatlım. Onu da nereden çıkardın?"

"Annem kötü bir kız olduğum için yakında senin de beni istemeyeceğini ve kardeşimin yanına gidince terk edeceğini söylemişti, sen hep kardeşimin yanına gidiyorsun. O zaman ben kötü kızım artık değil mi?"

Emre dişlerini sıkarak kızına sarılırken, onun ürkek bedeninin titreyerek kolları arasında kasıldığını hissetti. Onu annesinin varlığından kurtarmıştı ama

onca zaman aklına soktuklarının korkusundan hâlâ kurtaramamıştı. "Bu hiç-bir zaman olmayacak, bence anneni sen yanlış anlamış olmalısın."

"Hayır bana bunları söyledi baba, defalarca söyledi hem de. Ben yalancı değilim."

"Biliyorum. Sen hayatımda gördüğüm en dürüst çocuksun ve beni asla üzmezsin. Ben de seni asla üzmem, sana tutamayacağım söz verdim mi hiç?" Küçük kız kollarının arasına sıkışan göğsündeki minik başını salladı. "O zaman babana güven, sana söz veriyorum bizi kimsenin ayırmasına izin vermeyeceğim."

"Ama annem bir..."

"Annen sadece üzgün, aramızın iyi olmadığını senden hiç saklamadım. Bu yüzden hırçın ve böyle yaparsa beni elinde tutabileceğini sanıyor."

"Emy gibi mi?"

"Emy, gibi..." dedi Emre. Emy de onu başka arkadaşlarıyla paylaşmak istemediğinde hırçınlaşır ve canını yakardı bilmeden, küçük yaşta kıskançlığı böylece keşfetmişti ufaklık. Kızının içini rahatlatıp yatağına yatıran Emre, açık renk saçlarını ve ıslak gözlerini öptü. Onu samimiyetine inandırarak uzun uzun sarıldı.

"Keşke Furkan'ın annesi kadar iyi olsaydı annem, o kadar çok sevseydi beni."

"Ben de çok seviyorum seni, yetmez mi?"

Kız sessiz kaldı, Emre sustu, kızının kuruladığı saçını okşayarak taradı ve ördü.

"Annen sadece sevmeyi bilmiyor, bir gün öğrenecek."

"Ama biz ondan kaçtık baba, annem bizi bulamaz artık. Hem Ece halam ve Pelin halam çok seveceklerini söylediler beni. Halalar da anne kadar çok sever mi?"

"Annen de çok seviyor, halaların da çok sevecek."

"Sarılmadı bana hiç, anneler çocuklarına sık sık sarılır. O kadın..."

"O kadın değil, onun bir adı var Mira; Cemre."

"Adını söyleyince kızmaz mı bana?"

"Kızmaz, neden kızsın?"

"İşte Cemre, Furkan'a sarılıyor, saçlarını koklayarak öpüyor."

"Annen de bir gün sana sarılacak..."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, hem sen Cemre'den korkma olur mu? Sen ona sarılırsan, o da sana sarılır, Furkan gibi."

Minik kafasını sallayarak, "Cemre üvey annem mi olacak baba?" diye sordu.

Emre irkildi, dişlerini sıktığı gibi kasıldı bedeni. "Kim söyledi sana bunu?"

"Annem söylemişti bir keresinde. Üvey anneler çok kötü oluyormuş. Sürekli işkence ediyormuş çocuklara, bana külkedisi masalını anlattı. Ben o masalı hiç sevmiyorum."

Emre ne diyeceğini bilemedi bir an, çenesini kasarak, "Sen inandın mı buna?" diye sordu.

"Önceden inanmıştım."

"Şimdi?"

Başını sallayarak desteklerken, "Hayır," deyince içi rahatladı Emre'nin. "O çok iyi, nazik biri. Bana hiç kızmıyor, Furkan buraya gelince birlikte yaramazlık yaptık, azarlamıyor da. Hatta elbisesine çay döktüm kazayla, bağırmadı. Saçımı da çekmedi, kızmıyor hiç bana. Onu üzdüğüm zaman kaşlarını çatıyor sadece..."

"Korkuyor musun o zaman?" İlgiyle kızının yüzüne baktı.

"Hayır, anlıyorum onu, çünkü kaşlarını çatıyor, o zaman üzdüğümü anlıyorum, sonra içini çekerek bana yaptığımın yanlış olduğunu, bir daha yapmamam gerektiğini anlatıyor."

"Üzülüyor musun o zaman?"

"Evet. Onu üzdüğüm için pişman oluyorum. O iyi biri." Ufak kız biraz düşündü. "Ona gerçekten âşık mısın baba?"

"Sen aşkı nereden biliyorsun?" diye sorarak geçiştirdi soruyu Emre.

Minik kız heyecanla, "Pelin halam dedi ki, Cemre senin başına gelen en güzel şeymiş."

"Bundan aşkı nasıl çıkardın?"

"Çünkü Ece halam dedi ki, bence aşk insanın başına gelen en harika şeymiş, bir gün ben de senin Cemre'ye baktığın gibi bir adam bulacakmışım."

Şaşkınlıktan kaşları kalkan Emre, ona öyle bakmadığını söylemek isteyerek ağzını açtı ama sonra sustu. Ah Pelin ve Ece... Kızının küçük yüzüne şefkatle bakarak gülümsedi. "Ben seni başkasıyla paylaşamam, bence halaların sana hiç iyi örnek olmuyor. Senin tek aşkın ben olacağım, konu kapandı," dedi ve onu yatağına soktu.

Kızı uyuduktan sonra arabasına bindiği gibi soluğu Ümran'ın henüz tuttuğu evinin önünde aldı. Kapıyı uzun uzun çalmasına rağmen açması hayli zaman aldı. Kapı açıldığında, "Gece gece ateşin başına mı vurdu aslanım, bu ne hız?" diye sallanarak karşıladı Ümran onu.

İçeri dalan Emre kendine hakim olarak, "Çocuğu bana vermen için ne yapmam lazım?" diye bağırdı.

"Heh işte, demek sonunda aklın başına geldi? Aslında yapman gereken belli..."

Emre dayanamayarak, "Ona üvey anne hikâyeleri anlattın!" diye hesap sordu.

"Ne var bunda, bunlar hayatın gerçekleri."

"Sen nasıl bir annesin?" diye hırladı.

"İyi bir anneyim, kızımı babasına verecek kadar merhametliyim. Polise onu senin kaçırdığını söyleyip elinden almıyorum bak. İkinize zaman veriyorum. Hesap sormaya gelmedin değil mi gece gece evime?" diye yaklaştı adama. Ellerini göğsüne koyarak oradan ensesine çıkardı. Ayakuçlarında yükselerek, "Seni çok özledim," dedi taktik değiştirip dudaklarını çenesine dokundururken.

Emre kadının ellerini bileklerinden yakalayarak göğsünden çekti. Ümran omzunu sarsarak, "Tamam sonra sevişiriz," diye söylendi garip bir sesle.

"Seninle sevişmeye gelmedim."

"Hesap sormaya geldiğini görüyorum ama belki diğer yolu deneriz dedim." Emre sabır çekerken, "Sen kızına kavuştun, ben ne olacağım?" diye hesap sordu.

"Beni tehdit mi ediyorsun yine?"

"Ediyorum, sana bir ay mühlet, babamla aramı düzelt."

"Gerçek yüzünü nasıl görememişim onca zaman?" dedi Emre kapıya atılırken.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Ümran.

"Eve, Mira'yı yalnız bıraktım."

"Yarınki yemeği unutma, beni ekersen bunu sana fena ödetirim."

Emre hırsla soluyarak kendini bu hale düşürdüğü için küfrederek evinin yolunu tuttu. Yarınki yemeğini elinden bir kaza çıkmadan nasıl atlatacağını bilmiyordu. Cuma günü işlerini erkenden hallederek hazırlanmaya eve gitti ancak Ece'yi telaş içinden oradan oraya koşuşturarak görünce endişelendi. Minik kızı hasta olduğu için ve yeni bulduğu dadı da bir haftalık izin alıp memleketine gittiğinden, ona bakan Ece paniklediği için ne yapacağını bilemiyordu. Babasının son sözlerini hatırladı. "Sakın anneni bu işe bulaştırma."

Neyse ki ılık bir duşla ve ilaçlarla ateşini kontrol altına almışlardı ve Ece dikkatle yüzüne bakarak, "Ben ona bakarım merak etme, sen şu cadıyı kızdırma yeter," demişti.

Hiç istemese bile son zamanlarda tamamen dengesiz olan Ümran yüzünden endişelenen Emre, evden çıkmak durumunda kalmış, bütün yolculuk boyunca kızının pembe çarşaflar arasında yatan sararmış yüzünü aklından silememişti.

Sonuçta bu onun için önemli bir yemekti. "Kesinlikle iptal etmeliyim," demişti defalarca kendine.

Ona sert bir bakış atan Ece, "Şaka yapıyorsun herhalde, o kadın bu yaptığından sonra intikam almadan durur mu? Çiğ çiğ yer seni. Polise haber vermeden git. Ben bakarım yeğenime, ilaçlarını veririm, çorba da alırım dışarıdan, sen gelene kadar iyi olacak," demişti. Bir sürü tembihle yola çıkmıştı ama şimdi anlıyordu keşke çıkmasaydı, geri dönmek istedi ve Ece'nin sözleri kulağında çınlayınca küfrederek vazgeçti.

Onun canlı hallerini, oynarken, gülerken ki neşesini hatırladı ve sonra kırılgan bir cama dönen sararmış yüzü gözünün önüne gelince kalbini eriten bir acı hissetti. Bütün içgüdüleri ona geri dönmesini haykırıyordu fakat daha önceden belirlenen bu haftanın Ümran için çok önemli olduğunu biliyordu ve değer verdiği aile toplantısına gitmek zorundaydı.

Yemek yiyecekleri restorana girmeden evvel onu evden almasını emretmesine rağmen Emre gitmedi, onun restoranın önünde taksiden inmesini bekledi. Seksi kırmızı bir elbise giymiş, sivri topuklu ayakkabılarının üzerinde savurduğu sarı saçlarıyla göz kamaştıracak kadar muhteşem görünüyordu. Eğer Emre onun güzel yüzünün altındaki çirkinliği bilmeseydi, bu haline kapılması içten bile olmazdı. Dışarıdan bakıldığında albenisi yüksek, seksi ve zarif duruşuna asalet katan bir güzellikle taçlandırılmıştı. Bu halini görüp, gözlerindeki o yalancı samimiyetine kanan ve istekle kıvranan bedeniyle baştan çıkıp onunla olmayı istemeyecek erkek aptaldır diye düşündü. Bir zamanlar onu teselli etmesine izin vermişti, yalanlarını sayarken ona hayrandı, yanında olmaktan mutluydu. Bu hatayı nasıl yapmıştı? İç yüzünü nasıl görememişti?

"Annem ve babamla uzun süre sonra ilk defa yemek yiyeceğim, çok heyecanlıyım," diye şakıdı Ümran. Emre yanında sessiz kalınca, "Onların yanında böyle somurtma rica ederim ve sakın aramızda olanlardan bahsetme. Bizim iyi bir çift olduğumuzu düşünmeliler. Beni senin kandırdığını ve her şeyin sebebinin senin aşkın ve hırsın olduğunu bir şekilde anlat."

"Elimden geleni yapacağım."

"Bana söz verdin, sen beni kollayacaksın ben de seni."

"Sana tamam dedim."

"Harika." Derin bir nefes aldı Ümran ailesini beklerken. Heyecanlı ve panikli olduğu her halinden belliydi. Onlar için ayrılan masaya geçerken yerinde duramıyordu, Emre ise mecburi yemeğin keyfini kaçırmayacak kadar kızını aklından çıkarabilmeyi umuyordu. Masaya geçtiklerinden beri onun tüm konuşmalarına sessiz kaldı. Telefonunu çıkarıp masaya koydu ve dakikada bir Ece'den mesaj gelip gelmediğini kontrol etti.

"Sakin ol, o çocuk iyileşir," dedi Ümran gülümseyerek.

"O çocuk, iyi olması için bakıma ihtiyacı var."

Onun kaşlarının çatık olduğunu hissedince, "Halası yanında demedin mi? Ona iyi bakar merak etme," dedi rahatça.

"Hiç mi merak etmiyorsun, ben evden çıkarken hâlâ ateşi vardı. Bu lanet yemeği iptal edebilir, kızınla ilgilenebilirdin."

"Hadi ama yapma, beni görmek istemeyecektir, o sana tapıyor." Sonra aynasını çıkarıp rujunu tazeledi ve rujlu dudaklarına bir gülümseme konduararak, "Umarım bir sorun çıkmaz," diye iç geçirdi. Ümran ailesi gelene kadar yatışmak için iki kadeh beyaz şarap sipariş verdi ve kendini en az onun kadar rahatlatmak isteyen Emre içkisini tek dikişte bitirdi.

Sonunda beklenen misafirler geldi. Altmışlı yaşların başında yakışıklı sert bir adamla, soğuk bir ifadesi olan kırklı yaşlardaki kadın masaya yaklaştığında, Ümran'ın üvey annesine olan bakışlarını yakaladı Emre. Ona anne derken içtendi ve babasına sarılırken kaskatıydı. Sanki üvey annesini babasından daha fazla seviyordu. Emre serin bir seviyeyle onları selamladı ve mesafeli bir nezaketle hatırlarını sordu. Yaşlı adam sorgulayan bakışlarla, "Aranızın düzeldiğine sevindim," diyerek masadaki gerginliğin fitilini ateşlerken, Ümran "Bir daha denemeye karar verdik," deyip gülümsedi.

"Torunum yok mu?" diye sordu yaşlı adam etrafına bakınarak.

"O gelemedi, malum erken yatması gerekiyor," dedi Ümran hızla.

"Biraz rahatsız," diye açıkladı Emre dalgınca.

"Evet biraz rahatsız ya ondan erken yatacak," diye atıldı Ümran iyi anne pozuyla.

Yaşlı adam garsonu çağırırken orta yaşlı kadın Ümran'ın sohbetine uzak ve soğuk cevaplarla karşılık vermekteydi. Emre, babası Ümran'ı affetsin diye tüm günahı üstlendi. Evlenmelerinin de, ayrılıklarının da kendi suçu olduğunu, onlardan kızlarından desteklerini çekmemeleri gerektiğini belirtti. Başlarda pek sıcak bakmasa da, sonunda inanmaya başladı babası. Ümran mutluluk içinde babasına daha iyi bir evlat olacağına dair sözler verip, ona düzeleceğine dair yeminler etti. İçkiyi bırakacağından, hatta isterse tedavi göreceğinden söz etti. Zaman ilerliyor ama Emre pek sohbete katılmıyordu.

Ümran eski kocasının telefonuna bir dakikada üç kez baktığını gördüğünde, "Artık rahatla, onları kuşkulandıracaksın," dedi ağzının içinden, yüzünde sorgulayan bir gülümseme vardı.

"Bir sorun olmadığına emin misin?" diye sordu annesi merakla.

"Yok ne sorunu olacak çocuk işte! Emre de kızına çok düşkün ve ilgili bir baba," dedi tedirgin bir halde. Sonra eski kocasına dönerek, "Canım eğer Ece aramadıysa bir sorun yok demektir merak etme artık," dedi sanki boşanmış ama çocukları için hâlâ iyi geçinen birey imajı çizerek.

"Ece kim?" diye sordu annesi merakla.

"Halası..." dedi Ümran hemen.

"Rüzgâr'ın kızının adının Pelin olduğunu sanıyordum," dedi kadın ve Emre ayağına yediği tekmeyle kendine gelerek, "Ece sütkardeşim, teyzemin kızı," diye açıkladı.

"Cem'in kızı," dedi adam kaşlarını kaldırarak. "Onun da babası gibi deli olduğunu duymuştum, torunumu onunla yalnız bırakmak iyi bir fikir mi?"

Sizin gibi soğuk bir aileyle bırakmak nasıl bir fikir olacaktı; sorumsuz bir anne, dünyayı parası ile satın alacağını sanan bir dede, sosyeteden gözü dönmüş bir üvey anane... Emre içindeki acıyı bir kez daha hissetti, kızını bu ailenin eline bırakmak, ateşe atmakla eş değerdi. Emre katılaşarak onları cevaplayacakken dizindeki elini tutan Ümran, "Çocuk o iyileşir, boş verelim

bu tatsız meseleyi şimdi," diyerek ortamın konusunu dağıtmak istedi. Adam elini tiksintiyle geri çekti.

"Ona iyi bir İngiliz dadı tutmalısınız, daha güvenli," diye öneride bulundu üvey annesi.

"Bence bir Rus tutmalılar, Ümran'ın dadısı hâlâ hayatta, onu size göndereceğim. Otoriter biri."

"Kızımın dadıya ihtiyacı yok, bir bakıcısı var ve ben ona yetiyorum."

"Dul bir adamsın. Üstelik velayet sende bile değil. Dedesi olarak bunu yapmak benim görevim."

"Süleyman Bey, babası olarak onun neye ihtiyacı olduğunu en iyi ben bilirim, yakında velayeti ben alacağım hem. Ümran tedavi olacak, bu süreçte kızım benimle olmalı."

Ümran gerilen ortamı yatıştırmak için farklı konulardan sohbet açtı ama bu Emre'nin endişesini azaltmamıştı. Ümran kulağına sokularak, "Olayı bu kadar abartma benim kızım için, anladık bir gün iyi bir baba olacaksın," dedi diş bileyerek. Onu tehdit ediyordu. Gözlerinin içine baka baka tehdit ediyordu.

O zaten iyi bir babaydı, bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Baba olmak sadece biyolojik baba olmak demek değildi. Eğer içinden gelmiyorsa onun gibi ebeveyn olmak, biyolojik olmak hiçbir şey ifade etmezdi.

"Aklım kızımda kaldı, affedersiniz," diyerek izin aldı ve cevap beklemeden Ümran'ın şaşkın bakışları altında masadan kalktı. Kadının tüm uyarıcı seslerine rağmen restoranın lobisine gidip Ece'yi aradı. Uzun uzun çalmasına rağmen telefon bir türlü açılmadı. İkinci defa aramasında Ece'nin yorgun sesini duydu.

"Neden telefonu geç açtın?" diye hesap sordu. Bunu gergin bir sessizlik takip etti. "Konuşsana!"

"Ellerim kirliydi."

"Kızım nasıl?"

"Pek de iyi değil, sürekli kusuyor."

Onun hasta olduğunda ne kadar ürkek ve endişeli olduğunu bilen adamın kanı dondu.

"Su versem bile çıkarıyor, midesinde bir şey tutmak imkânsız, ne ilaçlar ne de sıvı..."

"Hemen hazırla hastaneye götüreceğim."

"Doktoru eve çağırdım, iğne yaptı merak etme. Antibiyotiklerin etki sağlaması uzun sürermiş, sen de bir doktorsun Emre bu kadar endişelenme."

"Hasta olan kızım olunca sakin kalmam mümkün mü?"

"Haklısın ama iyi olacağız."

"Hâlâ ateşi var mı?" Biraz duraksama oldu. "Ateşi kaç Ece?" diye sordu sesini yükselterek.

"Şey az evvel kırk birdi ama iğneler otuz sekize düşürdü. Doğan ona serum taktı şimdi."

"Ben geliyorum."

"Doğan buradaydı, endişelenmemizi belirtti. Şimdi gelme."

Telefonu kapattı ve Emre tekrar içeri girdiğinde huzursuzluğunu üzerinden atamadı. Yemek boyunca huzursuz bir sıkıntıyla oturdu yerinde. Ümran ailesi ile arasını düzeltirken, o sohbetlerde bir kukla gibi başını sallamaktan ileri gidemedi. Neyse onun huzursuzluğunu anladıklarından yemek uzun sürmedi de, Emre mutluluktan uçan Ümran'ı evine bırakarak kendi evinin yolunu tuttu.

Yarım saatlik yol bir gün kadar uzak geldi, o hıza rağmen eve geldiğinde vakit gece yarısına gelmişti. Aracını girişe park ederken gördüğü araçla bir an kaşlarını çattı, bu cip ona aitti.

İçeri girdiğinde Ece üzerinde salaş bir tişört ve ıslak saçlarla onu karşıladı. Yüzü bitkin, hali perişan duruyordu.

"Sen neden erken geldin?"

"Erken mi, geç bile kaldım."

"Nasıl geçti yemek?"

"İyiydi, Ümran onları kandırmış gibi duruyordu. Kızım nasıl?"

"Biraz evvel çorbasını içti ve kusmadı. Bu Cemre'nin başarısı..."

"Aracını dışarıda gördüm, o neden geldi?"

"Ben çağırdım, onunla başa çıkamayacağımı anlayınca aklıma gelen tek kişi o oldu."

"Pelin'i neden aramadın?"

"Aradım, şehir dışına çıkmış eşiyle, gelmesi saatlerini alırdı."

"Sen de kızıma en son arayacağın kişiyi mi aradın?"

"Cemre merhametli bir kadın..."

"Bunu kullanalım mı dedin?"

"Huysuzluk etme Emre, çaresiz kaldım işte ne yapsaydım?"

"Tutku'yu arasaydın."

"Tutku mu? Onun minik bir bebeği var ve ona hastalığı bulaştırmak istemezsin herhalde! Kızın onu seviyor. Beni sorguya mı çekeceksin?"

"Ateşi düştü mü?"

"Doğan birkaç saat önce gitti, şimdilik iyi. Sürekli kontrol etmemizi söyledi, havale geçirebilirmiş."

"Ümran ailesiyle barışıp yakamızdan düşsün başka bir şey istemiyorum," dedi Emre merdivenlerden çıkarken. Kızının odasına girmeden önce banyonun lambasını kapadı, içerisi taze duş sabunu kokuyordu. Kızının odasının kapısı aralıktı. İçinden bir ses içeri bakmasını söyledi. Kulağına gelen ses öyle güzeldi ki... Cemre kızının dar yatağında sıkışarak yanına yatmış, kızı

da başını sinesine koyarak ona sımsıkı sarılmıştı. Üzeri açıktı, tekrar ateşinin çıkmasından endişeleniyor olmalıydı. Başında şalı yoktu, yüzü her zamanki gibi parlak ve pürüzsüzdü. Ellerinde tuttuğu kitabın adını görünce kaşlarını çattı Emre, Külkedisini okuyordu kızına. Onu can kulağıyla dinleyen ve yorgun yüzü uyku eğiliminde olan kızı, yarı baygın gözlerle kitabın resimlerine bakıyor, arada cansız sorular soruyordu.

"Evet, annesine ne olmuş?"

"Sonsuza kadar fakir kalmış."

"Kötü bir kadın o..." dedi ufak kız. "Üvey anneler kötü mü Cemre?"

"Annenin üveyi olmaz kuzum, benim annem de beni doğurmamıştı ama beni o büyüttü. Ona da üvey derlerdi, ama o benim annemdi, hep öz bir annenin sevgisini verdi."

"Seni de mi üvey annen büyüttü?"

Cemre onu savaştan kaçırıp, onca zaman kendi canı gibi koruyan yaşlı kadını düşündü. Son nefesine kadar korumaya da devam etmişti. "O bir melekti kuzum, Allah annemi yanına almıştı belki ama bana en az onun kadar iyi kalpli bir anne hediye etmişti. Çok severdim onu, o da beni çok severdi."

"Yani üvey anneler her zaman kötü olmaz mı?"

"Olmaz, bunu aklına kim soktu senin?"

"Hiç..." dedi ufaklık... "Merak ettim."

"Hadi bakalım uyku vakti," dedi Cemre ufaklığı saçlarından öpüp uyuması için. Tam o anda kapının girişinde beliren Emre'yi görünce, genç adam yatağa gitti ve ateşini ölçtükten sonra yatakta doğrulan kıza sarıldı. Nemli saçlarından öperken, "İyi misin aşkım?" diye sordu.

"İyiyim baba, Cemre bana çorba yaptı."

"İçtin mi?"

"İçtim ama her defasında kustum, o da her defasından bir daha içirdi ve sonunda kusmaktan vazgeçti midem."

Kızını yatağına yatırdı. "Artık uyumalısın, dinlenip iyi olmalısın."

"Bunu doktor olan adam mı söylüyor?"

"Hayır baban olan doktor söylüyor, haydi gözlerini kapat bakalım."

Emre yutkunarak kızını öpen kadını izlerken, kızının üzerine dökülen saçlarına baktı. Elini ona doğru uzatıp parmak uçlarıyla o ipek saçlara dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Eli kalktı ve tam o anda onun karanlık bakışlarına yakalandı. "Ateşi düştü," dedi soğuk bir sesle. Emre başını salladı. Sonra da geri çekilerek yatağın kenarına oturdu. Buraya gelene kadar kızının havale geçirdiğini bile düşünmüştü, şimdi ise bedeni iyi bir dayak arkasından gerçekleşen rahatlamayı yaşıyordu.

Gerginlik, rahatlama ve heyecan hisleri birbirine girmişti.

Yataktan çıktı Cemre, o kalkınca kızını öpen Emre de çocuğu uyuması için rahat bıraktı. Odadan beraberce çıktılar. Lambayı söndürdüler fakat gece

lambasını açık bıraktılar. Merdivenlerden aşağıya inerken ikisi de sessiz bir gerginlik içindeydi. Sonunda bu anı bozan Emre, "Teşekkür ederim," dedi minnetle. "Ece seni aramamalıydı. Özür dilerim."

"Sorun değil."

"Seni zor durumda bırakmak istemezdim."

"O bir çocuk Emre, kimsenin sorumluluğunu ya da suçunu üstlenmeyecek."

Emre birden durdu. Cemre basamağın üstünde dururken bile aynı boya gelmediği adama bakarken nefesinin hızlandığını duydu. "Geç oldu," dedi sonunda Cemre. "Furkan uyanmadan gitmeliyim."

"Furkan," dedi Emre sonunda diğer çocuğunu da hatırlayarak. "Ona kim bakıyor?"

"Annemi çağırdım."

"Buraya geldiğinden haberi var mı?"

"Ona bir işimin çıktığını söyledim ama anlaması uzun sürmedi," dedi Cemre gözlerini kaçırarak ve merdivenlerden inmek için yanından süzüldü.

"Yarın onu görmeye tekrar geleceğim, bu senin için sorun olur mu?"

Emre kendini garip hissetti, merhameti ve düşünceli tutumu öyle naifti ki, onun kalbinin güzelliği karşısında bir kez daha ezildi. Emre birden dönünce, hemen yanında duran Cemre irkildi ve düşmemek için elini ona doğru uzattı. Bedeni yavaşça Emre'nin vücuduna dayandı. "Korkma, sadece..." diyen adam onun sıcaklığı ve yüzüne yaklaşan yüzü sebebiyle sustu. Ağzı kurudu ve donup kaldı bakışları altında. İri elleri belindeydi, üzerine tamamen yıkılmaması için dengesini bulmasını sağlıyordu ve bunu istemedi, ellerinin gücünü çekerek üzerine yıkılmasını sağladı.

Genç kadının saçlarından firar eden bukleleri yüzüne değmiş ve onu bir pelerin gibi kozasına almıştı. Göğüsleri göğüslerine yaslandığı için anında tahrik olmasını sağlamıştı. Tüm dengesini kaybeden Cemre, ağırlığını öne doğru vererek tamamen onun kontrolü altında duruyordu ve ikisi de nefeslerinin hızlandığının farkındaydı.

Elleri adamın omuzlarındaydı. Yüz yüze bakıyorlardı ve Emre onu kolayca kendine çekip öpebilirdi. Gözleri hızla nefes aldığı aralık dudaklarına kaydı, onu neredeyse sarılmış bir halde tutarken sakin olmayı başardı. Cemre yutkunurken, gözleri adamın gözleriyle çakıştı, tutkunun aralarındaki etkisini hissedebilecek kadar yakınlardı birbirlerine.

"Bırakırsan," diyebildi sadece.

"Keşke kolay bir şey isteseydin," dedi adam yutkunarak.

Cemre bu cevaba hazırlıksız yakalandığını gösteren komik bir ses çıkardı. Şaşırmıştı. Yine de ne istediğini dair hiçbir ipucu vermiyor ne geri çekiliyor ne ileri gidiyor çaresizce bekliyordu.

"Bırakır mısın?" diye sordu sonunda. Adam geriye çekilip onun basamaktan inmesine yardımcı oldu.

"Kızının yanına dön istersen, seni sayıklıyor uyanınca," dedi Cemre ve uzanıp koltuğa koyduğu şalını aldı. Emre sessizce onu izledi, saçlarını tepesinde topuz yapmasını ve bonesini takıp başına o uzun ipek kumaşı dolamasını... Cemre işi bitince çantasına uzandı.

"Bir şey mi diyeceksin?" diye sordu.

"Teşekkür edecektim."

"Bunu az evvel demiştin."

"Mecburiyetin yoktu."

"Onu melek olduğu için seviyorum, onun bir suçu yok," dedi Cemre ve kapıya yöneldi. "Gelmene gerek yok, yolu biliyorum."

"Seni ben bırakayım."

"Geri nasıl geleceksin?"

"Taksi tutarım."

"Evde kalsan daha iyi olur, uyandığında seni yanında görmek isteyecektir."

Aracına kadar ona eşlik etti.

"İyi geceler."

Sanki içinden bir şeyler kopup gidiyordu her adımında, karnını ağrıtıyordu kadının gidişi. Karanlıkta kadının yüz ifadesini görmek zordu ama sesinden huzursuz olduğu anlaşılıyordu. Aydınlık gökyüzünden geçen ay ışığında yüzleri birbirlerine dönük duruyorlardı. Adamın gözleri karanlığa alıştı. Aralarında yine bir sessizlik oldu.

"Annesinin yanında olması gerekiyor, bu ona iyi gelecektir."

"Annesinin umurunda olduğunu sanmıyorum, bu gece isteseydi gelirdi."

"Umarım her şey düzelir."

Cemre kapıyı açtı ve içeriye çantasını attı. Sonra tekrar ona bakan adama döndü. Koyu gözleri aydan gelen ışıkla parıldıyordu ve bu şeffaf ifadesi soluğunu kesiyordu. Neden birden olgun adam rolüne bürünmüş, eskisi gibi hırçın ya da düşüncesiz haline dönmemişti ki, bu çekici halini görmek istemiyordu çevresinde kadın, o zaman zaafına yeniliyordu.

"Bu yaptığının benim için anlamı büyük." Ona gülümseyen huzursuz kadının ifadesi çok yumuşaktı. Ve Emre kapının kolundaki elini yakalayarak avucuna aldı, iki saniye sonra kadının şaşkın bakışları altında adamın kolları bedenini sardı. Hızlı hızlı soludu önce, sonunda sakinleşerek gözlerini kapatan Cemre, vücudunun tenine dayanmasının yarattığı büyüleyici hisse teslim oldu, göğüslerini, bacaklarını, göğsüne koyduğu başını... parmak uçlarında dengede durmaya çalışmasını hissedebiliyordu. Bir süre birbirlerine sıkıca sarılarak kaldılar ve yanağını omzuna yaslayan Cemre'nin onu itmesiyle aynı anda geri çekildiler.

"İyi olacak merak etme," dedi Cemre sanki az önce kazayla bir araya gelmişler gibi. O kadar yakındılar ki, adamın tenine sıcak bir tüy gibi dokunuyor, bastırmaya çalıştığı hisleri karşı çıkamayacağı arzuları isteksiz bir öfkeyle

uyandırıyordu. Gözleri gözlerine kilitlendiği an solukları hızlandı, ne yapacağını bilmiyordu. Bedeni ürperdi. Ve Emre dudaklarına yaklaşınca elini onun ağzına koyarak durduran Cemre, gözlerinin içine utançla bakarken, "Lütfen, daha fazla zorlaştırma. Ben yapmam gerekeni yaptım, sen de yapman gerekeni yap ve evine git," dedikten sonra aracına binerek, güçsüz eliyle kontağı çevirdi. Direksiyonu sımsıkı kavrayarak, adamın şaşkın bakışları altında uzaklaştı.

∞

O günden sonra Cemre mesafenin ne kadar gerekli olduğunu aklının bir köşesine not etti ve Emre bir daha bu kadar duygusal olmaması gerektiğini kendine dikte etti.

Üstelik Cemre son zamanlarda olanlara akıl yoramaz haldeydi. Furkan'sa kardeşini çabuk kabullenmişti ama Rüzgâr babası inatla reddetmeye devam ediyordu. Sebebini bilmiyordu ama Esme annesi bile garip bir rahatsızlıkla uzak duruyordu Emre ve kızından. Cemre ne düşüneceğini ne yapacağını bilemiyordu. Kızın bir günahı yoktu ki, tamam annesi yüzünden herkes tavırlıydı ama o bir çocuktu.

Alışverişini tamamlayan Cemre biraz soluklanmak için oturduğu masadan kalkarken, dalgınca karşısına baktı ve garip bir buruklukla gülümsedi. Emre'yi kızı ile birlikte görünce nefesi kesilmişti. Ona şaşkınca bakan Emre'nin bakışları kaçacak yer ararken yüzünde bir gülümseme belirdi.

Cemre içgüdüsel olarak elini sıkınca, avuçlarının içindeki çantanın sapından ses geldi. Sadece tesadüfen gerçekleşen bu karşılaşmanın bile kalbini mutlulukla doldurmaya yeteceğini kim bilebilirdi? Haftalardır kendini bir dahaki karşılaşmalarının, düşündüğü kadar etkileyici olmayacağı gibi bir şeylere inandırmıştı.

Yine de ne zaman boyu ya da yüzü hatta sesi dahi onu andıran birini görse, kalbinin yeni alışkanlığı olan sıkışmayı engelleyemiyordu. Son zamanlarda ne zaman gözleri dalsa aklında hep o oluyordu, ne zaman olanlar aklına gelse, dudaklarını ısırıp yanaklarının kızarmasını engelleyemiyordu. Kaç kere gördüğü arsız rüyaların zevkiyle yorganı bacaklarının arasında sıkıştırmış şekilde uyanmıştı.

Kızının elini tutan adam ona doğru yürümeye başlayınca kalbi yerinden çıkacak gibi hızlanan Cemre, içinde delicesine bir arzunun yükselmeye başladığını hissetti. Saçları diplerine kadar kızarmış olmalıydı. Elini ayağını nereye koyacağını ya da gözlerini nereye çevireceğini bilemedi. O yüzden direk ona doğrudan bakamıyordu ama gözlerini de ondan kaçıramıyor, elinde çantasıyla orada öylece dikiliyordu.

"Cemre..." diye bağırdı sonunda ufaklık.

Yanına gelen kızın küçük vücuduna kollarını açan Cemre, "Merhaba," dediğinde ufaklık çoktan babasının elinden kopup sinesinin arasına yerleşti bile. Mis gibi kokan ipek tenine yakışan sarı saçları mükemmel şekilde

iki tarafa ayrılarak bağlanmış ve minik kurdeleler takılmıştı. Bunu Emre'nin yapabileceğinden şüpheliydi.

"Saçların çok güzel olmuş," dedi gülümseyerek.

"Onları örmesi için babam beni kuaföre götürdü ve ona dikkat etmesini tembihledi."

"İyi etmiş."

"Sen de küçükken şeker toplar mıydın Cemre? Babam bana çanta ve bayramlık için kıyafet aldı. Noel gibi bir bayramımız varmış ve çocuklar şeker toplayıp, el öperek harçlık alırmış."

"Evet toplardım."

"Bu sefer benim toplamama yardım eder misin?"

"Edemem tatlım," dediğinde kızın yüzü asıldı, "Çünkü şekeri yalnız çocuklar toplar ama Furkan sana seve seve yardım edecektir emin ol, ona sorman yeterli sana hayır diyeceğini sanmıyorum."

"Onun da çantası mı olacak?"

"Yok ona kese veririm ben."

"Bayramlık mı aldın sen ona?"

"Henüz almadık, genelde bayramlığını amcası ile alır."

"Furkan çok şanslı, Utku amcam harika bir arkadaş..." Cemre gülümserken ufaklık başını salladı ve elini tuttu. Onu çekiştirerek kapıya yönlendirirken, Cemre ve Emre bakıştılar ama ses çıkarmadılar. "Biliyor musun benim artık bir dişim sallanıyor. Yakında düşecekmiş."

"Çok şanslısın, yerine daha sağlam bir dişin gelecek."

"Buraya da diş perisi gelir mi Cemre?"

"Sanmıyorum ama biz dişimiz çıkınca çatıya atar daha sağlam bir diş için dilek dilerdik."

*"Biz dişimizi gelecek için saklayacağız ama babam ileride onun birçok hastalığa şifa olacağını söyledi. Biliyorsun o bir doktor. Benim bütün dişlerimi özel kasasında saklayacak."

Üçü yan yana yürürken minik kız konuşkan ve canlıydı. Ona bayram hakkında sorular sorup kazandığı parayı ne yapacağını anlatıyordu. Emre'nin konuşmayıp arkalarından yürümesine rağmen, Cemre onun dalgın bir şekilde onları izlediğinin ve varlığının düşünceli olduğunun farkındaydı.

Hastaneye birlikte geldiler, demek ki artık Emre kızını kimseden saklamıyordu. Ya da polislerden kaçmıyordu. İlk önce tedirgin olsa da sonra bunun kimseyi ilgilendirmemesi gerektiğini düşündü. Hastaneye girdiklerinde

---

* 2002 yıllında, dökülen süt dişlerinde, erişkin dişlerin barındırdığı kök hücrelerin bulunduğu gösterilmiştir. Kök hücreler, süt dişlerinden izole edilerek, çoğalma ve farklılaşma özellikleri belirlenmiştir. İleride birçok hastalığa karşı kök hücre tedavisinde kullanılacaktır. Çocuklarınızın dişlerini saklamalısınız!

onları karşılayan hemşire Ayşe, minik kızın bayram merakına maruz kalarak onu babasının odasına çıkarmak için asansöre yöneltti.

"Onu da bayram merakıyla boğuyor," dedi Emre hoplaya zıplaya giden kızının arkasından gülümseyerek bakarken.

"İlk bayramı, heyecanlı olması normal..."

"Aylar var daha, iki ay evvel bayram hazırlığı yapan tek kişi olmalı." Emre gözlerini genç kadına çevirdi.

"Bugün seni rahatsız etmemesi için elimden geleni yaparım."

"Bunu sakın yapma, ne zaman isterse odama gelebilir, ona nerede olduğunu göstermen yeterli."

"Seni sıkmasını..."

"Beni sıkmıyor, yormuyor ve üzmüyor. Ona insanları tanıması için fırsat ver."

Emre başını salladı, "Peki," diyerek sustu. Ağzına bir kaşık bal almış karınca gibi, tatlı acılığına karşı sürekli yutkunmak zorundaymış gibi hissediyordu kendini.

"Furkan annemlerde mi?"

"Bugün dedesiyle maça gidecek."

"Biliyorum, biz de gideceğiz."

Cemre geçen gece olanlardan sonra Ümran'ın ona karşı nasıl bir tavır takındığını soracaktı ama kelimeler boğazına takıldı. O kadının adının aralarına girmesi bile iyileşen tüm duyuların hastalanmasına sebepti.

Emre onun ne sormaya çalıştığını anladı ve "Henüz maskesini çıkarmadı," dedi içtenlikle. "Ama babasıyla arası iyiymiş, şu anda biz umurunda bile değiliz, bu çok iyi."

"İnsan ona çabuk alışıyor," dedi Cemre iç gererek hemşireyle oynayan kıza bakarken.

"Senin gibi," dedi Emre. Dudağını ısıran Cemre duymamış gibi yaptı. Ama Emre'nin durmaya hiç niyeti yoktu. "İnsan kapılı veriyor büyüsüne."

Ona başını sallayarak kırgın bir sevimlilikle güldü. "Eskiden olsa etkilenirdim bu iltifatlarından."

"Keşke o zamanda donup kalsaydık."

"Keşke," demedi kadın ve adam sustu. Bu suskunluk acı bir karın ağrısına sebep oluyordu. Yan yana durduklarında bir adım atıp aralarındaki mesafeyi aşmanın nasıl olacağını düşündüğü bu an, içi garip bir beklentiyle sarsıldı. Bedenini Emre'nin sert ve sıcak bedenine yaslamak, onun kollarını vücudunda hissetmek özlemiyle yandı.

Cemre, "Kolay gelsin," diyerek kendi ofisinin yolunu tutarken, Emre onun arkasından uzun uzun baktı. Neden eskisi gibi değildi içi, neden artık neret edemiyordu ondan ve asıl neden sanki geçmiş çok uzaklarda kalmış gibi hissediyordu artık? İnsan ihanete alışır mıydı? İnsan acı çekmeyi kabullenir

miydi? Emre kendi içindeki karmaşaya neden bir isim koyamıyor ve nedense çözemiyordu.

Emre, kızına Cemre'nin odasını göstermekle iyi etmemişti, genç adam hastalarıyla ilgilenirken kızı yanına bile uğramamıştı. Sürekli kapıya bakmasına rağmen hâlâ gelmemişti, artık geç olmuştu, karnı acıkmış olmalıydı. Gidip kızını almalı ve karnını doyururken, Cemre'nin biraz rahatlamasına izin vermeliydi.

O ofisinden çıkarken Cemre sıkıntı içinde elini alnına siper etmiş huysuzlanıyordu.

Mavi bulutlar güneşe sataşarak üzerinden kayıp giderken, "Tamam üzülme, alırız şimdi," dedi dala takılan mavi balona bakarken. Biraz nefeslenmek için çıkmışlardı ama onun beceriksizliği çocuğu üzmüştü.

"Alır mıyız?" dedi gözlerini kurulayan ufak kız. Keşke daha sıkı tutsaydı balonunun ipini.

Cemre etrafına bakındı ama ayağının altına alabileceği hiçbir şey yoktu, omuzlarını hüsranla indirdiği anda bir çift el beline uzandı ve onu ürkek bir çığlık eşliğinde yukarı kaldırdı. "Korkma düşürmem seni," dedi Emre gülümseyerek.

"Ne yapıyorsun, bırak beni ayıp oluyor," dedi Cemre etrafına endişeyle bakarak. Biri görse tefe koyar çalarlardı.

"O zaman acele etmelisin şu anda bize bakan yok ama birazdan seyircilerimiz olabilir."

Bir anda iki el belini sımsıkı tutup dengede durmasını sağladı ve vücudunu yukarı yükseltti. Onu oyuncak bebek gibi omzuna oturttu. Cemre dengesini korumaya çalışırken, "Omuzlarıma basabilirsin," diye fikir verdi.

"Hayır bunu yapmayacağım." Ya düşerse, ya bebeğe zarar verirse...

"Korkma eteğinin altından bakmayacağım."

"İğrençleşme," dedi Cemre ve ufak kızın elini ağzına koyup kıkırdadığını görünce ona sert bir bakış atıp susturdu. Emre gülümseyerek, "Kıkırdamayı kes prenses, kraliçe bize kızıyor," dedi alayla.

"Emre," diye azarladı yeniden, gözleri korkuyla etrafı turluyordu.

Ufak kız ağzına fermuar çeker gibi yaparken, Cemre etrafına bakındı ve birileri gelmeden balonu almak için hamle yaptı. Ayakkabılarını ayağından aldı Emre. Genç adamın çıplak ayakla omuzlarına basarken ağacın dalına tutunup destek aldı ve azarlayan bir kızgınlıkla, "Sakın başını kaldırma," diye uyardı. Emre sadece gülümsedi ve Cemre kızgınca, "O zaman hiç umursamadan kolum bacağım kırılsa bile kendimi yere atarım," diye tehdit edince ve bunda gayet ciddi durunca, elleriyle gözlerini kapatarak, "Oldu mu?" diye sordu.

"Oldu," dedi suratını asan Cemre. Dala uzandı ve ipini tuttuğu balonu patlatmadan çekti. Onu Emre'nin yanına uzattığı eline verdi ama Emre gözleri hâlâ kapalıyken hedefi bir türlü bulamayınca ufaklık mızırdandı. Cemre de

onun elini havada yakalayıp, eline balonun ipini tutuşturdu. Ufak kız babasının elinden balonunu alıp heyecanla koşturmaya başlarken, korkuyla içini çekti. Emre'nin dokunuşunun baskısı, sert, kendinden emin ve saygılıydı. Ellerinin sıcaklığını gömleğinin ince kumaşı üzerinden bile hissedebiliyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Kendini kollarına bırakmamak için zor tutuyordu. O koyu ve gür saçların arasına parmaklarını sokmak onu kendisine doğru çekmek kim bilir ne kadar güzel olurdu.

Cemre, "Hadi indir şimdi be..." diye mızıldandı ve daha sözleri bitmeden onu belinden yakalayan adam hızla aşağı çekti ve bedeni birden kayarcasına ona sürtünerek aşağıya inerken soluğunu tuttu. Emre onu ayakları yere basınca da bırakmadı, aksine sımsıkı tuttuğu belini kendine çekerek bedenlerinin yaslanmasını sağladı. Cemre soluksuz halde adama bakarken, Emre gülümseyerek, "Beyaz iç çamaşırın güzeldi," dediğinde Cemre önce kaşlarını çattı, sonra onu göğsünden ileriye ittirerek kocaman gülümsedi. Birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Parfümü güzel kokuyordu ve bütün sinirlerini etkiliyordu. Emre onun kızmamasına şaşkınca bakarken, Cemre biraz uzaklaşarak eteğinin bir ucunu tuttu ve sanki suya batıp ıslanacakmış gibi bir kısmını kaldırdı. Emre şaşkınca ona bakarken Cemre tek kaşını kaldırdı ve Emre genç kadının eteğinin kalkan ucuna baktığı an, ağzının içinde küfretti. Cemre eteğinin altına yine o taytlardan giymişti ve ona ağız dolusu bir kahkahayla bakarken eğlenen gözleri parlıyordu. Genç adam dişlerini sıkarken kızgınca, genç kadın dil çıkararak çocukça bir şımarıklıkla arkasını döndü ve koşarak yanına gelip elini tutan kızla sohbet ederek hastaneye doğru yürüdü.

∞

Cemre gecenin bir yarısı kapının çalınmalarından oldum olasıya korkardı, yine uykunun en tatlı yerinde, onun korkularını uyandıran kimdi? Gerçi korumaları vardı, eve öyle tanımadık biri giremezdi. Polisler de alacaklı gibi çalıyordu kapıyı, tecrübe etmişti. Gecenin bir yarısı Ece elinde çocukla çıkagelmişti kapısına ve Mira gözleri yaşlı halde ona bakıyordu. Şaşırmıştı.

"Ece..." dedi ufak kızı kucağına almak için eğilirken ve aklına karnındaki bebek gelince sadece yanaklarını kurulayıp, "İyi misin Mira?" diye sordu.

"Çok ağladı, ne yapacağımı bilemedim," dedi Ece üzgün bir ifadeyle.

"Emre nerede?"

"Acil bir ameliyatı çıkmış, apar topar gitti, gitmeden evvel de beni aradı Mira için ama kız babası gittiğinden beri ağlıyor."

Ece içeri girmedi, sabah teyzesinin gazabından korktuğunu söyleyerek gitti. Elinde küçük kızla kalan Cemre ne yapacağını bilemedi. Esme annesi ve Rüzgâr babasının tepkilerinden çekindi ama ufak çocuğu da ortada bırakacak değildi. O gece olanları düşünmeye başladı, yaptığı şeyin çok tehlikeli olduğunu biliyordu. Mira ona alışıyordu, Emre eskisi gibi nazik davranıyordu. Bu iş gittikçe çıkmaza giriyordu. Üstelik hamileydi, yakında karnı büyümeye

başlayacaktı. Onun tecrübelerine sahip değildi, hatta çok toydu. Yine de genç adamın anlamlı bakışlarına karşı tuhaf bir bağımlılık hissediyordu. Bugüne kadar hiçbir erkek ona Emre'nin baktığı gibi, yiyip yutacak şekilde arzuyla bakmamıştı. Neden ona böyle tutkulu yaklaşır olmuştu, şimdiki planı neydi? Onu bir şey yapması için kışkırtmaya kalkışsa ne olurdu? Maskesini çıkarmasını istese mesela...

Ne tuhaftı. Şimdi düşününce genç adamın açık sözlü konuşmalarının aslında plansız gerçekleştiğini hatırladı. Dalgınlık içinde yatağın bir sağına bir soluna yattı. Çok sonra gözü yatağının üzerinde hareket eden ufak bedene takıldı.

Dirsekleri üzerinde diklendi. "Senin Furkan ile uyuyacağını sanıyordum, burada ne işin var?" diye sordu merakla. Korkmuş muydu?

Kısa bir sessizlik olunca iç geçirdi.

"Çok korktum," diye açıkladı. Saçlarını gözünün önünden çeken Mira, "Şimşekler çok kötü çakacak gibi," dedi çocukça bir ürkeklikle.

Yataktan inen Cemre cama yanaştı ve dışarı baktı, yağmur mu yağmaya başlamıştı? Senenin bu zamanında... Ama hava açıktı ve hafif meltem tüllerle oynaşıyordu. Camı kapadı. Ufak kızın yanına gelerek, "Yağmurun yağacağını sanmıyorum, seni yerine yatırmamı ister misin?" diye sordu.

Sessizlik.

Yatağa yanaşan kadın gözünü ufaklığın kaçırdığı yüzüne dikti. Şaşkındı. Ya odasına gitmeyi reddederse ne olacaktı? Çocuğu yatağın üzerinden çekip almalı mıydı? Zaten ona gerek kalmadı, Mira yatağa çıkıp sanki hep yanında uyuyormuş gibi uzandı. Üzerine çekmeye çalıştığı pike küçük parmaklarının dokunuşuyla yerinden oynamıştı. "Babam küçük kızları koruyan melekler var demişti."

Olduğu yerde donup kalan Cemre kaşlarını kaldırdı merakla.

"Baban doğru söylemiş."

"Ben o meleği hiç görmedim, aradım ama hiç bulamadım," dedi üzgün bir sesle. "Sence benim meleğim yok mu?"

Ne diyeceğini bilemeyen Cemre dudaklarını ısırarak başını çevirdi, gözlerine yaşlar hücum etmişti. Onun meleği de cennete gitmişti, onu koruyan kollayan melek. Yatağa oturdu ve ufaklığın yastığına dağılan sarı saçlarına baktı. O daha küçücük bir çocuktu. Küçük bir çocukla başa çıkabilirdi, öyle değil mi? Üstelik bu çocuk ondan çekiniyordu, bunu kullanıp onu odasına gönderebilirdi. Derin bir nefes aldı. "Yatma zamanın çoktan geçti."

"Uyuyamıyorum."

"Uykunu kaçıran ne peki?" diye sorarken ona yardımcı olacak bir şey arar gibi odanın etrafına bakındı. "Sana ılık süt getirmemi ister misin?"

"Ben süt sevmem."

"Ben de sevmezdim, o zaman sana kakaolu süt vereyim. Bence denemelisin." Ne yapacağını bilmez bir ısrarla, "Uykunun gelmesi için ne yapayım?" diye sordu.

"Furkan'a söylediğin şey neydi?" Cemre kaşlarını çattı merakla.

"Ninni."

"Ninni ne?"

"Annelerin çocuklarına söylediği uyku şarkısı..."

"Uykum gelmiyor..." Çocuğun sesindeki çekimserliği duyunca kalbi sıkıştı. Ondan ninni söylemesini mi istiyordu? Yanlış anlamıştı belki de.

"Bana da ninni söyler misin, uykum gelsin."

Normalde uzak durmaya çalıştığı çocuğa bir ninni söyleme fikri... düşündü ama aklı bomboştu. Aklına gelen tek şey oğluna söylediği ninniydi. Fakat Furkan benimsediği ninniyi onunla paylaşmak istemeyerek kıskanıp, onu üzebilirdi, çocuktu nihayetinde. Önüne bakarak düşünmeye başladı.

"Sana masal anlatma mı ister misin?"

"Külkedisini dinlemek istemiyorum artık."

"Sana onu anlatmayacağım ki, bildiğim çok farklı bir masal var. Hem Külkedisi güzel bir masaldır."

"Ama babam güzel anlatamıyor, sonunu hep uyduruyor."

Gülmek istemeyen Cemre boğazını temizledi. Bir kadın uğruna maceralar yaşayan bir prensi kızına anlatıp heveslendirmek istememiştir kesin, kıskanç herif.

"Kum prensesi..."

"Hiç duymadım, dadılarım da babam da kum prensesini hiç anlatmadı."

Dadıları ile büyüyen küçük mutsuz çocuğun yalnızlığını hisseden Cemre'nin kaşları çatıldı. Düşündü. "Zamanın birinde kumdan kalelerin içine hapsolmuş güzeller güzeli bir prenses yaşarmış."

"Tek başına mıymış?"

"Tek başınaymış, annesi ve babasından çok uzaklardaymış."

"Üzgün müymüş?"

"Evet, onları özlediği için çok üzgünmüş ama ufak kız bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmuş."

"Ben annemden uzak olunca hiç üzgün olmuyorum ama babam gidince içimdeki bir yer çok acıyor."

"Neresi acıyor?" diye sordu Cemre.

Kız boğazını gösterdi. "Buram acıyor."

"Benim de babam gidince hep oram acırdı biliyor musun?" Kursağına dizilen özlemi sızlarken,

"Geçti mi peki?" diye sordu ufaklık.

Cemre başını iki yana salladı. Mira üzüldü. "Korkma, senin baban hiç gitmeyecek, bir daha acımayacak boğazın," dedi gülümseyerek, kendinden emin bir halde. İnandı Mira, hem de tüm kalbiyle. Onun babası onu asla bırakmazdı. Bir yolunu bulup gelirdi.

Cemre anlattıkça ortamdaki samimiyet arttı, ne ara üzerine tırmanmış, ne ara kolları arasına giren ufaklık başını göğsüne koymuştu hatırlamıyordu. Onun minik kıkırtılarında gülmemeyi başardığı anlar anlatıyor, anlattıkça konu ısınıyordu. Masal bittiğinde kolları arasında mışıl mışıl uyuklayan dünya güzeli kıza gülümsedi. O kadar sevgiye aç, o kadar muhtaçtı ki, onda bir zamanlar aynı hisleri paylaşan kendini gördü. O da en çok merhamete muhtaç olduğu anda onu bulup çıkarmamış mıydı babaannesi o dipsiz kuyudan? Kanından, canından değilken kaybettiği evlatlarının acısına basıp sarmamış mıydı tüm yaralarını onunla?

Kolunu başının altına koyup onu biraz geriye çekecekken, ufaklık gözlerini aralayarak ürkek gözlerle baktı. "Şimdi artık gerçekten yatman gerektiğini düşünüyorum, gözlerini kapar mısın?" diye kısık sesle konuştu.

Kız başını iki yana salladı. "Furkan, anneler cennet gibi kokuyor diyor, kokun cennette mi yapılıyor?" diye sordu. Kalbi kulağında çınladı. Nefessiz kalan Cemre ne diyeceğini bilemedi. "Birazcık cennet koklasam Furkan üzülür mü?"

"Üzülmez," diyebildi boğazına yumru dizilirken.

"Sen benim de annem olacak mısın?" Uyku mahmuru yüzüne yakışmayan dikkatli, kocaman kahverengi gözünü kırpmadan alacağı cevap için yüzüne bakıyordu.

İçi burkulurken gözünü ilk kaçıran Cemre oldu. "Olmadığımı biliyorsun."

"Yine de koklayamaz mıyım seni? Anneler aynı kokmaz mı?"

Çocuğu göğsüne sakladı, kokusuyla, sevgisiyle sarmaladı. "Demek anneler böyle sarılıyor, Furkan çok haklıymış Cemre. Anne kokusu cennet gibi, sıcaklığı da pamuk şeker gibi," dedi dudaklarına dizilen hıçkırıkları tutmak adına kendini öyle sıktı ki, soluk alamadı. Yanağına sıralanan yaşlar kızın saçlarına dökülmesin diye başını yana çevirdi. Kız gözlerini kapayıp nefesini düzenleyene kadar gözyaşlarına hâkim olabilmişti. Sabaha kadar kollarında uyuyan kıza sarılmış ancak gözüne tek damla uyku girmemişti, sabah uykuya daldıktan çok kısa zaman sonra o sesleri duymuştu.

"Anneler cennet gibi kokuyormuş gerçekten."

"Sana söylemiştim, pamuk şekeri gibiydi değil mi?" diye kısık sesle yanıtlıyordu Furkan.

"Evet," dedi Mira fısıltıyla. "Bir daha anneni paylaşabilir misin benimle Furkan, ben cennet koklamaya doyamadım. Çok azıcık koklarım söz veriyorum, bitirmem." Ve iki ayaktan gelen hızlı tıpırtı sesleri odasından uzaklaştı. Gözyaşlarıyla yastığını ıslatan Cemre gözlerini açarken yutkundu. Titreyen nefesleriyle dudaklarını ısırırken, başını yana çevirdi ve gözleri kapının

girişindeki adama kaydı. Onun da gözleri en az Cemre gibi duygusal bir gizle kararmaktaydı. Cemre gözlerini kaçırarak yerinden doğrulurken Emre odaya girdi, üzerindeki kırışık ceketini çıkararak yatağın köşesine attı. Sanki az evvel çocukların konuşmasına şahit olup dağılmammış gibi, "Bir daha onu koynuna alma!" diye sertçe buyurdu.

"Kovamazdım ya yanımdan," diye çatallı sesiyle söylendi kadın. Ayağa kalktığında onun "Kovacaksın!" dediğini duyunca, bir an durakladı.

"O bir çocuk."

"Tam da bu yüzden işte, o bir çocuk ve sen ona umut olmaya başladın. Gittiğin gün boşluğunu dolduracak bir kadın bulamayacak, o yüzden ona umut olmaktan vazgeç."

Cemre dişlerini sıktı. "Çok zalimsin, ben senden gideceğim, ne oğlumun ne de o ufak çocuğun hayatından gitmek zorunda değilim."

"Yani evliliğini yıkan ve sevdiğin adamı elinden alan kadının çocuğuna annelik edeceksin, peki buna Ali ne diyecek?"

Cemre bocaladı. "Sen de söyledin, o çocuk. Bu dünyadaki en saf ve kirlenmemiş varlık. Konu onlar, o yüzden pisliğimizi onlara bulaştırma. Ali anlayışlı adam, anlar beni," dedi ne diyeceğini bilemeden. Artık Ali yoktu ki. Ona meydan okuyan bir başkaldırmayla, "Ne zaman yanımda olmak isterse, o kadar yanında olurum. Kalmak isterse kovmam, sarılmak isterse kollarımı açarım," dedi inatla.

Emre ona şaşkınca bakarken Cemre üzerine sabahlığını geçirerek odadan çıktığında, adam olduğu yerde donup kalmıştı. Öz annesi bile bir kez olsun saçlarını okşamamışken, hayatını yerle bir eden kadının çocuğuna nasıl bu kadar saf bir şefkatle bakabilirdi ki?

"Bana bu şekilde davranmana izin vermiyorum, onun terk edilişinin sebebi ben değilim," diye hatırlatmada bulundu Cemre. Gözyaşlarını akıtmamak için burnunu çekerken, "Geçmişin öcünü almak istiyorsan, bunu keskin dilinle yap. Çocukları buna dâhil etme!" diye buyurdu.

Yapmış olduğu şey için ne pişmanlık duyuyor, ne de özür diliyordu, bu da Cemre'yi daha çok üzüyordu. Onun çocuğuna baktığı için miydi bu hırçınlığı? Son altı yılda her sınırın ötesinde bir değişim geçirmişti genç adam. Artık eski Emre'ye erişebilmeye yetecek kadar uzun bir süre onunla kalmaya dayanıp, dayanamayacağını merak ediyordu Cemre.

Çocukları giydirdikten sonra mutfakta kahvaltı hazırladı. Emre yorgun duruyordu, sabaha karşı çıkmış olmalıydı ameliyattan ama sanki hiç yorgun değilmiş gibi çocuklarıyla vakit geçiriyordu. Spor kıyafetler giyinmişti bugün ve ona bu tarz giyinmenin her zaman çok yakıştığını düşünmüştü, bu haliyle bir babadan çok bekâr bir adama benziyordu ve çok çekici görünmesi onu kızdırıyordu. Önce oğlunun da yakında babasına benzeyeceğini düşünerek

gururlandı, sonra ona kendi gözüyle bakan diğer kadınların ne düşüneceğini bildiğinden üzüldü.

Emre sessizce titreyen telefonuna uzandı, "Efendim," dedi yorgun bir esnemeyle. "Tabii bugün hallederiz... Öğle yemeğinde boşum, o zaman görüşelim Yelda. Olur olur... Bekleyeceğim."

O telefonu kapatırken Cemre de onun kafasını masaya kapatmak istedi. Demek öğle yemeğinde görüşeceklerdi. Yelda Hanım olmuştu; Yelda! Cemre hırsından kudururken onun boşalan bardağına çay doldurup önüne koyduğunda, Emre'nin dudaklarından alaycı bir gülümseme geçişti. Ama kadının mutfaktan çıkmaya hazırlandığını görünce, bu gülümseme yerini öfkeye bıraktı. "Sen benimle birlikte yemeyecek misin?"

"Aç değilim." dedi dişlerinin arasından.

"Bugünlerde çok zayıfladın, yesen iyi olur."

Ona neden sürekli kustuğunu ve bu yüzden zayıfladığını anlatmayacağına gore, mutfaktan çıkmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. Üstelik o ikinci çocuklarına hamileydi ve adam boşanmayı fırsat bilmiş boş kalmamak için kollarını sıvıyordu. Dudaklarından hıçkırığa benzer bir kahkaha yükseldi. "Benimle ilgileniyormuş gibi rol yapma."

"İlgileniyorum, gel bir şeyler ye," dedi içtenlikle.

"Canım istemiyor."

"Neden?"

"Çünkü karşımda sen varsın ve ben seni görünce sadece kusmak istiyorum," dedi kadın üzgün bir halde, adamın elindeki çatal masaya düştü bu itirafla, bu kadar nefret kokan bir tepki beklemiyordu. Emre yerinden kalktı, Mira'yı gece buraya getiren Ece'ye içinden iyi niyetlerini saydı. Demek çocuğuna bakmak ağır gelmişti hanımefendiye, "Mira gidiyoruz," dedi kızına sertçe.

Furkan'ın elini sımsıkı tutan kız geriye çekilince, Cemre yanlarına gelip, "Çocuğu peşinden nereye sürüklüyorsun? Sanki ona bakabilecek biri var evde," diye hesap sordu.

"Hastaneye götürürüm."

"Aklını kaçırmışsın sanırım, orası anaokulu değil, sürekli oraya gelemez. Git kendinle birlikte aklını da toparla," dedi, Mira üzgün bir endişeyle gözlerine bakınca ağzının içinde homurdanan Emre hızla evden çıkıp gitti.

Onun gittiğini duyduğu an hızla mutfağa girdi ve kapısını kapatarak uzun süredir tuttuğu gözyaşlarını özgür bıraktı. Yaşlar akıp gittikçe içindeki çaresizlik git gide büyümeye başladı. Can evinden vurmuştu onu. Ama bırakıp gidemeyecek kadar çok seviyordu genç kadın, üstelik şimdi muhtaçtı da. Ama onun Cemre'ye uygun olarak davranamayacağı ortadaydı. Bundan sonra, onunla sınırlı bir iletişime girmesi gerekiyordu. Bu, kendisine çok fazla acıya ve bütün savunmalarından vazgeçmeye mal olacak olsa bile, ondan uzak durmalıydı. Yoksa onu delice bir tutkuyla sevdiğini fark edecekti.

Cemre çocukları hazırlayıp Esme annesinin yanına giderek, Mira'nın da artık aralarında yeri olduğunu göstermesinin zamanı geldiğini düşündü. Onlar bu garibanı kabullenmeyebilirlerdi, sebebini de merak etmiyordu artık ama annesinin ve babasının günahını çocuğa yüklediklerini fark etmelerini sağlayabilirdi. Onlar merhametli kişilerdi, hatalarını çabuk fark ederlerdi.

Ama tepkileri beklediğinden farklıydı. Rüzgâr minik kızı görünce homurdanarak evden çıkmış, Esme ise nasıl davranacağını bilemeden sürekli dalıp gitmişti. Neyse ki bugünü kazasız belasız atlatan Cemre, en azından bir başlangıç yapmanın rahatlığıyla iç geçirmişti.

Emre akşam yine Cemre'nin evine gelmek zorundaydı çünkü kızı hâlâ onun evindeydi. Üstelik banyosu yaptırılmış, karnı doyurulmuş, sevgiyle kardeşinin odasında yapılan yer yatağına yerleştirilmişti.

Yatağında uyuyan kızını seyrederken onun yaralarını sarmak için ne yapması gerektiğini ve ufacık hayallerine nasıl merhem süreceğini düşündü.

Çok çekinik, ürkek ve sessiz bir çocuktu ama şimdi görüyordu ki, buraya geldiği ilk günlerdeki halinden daha iyiydi. Artık kıyılara köşelere sinip ağlamıyor, sadece ayıcığıyla konuşup herkese kendini kapatmıyordu. Yemeğini de güzel yiyordu. Yanakları dolmuş ve pembeleşmişti, gözlerinde huzur vardı ve korkuları silinmiş gibiydi, hatta bu kadar kısa bir sürede boyu bile uzamıştı. Yine ayıcığını kolları arasına sıkıştırmış yatıyordu. Saçlarını yüzünden çekerken, dar yatağın içinde uyuyan diğer kişiye baktı. Tıpkı onun gibi ayağının birini yorganından dışarı çıkarmıştı. Annesi sürekli çocukluğuna benzediğinden bahsediyordu, haklıydı da, eski resimlerine baktığındaki benzerlik yadsınamayacak kadar fazlaydı. Öyle içten baba diyordu ki, öyle içten sarılıyordu ki, Emre seneleri telafi edemeyeceğinden korkuyordu. Öyle acıyordu ki, kollarından bırakmayası, saatlerce bıkmadan usanmadan öpüp koklayası geliyordu.

Furkan yine kardeşinin yanına yatmıştı, bir kolunu başının üzerine koymuş, bacağını da yorganın kenarından dışarı çıkararak sarkıtmıştı. "Furkan," diye fısıldadı yine, çocuk gözlerini halsizce açtı.

"Efendim babacığım," dedi her zamanki gibi tatlı sesiyle. O böyle candan, içten babacığım dediği an ömrüne ömür ekleniyordu sanki.

"Kardeşinin yatağında ne yapıyorsun?" diye sordu kibarca.

Kısa bir an nerede olduğunu anlayamayan ve babasının sorduğu soruyla kendine gelen oğlan, yanında sessizce uyuyan kıza baktı. Yatakta doğrulurken, arkası başına yapışmış, önleriyse havaya kalkmış olan saçında elini dolaştırarak esnedi.

"Onun ağlamasını istemiyorum."

"O ağlıyor mu?"

Başını salladı Furkan üzgünce. "Her gece uykusunda ağlıyor, hep kâbus görüyor."

Kızı kâbus mu görüyordu, üstelik her gece ağlıyor muydu? Geceleri yorgunluktan sızdığından böyle bir şeyden haberi yoktu. Tek kaşı kuşkuyla kalktı.

"Kâbus mu?"

"Evet." Artık tamamen uyanmış olan Furkan yatakta oturur vaziyete geldi, yüzüne en ciddi ifadesini yerleştirmişti. "Çok ağlıyor, sonra dolabın içine giriyor ve orada uyuyor. Yine dolaba girmesini istemedim, benimle uyuduğu zaman ağladığında ona sarılıyorum, o da susuyor."

"Her gece ağladığını nereden biliyorsun oğlum?" diye sordu Emre merakla. Onunla daha iki gecedir yatıyordu. Furkan yüzünü astı ve gözlerini kaçırdı. Sanki kardeşiyle aralarında kalması gereken sırlarını söyleyecek gibi bir an önce ağzını açtı, sonra da problemin farkına vardı ve derhal sustu. Ona kimseye söylememesi gerektiğini söylemişti kardeşi, söyleyemezdi. Tepesi kalkmış ve çim adam formuna dönmüş başını aşağı indirdi.

"Sana bir şey mi anlattı?"

Başını hızla iki yana salladı. "Ben hissettim," diye yalan söyledi.

"Emin misin?"

Sustu yine. "Yalan konuşmanın iyi bir şey olmadığını annen sana eminim anlatmıştır."

"Yalan söylemiyorum, o geceleri çok korkuyor, ağlıyor."

"Bana gerçeği anlatmayacaksın sanırım," diyen adam iç geçirdi. Çocuğun içindeki bu koruma dürtüsü iyi bir şeydi ancak kızı hakkındaki sırrı saklaması adamı tedirgin etmişti. Neden uyuyamıyordu meleği? Bakıcısı neden bundan hiç söz etmemişti?

Onu yataktan almak için elini uzattı. "Eminim kardeşin artık tek başına uyuyabilir, üstelik ben buradayım, uyanırsa onu sakinleştiririm. Hadi gel sen yatağına geç, sıkışma."

Furkan tereddüt etti ele uzanmaya ve babasının yüzüne çocuksu bir bilgelikle baktı. "Ama sen eve hep sabah geliyorsun baba, onun korkusuna yetişemezsin ki, sen gelene kadar çok korkar."

Evet, Emre eve hep sabah geliyordu çünkü onlarla birlikte kalmıyordu ama Mira babasıyla birlikte aynı evde yaşıyordu, onun için böyle bir endişeye gerek yoktu. Tabii Furkan bunu bilmiyordu.

İçi daralan adam çocuğun ne kadar doğru söylediğini anladı. "Üzgünüm. Çok haklısın, bir daha geç gelmem," dedi. Sonra gülümseyerek, "Kardeşin sana başına gelenleri anlatıyor mu?" diye kurnazca sordu.

Gözlerini kaçıran Furkan başını eğdi, dudakları sımsıkı kapalıydı. Sustu Emre, anlamıştı. Odanın içinde gezindi gözleri, kaşları çatılmıştı. Oğlunu yatağına yatırıp üzerini örttü, "İyi geceler," dedi öperken ve odadan çıkmak için kapıya yöneldi.

"Baba."

"Efendim," dedi Emre içi garip olarak ona dönerken, o baba dediğinde sanki ciğerleri yerinden sökülüyordu.

"Annem de geceleri çok ağlıyor, ama ben ikisine birden yetişemem artık." Bakışları sislendi çocuğun ve yüzü eğildi. "Annem de sürekli kâbus görüyor, sonra çok ağlıyor." Kalbi sızlayan Emre durdu ve bekledi konuyu nereye bağlayacağını. "Sen de ona sarılır mısın, ben sarılınca korkusu kaçıyor, ağlamıyor."

Emre ne diyeceğini bilemedi, kapıda öylece dikilip kaldı. Arkasını döndüğü zaman, "Geceleri nereye gidiyorsan, gitme artık baba," diye yakardı Furkan. "Babalar ve anneler aynı evde kalır, kardeşim de geldiğine göre, sen de gitme ne olur."

Emre duraksayarak omzunun üzerinden arkasına baktı ve gözleri çakıştığı an, oğlunun bakışlarının bu yaştaki bir çocuk için fazlasıyla olgun olduğunu gördü. Tuhaf bir his içine yayıldı, sanki Furkan baba oldu Emre çocuk ve işte o anda yalan söylemekten yorgun düştüğünü anladı. "Çalışıyorum."

"Annem de çalışıyor ama o geceleri evde. Üstelik dedemler birlikte uyuyor. Anneler ve babalar birlikte uyur."

Tereddütle cevap verdi. "Bu konuyu düşüneceğim."

Çocuk uykulu gözlerini kırptı. "Şimdi gidebilirsin baba, kardeşimle ben ilgilenirim, sen anneme bak. Onu öp ve sımsıkı sarıl olur mu, kulağına geçecek demeyi unutma, o zaman geçiyor korkuları çünkü."

Emre damarlarına buz aktığını sandı, göğsü ani ve yoğun bir duyguyla kabarmıştı. "Kardeşinle ilgilendiğin için ben teşekkür ederim," diye fısıldadıktan sonra, kapıdan çıktı.

∞

Sabahki tartışmanın ardından hastanede onunla bir daha görüşmemişlerdi, belki de o Yelda denen kadınla görüşmek için zaman kollamıştı. Yine de akşam çıkışında da onun acil bir ameliyata girdiğini duymuştu. Saat gece yarısına gelirken henüz bir ameliyattan çıktığını ama hastasında komplikasyon geliştiği için yeniden girdiği yazan bir mesaj atmıştı, Mira'yı ameliyattan çıkınca almaya geleceğini belirtmişti.

Gece boyu tüm evi toparlamış, kitap okumuş, hatta cam kenarında çay üstüne çay içmişti ama o gelmemişti. Gün, bir saate kalmadan aydınlanacak gibiydi, yatak odasına gidip biraz dinlenmeyi düşündü. Merdivenleri çıktı, kısa bir an duraksayıp boynunu esnetmek isteyince yalnız olmadığını fark etti. Odasının girişinde yatan küçük bedeni gördü. Beyaz geceliğinin içinde, yüzü ağlamaktan ıslanmış halde, hâlâ sessiz hıçkırıklarıyla omuzları sarsılarak minik bir ayıcığa sarılmış, huzursuz bir biçimde uyukluyordu.

Cemre duraksayarak şaşkınlıkla minik kıza baktı. Evin her yanı yerden ısıtmalıydı, üstelik koridora serilmiş olan bir halı vardı ama yine de uyumak için rahat bir yer sayılmazdı. Üstelik korktuğu ve sessizce ağladığı o kadar belliydi ki. Bir kedi gibi kıvrılmış, göğsü derin uykusunda düzenli bir şekilde

inip kalkıyordu. Normalde boncuk gözleri açık olduğu zaman masumluğu insanın içini acıtıyordu ama bu şirin şey uyurken yaşından daha da küçük görünüyordu. Böyle cenin formunda kıvrıldığı vakitlerde ise neredeyse bir bebeğe benziyordu. Saçını annesinden almıştı, sarı saçları minik lülelerle süslenmiş, yerlere seriliyordu.

Ona bakınca annesini görüyordu bazen, öyle uzak kalmak istiyordu ki, ama sonra oğlu geliyordu aklına, onu kollarına alıp sımsıkı sarmak istiyordu. Minik kalbini, sevgisiz bedenini sarmak istiyordu. Ne yapacağını bilemez halde iç geçirdi. Yapılacak bir şey yoktu. Onu kardeşinin odasında yaptığı yavrulu yatağına götürmesi gerekiyordu. Eğildi, dikkatle çocuğun küçük bedenini kucağına aldı; bu, alışkın olmadığı için biraz tuhaf bir histi. Ayağının ucuyla kapıyı ittirerek açtı, onu kendi yatağına taşırken tamamen sessiz kalan çocuğun ağırlığı karşısında biraz şaşırmıştı. Çok hafifti.

Tam oğlunun odasına giriyordu ki ufaklık burnunu göğsüne sürterek derin derin kokladı, bunun uyurken yapılan bir eylem olduğunu sanmıştı ama Mira gözlerini açtı. "Sen gerçekten cennet mi kokuyorsun?" diye sordu yarı uykulu halde yine. Geçen gece söyledikleri gelince aklına Cemre'nin boğazı düğümlendi. Sonra oyun oynuyor gibi birden gözleri kapandı. Cemre olduğu yerde donup kalırken, kızın sayıklarcasına, "Anne kokuyorsun, cennet çok güzel kokuyormuş." dediğini ve sarılarak burnunu göğsüne gömdüğünü gördü. Derin derin soludu, sonra da o kokunun sığınağında uyuya kaldı. Cemre kollarında çocuk, içinde yarım kalmış geçmiş mutluluk, gözlerinde mazi, sinesinde gizli yarasıyla kıvrandı. Kendi çocukluğu geldi aklına, ne çok severdi minik kollarıyla annesini sarmayı ve kokusunu içine çeke çeke uyumayı, sonra minik kıza baktı. Annesi onun babasında olduğunu bilmesine rağmen bir kez olsun görmeye gelmemiş, tek bir kere aramamıştı.

Fikrini değiştirdi, çocuğu yavaşça kendi yatağının üzerine bıraktıktan sonra, örtüyü çenesine kadar çekti. "Anneler bebeklerini koklarlar mı?" Kızın yarı uykulu kahverengi gözlerini kırpıştırarak açmasıyla donup kaldı Cemre. "Koklarlar."

"Furkan çok şanslı..." Ağzının içindeki lafları öylesine geveleyerek konuşmuştu ki, bir an sonra gözleri yine kapanınca onun uyanık olduğundan emin olamadı. Yerine geçmek için hareketlenince, minik el eline sarıldı. "Beni bırakıp gitmeyeceksin değil mi?" Gözleri hâlâ kapalıydı.

Cemre eğildi ve saçlarını okşarken, "Gitmeyeceğim," dedi. Yanakları topaklandı, minik dudağının kenarı kıvrıldı.

"Sarılmasan bile yanımda uyur musun?" diyen minik kız kıvrılarak yan döndü, mahmur gözleri artık açıktı. "Yetim ne demek? Annesi terk eden mi demek?"

Cemre bu sözcüğün açılan yarasından hazin bir acının tüm bedenine aktığını hissetti. Çocuğun bu mantığı karşısında gözlerini kırpıştırdı. Ondan

cevap bekleyen Mira sessizce nefes alıp vermeye başladı, ancak ne diyeceğini bilmeyen Cemre ona bir an için bakakaldı.

Onu görmezden gelse de, yanına yaklaşmasına izin vermese de, onu ne kadar kovarsa kovsun, gitmeyecekti. Mira ona alışmış, benimsemiş, kendine sığınak bellemişti. Bir zaman onun babaanne diye hiç tanımadığı bir kadını annesi yurduna koyduğu gibi. Ona verebileceğinin en azıyla yetinerek, inat ederek, anne sevgisini kazanmaya kararlı gibiydi. Bir an ona sımsıkı sarıldığını hayal etti, babası onu almaya geldiğinde o kolların bomboş kaldığını düşünerek içi buz kesti. Gözleri yaşla doldu.

Emre'nin tekrar tekrar söylediği o sözleri hatırladı. "Ben babayım, anne gibi saramam mı yaralarını? Elimden gelen bu, ama ben yapmazsam, kimse okşamayacak saçlarını."

Keşke Esme annesi kadar iyi biri olsaydı, keşke yaraları olana iyi gelseydi merhameti. Ona bakınca annesinin yaptıklarını hatırlamayacak mıydı? O ne zaman sokulsa, annesinin içine açtığı acılar kanamayacak mıydı? Ama o masumdu, annesinin günahını taşımaya neden mecbur olacaktı ki? O da en az kendi kadar bu konuda çaresizdi. Asla Esme annesi kadar iyi yürekli biri olamayacağını biliyordu... belki en azından eksikliğini gidermeye yardımcı olabilirdi. Yatağa girmeden önce eğilip minik kızın alnına bir öpücük kondurdu.

"Kâbus mu gördün?" diye sordu.

Minik kız yastığa dağılan saçlarını geriye iterek başını salladı ve o kâbus yine zihninde belirince ıslak gözlerini kırpıştırarak üzgün dudaklarını ağlama isteğiyle büktü.

"Ne gördün, anlatmak ister misin?"

"Annemi gördüm."

Cemre sessiz kaldı, annesinin başının dertte olduğunu falan mı görmüştü acaba?

"Annen iyidir merak etme," dedi ne diyeceğini bilemediğinden.

"Beni senden alıyordu," dedi ufaklık ve Cemre şaşırıp kaldı. Sırtına bir bıçak saplanmış gibi kısa bir süre nefesi kesildi. Mira, içinde ağlama isteği yaratan merhametle uzandı ve yatağa yaslı olan elini sımsıkı tuttu. "Beni buradan götürüyordu Cemre, çok korktum. Götürmez değil mi? Babam beni vermez ona."

Bir çocuk için anne demek cennet demekti, anne demek vatan demekti ama o annesinden korkuyordu. Mira annesine kavuşmaktan neden korkuyordu? Cemre yatağa uzanarak elini yastığa yasladı, gözlerini minik kızın yüzüne dikti. "Sana masal anlatmamı ister misin?"

Başını salladı heyecanlanan Mira Cemre anlattı, ufaklık dinledi, arada merakla sordu, sonra yorgun düştü ve yavaşça uykuya daldı.

Uyandıklarında Emre gelmemişti, hâlbuki Esme annesine istediği zaman yedek anahtarı vermesini söylemişti. Meraklandı, kızı buradayken asla

evine gitmezdi. Hastaneyi aradı, henüz sekreterler görev başına geçmediği için telefona cevap veren olmamıştı, o da güvenliği arayıp Emre'nin odasına gidip bakmalarını rica etti. Tahmin ettiği gibi, Emre zorlu iki ameliyata girmiş, ölüm riski olan hastasını bırakamadığı için de hastanede sabahlamış ve sonunda yorgunluğa dayanamayıp sızmıştı.

Esme kahvaltısını yaptırdığı çocukları evden çıkarırken onların ele ele tutuşup koşturmasını izlerken, "Emin misin kızım?" diye sordu.

"Eminim anne," dedi gülümseyerek.

Esme çekinik bir halle gelininin koluna dokunarak, "Cemre'm, bu çok ağır bir sorumluluk, istersen ben devralabilirim. Anlarım seni, bırak çocuğa ben bakayım," dedi anlayışla.

"Hepimiz sorumluluk sahibi olmayacak kadar bencil olursak, ihtiyacımız olan iyi insanları bize kim verir anne?"

"Kızım nasıl sabrediyorsun? Bu çocuk o kadının kızı!"

"Bu çocuk insanlığın kızı... Düşündüm, o kadını düşündüm, Emre'yi düşündüm, sonra kendimi düşündüm ve dedim ki; bunun mahşeri var, sorgusu var, mizanı var. Aklını başına al, alma mazlumun ahını çıkar aheste aheste..."

Esme güldü gelinin söyleyiş şekline ve ona sarılarak, "Ben de düşündüm, sonra dedim ki; Cehennem insanın yüreğindeki sevgiyi bitirdiği yerde başlar."

Cemre annesinin hayır duasıyla başladı güne. Oğlunu çocuk koltuğuna yerleştirdikten sonra, oğlunun diğer koltuğunu söktü dedesinin aracından ve onu da Mira için ayarladı. Tedirgin bir halde arka koltukta oturup, camdan dışarı bakan minik kız, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Furkan, Mira'nın elini tuttu sımsıkı, annesi onu bırakacak sandı. Korktu.

Bir kavşağı dönen Cemre trafik ışıklarına göz atıp sarı yandığı an kırmızıya yakalanmadan geçme telaşına düşerken, "Bir sürü çocuğun olduğu bir yere," diye cevap verdi ve kırmızı yanarken çoktan ışığı geçmişti.

Kız birden dehşete kapılmış sesiyle, "Beni yurda mı götürüyorsun?" diye sordu. Sanki yurt dediği yeri bilir gibi, kemerini çözüp her an hızla ilerleyen araçtan atlayacak hissi veriyordu. Cemre onun korkusunu, endişesini yatıştırmak isteyerek, "Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu.

"Annem yaramaz çocukları yurda bırakırlar, bir daha annelerini babalarını asla göremez dedi. Ben hiç yaramazlık yapmadım, yemin ederim." Furkan annesine yalvarırken onu götürmemesi için, Mira ağlamaya başladı. İki çocuk da yalvararak ağlamaya başlayınca, direksiyondaki elleri birbirine dolaşan Cemre akan trafiğin ortasında ne yapacağına şaşırdı. Onu sakinleştirip yatıştırmak için bir çıkar yol ararken, "Ağlama lütfen, yurda falan gitmiyoruz, seni bir yere bırakacağım yok," diye teskin etti ama pek inanmış durmuyordu.

"Furkan oğlum lütfen, ben seni üzecek bir şey yapar mıyım hiç?" dedi en sonunda yalvaran oğluna.

"Yapmazsın," dedi Furkan yumruk yaptığı eliyle gözünü ovuştururken.

"Gerçekten mi?" dedi Mira.

"Gerçekten," dedi Cemre derin bir solukla. İkisi de susunca rahatlamıştı.

"Yemin eder misin?"

"Ederim, söz veriyorum seni yurda falan göndermeyeceğim."

"Kızınca da mı?"

"Kızınca da, küsünce de, hatta sen bana kızıp küsünce de..."

"Furkan çok şanslısın," dedi gözyaşları parlayan badem gözü gülmekten kısılırken.

"Neden şanslı Furkan?" dedi Cemre biraz olsun rahatlayarak.

"Çünkü onun annesi cennetten geldi."

Bu cennet meselesini bir türlü anlayamamıştı Cemre, cennet gibi kokuyor, cennet nasıl bir yer, sık sık gidiyor musun? Cennette insanlar uçuyor mu? Oraya çocukları alıyorlar mı? Çocuklar kafasında nasıl bir kurgu kurduysa, onlara tek kelime etmiyorlardı.

"Peki biz şimdi nereye gidiyoruz anne?" diye sordu Furkan.

"Anaokuluna."

"Anaokulu ne?" dedi Mira merakla.

"Arkadaşlarımın olduğu eğlence salonu," diye kıkırdadı Furkan.

Cemre oğluna göz kırptı. "Bir okul, yani okula gitmeden önce çocukların eğlenmesi ve bazı şeyleri öğrenmesi için gittikleri yer."

"Furkan'ın gittiği eğlence yeri gibi mi?"

"Onun okulunda okumak ister misin?" diye sordu Cemre.

"Çok isterim, kardeşimle olmayı çok seviyorum. Sen de istemez misin?"

"Anne, Mira bizim okula gelebilir mi? Ona benim dolabımda yer ayırırım."

"Ama aynı sınıfta olmayabilirsiniz," dedi Cemre gülerek. " Üzülme olur mu? Henüz müdürle konuşmadık bu konuyu."

"Üzülmem ki ben, Furkan arada yanıma gelirsin değil mi? Ben de ziyarete gelirim üstelik sana, fincan takımlarımı da getiririm."

"Elbette gelirim."

"O zaman ağlamak yok artık," dedi Cemre içi rahatlayarak, bir an kızı teselli edemeyeceğini ve oğlunun ağlamasını susturamayacağını, gözyaşlarını silemeyeceğini sanmış, üzülmüştü. "Bir sürü arkadaşın olacak, hatta aralarından bir iki tanesiyle oynamak istersin belki."

Minik Kız Furkan dışında kimseyle pek iletişim kurmuyordu, yüzü asılmıştı ve bu konuda oldukça kararsız görünüyordu. "Benden hoşlanırlar mı?" dedi sonunda kısık ve zor duyulan bir sesle.

"Neden hoşlanmasınlar ki?" dedi Cemre.

"Annesi ve babası onu almaya gelmeyen çocukları sevmezler, hep dalga geçerler," dedi minik kız sonunda korkularını ve kaygılarını onunla paylaşarak.

Onun açısından hayata bakmayan Cemre'nin içine bir sızı saplandı. Hata mı yapıyordu? Furkan okula gittikten sonra Mira'nın pencerenin kenarına oturup onu beklemesi ve sürekli zamanı saymasına dayanamamış, içindeki dürtüye uyarak okul müdürüyle konuşarak okula başlaması için ricada bulunmuştu. Kayıt işlemleri için Emre'yi bekleyeceklerdi ama en azından bugün okulda vakit geçirip orayı sevip sevmeyeceğini gözlemleyebilecekti.

Peki ya annesi bir anda gelip kızını almaya kalkarsa, bu kadar içli dışlı olması doğru muydu? Sonuçta onun annesi değildi ama kızın yüzüne vuran hüzünle kendini suçlu hissediyordu. Ufaklığın ne kadar yalnızlık çektiğini çok daha önce anlamış olmalıydı. Sürekli gözleri camda, kulağı kapıda beklediğini daha ne kadar görmezden gelebilirdi? Son zamanlardaki yakınlaşmalardan sonra içindeki bir şeyleri harekete geçirmişti. Minik kızın güven arayan halleri, sevgi bekleyen tutumu ve sürekli kendini sevmesi için çırpınan ürkekliği, kendi hayatına ve dünyaya başka gözlerle bakmasını sağlamıştı.

Evde bir ses olsa, "Ben yapmadım," diyordu. Bir bardak kırılsa korkuyla saklanarak, "Yemin ederim ben kırmadım," diyerek savunmaya geçiyordu. Evde kazara oluşacak sorunlarda tüm suç üstüne kalacakmış ve sanki bu sebepten evden kovulacakmış gibi ürküyor, korkuyor, dehşet bir sıçrayışla kendini savunmaya geçiyor ve bu hallerini gören Cemre her seferinde ne yapacağını bilmez halde bocalıyordu. O yüzden oğlunun psikologundan destek almış, çocuğun ürkekliğini bertaraf etmek için elinden geleni yapmaya koyulmuştu.

Belki Emre onunla ilgilenmesinden hoşlanmayacaktı. Bu düşünce onu tedirgin etti. Onun umutsuzluğuna bu sefer de kendi sebep olmak istemiyordu. Günün birinde —ve belki de çok yakında— Emre'ye arkasını dönmek zorunda kalacaktı. Aklına esecekti bir gün ve karşısına geçip "Ben sıkıldım, artık bitiriyorum bu saçmalığı," diyecek ve kızını alıp gidecekti. Ne var ki bu minik kızla zaman geçirdikçe onun sevgi açlığıyla bakan koyu gözlerinin esiri haline geliyordu. O masum gözler gerçek Kevser'in daha önce hiç kimsenin göremediği ve hissettiremediği kadar derinlerindeki acılarını görebilmişlerdi.

Ürperdiğini hissetti. Ufak kızı zamanı geldiğinde terk ettiğinde, kalbinin bir yarısı soğuk kalacaktı.

"Cemre..." Kızın tiz sesiyle gerçeğe döndü ve yola odaklanan gözleri kısa bir an da olsa dikiz aynasına dönerek karşıladı. Kızın tedirgin halini görünce sakinleştirmek isteyerek gülümsedi.

"İstersen eve gidebiliriz, ben Furkan'ı camda beklerim yine."

"Orada daha mutlu olacağına eminim, ben çalışırken sen evde sıkılıyor olacaksın. Hem, onlara karşı nazik olursan, onlar da sana iyi davranacaktır unutma, çünkü sevginin açamadığı hiç bir kalp yoktur."

Sevgi konusunda bilgileri tam olmayan çocuk, söylediklerinden tam olarak ikna olmamıştı. Telefonu çalınca dokundu ve karşı taraftaki ses "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye gürledi bir anda.

"Telefon hoparlörde, istersen sesinin volümünü ayarla. Arabada çocuklar var."

"Hastam uyanana kadar bekleyemedin mi?"

"Uzun sürebileceğini söylediler."

"Sen de kafana göre kararlar alıp bana sormadan hareket ettin."

"Emre, sakin olur musun?"

"Gözünün önünde olmasına katlanamadın değil mi?" dediğinde Cemre kulaklığını takarak telefonun dışarı taşan sesini bertaraf etti.

"Çocuğun yanında ne biçim konuşuyorsun? Bunun onun için iyi olacağını düşündüm, evde tek başına ve çok yalnız, içine kapanıyor."

"Bırak ya, iki gün sabredemedin değil mi, başından atacak yer aradın."

"Düzgün konuş, oğlum da o okula gidiyor, üstelik ikisi de çok iyi anlaşıyorlar." Dikiz aynasından ona dikkatle bakan afacanlara baktı, radarları açmışlar onların kavga edip etmediklerini anlamaya çalışıyorlardı. Üzgün halde onlara akıl yormaya başladıklarını fark edince "Şimdi yoldayım, sonra konuşalım," dedi ve adamın "On beş dakikaya oradayım," diyen sözlerine aldırmadan telefonu kapadı.

Dikiz aynasından iyice ürkmüş olan kıza bakıp, "Baban çok endişelenmiş," dedi konuyu toparlamak için. Kırmızı ışıkta durunca dikkatini tamamen kıza verdi. "Üstelik bunun senin için iyi bir fikir olduğunu henüz fark etmedi, oraya gittiğinde görecek ve kabullenecek. Her çocuğun kendi yaşında arkadaşları olmalı, oynamalı, mutlu olmalı," dedi Cemre şefkatle, arabanın camından dışarıya baktı. Daha en başından çocuğu getirmekle aptalca davrandığını düşüneceğinden emindi.

On dakika sonra okulun bahçesine girdiler ve araçtan önce oğlunu sonra Mira'yı çıkardı. Vale aracı almak için ön koltuğa geçiyordu ki telefonu çaldı, arayan tabii ki Emre'ydi. Açmadı. Dikkatle ufaklığın merdivenlere yönelmesini sağladığı sırada, Emre merdivenlerinde durmuş okul müdürüyle konuşuyordu. Madem gelmişti, ne demeye arıyordu uyuz?

Furkan babasını görünce heyecanla bağırdı ve koşmaya başladı. "Baba." Emre kollarını açtı.

Tombul, kısa boylu müdürü gören Cemre hızlı adımlarla onlara doğru yürüdü.

"İyi günler," diye seslendi, onlara yaklaştığı anda gülümseyen Müdüre, "Merhaba Cemre Hanım, nasılsınız?" diye sorarak elini uzattı.

Oğluyla öpüşüp koklaşan Emre'nin kızgınlığı dinmiş gibi duruyordu fakat gözlerini yanındaki çocuğa çevirmeden önce, Cemre'ye kızgın bir bakış atmayı ihmal etmemişti. Oğlu içeri girmek için aceleci davrandı, Furkan annesini öperek arkadaşlarının yanına koşturdu. Emre kardeşinin arkasından ürkekçe bakan kızını kucağına alıp "Babacığım," derken gıdığından koklayarak

öptü. Sonra da Müdüre Hanım'a döndü. "Daha önce de söylediğim gibi, bu konuda dikkat edersenız sevinirim."

Emre Cemre'ye sert bir bakış atınca, babasının yüzünü elleri arasına alan Mira, "Baba, Cemre'ye kızma olur mu?" dedikten sonra kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadı. Emre genç kadının çekingen yüzüne bakarken önce gözlerini kıstı, sonra kaşları git gide çatılmaya başladı.

"Hadı sen kardeşinin yanına git," dedi Emre ufaklığı yere indirirken, onu almaya gelen öğretmeniyle konuşan Cemre gülümseyerek, öğrencisinin eline uzanan öğretmenin elinin hizasına eğildi. Yüzünü ufaklığa yaklaştırdı.

"Bir sıkıntı olursa öğretmenine söyle olur mu? Eğer canın sıkılır ya da huzursuz hissedersen, bana telefon etmek istediğini söyle, hemen gelir seni alırım. Ama tedirgin olacak bir şey yok, burası çok güzel bir okul, üstelik kardeşin de burada okuyor."

Emre kızının saçlarını okşayarak öpen Cemre'yi, kızıyla olan konuşmaları boyunca, hayranlıkla seyretmişti. Ve kızının tepkisini merak ettiğinden, şimdi doğrudan yüzüne bakıyordu. Öğretmen uzanınca, çocuk çekinerek Cemre'nin eteklerinin arkasına saklandı. "Sen de kalsan olmaz mı?"

Cemre eğilerek onun ellerinden tuttu ve o ender gülümsemelerinden biriyle bakınca, adam kalbinin hızlandığım hissetti. "Kalırım tabi, eğer için rahat edecekse biraz burada dururum."

Müdür onları odasına davet ettiği anda Emre sanki her zaman böyle sıkı fıkıymışlar gibi Cemre'nin koluna dokunarak, "İki dakikaya geleceğiz," dedi ve kadını kabaca kendine yaklaştırdı.

"Kızım hakkında bir karar veremezsin."

"Onu kötü yola götürüyormuşum gibi davranma rica ederim, sadece okula getirdim."

"Bana sormadan."

"Eve gelseydin soracaktım, üstelik onu benim insafıma bırakırken düşünmedin de okula getirince mi kötülük yapacağımı düşündün? Çocuklaşma Emre, eğer kızını bu kadar düşünüyorsan çocuğun sıkıntılı olduğunu, içine iyice kapandığını ve her şeyden kendinin sorumlu tutulacağını düşündüğünü ve sürekli kendini aklamaya geçip özürler dilediğini gözlemlerdin."

Emre bir anda sustu, kadının kolunu sımsıkı tutan eli gevşedi.

"Müdür bizi bekliyor," dedi genç kadın. "Ve beni suçlamak için her bahaneye sarılma, ben canavar değilim, anneyim. Ver her şeye rağmen..." dişlerini sıkarak sustu, öfkeli gözlerini devirse de bugün pek yerinde olan keyfini görgü kurallarını tartışarak bozmak istemiyordu.

Minik kız Cemre'ye özlemle bakıp tereddütle öğretmeniyle giderken, Cemre ona güç verircesine gülümsedi. "Ben buradayım, sıkılırsan seslenmen yeterli."

Bunu bir daha duyan Mira birden durdu ve koşarak gelip Cemre'nin elini tuttu, yüzünde aynı anda hem endişeli hem de heyecanlı bir ifade belirmişti.

Bırakıp gitmesinden korkuyor gibiydi hâlâ. Hiçbir şey söylemeden elini çekiştirdi. Emre önce ikilinin ellerine, sonra yüzlerine baktı. Bakışları sıcacıktı.

Müdürle yapılan görüşmeden sonra hep birlikte dersliğe indiler, Cemre sınıfa yaklaştıklarında okulun ne kadar sessiz olduğunu düşünürken, içeriye girdiklerinde sebebini anladı: Çocuklar büyük bir dikkatle öğretmenlerinin onlar için yaptığı yağlı boya tablosunu izlerken, aynı onun gibi resim yapmaya çalışıyorlardı. Kollarında beyaz kollukları, önlerinde önlükleri vardı. Yüzleri ciddi, duruşları kendilerinden emindi.

"Baba," diye heyecanla yerinden kalktı Furkan ve koşarak yanlarına geldi. Sesini duyan çocuklar başlarını onlardan tarafa çevirerek, hep bir ağızdan konuşmaya başladı. Emre ona gülümseyince, önünde durdu çocuk ve annesiyle babasını es geçerek kardeşine yöneldi.

"Babam izin verdi mi sonunda?"

"Annen buranın çok güzel olduğunu ve istersem seninle aynı sınıfta olacağımı söyledi." İki küçük yüz Cemre'ye döndü tasdiklemesi için ve kadın gülüşüyle onları mutlu etti. Kardeşinin elinden tutan Furkan, "Gel sana ne göstereceğim," dedi kendi tablosunun önüne çekerken.

Minik kız heyecanla ve samimiyetle "Bu çok güzel, sen mi yaptın?" diye sordu. Furkan göğsünü şişirip omuzlarını kaldırarak "Tabii ki ben, hem de hiç yardım istemedim öğretmenimden," dedi gururla.

Cemre oğlunun yaptığı resme bakarken, Emre de merakla yanlarına gelmişti.

Furkan, "Senin eteğine çiçek çizeceğim daha," dedi kardeşine bakarak. Tabloda dört tane çöp adam vardı ve dördü de el ele tutuşmuştu. Annesinin başına şal, kardeşine ise saç yapmaya çalışmıştı ama Cemre'ye kalırsa ikisi de aynı şekilde çizilmişti, tabii bunu ona söylemedi. Üstelik birden yüzü düşüp durgunlaşmıştı, onları aile olarak lanse etmişti, sanki doğdukları günden beri böyleymişler gibi ama değillerdi ve yakında ayrılacak, anılar bu tabloda asılı kalacaktı. Emre de aynı şekilde düşündüğünü belli ederek ona baktı, kısa ama manalı bir bakışmaydı bu, Cemre hemen gözlerini kaçırdı.

"Baba senin kadar uzun olunca, hepimizi aynı boyda çizeceğim," dedi babasına bakarak.

"Hadi siz dersinize geri dönün," dedi oğluna.

"Sen de çizmek ister misin?" diye sordu öğretmeni minik kıza, o izin istercesine babası yerine Cemre'ye baktı yine ve Cemre başıyla onaylayınca, elini bırakarak öğretmenin yanına gitti.

"Dediğim gibi, ikisi de aynı sınıfta olabilir, bizim için sakıncası yok," diye söylendi Müdüre Hanım. Ve ekledi. "Kavga etmedikleri sürece ayırmayız onları." Gülümsedi.

"Kavga edeceklerini sanmıyorum, ikisi de birbirine hem çok düşkün, hem de çok nazik davranır," dedi Cemre sanki ikisini de kendi doğurmuş ve huylarını ilk andan beri çözmüşçesine. Minik kızın kollarına kolluk, başına

bandana ve onune onluk takıldı üzeri kirlenmesin diye. Sonra ona uygun minik taburesine oturması için yardım edildi. Tuvalin önünde ufacık kalmıştı, üstelik heyecandan ve şaşkınlığından öyle tatlı duruyordu ki, gözleri dolan Emre bakışlarını ondan ayıramıyordu.

Cemre ona sandalyelerin olduğu yeri işaret ederken oturmasını önerdi, gulumsemese bile yüzünde oldukça memnun bir ifade vardı. "Biraz size katılmamızda mahsur yoktur umarım hocam," diye sordu Müdüre Hanım'a.

"Ne mahsuru, biraz kalabilirsiniz," diyerek çok kalmamak koşuluyla onları çocuklarla yalnız bıraktı. Giderken de selam vermeyi ihmal etmedi. Cemre sandalyeye otururken ona intikam dolu bir bakış fırlatınca, adamın dudakları bir gülümsemeyle aralandı.

Çocuklardan biri merakla minik kıza bakarak, "Bu senin annen mi?" diye yüksek sesle sordu.

Elinde fırçası dona kalan Mira, kısa bir an bakış fırlattı Cemre'ye ve yüzü asıldı. Furkan kardeşine bakarak "Anneler cennetten gelmiş, sen biliyor musun?" diye konuyu kapadı akıllıca ve kardeşine göz kırptı.

"Yaa," dedi başka bir çocuk dikkatini vererek.

"Evet, bütün anneler cennet kokarmış, babaannem öyle söyledi."

"Benim annemin cennet parfümü burnumu kaşındırıyor o zaman," diye seslendi bir başkası. Çocuklar tatlıca kıkırdadı.

"Peki babalar?" diye sordu çocuk bu kez. Furkan babasına baktı, sonra omzunu sarstı. "Babalar sıcacık oluyor ama anneler gibi yumuşacık ve cennet kokmuyor sanırım." Emre içinde bir yerlerin sızladığını fark etti. Çok zaman ona gerçek anlamda sarılamadığını, ne zaman sarılsa içinde bir yerler vicdan azabından sebep geri çektiğini, anlamış mıydı? Gözlerini kaçırdı.

Birkaç çocuk bir ciddiyetle başını salladı. "Benim babam yok ama Ozan abim var, o da babam gibi. Seviyorum ben onu," dedi bir başkası ve sonra konu uzadıkça başka şeylerden bahsetmeye başladılar.

Beş dakika sonra Cemre kızın yeni edindiği arkadaşlarıyla birlikte gülümseyerek sohbet ettiğini izledi. Çocukların geri kalanı da hem resim yapıp hem gülüyordu ve aynı anda sohbet ediyordu. Çok eğlendikleri her hallerinden belliydi.

"Bakıyorum tatlı dilin, melek duruşun kızımı fethetmiş,"

Ona sert bir bakış atan kadın, "Ona sadece saygı gösterdim," dedi kısık ve sert bir tonda.

"Senin için zor olmuş olmalı."

"Seninle olduğu kadar zor değil, çünkü düşünmeden hareket etmiyor. Senin aksine."

Adam kaşını kaldırıp genç kadına baktı. "Ondan kaçıyor gibiydin son gördüğümde."

"Sevgiye aç bir çocuğu kendimden uzaklaştırmaya çalışarak, her ikimizi de üzmekten yoruldum."

"Neden uzaklaştırıyorsun onu kendinden?" dedi Emre düşünmeden, daha önce hiç böyle düşünmemişti. Kızını istemediğini sanıyordu başından beri. Cemre ona baktı kırgın bir şekilde.

"Onun bir annesi var, yakında almaya gelebilir, üstelik senin dengesizliğin tutar, çocuğu alıp götürürsün, benim için sorun değil alışırım ya da alışmaya çalışırım ama o birine bağlandığı zaman acı çeker, çünkü sevgi arayışına girmiş."

Kaşları çatıldı adamın, hoşlanmadı bu konudan. "Ben seviyorum kızımı, onunla ilgilenmediğimi mi ima ediyorsun?"

"Etmiyorum direk söylüyorum. Bakıcı tutarak ya da arada bir dışarı çıkıp eğlendirip alışveriş yaparak babalık olmaz. O uyumadan evde oluyor musun, uyandığında günaydın deyip öpüyor musun? En son ne zaman elinden tutup karşına alarak bir sıkıntısı olup olmadığını sordun?"

"O çocuk Cemre."

"Sen de çocuktun bir zamanlar ve seni büyüten kadın eminim bu konularda çok titizdi çünkü o kadın benim oğlumu da büyüttü. Beni de büyüttü. Bencilsin Emre, hırsın gözünü kör ettiği anda beyinin içine mantık girmiyor, karanlıkta kalıyorsun. Düşüncesiz ve zalim oluyorsun. Belki amacın benim canımı yakmaktı, belki de çocuğu yanıma koyarken cidden iyi bir açıklaman vardı bilmiyorum ama onun ne düşüneceğini düşünmediğinden eminim. Belki onu dövebilirdim, eziyet edebilirdim, sen yokken korkutabilirdim, ruhun duymazdı."

Emre ona şaşkınca bakınca, "Ben senin için kötü bir kadın değil miyim? Ne kadar emindin bunları yapmayacağımdan? Ne kadar emindin ona kötü davranmayacağımdan? Emre ben senin için kötü bir kadın olabilirim, ruhsuz, duygusuz, sadakatsiz hatta fırsatçı ama ben oğlum için iyi bir anne olmaktan başka bir dileği olmayan fani biriyim. Ve yetimim, öksüzüm, tıpkı onun gibi."

"Onun bir annesi ve babası var."

"İşte bu daha kötü ya... O, analı babalı yetim ve öksüz, inan bana onun işi daha zor. Benim umudum yok, en fazla ağlarım ve dua ederim ama o umut etmekten yorulmuyor çünkü annesi de babası da yaşıyor, daha zor değil mi?"

Yerinden kalktı. Oğlunun yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı. Emre içinden bir yerin onun kardeşine sahip olması gerektiğini tembihlediğini bildiğini hissetti. Kızının yanına gittiğinde, biraz tedirgin ve uzak samimiyetiyle, "Kardeşin yanında olacak Mira, merak etme," dedikten sonra "Söylediklerimi unutma, ne zaman istersen arayabilirsin," dedi yeniden. Ve öğretmene "İyi dersler," diyerek, Emre'ye bir kez daha bakmadan çıkıp gitti.

22. BÖLÜM

Öyle hevesle baktım ki gözlerine, susup kaldı.
O benim bakışlarımı okuyamadı,
ben de konuşup da sustuklarımı anlatamadım.

Bahçede torunu ve Mira'nın top oynamasını izleyen adam, "Sanki buzlar çözüldü gibi," dedi merakla karısına dönerek.

Kitap okuyan Esme gözlüklerinin üzerinden kocasına bakarak, "Cemre tarafında hiç buz yoktu ama diğer cephe bu hızla eritirse buzları yakında etrafı sel götürür benden demesi," dedi kendi fikrince.

"Bence kafası karışık ama kalbi netleşti artık, baksana kavga da etmiyorlar."

"Benim kızım hiç kavga etmedi zaten, tüm suç senin oğlunun." "Cemre biraz kilo mu almış?" dedi Rüzgâr bu kez daha ciddiydi. Kara gözleri içinde kuşku saklıyor gibiydi.

Esme ona hak verdi. "Evet, sanki biraz toplanmış gibi." Adam dudağını eğdi. "Biraz mı? Göbeği çıkmış." Esme güldü. "Yanında söyleme, bilirsin kadınlara söylenecek son şeydir," deyip kıkırdadı.

Mira topu Furkan'a vurdu ve Furkan yanlış hareket edince top dedesine yöneldi. Ayağının ucuyla topa biraz sert vuran Rüzgâr, fazlaca uzağa atarak Furkan'ı ve Mira'yı peşine yolladı. Fırsattan istifa "Mira meselesi ne oldu?" diye soran karısına, "Dedesini ikna edemiyorum velayet konusunda. Çocuğun biyolojik babası olsa sorun yok alırız ama hiçbir hâkim öz annesi dururken çocuğu üvey babasına vermez. Bakalım şimdilik mücadele ediyoruz," diye açıkladı adam.

"Kızı alırlarsa Emre yıkılır, ona çok bağlanmış," dedi kadın.

"Kız da ona, en başından böyle olacağını biliyordum. Onu uyardım, ona fırsat verdim ama dinlemedi."

"Kan bağı mıdır sence birine baba olmak?" dedi Esme hüzünle. "O zaman Cemre'yi sil."

"Cemre benim gözbebeğim," dedi Rüzgâr hüzünle.

"Mira da oğlunun, ona surat yapacağına şu işe el at bitsin bu sıkıntı."

"Ben ne yapabilirim?"

"İşine gelince dünyayı altüst ediyorsun, bulursun sen bir şeyler. Ben kocama güveniyorum," dedi Esme yerinden kalkıp, torununa çaktırmadan dudaklarına öpücük bırakarak. Rüzgâr'ın kolları kalktı tam onu kucağına çekmek için ama Esme seri bir hareketle uzaklaştı ondan, kıkırdayarak içeri yöneldi.

Bir hafta olmuştu Mira evlerine gideli ama Cemre minik kızı aklından çıkaramadığından sebep kimse bilmese bile her gün okula uğrayıp öğle yemeğini oğlu ve Mira ile yiyor, hasret gideriyordu. Artık hamileliğinin üç ayı bitmişti, karnı büyümemişti ama ufak bir göbek kabartısı belirmiş, kusmaları kesildiği için de biraz toparlanmaya başlamış, yüzünde canlı bir pembelik oluşmuştu. Yakında karnı çıkacaktı, en fazla iki ay daha saklayabilirdi. Pelin ablası haklıydı, bir an evvel annesiyle bu meseleyi konuşmalıydı. Zaten birkaç hafta içinde konuşmazsa ablası bunu onun yerine yapacak gibi duruyordu. Bu nasıl bir çıkmazdı?

Dalgın dalgın duran bakışlarının hizasında ritmik bir şekilde vurmaya başlayınca kalemi kitaba, gözlerini elin sahibine çevirdi. Ondan ne kadar kaçıyorsa, bir o kadar burnunun dibinde buluyordu. Cemre somurttu, suratı öyle bir asıldı ki biraz daha bu şekilde kalırsa ifadesi, bir daha hiçbir estetik uzmanı toparlayamayacaktı.

Annesinin zoruyla masaya oturan Emre, ona ders çalıştırmayı bıraktı. Bakışları yüzünün her çizgisini ezberlemek istercesine koşturmaya başladı. Yaramaz çocuklar gibiydiler teninde koşarken, kirpiklerinin yanaklarına düşürdüğü gölgelerle saklambaç oynarken, dudaklarını seyretmek daha çok ilgisini çekiyordu. Duruşu, bakışı, gülüşü... Onun her halinin bambaşka bir havası vardı. Bu alelade güzelliği bu kadar çekici kılan, tüm bu büyünün bir araya getirdiği karışım neydi?

Herkes için kesinlikle klasik bir güzelliği vardı ama Emre ona ne zaman baksa, o klişe kadın dünyanın en güzel kadını halini alıyordu. Herkesle aynı gibi duran gözleri, konuşurken bükülen dolgun dudakları, gülünce iki parça kayısı gibi duran al yanaklarıyla bütünleştiğinde cazibenin gerçek tanımı anlatılmıyordu.

Cemre gülümseyerek bir şey anlattı ve dudaklarını büke büke şikâyet ettiği an, adamın istemsiz dudakları gülümser oldu çünkü Cemre'nin gözlerinden sonra favori yeri dudaklarıydı.

Hızlı hızlı konuşunca, dili dimağı kuruyordu her vakit ve heyecanlanınca ya da şimdiki gibi gergin olduğu anlarda, dilini oldukça belirgin bir renge

sahip olan bu dudakların üzerinde gezdirme eğilimi gösteriyordu. Soru sorarken heyecanlanıyor yine bunu yapıyordu.

Birkaç defa gerçekten gülerken görmüştü onu, karnına ağrılar saplamıştı her gülüşü.

Onun gülümsemesinin dudaklarına ulaştığını bu zamanlarda, gözleri iki badem oluyordu, o zaman dünya dursun ve o karşısına geçip hep bu anı izleyip kalsın istiyordu. Bazen yüzüne baktığı an, sadece bu gülüşü görmek istiyordu. Hem de şiddetle.

"Sıkıldın değil mi?"

"Hayır."

"Suratın öyle demiyor ama," dedi yüzünü asarak, zor öğrendiği için kendine küfretti içinden.

Emre bir an bile kızmamıştı ki... Tam aksine onu yanında tuttuğu her an keyif alıyordu.

Bazen neşeli olduğu kadar tehlikeli de olurdu, tabii sorgulayan tek kaşını kaldırmadığı zamanlar.

Aklından ne geçtiği konusunda meraklanmıştı. Düşünceli bir ifadeyle, "Sıkıldıysan bırakabiliriz," dedi.

Ardından cesaret verici bir gülümsemeyle, "Üzülmem, gerçekten bırakabilirsin," dedi ciddiyetle. Dudaklarının kıvrımındaki resmiyet, ses tonundaki samimiyetle garip bir tezat oluşturuyordu. Ondan beklenmeyecek meziyetler, ilginçti. Neden ona iyi davranıyordu?

Tamam onun yanında olmaktan hoşlanıyordu, bu kadar yakınında durunca ne kadar huzur verici ve korumacı olduğu daha iyi fark ediliyordu. Tam yanında olmasından ötürü hâlâ nefes nefeseydi. Her nefes alışında adamın kokusunu da içine çekiyordu.

Temiz, keskin ve erkeksi... Özlediği gibi...

Omzu omzuna çarptı. Sıcaklığı giysilerinden geçerek tenine değiyor, göğsünün ve midesinin sıkışmasına neden oluyordu.

O ne zaman yanına gelse, nefes alış verişi bir türlü düzene girmiyordu.

Emre ona garip bir duyguyla baktı, gözlerini kaçıran Cemre bocalayarak soruya odaklanmaya çalıştı. Son sınavıydı, onu süzüp durmak yerine bu sınava hazırlanmalıydı yoksa diplomayı rüyasında görecekti.

"Kızarıyor musun, daha dokunmadım bile."

Dudaklarını dişleyen kadın ellerini kızaran yanaklarına bastırdı. Yine derin bakışları resmileşmişti ama çocuk suçluluğuna bürünmüş gözlerinde beliren koyuluğu ve utançtan pembeleşmiş yanaklarını görmemeye çalışıyordu.

Nefes alıp verişi hâlâ her zamankinden çok daha derindi. Cildi kadar yumuşak, sıcak ve güzel kokulu bu nefesi ensesinde hissedebiliyordu. Göğsünü göğsünde bir kez daha hissedebilme arzusuyla farkında olmadan ona döndü.

Kız ürkek bir tutumla kaçındı bu temastan ve yüzünde beliren ifade buz gibi soğuk gerçeğe geri döndürdü. Aralarında bir değil binlerce imkânsızlık vardı. Sırlar. Yalanlar. Planlar. Veballer. Ve geçmiş aniden ortaya çıkıveren ve aşılması imkânsız bir duvar gibiydi.

Neden eskisi gibi kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini kaçırıyordu? Neden yanakları kızarırken elini boynunda bocalayarak dolaştırıyordu? Ona neler oluyordu böyle? O sakin, mantıklı halleri nereye gitmişti? Yoksa hep bu muydu, gizlemeye mi çalışıyordu hislerini? Keşke yine başa dönebilseydiler, gözleri gözlerine değmeden önceki hallerine, kalbini titreten o zamandan önceye... Onu güldürebilmekten öte bir kaygı taşımayan basit zamanlara geri dönmek, tek dilek hakkı olabilirdi.

Kenara çekildi. "Burada hata yapıyorsun."

Adamın kalemle gösterdiği hataya bakan kadının yüz ifadesi yumuşadı. Birden yerinden kalkıp kapıya yöneldi. Ne kadar çabuk giderse o kadar iyi olurdu çünkü sesini duyarsa öfkesi ve özlemi arasında kaldığını unutup hızla belinden yakalayıp kollarına alacak ve nefes kadar hasret kaldığı kokusunu ciğerlerine çekecekti.

"Yarın sizi almaya gelirim."

"Olmaz," diye geveledi Cemre. Adam durdu ve arkasını döndü, "Siz gidersiniz ben gelmeyeceğim," dedi kadın inatla.

"Ne demek şimdi bu?"

"Ben gelemem... doğru olmaz." Adam merakla devamını beklerken arkasını dönerek masadan kitaplarını toparlamaya başladı. "Artık nişanlıyım biliyorsun."

Hiç unutturmuyordu ki? İki de bir yüzüklü parmağını gözüne sokup belirtiyordu ve o parmaktan yüzüğü sökmemek için nasıl mücadele ediyordu kendiyle kimse anlamıyordu. Emre dişlerini sıkarak dururken onun bu tutumuna önce anlam veremedi ama sonra... Sonra aydınlandı bir şeyler. İstemiş olsaydı çoktan evlenmiş olabilirdi ama o... O neden hâlâ evlenmemişti?

Evlenmemişti!

Gerçi hiçbir saygın erkek böylesi bir kadını eve götürüp parmağına ömürlük halkasını geçirmezdi.

Ne düşünüyordu böyle? Karşısındaki sadece hayatını mahveden kadın değil, aynı zamanda son derece kuşku uyandırıcı bir durumun da parçasıydı. Sırlarıyla, planlarıyla yaşayan bir... bir... Neden yılan diyemiyordu artık ona? İşte korktuğu olmuştu. Geçmişi unutmuştu.

Bu kadını günah yuvasından çekip kurtarmak için değil, günahlarını ortaya çıkarmak için gelmişti. Hava... Hava alması gerekiyordu. İçinden lanetler savurarak gözlerini kapadı.

Cemre dalgın dalgın kitaplarıyla boğuşmaktaydı ve çalıştığı sorulardan hiçbir şey anlamadığı perişan halinden belliydi.

"Bırak sana yardım edeyim."

"Olmaz..." dedi kadın titreyen elleriyle kitapları toparlamaya çalışarak. Öğlen olanları unutmamıştı.

"Niye olmaz?"

"Sen anlatınca kafam almıyor."

"Niye?"

"Ne demek niye?"

"Niye işte? Niye kafan almıyor? Yoksa kafan başka şeylerle mi meşgul oluyor?"

Cemre elini masanın üzerine koydu, Emre de hemen yanına... Cemre geri geri giderken elini çekiyor, adam da dokunacak kadar yaklaştırırken nefesini kesiyordu. Kaçacak yer ararken, "Üstüme gelmeyi bırakır mısın lütfen?" diye homurdandı.

Gülümseyen adam inadına üzerine gelerek özellikle, "Titriyor musun?" diye sordu.

"Ha... hayır."

"Kızardın, üstelik hızlı soluyorsun." Elini bir anda göğsünün üzerine koyarak, "Kalbin mi hızlandı?" diye sordu.

"Bırak beni."

"Cemre, her şeyi gurur yüzünden elinin tersiyle itemezsin."

"Yok öyle bir şey."

"Seni sevmiyorum de..."

Kız gözlerini kaçırdı. "Gözlerimin içine bakarak söyleyemiyorsun bile."

Cemre başını kaldırdı dişlerini sıkarak, "Seni sev..." dediğinde bakışlarına kapılan sözleri dilinin ucundan kayıp gitti. Adam yanağına dokunurken, yüreği acılar içinde, ***"Bırak seni seveyim..."*** diyordu.

"Sevme!" diye haykırıyordu kızın korkuları, ***"Sevme."***

"Bırak sana kendimi sevdireyim," diyordu adam çaresizce.

"İstemiyorum," diye firar ediyordu gözyaşları.

"Neden?" diyordu çaresizlik, ***"Neden?"***

"Çünkü yaralarım acıyor," demeye korkuyordu mazi.

Ve adamın suskunluğu, ***"Merhem olamamam, yaralarını görmüyorum anlamına gelmiyor Cemre. Bırak üfleyeyim acıyan yüreğini, bırak sarayım kanayan hayallerini, bırak iyi edeyim geleceğimizi. Bırak en baştan sevmesini hatırlatayım yine sana, çok seveyim, en az senin kadar çok seveyim seni,"*** diye haykırıyordu, tabii ne söyleyen duyuruyordu bu sözleri, ne de haykıran.

İkisi de sustu öyle, gurur ket vurdu dillerine, kibir perde ekti sevgilerine... Yüzü düştü kadının, ifadesi sertleşti adamın... Kadın gözlerini sımsıkı kapatıp sabır dilendi, adam kadını yanlış anladı onu görmek istemediğini düşündü.

Cemre gözlerini açtığı anda adam karşısında yoktu, kirpiklerini kırpıştırırken, Esme elinde çay tepsisiyle kapıda göründü ve Cemre ağzı bir karış açık halde etrafına bakındı.

"Bir şey mi arıyorsun?"

"Yo... Yok" dedi genç kadın ama az önce olanlar da neydi? Hayal miydi gerçek miydi?

"Gel hadi çaylarımızı içip biraz konuşalım," dedi Esme elindeki tepsiyle salona girerek.

Konuştular, uzun uzun sohbet ettiler. Esme gelininin başını okşadı, Cemre içindeki acıları kalem kâğıt yerine en büyük sırdaşının içine yazdı.

"Göğsümün ortasında yanmayan bir ateş var, zehir zehir pişmanlık kaynatıyor hüzün," dedi gözyaşları göğsünü ıslatırken. Esme nemli gözlerle saçlarını okşarken hıçkırmamak için dudaklarını ısırdı. Sesinden hıçkırık akan kız, "Dilini bilmediğim bir ülkede gibiyim, konuşuyor anlamıyor, dinliyor algılayamıyorum. Sanki yarına geç kalmış dün gibiyim. Mazimin nasıl yandığını gösteriyor, kurtaramıyorum. Sanki kayboldu sözlerim, çıkmıyor sesim. Uzansam ellerim kayıp, koşmak istesem dizlerim tutmuyor. Ağlıyorum, gözyaşı yerine kahkaha saçılıyor yalan mutluluklarıma yüreğim. Susuyorum sanki suçumu kabul etmiş günahkâr gibi hissettiriyor duygularım. İçi kurtlanmış ceviz gibiyim. Girdiğim yürekten çıkamıyorum. Uykularım kan revan içinde kalmış, ter su içinde çırpınışlarım. Öyle erken kalmışım ki ona, öyle geç tutmuşum ki ellerinden... Son nefesini veren hasta gibi, son anda çıkıp gelmiş umut da vakit kalmamış tutunmaya..." Başını kaldırıp ıslak yüzüyle, çocuk kalbiyle gözlerinin içine baktı. "Anne uyku gibi akan çocuk gönlümün sevgisiyle, ben hep ona uyumuşum ve adım atmayı unutup yüreğindeki karanlığa düşmüş, son nefesime kadar hapsolmuşum."

Bu Pazar hem oğlu hem de Emre ile gitmişlerdi Huzurevine ve Furkan babasını heyecanla yaşlı arkadaşlarıyla tanıştırırken başı dönen Cemre bir yerden tutunma ihtiyacı hissetmiş, kendini çabuk toparlamış ama ilk defa onun dikkatli bakışlarından korkmuştu Cemre. Bazen kendine öyle irdeleyerek bakıyordu ki, bir şey anlayacak diye aklı çıkıyordu. Artık bunu saklayamıyordu. Cemre aynanın karşısındaki hafif şiş karnına bakarken yüzünü buruşturdu. Önce derin nefes alarak içine çekti, sonra şişirerek göbeğini dışarı çıkardı. Derin bir oflamayla yan dönerek karnının birkaç ay sonra saklamayacağı kadar büyüyeceğini fark etti, ne yapacağını düşündü. Bu birkaç haftayı kilo olarak gösterebilirdi ama ya sonrasını...

Ve bir bardağın zemine çarparak yuvarlanma sesine karışan inleme sesiyle, Cemre hızla arkasını döndü. Esme kapının girişinde durmuş onun aynada kendine sıkıntıyla bakmasını izliyordu.

Cemre gözlerini iri iri açmış yaşlı kadına bakarken, kızararak suçlu bir tutumla dudaklarını dişledi. Esme önce karnına sonra yüzüne bakarak cıyaklar gibi bir sesle, "Emre biliyor mu?" diye haykırdı.

Ali ile nişanlı olduğunu düşünüp Emre demesi de ayrı ilginçlikti. Neden Ali'den olduğunu düşünmemişti ki? Hızla kendine çekidüzen veren Cemre; ağzını açacağı vakit annesinin arkasında beliren adam, "Neyi biliyor muyum?" diye sorarak, aralarındaki gerilimi tepeye tırmandırdı.

Yutkunmaya bile korkan Cemre bakışlarını genç adama çevirdi. Korkuyla tekrar Esme'nin şaşkın suratına döndüğünde, yaşlı kadın ellerini yukarı kaldırarak omuzlarını silkeledi.

Kızgınlığı belirgin yüzüyle, "Bence sizin konuşmanız gerekiyor," diyerek arkasını döndü ve mutlulukla çağlayarak merdivenlere yöneldi. Yerde miydi, gökte miydi belli değildi? Salona girdiğinde yüzü kireç gibiydi, eli kalbinin üzerinde saf saf hâlâ arkasını dönüp merdivene bakıyordu. Onun bu halinden ürken Rüzgâr yerinden kalkarak, "Bir sıkıntı mı var?" diye sordu. Yine tansiyonu mu çıkmıştı? Yoksa şekeri mi fırlamıştı?

Esme kocasına döndü yüzünü ama tek kelime edemedi, tekrar merdivenlere bakınca Rüzgâr karısının yüzünü ellerinin arasına alıp, "Korkutma beni," diye sordu endişeyle. "Ne oldu?"

"Sanırım... güzel bir şey oldu..." ve gülümseye devam etti. Sonra da aynı hızla ağlamaya... Ve tekrar gülümsemeye... Rüzgâr delirmiş gibi davranan karısını ellerinden tutup kanepeye götürürken korkudan aklını kaybedecekti.

Cemre derhal üzerine uzun jile elbisesini geçirip düğmelerini iliklemeye başlarken, onu duymazlığa vurdu ama adam inatla kaşlarını çatarak ondan cevap bekliyordu.

"Neyi biliyor muyum?"

"Her şeyi bilmene gerek yok."

"Sanki bu konu bilmem gereken bir şey gibi, neyi saklıyorsun?"

"Emre, yoruldum anlıyor musun? Sana hesap vermekten yoruldum."

"Hesap vermen mi gerekiyor?"

Cemre saçlarını tepesinde toparlayıp başına ince şalını doladı, aynada son kez kendine bakarak kapıya yöneldi ama her zamanki gibi kolunu tutan adam yüzünden gidemedi.

"Sana bir soru sordum."

"Ben de sana verilecek cevabım yok dedim. Şimdi kolumu bırakır mısın?"

Emre bırakmayınca Cemre kolundaki eli zorla açıp merdivenlere yöneldi. Kaçıyordu. Emre arkasından merakla ilerlerken, salonda oturan Rüzgâr hızla yerinden kalkarak şaşkınlıkla gelinine baktı. Gözleri öyle güzel ışıldıyordu ki, utancından yerin dibine giren Cemre yutkunamadı bile. Gözlerini kaçırdı olmadı, elini ayağını nereye koyacağını bilemedi. Yaşlı adam uzun uzun gelinine baktığı an Furkan, "Dede bitti baksana," dedi satranç tahtasının yanına

elinden çekiştirerek götürürken. Cemre yalvarırcasına boynunu büktü ve yaşlı adam sevincini içine gömerek torununa döndü. Mira babasına seslendi, Esme merdivenden inen gelini yakaladığı gibi mutfağa çekerek, "Yemek saati yaklaşıyor yardım etsen iyi olur," dedi.

Sıkıntıyla mutfağa itilen Cemre annesine döndü ama utançtan yüzüne bakamadı.

"Ne ara?" dedi Esme şaşkın bir feryatla.

Dudaklarını kemiren Cemre'nin kızaran yüzü daha aşağı eğildi. "Ali dururken neden Emre anne?"

"Çünkü o işin olmayacağına en başından adım kadar emindim. Eğer bir kadın onu parçalayan adamın toplamasını sabırla bekliyorsa, o kadın sadakatin adıdır." Esme yüzünden geçen soğukluğu silmekle uğraşırken sesindeki korkuyu bertaraf etmeye çalışıyordu. Kucağındaki elleri titriyordu ve ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Korkuları bir zırh gibi ağırlaşarak üzerine oturmuş nefes almasına imkân vermiyordu.

"Anne, bundan kimseye bahsetme. Ali de öyle anlayışlı ki, hazır olana kadar bunu açıklamamayı önerdi. Ona minnettarım. Sustum, çünkü Emre buna mecbur bıraktı beni." Başı birden kalktı ve yüzü genç kadına döndü.

"Bu... Bu konuda tehdit mi ediyor seni?" Bu sefer mutluluktan titremeye başlamıştı dudakları Esme'nin ama saklamanın çaresini arıyordu.

"Haberi yok ki, söylemedim."

"Neden?"

Genç kadın üzgün bir kederle başını sallarken, "Ona muhtaç kalmam için elinden gelen her şeyi yapar," diye açıkladı.

"Yaa..." dedi Esme garip bir sesle.

Bu sesten şüphelenen Cemre kirpiklerini kırpıştırarak ona bakınca, yaşlı kadın eline uzandı ve sıktı. "Lütfen rahatla kızım, sen ne karar alırsan al, ne istersen onu yap, biz hep senin yanında olacağız."

Esme'den tepki gelmeyince eline uzandı. "Özür dilerim, isteyerek olmadı. Öyle bir anda... Önce o geceyi hatırlamadığını söyledi, anne kafayı sıyıracağım..."

Boynuna sarılan kollar ve kulağının dibinde ağlayan kadın, "Üzülme ve kendine gel. İşte eline bir fırsat geçti, ona dünyanın kaç bucak olduğunu göster. İstediklerine öyle emrederek, tehdit ederek sahip olamayacağını göster. Göster ki benim öküz oğlumun kibri kırılsın, tehdit eden dili yerine, aşkını savunan sözleri kalsın." Sesi kısılırken, "Ama yine de ikinizin canını daha fazla yakmayın olur mu, hem de bu durumdayken," diye uyardı.

"Yakamıyorum," diye sert bir ifadeyle cevapladı. "İster inan, ister inanma ama onu seviyorum. Sadece affedemiyorum. Sen de umutlanma olur mu? Bu bebek için sadece ona katlanabilirim ama onunla yeniden olamam. Zaten duyduğunda yine başa saracak, inanamayacak ve beni sadakatsizlikle suçlayacak."

Yanağına çaresiz yaşlar damladı.

"Bu sefer kanıtın var," dedi Esme. Gülümsedi. "İnanıyorum, bu kez aynı hatayı yapmayacak," diye içini çekti.

"Kızmadın mı?" diye sordu Cemre ürkekçe.

"Asla," diye gülümsedi Esme. "Sizi mutlu göreceksem sonunda, ben ateşe yalınayak yürürüm. Kızım, hakkını nasıl öderiz senin, oğlum yüzünden, yıllardır yüzün gülmedi ama sen bir kez of demedin." Kaygılı yüzüne bakarak güldü. "Asıl sen iyi olacak mısın?"

Omzunu sarstı Cemre, ne hissettiğini de, gelecekte ne olacağını da henüz kestiremiyordu. Belki Emre hırs yapacak kırıp dökecekti. Yine de içinde garip bir huzur vardı, bunun adı mıydı mutluluk? Yıllardan beri olmadığı bir biçimde huzurluydu yanındayken, hem de, yeniden onun yaşamına girmişti ve bunun ötesinde hiçbir şeyin önemi yoktu.

23. BÖLÜM

Keşke acılarım;
unuttuğum rüyalar kadar kısa sürse...

Bugün tek istediği tüm sıkıntılarını unutmaktı. Pazartesi günü öğleden sonrasında güneş bal rengi ışığıyla İstanbul Körfezi'nin üzerinden geçerek onun ofisinin içine daldı. Dünyanın ve tüm Türkiye'nin hayranlığını saklamadığı İstanbul, her ne kadar batacak kadar kalabalık olsa da, bu şehirde yaşamak ayrıcalıktı. Sanki bugün çiçekler başka açıyor, dünya başka dönüyor, insanların hepsi iyilik için çalışıyor gibiydi. Karnının içindeki canının kalp atışları aklına geldikçe, dünya nasıl güzel bir yer oluyordu. Ellerini karnına koydu.

"Ben iyiyim, sabah yedilerde sokaklardayım işe gidiyorum, çok komşum yok tuzu şekeri stok yapıyorum. Deniz görmedin diye sabah akşam bir de senin için izliyorum ve temiz hava genzime dizildiği an ben yine seni anne, en çok seni özlüyorum... Sıkı sıkı giyiniyorum hasta olmamak için, taşlara oturmuyorum seni üzmemek için. Çok okuyorum istediğin gibi, az döküyorum içimi, her şey bildiğin gibi. İçimde ufacık bir umutla dokuz ay gezmeyi düşünüyorum, eşek sıpası kadar oldum biliyorum ama annem... hiç görmediğin bir şehirde yaşıyor, en çok sana hasret geziyorum. Ver her gece, sarılıp öpemediğim bir günü daha sılama çentik ediyorum."

Annesine özlemi hiç bitmeyecekti, babasına sevdası hiç geçmeyecekti, ne man başı dara düşse en çok onları arayacak, ne zaman aklına dua düşse nlara gönderecekti.

Cemre öğlen yemeğinde yine oğlunu ve Mira'yı ziyaret etmiş, onlarla ke- i zaman geçirip mesai saatinde işinin başına geri dönmüştü. Akşam işten eve dönerken Emre'nin arabasını, evin girişinde gördü. Mini fırfırlı eteği, sırtında şirin çantası ile Mira'yı araçtan indiriyordu. Ufaklık daha aracını park

etmeden heyecanla el sallayarak, "Cemre..." diye bağırmaya başladı. Cemre gülümseyerek araçtan indiğinde elindeki resimle koşarak yanına gelen Mira, "Gördün mü bitirdim, muhteşem oldu, sana yaptım," diye kuş gibi şakıdı.

"Furkan nerede?" diye sordu resmi eline alan Cemre. Oğlunu arabadan inerken görmemişti.

"O eve girdi," dedi Emre ikiliye bakarken.

"Baba gördün mü, resmim harika oldu."

"Üç yüz kez gördüm babacığım," dedi Emre, resme bakıyormuş gibi yapıp kızının başını okşayarak.

Cemre kızın elindeki resmi alıp eve yürürken, "Bu ne?" diye sordu bir lekeyi göstererek.

"O kuş," dedi Mira heyecanla. "Boyalarım çok güzel Cemre, teşekkür ederim."

"Cemre sana boya mı aldı?" diye sordu Emre zile dokunurken.

"Bugün getirdi," dedi Mira pot kırarak.

"Bugün yanınıza mı geldi?" diye sordu kucağına alırken kızını Emre. O sırada Cemre, annesinin açtığı kapıdan içeri girmiş, açlıktan öldüğü için yemekte ne olduğunu soruyordu.

Mira başını sallayarak, "Dün de bize pasta getirdi, tüm sınıf yedik," dedi mutlulukla.

"Dün de mi geldi?" diye sordu Emre kaşlarını kaldırarak.

"Öncekisi günde geldi, birlikte parmak boyası yaptık, ben onun burnunu boyadım." Emre kaşlarını kaldırarak dinlerken, "Her gün geliyor akıllım, birlikte yemek yiyoruz," dedi sevinçle ve kucağından inmek isteyerek bedenini aşağı kaydırdı. Esme kapıda dalgınca duran oğluna bakarak, "Girecek misin, kapıyı yüzüne kapatayım mı?" diye takıldı.

Emre gözlerini babasıyla şakalaşan kadından alarak, annesinin yanağına öpücük kondurdu. Her gün okula mı gidiyordu? İyi ama daha önce Müdüre Hanım 'Daha sık gelmelisiniz' diye takılmıştı. Emre anladı ki, Mira alışana kadar ona destek oluyordu.

"Eller yıkansın bakalım," dedi Esme salona giren afacanlara.

Yardımcıları sofrayı kurmuştu ama hâlâ birkaç tabak eksikti. Cemre yemeklere şöyle bir göz gezdirdiğinde, annesinin en sevdiği yemekleri yaptığını görünce bakışlarını kaldırdı minnetle ve Esme ona göz kırparak gülümsedi. Aşerdiğini falan sanıyordu galiba, iyi de canı henüz bir şey istememişti ki ama bu ziyafete de asla hayır demezdi.

Çocuklar sofraya oturduğu zaman eve bayram gelmiş gibi bir coşku doldu. Ramazan-ı Şerif geliyordu, yakında gün boyu nefse vurulacak kilidin daha şimdiden münakaşası yapılıyordu. Cemre babasıyla şakalaşırken her sene olduğu gibi, alacaklı gibi çalan kapıyla herkesin dikkati kapıya kaydı. Kalbi yerinden oynayan Cemre soluksuz kaldı, sanki bir an kapı kırılarak kötü askerler içeri dalacakmış gibi kendini savunmasız hissetti. Mira ve Furkan korkuyla

koşarak yanına geldi ve ayaklanan babasının bacaklarına sarıldı. Emre çocukların bacaklarına sarılması yüzünden kıpırdayamazken, soğukkanlı duran Rüzgâr hareketlendi ve yine, "Açın polis!" sesi evi inletirken kapıya uzandı. Esme elini göğsüne koyarken, Rüzgâr kapıyı açmış, polisler ipinden kopmuş boncuk gibi eve saçılmışlardı. Onların arkasından destursuzca eve dalan Umran, gözü dönmüş halde, "İşte burada Memur Bey, kızım burada, bu adam alı koydu," diyordu işaret parmağıyla bir suçluyu gösterircesine.

Annesini görünce dünyanın tüm timsahları onu kovalıyormuşçasına korkan kız nereye gideceğini şaşırdı. Babasının bacağına daha sıkı sarılırken, Furkan korkuyla babaannesinin yanına gitti. İkisi de ağlıyor, ikisi de bu duruma anlam veremediği için dehşete kapılıyordu.

"Ne oluyor Memur Bey?" diye sordu Rüzgâr dişlerini sıkarak. "Evde çocuklar var, korkutuyorsunuz."

Polis memuru Emre'nin yanına gelerek, "Sizi çocuk kaçırmaktan gözaltına alıyoruz, lütfen zorluk çıkarmayın," derken Mira babasının bileğine uzanan polis memurunu yumruklamaya, "Götürmeyin babamı, götürmeyin babamı!" diye bağırmaya başladı.

Minnacık elleri kocaman bedenlere ne yapabilirdi ki, ama sözleri ve sitemleri yürekleri yerinden sökmekteydi. Cemre ufaklığı babasından almaya çalışırken bir polis memuru çocuğun çırpınışlarına aldırmadan yakaladı ve kaba kuvvetle kucağına alarak annesine götürdü. Kız tüm gücüyle "Baba..." diye bağırırken sanki ev sarsılıyordu. Cemre bir adım geriye gitti, "Baba..." o bağırdıkça geçmişten gelen bir ses onun kalbini tırmalıyordu. Solukları hızlanıyor, karnı ağrıyor, kendini kastığı için tüm bedeni titriyordu.

"Bırakın! Bırak!" diyordu her seferinde. "Bırak babamı istiyorum."

Emre tok sesiyle polislerle münakaşa ederken, Cemre kızın acı çığlıklarına dayanamıyordu. Ellerini kulaklarına kapatmış kendini diri diri sessizliğe gömmek istiyordu. Polisler onu zorla annesine vermeye çalıştıkça, kız her seferinde hırçınlaşarak tekme savurup tırnaklarını önüne gelene geçiriyor, çırpınarak "Bırak ne olur... Baba... Baba yardım et ne olursun, baba..." diye yakarmayı unutmuyordu.

Cemre'nin dünya etrafında dönüyor, ev üzerine gelip gidiyordu. Sanki kollarından çekilen Mira değil de kendi çocukluydu, üzerine beyaz elbisesi, ayağında cam kırıklarından kalma sızlayan çizikleri, yüzünde is ve toz, gecenin karanlığında, ateşlerin içinde yürüyordu. Kolları kopasıya çekiştirilen Mira "Babaaaaa..." dedikçe, acı acı yalvaran oymuş gibi boğazı acıyordu. Kendini o yumruyla bir köşeye asmak istiyordu. Bedeninde bir halsizlik, dilinde bir lapalaşma, gözlerinde ölmeyen çocukluğu... Ne yana baksa askerler etrafını sarmış gibi soluksuz kalıyor, kaçmak istese bacakları sımsıkı tutulmuş gibi kıpırdayamıyordu.

"Cemre..." diye bağırdı Esme korkuyla olduğu yerde sarsılan kadını görünce.

Annesinin acı haykırışını duyan Emre, polislerle tartışmayı bıraktı ve yan tarafa baktı. Cemre gözlerini açık tutamıyordu. Uzun kirpikleri kırpışarak yanaklarına düşmenin kavgasını veriyordu. Birine tutunmak için elini havalandırmak istiyor ama o gücü kendinde bulamıyordu. Sonra hafifliyordu bedeni, bacaklarının arasında sıcak bir akış hissediyordu, galiba altına kaçırıyordu. Bacakları boşaldı, yere yığılırken başı geriye düştü. Onu yere kapaklanmadan yakalayan Emre, "Cemre!" diye panikle haykırdı. Kollarına yığılan kadın kısa bir an gözlerini araladı. Çenesini tutan Emre yüzünü kendine çevirip ayıltmaya uğraşırken, kadın ağzında şişen dilinden sebep nefes alamıyordu. Emre bileğine uzanacakken kadının açık renk pantolonuna sızan koyu renk sıvıyı gördü. Sanki zaman o anda durdu, solukları kısa zamanda tükendi. Sesli şekilde küfrederken "Ambulans çağırın!" diye polislere kükredi.

Korktuğunu fark etmemişti, onu ürküttüklerini hissetmemişti.

Komiser endişeyle "Ne oluyor?" diye sorduğunda Emre, Cemre'yi kucakladığı gibi yerden kaldırdı. Cansız bir kukla gibiydi, başı geriye düştü, kolları yandan sarktı.

Ümran merakla onlara bakarken, onu boğmak isteyen Emre, "Baba arabayı hazırla," diye buyurdu. Endişeden rengi çekilmişti. Telaşla köpüren Rüzgâr kapıya koşarken, "Numara yapıyor, inanmayın," diyen Ümran'ın yanına atıldı Emre, burnundan soluyarak, "Dua et Ümran. Dua et bebeğe bir şey olmasın," diye Azrail soğukluğunda yüzüne soludu. Telaşla atan kalbine inat sakin olmaya çalışarak, "Cemre, aç gözlerini!" diye seslendi. Bayılan kadından ses gelmeyince hızla araca koştu. Cemre bir gidip bir gelen benliğiyle gözlerini aralamaya çalışırken, "Emre," diye sayıkladı. "Emre... bebeğimiz..." diyecek gücü kendinde bulmak için Allah'a dualar savurdu. Esme aracın arka koltuğuna geçti. Genç adam kadının başını annesinin dizlerine koyarken, "İyi olacaksın güzelim, iyi olacaksınız sakin ol," diye soğukkanlı bir iradeyle telkin etti ama asıl olan tüm bedeni titremekteydi.

Cemre korkuyla titreyen dudaklarını aralayarak, gözyaşları eşliğinde kendine gelirken eline baktı. Kızıl leke korkularını kaplarken, "Kan..." diye hıçkırdı.

"Korkma bir şey olmayacak," dedi onu sakinleştirmeye çalışan adam. "Bebeğimiz iyi, sen sakin ol."

Kapıyı kapattı, Furkan ağlayarak "Babaaaa, anneeee..." diye bağırınca Emre oğluna bakıp "Sen Nuriye ablanla evde kal Furkan, biz geleceğiz," dediğinde bu defa da Mira korkuyla ağlamaya başladı. "Baba ne olur gitme..."

Emre az sonra kafayı sıyıracaktı, sırat dedikleri yer burası mıydı? Bu nasıl bir karmaşa, nasıl bir andı? Polis memuru zanlının kaçmasından endişelenerek, "Emre Bey gidemezsiniz, hakkınızda tutuklama kararı var," diyerek yanına geldi. Ümran heyecanla, "Kaçacak, tutun kaçacak!" diye cırlayarak ortalığı velveleye verdi.

Her an boynunu kıracak gibi duran Rüzgâr ya sabır çekerek oğluna baktı. Onun çaresizliğini görünce, "Sen polislerle git, ben götürürüm hastaneye, haberdar ederim seni," diye endişesini yatıştırdı. O şoför koltuğuna otururken polisler genç adamın etrafını sardı. Emre inat edince iki polis koluna sarıldı. Rüzgâr aracı hızla hastaneye sürerken, Emre koluna takılan kelepçeyle olduğu yerde çakıldı kaldı.

Saatler sonra Cemre gözlerini hastane odasında açtığında, yanında bir tek Esme annesi vardı. Genç kadın panikle elini karnına koyarak annesine döndü, kolundaki serum gerilirken dudakları titreyerek büküldü. Kalbindeki korkuya yenilmemek için gözleri doluyor ama alacağı cevabın dehşetinden soru soramıyordu.

"İyi mi?" dedi sonunda kelimelerini bularak.

"Kızımız olacağını neden söylemedin?" diye çıkıştı Esme, yanağına yaşlar süzülürken, şakalaşmak için bir bahane bulmuştu.

"Kız mıymış?" dedi Cemre çatallanan sesiyle hıçkırmadan hemen önce, cinsiyetini onca zaman inatla göstermemişti. Eli hâlâ karnındaydı. Sanki böyle tutarsa bebeği onu bırakmazdı. Esme bir eliyle elini sıktı. "Hem de senin gibi inatçı bir kız, öyle inatçı ki, doktorlar onu yerinden kimse kıpırdatamaz diyor."

Cemre rahat bir nefes alırken, Esme gülümseyerek yanaklarını sildi gelininin. Elini öptü. "Beni çok korkuttun kızım, size bir şey olacak diye çok korktum."

"İyi değil mi gerçekten anne?"

"İyi kızım, bebeğin sorunu yok. Ufak bir kanama, strese bağlı dedi doktor, hamilelikle alakalı değil dedi. Biraz dinlensin, eski hayatına dönebilir dedi."

Kapı tıkladı, Ecem ve Peri yengesi meraklı bir panikle içeri daldılar. Ecem kendinden emin bir tutumla, "Ben onlara söyledim," dedi hızla.

"Neyi?" dedi Cemre burnunu çekerek, utanmıştı ama aynı zamanda bebeği hayatta diye seviniyordu da.

"Ateşle barutun yan yana durmayacağını, bak işte patlama gerçeklemiş."

Cemre dudağını dişleyerek gözlerini kaçırdı, mahcup halde yüzünü eğdi. Peri görümcesini koluyla dürterek, "Utandırmasana kızı, daha iyileşmedi bile," diye azarladı.

Cemre yanaklarını kurulayarak "Anne Emre, Mira..." dedi heyecanla.

"Emre gözaltında, hâlâ çıkmadı," dedi Esme üzgün bir halde.

"Peki Mira?" dedi korkuyla Cemre.

"Annesi aldı."

"Nasıl anne, nasıl olur? Emre onun babası."

Esme gelininin elini tuttu. "Emre onun biyolojik babası değil kızım, o yüzden kızı alamıyor. Ümran'la bir anlaşma yapmışlardı, kızı almayacaktı ama Ümran işte, her zamanki gibi yine anlaşmayı bozdu."

Bir anda kulakları uğuldayan ve yanlış duyduğunu düşünerek, gerçeği sındırmek için birkaç defa gözlerini kırpıştıran kadın soluksuz kaldı. Ağzı bir karış açık halde annesine bakıyordu. Ne diyordu? Mira onun kızı değil miydi?

"Anne sen ne diyorsun?"

"Bu raddeden sonra bilmen gerektiğini düşündüm. Boşanma olduğunda hâkim de bu yüzden vermedi kızı zaten. Ümran kızının babasının Emre olmadığını belirtmiş, onlar da üvey babası olduğunu DNA raporuyla kanıtlayana kadar kızı vermedi."

"Ama nasıl olur?"

"Bunu sana Emre anlatsın, biz de çok bir şey bilmiyoruz. Sadece onun biyolojik kızı olmadığını biliyoruz hepsi bu."

Demek bu yüzden Esme annesi ve babası en başından beri bu işe sıcak bakmamıştı. Kızı bir gün ellerinden alacaklarını biliyorlardı. Ece ve Pelin, hatta ailenin tüm erkekleri karakolda oldukları için Cemre'yi hastaneden Rüzgâr çıkardı. Eve bıraktıktan sonra da hemen oğlunun yanına gitti. İki gün sürdü mücadeleleri, iki gün sonra Emre serbest kaldı. Ama Mira'yı alamadılar, onu annesine teslim ettiler ve Ümran da bunu fırsat bilip çocuğu yurtdışına kaçırdı. Evde ölüm sessizliği hüküm sürdü. Emre eve geldiğinde tüm aile dağ gibi adamın omuzlarının nasıl çöktüğüne şahit oldu. Cemre ona bakarken ağlamak istiyordu. Henüz kendi çocuklarının haberine sevinememişken çocuğu kadar sevdiği kızın kaybıyla üzülüyordu. Birinin Furkan'ı kollarından alması düşüncesine bile katlanamazken, onun evladından ayrılmasına nasıl dayandığına şaşırıyordu. Emre çok güçlüydü, bunu da atlatacaktı. Furkan, babasının yanına gidip aralık bacakları arasına girdi, yüzünü minik ellerinin arasına aldı.

"Üzülme baba, Mira gelecek. Dedem bana söz verdi," dedi dedesine bakarak. "Değil mi dede?"

Rüzgâr başını salladı.

Yorgun olduklarını fark ettiklerinden sebep herkes evine dağıldı. Esme ve Rüzgâr ikiliyi yalnız bırakmak için Furkan'ı uyutma bahanesiyle salondan ayrıldılar. Cemre başı öne eğilmiş adamın yanına gitti çekinerek, elini omzuna koydu, dikkatini kendine aldı. Emre başını kaldırmadan elini genç kadının elinin üstüne koyarak, "Şimdi kim bilir ne halde?" diye hüzünle soludu.

"Merak etme, ben iyi olduğunu biliyorum. Mira güçlü bir kız, senin onu alacağını bildiği için direniyordur."

Emre ayağa kalkınca Cemre onu durdurmak için koluna dokundu. Emre durdu, yavaşça ona döndü. Kısa bir an ikisi de konuşmadan durdu, biri nereden başlayacağını, diğeri nasıl itiraf edeceğini bilemiyordu. İlk fire Cemre'den geldi. Utançla yüzünü eğerek dudaklarını dişlerken, Emre onun yüzünü okşayarak, "İyi misin?" diye sordu. Kaç kere sormuştu bu kelimeyi ama hiç biri bu kadar kederli gelmemişti. Yanakları ateş gibiydi. Gözlerine bakarken soluk

alamıyor, sırtından aşağı bir ağrı yürüyordu. Emre parmağıyla yanağını okşarken, ne söyleyeceğini, nereden başlayacağını bilmeyen kadın "Be..." dediğinde adam elini hafif çıkıntılı karnına indirdi.

"Kızımız olacak." dedi Emre hüzünle, buna bile sevinememişti. "Bir tane daha..."

Cemre şaşkın yüzünü kaldırdı. Emre yüzünü okşayarak ona bakarken, "Nasıl?" diye sordu soluk soluğa. Nasıl bilebilirdi!

"Ben doktorum unuttun mu?"

"Sarhoştun, sonra sabah..."

"Sarhoştum ama ne yaptığımı bilmeyecek kadar değildim."

Utançtan kıvranan Cemre ağlamaklı bir halde, "Gece gitmiştin!" dedi hüzünle.

"Sabah uyandığında beni suçlamandan korktum, üstelik sana kızgındım, kendime de öfkeli... O gece bara gidip sarhoş olana kadar içtim, sonra Ümran'la karşılaştım otelin girişinde. Sarhoşluğumdan yararlanıp telefonumu almış, sabah telefonu onun açtığını neden söylemedin bana? Bunu ondan mı öğrenmeliydim?"

"Ben..." dedi bocalayarak kalbi acıyan kadın. Adamın yüzündeki elini düşürerek, "Bu beni ilgilendirmez. Zaten o gece bir hataydı, sarhoştun sen," diye kaçmak için kıvrandı. Bilinçli olarak yapmıştı, onu aşağılamak için mi hamile kalmasını sağlamıştı? Ne kadar aptaldı. Yine kanıyor, yine kalbini mantığının önüne alıyordu. Yana döndüğünde elinden tutan adam onu olduğu yere mıhlarken, "Ama sen değildin," dedi kaygılı sesiyle.

Cemre yüzünü yana çevirdi, Emre yüzünü yeniden kendine çekip dudaklarını alnına yasladı. Öpmedi, koklarcasına bekledi.

"Artık bir çocuğumuz daha olacak," dedi adam.

"Ben sandım ki..."

"Seni suçlayacağımı sandın."

"Neden bana bildiğini söylemedin?" diye sordu kadın.

"Senin kendini hazır hissetmeni bekledim."

"Onu aldırabilirdim..." dedi Cemre gözleri dolarak.

"Aldırmazdın, öyle merhametlisin ki, kıyamazdın."

Emre hastaneden haber gelene kadar ecel teri dökmüş, onlara bir şey olacak diye ölüp ölüp dirilmişti. Çok şükür olmamıştı, doktoruyla konuştuğunda içini rahatlatan haberin yanında sürpriz haberi de almıştı. Kızı olacaktı, bir kızı daha...

Cemre yanağına süzülen yaşı silerken içinin rahatladığını fark etti. Sanki üzerinden dağlar kalkmıştı. Bu sırrın kendini yiyip tükettiğini bilememişti.

"Artık bildiğine göre bir çözüm bulmalıyız."

"Çözüm?" dedi Emre merakla.

"Düzenlerinin bozulmasını istemiyorum, bir orada bir burada olamazlar."

"Bir orada bir burada derken?"

"Bir yerde kalmalılar, bir sende bir bende kalamazlar. Hem yakında Mira da gelecek, çocukların düzenlerini..."

"Cemre sen ne diyorsun, ayrı evlerde kalmayı planlamıyorsun herhalde."

Cemre şaşkınca ağzını açtı. "Ne demek aynı ev?"

"Elbette aynı ev, çocukları iki ev arasında perişan edemeyiz. Furkan'a geç kaldım, aynı hatayı bu sefer yapmayı düşünmüyorum."

"Elbette," dedi Cemre. "Sen burada kalırsın."

"Tabii ki burada kalacağım."

"Çocuklar da bende kalır."

Emre kaşlarını çattı. "Ayrı çatı altında kalmaktan mı bahsediyorsun hâlâ?"

"Sen ne sandın, aynı evde hiçbir şey olmamış gibi yaşayıp gideceğimizi mi?"

"Cemre gururun sırası mı şimdi, hamilesin saçmalama."

"Ben daha evvel de hamileydim ve yine tek başımaydım, sen yoktun. Şimdi de sırf bir gece hata yaptım ve sonucunda hamile kaldım diye, geçmişi öylece geride bırakacağımı mı düşünüyorsun?"

"Asıl sen işleri zorlaştırıyorsun, onca şeye rağmen ben geçmişi arkamda bırakmaya razıyken, seni affetmeye razı oluyorum. Ben gururumu hiçe sayıyorum ama suçlu olmana rağmen, sendeki bu gururun sebebi ne?"

Ona hâlâ inanmıyordu, neyle suçluyordu bilmiyordu ama güvensizliği hâlâ yerli yerinde duruyordu. Lütfediyordu, ona yeniden acılarla dolu, suçlamalarla dolu, en ufak hatasında yüze vurulan ve bilmediği maziyle dolu günler lütfediyordu. Sevdiğinden değil, üzgün olduğundan hiç değil, pişman olmanın çevresinden bile geçmeden, sadece bebek için katlanmaktan bahsediyordu. "Gururun öyle mi? Senden sadaka istemiyorum."

"Kabullen artık, bu zaten olacaktı."

"Sen nasıl bencil, nasıl şerefsiz bir adamsın!" dedi Cemre, Emre uzanmak isteyince eline vurdu.

"Düzgün konuş."

"Altı sene be, altı sene senin yolunu gözledim. Beni eski sevgilisiyle terk eden bir adamı salak gibi bekledim. Sonra çıkıp geldin, önce intikam dedin yedin bitirdin, sonra beni tüketmek için istemediğim halde kendine mecbur ettin. Hadi özrü geçtim, pişmanlığını bile duymadım. Benden intikamını böyle mi alacaksın, çocuklarımla sınayarak mı alt edeceksin? Altı sene..."

"Beklemeseydin..." diye bağırdı adam öfkeyle.

"Haklısın," dedi Cemre dişlerini sıkarak. "Hak etmedin ama ben bir gün pişman olduğunu söyleyeceğin günü bekledim. Öldün mü, kaldın mı, aç mısın açıkta mısın, mutlu musun, yaslı mısın diye her gece kendimi yedim. Arkana bile bakmadan, en güzel günümde... anne olacağımı bile bile beni terk

ettin." Emre suçluluğunu kabullenip susunca delirdi. Adamın omzuna vurdu hırsla. "Aşktan gözün bu kadar mı kararmıştı? Kör mü olmuştu gözlerin de beni ateşe verdiğini göremedin?"

"Cemre sakin ol..."

"Dokunma!" dedi Cemre dişlerini sıkarak. "Dokunma!"

"Sen de maziye dokunma, o zaman sana olan öfkem geri geliyor."

"Bana olan öfken mi, suçlu ben miydim?" Adamın elini vurarak uzaklaştırdı kendinden. "Şimdi hamileyim diye seninle evlenecek miyim? Sana muhtaç mıyım? Merhametine dilenci miyim? İstemiyorum sadakanı. Evli ya da ayrı... seninle aynı çatının altında kalmaya bile intihar derim. Yoksa kapatman olmamı mı planladın? Asla, anladın mı asla, asla seninle evlenmeyeceğim, asla senin kapatman olmayacağım." Elini beline koyarak sakinleşmeye çalıştı. Kasıklarında yine o sızı gerçekleşince acıdan boğazı kasıldı, yüzünü ekşiterek acıyı dindirmeye çalıştı.

"Sakin ol, derin nefes al."

"Uzak dur nefes aldırmıyorsun," diye bağırdı. "Nefes alamıyorum."

"Beni görmezden gelmeye devam mı edeceksin?"

"Sen yoksun ki, neyi göreceğim? Karşımda hiçbir şeye değmeyen yarım bir ömür görüyorum. İnançsız bir bakış, küfür gibi bir ses... Sadaka edilecek üç beş güzel gece... Sen hayatıma yeniden girdin diye cehennemim cennet mi oldu? Git artık, sen suçunu üzerime yıkıp yağ gibi su yüzüne çıktığın her nefeste ölüyorum. İçimdeki tüm inancı dağıtmak istiyor bir yanım, bir yanım şu anda olduğu gibi bağıra bağıra ağlamak. Sen yüzsüzce konuştukça, kursağıma dizdiğin yumrulardan asılmak istiyor isyanım.

Artık daha acısı olmaz, daha fazlası olmaz dediğim ne varsa yaşattın. Daha kötülerini de atlattım inan, ama sen bana beterin beterini yaptın. Neye ihtiyacım var bilmiyorum. Çocukluğumu istiyorum, gözlerine baktığım anda yeşeren umudumu istiyorum, giderken öldürdüğün hayallerimi istiyorum, hadi hepsini geri ver, hepsini dirilt şimdi. Hiçbir şey olmamış gibi kaldığımız yerden devam mı edeceğiz? Altı sene öncesine gittik yeniden, sanki yerimde sayıyorum. Hayatım boyunca arada kalmışlığın barkodu kader olup yapışmış tenime, ensemden sök artık kendini, acısına dayanamıyorum."

"Ben senden vazgeçtim," dedi adam.

"Evet, sen benden vazgeçtin," dedi iki eliyle onu geriye ittirerek. "Ben senden neden vazgeçemedim? Neden yerine kimseyi koyamadım, gözlerimi yoldan alamadım, bir gün her şey düzelecek sözünü başucumdan atamadım. Artık bana ait değilsin, ben de senin koleksiyonunun bir parçası olmayacağım."

Sancıdan rengi kaçan kadını kollarına almaya çalışarak, "Geçti," dedi üzüntüyle.

Kollarını ittirerek savuştururken, "Geçmeyecek, içimdeki acı, sendeki bu zalimlik bitmeyecek, unutmayacağım. Sen gittiğin günden beri ne beyaz

kadar temiz ne de siyah kadar kirliyim, soldurduğun bu ömrü aynaya her baktığımda hatırlayacağım."

O böyle hiçbir şey olmamış gibi *döndüm* diyordu ya, duvarın dibine çökup dizlerini karnına kadar çekip, başını kollarına gömüp kalmak istiyordu. Yine eskisi gibi olmak adına dil döktükçe, yıllarca acılarına kulaç attıran adamın sessizliğine biraz yalnızlık eklemek istiyordu.

İşaret parmağıyla kendi kalbini dürterek "Şu tarafımı yerin dibine gömmek istiyorum, içimden söküp atmak istiyorum. Ne olur dur artık. Peşinde koşup durmaktan yoruldum, yerimde debelendiğimle kalmak istemiyorum. Gursuz dediler, açgözlü dediler, hiç mi onuru yok, hâlâ yollarını bekliyor dediler. Hiç biri beni üzmedi, senin geri dönmemen kadar hiçbir şey üzmedi. Ben onca zaman senin dönme ihtimaline tutundum."

"Bana dönecek sebep mi verdin? Öyle bir hatanın dönüşü olmayacağını bilmiyor muydun? Bu hatayı yaparken düşünmedin mi?"

"Ne hata yaptım kahrolası ben, seni sevmekten başka ne hata yaptım?"

"Hep senin yaran konuşuyor, hep sen acıdın öyle mi? Sensizlikten öldüm lan ben, öldüm, kefensiz gömdüm kendimi yıllarca... Hastane köşelerinde, ıslak bankların üzerinde sabahladım. İçimin yangını sönsün diye buz gibi sularda saatlerce kulaç attım. Ben yıllarca seni unutmak için çabaladım, başkasından olduğunu düşündüğüm çocuk için bile senelerce özlemle yandım. İçimdeki acıyı, kırgınlığı gömmeye çalışıyorum, bak hâlâ bunun için uğraşıyorum. Hâlâ karşındayım."

Onu unutmak istemişti, başkasının kollarında, başkasının zevk çığlıkları arasında, öyle mi?

Ellerini yüzüne kapayarak sakinleşmeye çalışırken, "Geride bıraktığın beni bir kere düşünmeden...

gittin..." dedi acıyla.

"Elim bağrımda, gözlerin ardında bakakaldım. Oysa söyleyecek o kadar çok şeyim vardı ki... Sana anlatacağım o kadar çok şey biriktirmiştim ki içimde, sormaya bile tenezzül etmedin. Eğer sorsaydın bir kere, gidişinle tutunduğum dalların bir bir kırılacağını anlatacaktım sana, eğer gidersen umuda dair ne varsa yitireceğimden bahsedecektim. Gidersen hiç aydınlanmayacak bir acının içinde kaybolacağım ve bir daha hiç kimse iyi edemeyecek kanayan yarınlarımı diyecektim. Sen gitmek için arkanı dönünce, konuşamadım.

Bitirdin.

Sımsıkı yumduğum gözlerimle, elim bağrımda kalakaldım.

Öylesine acıdı ki sol yanım, bir daha hiçbir doktorun şifa olamayacağını anladım.

Gidişine, içi çağlayan gözlerimi kırpmadan baktım.

Ağlayamadım.

İnanmadın.

Kabullenemedim.

Oysa hayalim sendin, duam sendin, umudum sendin.

Anlatamadım.

Bir kez inanmak için çabalasaydın... gidişini önlemek için sımsıkı tutacaktı parmaklarım ellerini... Önünde diz çöküp *'bir kez dinle'* diye yalvaracaktım.

Bitirdin!

Gözlerindeki ihanete tanık oldum.

Konuşmak için biriktirdiğim bütün cesaretim kayboldu, konuşamadım.

Kıyamet gibiydi gidişin.

Sen adım adım uzaklaşırken benden,

Mıh oldu çaktı gururum olduğum yere, kıpırdayamadım.

Oysa ben öksüzdüm, yetimdim, sahipsizdim, gidişlere alışmalıydım.

Alışamadım.

Nice terk edişlere dayanan ömrüm, bu kez yenilmişti.

Olduğum yerde bin parçaya ayrıldım, dağıldım, bir daha toparlanamadım.

Oysa başıma gelen onca şeye rağmen, bu kadar zayıf değildim ben, ayaklanmalıydım.

Kalkamadım.

Alışamadığım ne varsa, gidişinle alışkanlıklardan kendime koza yaptım, içine sakladım.

Oysa daha elimi tuttuğun ilk gün gideceğini biliyordum, kendimi zor olan gün için hazırlamıştım.

O an gelince, başaramadım.

Yarım mutlulukların, sadaka gülüşlerini yaşıyordum.

Hiç olmamış gibi kaybolan senle, kaldığım yerden acılara yeniden başlayacaktım.

Bir şey söyle istedim giderken, kalmak için bahaneler bul istedim.

Yapmadın.

Sonra gittiğin gibi bir anda geldin.

Kurtulmalıydım senden ve geride bıraktığın acıdan... bu yokluk duygusuna sarılmalıydım.

Başaramadım.

Sen benden defalarca gittin.

Ben senden gitmeyi başaramadım.

Unuttum mu ihanetini, affettim mi hakaretini?

Ne kadar gururum kırılırsa kırılsın, sevmekten vazgeçemedim seni.

Ama seninle olacak gelecekten, çoktan vazgeçtim."

İçinde ne varsa kusan Cemre hırsından kudururken adam dirseğinden tutarak sarstı. "Ne bekliyorsun Cemre, ben özür dilesem sen affedecek misin?"

Kız kolunu elinden çekerek bir adım geriye kaçtı. Dilemesin, düşünsün yeterdi, zaten affederdi. Ama geri dönmezdi, ihanetin telafisi yoktu. Cemre arkasını döndü, kapıya yöneldiği sırada, "Özür dilerim," dedi adam öyle bir anda. Sesi buz gibiydi, sözleri ateş. Kelimeler cam parçası, anlamı kezzap "Furkan'ı tek başına büyütmene sebep olduğum için özür dilerim."

Bu özür, anneliği içindi, peki ya kadınlığı, gururu, onuru neredeydi? Cemre hızla arkasını döndü. "Unutalım," dedi adam sanki çok kolaymış gibi.

"Benim ömrüm, seni unutmaya yetmez," dedi Cemre dişlerini sıkarak.

Ve kadın pişmanlığına sarılıp gitti, vicdan azabıyla boğulan adam bitti.

Keşke konuşmak geçmişi getirebilseydi, keşke Cemre ihaneti unutabilse, keşke Emre o adamı zihninden silebilseydi. Omuzları düşen Cemre kapıdan çıkarken, "Dur artık dur ne olur," dedi adam, yanına gidip gözlerinin içine bakarak yüzünü elleriyle sardı.

"Emre benden ne istiyorsun, sen söyle yapacağım. Böyle üstüme gelince tutamıyorum içimdeki çığlığı. Avaz avaz bağlanmak istiyorum isyana. Neden ben? Neden ben?" Emre elini kaldırınca geriye çekildi, dokunmasın istiyordu yaralarına. "Bu dünyanın benden başkasında alacağı yok mu? Neden hep ben? Evimi, ailemi, sevdiğimi, umudu mu? Oysa daha küçücüktüm yoluna halı olduğumda, babamın dizlerini istiyorum diye ağlayacak yaştaydım. Taşıyamıyorum artık içimdeki seni, yüreğimdeki yükten yoruldum. Ben güçlü bir insanmışım... hayır ben aptal bir insanmışım. Ben hâlâ beni sevebileceğini düşünecek kadar safmışım. Tek bir dokunuşuna yelken indirip dümeni kalbine çevirecek kadar düşüncesizmişim. Körmüşüm. Neydi dönerken istediğin? Acı mı? Haz mı? Ağlatmanın mutluluğu mu? Al; ağlattın, parçaladın, yine başa sardım. Sen gittin ağlıyorum, döndün yine ağlıyorum..."

"Cemre yeter kendini hırpalayarak bebeğe zarar veriyorsun."

Ateş basarken her yanını, "Benim bebeğim," diye bağırdı. Dili kurumuştu acıdan. Artık duramıyordu. "Her zamanki gibi bir tek benim. Sen yoksun. Ne içindi bu ceza bilmiyorum, verecek bir cevabım yok, neye kızgınsın onu da bilmiyorum. Ama dur artık, tükendim."

Hızla arkasını dönerek ağlaya ağlaya evine giderken, karnındaki ağrıyla bir an duraksadı. Kasıklarındaki acıyla iki büklüm olurken, onu kucağına alan adamla avazı çıktığı kadar sustu, artık heybesinde dökülecek kelime kalmamıştı. Emre onu yatağa yatırıp yatışması için ilaç verdi, sonunda Cemre derin bir uykuya daldı. Adamın yüreği feraha erdi.

İki ay sonra... O şiddetli tartışmadan sonra bir daha ne Cemre ağzını açtı ne Emre. İkisi de birbirini kırmamak adına sustu ama bu susmaları hiçbir sorunu çözmüyordu. Ramazan-ı Şerif üzerlerine serilen huzurunu da alıp geçmiş, bayramları zehir içinde bitmişti. Bayram boyunca ikisinin ağzını bıçak açmamıştı çünkü ikisinin de aklı aynı yerdeydi. Mira, ne çok beklemişti bu

bayram şekeri toplama işini. Furkan bayramlığını giydiğinde, şeker ve harçlık topladığında gözyaşlarını saklamıştı Cemre. Kendi çocukluğu gelmişti aklına, kardeşleri ile olan son bayramı, içi kavrulmuş dışından gık diyememişti. Yetimlik, sahipsizlik, öksüzlük ne zor şeydi. Ama olsun, onun oğlu vardı, onu asla terk etmeyecek ve asla onu unutmayacak canı vardı. Artık Cemre'nin karnı dışarıdan görülecek şekilde belli oluyordu, bebek birkaç hafta sonra altı aylık olacaktı ve onlar hâlâ inatla birbirinden uzak durmaya devam ediyordu. Cemre bebeğinden utanmıyordu ama ikinci defa bu hatayı yapmaktan utanıyordu. Kocasıydı dini olarak ama gayri resmi bir şekilde doğacaktı. Bu hüzün ve vicdan azabı içini kurutuyordu.

Kızından ayrı kalan ve Cemre tarafından uzaklaştırılan Emre, neredeyse hastanede yatıp kalkacak hale gelmişti. Onu ininden oğlu dışında kimse çıkaramıyordu. Furkan, Mira gittiğinden beri ruh gibi geziyordu, yemeklere karşı iştahsız, oyunlara karşı hareketsizdi. Okulda bile öğretmenleri halinden şikâyetçi oluyor, hiçbir aktiviteye katılmadığından bahsediyorlardı.

Cemre insanların ona karşı olan bakışları değiştiğinden beri ofisinden işi olmadığı sürece çıkmıyordu. Hakkında söylenen çirkin şeylere bir de iddialar eklenmişti. Kimi çocuğun Ali'den olduğunu, adam hevesini alınca terk ettiğini, kimisi de Emre'den olduğunu, sırf intikam için kadını hamile bırakıp ortada gezdirerek rezil ettiğini konuşuyordu. Cemre artık Ali'nin yüzüğünü takmıyordu, Emre ile gerekmedikçe yan yana gelmiyordu. Her gün muntazam olarak işe gidiyor, eve geliyor, kitap okuyor, gününü bir şekilde dolduruyordu. Ve nedense ne zaman yatağa girse kendini kamyon çiğneniş kadar yorgun hissediyordu. Bugün de yatsı namazını kılamadan sızmıştı yine.

Sabah namazından sonra da yarım saatlik şekerleme yapayım derken uyuyup kalmıştı. Güneş yüzünde oynaşırken, huzursuzca gerindi. O anda beninde bir temas hissetti. Hayır, karnındaki bebek tekme atmıyordu, yani normalde atıyordu ama şu anda atmıyordu. Yüzünde bir serinlik vardı. Minik dudaklar yanaklarını öperken, Furkan'ın ellerini yakalayıp ısırmak için gözlerini açtı ve ince bir çığlıkla tekrar kapadı. Rüya görüyor olmalıydı. Yatağındaki çocuklar kıkırdarken tek gözünü açtı tekrar ve karşısında gördüğü kızla, "Yavaş," demeye kalmadan Emre, Cemre yerinden hızla doğruldu. Onu kollarına alıp saçlarını, yüzünü, ellerini öperek gerçek olup olmadığını kendine kanıtladı.

Onun her öpücüğünde kıkırdayan Mira'nın neşeli sesi içine doluyordu. Tekrar sinesine çektiği çocuğu kollarının arasına hapsederek, derin derin kokladı.

"Mira..." dedi içinden gelen coşkulu bir sevgi ile inanamayarak. Gözlerini kapının girişinde duran adama çevirdi, onun da en az kendisi gibi bakışları nemliydi. "Emre gerçek mi bu?"

"Senin kollarının arasında, sen söyle..."

Cemre ufaklığı geriye çekip yüzüne bakarak, "Güzel kızım," dedi hüzünlü sesiyle ve hıçkırmadan hemen evvel tekrar sımsıkı sarıldı. Mira onun kokusunu içine depoladıktan sonra kardeşinin çağırmasıyla odadan çıktı, Cemre vanaklarını kurularken garip sesler çıkarıyordu.

"Emre bu nasıl oldu?" dedi merakla ayaklanırken.

Emre kapıya yasladığı omzunu sarstı ve elinde duran gazeteyi genç kadına uzattı. Cemre gazeteyi alırken gözlerini silerek burnunu çekti. Gazetenin ilk sayfasında "Ünlü iş adamı Galip Halimzade'nin kızı Ümran Halimzade ve torunu Mira Halimzade trafik kazasında hayatını kaybettiler."

Cemre elini ağzına kapayarak gözlerini genç adama çevirdiğinde okuduklarına inanamamıştı. Gazetede, sarhoş olarak direksiyon başına geçen genç kadının kızıyla birlikteyken aracının hâkimiyetini kaybettiği ve denize uçtuğu yazıyordu.

"Nasıl olur bu?"

"Uzun süredir peşinde bir adamımız vardı, kızıma zarar vermemesi için her halini resimleyip delil topluyorduk mahkeme için. O gün, gece bir partiye katılmış, sabaha karşı çıkmış partiden, aracın hâkimiyetini kaybedip denize uçtuğu sırada bizim adamımız yine peşindeymiş. Meraklı kalabalık aracın içindeki kadını kurtarmaya çalışırken aklına gelen şeyle, "Bakın çocuk var orada!" diye kimsenin görmediği kör bir noktayı göstermiş. Herkesin arasında kadının kızıyla denizde kaybolduğu söylentisi yayılırken, kızı evden uzaklaştırıp beni aradı. Biz de onu getirdik."

"Ölü süsü mü verdiniz yani?"

Emre elindeki kimliği genç kadına uzattı. Cemre adamın elindeki kimliğe bakarken ikinci şokunu yaşadı. Elini ağzına kapayıp hıçkırıklarını boğmaya çalıştı. "Sana sormadık yaparken, belki bize kızacaksın."

Kimlikte Buğlem Karalı yazıyordu. Kalbi atmayı kesen Cemre nemli gözlerle kimliği okşarken Emre üzüntüyle, "Babam kardeşinin adı olduğunu söyledi. Üstelik Buğlem ve Furkan ikiz," diye açıkladı.

"Benim kızım," dedi Cemre anne adını okşarken. "Benim canım," dedi hıçkırıkları boğazını tıkarken. Buğlem, kardeşi, canı... Daha dün gibi aklındaydı meleksi yüzü. Cemre elini ağzına kapayıp ağlarken, buna inanamıyordu.

"Özür dilerim biraz emri vaki oldu bu ama..."

"Saçmalama," diye azarladı adamı.

Emre gülümsedi, tam da düşündüğü gibi karşılamıştı bunu. Sevinçle. "Alışması zaman alacak, bir pedagogla görüştük, birlikte isminin neden bu olması gerektiğini anlattık sorun çıkarmadan kabul etti.

"Buğlem," dedi Cemre tekrar hıçkırarak ağlarken. İçinden silinmeyen yarası... Yalnız kaldığı zamanlarda gizli gizli adını sayıkladığı bacısı... Aylar sonra ilk defa Emre yanına oturup onu kendine çekti, kadın hıçkırarak

omzunda ağlarken sadece saçlarını okşadı. "Belki bir gün bana da güvenip geçmişini anlatırsın."

Cemre burnunu çekerek genç adama baktı. "Belki bir gün bana güvenirsin Emre, seni üzecek bir hata yapmayacağıma inanırsın. Gözünle görsen bile," derken elini adamın kalbine koyarak, "Buranla inancını kaybetmezsin," dedi kırgın sesiyle.

Emre yutkundu, kadın gözlerinin içine bakarak fısıldadı.

"Hata olduğunu bile bile koştum kalbinin peşinden. Bir rüya görürsün hani, uçurumdan düşeceğini bile bile atlarsın... Senin gözlerin öyleydi işte, gözünden düşeceğimi bile bile atladım."

Güven ne kadar önemliydi oysa anayı evladından, kadını kocasından ayırabiliyordu. Birden aklına gelen diğer detayla gözleri daldı. "Ümran ölmüş mü yani?" dedi fısıltıyla. Hayatını mahveden kadın ona bir ömür unutamayacağı bir emanet bırakarak bu dünyadan ve aralarından sonsuza kadar çekip gitmiş miydi gerçekten? Ömrünün son yıllarını mahveden kadın için bile içi burkuldu Cemre'nin. Ölüm ne ani, ne ibret vericiydi. Biri öldüğünde nefret etsen bile dilin ve kalbin bela okuyamıyordu. Allah bilsin, Allah versin onun cezasını ben de hakkı kalmasın dedirtiyordu.

"Çok genç..." dedi sadece. Emre onun aklından geçenleri tahmin eder gibi, "Üzülmüyorsun her halde." dedi kızarak.

"Üzülüyorum, hayatını hırsı, takıntısı mahvetti. Gün görmeden, doyasıya mutlu olmadan, hep kıskançlık ve hasetlikle koca bir ömrü heba etti. Nasıl üzülmem, kızına anlatacağımız güzel bir anısını, gurur duyacağı bir mazisini bile bırakmadı."

"Bunu düşünme. Ölüm kimi almıyor ki? Genç yaşlı bakmıyor, hem onun annesi sensin artık, anlatacağı da, gurur duyacağı da çok anınız olacak." dedi ciddiyetle ama onun yüzünde üzüntüden eser yoktu. Öyleydi... Ölüm insan ayırt etmezdi ve bunu en iyi Cemre bilirdi.

Elindeki nüfus kâğıdını kaimvalidesine göstermek için üstünde sabahlığı, başında yazması, yalınayak dışarı çıkan Cemre, arkasından terlikleriyle gelen adamdan azar işitiyor, onu bahçede heyecanla bekleyen kadın kollarını açmış sevincine ortak olmak için sabırla bekliyordu.

İki tane evladı olmuştu, biri canı, diğeri kanının yadigârı. Biri de yoldaydı daha, Allah nasip ederse o da mucizeleri olacaktı.

Günler huzurla geçiyor, Buğlem yeni adına alışırken, aileye yeni katılan üyeye, herkes kol kanat gererek yabancılık çekmesine izin vermiyordu. İki ay onlardan ayrı kalan minik kız, o zamana dair ağzından tek kelime çıkarmıyor, tıpkı Kevser gibi önceki adını da, yaşamını da yok sayıyordu. Sanki o hiç gitmemiş, sanki onca acı çektirilmemiş gibi eski neşesinde, kardeşiyle oynuyor, annesinin göğsüne yatıp karnını okşayarak gelecek olan kardeşiyle sohbet ediyordu. Her gece yatmadan evvel iki kardeş illa onun sinesine yatıyor,

ellerini karnına koyup minik tekmeleri hissetmek için zaman kolluyordu. Cemre kızını uyuturken Emre de oğlunu uyutuyordu. Artık ikisinin kendine ait bir odası vardı, o yüzden onların uyku vakti görev paylaşımı yapılıyor, her gün birine hikâye okumak şartıyla devir daim yapılıyordu. Cemre her zamanki gibi erken davranmış kızını uyutmuş, odasına çekilmişti.

Tam Müjde Aklanoğlu'nun yeni kitabı 'Kalpsiz'i okumak için zaman kolluyordu ki kapı açılıp kapandı. Cemre çocuklardan birinin uyumayıp geldiğini düşünürken, gördüğü kişiyle esnemesi ağzında yarım kaldı. Derhal oturur vaziyete geldi.

"Senin ne işin var burada?" Kadının huzursuz sesi adamın gülümsemesine sebep oldu. "Neden geldin?" diyordu ama sözlerindeki soğukluk kapatamıyordu yüzündeki hasret kalmış ifadesini. Sımsıcak bakıyordu. Dudakları gerildi, adam gittiği günden beri onun ağız dolusu gülüp gülmediğini yine merak etti.

"Odamdan gider misin, yanlış anlayacaklar."

Adam hâlâ ona garipçe bakıyordu.

"Kendinde misin sen Emre?"

Emre rahatsızca omuz silkti ve gözlerini odanın içinde gezdirmeye başladı. Yatak ve komodinler dışında neredeyse odanın içi bomboştu. Çok eşyayı oldum olası sevmezdi Cemre, bu huyunu seviyordu.

"Bu yaptığın hiç uygun değil."

Cemre onun böyle kafasına her estiğinde odasına gelip gelmeyeceğini kestiremiyordu. Birkaç gün evvel paylaştıkları o sımsıcak tesellinin dışında, ona yeniden dokunmak istediğine dair herhangi bir imada bulunmamış, kadının da tekrarı olmayacak diye içi rahatlamıştı. Şimdi onu burada görünce, hem de yüzündeki ifadeden ve bakışlarından ne istediğini bilirken, soğukkanlı numarası yapmaktan acizdi. Odayı arşınlayan adamın her adımında kalbi göğsünden çıkacak gibi oluyordu.

"Kendini öldürtmek mi istiyorsun?" diye çıkıştı ona doğru yürüyen adama. Kolundan tutup onu odasından dışarı atacaktı.

"Rezalet çıkarmak gibi bir isteğim yok," diye cevap verdi sakince Emre. Kadın adamın üzerindeki ceketi aheste bir tutumla çıkarmasını soluksuz izliyordu.

"Üzerini çıkarmayı keser misin? Bu hiç uygun değil."

"Üzerimde fazlalık olmasını sevmiyorum," dedi adam gömleğinin etek kısmını pantolonunun içinden çıkarıp düğmelerini çözerken, sinirliydi.

Bir anda arkasını dönen kadın kollarını göğsünde bağlayarak başını yukarı kaldırıp derin derin solumaya başladı. Sonra yanaklarını siler gibi bir hareket yaptı. Yoksa ağlıyor muydu?

"Cemre."

Kadın hırsla yüzünü döndüğünde, onun gözyaşlarıyla ıslanmış titreyen ellerini yakaladı ve şaşkınlıktan ağzı açık kalan kadın ellerini geri çekmeye uğraştığı halde sıkıca tuttu. "Şişşt. Seni üzmeyeceğim."

Sanki yıllar öncesine, ta o geceye gitmişlerdi. Son gecelerine... Ona böyle bakmıştı o zaman da, böyle dokunmuştu ve sonra dünyanın en mutlu kadını yapıp, ardından terk etmişti.

Onun önünde ağlamayacaktı. "Gider misin?" diye fısıldadı, aynı şeyleri bir daha kaldıracak gücü yoktu. Hızla ellerini çekip arkasını döndü.

Kollarını beline saran adam, "Bunu yapamam," diye fısıldadı dudaklarıyla ensesine dokunarak. "Bir daha yapamam."

"Sana nasıl güveneyim?"

Kadın gözlerini kapatıp başını geriye attığı anda onu kucakladı ve yatağın üzerine oturtarak aralanmış bacaklarının arasına girdi. "Beni unutmadığını bilmek zorundayım."

"Hâlâ emin değilsin."

"Daha önce hiç bu kadar emin olmamıştım," diye mırıldandı genç kadının geceliğinin eteklerini toplarken. "Şu zaman için ne kadar çok bekledim biliyor musun?"

"Emre..." dedi nefes nefese ellerinin üzerine ellerini koyup durdurmak için, ama adam durmak yerine eğildi ve şakağından öperek soluğunu kesti. Cemre büyük bir itaatle nefesini tutup gözlerini kaparken adam büyük ellerini baldırlarında gezdiriyordu. Her dokunuşu büyülüydü, direncini kırıyordu. Yüzüne baktı. Meleksi yüzüne, öyle güzeldi, öyle masumdu ki... Cemre onun göğsündeki dövmeye baktı, parmaklarının ucu dövmeye dokununca adam acı çekiyor gibi dişlerini sıktı ve ıslık sesinde bir soluk saldı. Kadının yarasına dokunmasına hazır değildi, elini bileğinden yakalayarak dudaklarına götürüp öptü.

"Beni suçlayacaksın," dedi dudakları ağlama isteğiyle titreyen kadın. "Sonra yine bana kızacaksın."

Adam gülmesine engel olmaya çalışınca, "Seni sevmek için senden izin alacak değilim." Bunca zamandır onun ağzından ilk defa böyle içten bir söz duyduğunun farkına vardı. Gözlerini açtığı anda, yüzünü ve onun şaşkın tepkisini izleyen genç adam, başını eğdi, dudaklarını yakasından gözüken sinesine dokundurdu. "Lütfen artık mücadele etme."

Cemre soluksuz halde adamın kara kafasına bakarken elleri bacaklarını turladı ve sonra soluğunu keserek, "Artık sakinleşir misin?" dediği anda birdenbire o malum noktaya dokunmasıyla, aklı başından gitti. Eteğinin altına giren parmakları en hassas noktasını bulup okşamaya başlayınca, başı geriye düşen kadının yüzüne doğru yükselerek kaymaya başlayan haz dolu gözlerine baktı. "Öyle bir yerdeyim ki, beynim çığlık çığlığa, kalbim ise sana

suskun. Öyle bir isyan ki, mantığımın gözünü kör eden dilim zehir zemberek, kalbim ise hâlâ sadık hâlâ sana aç..."

Cemre gözlerini kocaman açarak elini kaldırdı, nemlenmiş gözleriyle yanağını okşadı. Yeni çıkan sakalları tenini gıdıklarken, "Sonunda intikam oyunundan vazgeçiyor musun?" diye sordu. Fakat adam buna cevap vermedi. Ya genç kadını hayal kırıklığına uğratmak istemediği ya da hâlâ aynı fikirde olduğu için onun uzaklaşmasından çekindi.

"O kadınla gittin! Yalvarmama aldırmadın, tek kelime etmeden, gözlerimin içine bakarak gittin," dedi Cemre kırgınca, kursağına dizilmişti hüzün, acı hıçkırık sesiyle dökülmek istiyordu dudaklarından. Yanaklarına sicim gibi yaşlar süzülüyor, pişmanlığın ayak sesleri kalbini yokluyordu.

"Ona elimi bile sürmedim," dedi adam elinin tersiyle yanaklarını kurularken. Gözlerini kırpmadan bakıyordu. Ağzı açık kalan kadın burnunu çekerek başını iki yana salladı. Buna inanmasını nasıl beklerdi? Koca altı sene onunla birlikte geçip gitmişti. "Beni kandırmak için..."

"Yemin ederim, amacım sadece senden intikam almaktı. Canını yakmak istedim, benim içimin acıdığı gibi senin de için acısın istedim. Evlendiğimi duyup yıkılmanı istedim. Onunla gittim evet ama arkadaşlıktan öteye geçmedim."

"İyi de neden?"

Emre başını eğdi, gururunu ayaklar altına serip ona gerçekleri itiraf etmeyecekti. Erkeklik şerefini nasıl çiğnediğini anlatmayacaktı. Ama Cemre durmadı, yüzünü ellerinin arasına alıp kaldırarak, "Emre neden?" diye sordu bir daha.

"Seni gördüm!" dedi sonunda.

Kaşlarını çattı merakla. "Neyi gördün?"

Yüzü gölgelenen adam zorlansa da artık içinde tutamıyordu. "O adamla seni gördüm," dedi acıyla.

Cemre kaşlarını çatarak eline dokundu. Emre dişlerini sıkarak çenesini sımsıkı tuttu ve yine gözlerinde o koyu nefret belirirken, "Otelde gördüm," dedi tükürükler saçarak hırlarken. "Her gün gittiğin şu otelde... İnanamadım." Hırsından ağlayacak gibi sesi titriyordu. Cemre yutkundu. "Sonra camdan izledim sizi."

Cemre ağzı açık halde kalırken çenesini bıraktı adam. Geriye çekilerek yatağın üzerine yığılır gibi oturdu. Omuzları düşmüş, başı önüne eğilmişti. "Gömleğini çıkarmanı izledim, sonra ona sarılarak ağlamanı."

O günü hatırlıyordu Cemre, özlem kursağına dizildi yine. Ona son sarılışı, son dokunuşu olmuştu. Cirrus'un yanıkları vardı ve her gün merhem sürmezse mikrop kapardı.

Emre o günü düşününce, kalbinde yine o yakıcı acıyı hissetti, elleri kucağında yumruk oldu. Kocaman adamın gözleri dolu dolu olmuştu, acı çeken bakışlarını kaçırdı. İşaret parmağıyla omzunu dürterken kadının, "Seni

de, onu da vurmak istedim. O anda o oteli ateşe vermek istedim, ikinizi de benzin döküp yakmak istedim," diye itiraf etti.

Cemre ellerini ağzına kapatmış, gözyaşları içinde adama bakıyordu. "Cirrus..." dedi sonunda hıçkıran bir sesle.

Evet, işte lanet Cirrus yine aralarına girmişti.

Cemre'yi her an öldürecek gibi içi nefretle dolan Emre, dişlerini öyle bir gıcırdattı ki, sırtından aşağıya serin yeller uçuştu.

"Adı Cirrus'tu... Benim kalbimdeki yaranın adı, evet Cirrus'tu," diye sesi titrerken söylendiğinde Emre'nin gözleri kocaman oldu ve ağzından çıkan kelimelerle kurşun yemiş gibi irkildi.

Emre kadını boğazlamak istedi, yataktan kalkmak için hamle yaparken, Cemre bileğinden tuttu. Demek o yüzdendi bu ceza, bunca çile onun kıskançlığı, her şeyi yanlış anlaması yüzünden miydi? Emre tam hırsla elini silkeliyordu ki "Abim..." dedi Cemre soluksuz halde. "A...abimin adı, Cirrus. O benim abim..."

Emre birden arkasını dönerek kaşlarını çattı.

"Senin abin yok!"

"Onu seneler sonra buldum. Tesadüf eseri, bir sokakta gördüm. Dilenci gibiydi ama tanıdım, kolundaki doğum lekesinden tanıdım onu. Öldü sandığım abim yaşıyordu. Ama... Kaçaktı, saklanıyordu. Boyundan büyük işlere karışmış, örgüte girmiş. Hakkında ölüm fermanı verilmişti. Onu sakladım, herkesten, her şeyden sakladım, on beş gün onu o otele kapattım. Teslim olması için yalvardım, yaralarını sardım, kâbuslarına sarıldım. Kaçarken bir patlamada sırtını yakmıştı, her gün yarasını sardım. Ona yardımcı olmak istedim ama korktu, benim de başımın belaya girmesinden korkup saklandı. Sonra..." Derin bir nefes aldı. Bunu söylemek zordu ama mecburdu. "Sonra o... bana olanları öğrendi. Ve bu ona benden de ağır geldi, gururuna yediremedi abim. Biliyorum kendini aciz hissetti ama onun suçu değildi ki, o da çocuktu beni nasıl kurtarabilirdi? Sonra bir gün çıkıp gitti, haber vermeden, tek kelime etmeden. Aynı anda gittiniz, o gün hem onu hem seni kaybettim ben. Bekledim, günlerce seninle birlikte onun da yolunu bekledim. Her çareye koştum, herkesten medet umdum ama yoktu. Sanki bu dünyaya hiç gelmemişti."

Adamın üzerinden yılların ağırlığı su misali aktı ve sanki kalbinin üzerindeki o vefasız taş çatlayarak rahat nefes almasına izin verdi. Bacaklarını kendine çekip bir çocuk savunmasızlığında hıçkırarak ağlarken Cemre, "Kaç cehennem söndü içimde gelmediniz," dedi aynı çaresizlikle.

Ölmeden mezarlara soktukları kadın ağlarken, şimdi şaşkınlıktan donup kalma sırası Emre'deydi. Her şey bir yanlış anlama yüzünden miydi; kıskançlık, cahillik yüzünden miydi bunca acı? Şimdi nasıl telafi edecekti geçen yılları, şimdi hangi yüzle af dileyecek, nasıl iyi edecekti acılarını?

Bir gün ona da güvenip anlatır mıydı derin yaralarını, iyi etmesine izin verir miydi kırıp parçaladıklarını? Onca sene onun sevgilisi olduğunu düşünmüştü, sürekli otelde ziyaret ettiğini, öpüp sarıldığını gösteren resimler göstermişti zamanında Umran ona ve kimseye aldırmadan seviştiklerini anlatmıştı. Oysa... Umran kötülüğüne, bencilliğine bulaştırmıştı aşklarını.

Emre yatağa çıktı tekrar, dizlerinin üzerinde yükselerek genç kadının hıçkıran yüzünü ellerinin arasına alıp gözyaşlarını şefkatle kurularken, "Özür dilerim," dedi alnını alnına yaslayarak. Cemre bileklerine parmaklarını sararak küs bir tutumla çekmek istedi, yarasını sızlatan parmakları yüzünden itmek istedi ama Emre müsaade etmedi. "Özür dilerim."

"Affetmeyeceğim," dedi Cemre kırgınlıkla. "Yıllarımı bir yanlış anlama yüzünden çalmanı affetmeyeceğim. Bir zavallıya dönüşmemi ve değersiz hissetmemi sağlamanı da affetmeyeceğim. Oğlumu sensiz bırakmanı da affetmeyeceğim. Sorabilirdin. Konuşma hakkı verebilirdin."

"Affetme..." dedi Emre yanaklarından öperken. "Ben de kendimi affetmeyeceğim zaten." Ağlamak üzereydi adam, yıkılmıştı. Yataktan kalkarken küskün halde, Cemre bileğinden yakalayarak kendine çekti hırsla. "Yine mi kaçıyorsun? Zora gelince hep kaçıyorsun. Mücadele etmeden mi pes ediyorsun? Emre sen sevmeyi gerçekten bilmiyorsun."

Emre başını salladı "Ben..."

"Sen... Sen... Evet sen, benim tüm dünyaya olan güvensiz duruşumsun."

Adam ağzını açtı ama bir şey diyemeden tekrar kapadı. Cemre yine o gün gibi, ilk gittiği gibi gideceğini sandı. Dünyanın en güzel haberini almıştı, ona söylemek için can atmıştı. Ama o, başkasıyla evlendiğini ve gideceğini söylediği an, ellerinin arasında sımsıkı tuttuğu patiklerle öylece kalakalmıştı camın önünde. Aracın çalışmasını, tozu dumana katarak gidişini, aşağıdan kayınpederinin öfkeyle kükremesini, Esme annesinin ağlamasını duymuyordu kulakları. Yanaklarından birbiri ardına süzülen yaşlara karışıyordu kaybettiği umutları. Her hıçkırığında biraz daha ölüyordu geleceğe dair hayali.

Sımsıkı kavradığı minik patikleri sinesine çekip hıçkırarak ağlarken, yaşanılanlar film şeridi gibi geçiyordu gözlerinden. Her insanın kaderi doğmadan yazılırmış, bazılarınınki acıyla, bazılarınınki tatlıyla, bazılarınınkiyse ekşiyle yoğrulurmuş. Onun kaderi gözyaşıyla yoğrulmuş gibiydi, her gününe bir damla düşürüyordu hayatı ve ne zaman gülse, hıçkırarak ağlamasını sağlıyordu geleceği. Şimdi yine mi gidecekti, o gün gibi arkasına bakmadan, çabalamadan, pişman olacaklarını bile bile terk edecekti.

"Nefret edemiyorum senden. Onca çabaya, kötülüğe rağmen edemiyorum." Eline geçen kitabı ona fırlattı. "Bu senin aşkın... Herkesi haklı çıkardın. Herkes gider dedi inanmadım. Ona göre değilsin, üzer seni dediler, inanmadım. Davul bile dengi dengine dediler, kulaklarımı tıkadım. Sıkılır senden,

mücadeleyi sevmez dediler, o kadar haklıymışlar ki? Hemen arkanı dönüyorsun, zoru görünce kaçıyorsun. Neden mücadele etmiyorsun, neden?"

"Çünkü ne yaparsam yapayım sana yaptıklarımı telafi edecek şu dünyada hiçbir özrü bulamıyorum. Öyle acıttım ki, öyle derine indirdim ki hırsımı, hiçbir zaman unutmayacağın sözleri kulağına öyle kazdım ki, yüzüme her baktığında hatırlamandan korkuyorum."

"Sen benim sırat köprümsün Emre..." dedi titreyen dudaklarıyla. "Düşmeme izin mi vereceksin?"

"Unutmayacaksın," dedi Emre üzgün bir halde.

"Unutmayacağım."

"Affetmeyeceksin," dedi adam kalbi tekleyerek.

Dilini dudağına sürttüğünde, acıdığı yerden öpen gözyaşlarının tadını alan Cemre, "Affetmeyeceğim," dedi gülerek. "Sana bu dünyanın en kötü altı senesi nasıl olurmuş göstereceğim." Hıçkırdı. "Her gün yalvaracaksın bana, ben seni affetmeyeceğim."

Kalbi heyecanla çarpan Emre gülümsedi, onu kollarına alarak saçlarından öperken, kulağına güzel sözler fısıldadı ama Cemre inatla "Affetmeyeceğim seni," diye hıçkırdı sımsıkı sarılırken. Gözlerini, dudaklarını, yanaklarını öperek kokusunu ciğerlerine kazındı. Tutku bir nehir hızıyla bedenlerini kuşattı, arzu bir kazan oldu kalplerinde kaynadı. Kıyafetleri bir köşeye savrulurken, Emre başını eğdi, sessiz halde pantolonun önünü açmakla uğraşırken adamın ince parmakları dikkatini dağıttı kadının. Dişlerini sıkarak yüzüne baktı. Göz göze geldiler, ikisi de sustu. Cemre ona hâkim olma içgüdüsüyle "Yarın seni boşamak için ne yapmam gerekiyor, gidip bir imama danışacağım," diye tehdit etti.

Emre güldü, "Hiçbir şey yapamazsın çünkü benden ancak ölünce boşanabilirsin."

"Yani cinayet planlayayım öyle mi?"

"Buna gerek yok ki," dedi adam üzgünce. "Bir kez daha beni sensiz bırakırsan ölürüm zaten."

"O zaman yarın tatile çıkacağım, çocuklarımı da alıp aylarca tatil yapacağım."

"Aylarca öldüreceksin."

"Şimdilik aylarca," dedi Cemre dudaklarını dişlerken. Sabırsızlıkla bekleyen adam soluksuz halde duruyordu önünde, kasıklarında keskin bir sızı vardı, özlem öyle tatlı bir baldı ki, doymak için sabırsızlanıyordu. "Sen soyunmayacak mısın?" diye sordu, sanki kadın bunu söyleyeceğini önceden biliyordu. Güldü, sinir bozucu bir şımarıklıkla kahkaha attı. Dişlerini sıkarak elini çekmeye kalkıştığında onu belinden tek hamlede yakaladı ve çığlık atmasına imkân vermeyen bir hızda bedenine yaslayıp, ağzını dudaklarına kapadı. Cemre omuzlarına vurdu güçsüz elleriyle, tırnaklarını geçirdi etine ama mani olamadı. Dudakları tüm itirazlarının önünü kapadı.

Genç adamın dili ağzının içindeyken, bedeni tüm engebeleri doldurarak üzerinde eğildiğinde, itirazlarının önünü kapamak için hamle yaptı. Yaramaz parmaklarını kadınlığının içine kabul ettiği anda, inleyerek, ona ceza vermek isteğiyle aralarına sıkışan erkekliğini kavradı. Tırnaklarını geçirmek ve canını yakmak istedi ama ellerinin arasında canlanan sıcak varlıkla adam ağzının içine inleyince, aklı başından gitti ve ne yapacağını unuttu. Onu acıtması gerektiğini biliyordu fakat elinde değildi, öpüşü öyle derin, bedeni öyle hasret içinde yanıyordu ki, aklı karışmış duyguları dağılmış toparlayamıyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti, hiç bu kadar acil, bu kadar gerçek olmamıştı. Genç adamın yakınında olduğu zamanlarda tüm karaları aydınlanıyor, dünyasının bütün renkleri aynı noktada toplanıyordu; onda. Galiba hormonlarında sıkıntı vardı, dengesini kaybetmiş söz dinlemiyordu bedeni. Bu adam kendini ölüm uykusundan uyandırmış, hayata döndürmüştü.

Sanki ince bir ip üzerinde yürüyordu, kılıçtan keskin, kıldan ince ve uçurumun kenarındaydı bu ip, onsuz bu yokluğa düşmek istemiyordu. Sonunda zoru zoruna öpücüğünü yarıda keserek genç adamın dudaklarına soludu. "Hiçbir şey bitmedi daha... Sonra pişman olacağız," diye fısıldadı ağzının içine.

"Sana dokunamadığım her an en büyük pişmanlığım oluyor," diye hırladı adam kalbi acırken. "Seninle iki kez yattıysam ikisinde de hamile kaldım, en azından şu an o risk yok," dedi gülerek. Emre geriye çekilip kahkaha attı. "Hiç belli olmaz," deyip dudağına tekrar yumuldu.

İtirazlarını ağzına tıkayarak, aralanmış dudaklarla vahşice öperek parmaklarını yavaşça içinden çekti. Kalçasıyla bacaklarını daha da açarak uzun süredir hedef aldığı merkezine yaklaştı.

Nemli gözleri parlayan Emre genç kadının gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildi. "Kendinde değilsin!"

"O zaman kendime getir beni, sana getir yeniden."

Ve Emre onu ikna etmek isteyen arzusunun başını ıslaklığına daldırıp tüm itirazlarının önünü kestiğinde, bir an için gözlerini kapadı. Sonra da genç adamın gözlerine bakarak, "Çok üzüleceğiz," diye soludu. "Emre daha konuşmadık, hiçbir şeyi halletmedik. Pişmanlık ikimizi de acıtacak, kaybolacağız o acının içinde."

"Konuşacak bir ömür var önümüzde, şimdi değil."

Konuşmasına, daha fazla üzülmesine izin vermeyen adam içinde gidip gelmeye, kaslarını gererek kendine yer açmaya başladı. Başı dönen ve sessizce ağlayan kadın onun omuzlarına tutunarak bacaklarını kalçasına sardı ve büyük karnının izin verdiği ölçüde yüzünü omzunun köküne gömerken dengesini korumaya çalıştı, kendini genç adamın karşısında tamamen açıp, savunmasız bir halde bıraktı.

Dişlerini sıkan ve hırlayan adam kadının kalçasını kavrayarak yavaşça geri çekilirken, soluk soluğa duran başı eğildi ve bakışlarını titreyen tenle

birleştiği noktaya dikti. Tutkudan titreyen bedeninin içinde kaymasını, geriye çekilirken sarf ettiği kontrolün azalacağını ve bu şekilde yavaş yavaş gidip gelmeye devam ederse aklını kaybedeceğini biliyordu. Ama Cemre hamleydi, lanet olsun çok tatlıydı.

Daha yakınına talep ederken, genç adamın omuzlarını sıkarak, "Lütfen," diye yalvardı.

Gülümseyen adam başını salladı. O kadar zaman beklemişti ki bu an için, şimdi aceleye getirmeyecekti. Onun hızlanmasını, daha sert olmasını bekleyen kadının isteklerini es geçti. Aksine yavaşladı. Eziyet veren bir yavaşlıktı bu. Kendini geriye çekerek içine merhametsiz bir yavaşlıkla, santim santim girmeye başladı.

"Lütfen," diye yalvardı yanağına iri bir damla süzülürken Cemre. "Lütfen." Omzuna dişlerini geçirerek sımsıkı sarıldı. Genç adamın bedenine doğru kıvrılarak, istediğini almaya, onu hızlandırmaya çalışıyordu. Ama istediği olmadı, Emre onu apansız kucaklayarak yatağın üzerinden kaldırdı. Aniden gözlerini açan kadın düşmemek için çığlık attı ve ona korkarak tutundu.

Onu güçlü kollarıyla sarmalayan adam, kadının bedeni kendi bedenine sarılı bir halde öylece durdu ve derin bir nefes aldı, göğsü bedeninin altında hızla inip kalkıyordu.

"Sakin ol bebek..." diye fısıldadı genç kadının dudaklarını kendi dudaklarıyla örtmeden hemen evvel. Ve sonra üzerine yasladığı kadının tamamen içini doldurdu ve kadın bir an için her şeyi unutarak üzerine yığıldı. Genç adamın yumuşak ve ısrarcı dili ağzında, onu tamamlayan eksik parçası ise bütün kıvrımlarını genişletircesine derinliklerinin içindeydi. Ona sahipti. Kontrol tamamen onun elindeydi.

Başı dönen ve düşünemeyen kadını, öpmeye devam ederek uyuşturdu. Bu hareket öylesine baştan çıkarıcıydı ki, attığı her hamle, içinde hissettiği o hafif dürtüyü arttırıyor, tatlı, ritmik bir okşayıştan fazlasını ona armağan ediyordu.

Adama sımsıkı sarılan kadın dudaklarının altında inledi ve adam kadının sırtını biraz kabaca yatağa yaslayıp bacaklarından aldığı güçle, içinde daha hızlı gidip gelmeye başladı. Derin derin... Tam da istediği gibiydi.

Cemre sanki dipsiz bir kuyuya düşmemek için daha sıkı sarılırken, Emre dişlerini sıkarak parıldayan gözlerle onu mest eden yüzüne baktı. Bir elini kalçasından çekip terden ıslanan saçlarını geriye ittirerek küfretti ve şakaklarını, gözlerini, yanaklarını ve en sonunda dudaklarını defalarca özlemle öptü.

Kendinden geçen Cemre çok yaklaştığını biliyor, dudaklarını dişliyor, tırnaklarını adamın etine batırıyor ve kontrolünü yitirmekten korkuyordu. O an yaklaştığında genç adamın dudaklarına yapışarak ısırdı ve hıçkırarak zevkin doruğuna ulaştı. O kadar güçlü, o kadar fazlaydı ki, soluksuz kaldı. Boşluğa süzülürken titreyen bedeni, hayatı boyunca bir daha asla onun gibi birini bulamayacağını ve ona böyle bir büyüyü kimsenin hissettiremeyeceğini

biliyordu. Daha ilk gün, gözleri gözlerine değdiği an, başka hiç bir erkeğe dönüp bakamayacak bir hale getirmişti ve bunu yaparken ona yaşattığı acılar da dayanılır olmanın çok ötesine geçmişti.

Kendine gelmeye başlayan kadın ellerini adamın terleyen alnına değdirerek parmaklarını yüzünde gezdirmeye başladı. Boynundaki kabarmış damarı ve yukarı tırmanmış âdemelmasıyla dişlerini sıkarak başını geriye attı. Kolları o kadar gergin tutuyordu onu, sırtını arkasındaki yatağa çarparken tepeden tırnağa tüm kaslarının gerildiğini gördü. Orada öylece tutunmuş, nabzı onu tamamlayan eksik parçanın içinde gidip gelirken, birden gözleri açıldı ve başı eğilerek dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Sanki son nefesini alan ölüm döşeğindeki hasta gibi her şeyini sömürürken, dudaklarının altındaki dudakları neredeyse tüketiyordu. Onu öperken inledi. Dudaklarının tadı muhteşemdi.

Öyle özlem doluydu ki her hareketi ve her hamlesinde yılların birikmiş sabırsızlığı vardı. Kadının tatlı kokusu sarhoş eden bir parfüme dönüşürken, umutsuzluk hissi etrafını sardı. Ona doyamıyordu. Bir daha kaybetmeye dayanabileceğini sanmıyordu. Hayatında hiç hissetmediği bir çaresizlikle istiyordu. Cemre inleyerek dudaklarını araladığında, adam aklını yitirecek gibi oldu. Tüm kanı benine nüksetti. Dilini ağzından içeri sokup, onu daha sert bir biçimde öptü. İçine zevk şarabı dolan o tatlı ağzının her santimini diliyle yokladı ve kadının dilinin dokunuşlarını hissedince, zevkle inledi. Özlemin verdiği tepkinin masumiyeti, onu neredeyse güçsüz bırakmıştı.

Dudakları çenesine ve boynundan aşağı inerken, o ipeksi teninin her santimini tadıyordu. Yıllardır açlıktan ölmek üzere olan bir erkeğe sunulan ziyafet gibiydi. Poposunu avuçlayarak daha da sertleşen erkekliğine yasladı. Yetmiyordu, daha yakın olmak, tüm sınırları aşmak, bedenini bedeninde hissetmek, o samimi baskıyı tatmak ve bedenlerinin birbirine sürtünürken yarattığı enfes hissi bir daha yaşamak istiyordu. Cemre en arsız hayalleri aklına sokarak hareket etmeye başlayınca, neredeyse tamamıyla kontrolsüz kalacaktı. Başı dönüyordu. Oysa yeniden kopmasından korkan Cemre, ona öylesine sert bir biçimde yaslanıyordu ki, tatlı kadınsı bölgesinin kasıklarına sürtündüğünü hisseden adam, buna daha ne kadar dayanabileceğini düşünemiyordu. Hissettiği zevkin tümünü ona da vermek ve verdiği kadar almak istiyordu.

Kendini ona bıraktı. Mükemmeldi. Artık arzusunu dizginlemeye çalışmaktan yorulmuş, sabretmekten alnı boncuk boncuk terlerle boğulmuştu. Her an patlayacakmış gibi hissediyordu ve doyasıya sevmeden doruk noktasına ulaşmak istemiyordu.

Kolları arasındaki bedeni patlatacak bir baskıyla sıkıp içine katmak istercesine kendine yaslarken, vücudu kasılmaya devam ediyordu ve adam ağzının içinde çaresiz halde bir şeyler mırıldanıyordu fakat kadının kendince hissettiği zevk öylesine müthişti ki, genç adamın ne dediğini anlayamıyordu. Ve anladığında da kendini geri çekerek dehşetten açılmış gözleriyle adama

baktı. Gözyaşlarıyla ıslanmış solgun yüzünde daha da belirgin olan iri yeşil gözleriyle, adam içinde tuhaf bir şey hissetti, ama bu his şehvet olamayacak kadar yoğun ve kalptendi. Soluk soluğa kelimeler dudaklarından tekrar tekrar dökülürken, korktu Cemre ama Emre kendinden ve yapabileceklerinden fazlasıyla emindi.

Ve kadının kalbi durdu, çünkü adam ona, "Evlen benimle!" diyordu.

Ama evlenmek için önce onu boşaması gerekmekteydi.

∞

Beyninde uğuldayan telefonun alarm sesine dokunmak için komodinin üzerinde ellerini gezdirdi. Sabah sabah bacaklarının arasında müthiş bir ağrıyla uyandı. Önce algılayamadı bu ağrının sebebini ama sonra üzerinden azgın bir öküzün geçtiğini hatırlayınca, utancından kızardı. Dün gece onu affetmişti, hem de iki kere... Üstelik ona ajandasını vermişti sabaha karşı yanından giderken ve gözlerine bakarak "Bu sana ait," demişti. Hep merak ettiği ajanda ile öyle apansız yüzleşen Cemre ilk ne yapacağını bilememiş, Emre gittikten yaklaşık yarım saat sonra merakına yenilerek okumaya başlamış ve her satırında ağlamıştı. Sayfalarca gönderilmemiş mektup, satırlarca sitem ve aşkın iç içe girdiği hasret yüreğini dağlamıştı. Onun bu kadar duygusal ve bu kadar çaresiz olduğunu hiç düşünmemişti ama Emre gittiği günden sonra bile onu yaşamış ne zaman hasretinden soluksuz kalsa satırların şefkatine sığınmıştı. Cemre ağlayarak şiddetli baş ağrıları arasında sızmış ve birkaç saat sonra ise yorgun halde ancak uyana bilmişti. Yastığında hala ajanda duruyordu, dudaklarında buruk bir gülüş gözlerinde ise boşa geçen onca zamana sitem eden gözyaşları...

Yastığında, odasında hala varlığının belirgin kanıtı vardı. Bedeninde ağırlığının hissi, teninde kokusu hüküm sürmekteydi. Yataktan kalkıp üzerini değiştirdiğinde, Emre'nin sanki annesinin evinde uyumuş gibi tekrar buraya gelerek çocukları hazırlayıp annesine götürmüş olduğunu gördü. Üstelik işe de geç kalmıştı, uyuz adam neden alarmının saatini değiştirmişti ki? Bugün hangi gün olduğunu bilmiyor muydu? Ajandayı Maral annesinden miras kalan el işlemesi seccadenin içine saklayarak, arada okumak ve hatta çocuklarına saklamak için ant içti. İşlemeli örtüyü sevip gözleri dolu dolu halde hasret giderirken de Maral annesinin ruhuna Fatiha hediye etti. Ne çok özlemişti vefakâr annesini. O arada gözü tekrar saate kaydı.

Uf hem işe hem de onca alışverişe nasıl yetişecekti? Koşturarak duşa girip, dolabın başına geçerek artık içine sığamadığı kıyafetlerinin içinden benine uyacakları seçti, fakat üzerine ne denediyse olmadı, karnı her geçen gün varlığını biraz daha kanıtlamaktaydı. Hiç istemediği halde bugün günlük

kıyafetlerinden biri yerine henüz hiç giymediği hamile elbiselerinden birini giymek zorunda kaldı.

İşe geç gittiği için halletmesi gereken dosyalar yığılmıştı ve onun erken çıkması gerektiği için de yorucu bir temposu olacaktı. Neyse onun da eksik olan işlerini toparladı. Dün gece olanlardan sonra Emre ile köşe kapmaca oyunu başlayınca ve kadın geceki cesur hallerini hatırlayıp utancından yerleri arşınlamak isteyince, işten erken geldi, çünkü hummalı bir çalışma başlamıştı evde. Tüm aile toplanarak sürpriz için çalışma başlattı. Sanki doğum gununu bir kafede kutlayarak geçiştirecekmişler izlenimi veren Pelin ve Ece, Esme'yi gün boyu evden uzak tutmuş, ailenin geri kalanı da evi süsleyecek zaman bulmuştu. Ve Esme eve geldiğinde gerçek sürprizle karşılaşıp her zaman ki gibi gülmekle ağlamak arasında durmuştu. Bu sefer havai fişekler yoktu ama mutluluklarını vurgulayan şarkılar kulakları çınlatıyordu.

Tüm sevdikleri oradaydı, gelinleri, evlatları, akrabaları... Ne yana dönse yüzüne gülücük kondu, dudaklarına mutluluk. Herkes bahçedeki boş alanda güzel bir müzikle dans ederken, Ece ve Cemre koyu bir sohbetin dibine vurmuşlardı. O sırada yanına gelen Furkan büyük bir centilmenlikle onu dansa kaldırmıştı, ama dansları çok kısa sürmüştü. Pelin halası oğluna göz koyunca partnerler değişmiş, Emre ve Cemre ortada birbirine bakarak sap gibi kalmıştı.

Emre gözlerini yüzünden ayırmadan sırıtırken, Cemre kızaran yanakları ve utanan vaha gözleriyle nereye kaçacağını bilemedi.

"Hadi anne lütfen babamla dans et," diye bağırınca Furkan, herkes onlara bakmış, Cemre utançla sığınacak delik aramıştı ama ne yazık ki adam buna izin vermemişti. Bileğinden yakaladığı bedeni hızla kendine çekmiş, izin almadan onu kollarına esir etmişti. Göğüsleri onun sert göğsüne yaslandığında, telaşla çarpan kalbinin sesi kulaklarında çınlamaktaydı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye hırladı dişlerinin arasından. " Bu kadar yakın durmak uygunsuz." Aralarındaki çekimi milletten saklamak istedikçe o gözlerine sokuyordu.

"Oğlumun isteğini yerine getiriyorum, sakin ol." Ve belinin ortasında duran elini tehlikeli bir sınıra indirip kadını karnı izin verdiği şekilde bedenine yasladı.

Bedeni ona her temas ettiğinde kızaran Cemre, kollarından kurtulmak isterken onu sımsıkı kendine sabitleyen adam, "Sonunu deli gibi merak ettiğim ama bitmesinden korktuğum en güzel roman gibi bakıyorsun," dedi içtenlikle, kadın ağzı açık ona bakakaldı. Emre eğildi, "Yakıştı sana," dedi gülümseyerek.

"Ne yakıştı?" diye sordu kısık sesiyle kızaran Cemre.

"Gülümsemek."

Önce dudakları gerildi huzurla, sonra gözlerinin parlaklığına rest çeken dişleri sıralandı iki yana. Etrafına baktı çaktırmadan, herkes onlara mı bakıyordu gözleri sislenerek yoksa ona mı öyle geliyordu kuruntu yaptığından? Utanarak kollarından kopmak isteyince, "Söyle..." diye sordu adam.

"Neyi?" diye cevapladı merakla.

"Sendeki eski beni öldürmeye, söyle kaç intihar yeter?"

"Kafan mı güzel?" diye sordu Cemre gülerek.

"Çok fazla sensizlik içince ayılmak zaman alıyor."

"Emre iyi misin sen, şimdi de utandırmak için mi yapıyorsun?" diye kızaran bir halde bozularak geriye çekildi. Ve adam ona göz kırparken kollarından kopmasına izin vermeyeceğini elinin baskısıyla belirtti. Öyle bütünleşmişlerdi ki, onun kasıklarında beliren sertlik aklını başından alıyordu. Neyse ki karnı top gibi çıkmaya başlamıştı da bu görüntüyü biraz kamufle ediyordu. "Rahat durmazsan böyle dans ederiz."

Yapışık ikizler gibiydiler. Bu halde onunla dans ettiğine inanamıyordu ve tüm ailenin merakla onlara baktığına emindi. Kendini geriye çekti, bedenlerinin temasından özellikle kaçındı.

"Bu kadar uzak durma, seni çok fazla etkilediğimi ve bu yüzden benden kaçtığını düşünecekler."

Öyleydi zaten, bedeninden yayılan etki başını döndürüyor, aklını karıştırıyordu. "Biraz yaklaş Çöl Çiçeği," dedi eskisi gibi. Tüm bedeni garip bir ürpermeyle sarsılan Cemre adamın alçak sesle söylediği sözler karşısında yutkundu. Sesi sinirlerine temas ederek göğüs uçlarının sertleşmesine neden olmuştu. Doğru mu duymuştu? Az önce ona eskisi gibi mi seslenmişti? Kadının hüzünlen kaplanan gururlu ve ciddi yüzüne attığı bir bakış, bu düşüncesini bertaraf etmeye yeterli olmuştu. Böylesine özel bir anı hatırlayarak, onu sarsmak için zaman kolladığına emindi.

"Kürek gibi durmaktan vazgeçersen, dans ettiğimi düşüneceğim Cemre, artık biraz rahatlar mısın?" dedi kulağına yaklaşan adam yine duygularını okşayan o derin ve kusursuz sesiyle. "Korkma seninle flört etmiyorum henüz, onu geceye sakladım. Gecelerin benim."

Flört etmek. Elbette. Geceleri baştan çıkarıp yoldan sapmasını sağlayacağını sanıyorsa yanılıyordu. Yelkenleri bu kadar erken suya indirmeyecekti. Emre güldü, kadın huysuzlandı. Dalga geçiyordu işte. Yaptığı şey buydu. Ama konuşmadan hemen önce genç adamın koyu gözlerinde gördüğü parıltıyı ya da imalı duraksamayı, hayal etmediğinden emindi.

Onunla yine kedinin fare ile oynadığı gibi oynuyordu. Sanki gıcık olmuşçasına seslice boğazını temizledi. Kendini en son ne zaman bu kadar çaresiz

hissettiğini hatırlamıyordu. "Kızarmaya devam edersen sana çok edepsiz iltifatlar ettiğimi düşünecekler. Acıyacaklar şu halime..." dedi adam gözlerini genç kadından ayırmadan. Hakaret mi etmişti iltifat mı? Cemre'nin gözleri kocaman açıldı. Tuhaf bir şekilde nefessiz kaldığını hissederek duraksadı. Elinin içinde duran eli terlerken, parmaklarının hafifçe titrediğini fark etmemesini umuyordu.

Emre ona doğru samimi bir adım atarak aradaki mesafeyi kapattı, elini yukarı kaldırarak gözlerinin içine baktı. Öne eğilmiş olan başıyla şaşkına uğradığı anda parmak uçlarında, genç adamın dudaklarının sıcak ve özel temasını hissetti. Nefesini tutarak sendeledi. Genç kadının önünde eğilmiş olan başını kaldırınca, yüzü yaklaştı. Kahverengi gözlerinde dans eden küçücük altın rengindeki hareleri görebiliyordu Cemre, bu bakışlar soluğunu kesiyordu.

"Bayılacak gibi duruyorsun, soluğunu hırsından mı yoksa şaşkınlığından mı tuttun?"

"Yapma biri görecek."

"Görsün."

Tedirginlikle etrafa bakındı gören oldu mu diye ama kimse farkında değil gibiydi, ya da çok anlayışlıydılar.

"Cemre, kış olan kalbime sen düştüğünde anladım ki, asıl o zaman gözlerime bahar geldi."

Soluğunu seslice salan kadın, genç adamın gözlerinin ardındaki gülümsemeyi o anda fark etti. Dudaklarının sınırında duran elini elinden çekmeye yeltendiği sırada, Emre gözlerini kıstı, eli onu sıkıca kavramıştı. Utandı.

"Bırakır mısın?"

Emre ısrar etmedi, elini hafifçe gevşeterek parmaklarını sıkı tutuşundan çekmesine izin verdi. O sırada parmakları avucunu gıdıklıyor gibi gülümsetmişti. Derhal ondan uzaklaştı. İkisi de bahçe grubunun yanına doğru sohbet ederek yürürken, kimse onların farkında değilmiş gibiydi ama asıl olan herkes onların bu mutlu hallerini görmezden gelmek için büyük çaba harcamaktaydı. Utanmalarını ve çekinip bu güzellikten onları mahrum bırakmalarını istemiyorlardı.

"Konuşmamız gerekmiyor mu?" diye sordu Emre.

Dudaklarını ısıran Cemre, "Yan yana gelince konuşmaktan başka şeyler oluyor, bir süre ne konuşalım ne de yan yana gelelim bence, aklımızı toparlamamız daha sağlıklı olur," diye açıkladı cesurca.

"Yani bana itaat etmekten korkuyorsun?" diye sordu Emre koluna dokunup onu durdururken.

"Bana köle muamelesi yapamazsın, ben özgür bir kadınım," dedi Cemre diklenerek.

"Sen bana ait evli bir kadınsın, bir imza bunu değiştirmez."

Dişlerini sıktığı gibi yumruklarını da sıkan kadın, "Öyleyse ben de aynı hakka sahibim," derken kollarını göğsünün altında bağladı.

Gözleri incecik birer çizgi halini aldı genç adamın. "Ne hakkıymış?"

"Sen de benim kölem olacaksın o zaman, bu karşılıklı bir anlaşma değil miydi?"

"Ben özgürüm, hayatımı dilediğim gibi yaşarım."

"Ben de özgürüm o zaman, dilediğim gibi yaşayacağım, gecelerim hariç. Onları talep ettiğin gibi sana veriyorum bir süre."

"Ne demek bu?"

"Ne, ne demek?"

"Sadece gece ne demek oluyor? Üstelik bir süre!"

"Şu demek oluyor; eğer önüme daha iyi koşullar ya da evliliğe dayalı başka teklif çıkarsa, kabul edebilirim. Hâlâ bekâr bir kadınım sonuçta."

Geçmişte öfkesinin nasıl bir şey olduğunu bildiğini sanırdı Cemre, oysa ağzından o sözler çıkar çıkmaz yanıldığını anladı. Amacı damarına basıp kızdırmaktı. Adamın bakışlarından sebep bembeyaz olmuştu yüzü. Gözleri alev alev yanıyor, burun kanatları titriyordu. Ağzı incecik bir çizgi halini almıştı. Ondan korktu ve daha kaçamadan elleriyle omuzlarından kavrayarak şiddetle kendine çekti Emre. Ve fazla ileri gittiğini, bunun intikamını hemen alacağını anladığında çok geç kalmıştı Cemre.

Ellerinden kurtulmaya çabalayarak, "Saçmalama!" diye bir çığlık koptu boğazından.

"Ali aylar önce nişanı bozduğunuzdan bahsetti, sen haftalarca beni kandırdın," dedi hırsla.

"Sen de nişanı bozduğumuzu bildiğin halde tek kelime etmedin."

"Kıvranmanı izlemek hoşuma gitti," dedi adam dürüstçe.

"Sen... sen... zalim herif! Sırf bunun intikamını almak için bile ba..."

Adamın gözleri şimşek çakmaya başlayınca dilinin ucuna gelen sözler uçup gitti. Sohbeti bırakarak hızla içeri kaçtı ve hemen arkasındaki adamı öfkesiyle tek başına bıraktığını sandı ama adam bunun bir davet olduğunu sanıp tek kaşını kaldırdı.

Eli ayağı buz tutan ve herkesin içinde bir saçmalık yapmasından korktuğu için nereye kaçacağını düşünemeyen Cemre, üstüne gelen adamla bocalayarak küçük odaya kaçtı ve kapısını kapayamadan, Emre içeri girdi. Ona öldürecek gibi bakıyordu. "Hayır," diye itiraz etti aklından geçenleri okumuşçasına.

Kapıyı kilitleyen Emre onu kapana kıstırdı. Yüzünde çapkın bir ifadeyle üzerine yürürken, "Evet!" diye hırlayarak onu kanepeye doğru ilerletti. Kadının çaresizce gerilemesini sağlayarak üzerine nazikçe devrilmesini gerçekleştirdi. "Evet bu gece haklarımı almak istiyorum ve yarın sabah ve öğlen, hatta akşam da..."

"Kafayı mı sıyırdın, sadece gece demiştim."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Bana dün gece..."

"Bir kere olacağını mı sandın?"

"Evet."

"Yanlış anladın o zaman."

"Öyle anlamama izin verdin."

Adam omzunu sarstı. "Şimdi hakkım olanı istiyorum, üstelik bu vücuduna susadığım için olmayacak." Bir yandan dizleriyle dizlerine bastırarak kımıldamasını önlüyor, bir yandan da tek eliyle ellerini başının üstünde zapt etmişken, yüz yüze bakacak şekilde üzerine yükseliyordu.

"Emre lütfen hazır değilim, biri görecek rezil olacağım. Dün gece bir... bir..."

"Hata mıydı?" diye sordu kasılan adam.

"Hayır, hazırlıksız yakalandım," dedi kadın yüzünü yana çevirip utancını gizlerken.

"Hazır olmanı bekleyemem. İsteyen görsün, isteyen gülsün, umurumda değil." Bir eli ile bluzunun düğmelerini hoyratça açarken, diğeri ile ellerini bileğinde sabitledi ve bedenini kaçmaması için sımsıkı kanepeye yapıştırdı. "Sana hamile kıyafetleri almamız lazım, kızımız büyüyor," dedi dudaklarını şakaklarına dokundururken. "Emre utanıyorum lütfen."

"Daha utanacak hale getirmedim ki..."

Genç kadının giysilerini yırtarcasına çıkarttıktan sonra, altında savunmasız yatan çıplak vücudunu özlemle seyretti. Gözleri göğüslerini aşıp şiş karnına gelince kalbi nar gibi dağıldı. Ne zaman aklına bebekleri gelse içine tarifi mümkünsüz bir mutluluk yayılıyordu. İkisine ait bir canının içinde şekillenmesine, karnında gün be gün büyümesine şahit oluyordu. Cemre hamileyken farklıydı ve Emre bunu yeni keşfediyordu. Baştan çıktığı an freni parlamış kamyona dönüyordu, dokunduğu an dönüşü yoktu. Hamilelik hormonları onun mantığını devre dışı bırakıyor, aklını sadece tutkuya odaklıyordu. Et kokusuna çekilen zombi gibiydi, şehvet damarlarına aktığı an dünya duruyordu.

Burnunu tenine sürttü, nefesini dudaklarına üfleyerek çileden çıkarmayı düşündü. Elleri bacaklarını, kalçalarını ve göğüslerini yoğurarak kadını

kendinden geçirdi ve hain parmakları en sonunda istediği cennetin kapılarına yaslanarak onu tahrik etmenin hazzını yaşadı.

Kadının sırtı yay gibi gerildi, kalçaları kıvranınca karnı yukarı kalktı. Soluğunu içerken dudaklarını dudaklarına sürterek oynadı ama öpmedi. İkisi de artık soluk soluğaydı, ikisi de ateşler içinde kıvranmakta, gelecek olana sabırsızlanmaktaydı.

"Bu kadar sabırsız olduğunu bilmiyordum," dedi kalbi hızlanırken.

"Lütfen," diye inledi dudaklarını dudaklarına sürten adama bakan kadın, ya öpmeli ya da serbest bırakmalıydı çünkü arada kalmak çok tehlikeliydi, her an doğurabilirdi.

"Yarın da, sonraki gün de kollarımda bu kadar direnmeyeceğine bahse girerim," diye tıslayarak üstüne eğildi. Çenesini emdi, sertleşen göğüs ucunda parmağını gezdirip kıvrandırdığı kalçalarına kasıklarını yasladı. Ve kadın gözlerini kapayarak başını geriye attığında göğsünü yırtarak yükselen inlemesi adamın aklını başından aldı.

"Bana karşı hiç şansın yok."

"Var," dedi kadın kırgınca, gözlerini açarak yüzüne baktı ve adamın saf arzudan parlayan kahveleriyle soluğu kesildi. Başını yana çevirdi gururla, istediği zaman ona dur diyebilirdi.

Adam çenesini öperek, "Direniyor musun?" diye sorarken hain elleri en olmayacak yere yaklaştı ve içini kasıp kavuran o fırtınayı başlattı.

Adamın eli hızlı ve ne istediğini biliyordu, dudaklarını ağzına alırken, "Ne kadar aklım başımda olsa da, soluğunu içime çektiğim an, kafası karışan meczuba dönüyorum. Kokuyla sarhoş olan ilk insan benim. Ne kadar soğuk olmaya çalışırsam çalışayım, tek bir dokunuşunla küllerinden harlanan ateş oluyorum."

Kolları boynuna dolandığı an, bu sözlerin arkasından gelecek hiçbir söze ihtiyaç kalmamıştı, dudakları dudaklarına kenetlendiği an, tamamıyla soyunmaya bile gerek yoktu. Hırsla saldırdı genç kadına. Nazik ama sabırsız, istekli ama buz gibi maziye inat ateş kadar yakıcıydı.

Kollarında yine kendinden geçen ve bunu gururuna yediremeyen kadın, "Bu yaptığın tecavüz," diye çıkıştı.

"Konuşurken, beni kışkırtırken ve karşımda kızarırken iki kere düşünürsün artık, seni bekleyen hayat bu. Hayallere kapılma, her istediğimde göreceğim, istediğim kadar sevip, canım çektiği kadar alacağım ve sen buna boyun eğeceksin. Bu saatten sonra benden nezaket bekleme. Uzak kalmamı da hayal etme, bir nefes ötende olmayacağım, nefesinin içine karışacağım."

Ondan nezaket filan beklememişti zaten, ama böyle bir şey de beklemiyordu. Cemre baştan çıkmanın keyfini yaşarken dışarıda dans bitmiş, yokluklarını fark edenler bıyık altından gülmeye başlamış ama onlar tüm dünyadan soyutlanmıştı.

Cemre şimdi sittin sene kimsenin yüzüne bakamazdı, neyse ki çocukların uykusu gelmişti de bahaneleri ellerine altın tepsiyle verilmiş, bu gece de hesap vermekten çabuk yırtacaklardı. Darmadağın ama tatmin olmuş bir ifadeyle merdivenlerden indiği sırada, çocukları kanepede uyuklarken görmüştü ikili. İçi garip bir huzurla dolarken Cemre, bu anın bir rüya olmasından korktu Emre. Cemre önce bahçeye, sonra yanında duraklayan adama ve kanepede uyuklayan çocuklara baktı. Ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Allah bir yerinden alırken diğer yerinden taşırarak veriyordu.

"Bu kadar soğuk bir evde bu kadar sıcak bir kadının olması en büyük şans..."

Ona sarılıp alnından öperken kokusunu içine çeken adamla soluğunu tuttu. Yüzüne bakarken gülümsedi ama hali korkularından sebep söyledikleri karşısında şaşırdığını saklayamadı. Onun gülümsediğini her gördüğünde aklı karışıyordu adamın ve kadın onun aklının her karıştığında mazinin tekrar etmesinden korkuyordu.

"Bana neden öyle bakıyorsun?"

"Sadece bir evi bir yuvaya dönüştürebilme kabiliyetine bakıyorum, sen cidden melek misin?"

Onun yine dalga geçtiğini sanan kadın huysuzca homurdandı.

"Bazen çok itici oluyorsun Emre."

Kırılmış ve küsmüştü işte yine, adam bunu anladığı anda, onu birdenbire kendine çekerek dudaklarına sert ve hızlı bir öpücük kondurdu. Başını kaldırdığında şaşkınlaşan kadın hâlâ nefes almaya çalışıyordu.

"Cemre ben ciddiyim, bir kez daha seni kaybetmekle sınanmak istemiyorum. Artık kalbim duracak korkudan, birden karşıma geçip ***'Onca sene seni bekledim, şimdi acıma sırası sende'*** diyeceksin diye ödüm kopuyor. Telafi edememekten, sana yeniden kendimi sevdirememekten korkuyorum," dedi üzüntüyle. İçi yine acıyla dolan ve geçmişi hiçbir zaman unutmayacağını ama aynı zamanda ondan asla vazgeçmeyeceğini de bilen kadın durgunlaştı. "Aşkım..." dedi derinden gelen boğuk bir sesle yüzünü okşarken. "Beni peşimdeki kuyruğumla kabul edip, soğuk kalbimi avucuna alıp, evimi sıcak bir yuvaya dönüştürür müsün yeniden?"

Genç kadın kendinden beklenmedik bir sessizlikle duraklayınca "Elinin değdiği yer cennet oluyor Cemre, benim evimin çiçeği olur musun son defa?" diye sordu.

Yutkunmaya bile korkan kadın, ıslanan ve üzerinde tonlarca acıyı taşıyan kirpiklerini kırpıştırdı ve bir anda başı dönerken gözleri karanlığa daldı. Bu tepkiyi beklemiyordu Emre. Ondan kızmasını, ya da sevinçle kollarına atmasını beklerken, yaşadığı gerçekle şok geçirdi. Ürktü. Kollarına yığılan kadınla dondu kaldı kısa bir an, endişe ve sevinç iç içe girmişti. Onu dikkatle kollarına alırken, kapıda görünen Esme dehşet içinde, "Ne oldu?" diye bağırdı yanına koşarak. Annesinin ve sevdiği kadının geriye düşmüş yüzüne bakan Emre, salak salak sırıtıyordu.

"Oğlum ne oldu desene?" diye sordu Esme yüreği yerinden oynayarak. Elindeki çay bardağı dolu tepsi titriyordu. Cemre'yi tekrar merdivenlere yönlendirip oğlunun odasına taşırken Emre, "Endişelenme, sadece evlenme teklif ettim," dedi keyifle.

Esme'nin titreyen parmaklarından güç çekildi, elindeki tepsiyi yere düşürdü. Emre annesinin şaşkın yüzüne bakarak yukarı çıkarken, "Sence bu evet demek mi oluyor anne?" diye sordu.

Esme ağzı bir karış açık halde sadece başını sallamakla yetinince, oğlunun yüzüne mutlu bir ifade yerleşti. Peşinden giden Esme o anda dehşete kapılarak oğlunun az önceki sözlerinin farklı bir anlam taşıyıp taşımadığını merak etti. Kapıya yanaştığında, Emre karısını yatağa yatırmış, kapıyı kapatıyordu ve annesiyle göz göze geldiğinde yaşlı kadın kapıyı kapatmasına izin vermedi.

"Eğer yine oyun oynuyorsan," diye dişlerini sıkarak haddini bildirmek için hamle yaptı.

"Sütünü helal edebilirsin, bu sefer oyun yok. Seviyorum karımı," dedi Emre keyifle ve kapıyı kadının şaşkın yüzüne kapadı. Ağzında lafları dolan Esme, iri iri açtığı gözleriyle kapıyı tıklatmak için elini kaldırdığında, omzuna konan elle irkildi. Rüzgâr karısının elini avucuna alıp kendine çekerek öptü. Esme kocasına bakarken, "Rüzgâr," diye medet umdu.

"Bazen imtihanın adı olur aşk, kaybederse kara sevdası, kazanırsa mutluluğu..." dedi göz kırpan adam. "Kadınını kokusundan öpen erkek, varlığını göğsünde saklamaz mı? Hatasını anladı işte, başından beri büyük bir yanlış anlamayla zamanı boşa harcadılar, bırakalım da telafi etmenin yolunu bulsunlar."

"Sen biraz romantik mi oldun?" dedi hüzünle gülümseyen Esme.

"Kalbi ılık oldum senden sonra kadın," dedi adam yüzünü kendine çevirip, burnunu burnuna sürterken.

İçi çekilen Esme, "Ben bu çocuklara besmelesiz süt mü verdim ki böyle dengesiz oldular?" diye homurdandı.

Rüzgâr güldü yine ağız dolusu olarak. "Cemre gelmeden evvel besmele çekiyor muydun ki?" ve dirsek attı Esme kocasına. "Bana bak, ben bir kere

her ramazan orucumu tutardım," dedi kendini savunarak. Rüzgâr dudaklarını gerince, "Aynı oğulların gibisin, büyük baş," diyerek kolunun altından küs bir tutumla çıktı.

"Kadınlar büyük baş sever," dediğinde eskisi gibi, ona dişlerini sıkan kadın, "Sensin inek," diye hırladı. Adam tek kaşını kaldırınca, "Öküz!" diye bağırdı ve dudağını ısırarak adamın oyununa geldiğini anladı. Onun ince zekâsıyla yarışamayacak kadar yaşlanmıştı. Nazlı bir süzülmeyle salona gitmek için merdivene yaklaştığı anda, beline dolanan kollar ayaklarını yerden keserek, itirazlarına aldırmadan onu misafir odalarından birinin içine sokup kapıyı kapattı.

Ertesi gün Utku ve Tutku boşanma kararı aldıklarını belirterek pimi çekilmiş bombayı ortaya bırakınca, Emre ve Cemre sorunundan henüz sıyrılan aile başka bir telaşın içine düştü ve üzüntüden tansiyonu fırlayan Esme'nin sakinleşmesi gece yarasını aldı. Neyse ki ikili bir şekilde ikna edilerek (ya da üzmemek adına öyle olmuş gibi davranarak) evlerinin yolunu tutarken, herkes derin bir nefes almıştı. Cemre çocukları uyuttuktan sonra odasına çekilmiş, gece gelmeyeceğini düşündüğü için kendine vakit geçirecek bir şeyler icat etmişti. Ama iki günde alıştığı adam yüzünden zaman durmuş gibiydi, o yanında olmayınca nefes alamıyor gibi oluyordu. Saat epey geç olmasına karşı, Emre'den hâlâ ses çıkmamıştı. Telefona baktı, ne mesaj ne arama vardı. O da kendini avutacağı en iyi şeye sarıldı.

Genç kadın kitap okumaya öyle dalmıştı ki, dünya birkaç saatliğine durmuştu sanki, çünkü başını kaldırıp baktığında, saatin kaç olduğunu bilmiyordu, o yüzden ilk anda rüya gördüğünü sandı.

Orada, sadece birkaç adım önünde, ona gözünü kırpmadan bakan adam duruyordu.

Ne zaman gelmişti, dahası içeri nasıl girmişti? Kalbi aptalca bir sevinçle çarpmaya başladı. Aralarında geçenlerin onun için sadece fiziksel bir rahatlamadan mı ibaret, yoksa gerçekçi duygular mı olduğunu düşünüp durmuştu. Ya onu mutsuz ederse, ya sıkılınca çekip giderse korkusu içini kemirmeye devam ediyordu.

"Uykumu kaçırıyorsun," diye şikâyet etti huysuzca.

"O yüzden mi kapını kilitlemedin?" diye sordu adam.

İç geçiren Cemre kaşlarını kaldırarak elindeki kitabı kapattı. Dizlerine serdiği örtünün üzerine koydu. "Bu evin bahçesinde korumalar var."

"Evet ama..." Üzerindeki ceketi çıkarıp parlak parkenin üzerine attı. "Hırsıza ne kilit ne güvenlik dayanmaz."

Cemre onun kravatını çekiştirerek çıkarmasını izledi. "Evde çalabileceği bir şey yok," dedi gözleri süzülürken, dikkati dağılmıştı. Bacaklarını koltuktan sarkıttı. Üzerindeki örtüyü kenara çekti, elindeki kitabı dikkatle masanın üzerine bıraktı.

Gömleğinin düğmelerini açmaya başlayan Emre, ona kaşlarının altından parlayan gözleriyle baktı. "Senden daha değerli hazine görmedim, dikkatli olmalısın."

Söylediği iltifat değildi, gerçek fikriydi ve memnuniyet vericiydi. Utanarak dudağını ısırdı. Şakayı bir kenara bırakıp, "Gecenin bu saatinde burada ne işin var?" diye sordu.

"Annemleri uyuttum da geldim," dedi Emre haylaz bir çocuk gibi.

Genç adam gömleğini çıkardıktan sonra ayakkabılarını çıkarmak için karşısındaki koltuğa oturduğunda, ona bakma zahmetinde bile bulunmamıştı. "Bana verilecek bir söz var, almaya geldim."

"Ben söz falan hatırlamıyorum," dedi kadın inadına sımsıkı sarılarak.

"Birazdan hatırlarsın merak etme," dedi adam arsız sözlerine rağmen soyunmaya odaklanarak. İşi bitince başını kaldırdı. "Sen de başlayabilirsin?"

"Neye?"

Emre başını kaldırıp bir elinde tuttuğu ayakkabısıyla ona baktı. Gözleri ruhunu deliyordu. "Soyunmaya."

Cemre yutkundu, genç adamın bu sözleri yüreğinin sıkışmasına neden oldu, bu gece sevişmeyi değil konuşmayı umuyordu. Daha onunla konuşmadıkları o kadar çok karanlık vardı ki, hepsinin bir bir gün ışığına çıkarmadan bir daha kollarına atlamama kararı almıştı.

"Söz veriyorum, seni sevdikten sonra sıkılmadan dinleyeceğim," dedi adam kadının düşüncesini okumuş gibi. "Başla soyunmaya..."

"Karşında soyunmayı sevmiyorum," dedi Cemre üzüntüyle. Sevişmeleri her seferinde bir anda gerçekleşmişti ve tutkuya yenilince aklına bile gelmemişti utandıkları ama şimdi ışıkların altında ona böyle aç aç bakarken nasıl cüret ederdi kendini göstermeye?"

"Çekici değilim hatırladıysan, sevmezsin."

"Senin her şeyini severim ben," dedi adam içini çekerek.

"Cidden buraya sevişmek için mi geldin?"

"Hayır, sonrasında da konuşuruz diye düşündüm." Emre aniden durakasyarak hareketsiz kalması, kalbinin daha da hızlanmasına neden oldu. Sanki üzerine atlamaya hazır vahşi bir aslan gibiydi, ete acıkmıştı ve kadın karşısında tüylerinden arınmış etine dolgun bir pilice benziyordu. Lezzetli ve ağzına layık...

"Görmek istiyorum," dedi adam şefkatli bir tutumla.

"Hoşuna gidecek güzellikte değilim artık, bence gitmelisin," dedi hüzünlü sesi. Karnı kocamandı artık ve sırtında, göğsünde maziden kalan izleri vardı. Bıçak izleri, acı izleri, karanlık izleri...

"Daha önce hiç bu kadar hoşuma gideni olmamıştı," dedi Emre karnına bakarak. Cemre diliyle kuruyan dudaklarını ıslattı. "Hadi onu görmeme izin ver, sizi seyretmeyi seviyorum," dedikten sonra kadının çekinerek gömleğinin düğmelerini açmasını izledi.

"Karnım basket topu kadar," dedi Cemre hüzünle.

"Bence sen depresyona giriyorsun, bu hiç iyi değil bir an evvel seni sevmeliyim ki ne kadar güzel olduğunu kendin keşfetmelisin."

"Çirkin değil miyim?" diye sordu Cemre karnına merakla bakarak.

"Sen bana dünyanın en güzel hediyesini vermek için hazırlanırken kendini çirkin mi hissediyorsun?" diye sordu Emre, omuzlarını silkerek gömleğini başının üzerinden çekip çıkardı. Çıplak, kaslı göğsü olanca güzelliğiyle gözler önüne serilmişti. Asil bir tutumda yürümesini izledi, sanki bastığı yer titriyordu. Zelzele mi oluyordu yoksa aşktan başı mı dönüyordu? Cemre soluğunu tutarak dövmesine baktı yine, onu ilk oradan iyi etmişti, iyi ettiği yerden damgalamıştı adam onu. Parmaklarının ucunu dövmesine sürttü. Adamın kasları seğirdi.

"Bunu ne zaman yaptırdın?"

"Hatırlamıyorum..." dedi Emre gözleri dalarak, kadının dövmesine dokunan parmaklarını yakalayıp uçlarını öptü yine, hâlâ dokunduğu an vicdanı acıyordu. "Öyle acıyordu kalbim..." Parmağının ucuyla kendi göğsünü dürttü, "Buramdan iyi etmiştin sen beni, ilk buraya dokunmuştun. Kurşunu çıkarmıştın ama izini bırakmıştın. Hiç silinmeyecek izini, ne zaman baksam seni hatırlatan izini... Her baktığımda içimi yaktı bu yara... Sonra bir gece sızdım, sabah kalkıp aynanın karşısına geçtiğimde bu vardı. Benim en büyük cezam sensiz kalmaktı ve ben ne zaman aynaya baksam cezalandırıldım."

Kalbi acıyan Cemre titreyen dudaklarını birbirine kapadı, yaşlarla dolan gözlerini kırpıştırarak sızlayan burnunu çekti ve adamı acıttığı yerden öptü. Emre gözlerini kapadı kısa bir an ve kadın gözlerine bakmak için başını kaldırdı.

"Daha önce bu kadar çok dua etmemiştim," dedi adam yeşil gözlerinde gördüğü hüznü silmek için.

"Ne için?" diye sordu kadın merakla.

"Fark etmesinler diye."

"Neyi?" dedi şaşkınca.

"Benim en büyük hazinemi, seni benden çalmalarından hep korktum." Emre'nin üstü tamamen çıplaktı ama altında hâlâ pantolonu vardı.

"Ben seni severken çocuk gibiydim, bir kere güldün, bak konu nerelere geldi," dedi dudaklarını ısırarak kadın.

"Kötü mü oldu?" diye sordu adam yüzünü avuçlarına sığdırıp dudaklarından soluğunu içerken.

"Sol yanımın en güzel ağrısı oldun, daha ne olsun," dedi Cemre gülümseyerek. Susarak ellerini pantolonunun önüne götürdü kadın ve bir an duraksayarak yüzü gölgede kalan genç kadına baktı adam. Islak gözlerinde yanan kederli ateşi görebiliyordu. Cemre elini karnına sürterek titremesini ve kaslarının seğirmesini izledi.

"Dalga geçmek için epey geç bir vakit," dedi adam portakal büyüklüğündeki soluğunu yutarken.

"İtiraf etmek için de," dedi kadın fermuarını indirirken. Pantolonunun düğmelerini açıp baldırından indirdikten sonra, iç çamaşırlarıyla kalmasını sağlamıştı. Arzusunun kanıtı, ince kumaşın altından bariz bir şekilde göze çarpıyordu. Emre, onu böylesine gergin yapan anı düşündükçe kalbi tekliyor, onu kollarına almak istediyse de kadının hemen böyle bir yakınlık göstergesini reddetmesinden çekiniyordu. Konuşmak için o kadar kararlıydı ki, sevişirken bile susmayacağı her hamlesinden belli oluyordu. Genç kadının gözlerinde gördüğü ıstırap karşısında nefesini tuttu. "Bu yükün altından tek başına kalkabileceğini sanmıyorsun, öyle değil mi? Bu kadar gurur günah değil mi Cemre, bırak seninle acını paylaşayım. Belki yarana ilaç olmam ama sarabilirim, sana cehennemi yaşattığımın farkındayım ama istersem cennetin varlığını da kanıtlayabilirim. Bırak, kadın olmanın keyifli yanlarını öğreteyim sana ve bana olgun bir adam olmanın inceliklerini öğretirken sen, her sözüne seve seve itaat edeyim."

Cemre başını eğdi. Böylesine hassas ve bütün sorunlarını yüklenmiş olan bu erkeğe nasıl yardımcı olabilirdi? Ona bundan sonra, yarım kadınlık ve hasarlı vücudundan başka ne verebilirdi ki? Geriye çekilirken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu adam.

Cemre bir an duraklayarak yüzüne baktı. "Sıra sende dememiş miydin?" Onun vazgeçmesinden korktuğunu idrak eden adam tuttuğu nefesini salarken, titreyen eli sabahlığının ipine gitti ve omuzlarını saran sabahlığı yere bıraktı. Altından dantel ve ipekten yapılma incecik geceliği göründü. Karnını ve göğüslerini sarmalamıştı, üç yuvarlak da harikaydı. Tıpkı onun gibi cesur bir tutumla durdu karşısında ve kumaşı eteklerinden kavradı, başının üzerinden çekerek çıkardıktan sonra ayağındaki terlikleri de bir kenara fırlattı.

Bu haliyle karşısında dikenleri kırılmış çıplak ve yaprakları dökülmüş bir gül kadar savunmasız duruyordu.

"Sana göreceklerin hoşuna gitmeyecek demiştim," dedi Cemre omuzlarını gererek, yüzüne meydan okuyan bir gülümsemeyle bakarken.

Adamın bakışlarında hiçbir hayal kırıklığı olmamıştı, ona ne zaman baksa tutkuyu iliklerine kadar hissettirmişti. Aslında biraz ürkmüş bir hali vardı. "Ya onu hak ettiği gibi sevemez, bilmeden, istemeden incitirse yine," diye çok korkuyordu.

Emre elini kaldırdı gel dercesine, Cemre diliyle ıslattığı dudaklarının hafifçe titrediğini fark ederek adama yaklaşmaya başladı. "İyi bir öğretmenimdir," dedi adam gururla. "Sana gülmeyi yeniden öğretebilirim."

Kadın etini çimdirdi dişlerini sıkarak. "İlk öğrencin olmadığımı biliyorum ama sen yine de söyleme, kaza geliyorum demez," dedi nazlı nazlı.

Adam gözlerine bakıp alnını alnına yaslayıp iç geçirirken ciddiydi. "İlk öğrencimsin Cemre ve ilk öğretmenimsin bu konuda. Ben senden başkasına ne yürek ne de uçkur çözmedim, kalbime sen dokunana kadar. Yemin ederim, kendimi bildim bile hep aklımda Ümran vardı," dediğinde elinin altındaki kadının kasıldığını hissedince omuzlarını saran parmakları yatıştırmak için okşamaya başladı. "Hep ona âşık olduğumu sanarak tüm o kadınlara kör oldum. Çok defa öpüştüm, ama ilk defa seninle seviştim. İlk defa sana dokundum, sen belki genç bir kızdın ama ben de büyük değildim, toy bir delikanlıydım," dedi dürüstçe.

"Şimdi tecrübeli misin?"

"Şimdi en azından seni tatmin etmek için çabalayacak adamım," dedi konuyu geçiştirerek.

"Ne istiyorsun?" dedi Cemre merakla.

"Her şeyi," diye yineledi adam, "Sana ait olan her şey kabulüm."

"Kahrım da mı?" dedi kadın hüzünle.

"Kahrın da başım üstüne, lütfun da..."

Bu çok iddialı bir kelimeydi, başka bir adamın ağzından çıksa abartılı bile bulabilirdi. Fakat Emre Karalı söyleyince, durum kesinlikle öyle değildi. Adamın elini avucuna aldı, önce dudaklarına götürüp parmak uçlarından öptü. Emre soluksuz halde onu izlerken, Cemre gözlerini kapattı, adamın elini yanağına sürttü ve yüzük parmağını emdi. Emre inlememek için dilini sıkarken, "Ben çok kinciyimdir, pişman olacaksın," diye fısıldadı Cemre. Adam gözlerini açarak parmağını dudaklarında gezdirip yanağını avucuna gömdü.

"Çok pişman oldum, o kadar çok ki, senden uzak kalacağımı düşünmek bile pişmanlığımı katlıyor."

Elini dövmesinin üzerine koydu Cemre keyifle. "Kalbin," dedi boğuk bir sesle, "Benim için atıyor mu?"

Adam elini göğsüne indirip, hızla kalkıp inen göğsündeki kalbi hissederken, "Hep senin için attı," diye fısıldadı. Genç adamın eli büyüktü ve neredeyse sol göğsünün tamamını kaplıyordu. Sıcak ve güçlü eli önce okşadı, sonra da göğüs ucunun hassas çevresini parmağıyla dolaşmaya başladı.

"Başım dönüyor." Sözleri ağzından fısıltıyla çıkmıştı adamın, bakışlarıysa elinin yapmakla meşgul olduğu şeye sabitlenmişti.

"Bayılırsan seni taşıyamam," dedi kadın kıkırdayarak.

Gözlerini kaldırıp gözlerine baktı. "Ben seni yatağa taşımadan gözümü bile kırpmam."

Genç kadın gülümsedi. Emre yanında duran titrek elini alıp göğsüne koydu, parmaklarının teninde şekil almasını izledi. "Dokunmalısın."

Cemre tenine dokundu heyecanla, göğüs ucunu nazikçe sıktı parmaklarıyla, fazlasıyla nazikti.

"Daha sert."

Cemre gözlerine bakarken, kaşları çatıldı. "Canını yakmayacağım." Elini çekiyordu ürkerek ama adam izin vermedi. Elinin üzerine elini kapadı, "Dene, acımayacak."

Cemre inanmayınca aynısını Emre ona yaptı ve Cemre tiz bir çığlık koyuverdi ama bunun acıdan mı yoksa zevkten mi olduğunu algılayamadı. Aynısını adama yaptı. Bu seferki dokunuşunu doğrudan kasıklarına kadar uzanan bir hisle ilerlemesini, kaslarının seğirmesinden gözlemledi. O adamın bedenini hissederken, Emre onun saçlarını omzundan geriye atarak, ona doğru sivrilmiş ve uyarılarak dikleşmiş her iki göğsünü de elleriyle kavrayarak, nazikçe okşamaya başladı. Şimdi heyecandan ikisinin de nefesi ağırlaşmıştı. İlk defa bu kadar özgürdüler. Cemre bir adım geriledi. Yutkunarak kanepeye uzandı. Adamın artık tamamen çıplak bir halde yanına diz çökmesini izledi. Bozuk lamba yine titreyerek söndü ama bu sefer Cemre korkmadı çünkü yanında o vardı. O olunca ne karanlıktan ne de ölümden korkmazdı ki onsuzluk kadar. Camdan vuran ay ışığı genç adamın tenine parıltılar saçıyor, çelik gibi sert kol ve göğüs kaslarının üzerine gölgeler yansıtıyordu. Cemre onun durup vücudunu seyretmesini fırsat bildi ve aynı şekilde arzuyla erkeğini izledi. Ona dokunmaya bile kıyamayan adam, karnını keyifli bakışlarla süzüyordu.

Cemre gülümseyerek parmaklarını genç adamın düz saçlarının arasında gezdirdi. "Adil olmak lazım," dedi. "Bu sefer kaçak dövüş yok." Yanakları kızarmıştı.

"Seni artık üzmek istemiyorum Cemre, bir anda oldubittiye gelen sevişmeleri de istemiyorum, dokunmak istiyorum," dedi alçak bir sesle. "Hissetmek ve... tadına bakmak istiyorum." Ciğerlerindeki hava birdenbire yok olmuştu. Saçlarını okşayan Emre üzerine eğilerek bir kolunu genç kadının yanına uzattı. Merakla onu izlerken, "Üşüyorum," dedi Cemre ama oda sıcaktı üstelik hava da soğuk değildi.

"Şimdi ısınırsın," diyen adamın başını göğsüne doğru eğmesini izledi. Genç adamın dilinin göğüs ucuna dokunmasıyla gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Nazikti, belli ki keşfe çıkmıştı. Karnı gibi bedeni kasılan Cemre ses çıkarmamak için yumruklarını sıktı. Yoksa yine durabilirdi ve genç kadının şu anda en son istediği şey onun durmasıydı.

"Hareket etme," dedi ciddiyetle. Dudakları kadının dudaklarının sadece birkaç santimetre uzağındaydı. Dikkatle üzerine uzandı. Derin ve gizemli gözlerine soluksuz bakarken, karnını sertçe dürten erkekliğini hissetti. İkisinin de yüzü yeniden ciddileşmişti. Adam onu kısa bir an seyrettikten sonra geriye çekildi ve başını kadının göbeğine yaklaştırdı. Cemre hızla soludu, göbeğinin titremesiyle birlikte ayak parmaklarının uçları büküldü.

Emre ağzını açarak ıslak diliyle tenini nemlendirdi, kocaman olan göbek deliğinin etrafını sıyırıp geçtikten sonra, yavaşlayarak diliyle karnının alt kısmını keşfetmeye başladı. Gizli bahçeye yaklaştığında duraksadı. Genç adamın nefesi tenini ısıtıp parmak eklemleri mabedini okşarken, gözleri geriye kaydı ve dünya iki saniyeliğine sessiz, gökkuşağı kadar renkli bir alan oldu.

Emre durdu. Kadın dağıldı ve kendini toparlayamadı. Onun kendinden geçmiş hali adamda tatminlik duygusu uyandırdı. Parmakları başka bir yerde olsaydı belki gülümseyebilirdi ama şu anda... evet, böyle bir anda kendine hâkim olması imkânsızdı. Nefes alıp vererek beklerken, soluğunun sesini dinledi. Cemre dudağını ısırdı.

"Aşkım," diye soludu genç kadının kulağının dibine. "Bütün gece boyunca zamanım var. Rahatla, lütfen, sakinleş artık."

Kadının duraksaması uzun sürmüştü.

"Cemre."

Genç adamın kocaman ve becerikli eline uzandı. Bir an için parmakları birbirine dolandı. Genç adam elini öptü, artık onu yönlendiriyordu. Cemre sert ve hızla esen bir fırtınanın etkisiyle soluk soluğa kalarak kendine ve zamana ait tüm hâkimiyetini kaybedene dek devam etti. Vücudu genç adamın altında yay gibi gerilirken, Emre o anda aklını rüzgârla yarışan yaprak gibi hissetti. Cemre titremesi azalıp gözlerini açtığında, yanına uzanmış sabırla bekleyen ve elini sahiplenircesine genç kadının şiş karnının üzerine koymuş

olan adamı gördü. Gözlerinin içinde kamp ateşi tütüyordu. Elini uzatarak hayranlıkla genç adamın dudaklarının çevresinde gezdirdi. "Bu çok tuhaftı," diye itiraf etti.

Onun mutlu olması adamı da mutlu etmişti. Emre doğrularak üzerine yerleşti. İçine girdiğinde, göğsü gürleyerek titredi. Gözleri birbirlerine kenetlenmişti ve Emre o anda gelen tutkunun kendini ele geçirmesine, yüz ifadesini allak bullak etmesine ve de boyun kaslarını germesine rağmen kararlılıkla, Cemre'nin yüzüne bakmaya devam etti. Tutku hızla akan ve önüne çıkan olumsuzlukları silip süpüren bir nehirdi, ikisi de ona kapılmış sürüklenmekteydi. Son bir kez genç kadının içine girdi ve kendini ona sıkıca kenetleyerek, sonsuza dek sahiplenircesine kaldı.

Başı dönen kadının dudakları titredi, adamın aklı kısacık bir an için durdu. Kalpleri hızla çarpan ikilinin tüm sorunları ve endişeleri, bütün düşünceleri yok olmuş gibiydi. Kadının üzerinde yatarken göğsü hızla inip kalkıyordu ve hissedebildiği tek şeyse, kalbinin ağzından fırlayıp gideceği ve tüm kaslarının rahatlamış olduğuydu. Bu huzurun ta kendisiydi. Akıntıya karşı kulaç atmanın adrenalin dolu keyfiydi.

On dakika sonra solukları düzelmiş halde adamın kollarında çırılçıplak yatan Cemre parmaklarını genç adamın göğsünde gezdirerek, onu hafifçe gıdıkladı. Çenesini göğsüne yaslayarak uykuya yenilmek için zaman kollayan yüzünü izledi.

"Emre..." dedi fısıltıyla.

"Hımm?" dedi adam gözlerini açıp kadının parlayan gözlerine bakarken.

Dudağını dişledi Cemre, "Yoruldun mu?"

Emre gülümsedi, bu gülüş ışık kadar parlaktı ve kadının utangaç gözlerinde meşale misali yanıyordu. "Yorulmadım."

Kalbi heyecanla hızlanan Cemre, "Ben de yorulmadım," dedi dudağını dişleyerek.

Adam kadını belinden yakalayarak kollarının arasına aldı ve çenesini omzunun boşluğuna yaslayarak, "Ama bu kadar sık tekrarlarsak canın acır, biraz dinlenmelisin," diye uyardı elini şiş karnına koyarak. Sonra göğsünü yırtan kahkahasını salarken, "Hamile haline bayıldım, hep böyle olacaksan seni hiç boş bırakmamalıyım," diyerek ona sataştı ve kollarından kurtulmak isteyen kadına sımsıkı sarılarak dudaklarını kulağına yapıştırdı.

Ona küsen Cemre alaya alındığını düşünerek yüzünü astı, onu ikna edemeyen adam iç gerdi, tabii ki ikisi de dinlenmedi, iki dakika sonra Emre yeniden içindeydi ve Cemre boynuna sımsıkı yapışmış, dudaklarında tek bir acı söz kalmamacasına onu sömürüyordu.

24. BÖLÜM

Artık hiçbir şeyin değişmesine imkân yok,
gerek de kalmadı zaten alışıyorum alışmaya...

Emre uzun süredir merak ettiği konuyu geçen gece babasıyla konuşmuş, onu iki defa vuranın kim olduğunu sormuş, bahçedeki o adamın neden evini gözetlediğini sormuştu. Onu ilk vuranın ve kaza yapıp aylarca karların kalkmadığı köyde mahsur kalmasını sağlayan kişinin kim olduğunu bilmiyordu Rüzgâr Karalı ama ikinci defa onu kolundan vuran kişinin kimin maşası olduğunu öğrenmişti. Onu öldürmesi için Ümran'ın tuttuğu bir tetikçiydi. Olaydan günler sonra Rüzgâr onu yakalayıp haddini bildirmiş ve sonra adalete teslim etmişti. Ailesi daha fazla gerilmesin diye de bu konuyu saklamış, Cem ile arasında sır olarak kalmasını uygun görmüştü. Bahçeyi turlayan kişi ise... Bu utanç vericiydi ama onun kendi korumalarından birinin olduğunu sonunda açıklamıştı. Torununu özleyince ve ikisinin ilişkisinin kopmasından korkunca böyle bir hile yapmış, sonuçta istediğini başarmış bu olaydan sonra Cemre eve dönmüş, torunu da hem dedesiyle hem de babasıyla aynı çatı altında kalmıştı. Emre babasından bu itirafını dinlerken gülse mi teşekkür etse mi bilememişti. Allah babasını başlarından eksik etmesin, o olmasa ne yaparlardı.

Şimdi Rüzgâr bir sıkıntısını aşmış ama diğer sıkıntısının içine düşmüştü. Utku ve Tutku'nun durumu onun canını çok sıkıyordu.

Bebeğin gelişi, artık bir aile olmaları bile onları kararlarından vazgeçirmedi. Utku ve Tutku'nun son durumları iyi olmadığı için, evdekilere ilişkileri hakkında konu açmaya korkuyordu gizli saklı aşk yaşayan ikili. İki haftadır kaçak göçek buluşuyorlar, her gece birlikte uyuyup sanki hiç birlikte olmamış gibi gün içerisinde uzak duruyorlardı. Tüm ailenin gözleri üzerlerindeydi,

olması gerekeni bekliyorlardı. Emre deli gibi onun ağzından çıkacak tek kelimeyi bekliyordu ama Cemre öyle ketumdu ki, ağzını açıp da ona dünyanın en mutlu olacağı "Evet'i," vermiyordu. Cemre dönüp genç adamın yüzüne bakınca, koyu ve ciddi gözlerinin haylazlıkla parıldadığını gördu. Kalbi kaburgalarını gıdıklarken duyuları birdenbire harekete geçti. Daha yarım saat önce bu kahve gözlerde, nefesini kesen bir tutku, özlem ve arzu cereyan etmişti. Bazen ona öyle bir bakıyordu ki Emre, kadın başına poşet geçirilmiş kadar soluksuz kalıyordu. Bu adam istese onu tamamen mahvedebilirdi, bu yüzden hâlâ korkuyordu.

Cemre şaşkın gözlerini kırpıştırırken, aynı tutkunun girdabına sürüklenen adam nefesini sakinleştirebilmek için durdu. Bakışları aralık dudakları ve gözleri arasında gidip geldi. Hangi favorisi daha cazipti karar veremedi. Onu asla öpmemeliydi. Biraz daha sakin olsaydı, ona karşı koyacak gücu kendinde bulurdu, ya da en azından "Evet" demeden onu almazdı.

Gerçek şuydu ki genç kadının dudaklarını kendi dudaklarında hissettiği anda aklı başından gidiyordu. Kadının sıcak dudaklarında tutkunun ve özlemin tadı vardı. Diliyle ağzını okşadığında ve göğüsleri göğsüne yaslandığında, erkekliği tümüyle sertleşiyor ve mantığı devreden çıkıyordu.

Sağduyusu ona mümkün olduğunca uzak durmasını söylüyordu. Bu gece olanları bir uyarı olarak kabul edip, geri çekilmeliydi. Nefes almaktan nasıl vazgeçemiyorsa, ondan da öyle vazgeçemiyordu.

Belki de bütün meseleyi olduğundan daha karmaşık bir hale getiren asıl sebep, onun vazgeçtim demesinden korkması oluyordu

Bahçede çocuklarla biraz vakit geçirip odaya girdiğinde ev sessizdi, Cemre odanın diğer tarafında, uzun Fransız pencerenin önünde duruyordu. Yine elinde bir kitap vardı, meraklı gözleri hızla satırları arşınlıyordu. Öyle tutkuluydu ki okurken, o kitap okusun, Emre onu saatlerce gözünü kırpmadan izlesin istiyordu. Heyecanla ya da hüzünle parlayan profili narindi ve güneş ışığı koyu parlak saçlarında ışıldıyordu.

Onu genelde örtülü görmeye alışık olduğundan sebep bu meleksi hallerini görünce nefes alamıyordu. Garipti, normalde umursamadığı bir tutumdu örtü ama Cemre hayatına girdiğinden beri farklı tepkiler veriyordu. Mesela kapı çaldığı an ilk zil yerine şalına koşan kadını kollamak için kapılara hep o bakmak istiyordu, giyimi konusunda çok dikkatliydi. Üzerine çok yapışan dar kıyafetlerden kaçınıyordu. Normalde Emre kadınının güzelliğini sergilemesinden gurur duyardı ama Cemre kazara dar bir kıyafet giysin, ondan daha fazla rahatsız olup değiştirene kadar huysuzlanıyordu. Hiçbir erkeğin görmediği ipek saçları şu dünyadaki en kıymetli hazinesi olmuştu, onlara kendisinden

başkası dokunmuyor, koklamıyor, görmüyordu. Cemre kadife kutular içinde saklanan pırlantasıydı, öyle değerliydi, kendinden başkasının gözü onun saf parlaklığına ilişmesin istiyordu.

Cemre ona döndü ve yüzüne güneşin alacalı ışıkları vururken göz rengi açılan yeşil hareleri kısılarak ona göz kırptı. Yüreğinin daraldığını hissetti, ilk bakışında sanki fiziksel bir darbe almış gibi yalpaladı kalp atışları. Sarpa sardı bedeni. Genelde birini birkaç kez görmenin hissedilen heyecanı ve şoku yatıştırdığı bilinirdi. Fakat söz konusu Cemre'ye olan duyguları olunca, genç kadını her görüşünde içinde kopan fırtınalar hem bedenini hem de aklını ele geçiriyordu. Onu her gördüğünde özleminin derinleşmesinden, arzusunun daha da çok artacağından korkuyordu. Bir insan her gün aynı yemeği yese bıkardı, aynı filmi izlese sıkılırdı, aynı işi yapsa cayardı ama adam onu her gün aynı şekilde yaşmaktan nedense bıkmıyor, aksine onu yaşamayacağı korkusundan dehşete kapılıyordu. İşte ironi olan buydu! Ona kavuşmuştu ama doymuyordu, her saniye eli üstünde, gözü üstündeydi ama yetmiyordu. Bazen kolları arasında yatarken bile öyle özlüyordu ki onu, sımsıkı saran kolları yüzünden kadın rahatsızca kıpırdandığında bunu idrak ediyordu. Severken içine almak, öperken koklamak istiyordu.

"Emre," dedi yüzünü ona dönerken. Silueti şimdi de pencerenin tülleri savrulan açık çerçevesinin önündeydi, yüzü ise gölgede kalmıştı. "Neden öyle bakıyorsun?"

Yeşil göllerin derin sularına benzeyen gözleri tedirgin olduğunu ele veriyordu. Emre onun ellerinden kayıp gitmesinden ne kadar korkuyorsa, Cemre de en az onun terk edip gitmesinden o kadar ürküyordu. Başını iki yana salladı kadına dikkatli adımlarla yaklaşırken. "Çay içer misin?" diye sordu.

Cemre sanki ondan kaçar gibi pencereden uzaklaşırken, Emre genç kadının yüzüne baktı ve bu düşüncelerin kendini hiç sakinleştirmediğini anladı.

"İçemem."

Cemre durdu. Sırtı dimdikti ancak omuzlarının duruşundan kollarını sanki kendini savunmak istercesine bedenine sarmış olduğunu biliyordu. Neden korkuyordu hâlâ, onu asla terk etmeyecekti, ya da *'yaşadıklarımı bir intikam oyunu'* diyerek acıtmayacaktı. Ona güvenmesini, eskisi gibi olmasını o kadar çok istedi ki. Bu duruşunun, ürkekliğinin sebebi kendisiydi.

"Bir sıkıntın mı var? Neden benden uzak duruyorsun?" dedi Emre yavaşça, cevap verip vermeyeceğini merak ettiği uzun bir sessizlik oldu. Sonra genç kadının sakin ve her türlü duygudan yoksun sesi duyuldu. "Senden kaçtığım yok, sadece her an arkanı dönecekmişsin hissi tüylerimi ürpertiyor."

Emre kaşlarını çattı fakat aklına gelen soruyu soramadan, kadın arkasını dönerek odanın ortasına yürüdü. Güzel ağzı yine kilit olmuştu, kaşları ise çatıktı. Melek yüzü allak bullaktı, sanki üzerinde kendini ele geçirmek üzere olan dehşet duygularını bastırmak ister gibi bir hal vardı. Elini şiş karnının üzerinde gezdirirken, bebeğinden çok kendini yatıştırır gibiydi.

Emre genç kadına sadece baktı ve bekledi. Aralarındaki mesafenin bu kadar büyük olmasının sebeplerini nasıl yok edeceğini düşündü. Kederli başını eğdiği an camın önünde bir gölge gibi çizildi kadının bedeni. Anahtarlığına taktığı o siyah hamile kadın silueti gibiydi Cemre, düşünceli ve karanlık.

"Annemlerle bu konuyu konuşmamız gerekiyor," dedi sonunda ağzındaki baklayı çıkarmaya karar veren Cemre.

Aynı odanın ortasında dururken öylesine uzak ve yalnız bir hali vardı ki, ellerini birbirine sıkıca kenetlemiş, sanki ezberlediği bir şiiri zorla okuyacak çocuk gibi ürkekti hali ruhaniyeti.

"Çay..."

"Ne?" dedi Cemre şaşkınca, beklediği tepki bu değildi.

"Çay içmek istiyorum, taze mi?" diye sordu Emre umursamazca konuyu değiştirerek.

"Yeni demledim," dedi yüzü asılan ve ne zaman konuyu açsa kapayan adamın tepkisinden çekinen Cemre. Üzgün halde salondan çıktı, iki dakika sonra elinde çay tepsisiyle gelerek servis yaptı. Emre onun durgun halini izlerken, o sessiz ve kaygılıydı. Cemre, adamın karşısında duran kanepeye oturduğunu görünce, içi rahatladı. En azından bu sefer konuşmaktan kaçmıyordu. Görmeyen gözlerle genç adamın ince belli bardağını kendine çekmesini ve şeker ilave etmesini izledi.

"Şekeri bırakman gerekiyor," dedi hüzünlü bir sesle, genç adamın uzattığı bardağa baktı. Ona mı hazırlamıştı? "Şeker kullanmıyorum artık, sağlığa çok zararlı." Bir an onun doktor olduğunu unutmuş gibiydi.

Emre ona alaylı bir bakış attı. "Öyle mi, hiç duymamıştım. Hadi çayını iş, sen şekersiz içemezsin kendini kandırma."

İçemezdi. Cemre çayından bir yudum alırken, Emre onun huzursuzluğunu izledi. Neden tedirgindi, bugün gözden kaçırdığı bir şeyler mi vardı, kendisine henüz söylemediği bir şeyler?

"Bir sıkıntın mı var Cemre?"

Cemre bardağını çay tabağına indirip avuçlarının arasında, sıcak yapısını tutarken, başını olumsuz anlamında salladı.

Uzun bir süre sustu ikili ve Emre soğumakta olan çayını yudumladı. "Benim bir derdim yok, sadece yorgunum." Adam ona bakarken yüzündeki alaycılık yerini meraka bırakmıştı. "Yorgunluktan fazlası bu Cemre, bir şey var sende, bugün dünden farklısın. Rahatsız mı oluyorsun, konuşmak istediğin konu bizim şu andaki ilişkimiz mi?"

"Metresin oldum," dedi kadın üzgünce. Sızlayan gözlerini başka tarafa çevirdiği anda yanağından iri bir damla süzüldü. Ondan evlilik adına bir hamle beklemişti günlerdi ama o ne konuyu ailesine açmış ne de evlenme teklif ettiği günden sonra ağzına bu konuyu almamıştı. Aklı başına gelmişti belki de, alacağını alınca sıkılacağını anlayıp zaman doldurmaya başlamıştı. Cemre kendini denize fırlatılmış içi boş pet şişe gibi hissediyordu, oradan oraya savrulan bir çöp gibi değersiz...

"Gerçekten mi?" dedi adam dalgınlığını yararak.

"Hâlâ dalga geçiyorsun." Titreyen dudakları bükülmüştü.

"Cemre sen benim karımsın, ne metresi! Biz hiç boşanmadık ki."

"Biz evli değiliz, dini nikâhın kimse nezdinde bir önemi yok artık."

"Evliliğin bir imzadan ibaret olduğunu mu düşünüyorsun cidden?"

Kadının gözleri gölgelendi. Parmağının ucunu bardağın etrafında gezdiriyordu. Dudağını ısırdı. "Furkan bugün okulda kavga etmiş."

"Neden?"

"Annesinin bir sürtük olduğunu söylemişler." Hıçkırıkla dolan sesi giderek uzaklaşır gibiydi.

Emre çok rahat bir tutumla, "Eminim onlara annesinin namuslu bir kadın olduğunu anlatmıştır," diyerek çayını yudumladı.

Adam susunca, Cemre ona tedirgin bir bakış attı. Bu gün onu gördüğünden bu yana ilk kez kaşlarını çattı, ona sıkıntısını açmıştı ve adam içini rahatlatacak tek kelime etmemişti. Emre daha da normalleştirdi durumu. Sanki adama ilişkilerinin insanların gözündeki durumundan bahsetmemiş gibi, "Cemre o erkek çocuğu, kavga edip barışır. Yoksa senin kaygının sebebi bu değil mi?" demişti.

Cemre neredeyse pişman olacaktı ona bu konuya açtığına çünkü adam bu umursamaz tavrıyla onu deli ediyordu. Yüzündeki huzur o anda yok oldu, bakışlarını başka yöne çevirdi. Çayının geri kalanım bitirerek bardağı sehpanın üzerine bıraktı ve sıkıntıyla ayağa kalktı. Onunla birlikte Emre de ayağa kalkarak, yaşlarla parlayan yeşil gözlerinin içine baktı.

"Gidip küçük erkekle bir sohbet edeyim, bakalım erkek erkeğe halledebilecek miyiz bunu? Sana ihtiyacımız olursa seslenirim," dedi, öyle sakin ve

doğal bir rahatlıkla. Kadının huzunlu bakışları altında kapıya yaklaştığında durdu ve "Yatağın üzerine sana bir paket bıraktım. İçinde seni hayal ettim alırken. Bugün onu giyersen çok mutlu olurum," dedi keyifle göz kırparak.

"Elbise mi aldın?" dedi burnunun direği sızlarken, hiç mutlu olmamıştı.

"Bugün benim doğum günüm," dedi adam ve kadının gözleri iri iri açıldı. Kafayı o kadar çok medeni haline takmıştı ki, unutmuştu, onun doğum gününü unutmuştu. Ama nasıl olur, alarm kurmuştu telefonuna, üstelik kimse de söz açmamıştı. Oysa Esme annesi çok dikkat ederdi bu konulara ama o bile söz etmemişti. "Her ne kadar bunu unutsan da, akşam seninle baş başa bir yemek istiyorum, bana bu kadarını borçlusun. Güzelce süslenirsen belki affedebilirim bu hatanı."

Emre çocukların odasına çıkarken, Cemre suçluluk içinde yatak odasına gitti, onun yatağın üzerine koyduğu büyük hediye paketini açtı. İçinde ekru, uçuş uçuş şifondan uzun bir elbise vardı. Beline kadar Fransız danteli ve kum boncukları ile işlenen kıyafet karnını saklayacak kadar genişti.

En azından bugün keyfini kaçırmamak için özenle hazırlanarak bu meseleyi yarına bıraktı. Çocukları annesine teslim edip yemek yiyecekleri mekân için yola düşmüşlerdi ama hâlâ içindeki huzursuzluğu yenememişti. Güzel yüzünde hafif bir makyaj parlayan Cemre, dalgın başını cama yaslayarak, yoldan hızla geçen trafiğe bakarken, Emre karnının üzerinde duran eline uzandı. Araç kırmızı ışıkta durduğunda karnını okşadı, her zamanki gibi şefkatle ve elini kendine çekip parmaklarının ucundan öptü.

"Hamileliğin bu kadar yakıştığı başka bir kadın görmedim, her geçen gün daha da güzelleşiyorsun."

"Teselli sözlerin inandırıcı değil, her geçen gün biraz daha varile dönüyorum. Ayaklarım şişiyor, karnım bin kilo oluyor. Şallarım bile yüzümdeki iki elmayı saklayamıyor. Fok balığına döndüm."

Emre onu kızdırmamak için sadece gülümsedi ve bu tepkisine daha çok kızan kadın elini çekerek "Hoşuna mı gitti, pişmiş kelle gibi ne sırıtıyorsun?" dedi hırçınlıkla.

"Hem doğum günümü unuttun, hem hediye almadın, bir de üstüne kapris mi yapıyorsun? Tehlikeli sularda yüzüyorsun Çöl Gülü."

"Tehdit mi ediyorsun sen beni?"

"Yağ gibi suyun yüzüne mi çıkıyorsun?"

"Üf," dedi Cemre huzursuz bir sesle. "Daha kaç kere başıma kalkacaksın bunu?"

"Sanırım bir dahaki seneye tatmin olana kadar."

Emre aracını sahil kenarında bir restoranın önüne çekerek onun inmesine yardımcı olurken, geceyi aydınlatmak için yol üzerine serpilmiş meşalelere bakan Cemre, "Kendine doğum günü partisi mi düzenledin yoksa?" diye sordu.

"Evet," dedi adam kızın elini tutup onu içeri nazikçe çekerken. "Bunu bir fırsata çevirdim, baş başa romantik bir yemek iyi olmaz mı?"

Olurdu tabi, hem belki o zaman yine evlenme falan teklif ederdi, belki de Cemre ona konuyu açar rahatlardı. Her yerde kırmızı güller vardı, hafif rüzgâr onları sağa sola uçuşturuyordu. Cemre etrafa bakarken şaşkınca, "Bu gece bizim için özel olsun istedim, bir dahaki seneye senden beklerim böyle bir sürpriz," diye belirtti adam, utançla gözlerini kaçırdı Cemre. Nasıl unutmuştu hâlâ anlamıyordu.

Girişten geçtiler, balonların olduğu alana geldiğinde, ensesinde garip bir ürperme, karnında tuhaf bir his oluştu ve o anda bahçenin kenarında sessiz duran kalabalık alkışlar halinde onları karşıladı. Cemre şaşkınca etrafına bakarken, tüm ailenin burada olduğunu fark etti. Uzun ekru elbisenin içinde bir meleğe benzemekteydi.

"Emre ben şaka yapmıştım, sen cidden parti mi veriyorsun?" diye sordu Cemre şaşkınca.

Emre gülümserken onu deniz kenarındaki büyük masaya yönlendirdiğinde, etrafta Sinan Özen'in sesi yankılanmaya başladı.

Sen kaderimsin aşkın ta kendisisin.
İçimde kocaman bir dünya kurdum,
O dünyanın kalbisin.
Yazılmış tüm aşk türküleri sanadır sana...
Bu yangınlar bu yağmurlar sanadır sana...
Sana bir şey söylemek istiyorum,
Kulak ver bana.
Seni çok ama çok seviyorum.
Ve bunu bağıra çağıra,
Söylemekten hiç utanmıyorum.
Sevdiğini söylemekten utanan insan,
Korkağın biridir.
Sen benim yanımdayken,
Hiçbir şeyden korkmuyorum.
Seni çok ama çok seviyorum.
Ve bunu bağıra çağıra,

Söylemekten hiç utanmıyorum.

Sevdiğini söylemekten utanan insan...

Ve Cemre beyaz tüllerle süslenen masanın önünde durduğunda, herkes onları alkışlamaya başladı. Utançla etrafına bakarken, hızla soluyarak sevdiği adamın mesut gözlerine bakmak için döndüğü anda, onu elinde kadife bir kutuyla karşısında heyecanla beklerken buldu. Cemre ağzını açtı şaşkınlıkla, iri bir damla yaş kirpiğine takılarak yanağına düşerken, Emre kırmızı kutunun içindeki yüzüğü çıkararak, "Lütfen beni sevmekten vazgeçme," dedi çatallanan sesiyle. "Beni sevmekten hiç vazgeçme!"

Cemre hıçkırarak ağlarken, arkadan sesi gelen Ece, "Hâlâ duymadık," diye bağırdı ve Cemre'nin başına inciden yapılmış beyaz taçlı uzun bir duvak taktı.

Cemre gülerek ona baktı, iki yanağında iz bırakan mutluluk gözyaşlarıydı. Sevdiği adamın ıslak gözlerinin sisi yüzünden görüş alanına girmesi zaman alırken, "Neyi?" diye nazlandı.

Ona kaşlarını çatan Emre boğazına kaçan sesini bulmak için öksürürken, "Diz çökmemi beklemiyorsun herhalde," diye huysuzca söylendi. Ve daha ne olduğunu anlayamadan bir yanında Pelin, diğer yanında Ece belirerek, ellerini omzuna koyup ona zorla diz çöktürürken, "Allah'ım bu manzara için bir ömür bekledim," diyen Ece'nin kafasına vurdu Pelin kızarak.

Emre koca göbeğinin önünde huzursuz olurken, her an uçan balon gibi havalanacağını hisseden Cemre kıkırdıyordu. Emre önünde diz çökerken Pelin ve Ece geriye çekildi, genç adam etrafına bakarak, "Bu anı biri resimlerse, yemin ediyorum gebertirim," diye tehdit etti. Güler miydi, ağlar mıydı bu haline karar veremedi Cemre ve Emre'nin gözleri amcasına kaydı, elinde cep telefonuyla resmini çekiyordu. Rüzgâr tek kaşını kaldırarak, "Sanırım bu biraz sıkar," dediğinde, herkes bıyık altından güldü. Ece babasının elinden telefonu alarak yanağından öperken, Emre dişlerini sıktığı gibi boğazını sıkan kravatını gevşetmek için çekiştirdi.

"Nasıl ki adınla beraberdim şu ana kadar, şimdi gelecek zamanda da ömrünle bir bütün olmak istiyorum," dedi daha önce ezberlediği şeyleri söylerken ama bir anda sustu. Alnı tomur tomur terlerle dolarken, "Devamı neydi lan?" diye abisine dişlerinin arasından tısladı. Utku cebinden çıkardığı kâğıda bakarken acemi bir heyecanla, herkes kahkaha attı.

Emre abisine el işareti ile okumamasını belirtirken ayaklandı. "Her yıl doğum günü hediyem olur musun?" dedi bir anda ve alkışlar koparken gözyaşları içinde başını sallayan kadın, "Evet," diye fısıldadı. Ona kocaman gülen Emre yüzüğü parmağına takarken eli titriyordu. Kalbi duracak gibi yavaşlarken onu kollarına alıp, yüzünü boyun köküne gömüp kokusunu derin derin

içine çekerek sımsıkı sarıldı. O anda bacaklarına sarılan minik kollarla kocaman bir koloni olurken bu güzel aile, bu anın güzelliğine dayanamayan Sancaklar ve Karalı kadınları çoktan muslukları aralamıştı.

Nikâh keyifli geçti, sonrası da öyle oldu. Etraflarında sevdikleri, içlerinde bitmeyecek bir huzurla... Emre artık her anlamda karısı olan kadının elini kaldırıp parmaklarının ucundan öperken, "Öyle bir dağıttın ki içine beni, nereyi toplasam bir parçam kayıp kalıyor sende," dedi şefkatli sesiyle.

Dudakları titreyen kadın hıçkırarak gülerken, "Öyle bir topladın ki beni kalbinde, ne zaman dağılmak istesem sana çarpıyorum, birleşiyorum," dedi içtenlikle. Ve adamın kolları açıldı, onu içine davet ederken şefkatle, "Bundan sonra bir ömür burası senin yastığın," dedi huzurla.

FİNAL

Hiçbir adam sırları olan bir kadını yatağında ve hiçbir kadın sürekli güvensizliğini bakışlarıyla üstüne yıkan bir adamla aynı nefesi paylaşmak istemezdi. O yüzden, bir aylık çiçeği burnunda evli kadın ona kuşkulu bakışlar atan adamla tüm gemileri yaktı. Bu sebepten daha ilk kavgalarında patlama sandıklarından büyük bir hale gelmişti, dilleri bir kılıç, sözleri bir balyoz, bakışları birer mızrak olmuş, dokunduğu yeri dağlayıp atmıştı. Ne Emre onu ağlatmak istemişti kavganın sonunda, ne de Cemre onu acıtmak istemişti ama ikisi de diline kilit vuramayınca, acı söz olup ortalığa saçılmıştı. Cemre gözyaşları içinde sitem ederken, adam bu tanımadığı tutuma razı gelmeyecek kadar katıydı. O yüzden ne dilinin ne de düşüncelerinin ölçüsü vardı, her kelimesi kadını yerle bir ediyordu. Sonunda dayanamadı, sakinleşme evresinde içindeki sözleri ortalığa attı.

"Sen kimsin, ben seni tanımıyorum bile," dedi adam acı içinde.

"Sordun mu? Bir kez olsun bana benim kim olduğumu sordun mu? Sevmek için emek, anlamak için zaman, tanımak için lisan gerekti. Biz aynı ülkede farklı dilleri konuşan yabancılardık, senin dediğin gibi; ben Arap Kızıydım, sen Türk, birbirimizi bir türlü anlayamadık."

"Asıl sen anlayamadın Cemre, hangi dili bilirsen bil, gözlerin konuştuğu lisan aynıydı. Ama biz konuştuklarımız kadar susup dinlemesini bilseydik içimizin, bugün bu halde olmazdık."

Kız omuzlarını dikleştirdi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Seni... Sadece seni bilmek istiyorum. Acını, sevincini, korkularını bilmek istiyorum. Yaralarını sarmak istiyorum."

"Benim yaram öyle derindeki, saramazsın dedim kaç defa. Öpüp de iyi edemezsin," dedi kız sessizce ağlarken. Adam ona yaklaşmaya kalkınca başını dikleştirerek elini aralarına siper edip onu durdurdu. "Adım Kevser Qasem..."

diye başladı dökmeye içini. "Üç çocuklu bir petrol zenginin ortanca kızıyım. Refah ve bollukla sürdüğümüz huzurlu bir evimiz, her badireyi atlatıp, tam kaybettim dediği anda yıllar sonra kavuştuğu aşkına hayranlıkla bakan bir adamın kıymetlileriydik. En büyüğümüz abim Cirrus'tu. Ama arada bir yaş olduğundan abi demezdim ona. Her şey öyle güzeldi ki, cennet gibiydi vatanımız, sonra bir gece zebaniler bastı, cehenneme döndü şehrimiz. Ne oldu, nasıl oldu anlayamadan, evimiz başımıza çöktü. Enkaz altından tek başıma çıktım, etrafımda ailem yoktu. Üzerimde annemin hiç giymediği gelinliği vardı çünkü bu bela başımıza biz oyun oynarken gelmişti. Sokaklarda onları aradım ağlayarak ve tam bulduğum anda beş zebani önüme geçti. Ben daha 12 yaşındaydım umutlarımı çaldıklarında, bana kadınlığın acı olduğunu, insanlığın hayvanlardan bile daha aşağıda bir yerlere saklandığını öğrettiler. Ben artık... Ben artık..." Hıçkırarak ağlamaya başladı ve bedenine dolanan kollar onu hızla inip kalkan sinesine çekti. Saçlarını öpüp koklarken, "Şişttt, şitttt," diyordu Emre de ağlayarak. O geceyi anımsadı, o gece ne kadar acı çekeceğinin fragmanını izletmişti Cemre onlara...

"Kurtuldum, ama yarım, ama tek, ama bir yanım hiç onarılmayacak enkazlarla çevriliyken. Sonra beni Maral annem buldu, o da kimsesiz kalmıştı. Biz birbirimize tutunduk, ben geçmişi unutmak, o beni yaşatmak için savaştı. Sonra bana Cemre dedi birden... ***'Cemre'm, ömrüme son nefesimde düşen yaşam savaşım.'*** Adım Cemre oldu, günlerce, gecelerce yürüyerek Türkiye'ye geldik sığınmaya. Adım kayıtlara Cemre diye geçti, o gece ölmüştü Kevser, artık bu hayat Cemre'nindi."

Cemre anlattı, o gece sonrasını, hayatta kalmak için nasıl çabaladıklarını, erkeklerin aç nefsinden, kadınların kıskanç gözlerinden, mahalle baskısından, köylerdeki temiz insanların bağnaz düşüncelerinden saklanmak için dağ başında kendilerine bir cennet inşa ettiklerini... Maral Hanım'ın hastalanana kadar ona nasıl el bebek gül bebek baktığını ama o hastalanınca tüm yükü omuzlayıp hem namusunu, hem canını nasıl koruduğunu...

Hiç bu kadar açık olmamışlardı birbirlerine, hiç böyle oturup sohbet etmemişlerdi ikisi de derinlemesine. İlk kez de bir sevdanın ne demek olduğunu keşfetmişlerdi. Sevda bütünlüktü, sevda tek beden değil tek yürek, tek yaşam olmaktı.

Madem sırlar kalkmıştı, o zaman gerçekler her yere saçılmalıydı. Amerika'ya gittiklerinde Ümran'a tutunmak için ne kadar çabaladığını ama her elini uzattığında gözünün önüne gelen yüzle pişmanlıkla sınandığını anlattı Emre de. Ümran dışında bir sürü kadınla olduğunu ama ne içinden, ne aklından atamayacağını anladığında, herkesten elini eteğini çekip sadece mesleğine odaklandığından bahsetti. İkisi de acıttı, ikisi de kanattı yaralarını ama

sonra merhem olmak için üfledi̇ler acılarını... Sonra bir gün Ümran'ın karşısına gelip hamile olduğunu söylemesi ve babasının, kocası dururken başka bir adamdan çocuğunun olduğunu duyduğunda onu evlatlıktan reddedeceğini söyleyerek, Emre'yi babalığa ikna etmesinden bahsetti. Babalık oyununun, sorumsuz Ümran yüzünden gerçeğe dönmesi ve kızına her baktığında, onu koruyup kolladığında, yaşamak için gereken sebebin aslında sadece o olduğunu keşfettiğini anlattı. Mira büyüdükçe umutları, huzuru da büyümüş, baba olmayı öğrenmişti. Mira'nın babasının kim olduğu umurunda değildi, onun gerçek babası Emre'ydi. Annesinin kim olduğu da umurunda değildi, onun gerçek annesi Cemre'ydi.

İnsan içinde taşıdığı yük kadar ağırdı hayata, omzuna aldığı sorumluluklar kadar kamburlaşırdı umuda... Onlar artık taşıyamayacakları yükleri paylaşmasını öğrenmişti, iki elin sesi olduğunu, gönle çizilen yaraların sevgiyle sarıldıkça iyi olduğunu keşfetmişlerdi. İnsan en çok acıyınca tutamazdı dilinin iplerini, en çok kırılınca akıtırdı gözlerinden incilerini ve en çok sevince kaldırırdı tüm bentlerini ve kapılarını...

Herkes bilirdi ki, kalbi yorgun olanın dili keskin olurdu. Ya kalbi yorgunun yanında olmayacaktı, ya da yanında olduğunun kalbini yormayacaktı ikili, onlar zor olanı seçti. Mücadeleye devam etmek için kalplerini birbirlerinin avucuna koydu. Yola, biri diğerinin canını içine emanet ederek devam etti. İşte o zaman taçlandı sevgi, huzur başa kral, sevgi ise cariye kesildi. Ne kavgalar o günden sonra hanelerine, ne de kuşkular içlerine uğramadı. Ağladı Cemre, bu andan sonra da defalarca ağladı ama hepsi mutluluktandı. Emre onun gözünden akacak her acılı damlaya ömrünü verirdi. Ağlatmamak adına elinden gelenin en iyisini yaptı ama kadınlar kırılgan varlıklardı, hele de duygusal ise oto çöpe ağlardı. O da bunu bildiğinden ağlattı ama her damlayı mutluktan akıttı.

Yalan söylemenin çözüm olmadığını, insanın hatalarıyla, gerçekleriyle yaşamaya alışması gerektiğini öğrendiler, öğrettiler çünkü bir şeyi saklamak çözüm değildi, hakikat er geç ortaya çıkıyordu.

Bugün yüzleri gülüyorsa, bu da dürüst olduklarındandı. Henüz doğum kilolarını tam anlamıyla veremeyen Cemre, kollarında tuttuğu bebeği Türkü ile garip sesler çıkarak oynarken, kızına adını koyduğu günü hatırlayıp gülmüştü. Emre onu severken türkü gözlüm diyordu hep, Cemre'de yanık sesiyle türkü söylemeyi çok seviyordu. O yüzden kızının adını Türkü koymuştu, onların aşkını anlatan en özet isim birçok duyguyu içinde barındırıyordum.

"Türkü gözlüm," dedi kızına tıpkı kocası gibi.

"Bu kadar soğuk bir evde bu kadar tatlı bir kadının olması ne büyük mucize türkü gözlüm," diye arkasından seslenen adamla, bakışlarını o tarafa çevirdi.

Daha arkasını dönmeden, "Bu kadar soğuk bir evde, bu kadar güzel seven adam ne büyük bir mucize," dedi, aynı onun kadar içtendi. Kızının elini sallayarak oynarken, onun geldiğini hissetmemişti, huzurla gülümsedi.

Kadın döndüğünde onun gülümsediğini görünce aklı yine karıştı adamın.

Cemre kaşlarını çattı, bu adama arada iyi saatte olsunlar mı uğruyordu anlamıyordu ki, bazen sanki taş kesilip zamandan kopuyordu. Yine öyle olmuştu, bak işte, yine yapıyordu. Korkutuyordu. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

Adam garip bir huzurla silkelenirken, "Sadece bir evi bir yuvaya dönüştürebilme kabiliyetine bakıyorum," dedi eskisi gibi. Sonra da tıpkı Buğlem'in sürekli dediği gibi "Sen cidden melek misin?" diye ekledi.

Onun yine dalga geçtiğini sanan kadın homurdandı. "Bazen çok itici oluyorsun." Kırılmış ve küsmüştü yine ve adam bunu anladığı anda, onu birdenbire kendine çekerek dudaklarına sert ve hızlı bir öpücük kondurdu. "Biraz kendini aşmalısın sevgilim, kelimelerin yerinde sayıyor."

"Biraz kendini geliştirmelisin sevilim, klişelik sesine yayılıyor," dedi ona çanak tutarak.

Alayla şımaran kadın başını kaldırdığında adam hâlâ nefes almaya çalışıyordu.

"Öyle bir girdin ki dünyama," dediğinde soluk soluğa, kadın alaya alarak, "Hepsi bir anda oldu Allah'ım, nasıl çarpıldım anlayamadım," diye sataştı.

Emre yine derin derin bakınca ve Cemre kendinden beklenmedik bir sessizlikle duraklayınca "Elinin değdiği yer cennet oluyor Cemre'm, seni kazanmak için kime ne iyilik yaptım anlayamadım," diye açıkladı.

Yutkunmaya bile korkan kadın kirpiklerini kırpıştırdı. Emre boğazını temizleyerek geriye çekildi. "Aslında sana bir sürprizim var," dedi kızını kadının kucağından, ne olur ne olmaz diye alırken. Cemre merakla bakarken eline uzandı ve kızını koklayarak öpen adam kapıya yöneldi. Kadın peşinden sürüklenirken, "Emre, ablamlar yemeğe gelecek sonra versen hediyeni," dedi meraklı sesiyle. Şimdi ona dünyayı unutturacak bir şey gösterirdi, hiçbir hazırlık yapamadan kendini kocasının kollarına atmasını sağlardı. Yok, bu olsun istemedi.

Emre onu bahçeye çıkardı önce, sonra bahçede bekleyen ailesinin yanına götürdü. Cemre ona dikkatle bakan millette bir gariplik olduğunu sezerken, Emre kollarında agulayan kızını annesinin kucağına nazikçe bıraktı. Esme torununun mis kokusuyla ciğerlerine bayram çekerken, Cemre babasına dönerek, "Neler oluyor baba?" diye sordu merakla. Rüzgâr gülümseyerek başını salladı. Emre karısını bahçenin yan tarafına yürüttü. Buğlem ve Furkan orada bir adamla sohbet ediyordu. Adamın arkası dönüktü. Kaşlarını çatarak, "Misafirimiz mi var?" diye sordu.

"Misafir sana gelmiş," dedi Emre karısının omuzlarını tutup misafirin olduğu yere ittirirken. Buğlem annesini görünce heyecanla yanına koşup elini tuttu. "Anne bak kim geldi?" dedi gözleri parlayarak. Geleni o da mı tanıyordu? Ve misafir oturduğu sandalyeden kalktı, onu gölgeleyen ağacın dibinden çıktı. Uzun boyu, kısa saçı, hatta ensesi bile tanıdıktı. İşte o anda dünya durdu. Çiçekler kokmadı, rüzgâr fısıldamadı, yapraklar kıpırdamadı. Cemre ellerini ağzına kapayarak inanamaz bir ifadeyle bakarken omuzları sarsıldı. Karşısındaki uzun boylu zayıf ama buna rağmen yakışıklılığından gram fire vermeyen yeşil gözlü adama bakarken hıçkırdı.

"Cirrus..." dedi fısıldayan sesiyle, rüya gördüğünü sandı. "Sen misin?" dedi gözlerine inanamayarak. Adam gözleri bir göl gibi sularla dolmuş halde dalıp ona bakarken, tekrar sordu. "Cirrus... Sen, gerçek misin? Sen misin sahiden?" dedi ve öyle büyük hıçkırdı ki bu sesi duymayan kalmadı.

"Her zamanki gibi yine beni buldun Kevser. Senden kaçarım yok mu?" dedi Cirrus gözyaşları arasında. İki kardeş öylece birbirlerine bakarlarken, kıpırdamakta zorlanıyorlardı. Ve bacaklarının ne zaman cana geldiğini anlamayan Cemre hızla, sevgiyle, özlemle kollarına koşarken, gözyaşları eşliğinde, "Seni benden ancak toprak alır," diyerek sımsıkı sarıldı abisine.

İşte hayal ettiği gibi kanlı, canlı kollarındaydı. Kokusunu daha fazla içine almak için bir vampirin kan tutkusu gibi boynuna yapışıyor, iri ellerinin arasına minik yüzünü alan abisi gözlerini, yanaklarını, alnını öperken, ona hıçkırıklar içinde, "Gitme... Gitme..." diye bağırıyordu.

Cirrus konuşacak gücü kendinde bulamazken, Cemre hep aynı şeyi fısıldıyordu. "Gitme..."

Ve arkasındaki adam ona güven vererek fısıldıyordu. "Korkma gitmeyecek, Cirrus artık bizimle yaşamaya geldi."

Öyle oluyordu işte, o kadar konuşuyor anlatamıyor, bir kere susuyor tüm içini döküyordun.

Cemre deliriyordu sevincinden, ne biliyordu koklamayı ne biliyordu sarılmayı...

Esme iyice sulu gözlü olmuştu, başını kocasının omzuna yaslamış, bu güzel tabloyu seyrediyordu. Cirrus, Buğlem'i omuzlarına alırken, Furkan babasının bacaklarına asılıyor, Cemre kardeşinin kanatları altında olmanın mucizesini yaşarken, henüz emeklemeye başlayan minik Türkü, beyaz topçuk ellerini yeşil çimlere vura vura, bu güzel tablonun içinde kendine yer arıyordu.

SON

Soğuk bir kış günü, yürek düştü derde
Değdi yeşil gözlerin, aralandı perde.
Acı bir kurşun hızında, saplanınca yüreğe,
İzi silinmeyen his; hatıra kaldı serde,
Geldi tuttu elimden, gönül bahçem canlandı,
Kuru sandığım ne varsa, çiçeklendi canlandı.
Gülüşü bahar, sesi türkü, varlığı hayat oldu,
Cemre düşer ya hani, havam, suyum, o oldu...

TÜRKÜ GÖZLÜ KADINA

Bir sevdiği olmalı insanın, yaşamak için ona bahane sunduran,
Zaman bitince eve döneceğin ana çentik attıran,
Özlemeyi bilen, özletmeyi bilen,
Kırıldıkça keskinleşmeyen, acıtmayan,
Her mutluluğuna ağız dolusu şükrettirdiği gibi,
kederini de baş üstünde tutan,
Rüzgâra inat yel olup kalbine dokunan...
Bir sevdiği olmalı insanın...
Günden uzun, kılıçtan keskin, sırattan ince olmalı onsuz zaman.
Gözleriyle gülmeyi adet edinmiş,
Hüznün dolduramadığı gamzesine sevgi gizlemiş,
Tek bakışı ateş, her sözü ilaç, gidişi keder, küsüşü ölüm olan,
Bir sevdiği olmalı insanın,
Çocuk yüreğinde kurulmuş kocaman kainat,
Yemyeşil çayırlardan ödünç alınmış bir bakış,
Türkü saklanmış sesine sığınmış siren ahengi..
Dokununca hipnoz eden, susunca kanser eden,
Bir sevdiği olmalı insanın,
Ona yaşamak için sebep, kaybetmemek için bahaneler sıralatan...

Bitirdin...
Mucize gibi gelişine kocaman yokluklar ektin,
Öyle bir anda... tam da umuda tutunduğum zamanda bitirdin.
Tutamadım ellerinden, durduramadım gidişini,
Sadece arkandan baktım, ezdin umutla yeşerttiğim sevgimizi...
Oysa henüz dillenmişti sinemdeki yara, sözlerini mutluluk,
umut, heyecan kaplamıştı,
Usul usul teslim almıştın içimdeki toprakları,
Sen yurtsuz, sen kimsesiz, sen sahipsiz olan, kalbimin
en büyük galibiyeti olmuştun...
Sen bilmeden, hatta ben bile bilemeden sevmiştim seni.
Şimdi, öyle bir söndürdün ki içimdeki ateşi,
Senden sonra kimse yakamadı, yakamadım senden fazla canımı...

YURTSUZ

Kökleriden koparılıp lisanını bilmediği bir ülkeye,
kor bir acı şeklinde düşürüldü cEmre…
Zalimliğe, kalleşliğe, kötülüğe ve cehalete en
yaralı haliyle bile yumruk vurdu,
suskunluğu sabrıyla savaş halindeyken inatla
ölüme kafa tuttu.
Kimine göre gül, kimine göre diken olup kök
salarken Türkiye'ye,
hiç ummadığı anda masumiyeti aşka,
geleceği acıya sürgün oldu.
İhanetin en kor haliyle tanıştı,
geceleri ateş misali hüznün eteğinden geçip,
gündüzleri neşenin ellerinden tutundu.
Yaşamak için bir nedene ihtiyaç yoktu,
içine çektiği hava, yüzüne vuran güneş,
kirpiklerini kurulayan rüzgar
ona ölmediğini hissettiriyordu
Yana yana küle dönmüş *Anka Ku*
her gece acılarından yeniden d

ISBN: 978-605 80550-7-0
9 786058 055070
40 ₺
HASREM
www.hasremyayinlari.com
Hemen alışveriş yap
Hasrem Yayinlari
HasremYayinl
Hasr